DESIGN BY NGOHAHA.BLOGSPOT.COM

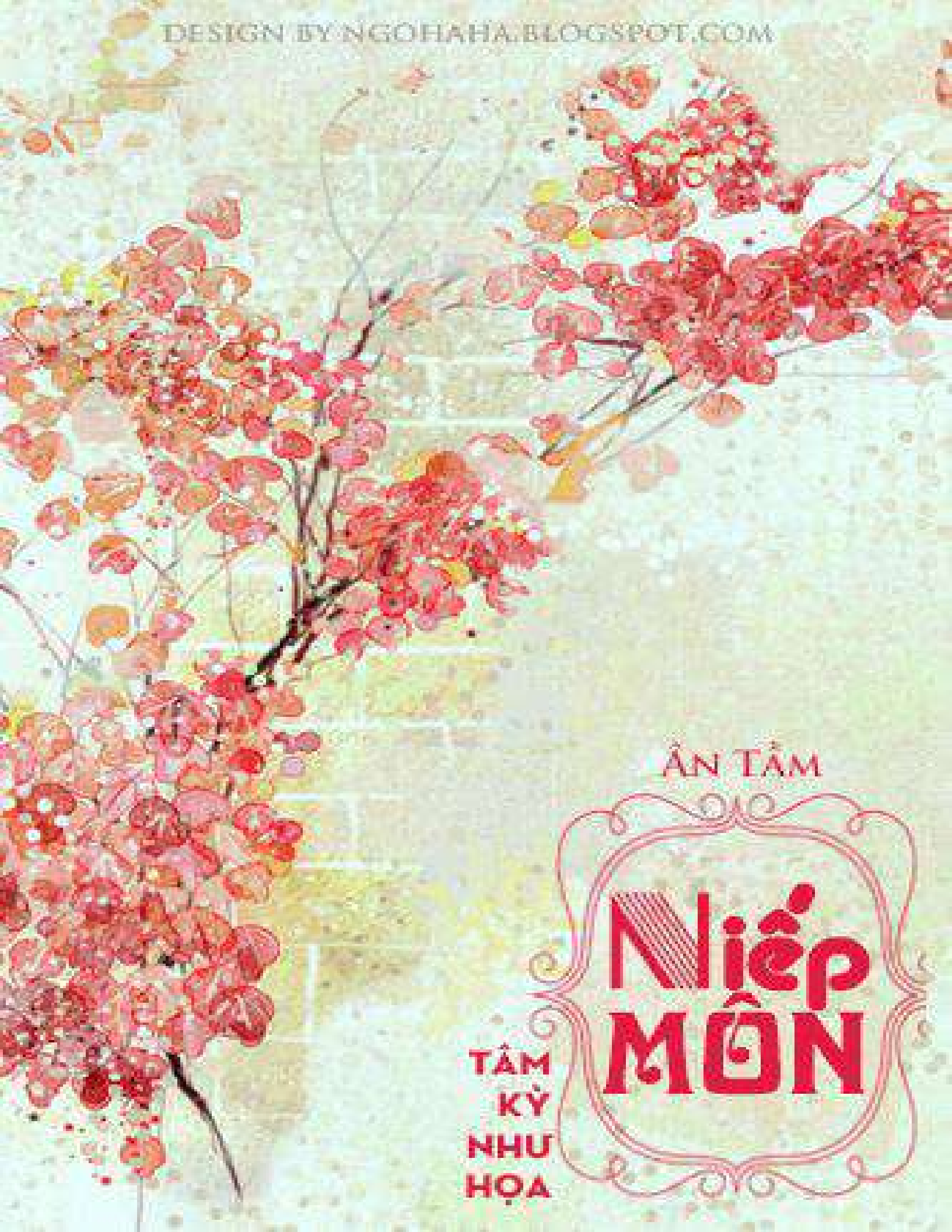

ẨN TẨM

NIẾP MÔN

TÂM KỲ NHƯ HỌA

Niếp môn - Tâm kỳ như họa

Tác giả: Ân Tầm

Độ dài: 149 chương + 1 kết thúc

Editor: Chilli Mai (Từ chương 1 - 49)

Mã Mã (Từ chương 47 đến end)

Nguồn: Hội những người thích tiểu thuyết của Ân Tầm.

& Wattpad.com

Nguồn ebook : STENT Forum

Người làm ebook : Hyuga Natsume

https://thuviensach.vn

Văn án:

Em có biết, vào lúc hoa anh đào rũ hết, anh lại nhìn thấy khóe môi thản nhiên mỉm cười của em. Năm tháng lẳng lặng qua đi, anh vẫn nhớ như in cảnh đẹp hôm ấy, cây anh đào khi ấy. Bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ sợ rằng nhân gian sớm đã thay đổi rồi; Trên thế gian này, ví như thật sự có chữ "Nếu", ví như hết thảy có thể quay lại thủa ban đầu, như vậy anh chỉ mong em sẽ nhớ rõ, nụ cười dưới cây anh đào kia. . . . . .

Niếp Ngân độc thoại:

Dưới tàng cây, sắc anh đào đầy trời chứng kiến một tình yêu đẹp đẽ thuần khiết. Vì sao nhiều năm về sau, dưới tàng cây anh đào chỉ duy nhất có mình anh tưởng niệm sự ra đi của em. Bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, vì sao nơi ánh đèn sắp tắt đi không có bóng dáng của em? Thời gian có thể làm phai nhạt hết thảy, vì sao nhiều năm trôi qua như vậy, em vẫn ở trong lòng anh như trước, thâm căn cố đế, muốn chuyển dời cũng không thể. Hóa ra , tình yêu của anh dành cho em không lúc nào giảm. Thanh Nhi, em có biết không? Nhiều năm như vậy, có một người, luôn đứng dưới tàng cây anh đào chờ em, đối với việc đã yêu em, chưa bao giờ hối hận……

https://thuviensach.vn

MỤC LỤC

Hồi 1: Phút giây ban đầu gặp gỡ

Chương 1: Cảnh ngộ hoang đường

Chương 2: Ra oai mới là cọp

Chương 3: Lấy việc sửa người

Chương 4: Nụ cười dưới gốc anh đào

Chương 5: Điều bất ngờ ngoài ý muốn

Chương 6: Bám chặt không buông

Hồi 2: Vô Tình

Chương 7: Bầu trời Somalia

Chương 8: Muốn chia tay sao?

Chương 9: Người phụ nữ muốn tìm là ai?

Chương 10: Gặp phải thần bài

Chương 11: Trò chơi bạc tiền.

Chương 12: Tự nguyện chịu thua

Chương 13: Sự phẫn nộ của chú chim nhỏ

Chương 14: Cha - Con, ai thắng?

Chương 15: Liều mạng với ngươi

Chương 16: Niếp Nhân Thế

Hồi 3 : Nước sôi lửa bỏng

Chương 17: Bị nhốt trong mật thất

Chương 18: Ai thông minh hơn?

Chương 19: Lòng người khó dò

Chương 20: Niếp Ngân và Niếp Tích

Chương 21: Mộng du

Chương 22: Kẻ mà La Sâm sợ

Chương 23: Niếp Ngân bị thương nặng

Chương 24: Hiểu lầm càng hiểu lầm

Chương 25: Tiêu Tông biến mất

Chương 26: Không cách nào đoán được Niếp Ngân

Chương 27: Niếp Ngân nói

Chương 28: Lo sợ trong lòng

Chương 29: Áo cưới xinh đẹp

https://thuviensach.vn

Chương 30: Tiểu cô nương thôi
Chương 31: Bất ngờ xảy ra
Chương 32: Không dám mở miệng
Chương 33: Tu Nguyệt
Chương 34: Tình yêu là gì?
Chương 35: Tang lễ Niếp môn
Chương 36: Đủ loại diện mạo
Chương 37: Niếp Thâm
Chương 38: Chưa rửa sạch oan khuất
Chương 39: Công kích tại lễ tang
Chương 40 : VCR trí mạng
Chương 41: Nhân chứng
Chương 42: Sự phản bội của Tiêu Tông
Chương 43: Niếp Hoán
Chương 44: Vẻ mặt của Mặc Di Nhiễm
Chương 45: Lãnh Tang Thanh tỉnh ngộ
Hồi 4 : Kẻ động tâm vạn kiếp bất phục
Chương 46: Một màn kịch liệt
Chương 47: Tất cả điên rồi
Chương 48: Sự dũng cảm của Tu Nguyệt
Chương 49: Ai giống ai?
Chương 50:Trở về Niếp môn
Chương 51: Trúng kế
Chương 52: Nhìn thấy một cô gái quen thuộc.
Chương 53: Ngoài ý muốn gặp lại
Hồi 5 : Tình trái nan thường
Chương 54: Đến Las Vegas
Chương 55: Không được tự nhiên thay đổi tính cách.
Chương 56: Gặp gỡ đối thủ
Chương 57: Gọi tôi là Băng Sơn
Chương 58 : Kiệt tác
Chương 59: Sổ đen
Chương 60: Đại Hồ Tử

https://thuviensach.vn

Chương 61: Ngải Tư
Chương 62: Ngươi sợ sao?
Chương 63: Mộng một hồi
Chương 64: Ôn nhu khó thấy
Chương 65: Bùa hộ mệnh
Chương 66: Nhớ lại cha mẹ
Chương 67: Áy náy
Chương 68: Khách sạn Sa Mạc
Chương 69: Giao dịch
Chương 70: Chạy trối chết
Chương 71 :Bị cứu
Chương 72: Niếp Ngân vô cùng lo lắng
Chương 73: Ngoài ý muốn của Cung Quý Dương.
Chương 74: Bị cảnh sát bắt
Chương 75: Anh em chạm mặt
Chương 76: Tình cảnh nguy hiểm
Chương 77: Nghĩ cách cứu viện
Chương 78: Người đàn ông trung niên
Chương 79: Hữu tình
Chương 80: Rời khỏi khách sạn
Chương 81: Cung Quý Dương bất đắc dĩ
Chương 82: Ôn nhu
Chương 83: Lần đầu
Chương 84: Giao nhờ
Chương 85: Ngày thẩm phán
Chương 86 : Ngoài ý muốn của mọi người.
Chương 87: Niếp Nhân Quân không thuận
Chương 88 : Phạt
Chương 89: Kế hoạch
Chương 90: La Sâm phát hiện
Chương 91: Mồi
Chương 92: Ma quỷ
Chương 93: Ly gián

https://thuviensach.vn

Chương 94: Phản bội
Chương 95: Giật mình
Chương 96: Nhìn như thuận lợi
Chương 97: Chứng cớ bị mất.
Chương 98:Giá lâm
Chương 99: Khiêu khích
Chương 100: Đuổi theo
Chương 101 : Kích đấu
Chương 102 : Dấu vết bị thương
Chương 103: Lấy tử tướng hợp lại
Chương 104: Vật lộn
Chương 105: Hỏng mất
Chương 106: Tác dụng phụ
Chương 107: Thù giết cha
Chương 108: Thống khổ
Hồi 6 : Sống sót sau tai nạn
Chương 109: Năm thứ nhất.
Chương 110: Năm thứ hai.
Chương 111: Năm thứ ba.
Hồi 7: Lại gợn sóng
Chương 112: Mượn sức
Chương 113: Từ biệt
Chương 114: Không khống chế được
Chương 115: Thông báo
Chương 116: Còn sống
Chương 117: Ruột rỗng
Chương 118: Gặp lại
Chương 119: Hối hận
Chương 120: Chuyển biến
Chương 121: Niếp Tích tiến công
Chương 122: Tranh thủ đồng tình
Chương 123: Phát hiện
Chương 124: Thủ đoạn

https://thuviensach.vn

Chương 125: Bên trong kế hoạch.
Chương 126: Thuê phương
Chương 127: Nói chuyện với nhau
Chương 128: Đêm thăm dò trang viên
Chương 129: Thù hận
Chương 130: Cảm giác xa lạ.
Chương 131: Tâm tư
Chương 132: Tranh chấp
Chương 133: Khuất tùng sự thật
Chương 134: Cầu hôn
Chương 135: Nơi bi thống rất lớn
Chương 136: Người đàn ông đêm mưa.
Chương 137: Không thể ức chế được ghen ty
Chương 138: Chờ anh.
Chương 139: Thân thế.
Chương 140: Đáp ứng
Chương 141: Không mời từ trước đến nay.
Chương 142: Hôn lễ
Hồi 8 : Chuyển biến yêu.
Chương 143: Hãy cho phép anh
Chương 144 : Tình Yêu
Chương 145: Từ tham sống ưu
Chương 146: Oan gia tới cửa.
Chương 147: Oan gia nên giải không nên kết
Chương 148: Thế khó xử.
Chương 149: Ngoan ngôn.
Kết thúc
Đại kết cục

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Hồi 1: Phút giây ban đầu gặp gỡ

https://thuviensach.vn

Chương 1: Cảnh ngộ hoang đường

Thế giới này, nếu như có hai từ "nếu như", nếu như tất cả mọi thứ có thể làm lại từ đầu, nếu như có thể chưa từng gặp nhau, như vậy tôi và em phải chăng có thể thật sự gần trong gang tấc mà xa tận chân trời, có lẽ thế này mới tốt, vừa hay vào thời tiết này, vừa hay tôi ở đây, mà em, thực sự cũng đã từng ở nơi này.

Hồng Kông , bên ngoài cửa hàng

Phố xá tấp nập, phồn hoa và bận rộn đan xen nhau, nhìn từ xa như một tấm lưới lớn, rãi ra chi chít, đem bận rộn, nhàn nhã, phú quý, nghèo đói, vui sướng, đau khổ tất cả đan vào nhau cùng một chỗ, hình thành nên thành phố đông đúc này, những thứ xa xỉ cũng mọc lên khắp nơi.

Thời tiết này vừa đủ tốt, thích hợp để mua sắm, thích hợp để du lịch, thậm chí...Thích hợp để yêu đương.

Khi Lãnh Tang Thanh rốt cục cũng chọn xong một đóng quần áo chuẩn bị tính tiền, cầm thẻ tín dụng, cô nhân viên đang ngẩng đầu nhìn vị tiểu thư đội mũ lưỡi trai trước mặt, khe khẽ đong đưa theo giai điệu của máy nghe nhạc, thật giống con nít, trong nháy mắt cô cũng không dám xác định, dưới mũ lưỡi trai kia là gương mặt hết sức tinh túy, vừa lộ ra đã làm người khác hít thở không thông, nếu như là đàn ông thì nhất định là một nam nhân anh tuấn, nếu như là phụ nữ cũng nhất định mê hoặc tâm hồn kẻ khác, đường tầm mắt nhân tiện hạ xuống, quần áo rõ ràng không ăn nhập gì với nhau, lúc

https://thuviensach.vn

này mới định thần lại, cô nhân viên sớm quơ quơ thẻ tín dụng trong tay, chờ cô tháo tay nghe, sau đó nói một câu trong trẻo, "Vị tiểu thư này thật ngại quá, hình như thẻ tín dụng của cô đã bị đóng băng."

Lãnh Tang Thanh ban đầu không có phản ứng gì, sau vài giây mới chợt bừng tỉnh, lộ ra khuôn mặt đẹp đẽ còn kém người mẫu mặc áo ki-mô-nô trên tường kia một chút. "Bị đóng băng? Không thể nào..."

Mặt cô nhân viên đỏ lên, tim cũng bỗng dưng đập nhanh vài nhịp, hắng giọng vài cái, "Cô, cô có lẽ nên kiểm tra lại."

Lãnh Tang Thanh đã sớm nhìn ra khuôn mặt đỏ bừng của cô ta, hít sâu một hơi, nhận lại thẻ tín dụng từ cô nhân viên, còn kiểm tra cái gì nữa, dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra anh trai cô là người làm việc này, trước khi tới đây, vị anh trai kính mến của cô vì để bức cô về nước đã bắt đầu áp dụng chính sách phong tỏa, đầu tiên là sai người chặn tất cả hoạt động xuất nhập cảnh của cô, làm hại cô bây giờ đi du lịch cũng không dám đi máy bay nữa, tiếp theo là đóng băng những cổ phiếu mang tên cô, lần này xem ra thật sự đã tới rồi, vậy mà ngay cả thẻ tín dụng của cô cũng đóng băng, quá độc ác!

Vương đại ca mặt lạnh trước mắt, cô cuối cùng cũng cảm thấy bản thân mình kỳ thực là một con cừu, một con cừu sắp bị giết. Cô luôn hiểu rõ cái gọi là thủ đoạn độc ác của nhà tư bản, nhất là thủ đoạn cao siêu trên tay của người đó, cô đã ngàn dặm xa xôi chạy trốn tới Hồng Kông này, không nghĩ tới thủ đoạn của anh có thể băng qua cả đại dương mà hướng tới đây!

(Liên quan đến chuyện của anh cả Lãnh Thiên Dục, xin chú ý tới cuộc giao dịch của tổ chức xã hội đen nhà họ Lãnh)

Không thể làm gì khác hơn là thở dài một cái, nhìn chiếc túi xách đã dày công chọn lựa cùng đóng quần áo kia, trong mắt tuy rằng để lộ ra ý

https://thuviensach.vn

không muốn nhưng đành phải vô lực mà nói một câu, " Thật ngại quá, như vậy xin cô đem những thứ này - "

Vào lúc này bất ngờ một tờ tiền trị giá lớn được đưa ra "gói lại", bên tai vang lên một giọng nói nhẹ nhàng, giọng nói dường như đang kìm nén ý cười -

"Tính tiền đi."

Lãnh Tang Thanh vừa quay đầu lại, đối với Tiêu Tông mỉm cười híp mắt.

******

So với cơm Tây, Lãnh Tang Thanh càng thích món ăn nhẹ chính hiệu Hồng Kông hơn, nhưng Tiêu Tông đáng ghét, anh mặc dù là Hoa Kiều đích thực, nhưng cũng không có nghĩa trong xương cốt anh có thói quen của người Trung Quốc, anh từ nhỏ lớn lên ở Cô-lôm-bi-a, đúng là nhân vật điển hình của chuối tiêu nhân*

* Ý mỉa mai những người Trung quốc chỉ nói ngôn ngữ phương Tây mà không biết ngôn ngữ và văn hóa Trung Quốc.

Nhìn hình dạng tao nhã ăn cơm Tây của anh, cô trong chớp mắt có chút hoảng hốt, Tiêu Tông đúng là một người đàn ông ưu tú, điều này đã trải qua sự thật tâm so sánh của cô, cô yêu du lịch, đi qua nhiều nơi, gặp rất nhiều người, có thể khiến cho tự đáy lòng cô phát ra sự nể phục không có mấy người đàn ông, Tiêu Tông chính là một trong số đó.

Tiêu Tông không quản lý công ty của gia đình, mà trở thành, theo nghĩ hẹp là một người nghiên cứu khoa học, đối với việc nghiên cứu khoa học

https://thuviensach.vn

này Lãnh Tang Thanh luôn bị lạc hậu, cô cho rằng khoa học gia đều là tuổi già tóc trắng, nếu tuổi trẻ thì hình dáng cũng gần bốn mươi, nhưng Tiêu Tông đã phá vỡ quan niệm của cô, anh tuổi còn trẻ mà đã lấy được bằng tiến sĩ, một tương lai rộng mở, nghe nói anh vừa bước vào khuôn viên trường thì cũng đã có quốc gia ra mặt chọn anh, có thể thấy anh đích thật là một nhân tài.

Lần đầu tiên gặp Tiêu Tông là ở một hội thảo nghiên cứu vật lý, Lãnh Tang Thanh đi nhầm phòng, vốn dĩ cô muốn tham gia hội thảo nghiên cứu y học, không nghĩ tới trong lúc mơ hồ nghe được phân nữa cuộc hội thảo mới biết là bản thân đã đi nhầm, trong cái rủi có cái may, từ ngày đó cô kết giao được với Tiêu Tông, hiểu rõ được người đàn ông cao lớn mạnh mẽ này.

Tiêu Tông có cơ thể rất đẹp, giống anh trai ở chỗ ngũ quan thâm thúy, điểm khác biết chính là, anh so với anh trai của cô dịu dàng hơn nhiều, anh thích cười, như ánh mặt trời, mỗi lần cô gặp khó khăn thì giống như thiên sứ đi đến, ngày hôm nay cũng vậy. Nói thật ra, cô đối với anh thật sự có cảm tình, bất quá là cô không thể biểu hiện ra, bởi vì Phác Tuệ thích anh.

Phác Tuệ là một cô gái giàu có, là con cưng của chủ tòa soạn nhật báo Hàn quốc đại đông, trong nhà ngoài kinh doanh tiệc cưới (nguyên gốc là mai mối) còn có mấy cửa hàng bách hóa nổi tiếng, so với cô đánh chết cũng không tiết lộ thân phân thiên kim địa tiểu thư nhà họ Lãnh mà nói, Phác Tuệ sống rất tự do thoải mái, không lo không nghĩ, trong mắt Phác Tuệ cô chính là cô gái bị đóng băng tài khoản ở cửa hàng bách hóa, Phác Tuệ không biết cô chính là thiên kim tiểu thư của Lãnh thị một trong bốn tứ đại tài phiệt nổi danh toàn thế giới. Anh cả của cô chính là Lãnh Thiên Dục tiếng tăm lừng lẫy, kẻ khác nghe danh Lãnh thị đã sợ tới vỡ mật chính là băng đảng mafia "Ngài Thủ Phán"! Anh hai còn lại của cô chính là bác sĩ khoa não nổi tiếng thế giới Lãnh Thiên Hi.

https://thuviensach.vn

Không sai, Phác Tuệ và Tiêu Tông giống nhau, đều xuất hiện khi cô gặp khó khăn, cô và anh hai cho tới bây giờ cũng không muốn sống cùng với phe cánh của anh cả, trước đó, anh cả đã đóng băng kinh tế của cô một lần, mà lần này có thể thấy rõ là tuyệt đối triệt để.

"Xem ra cô chuẩn bị rời khỏi Hồng Kông, trên bản đồ lại tìm được một chỗ du ngoạn ở quốc gia nào rồi? Tiêu Tông đúng là hiểu cô, mặc dù quen biết khoảng hai, ba năm cũng không dài lắm, nhìn cô túi lớn túi nhỏ vật dụng bên ngoài, anh chỉ ôn hòa mà cười, hình như không chút kinh ngạc với hành động của cô.

Lãnh Tang Thanh trong toàn bộ quá trình dùng cơm đều có chút thờ ơ, sau khi nghe vậy than nhẹ một tiếng, vừa muốn nói ra quyết định của cô, thì nghe được có người kêu tên cô, thâm chí, trong giọng nói còn mang theo một chút nghẹn nào...

Hôm nay Phác Tuệ ăn mặc rất tươi trẻ, cô vốn bằng tuổi với Lãnh Tang Thanh, phong cách đơn giản váy trắng với sợi cao cấp nhưng thật ra lại vô cùng tinh tế, trời sinh thông minh lanh lợi, đi đến đâu cũng đều là trung tâm, bất quá hiện tại đôi mắt to đang hồng hồng do khóc, sau khi nhìn thấy Lãnh Tang Thanh thì giống như là một đứa trẻ bị oan.

"Làm sao vậy?" Lãnh Tang Thanh ngược lại cảm thấy kì lạ, Phác Tuệ tuy nói là con gái nhà giàu có, nhưng cho đến bây giờ đều có thể diễn xuất rất tốt, nhất là khiến cô chảy nước mắt oan ức, điều này so với lên trời còn khó hơn, nhưng hôm nay...

Phác Tuệ khóc cả người dường như đẫm lệ, chắc thực sự chịu oan ức rồi, hơn nữa người ngồi đối diện chính là người đàn ông cô ngưỡng mộ

https://thuviensach.vn

trong lòng, khóc sướt mướt ngồi cạnh Lãnh Tang Thanh giải thích tất cả.

Vốn Phác Tuệ vừa mới tham gia cuộc thi tranh biếm họa có tên là "Một đêm của Đôrêmon", nội dung là phát huy sức tưởng tượng để vẽ ra hình ảnh mới của cho bộ phim Đôrêmon sắp ra. Phác Tuệ luôn thích xem tranh châm biếm, càng thích vẽ tranh biếm họa, mấy năm gần đây cũng từng ra vài cuốn sách, coi như có chút thành tựu, cô là loại người luôn coi trọng danh dự trên phương diện này, nhưng không ngờ, lần này tham gia cuộc thi tranh biếm họa vậy mà không giành được giải quán quân, đảo ngược như vậy cũng không có gì, Phác Tuệ cũng biết là tham gia cuộc thi tất nhiên có thắng có thua, nhưng không ngờ sau cuộc thi ông chủ lại chê bai các tác phẩm của Phác Tuệ, khiến cho cuốn sách sắp xuất bản về tranh biếm họa của cô tràn ngập nguy cơ.

Với sự kiêu hãnh của Phác Tuệ làm sao có thể chịu đựng giọng điệu đó. Muốn tìm ông chủ tổ chức cuộc thi để nói lý lẽ lại đều bị cự tuyệt ngoài cửa, quan trọng hơn là, cô phát hiện tác phẩm giành giải nhất lần này, bất luận dựa theo tình huống hay kỹ thuật đều kém xa so với cô, điều này làm cho cô càng thêm tức giận mà không có chỗ để bộc phát.

Liên quan đến cuộc thi tranh biếm họa "Một đêm của Đôrêmon" đúng là rất chấn động, có lẽ người ngoài nghề không biết, nhưng Lãnh Tang Thanh biết rõ, cô và Phác Tuệ giống nhau cũng đều thích đi đây đi đó, có điều cô chưa từng thấy Phác Tuệ gay gắt như thế, cô không thể vẽ cho nên chỉ có thể nhìn. Cuộc thi đấu này nghe nói lôi kéo được một nhà đầu tư lớn, mức độ tuyên truyền cũng có thể nói là "Thanh thế to lớn", nghe nói người đoạt giải quán quân chẳng những có thể có được một món tiền thưởng lớn, thậm chí còn có thể trở thành bậc thầy của tranh châm biếm, nữa đời danh vọng có thể nói dễ như trở bàn tay.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh sau khi nghe xong liếc mắt nhìn Tiêu Tông ngồi đối diện, Tiêu Tông lại cúi đầu cười, không nói gì.

"Phác Tuệ, thật ra chúng ta cũng không có thấy điều không thấy bài báo đưa tin có gì liên quan, tác phẩm của cậu sẽ không chịu ảnh hưởng đâu."

"Ai nói không ảnh hưởng? Tớ vừa mới nhận được thông báo, cuốn sách sắp xuất bản về tranh châm biếm của tớ đã giảm bớt mấy vạn quyển sách. "Phác Tuệ khóc càng to hơn, nước mắt từng giọt từng giọt không ngừng rơi xuống, "Mặc dù bài báo không có đưa tin bất lợi về tớ, nhưng những thứ bên trong mọi người đầu biết rồi, tên kia làm sao lại thất đức như vậy chứ? Không nghĩ đến người khác đã đổ bao nhiêu mồ hôi và khổ cực sao?"

"Trong xã hội có một loại người thế này dựa vào địa vị ngồi tít trên cao liền nói ra những lời công kích, kết quả một câu nói Vô Tâm thì có thể ảnh hưởng đến cuộc sống của người khác." Lãnh Tang Thanh cũng hiểu được Phác Tuệ lần này có phần oan, tham gia vào cuộc thi vốn là chuyện tốt, không nghĩ tới tai họa lại đến với mình.

"Người công kích tác phẩm của cậu là ai?"

Phác Tuệ nức nở nhìn Lãnh Tang Thanh, từ trong túi lấy ra bức ảnh đưa tới, Lãnh Tang Thanh vừa nhìn, tất cả tấm ảnh đều có dấu kim đâm, có lẽ Phác Tuệ rất hận người này.

"Đây là ai?"Trên bức hình là một người đàn ông đầy khí khái, tuổi nhìn qua trên dưới ba mươi, lông mày sắc bén không thể coi thường, môi hắn ta mang theo ý cười nhạt, ăn mặc giản dị, nhìn thế nào cũng cảm thấy người này không dễ dàng chung sống, nhất là ánh mắt, như thể không ai bì nổi cùng với sự bướng bỉnh bất kham của hắn.

https://thuviensach.vn

Phác Tuệ lau đi nước mắt, hung hăng nói," Nhất định tớ phải sau lưng chửi bới hắn ta đồ tiểu nhân chết tiệt, đến cuối củng tớ cũng không biết hắn là ai, chỉ biết lần này hắn là nhà tài trợ."

Lãnh Tang Thanh cầm tấm ảnh nhìn cả buổi, sau đó cười nham hiểm.

Tiêu Tông hiểu rõ suy nghĩ của Lãnh Tang Thanh, cuối cùng mỉm cười mở miệng, "Xem ra, cô có thể ở lại Hồng Kông một thời gian nữa rồi."

Lãnh Tang Thanh lấy tay gõ lên tấm hình, "Tôi ngược lại rất lấy làm lạ một đại nam nhân mà lại thích Đôrêmon." Nói đến đây, cô quay đầu nhìn Phác Tuệ, vỗ vỗ bả vai của cô.

"Cậu yên tâm, tôi sẽ giúp cậu đòi lại công bằng."

Phác Tuệ mở mắt to long lanh nước nhìn cô...

****

Lãnh Tanh Thanh không ngờ lại dễ dàng tìm được người này, vốn tưởng rằng lịch hẹn của hắn kín mít, nhân viên bảo vệ không rời nửa bước, không ngờ một ngày phát hiện ra, hắn vậy mà đơn độc một mình.

Đưa một tay cầm lấy tấm ảnh lần nữa, nhìn đôi mắt sáng của người đàn ông này, không khỏi nhún nhún vai.

Niếp Tích, cô chỉ tra ra một cái tên, bối cảnh không rõ, tuổi tác không rõ, nghề nghiệp không rõ , yêu thích, hắn là yêu thích tranh châm biếm, ngoài ra vẫn như cũ không rõ.

Dựa vào những gì nhìn thấy, hắn cao 185 trở lên, một đại nam nhân như thế vậy mà thích tranh châm biếm? Toàn thân cô không khỏi run lên một

https://thuviensach.vn

cái, nổi cả gai ốc.

Vừa mới run rẩy xong, thì lại Niếp Tích từ trong quán bar đi ra.

Đêm đầu xuân có chút đa tình, gió từ từ thổi qua, có vẻ như có thể thổi đến rung động tâm hồn

Lãnh Tang Thanh vội vàng đem xe chạy đến để lén theo dõi, cô vốn tưởng rằng người đàn ông này sẽ trực tiếp lái xe đi khỏi, không ngờ hắn vừa mới đi tới, rất nhanh lại một người đàn ông từ trong quán bar đi đến, lảo đảo mà đến bên người Niếp Tích, sau đó,

Người đàn ông kia thoáng cái vòng cánh tay qua người Niếp Tích, dĩ nhiên giống như tình nhân đang triền miên không buông!

Lãnh Tang Thanh tí nữa là lòi ra hai con mắt, thậm chí hít thở cũng bắt đầu không thông. Trời ơi, cô vừa nhìn thấy gì? Dùng sức xoa nhẹ đôi mắt một chút, cái người này khẳng định không hề nhìn lầm!

Người đàn ông đó thật sự ôm lấy Niếp Tích, không biết cùng hắn nói cái gì đó, sau đó Niếp Tích ôm hắn vào trong ngực nhẹ nhàng vỗ về, người đàn ông đó khóc giống như một mỹ nhân rơi lệ, cả khuôn mặt đều chôn trong cổ Niếp Tích, hai người đàn ông cứ như vậy tại cổng quán bar ngang nhiên ôm ấp, giống như một đôi tình nhân.....

Ông trời ơi.....

Lãnh Tang Thanh không khỏi toát mồ hôi lạnh, không ngờ cái tên Niếp Tích này là một...

https://thuviensach.vn

Đang toát mồ hôi lạnh, lại thấy người đàn ông say rượu đó đột nhiên té trên mặt đất, hai tay ra sức bịt trên miệng, giống như rất khó chịu, Niếp Tích có lẽ là không ngờ tới lại như vậy, lông mày hơi giật.

Lãnh Tang Thanh đầu tiên chạy tới, gần như thế mà quan sát khuôn mặt Niếp Tích, thật vô cùng kinh ngạc, so với trên ảnh chụp, tự mình nhìn hắn càng thêm hấp dẫn, ngũ quan thanh tú, môi mỏng nước, còn có dáng vẻ cao ngất và cường tráng...

"Tiểu nhân, đưa kẹp cà-vạt của ngươi cho tôi mượn dùng một chút." Lúc này quan trọng nhất vẫn là cứu người, còn lại về sau hãy nói.

Niếp Tích đầu tiên là sửng sốt, lập tức bắt đầu cẩn thận đánh giá người phụ nữ đột nhiên xông ra trước mặt, hẳn là một phụ nữ tốt, còn có tóc ngắn chỉnh tề, ăn mặc giản dị, đội nón len, quần jean, đơn giản nhưng cực kì hợp, có điều quần áo trên người cô đều có hình ngôi sao, tầm mắt hơi nghiêng, rơi trên khuôn mặt trắng nõn của cô, cô giống như đang dùng ngôi sao trên mắt để nhìn trộm hắn.

Nhưng chờ một chút....

"Cô gọi tôi là cái gì hả?" Niếp Tích mơ hồ chớp mi, trái lại không để ý tới người đàn ông nằm trên mặt đất.

"Không muốn nhìn hắn chết, ngươi cũng đừng nói những lời vô ích." Lãng Tang Thanh thấy được trên khuôn mặt người đang ông này đang rất đỏ, là hình dạng của người đang bị ngạt thở, liền đưa tay về phía Niếp Tích, cử động nhẹ nhàng nhưng thái độ rất kiên quyết.

Niếp Tích nhìn thoáng qua người đàn ông nằm trên mặt đất, lại nhìn Lãnh Tang Thanh, im lặng, trong mắt mang theo một chút cân nhắc đem

https://thuviensach.vn

kẹp để lên tay cô.

Anh không biết cô muốn làm cái gì, cũng không biết người phụ nữ này có lai lịch như thế nào.

Lãnh Tang Thanh cầm kẹp cà -vạt, đem mũi nhọn nhắm ngay phía trái yết hầu của người đàn ông đó, dùng sức ấn xuống phía dưới, người đàn ông phát ra tiếng kêu đau đớn, máu, chảy ra, chỉ một lát, sắc mặt lại từ từ khôi phục lại bình thường.

Tất cả quá trình Niếp Tích đều tận mắt chứng kiến, anh không ngờ tới sẽ có một người phụ nữ cầm kẹp cà-vạt của anh mà làm việc này, đây là cứu người hay giết người?

Sau khi người đàn ông say rượu có thể hô hấp bình thường. Lãnh Tang Thanh lấy khăn tay đè lại trên vết thương đang chảy máu, đồng thời gọi xe cấp cứu, đợi sau khi mọi việc đều sắp xếp ổn thỏa, cô mới thở dài một hơi, nhìn người đàn ông đứng bên cạnh một chút, khe khẽ cười,

"Niếp tiên sinh, tôi vừa mới cứu mạng người yêu của anh, anh nên báo đáp như thế nào đây?"

Niếp Tích vốn đang nhìn chằm chằm vào xe cấp cứu sau khi nghe Lãnh Tang Thanh nói vậy, vẻ mặt kinh ngạc quay đầu nhìn ý cười trên mặt cô,

"Cái gì? Người yêu?"

https://thuviensach.vn

Chương 2: Ra oai mới là cọp

Người đàn ông trước mặt đúng là "Kẻ gây họa", dùng từ này để hình dung về hắn quả không sai, nói thật, cô nữa đời này đã gặp qua nhiều người tài giỏi, chẳng hạn như hai người anh trai của cô, chẳng hạn như mấy người đàn ông ở Lãnh gia, Cung gia và Lăng gia (chi tiết xin đọc tứ đại tài phiệt)

Chỉ có điều, cái tên Niếp Tích này cũng có thể xem là có chút thú vị.

Không nói đến dáng người cao lớn, ngoại hình của hắn cơ bản cũng có thể xem là dễ nhìn, trên người hắn phát ra một loại nguy hiểm, lại mang theo vẻ lười biếng, không thể nói được là kì lạ chỗ nào, nói chung, không thể khinh thường.

Lãnh Tang Thanh nghiêng đầu, khó chịu mà khẽ chớp đôi mi thanh tú, xoa nhẹ cổ tay đau nhức, vừa rồi dùng sức hơi nhiều, nhưng mà cái người đàn ông này cũng thật vô tâm, người yêu vào bệnh viện, hắn còn làm như không có việc gì.

Gió đêm nhẹ thổi qua những sợi tóc trên trán, rơi vào khuôn mặt cô, Niếp Tích thấy vậy, bổng dưng kề sát khuôn mặt cô.

"Tiểu nha đầu, cô vừa mới nói cái gì hả?"

Cô chỉ là một người dáng vẻ nhỏ bé, không ngờ cũng thật sự có bản lĩnh.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh cũng không trốn tránh, nhìn thẳng hắn, nói đùa, hắn thật sự cho rằng mình dũng mãnh là có thể dọa cô bỏ chạy sao? Không biết từ nhỏ đến lớn cô đã miễn dịch đủ những người dũng mãnh rồi hả.

"Vị tiên sinh này, anh đem khuôn mặt tự nhận là thanh tú của mình để trước mắt tôi, anh sẽ không có hứng thú với phụ nữ chứ?"

Niếp Tích cuối cùng cũng hiểu cô vừa nói gì, lại không nói gì mà chỉ cười cười, có nguyên nhân gì mà nói vậy?

Thấy hắn không nói, Lãnh Tang Thanh càng thêm khẳng định suy đoán của mình là chính xác, hắng hắng giọng, lui về sau một bước nhìn hắn, "Đừng sợ, tôi sẽ không nói với ai, tôi thấy việc này rất bình thường. Trở lại vấn đề, tôi cứu người yêu của anh, xuất phát từ phép lịch sự, anh có phải cũng nên có qua có lại với tôi hay không?"

Niếp Tích nhíu mày nhìn cô, sau một hồi, lấy tay khoanh lại trước ngực, "Có qua có lại? Đúng là cô rất thích làm việc thiện, nhưng có liên quan gì đến tôi?"

Nha đầu này từ đâu chui ra vậy?

Lãnh Tang Thanh lạnh lùng cười, cô thích làm việc thiện? Nói đùa, cô là sinh viên khoa y, cứu người là trách nhiệm của cô, người đàn ông này còn ra vẻ coi thường cô.

"Ý của anh là tôi xen vào chuyện của người khác?"

"Cô cho là thế nào?"

Lãnh Tang Thanh nhẹ nhàng lắc đầu, giống như bất đắc dĩ mà nói một câu, "Không ngờ, anh lại là người nói chuyện không có đạo đức như thế,

https://thuviensach.vn

tim cũng rất thất đức. Nghĩ lại, nếu như anh tại quán bar có niềm vui mới, đương nhiên muốn vứt bỏ người yêu cũ, thậm chí còn muốn hắn nhanh chóng chết đi cho rồi."

"Chúng tôi cũng không nhận ra." Niếp Tích buồn cười mà nói một câu, ý là - cô căn bản không biết tôi.

"Niếp tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta nên ngồi xuống từ từ tâm sự.", Lãnh Tang Thanh rất thông minh, đương nhiên nghe ra ý tứ của hắn, nhưng chỉ nhẹ nhàng cười, phản đối mà đưa ra ý kiến.

Niếp Tích nhún nhún vai, quan sát tỉ mỉ người phụ nữ xinh đẹp này, "Tâm sự? Tốt, chỉ có điều địa điểm do tôi chọn." Nói đến chỗ này, anh lại tiến sát cô, tùy tiện mà hít thở mùi hương trên người cô, mắt anh đầy tà khí, "Trên giường, thế nào?"

Không đợi hắn có cơ hội thưởng thức vẻ lúng túng hoảng sợ của cô, Lãnh Tang Thanh liền đưa điện thoại di động ra trước mặt hắn,

"Niếp tiên sinh, sau khi nhìn tấm ảnh, anh còn có quyền lựa chọn sao?"

Niếp Tích vừa nhìn, vốn môi hơi mỉm cười đột nhiên nghiêm mặt ....

"Còn không đi theo tôi?" Lãnh Tang Thanh chưa nói hai lời, trực tiếp kéo áo hắn rời khỏi cửa quán bar.

"Thương lượng" địa điểm coi như cũng tốt, ít nhất Lãnh Tang Thanh có chút thời gian để suy nghĩ đến vị này, nhìn qua là biết thân phận người đàn ông này rất cao quý, một quán cà phê cao cấp không thể cao cấp hơn, lúc này so với ở bar, quán cà phê này người ngồi có thể đếm trên đầu ngón tay.

https://thuviensach.vn

"Cô rốt cục muốn thế nào?" Niếp Tích lười biếng dựa lưng vào ghế, cầm lấy tách cà phê uống một ngụm, tiếp đó huýt sáo một tiếng, "Tốt, chính tông Lam sơn, càng ngày càng hiếm, bây giờ nhất định phải uống nhiều một chút mới được."

"Tùy ý, dù sao tiền cũng do anh trả," Lãnh Tang Thanh sau khi nói xong, gõ ngón tay mình lên tách cà phê trước mặt, "Dĩ nhiên cũng bao gồm luôn ly này của tôi."

Xoay người từ trong túi lấy ra một phần tài liệu, để lên trước mặt Niếp Tích,

"Ký nó!" Yêu cầu dứt khoát, ngắn gọn.

"Đây là cái gì?" Niếp Tích không lập tức mở ra, chỉ thờ ơ hỏi một câu.

"Lời xin lỗi và tiền bồi thường!" Lãnh Tang Thanh nhấn mạnh từng chữ mà tuyên bố, đôi mắt lấp lánh không hề hoang mang.

Niếp Tích không nhìn kĩ người này không được, bổng nhiên xuất hiện một nha đầu, còn bắt hắn phải ký cái hiệp ước xin lỗi và bồi thường gì đó? Có vẻ hiệp ước có chút không bình đẳng này rất thú vị.

Sau khi mở tài liệu ra, rất nhanh quét mắt qua vài lần, ánh mắt liền lộ ý cười xấu xa,

"Cô chính là Phác Tuệ? Cái người vẽ tranh biếm họa gì đó?" Nói xong lại bồi thêm một câu, "Vừa nhìn cô thông thạo y thuật như vậy, tôi còn tưởng cô là một bác sĩ."

Lãnh Tang Thanh lười biếng giải thích, dứt khoát dựa vào ghế, "Anh ký hay không?"

https://thuviensach.vn

" Xem ra cô đang cô uy hiếp tôi để đòi tiền rồi." Niếp Tích nhẹ nhàng cười, giống như đó chỉ là chuyện nhỏ, vẻ đẹp mê người.

Lãnh Tang Thanh vì nụ cười của hắn mà có chút nghi ngờ, giơ điện thoại lên, nụ cười mang theo rõ vẻ cảnh cáo, "Tốt, nếu như không ký tên, vậy thì tấm hình trong điện thoại của tôi rất nhanh sẽ là đầu đề của các trang báo, Niếp tiên sinh, anh không muốn như vậy chứ?"

Chính tấm hình này mới có thể làm hắn ngoan ngoãn đi cùng cô, tấm hình là do cô chụp, chính là hình ảnh Niếp Tích và người đàn ông say rượu kia đang ôm ấp, dù sao bây giờ phóng viên nhiều như vậy, cô không ngại lợi dụng bọn họ. Loại người như hắn tuyệt đối sẽ không để cho người ngoài biết được sở thích đặc biệt của hắn, nếu hắn dám bất nhân, cũng đừng trách cô bất nghĩa.

Ánh mắt Niếp Tích như lưỡi dao, đem tâm tư của cô phân tích rõ ràng, cười cười, hai tay mở ra, "Phác tác gia, tôi tự nhận thấy mình không chỗ nào đắc tội với cô."

"Không có sao?" Lãnh Tang Thanh khẽ cắn môi, hai mắt nhìn thẳng hắn, "Anh nói chuyện thật đúng là không hợp lý, nếu biết rõ tên Phác Tuệ, chẳng lẽ không biết bản thân đã làm chuyện gì? Thì bởi vì những lời anh nói, làm hại sách tranh châm biếm sắp xuất bản của tôi ít đi mấy vạn quyển, không những khiến người ta tổn thất tiền, còn sĩ nhục kết quả lao động của người ta, quan trọng là làm đối phương mất lòng tin, lẽ nào, tôi bắt anh xin lỗi và bồi thường tinh thần có gì sai sao?"

“Tôi nhìn dáng vẻ của cô không nghĩ đã bị đả kích." Niếp Tích càng buồn cười mà nhìn cô, bộ dạng chán đời.

https://thuviensach.vn

"Cuối cùng tôi hỏi anh một câu, ký, hay không ký." Lãnh Tang Thanh luôn là người thẳng thắng nhanh nhẹn, không muốn cùng người như thế nhiều lời, dứt khoát hỏi một câu.

* Chị hỏi mà không có chấm hỏi gì hết sao anh trả lời.

"Không ký, cô có thể làm gì tôi?" Niếp Tích rất thích thú, đáy mắt hiện lên ý cười.

Lãnh Tang Thanh bỗng cười nhạt, "Thuyết phục một người có hai cách, thứ nhất chính là nói lý với người đó, tôi mới dùng qua rồi, xem ra không tốt, như vậy", cô đứng dậy, xoay xoay cổ tay, nụ cười càng sâu, "Tôi chỉ có thể dùng cách thứ hai, chính là - dùng võ với ngươi!"

Nói xong, nụ cười bên môi của cô trong nháy mắt tan biến, hướng về khuôn mặt tuấn tú của Niếp Tích hung hăng đánh một đấm, ngay sau đó lại đá vòng một cái,"Binh" một tiếng, cả người Niếp Tích ngã xuống đất...

https://thuviensach.vn

Chương 3: Lấy việc sửa người

"Gì đây? Anh/em đến vì chuyện đánh nhau của cô ấy hả?"

Trong một tòa nhà lớn, Phác Tuệ và Tiêu Tông hai người không hẹn mà gặp đồng thanh lên tiếng, nét mặt cả hai đều hết sức ngạc nhiên.

Tòa nhà này nằm ở sườn núi của Hồng Kông là một biệt thự của ông chủ Cung thị Cung Quý Dương, bởi vì anh cả của Lãnh Tang Thanh đã dùng chính sách phong tỏa toàn diện, cô chỉ còn cách duy nhất là tìm cứu tinh chính là Cung Quý Dương, ở đây cũng là chỗ ở của cô ở Hồng Kông, cô đã dùng đủ mưu kế ngay cả uy hiếm lẫn cưỡng ép để Cung Quý Dương giao ra chìa khóa.

Lãnh Tang Thanh ngồi xếp bằng trên sô pha, trong ngực ôm một cái gối lớn, cắn một miếng táo, sau đó hung hăng ném tờ báo lên bàn, "Nếu như tớ biết hắn đê tiện như thế này, nhất định đem hắn đánh cho tàn phế."

Nói đùa, cho dù cô thân thủ so ra kém hơn anh cả và anh hai, dạy dỗ một tên tiểu nhân cũng còn dư sức.

"Cậu đánh hắn, hắn đương nhiên sẽ kiếm cơ hội trả thù." Phác Tuệ khẽ thở dài, nhìn thoáng qua tờ báo, lại thấy dáng vẻ đang thở hồng hộc của Lãnh Tang Thanh, cười cười, "Quên đi, bây giờ tớ đã cam chịu số phận rồi, không phải chỉ tạm dừng xuất bản một quyển sách tranh biếm họa thôi sao? Coi như nghỉ ngơi đi."

https://thuviensach.vn

Ngay sáng nay, Phác Tuệ vừa nhận được thông báo, cuốn sách tranh biếm họa của cô bị lùi thời gian xuất bản lại vô thời hạn, không biết phải đợi đến ngày tháng năm nào, ngay sau đó bài báo đưa tin liên quan tiếp tục xuất hiện, trên trang nhất với tiêu đề thật sự bắt mắt - một nhà vẽ tranh biếm họa vô danh say mê một thiếu niên tuấn tú, nhưng không được toại nguyện liền ra tay đánh người.

Bài báo cũng không nói rõ nhà vẽ tranh biếm họa kia tên gì, nhưng trong hình ảnh lại có vài cuốn sách đã xuất bản của Phác Tuệ, ném đá giấu tay mà chỉ thẳng đó là hành vi của Phác Tuệ.

Lãnh Tang Thanh biết rõ, toàn bộ chuyện này đều do Niếp Tích sau lưng đảo trắng thành đen!

"Phác Tuệ, là tớ gây phiền phức cho cậu, chuyện này tờ sẽ thay cậu lấy lại công đạo, nhất định không chịu để yên."

"Quên đi, người kia vừa nhìn là biết không thể động vào được, hay là đừng đi tìm thất bại nữa, loại người như hắn nhất định chưa từng bị thiệt thòi lớn như vậy, tớ bất quả chỉ là một người vẽ tranh biếm họa vô danh mà thôi, một thời gian sau tự nhiên mọi chuyện sẽ lắng xuống." Phác Tuệ thật là một người phụ nữ hiền lành, thấy bạn thân nói như vậy, tự nhiên không muốn nữa.

"Phác Tuệ, bây giờ là hắn đã ức hiếp trên đầu trên cổ chúng ta." Lãnh Tang Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, "Thật chưa từng thấy qua loại thiên kim tiểu thư này, dễ bị ức hiếp như vậy, khi còn bé nhất định bị rất nhiều người ăn hiếp."

Tiêu Tông ở một bên vẫn không nói gì, một lúc sau rốt cục cũng mở miệng, "Tang Thanh, cô vẫn nên tôn trọng ý kiến của Phác Tuệ thì hơn, rõ ràng lần này có người tạo áp lực lên nhà xuất bản, đem bản thảo sách tranh

https://thuviensach.vn

biến họa của Phác Tuệ kéo dài thời hạn xuất bản cũng không nhất định không phải là một chuyện tốt."

"Các người sẽ không thật sự cho rằng cái người đàn ông kia lợi hại chứ?" Lãnh Tang Thanh thật sự không nhận ra hai người trước mặt này nhìn thẳng mặt hai người bọn họ, "Niếp Tích chẳng qua chỉ là một tên ăn chơi trác táng mà thôi, tay hắn không đủ sức để nhấc vai nói chi kháng cự, điển hình của nhị thiếu gia trói gà không chặt, công tử bột, nếu như hắn lợi hại như vậy, sẽ không bị bản cô nương đánh cho cả phương hướng cũng không phân biệt được."

"Tang Thanh, cái đó...Cậu không phải tính rời khỏi Hồng Kông tiếp tục đi du lịch sao? Đúng lúc bây giờ tớ cũng có thời gian, cùng đi với cậu." Phác Tuệ thấy hai cô mắt sáng lên, dáng vẻ như có thâm thù đại hận rất lớn, vội vã muốn thay đổi trọng tâm câu chuyện.

Cô hiểu rất rõ tính tình của Lãnh Tang Thanh, một ngày nào đó nhất định rước họa vào thân, thần tiên cũng đừng mong có một ngày sống yên lành.

"Yên tâm, Phác Tuệ. tớ bây giờ đang chuẩn bị đi đòi lại quyền lợi cho cậu, chờ tới thành công loại bỏ tin tức xấu kia đi." Lãnh Tang Thanh cười đắc ý vô cùng khí khái mà vỗ vỗ vai cô, "Chờ sau khi rửa sạch mối thù này cho cậu, chúng ta muốn đi tới đâu cũng được."

"Cậu muốn làm cái gì?"

Lãnh Tang Thanh cắn môi, bờ môi xinh đẹp nổi lên một chút kì lạ, dùng sức tạo thành nấm đấm

"Gậy ông đập lưng ông!"

https://thuviensach.vn

Lời tác giả: Các bạn độc giả thân mến, bởi vì thời gian có hạn, ngày hôm nay tạm thời chỉ có thế này thôi, ngày mai mọi người sẽ chứng kiến Niếp Ngân lên sàn.

Ngày thứ hai, đầu đề các tạp chí lớn nhỏ đều đăng hình Niếp Tích cùng một người đàn ông ở quán bar ôm nhau, lời văn miêu tả càng lớn mật và ám muội hơn, dĩ nhiên mọi công lao lần này phải hỏi đến bản lĩnh của Lãnh Tang Thanh.

Bối cảnh của Niếp Tích mặc dù không bị người ngoài biết được, nhưng ngoại hình tuấn tú lại khiến người ta hận không thể tiến đến mà sờ nắn, mọi người cũng đã nhìn mãn nhãn, chẳng qua là đau lòng cho loại soái ca đẹp trai này vậy mà lại là người đồng tính.

Sau màn "giết người" Lãnh Tang Thanh vui vẻ nhấp chuột, mỗi ngày nhìn lượt người online điên cuồng tìm kiếm mà vô cùng đắc ý, dám lợi dụng kẻ khác đối phó cô? Tuy Hồng Kông không phải địa bàn của cô, nhưng cô cũng quen biết nhiều chủ tòa soạn báo, dám đấu với cô?

"Tiểu tử, ngươi còn con nít lắm." Cô cầm một tờ báo giải trí, đưa tay điểm lên hình Niếp Tích, cười ngặt nghẽo.

Phác tuệ bất đắc dĩ mà nhìn cô. sau đó nói một câu, " Tang Thanh, chúng ta có phải hơi quá đáng rồi không? Ngộ nhỡ người ta là loại không thể đắc tội thì sao?"

"Phác Tuệ, đem lương thiện của cậu mà lo lắng cho người bên cậu đi, ví dụ như là tớ." Lãnh Tang Thanh lắc đầu. đưa tay ôm vai cô, "Bây giờ không

https://thuviensach.vn

phải rất tốt đó sao? Cậu xem, nhật báo vừa mới ra, tất cả mọi người đều biết tên biến thái này muốn trả thù, sáng hôm nay không phải cậu đã nhận được điện thoại của chủ biên, thông báo tranh biếm họa của cậu có thể xuất bản rồi hay sao?"

"Đúng như thế, nhưng ...." Phác Tuệ vẫn cảm thấy có chút lo lắng trong lòng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp mê người của Lãnh Tang Thanh, liền nói, "Tớ vẫn cảm thấy người đàn ông này sẽ không chịu để yên đâu."

"Dám chơi tiếp là được rồi, tớ sợ hắn lúc đấy bỏ chạy mất đó chứ, hắn vẫn còn thiếu tớ một chút tiền bồi thường, à không, là thiếu cậu."

"Tang Thanh..."

"Phác Tuệ, yên tâm đi, tớ làm việc rất có chừng mực." Lãnh Tang Thanh an ủi cô, trong lòng thầm mắng chửi, tên biến thái chết tiệt, ngươi nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua cho ngươi? Lần này ta không cho ngươi chết không được mà!

Nhìn vẻ mặt của Lãnh Tang Thanh có chút biến đổi, Phác Tuệ có phần lo lắng, chọc tới người đàn ông đó là phúc hay họa cô cũng không biết, cô chỉ biết ai chọc tới Tang Thanh sẽ khó sống, Lãnh Tang Thanh đúng là học y, cô sẽ dùng đủ loại "thủ đoạn" khiến cho người ta - sống không bằng chết...

Thời tiết này, hoa anh đào bay trong gió.

Dưới góc cây anh đào, trên chiếc ghế màu trắng, một người đàn ông đang ngồi, gương mặt kia như được điêu khắc tinh tế, mỗi một đường cong đều lộ ra nét tao nhã, vài cánh hoa anh đào rơi xuống trên bộ quần áo đắc

https://thuviensach.vn

tiền của hắn, hắn cũng không để ý. cầm trong một mặt của tờ báo, đôi mắt suy nghĩ sâu xa.

Nơi này là chỗ ngắm hoa, lại không có dấu người, nhìn kỹ không khó để lý giải, cách chỗ người đàn ông không xa, sớm có bảo vệ mặc âu phục đen phong tỏa nghiêm ngặt, khiến cho du khách căn bản không thể tiến vào nơi này.

Chỉ một lúc sau, một chiếc xe thể thao mười mã lực trực tiếp xong thẳng tới khiến cho hoa anh đào rơi như một trận mưa hoa, người đàn ông ngồi trên ghế chỉ hơi mím môi dưới, vẫn ngồi ở chỗ cũ, không có ý định di chuyển.

Cửa xe rất nhanh mở ra, đúng là Niếp Tích.

Hôm nay anh xuất hiện như ánh mặt trời chói lọi, áo thun màu vàng nhạt, kiểu dáng đơn giản, với quần jean thẫm màu, đôi giày thô làm cho anh đẹp trai có chút cuồng dã, từ xa nhìn thấy người đàn ông ngồi trên ghế, anh cười cười so với người đàn ông ngồi trên ghế kia có phần sáng chói.

Rất nhanh, anh đi đến bên cạnh người đàn ông vô cùng lười biếng mà ngồi xuống, so với người đàn ông mặc âu phục, mang giày da, thần thái chửng chạc bình tĩnh, Niếp Tích lại tràn đầy sức sống.

Đem cánh tay khoát lên thành ghế, anh tháo kính râm xuống, nhìn người đàn ông nói, "Anh, anh trai như anh muốn gặp một lần thật đúng là không dễ."

Nếu Niếp Tích không tháo kính râm xuống cũng không có chuyện gì, khi anh tháo kính râm xuống nếu bị người ngoài nhìn thấy nhất định sẽ thét chói tai. Nguyên nhân rất đơn giản, hai người đàn ông ngồi dưới cây anh đào kia giống nhau như đúc, giống nhau ở từng đường nét điêu khắc thật

https://thuviensach.vn

sâu của khuôn mặt, giống nhau ở thân hình cao ráo, ngay cả hình dáng mập ốm đều giống nhau như đúc, người không biết sẽ cho rằng một người đang soi gương mà thôi.

Bọn họ đúng là song sinh, người đàn ông trầm tĩnh trước mặt là anh trai của Niếp Tích - Niếp Ngân! Hắn là một người đàn ông tạo ra nhiều chuyện thần thoại ở Niếp môn. Rời khỏi Niếp môn bên ngoài thành lập tổ chức đặc vụ toàn cầu Baby-M. Chuyên để huấn luyện đặc vụ "Chủ Thượng".

Nói đến Baby-M, hễ là người trong hắc đạo và chính phủ không ai không biết, đặc vụ trong tay Niếp Ngân có thể nói là có hàng nghìn nhân tài, mọi nơi đều có người của hắn, đều là nhân trung long phượng ,đều có bản lĩnh thông thiên độn thổ (lên trời xuống đất).

Baby-M sở hữu toàn bộ những chuyện bí mật khiến người khác phải khiếp đảm, nhưng không đủ để chống lại một góc của thế lực Niếp môn, bối cảnh phức tạp của Niếp môn không bị người bên ngoài biết được, chẳng qua hải tặc các nơi trên toàn thế giới đều nằm dưới quyền quản lý, đủ để kẻ khác khiếp sợ.

Niếp Ngân rời khỏi Niếp môn mười năm, cùng người Niếp môn không có liên lạc, gặp lại Niếp Tích, cuối cùng cũng đã sau mười năm.

"Con mắt bị làm sao vậy?" Hắn nhàn nhạt hỏi, không chút xa lạ, có lẽ do hai người tướng mạo quá giống nhau.

"Bị phụ nữ đánh."Niếp Tích xoa nhẹ chỗ khóe mắt bị đau, người phụ nữ đáng ghét, ra tay độc ác như thế.

Niếp Ngân quay đầu nhìn Niếp Tích một cái, Niếp Tích sau đó nhìn thẳng hắn một giây, cười ha hả, "Anh trai, tôi như là đang soi gương vậy đó."

https://thuviensach.vn

"Âm thanh của cậu sẽ làm ảnh hưởng đến tâm tình soi gương của tôi đó." Niếp Ngân không để ý đến câu nói đùa của anh, đưa tờ báo, "Có quan hệ với chuyện này?"

Niếp Tích nhìn thoáng qua tờ báo, nhíu mày, thấp giọng nói, "Con đàn bà chết tiệt."

"Mười năm rồi mà hình như cậu vẫn rất có duyên với phụ nữ, tôi không hiểu sao cậu vẫn còn yêu mến đàn ông. mau chóng giải quyết, cậu biết rõ bất luận đối với tôi hay Niếp môn, đều không hi vọng chuyện này xuất hiện trên mặt báo."Niếp Ngân ngữ khí từ tốn, nghe ra lại tao nhã tột cùng, nhưng lại lộ ra ngữ khí giống như mệnh lệnh.

"Tôi biết, nhưng để người khác tra ra bối cảnh còn kém xa một chút." Niếp Tích cũng không giải thích nhiều, bàn tay lo lớn nắm lại, tờ báo bị nhào thành một cục, chuẩn xác bay một đường vòng thẳng vào thùng rác.

"Anh trai, anh nên trở về Niếp môn đi, anh biết, cha mẹ tuổi tác đã cao, bác cả hai năm nay đã bắt đầu gây sự,"

"Với năng lực của cậu, để làm nhật báo này không thể xuất hiện, có thể chỉ cần dùng một đầu ngón tay, sở dĩ thế này, chẳng qua là muốn khuyên tôi trờ về Niếp môn." Niếp ngân đốt một điếu thuốc, lại ném cho niếp Tích một điếu, khói lượn ra theo hình vòng, cùng hoa anh đào tương đối phù hợp.

Giọng nói của hắn rất nhạt, giống như không phải nói chuyện của bản thân.

"Anh có thể cân nhắc một chút không, nội bộ Niếp môn sắp có biến cố." Niếp Tích cũng hút sâu một hơi, sau đó thở ra một vòng khói, hai người đàn

https://thuviensach.vn

ông mặt mũi giống nhau, cho dù cách hút thuốc có chút khác biệt, một người lãnh đạm ưu nhã, một người quỷ quái ngỗ ngược.

Hút hết điếu thuốc, Niếp Tích đứng dậy rời đi, phút chốc ngồi vào xe thể thao, lộ đầu ra," Anh trai, gặp lại anh thật cao hứng, thực đó." Nói xong, liền nhấn ga, chiếc xe lao đi.

Tầm mắt Niếp Ngân nổi lên một gợn sóng nhỏ, rồi lại rất nhanh bị che phủ, trong nháy mắt đem tàn thuốc dập tắt, lại rất chuẩn xác đem ném nó vào giữa thùng rác.

Niếp môn, mười năm rồi, xem ra cần phải trở về....

https://thuviensach.vn

Chương 4: Nụ cười dưới gốc anh đào

Bảo vệ tản đi, trong công viên anh đào lại khôi phục cảnh tượng nào nhiệt như trước.

Thời tiết hôm nay thật tốt hiếm thấy, Lãnh Tang Thanh vẫn còn mê tín, bất kể đi đến thành phố nào cũng đều luôn tin, chỉ cần một ngày có thời tiết tốt nhất định phải đi ra ngoài một chút, ánh nắng tươi sáng ban ngày sẽ làm cho tâm trạng tốt hơn, tâm trạng tốt, vận may cũng đến.

Lúc nãy, khi cô kéo Phác Tuệ cùng nhau đi tới tảng đá lớn dưới góc cây anh đào, thấy hoa anh đào theo gió dồn dập thổi tới, sớm đã đem những lo lắng mấy ngày trước vứt bỏ hết, vội vàng giơ máy ảnh lên chụp liên tục cảnh tượng mùa xuân này.

Đây là thói quen của cô, đi tới đâu đều chụp hình lại, cho nên trong va li của cô dày cộp những tấm hình do cô chụp, chỉ là, cô phải kiếm một món tiền mới được, máy ảnh của cô không phải là máy kỹ thuật số, mà là một loại máy cũ sử dụng cuộn phim truyền thống, sử dụng cuộn phim cũng đòi hỏi phải có sự phối hợp với máy, điều này tạo nên sự chuyên nghiệp, máy chụp hình loại này nhất định phải cực kì thông thạo, cùng với thị giác đặc biệt, kỹ thuật chụp hình thiên phú, nếu không chỉ e sẽ làm lãng phí cuộn phim.

Giống như các ngôi sao phải dùng phim ảnh để thể hiện giá trị của bản thân, phim truyền hình rất khó thu hút ngôi sao lớn cũng do nguyên nhân đó.

https://thuviensach.vn

Phác Tuệ bởi vì kế hoạch xuất bản sách tranh biếm họa đã hoàn thành cũng rất cao hứng, cô mặc một chiếc váy xinh đẹp, dưới cây anh đào không ngừng làm dáng trước máy ảnh của Lãnh Tang Thanh, nhằm tìm cách đoạt được một bức ảnh đẹp.

"Này, Phác Tuệ, đừng lãng phí cuộn phim của tớ được không? Mấy lần rồi người mẫu đều biến thành cậu." Lãnh Tang Thanh tuy rằng oán giận, nhưng vẫn giơ máy ảnh liên tục chụp cho cô.

"Còn nói nữa, tớ chỉ có cách này để làm người khác chú ý mà thôi. Bằng không tất cả ánh mắt mọi người đều dán lên người cậu, tớ hôm nay ăn mặc đẹp thế này cũng không có mặt mũi rồi", Phác Tuệ cũng oán giận, chạy tới đùa vui với cây anh đào.

Lãnh Tang Thanh không quan tâm đến ánh mắt của người khác, mỗi lần cô chụp một kiểu ảnh đều có rất nhiều ánh mắt quan tâm, cũng không biết bọn họ là nhìn cái gì nữa.

Suy nghĩ, cô dựa vào cánh cửa, rồi sau đó nhìn thoáng qua những tấm ảnh của mình, không ngờ vừa nhìn thoáng qua lập tức trừng hai mắt, lại ngẩng đầu mạnh lên,

Dưới tàng cây anh đào, một thân hình người đàn ông cao lớn rơi vào trong ảnh, hắn hơi ngẩng đầu lên, giống như đang nhìn hoa anh đào, hoặc là đang suy nghĩ chuyện gì đó, môi hơi cong lên, lẳng lặng, giống như là một hình ảnh trong tranh, nét đẹp không giống như cô độc...

Ngay sau đó cô nghe được tiếng Phác Tuệ kêu lên "Ai u".

Phác Tuệ không chú ý, thoáng cái rơi vào thân hình người đàn ông, hình ảnh đẹp đẽ bỗng dưng bị phá vỡ!

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh ngẩn người, chưa nói hai lời liền chạy qua, lại thấy người đàn ông kia đem Phác Tuệ kéo vào lòng, vội vàng đem Phác Tuệ kéo lại trở lại, đôi mi xinh đẹp lộ ra ý cảnh giác,

"Này, tên biến thái, ngươi muốn làm gì?" Sau khi nói xong, cô lại nhìn về phía Phác Tuệ,"Câu không sao chứ? Hắn có chiếm tiện nghi của cậu không?"

Phác Tuệ sửng sốt, vốn cảm thấy người đàn ông này nhìn rất quen mắt, trong lúc nhất thời chưa nghĩ ra, chỉ là ngơ ngác nhìn gương mặt người đàn ông anh tuấn này, vậy mà lại xấu hổ.

Niếp Ngân đột nhiên nhìn người phụ nữ trước mặt, tóc ngắn xinh đẹp đôi mắt dường như có thể đâm bị thương người khác, cho dù tràn ngập lòng thù địch, vậy mà lại nhìn người khác nghỉ chân, thế nhưng mặt cô lúc đó...

"Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?" Hắn đột nhiên hỏi, âm thanh nhàn nhạt, giống như đó là âm thanh của thiên nhiên.

Lãnh Tang Thanh có chút sửng sốt, cái tên ngu ngốc này không phải là người cô đánh đó chứ? Chỉ có điều... Bây giờ Niếp Tích hình như thay đổi phong cách rồi, vẫn anh tuấn như trước, nhưng không tìm thấy chút ngạo mạn kiêu căng nào. hơn nữa... Hơn nữa cái gì chứ?

Trong đầu suy nghĩ không ngừng, bỗng nhiên nghĩ tới một từ - thâm trầm!

Không sai, chính là thâm trầm! Ngày hôm nay Niếp Tích hình như không giống với ngày hôm đó, đứng đắng thế này, âu phục trên người mỗi đường nét đều cực kì cao quý, có thể thấy rõ từng chi tiết đều được chú trọng, mặc dù sắc mặt thản nhiên, nhưng dù sao cũng khiến người ta có cảm

https://thuviensach.vn

giác không thể nhìn thấu tâm tư, dường như, cho dù hắn cười, cũng là một sự nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, Lãnh Tang Thanh lại liều mạng lắc đầu vứt bỏ những suy nghĩ trong lòng, thật là buồn cười, hắn chính là cái tên biến thái điên cuồng, đồng tính mà, vẫn có cái gì trầm lắng thâm sâu sao? Lại nghe hắn hỏi một câu như vậy, tức cười mà nhìn hắn,

"Đúng vậy, chúng ta chẳng những gặp nhau, còn rất quen nhau nữa." Vừa thấy hắn, tay cô lại ngứa rồi.

Niếp Ngân không hiểu cô đang nói gì, vừa thấy cô ngẩn ra một lúc, trong phút chốc lại cực kì tức giận, cũng không quan tâm cái gì, ánh mắt nhìn Lãnh Tang Thanh rồi lướt qua Phác Tuệ, nhàn nhạt hỏi, "Có phải đụng bị thương cô không?"

"Không, không có.." Phác Tuệ lại nói lắp, vội vã xua tay.

Niếp Ngân không nói gì nữa, thấy cô không có việc gì, xoay người rời đi.

"Ơ kìa, cái tên biến thái kia không nhận ra tôi thật sao?" Lãnh Tang Thanh thấy hắn giống như một người bỏ đi không có việc gì, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, liền đuổi theo.

"Tang Thanh, cậu muốn làm gì?" Phác Tuệ lại càng hoảng sợ, vội vàng kéo cô lại.

"Phác Tuệ, cậu sẽ không để hắn dễ dàng bỏ đi như vậy chứ? Hắn chính là Niếp Tích, cái tên đồng tính vu oan cho cậu, biến thái điên cuồng." Lãnh Tang Thanh trừng mắt nói với cô.

https://thuviensach.vn

Phác Tuệ kinh ngạc, vừa lúc nãy ở cùng một chỗ với người trong hình, lấy tay che miệng,

"Không thể nào, hắn chính là người bị cậu đánh? Vì sao có cảm giác không giống người trong ảnh? Nhưng mà, hắn thật sự đẹp trai nha."

Lãnh Tang Thanh thật sự muốn đâm đầu vào cây, lại hận không thể đem Phác Tuệ xé nhỏ ra...

"Phác Tuệ, cậu có thể có tiền đồ một chút được không hả?"

"Tang Thanh…"

"Đừng quên, hắn còn chưa có bồi thường tổn thất cho cậu, ngày hôm nay hắn xui xẻo gặp phải tớ, tớ nhất định phải buộc hắn giao ra tiền, nếu không, nếu không tớ không thể nào không cho hắn một trận, Lãnh Tang Thanh bắt đầu chà sát hai bàn tay, dáng vẻ rất muốn đánh người.

Phác tuệ nghe xong, sợ đến lông tơ cũng bắt đầu dựng đứng lên, vội vã kéo cô lại, "Tớ và hắn coi như huề đi, cậu không thấy thân hình người đó cao lớn lắm sao, cậu đánh hắn? Có lẽ nên bỏ đi, ngộ nhỡ hắn thật sự đánh trả thì phải làm sao?"

Lãnh Tang Thanh nghe xong thiếu chút nữa cười ra tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn méo ra nhìn cô, "Phác Tuệ, không thể nào? Cậu cũng không phải biết tớ đã từng đánh hắn rồi sao, tớ nói với cậu nha, đừng thấy người ta cao lớn, thật ra chỉ là một con cọp giấy mà thôi." Nói xong cô đưa tay khẽ xoa khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Phác Tuệ,

"Bạn thân yêu, phải tin tưởng tớ, tớ nhất định sẽ đập hắn một trận để dọa dẫm, tớ rất mạnh mà."

https://thuviensach.vn

Nụ cười trên mặt cô càng ngày càng lớn, thấy thế tim Phác Tuệ đập càng nhanh.

"Tang Thanh"

"Vẫn là câu nói kia, chờ tớ thành công xóa hết những tin tức xấu kia đi." Lãnh Thang Thanh sớm đã giơ một ngón tay ra hiệu thành công với cô, cười đến ngất ngưỡng, hướng về bóng lưng của người đó mà chạy đi...

Phác Tuệ vội vàng cầm cây thánh giá," Chúa ơi, phù hộ Lãnh Tang Thanh, nghìn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, cũng đừng đánh cho mặt của người đàn ông kia bầm tím ..." Sau khi cô lặng lẽ cầu nguyện xong, cũng vẫn còn lo lắng.

Hoa anh đào đẹp như tranh

Niếp Ngân đang chuẩn bị trở vào trong xe, quay lại phía sau thấy "Koala" đang đuổi theo, dừng bước, dứt khoát ngồi trên chiếc ghế trắng bên cạnh, đôi chân được bao bọc bởi quần tây đen chân trái ưu nhã mà gác lên trên đùi phải, sắc mặt bình tĩnh mà nhìn nữ nhân kia chạy đến.

Ánh mặt trời xuyên qua khe hở mà chiếu xuống những ánh sáng loang lỗ, khuôn mặt cô nhỏ nhắn như gốm sứ chợt sáng lên, giống như viên minh ngọc phát ra ánh sáng long lanh, rất ít cô gái dám để mặt mộc mà xuất hiện, anh đã gặp qua nhiều người phụ nữ tất cả trên mặt đều "che phủ" một lớp mặt nạ dày.

Có điều, anh vẫn cảm thấy đôi lông mày của người phụ nữ này có phần quen thuộc, anh thừa nhận cô rất xinh đẹp, đồng thời lại lộ ra khí khái anh

https://thuviensach.vn

hùng ở trong đó, thật giống như...

Tâm tư hơi trầm xuống, khóe môi cũng hơi mím lại, không biết tại sao, anh đột nhiên nghĩ tới Lãnh Thiên Dục.

Đám bảo vệ xung quanh im lặng sau khi nhìn một cảnh khác thường này vừa định tiến đến, lại bị ánh mắt của Niếp Ngân ngăn lại.

"Này, Niếp Tích, ngươi đúng là biết làm trò, giả vờ không nhận ra tôi?" Lãnh Tang Thanh rốt cục cũng đuổi tới, thấy khuôn mặt anh không chút biểu cảm mà nhìn cô, ánh mắt tràn ngập sự bình thản xa lạ, càng hận không thể đánh một đấm vào mặt anh, cô cười lạnh, đưa một tay, rồi hai tay đặt trên ghế, vây anh trong vòng tròn mình tạo ra, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp gần như dán trên người anh,

"Hay là, thực bị một cú đấm của tôi làm mất trí nhớ, hả?"

Dám đùa giỡn trước mặt cô, hắn chán sống rồi có đúng không?

"Là cô đem tấm ảnh phát tán?" Niếp Ngân nhàn nhạt mở miệng, đối mặt với khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ngược lại dáng vẻ lại rất thờ ơ, thân thể vẫn tao nhã dựa trên ghế, hóa ra cô xem anh là Niếp Tích.

Lãnh Tang Thanh liền nói câu," Không sai, có điều anh nói còn thiếu một điểm, tôi còn đánh anh một trận tơi bời."

Niếp Ngân tỉ mỉ đánh giá cô, gần như là từ mặt đến chân cô, sau đó lại đem tầm mắt quay lại trên mặt cô, "Sức của cô quả thực không nhỏ." Nhìn khuôn mặt của em trai anh sẽ biết, tên Niếp Tích ấy đúng là cao thủ thái quyền, bình thường lại say mê đua xe, cô lại có thể đánh hắn nâu mắt, lợi hại.

https://thuviensach.vn

"Xem ra anh vẫn còn nhớ rõ, bất quá khuôn mặt của anh bình phục rất nhanh, mới vài ngày đã không có chuyện gì rồi." Lãnh Tang Thanh cười gian, lập tức đứng dậy, lại liền ngồi bên cạnh anh, đưa tay khoát lên vai anh,

"Thế nào anh bạn, hai ta có phải nên từ từ ngồi xuống mà nói chuyện không?"

"Cô muốn nói chuyện gì với tôi?" Niếp Ngân cười nhạt, tao nhã tột cùng, lại nhìn thoáng qua cánh tay nhỏ bé của cô đang khoát lên vai mình, lá gan của nha đầu này thật lớn, vẫn chưa có người phụ nữ nào dám dùng loại động tác này cùng hắn nói chuyện.

Lãnh Tang Thanh nghiêng đầu nhìn anh, Niếp Tích này hôm nay là lạ thế nào đó? Bất quá dáng vẻ cười của anh nhìn rất đẹp, quên đi, mặc kệ anh.

"Rất đơn giản, là chuyện bồi thường, bởi vì cái người biến thái như anh không ngăn cản, làm hại sách của bạn tôi phải lùi thời hạn xuất bản lại một thời gian, anh phải bồi thường vật chất lẫn những tổn thất tinh thần cho cô ấy." Một tay đưa ra trước mặt anh, lười biếng thương lượng.

Niếp Ngân nhìn cô, một lúc sau mới nhàn nhạt nói một câu, "Phụ nữ không nên giống như cô."

Lãnh Tang Thanh sửng sốt, "Anh có ý gì?"

"Phụ nữ phải ra dáng phụ nữ." Niếp Ngân tốt bụng giải thích một câu.

Lãnh Tang Thanh cắn răng nhìn anh, người đàn ông này là đầu trâu sao? Nói chuyện lại làm người ta tức thế này? Lấy tay vỗ vỗ lên vai anh vài cái, "Đừng cho là tôi nghe không ra ý của anh, tôi cảnh cáo anh, anh nói chuyện chú ý một chút, cẩn thận tôi đem chuyện xấu của anh nói cho mọi người biết, cho anh bồi thường gấp mười lần tổn thất tinh thần cho tôi!"

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân bất đắc dĩ cười, trên vai không đau nhưng có cảm giác ngưa ngứa, thật không rõ cái tên Niếp Tích này làm sao lại gây ra chuyện lớn như vậy?

"Như vầy đi, cô nói tôi nghe nguyên nhân tôi phải bồi thường."

"A, khuôn mặt này của anh thật là muốn bị đánh mà." Lãnh Tang Thanh cười như ma quỷ, giọng cười cũng có chút bén nhọn, "Nguyên nhân nếu không bởi vì anh, sách của bạn tôi sau lại có thể chưa xuất bản chứ? Niếp Tích, anh cho là ai cũng giống như nhị thiếu gia anh sao? Mỗi ngày không cần làm việc chỉ biết tiêu tiền của cha mẹ? Chúng tôi cần tiền để ăn cơm, sách xuất bản chậm một ngày thì tiền nhuận bút càng chậm ngày đó, anh nói, anh có cần bồi thường phí tổn cho bạn tôi hay không?"

Niếp Ngân nghe xong, lộ ra mấy phần trầm tư, sau đó khẽ gật đầu, "Ừ."

Lãnh Tang Thanh mừng thầm, thấy anh phối hợp như thế chắc là có hi vọng, lại tiếp tục thương lượng: "Sau đó anh lại giở trò tên tạp chí nói tranh biếm họa của bạn tôi dung tục, làm hại tranh biếm họa của bạn tôi thiếu chút nữa không thể xuất bản, anh nói anh có nên bồi thường tổn thất hay không?"

"Nên bồi thường." Niếp Ngân càng khó hiểu mà gật đầu.

Lãnh Tang Thanh vốn nghĩ qua rồi, nếu anh dám không phối hợp, sẽ đánh anh một trận tơi bời, không nghĩ tới thấy độ của anh lại tốt như vậy, càng nhẹ nhõm, "Tiếp theo là tôi, vì chuyện bạn tôi mà gần đây ăn không ngon ngủ không yên, còn bị cái tên đê tiện nhà anh làm tức giận đến thiếu chút nữa bệnh tim tái phát phải vào bệnh viện, có thể nói, tôi vì giúp đỡ bạn bè lấy lại công đạo hao tốn tâm sức, anh nói anh có phải cũng nên bồi thường tinh thần cho tôi hay không?"

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân đem thân thể dựa phía sau, "Chung quy cô muốn tôi bồi thường bao nhiêu cho cô?"

Lãnh Tang Thanh đảo mắt sau đó chìa một ngón tay trước mặt anh.

Niếp Ngân hơi nhíu mày,"Bao nhiêu?"

"Không nhiều lắm, một trăm vạn." Sau khi nói xong thoáng chốc lại nở nụ cười giả tạo, dừng lại một chữ, "đô-la". Cô nghĩ ra rồi, thật sự bồi thường thành công, cô cùng Phác Tuệ mỗi người một nữa, Phác Tuệ không thiếu tiền, nhưng cô lại thiếu, cô muốn dùng số tiền này tiếp tục đi du lịch, nghĩ lại cũng tốt.

"Một trăm vạn đô-la?" Niếp Ngân nhàn nhạt cười, khẽ lắc đầu, "Nha đầu nhà cô có phải quá tham rồi không?"

"Này, anh có giỏi thì nói rõ ràng coi, bạn tôi chính là nhà vẽ tranh biếm họa thành công nửa năm qua, tranh của cô ấy một khi đưa ra thị trường sẽ làm ngòi nổ đả kích thị trường thế giới, chẳng qua cho anh bồi thường một trăm vạn đã rất hời cho anh rồi, anh biết xuất bản chậm một ngày sẽ tổn thất bao nhiêu tiền không? Anh ảnh hưởng không chỉ là đến thời gian xuất bản, còn có thời gian tiêu thụ và in bản thảo! Cái đó mọi người gọi là thương cơ (cơ hội làm ăn) phải không? Thương cơ đều bị anh làm lỡ mất rồi!" Lãng Tang Thanh thẳng thắng đem cơ thể của mình chuyển sang đối mặt với anh, nghiến răng nghiến lợi mà nói đạo lý.

Niếp Ngân rất kiên nhẫn mà nghe cô nói xong, có chút suy nghĩ mà gật đầu, rồi lập tức nhíu mày hơi có chút nghi ngờ,

https://thuviensach.vn

"Tôi có một vấn đề cần thỉnh giáo cô một chút."

"Thỉnh giáo? Được, bổn tiểu thư có thể miễn phí mà giải thích giúp anh."

Niếp Ngân đưa tay vuốt cằm một chút, nhìn cô, "Cô đầu tiên là đánh tôi, sau đó lại ngang nhiên đem tấm ảnh truyền ra ngoài, từ nảy tới giờ, cô nói chuyện với tôi lỗ mãng, xin hỏi, dựa theo lô-gic bồi thường của cô, cô cũng nên bồi thường tiền cho tôi, phải không?"

Ách...

Lãnh Tang Thanh sửng sốt, thấy miệng anh hơi cong lên, khí tức liền bốc ra, "Hứ" thoáng cái đứng lên, chỉ vào anh lạnh lùng nói một câu,

"Niếp Tích, anh muốn bị đánh có phải không?"

https://thuviensach.vn

Chương 5: Điều bất ngờ ngoài ý muốn

Niếp Ngân ngẩng đầu, vẫn lạnh lùng như trước mà nhìn cô, so với dáng vẻ đầy tức giận của cô, anh quá mức lạnh lùng và bình tĩnh, nhưng mà trong đáy mắt lại như có như không lộ ra ý cười nhàn nhạt, giống như một áng mây nhẹ lướt bay qua bầu trời.

"Đừng tưởng rằng anh bày ra bộ dạng "điềm đạm đáng yêu" đó, tôi sẽ không đành lòng mà đánh anh, chỉ một câu, bồi thường hay không bồi thường?" Lãnh Tang Thanh xoay xoay nắm tay, làm cho dáng vẻ bản thân nhìn qua có phần hung hãn, vẻ mặt cũng không có nhiều kiên nhẫn lắm.

Phác Tuệ cuối cùng cũng chạy tới, vừa quan sát cô cách đó không xa, thấy Lãnh Tang Thanh đột nhiên đứng lên, chỉ lo cô nhất thời kích động mà ra tay đánh người, lặng lẽ kéo ống tay áo của Lãnh Tang Thanh, nói khẽ, "Tang Thanh, quên đi, cậu xem anh ta được giáo dục rất tốt đó chứ, vẫn chưa từng tức giận với cậu mà."

"Quên đi?" Cô khó hiểu mà nhìn Phác Tuệ, dường như nghe được chuyện tức cười nhất trên thế giới, kéo Phác Tuệ qua một bên, khẽ bàn bạc: "Cậu làm cái gì vậy? Cậu là người bị hại mà, khiến anh ta bồi thường một chút cũng là chuyện bình thường."

"Thế nhưng..."

"Đừng thấy dáng vẻ vô thanh vô tức của anh ta mà mềm lòng, anh ta là bị tớ hù sợ, loại chuyện này nên giải quyết như thế, bộ dáng ngoan hiền là không ra tiền đâu, nhất định phải moi được một món tiền của anh ta." Lãnh

https://thuviensach.vn

Tang Thanh mở miệng nói ra dự định của mình, sau khi cắt ngang lời cô, vỗ vỗ vai cô, "Yên tâm đi, cậu ở đây chờ tớ."

Phác Tuệ lo lắng nhìn Lãnh Tang Thanh, thật ra cô không hiểu món tiền đó là gì, lại càng không muốn bạn bè vì mình mà mạo phạm đến người khác, người đàn ông kia nhìn qua thật không đơn giản, vô thanh vô tức không có nghĩa là lòng dạ người ta không sâu, ngộ nhở anh ta đánh lại cô một trận thì phải làm thế nào?

Lãnh Tang Thanh thì ngược lại, không phải cô khinh địch, thông qua những lời lẽ khi nãy, cô cũng có thể thấy người đàn ông trước mặt không phải là loại người dễ trêu chọc, cô từ nhỏ đã đi theo tứ đại tài phiệt được xem là những người thâm sâu khó lường, trong lòng cô biết rõ loại người nào có thể đắc tội, loại người nào không thể đắc tội, nhưng không có cách nào khác, cô muốn tiền muốn đến điên rồi.

Nếu chưa rời khỏi Hồng Kông, đại ca biến thái gì đó của cô nhất định sẽ tìm được cô, thật ra Phác Tuệ và Tiêu Tông hoàn toàn có thể cho cô mượn tiền, nhưng mà, cô cần một món tiền đáng kể, đúng là một món tiền đáng kể, mà quan trọng là - không cần trả lại.

"Niếp Tích, anh hiểu rõ hay không?" Cô liếc về phía anh, lộ ra một nụ cười vô cùng "Thâm độc".

"Bồi thường cho bạn cô, có thể. Còn cô, tuyệt đối không thể." Niếp Ngân lạnh lùng đưa ra quyết định, nhìn cô, ánh mắt rất tĩnh lặng.

Lãnh Tang Thanh vốn được nửa câu đầu của anh làm cho đắc ý "Choảng" một tiếng rơi xuống tận đáy vực, cô mạnh mẽ nuốt nước miếng một cái, hung hăng mà nắm chặt nắm đấm,

" Anh có ý gì?"

https://thuviensach.vn

"Ý rất đơn giản, cô không có quyền đòi tôi bồi thường, về phần bạn của cô phải bồi thường bao nhiêu, tự tôi quyết định." Anh hơi mím môi, lạnh lùng nói.

"Ý của anh là không đồng ý?" Cô nói giọng dứt khoát, "Hôm nay, anh đền cũng phải đền, không đền cũng phải đền!"

Niếp Ngân đứng lên, anh ngược lại cảm thấy bản thân rất vui vẻ, dĩ nhiên có thể cùng nha đầu này điên cả buổi, lạnh lùng nói,

"Theo ý tứ của cô, chuyện này không có cách nào thương lượng rồi, tốt lắm, một xu cũng không đền." Nói xong, anh không hề để ý tới cô, tự mình đi về phía chiếc xe đang đỗ.

Lãnh Tang Thanh đầu tiên là sửng sốt, sau khi có phản ứng trở lại, bước nhanh đến đưa tay ngăn anh lại,

"Không đền tiền thì đừng hòng đi!" Còn dám một xu không đền? Anh tưởng anh oai phong lắm sao?

Niếp Ngân dừng bước nhìn cô, người chỉ nhỏ như vậy, lại có cái dũng khí này.

Anh lại đi sang hướng khác.

Lãnh Tang Thanh một lần nữa lại giống như viên kẹo cao su ngăn cản anh, chẳng qua lần này có chút giống như đùa giỡn, trực tiếp kéo áo sơ-mi của anh,

"Tôi cảnh cáo anh, nếu không bồi thường tôi thật sự đánh anh đó!"

https://thuviensach.vn

"Cô đánh tôi?" Niếp Ngân cười mà nhìn cô, cô thật tưởng rằng anh là Niếp Tích sao?

Một bàn tay to vươn ra, đem cổ tay của cô trực tiếp nắm lấy, "Cô tốt nhất đừng cản đường tôi." Anh cảnh cáo.

"A - cổ tay như muốn lìa ra...." Lãnh Tang Thanh đột nhiên kêu lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, thậm chí còn phát ra tiếng khóc nức nở, " Ngươi... Ngươi dám bắt nạt phụ nữ như thế sao? Một đại nam nhân như ngươi lại đi ức hiếp phụ nữ, ngươi có đạo đức không vậy? Ô ô..." Nói xong, còn gạt đi vài giọt nước mắt.

Niếp Ngân sửng sốt, vô thức buông lỏng tay, nhíu mày, anh không quá tay đó chứ? Lại thấy dáng vẻ nước mắt lưng tròng của cô, trong lòng không khỏi nổi lên một chút cảm thông, thở dài, vừa muốn mở miệng xin lỗi, Lãnh Tang Thanh lại mở miệng trước,

"Anh phải bồi thường gấp đôi, tôi bị thương!"

Tận đáy lòng vốn có chút áy náy triệt để đã không còn, anh nhìn cô một cái, sau đó cũng không quay đầu lại mà trực tiếp đi về phía xe.

"Này..." Lãnh Tang Thanh sau khi thấy thế, tức giận đến thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp đi tới.

Niếp Ngân vừa ngồi vào chỗ, chợt nghe cửa xe "bang" một tiếng đóng lại, vẻ mặt Lãnh Tang Thanh lại không biểu lộ gì cả!

Cô vậy mà trực tiếp lên thẳng xe anh?

Thấy anh không nhúc nhích mà chỉ nhìn chằm chằm cô, cô cười cười, cũng không có chút hoảng hốt, lười biếng nói, "Niếp Tích, nếu như anh

https://thuviensach.vn

dám không bồi thường tiền, tôi sẽ ngồi chỗ này trong xe anh không đi, xem anh làm được gì."

Nhìn kiểu dáng trang phục giày da của anh, vừa nhìn nhất định là người đứng đắn, cô cũng không thể tượng tượng một người phụ nữ nào khác có thể tranh cãi ầm ĩ như thế, vô dụng, nếu như anh thông minh mà ngoan ngoãn đền tiền, ngay lúc này, cô có rất nhiều rất nhiều tin xấu cũng không sao.

Phác Tuệ sợ hãi mà chạy theo, ngoài cửa sổ xe, nhưng lại không thấy rõ khuôn mặt của Lãnh Tang Thanh, kính thủy tinh của xe này đã trải qua quá trình gia công rất đặc biệt, cô chỉ có thể nhẹ nhàng gõ cửa,

"Tang Thanh, đừng làm loạn nữa, mau xuống xe đi." Vừa rồi, cô nhìn thấy rất nhiều bảo vệ đi lên, mồ hôi lạnh chảy dọc theo sống lưng, Tang Thanh nghìn vạn lần đừng gây ra chuyện gì, ngộ nhỡ chọc giận người đàn ông này sẽ đem cô đi trừ khử thì phải làm sao...

Vì tiền mà chết, rất không đáng!

Cửa sổ xe hạ xuống, khuôn mặt mang theo nụ cười giả tạo của Lãnh Tang Thanh lộ ra, "Phác Tuệ, yên tâm, tớ theo người này một chút sẽ không sao đâu." Nói xong, quay đầu nhìn Niếp Ngân, "Thế nào? Không hiểu sao? Anh là một đại nhân bận rộn, tôi chẳng qua là một tiểu nhân đòi bồi thường thôi."

Trên xe tài xế kinh ngạc quay đầu nhìn Lãnh Tang Thanh, nha đầu này từ đâu chui ra? Dám ngồi bên cạnh ông chủ?

Niếp Ngân sau khi nghe vậy nhàn nhạt cười, một tay ấn nút, cửa sổ xe chậm rãi nâng lên, che khuất không gian giữa Lãnh Tang Thanh và Phác Tuệ, "Cô thật sự không xuống xe?"

https://thuviensach.vn

"Không xuống, trừ khi bây giờ anh chịu bồi thường cho tôi." Lãnh Tang Thanh cười khẽ, nghiêng đầu nhìn anh.

Dọa cô? Thật nực cười.

"Tốt." Niếp Ngân thấy thái độ cô hết sức kiên trì, hơi nhíu mày, quay đầu nhìn tài xế lạnh lùng ra lệnh, "Xuất phát."

"Dạ." Tài xế đạp ga.

Lãnh Tang Thanh có phản ứng trở lại, không ngờ anh thật sự cho xe chạy đi, khẽ lắc tay anh, "Anh, anh muốn đem tôi đi đâu?"

Niếp Ngân không mở miệng, đem cơ thể dựa vào ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lãnh Tang Thanh tức giận hét lên một tiếng, xe, nhanh chóng chạy đi...

https://thuviensach.vn

Chương 6: Bám chặt không buông

Dọc theo đường đi, điện thoại của Lãnh Tang Thanh liên tục vang lên;

Dọc theo đương đi, xe vẫn chưa từng dừng lại;

Dọc theo đường đi, dù Lãnh Tang Thanh có hỏi thế nào, đe doa dụ dỗ ra sao, người đàn ông bên cạnh vẫn yên tĩnh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đến khi, Lãnh Tang Thanh không còn chút sức nào.

Đến khi, cô mệt mỏi, không khách khí mà ngủ...

Chẳng biết đã qua bao lâu, khi cô tỉnh dậy, cảm thấy bên dưới cơ thể rất mềm mại, giống như đang nằm trên đám mây, rất thoải mái đến nổi không muốn mở mắt, trong không khí hình như có mùi xạ hương rất nhạt, khiến cô càng cảm thấy an tâm, hình như mình đang ở trên thiên đường.

Ánh mắt giật giật, cô thoải mái thở dài một hơi, vừa muốn xoay người ngủ thêm một hồi nữa, bên tai lại truyền đến âm thanh của tiếng lật báo, mặc dù chỉ là một tiếng, nhưng cô nghe được rất rõ.

Liền mở mắt ra, từ trên tờ báo mà nhìn tới, trực tiếp nhìn thẳng vào đôi mắt của người đàn ông kia.

Thời gian như dừng lại, cô chớp chớp mắt mà nhìn anh, còn anh, tâm tình cũng không có chút thay đổi nào, cùng cô đối mặt, sau đó cầm tờ báo

https://thuviensach.vn

để sang một bên, chỉ nhìn cô, không nói lời nào.

Hơn nửa ngày, cô cũng không có phản ứng gì.

Đó là loại tình huống gì?

Cô đảo mắt nhìn xung quanh, trên đầu là một chùm đèn pha lê rất to, xung quanh là những ánh sáng vụn vặt, thảm trải sàn màu trắng, bàn trà màu trắng... Tất cả đều hết sức sạch sẽ từ trong ra ngoài toàn là màu trắng, nơi này là...

"Binh" một cái, cô đột nhiên ngồi bật dậy, lúc này mới ngạc nhiên phát hiện bản thân hóa ra đang nằm ngủ trên đùi anh, bên dưới là sô pha.

Đây là đâu, cô không nhớ cô ngủ lúc nào, trong lúc ngủ, làm thế nào mà anh lại đem cô đến đây được chứ? Một lúc lâu sau, tay cô chỉ chỉ, có chút xấu hổ mà nói, "Cái đó... Chân của anh không sao chứ?"

Cô ngủ thêm một lúc nữa, có lẽ sẽ không đi được." Âm thanh của anh vẫn điềm đạm.

Lãnh Tang Thanh đưa tay vuốt vuốt tóc, cắn cắn môi không biết nên nói cái gì cho tốt, người đàn ông này thật khó hiểu, chân tê thì nói một tiếng, có thể để cô nằm bừa lên sô pha thì tốt rồi, còn liên tục ngồi ở đây mà đọc báo nữa?

"Đây là nơi nào?" Cô đứng dậy vận động gân cốt, lại thấy cảnh vật ngoài cửa sổ, lập tức có phản ứng, " Phòng nghỉ ở sân bay?"

Niếp Ngân không để ý đến cô, lại tự mình đọc báo.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh nhận ra nơi này, vội vã lấy túi, vừa liếc qua điện thoại di động, lại lớn tiếng mở miệng, "Điện thoại của tôi là do anh nghe?"

"Chỉ không muốn cho bạn cô lo lắng mà thôi." Anh lại giở trang báo tiếp theo, đúng là báo Pháp, các chữ viết đẹp đẽ như nhảy múa, sau khi anh đọc xong trang báo, yên lặng mà hơi nhíu mày.

Lãnh Tang Thanh trừng mắt, hơn nửa ngày mới hỏi một câu, "Anh đã nói gì với Phác Tuệ?"

"Nói cô tình nguyện theo tôi đi du lịch." Niếp Ngân vừa nhìn tờ báo vừa trả lời, đôi lông mày nhíu lại như đang suy nghĩ việc gì đó.

Lãnh Tang Thanh không nhìn kĩ sự thay đổi trên gương mặt anh, một tay giựt lấy tờ báo, đối mặt với anh, "Niếp Tích , tôi nói muốn theo anh du lịch khi nào?"

Nụ cười nhạt nhạt bên môi, "Tôi tưởng là cô đã chuẩn bị sẵn sàng rồi."

Ách?

"Đầu tiên là thay bạn bè đòi lại công bằng, sau đó gọi là cái gì tinh thần đòi bồi thường, tôi hỏi bạn cô rồi, cô muốn bồi thường đơn giản là vì muốn đi du lịch."

"Hả? Phác Tuệ nói như vậy với anh?" Lãnh Tang Thanh há to miệng...

Niếp Ngân nhìn cô, không nói gì nữa.

"Anh... Đừng có tự đại, tôi làm sao biết lòng tốt của anh là thật hay giả? Lãnh Tang Thanh cầm túi đi ra ngoài, quên đi, cô cũng không muốn chơi

https://thuviensach.vn

với lửa, nếu anh đã biết mục đích của cô, vậy số tiền này không thể lấy được rồi.

Niếp Ngân miễn cưỡng giương mắt nhìn bóng lưng của cô một chút, cũng không đứng dậy ngăn cản, để cô tùy ý rời đi.

Phòng khách trên lầu, đúng là phòng riêng dành cho nhân viên trên máy bay nghỉ ngơi, so với phòng VIP có chỗ khác nhau, ở đây không tao nhã bằng, người nước ngoài không thể vào được.

Lãnh Tang Thanh đi vào thang máy, trực tiếp ấn tầng cuối cùng, lấy điện thoại ra hít sâu một hơi, bấm số điện thoại của một người. Điện thoại rất nhanh kết nối, Phác Tuệ không ngờ cô sẽ gọi điện đến, hưng phấn mà hỏi thăm hành trình của cô ra sao.

"Anh ta rốt cục nói với cậu cái gì hả?"

"Làm sao vậy, Tang Thanh, anh ta cũng không nói với tớ cái gì, chỉ nói cho tớ biết, cậu sẽ cùng anh ta đi du lịch, à, đến Somalia."

"Somalia? Lãnh Tang Thanh sửng sốt. Trước khi mua đồ đúng là vì mục đích đi Somalia, anh làm thế nào biết được nơi cô muốn đi? Cô không có thói quen nói mớ đó chứ?

"Đúng vậy, anh ta nói anh ta muốn đi Somalia."

"Trời ạ..." Lãnh Tang Thanh sắp rời khỏi sân bay, quay lại điện thoại thiếu chút nữa mà mạnh mẽ hôn nó, "Phác Tuệ, tớ muốn đi Somalia, cám ơn cậu, tới nơi tớ sẽ gọi điện cho cậu." Nói xong liền cúp điện thoại, quay người nhanh nhẹn bước vào thang máy, nhấn mạnh tầng trên cùng...

---

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân vẫn ngồi chỗ cũ mà đọc báo, đối với sự trở lại của Lãnh Tang Thanh cũng không thấy kì lạ, chỉ hơi nhìn cô một chút, nhàn nhạt cười.

"Niếp Tích.." mắt của cô xoay tròn, thấy anh hơi nhíu mày, lại vội vàng đổi giọng, "À không, Niếp tiên sinh."

"Ừ." Anh chỉ từ trong mũi hừ một tiếng, không hề mở miệng.

"Việc đó..." Lãnh Tang Thanh mím môi, giọng nói cũng trở nên ngọt liệm, kéo tay áo của anh, "Nghe nói, chúng ta sẽ đi Somalia đúng không?"

Niếp Ngân theo bàn tay nhỏ bé nhìn khuôn mặt "Nịnh bợ" của cô, đáy mắt hiện lên ý cười, nhưng cũng chỉ yên lặng "Sửa lời cô", "Là tôi muốn đi Somalia."

Lãnh Tang Thanh nghe ra ý của anh, mặt dù có chút lo lắng, trong đầu liên tục nghĩ ra biện pháp, vừa rồi cô chủ động bỏ đi, bây giờ lại quay về có chút mất mặt, nhưng vì để đi đến Somalia, cô sẽ nhịn.

"Vậy...Chúng ta đi đến đó thế nào? Có phải là máy bay tư nhân không?" Cô cẩn thận lựa lời mà hỏi, tốt nhất là như thế, nếu không cô muốn đi anh cả cô cũng không cho cô đi.

"Máy bay đang nạp nhiên liệu, vài phút sau tôi sẽ xuất phát." Anh không điếm xỉa đến lời nịnh hót của cô.

"Vài phút sau?" Lãnh Tang Thanh thiếu chút nữa thét ra tiếng, vài phút sau anh sẽ rời khỏi đây, nói cách khác, cô muốn thuyết phục anh ta chỉ còn lại vài phút đồng hồ?

https://thuviensach.vn

Làm sau bây giờ?

"Cái đó... Niếp tiên sinh." Cô không thể tỏ ra nhiệt tình thái quá, chỉ có thể dùng phương pháp dụ dỗ, thành thật mà lắc lắc tay anh, đem khuôn mặt kề sát vào người anh, nhẹ nhàng thương lượng: “Hành trình này, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, có tôi ở bên cạnh anh sẽ rất tốt, có thể nói chuyện cùng anh, thời gian sẽ rất nhanh trôi qua."

Niếp Ngân quay đầu nhìn người phụ nữ đang kéo cánh tay của mình, không lập tức đem cô đẩy ra, cũng không nói chuyện. Lãnh Tang Thanh thấy mắt anh nhìn chằm chằm vào tay cô, sau đó xấu hổ mà buông ra, lại đặc biệt đưa mắt nhìn anh vuốt thẳng ống tay áo, lại nhìn vẻ mặt anh, cười, "Anh không nói lời nào, tôi coi là anh đồng ý rồi nha."

Khóe môi anh hơi cong lên, "Vừa không không phải chính cô cự tuyệt sao, tôi không thích ép buộc người khác."

"Không hề, anh nào có ép buộc người khác?" Lãnh Tang Thanh vừa nghe giọng điệu của anh giống như có một chút trì hoãn, vội vàng giải thích: "Là tôi lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, ngài đại nhân đại lượng đừng nhớ lời của tiểu nhân đã nói, đừng canh cánh trong lòng."

Tầm mắt Niếp Ngân dường như mang theo ý cười, lại ngầm che dấu, sau khi nhìn cổ tay một chút, nhàn nhạt mở miệng, "Còn năm phút nữa."

Dù sao cũng là máy bay cá nhân mà, tại sao phải vội như thế?" Lãnh Tang Thanh vội vàng đè cổ tay anh xuống, nụ cười càng thêm sáng lạn, "Anh biết một nơi như Somalia mà phong cảnh mặc dù rất đẹp, nhưng rất nguy hiểm, nếu anh đi một mình, sao tôi có thể yên tâm được chứ?"

Niếp Ngân nhíu mày nhìn cô, giống như không hiểu ý cô.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh hắng giọng, "Tôi cũng nghe nói Somalia an ninh không tốt lắm, anh nói một đại thiếu gia như anh, tay trói gà không chặt, ngộ nhỡ bị bắt cóc hoặc bị cướp thì phả làm sao? Lại có thể phía bên kia thấy anh đẹp trai, nổi lên sắc tâm thì sao? Anh với người bình thường có sự khác biệt, Suy nghĩ đơn thuần như thế bị người đàn ông lừa thì sao? anh..."

Nói liền một hơi, cô chỉ thấy sắc mặt anh có chút biến đổi, lông mày cũng từ từ giãn ra, lại vội sửa lời: "Anh dừng hiểu lầm, tôi chỉ ví dụ mà thôi, chẳng qua là nghĩ cho anh, hai người chúng ta cùng đồng hành là thích hợp nhất, hơn nữa xuất thân của tôi là học y, trên đường ngộ nhỡ anh có đau đầu nhức óc gì cũng không cần lo lắng.

Khóe miệng Niếp Ngân thoáng cong lên, hình như vừa muốn mở miệng, một thuộc hạ gõ cửa, cung kính nói, "Niếp tiên sinh, ngài có thể xuất phát rồi."

Anh gật đầu, vừa muốn đứng dậy đã bị Lãnh Tang Thanh túm lại,

"Niếp tiên sinh, tôi nòi với anh nhiều như vậy, anh sẽ không làm ngơ chứ?"

"Chúng ta đi." Anh thoát khỏi sự vướng víu của cô, đứng dậy lấy tay chỉnh cà-vat, thản nhiên nói.

Lãng Tang Thanh cắn môi, đáy mắt thoáng qua vẻ cô quạnh, lần này cô không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng cầm túi đi đến trước mặt anh, cúi đầu nói, "Này...Chúc anh đi đường vui vẻ."

Làm khó người khác thực sự không phải là tác phong của cô, nếu đã cầu xin lâu như vậy, cô cũng biết cái gì gọi là chừng mực, dẫu sao hai người

https://thuviensach.vn

bọn họ chỉ tình cờ gặp nhau, cũng không phải là bạn bè, người thân dựa vào cái gì nhất định phải đáp ứng yêu cầu của cô chứ?

Niếp Ngân thực không ngời tớ cô lại bỏ qua như vậy, có chút giật mình, thấy cô đi tới cửa, ngay lúc cô chuẩn bị kéo cửa đi ra ngoài, anh liền mờ miệng,

"Cô nói cô học y?"

"Đúng vậy." Lãnh Tang Thanh ỉu xìu mà nói.

"Lần sau nhớ kỹ, không có tiền đừng học người khác đi du lịch." Niếp Ngân đột nhiên nói một câu như thế.

Lãnh Tang Thanh liên quay đầu lại nhìn anh, thấy đôi mắt anh vẫn bình tĩnh như trước, nhưng giọng điệu dường như...

"Niếp tiên sinh, anh..."

"Tôi thực sự đang cần một người học y bên cạnh chăm sóc, coi như cô trả nợ tôi chi phí du lịch." Niếp ngân cầm áo khoác, không điếm xỉa tới cô.

Lãnh Tang Thanh thoáng cái phản ứng trở lại, reo hò một tiếng sau đó như kẹo cao su, "quấn" trên người Niếp Ngân, không khách khí mà kéo cánh tay anh, cũng không quan tâm là anh không vừa ý với hành động thân mật như vậy, mặt mày hớn hở mà ngửa đầu nhìn anh, "Anh... Đồng ý mang tôi cùng đi?"

Niếp Ngân cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, giống như miếng ngọc phát ra ánh sáng dịu nhẹ, làm anh nổi lên một chút hoảng hốt, lại thấy vẻ mặt vui vẻ của cô như thế, cô thể cô không chút cố kỵ mà dán lên cánh tay anh, cuối cùng làm anh có chút không muốn mà rút ra.

https://thuviensach.vn

"Có thể mang theo cô, có điều tốt nhất nên ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, đừng cho tôi gặp rắc rối, đừng quấy rối tôi". Ngữ khí của anh hơi khác một chút.

"Thật tốt quá, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ không gây phiền phức cho anh. Lãnh Tang Thanh thật sự rất vui, cô lập tức sẽ được đến Somalia bằng máy bay, cô lập tức có thể bước trên mảnh đất đó.

Tâm tình Niếp Ngân vốn bình tĩnh dường như cũng bị cô lây nhiễm, nhìn cánh tay nhỏ đang khoát lên người anh, nhẹ giọng nói, "Cô sẽ không cùng người đàn ông khác nhiệt tình như vậy chứ?"

Lãnh Tang Thanh theo ánh mắt anh nhìn xuống, thoáng cái có phản ứng, vội vàng buông tay, cười cười, "Dương nhiên không phải, anh... Không phải tình huống đặc biệt sao?"

Anh là một người đồng tính, cô mới không lo lắng anh sẽ có ý gì với cô đâu, người như thế đối với phụ nữ không có nhiều hứng thú, cho nên cô mới có chút hành động lớn mật, coi như bạn gái thôi.

Niếp Ngân ngay từ đầu phản ứng không có ý tứ gì, sau đó hiểu ra trong lòng cô suy nghĩ cái gì, đôi mày đột nhiên nổi lên tia không vui, bỏ cánh tay cô ra, không nói gì sảy bước ra khỏi phòng nghỉ.

"Này, chờ chút", lần này Lãnh Tang Thanh lập tức đuổi theo.

Bước chân Niếp Ngân rất dài, bước đi cũng nhanh hơn, Lãnh Tang Thanh chỉ có thể liên tiếp chạy chậm phía sau, nhìn cảnh này vẫn rất ấm áp...

Hành trình, sắp bắt đầu, tươi đẹp hay không, thì...

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Hồi 2: Vô Tình

https://thuviensach.vn

Chương 7: Bầu trời Somalia

Âm u, một ngày thật âm u, biệt thự to lớn bị bao phủ bởi những đám mây u ám.

Trên chiếc xích đu bên cửa sổ, mây đen đã che khuất bóng dáng của một lão già đang ngồi trên ghế, đầy vẻ lo lắng, chỉ có cái tẩu thuốc trong tay ông ta là phát ra ánh sáng yếu ớt.

"Tiên sinh, nghe nói...đứa trẻ đó muốn trở về, đứa trẻ năm nào rời khỏi Niếp môn nay đã trưởng thành."

"Đứa trẻ đó..."Tiếng của ông ta chậm chạo kéo dài, giống như đang suy nghĩ, "Niếp Ngân, đứa con trưởng Niếp Ngân?"

"Đúng."

"Không phải em trai Niếp Tích của hắn sao? Ngươi khẳng định không nhầm lẫn hai người?"

"Đúng là hắn, tuy đứa trẻ đó và em trai giống nhau như đúc, nhưng trên người lại có một loại khí chất đặc biệt, tôi đã theo sát người trong bức ảnh, tôi khẳng định không hề nhìn lầm."

Lão già hút một ngụm thuốc, ánh sáng mờ ảo lóe ra một chút, "Xem ra, cái lão già kia không chờ kịp nữa rồi."

https://thuviensach.vn

"Dã tâm của hắn gần đây rất lớn, thứ bản thân không chiếm được sẽ làm mọi cách để con trai đạt được, hắn có hai đứa con, đều là tâm phúc, nhất là Niếp Ngân, người này cử chỉ tao nhã, trên thực tế là một tên đầu lang."

"Hắn sao?" Lão già lạnh lùng cười, nhưng đáy mắt lại hiện nên vẽ thâm sâu, "Chỉ sợ là đầu sư tử."

Trong phòng phút chốc trở nên yên lặng.

La Sâm cúi đầu, chậm rãi rời khỏi phòng.

Ngoài cửa sổ mây đen kéo tới dường như càng thêm dày đặc...

---

1 độ 42' vĩ bắc, 44 độ 46' kinh đông

Nước cộng hòa Somalia nằm trên bán đảo thuộc phía đông châu Phi.

Nơi này có những bãi biển xinh đẹp nhất giới, ở đây còn có loại chuối tiêu được nhiều người ưa chuộng nhất thế giới, nội chiến liên miên, khiến cho quốc gia này luôn khủng hoảng từ năm này sang năm khác, người dân vô cùng khổ cực, bất quá vẫn còn một nơi có thể xem là thiên đường, nơi này là một cảng thuộc phía nam Somalia, tên tiếng Trung là - Mã Nhĩ Tạp.

Người dân Somalia rất thích thời tiết này, toàn bộ thành phố Mã Nhĩ Tạp đều nhộn nhịp trong những bộ lễ phục lộng lẫy, cùng trình diễn trên đường phố.

Khu phố trung tâm rất dài, một chiếc xe hoa ba tầng chầm chậm chạy, ngoài ra còn có rất nhiều vũ nữ nhảy múa trên đường, cùng với những ban

https://thuviensach.vn

nhạc đường phố, trên xe hoa còn có những người trai trẻ, không ngừng quơ quốc kỳ, hình vẽ trên quốc kỳ tượng trưng cho tự do, độc lập.

Hai bên đường phố, tất cả người dân đều reo hò, ca hát, nhảy múa, chia nhau thức ăn, chia nhau niềm vui, trên mặt mỗi người đều tràn đầy vẻ phấn khích và vui sướng.

Sẽ không ai nghĩ đến, một khu cảng tràn ngập hạnh phúc thế này, nhưng cũng chứa đầy tội ác, liên hợp quốc và chính phủ toàn thế giới đều đau đầu với những thủ lĩnh cầm đầu tổ chức ở nơi này.

Giữa sườn núi, trong biệt thự, một vị trưởng lão đang dùng ống nhòm nhìn sự náo nhiệt của đường phố, trên mặt như bị lây nhiễm mà tươi cười.

"Lão gia, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên đi thôi." Người quản gia quần áo phẳng phiu gõ cửa, sau đó dùng âm thanh vừa phải mà nhắc nhở.

Lão già không nói gì, xoay người lại, trên mặt vẫn mỉm cười. Mặc dù tuổi đã cao, nhưng trên người lại không thấy được một chút già yếu nào, dáng người vẫn cao lớn như xưa, chỉ có mái tóc bạc được cột sau đầu, không có một chút bất nhã nào, đôi mắt tỏ vẻ tang thương nhưng khí thế thì không thua gì lớp trẻ.

Lão già tên là Niếp Nhân Quân, trong Niếp môn có trách nhiệm quan hệ với chính phủ các nước.

Niếp Nhân Quân mở cửa ra ngoài, người hầu đã chờ sẵn ở cửa liền đem áo khoác, gậy, mũ mặc vào. Ông cảm thấy không thoải mái, liền đem áo khoát vứt xuống: "Thời tiết thế này, không nhất định phải mặc áo khoác.

https://thuviensach.vn

"Lão gia vẫn nên mặc vào, hôm nay bên ngoài gió lớn." Quản gia ở một bên vội vàng khuyên ngăn.

"Này?" Sắc mặt Niếp Nhân Quân có chút thay đổi, làm cho người khác đoán không ra, nhưng lại không thể bỏ ngoài tai mà làm theo lời của Tần quản gia.

"Thì lão gia không phải có suy nghĩ 'ngay cả có gió lớn cũng phải đi đón thiếu gia sao', tiểu nhân hôm nay chứng kiến trời còn chưa sáng người đã hưng phấn rời khỏi giường rồi." Tần quản gia trong lúc nói chuyện trên mặt tràn đày vẻ ôn hòa, làm cho Niếp Nhân Quân một lần nữa mặc thêm áo khoát.

"Tiểu tử thối này, từ nhỏ đã bị ngươi làm cho có thói xấu." Dứt lời, Niếp Nhân Quân đi xuống lầu, mọi người ngay ngắn mà đi theo sau, mà lúc này trên mặt ông có chút lo lắng, nhưng ngay cả quản gia cũng không thấy.

Vùng biển Ả-rập, lấy Singapore làm trung tâm, biển Ả-rập kéo dài qua, máy bay tư nhân từ Singapore bay tới Mogadishu ...

Ghế sô pha rất lớn, Niếp Ngân nhắm mắt nghỉ ngơi, nằm trong ngực anh ngủ chính là Lãnh Tang Thanh, dọc theo đường đi cô rất nhiệt tình, lúc nào cũng tìm cách điều hòa bầu không khí, có thể nói là cô nói không ngừng, anh quay đầu lại nhìn, nha đầu kia lại không lo lắng gì mà đang nằm ngủ.

Đổi lại kẻ khác sẽ không làm vậy, cô ngược lại không khách khí, xem anh như là gói ôm, trong ngực anh mà ngủ vô cùng ngon lành. Anh di chuyển một chút, cô cũng giật mình, đó là thói quen, cả người thoáng cái

https://thuviensach.vn

nằm trên mình anh, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trực tiếp dán trên bụng anh.

Tư thế này có chút xấu hổ, chí ít cũng khiến cho anh không thể di chuyển, bất động cũng không phải, tốt nhất đành phải tùy ý cô tìm tư thế thoải mái mà nằm, anh ngược lại trở thành vú em.

Rảnh rỗi không việc gì làm, anh lấy một tờ báo, tầm mắt vô ý rơi vào khuôn mặt của cô gái đang nằm trong ngực, không khỏi đánh giá đôi lông mày của cô, càng nhìn trong lòng càng có cảm giác khác thường, giống như vừa quen thuộc vừa xa lạ, đôi lông mày của cô thực sự rất giống Lãnh Thiên Dục.

Ý nghĩ như vậy, nội tâm vốn bình tĩnh bỗng trào dâng một trận phong ba, tay không hờn giận mà gõ đầu của cô, nhạt nhạt mở miệng, "Đừng ngủ nữa!"

Đang ngủ say Lãnh Tang Thanh nghe một câu, sau đó duỗi thẳng cánh tay ôm thắt lưng anh, cô vẫn đang trong giấc mộng đẹp, trong mơ cô đang nằm trên chiếc giường rất lớn, bốn phía là những chiếc cột xinh đẹp đến chói mắt, cô nhịn không được mà ôm lấy, dĩ nhiên hơi thở còn tỏa ra mùi xạ hương nhàn nhạt, mùi hương dễ chịu vô cùng, làm cho cô ngủ càng thêm sâu.

"Đừng làm phiền..." Trong lúc ngủ tay cô đẩy cánh tay của người đang phá rối trên đầu, vô ý mà nói.

Niếp Ngân có một loại mong muốn mãnh liệt là đem nha đầu này ném qua cửa sổ!

Từ ngày anh bắt đầu thành lập tổ chức đặc vụ, thì chưa từng có người gần gũi như vậy, ngoại trừ Thượng Quan Tuyền, bởi vì hắn là do một tay

https://thuviensach.vn

anh đào tạo thành đặc vụ siêu cấp, người phụ nữ mà anh say mê, cũng chính tay anh đem cô trở thành người phụ nữ của người đàn ông khác!

Tim, lại mơ hồ đau đớn, giống như lăng trì, khiến cho anh không cách nào hít thở!

https://thuviensach.vn

Chương 8: Muốn chia tay sao?

Máy bay tư nhân hạ cánh xuống phía sau biệt thự, một sân sau lớn không thua kém quảng trường của khu phố Mogadishu, tuy là nhà mình, nhưng hai bên đều có những người hầu đứng chờ.

Tần quản gia và Niếp Nhân Quân sớm đứng chờ đã lâu, cánh cửa cabin vừa mở ra, Tần quản gia nhanh chóng bước lên trước, lúc đang chờ Niếp Ngân từ cabin đi xuống, liền thoáng giật mình sửng sốt.

Rất nhiều người hầu chưa từng thấy qua Niếp Ngân thiếu gia cuối cùng có bộ dạng thế nào, có điều cũng không khó đoán ra cho dù đó là đại thiếu gia, bởi vì anh cùng cậu hai Niếp Tích quả thực là giống nhau như đúc, chỉ bất quá...

Niếp Ngân trong ngực ôm một người, một phụ nữ...

Người phụ nữ kia ngược lại cũng không khách khí, giống như đang ngủ, cả người như khối cao su dán trong ngực của thiếu gia, cảnh này không chỉ khiến Tần quản gia không vui, ngay cả Niếp Nhân Quân đứng cách đó không xa cũng hết sức ngạc nhiên.

"Thiếu gia, thiếu gia, người còn nhớ tôi không?" Tần quản gia cẩn thận đi tới trước mặt Niếp Ngân, hành lý đã được người hầu cầm đi, ông trong nhất thời thực sự không có cách nào xác định có tiếp nhận người phụ nữ trong lòng thiếu gia hay không.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân vẫn ngồi ở chỗ cũ mà ôm Lãnh Tang Thanh, cũng không có ý buông ra, nhìn về phía Tần quản gia, khóe môi cuối cùng cũng lộ ra ý cười nhàn nhạt, "Lúc còn nhỏ, tôi bất luận bị cha nghiêm khắc dạy dỗ bao nhiêu, đánh tôi, tất cả đều có ông che chắn cho tôi; cho dù bỏ lỡ món ăn ngon nào, tôi cũng không lo lắng, bởi vì tôi biết ông nhất định sẽ để dành một phần cho tôi; mười hai năm trước, lúc tôi rời khỏi nhà, ông so với bất kì ai cũng đều đau lòng hơn. Tôi làm sao quên Tần quản gia chứ? Nhiều năm không gặp, ông dường như vẫn như thế."

"Thiếu gia đã thay đổi, trở nên khỏe mạnh hơn." Tần quản gia vỗ vỗ vai Niếp Ngân, nước mắt lập tức tuôn trào, "Nhanh đi xuống hỏi thăm Niếp tiên sinh đi, ông đã chờ ở đây nửa ngày rồi."

Hai mắt Niếp Ngân vừa di chuyển, Niếp Nhân Quân bị bỏ quên đứng cách đó không xa, ông chỉ lẳng lặng mà chờ đợi ở nơi này, nhìn Niếp Ngân, nhìn đứa con đã rời khỏi Niếp môn mười hai năm trời.

Một lúc lâu sau, Niếp Ngân rốt cục cũng đi lên trước, nhìn người cha mười hai năm chưa từng gặp mặt, khiêm tốn nói, "Cha, không ngờ cha lại đích thân tới đây."

"Trở về là tốt rồi, lẽ nào ta lại oán con cả đời sao? Không ở nhà lâu rồi, chúng ta vào nhà rồi nói chuyện." Ngữ khí Niếp Nhân Quân rất từ tốn, nhưng cũng lộ rõ vẻ kích động, lại nhìn người phụ nữ trong lòng Niếp Ngân một chút, chần chừ mà nói, "Vị này là..."

Niếp Ngân cúi đầu nhìn thoáng qua người trong ngực, đôi mắt để lộ ra một tia bất đắc dĩ, nha đầu này vẫn ngủ liên tục đến bây giờ, thật sự rất tin tưởng anh rồi, không sợ sau khi tới nơi này anh sẽ đem cô đi bán!

"Cha, con muộn chút nữa sẽ quay về." Anh nói xong, xoay người đi về hướng xe.

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Quân hơi sửng sốt, không đợi đến lúc có phản ứng, xe đã lăn bánh, đôi mắt không khỏi nổi lên một tia thất vọng, bất đắc dĩ nói một câu: "Hắn vẫn đối với người cha này canh cánh trong lòng."

"Lão gia, người nghĩ nhiều quá rồi, chắc đại thiếu gia có chuyện quan trọng cần xử lý, muộn chút nữa cậu ấy sẽ trở về." Tần quản gia lập tức an ủi.

Niếp Nhân Quân không nói gì nữa, chỉ khẽ gật đầu.

Khách sạn Hi Từ nằm ở khu vực phồn thịnh nhất Mogadishu, thương nhân nước ngoài đầu tư xây dựng một trong những khách sạn xa hoa nhất này. Phòng tổng thống, cửa sổ sát đất gần như muốn từ tận trời rơi xuống, đây là độ cao tầng năm mươi, từ nơi này nhìn xuống dưới, trước mặt là một mảnh phồn hoa.

Lúc Lãnh Tang Thanh sau khi ngủ một giấc no nê đã thức dậy, mới phát hiện cả người đang nằm trên một chiếc giường vô cùng xa hoa, nệm rất thoải mái khiến cho cô có cảm giác giống như đang đặt mình vào trong đám mây, đảo mắt nhìn quanh, nơi này không phải cabin máy bay rồi.

"Binh" một cái ngồi dậy, đây là chỗ nào?

Hai chân vừa bước xuống đất, một tấm thảm rất dài trước mặt cô, vừa mới đứng lên, chỉ thấy cửa phòng bị một bàn tay to lớn đẩy ra, ngay sau đó, một người đàn ông quấn một chiếc khăn tắm đi đến.

Lãnh Tang Thanh bỗng dưng trừng hai mắt, châm mềm nhũn không thể đứng vững, "Bịnh" một tiếng ngã trên thảm trải sàn, vẻ mặt vô cớ mà nhìn

https://thuviensach.vn

người đàn ông đang đi tới chỗ cô.

Dĩ nhiên là Niếp ngân.

Thấy cô té trên mặt đất, anh chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, cũng không có suy nghĩ tiến đến mà đỡ cô, mà đi tới bên một chiếc ghế da rất to mà ngồi xuống, sau đó châm lửa đốt một điếu xì gà, giọng điệu nhẹ nhàng mà nói: "Tỉnh rồi?"

Nếu không tỉnh, anh cho rằng cần đem cô ném vào bệnh viện để kiểm tra thử một chút, người phụ nữ này làm thế nào có thể ngủ nhiều như thế?

"Anh...Đây là chỗ nào? Anh ... Anh có làm gì với tôi không hả?" Lãnh Tang Thanh vội vàng đứng dậy, đôi mắt to long lanh nước tràn đầy cảm giác đề phòng, lại thấy anh chỉ quấn một chiếc khăn tắm, trong lòng càng hoảng sợ.

Niếp Ngân nghe xong, lại thấy cô toàn thân căng thẳng, giống như một con nhím nhỏ không khỏi bật cười, không nói gì, nhưng lại đi đến kề sát cô,

"Bây giờ cô mới hỏi những lời này, không cảm thấy đã chậm rồi sao?

"Hả?" Lãnh Tang Thanh thấy khuôn mặt tuấn tú của anh ngày càng gần, vẫn quấn chiếc khăn tắm trong hơi thở mang mùi xạ hương nhàn nhạt khiến cho hô hấp của cô càng khó khăn, vô thức nuốt nước bọt một cái, tất cả cơ thể đều bị anh vây kín không còn chỗ để rút lui, "Anh ....Gần tôi như thế làm gì?"

"Làm gì?" Niếp Ngân như cố ý trêu đùa cô, khẽ mím môi, "Cô ngủ chắc phải được một ngày rồi, cho dù tôi có làm cái gì cô cũng không biết, cái nên làm nói không chừng cũng đã làm rồi."

https://thuviensach.vn

"Cái gì?" Lãnh Tang Thanh chỉ cảm thấy tóc tơ bắt đầu dựng đứng, gắt gao mà quan sát khuôn mặt anh, cố gắng lọc những lời anh nói qua đại não, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, "Anh có thể làm gì, chẳng qua đem tôi đưa tới khách sạn này, tôi không tin anh có thể làm gì tôi?"

Niếp Ngân thấy cô không căng thẳng nữa, ngược lại thấy kì lạ, hứng thú hỏi cô một câu, "Vì sao quả quyết như thế?"

"Bởi vì anh đối với phụ nữ không có hứng thú." Lãnh Tang Thanh cười vỗ vỗ vai anh, không nhìn tới khuôn mặt anh đột nhiên trở nên khó coi, đẩy anh qua một bên, cầm ly uống nước, "Chúng ta đã đến Somalia rồi phải không? Ôi, cuộc hành trình này quả thực rất nhanh, nháy mắt đã tới rồi."

Sắc mặt Niếp Ngân hiện tại rất khó coi, anh đã quên cô xem anh là Niếp Tích, còn có, người phụ nữ này cuối cùng muốn làm cái gì? Cô vừa nói cái gì? Chính là cô ngủ như heo, làm hại anh trên đường đều ôm cô cho tới khi đến khách sạn.

Mỗi khi máy bay hạ cánh anh đều có thói quen nghỉ ngơi, sau khi đem cô sắp xếp ổn thỏa, anh cũng vào phòng khách mà ngủ, sau khi tỉnh dậy thì đi tắm rửa, vốn có hảo tâm muốn xem tình hình của cô, không ngờ cô không một lời cám ơn anh, còn có dáng vẻ vô tâm đó.

Lãnh Tang Thanh sau khi để ly nước xuống, thấy sắc mặt anh có chút hờn giận, suy nghĩ một chút rồi đi tới trước mặt anh, lấy khuỷu tay huých anh,

"Anh sẽ không tức giận đó chứ?"

Cô ngửa đầu, dáng vẻ ít nhiều mang theo chút "Giả thuyết táo bạo, chú trọng chứng cứ".

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân chỉ nhìn cô một cái rồi không thèm quan tâm nữa, xoay người rời khỏi phòng ngủ.

"Này..." Gặp phải tình huống này cô có chút giật mình sửng sốt, sau đó nhanh chóng đuổi theo, đuổi theo phía sau anh tới phòng thay đồ, khó tin mà hỏi, "Anh sẽ không thật sự tức giận đó chứ? Trời ạ, anh là một nam nhân đại trượng phu, đừng nhỏ mọn như vậy? Tôi vừa mới..."

"Cô có sở thích xem đàn ông thay đồ hả?" Niếp Ngân không đợi cô nói xong liền mở miệng cắt ngang, thân thể cao lớn dựa vào cửa, đôi mi anh tuấn không sợ phong ba, âm thanh của anh rất nhạt, vĩnh viễn như mặt biển mênh mông không chút gió, yên ả giống như một chút gợn sóng cũng không có.

Ách...

Lãnh Tang Thanh lúc này mới phát hiện ra anh muốn thay quần áo, xấu hổ mà cười cười, "Ha ha, cái đó... Đương nhiên không có." Nói xong vô cùng tự giác mà đi trở về phòng khách.

Người đàn ông nghiêng người dựa vào cánh cửa mà nhìn bóng dáng cô, sau một hồi, môi hơi cong lên, xoay người đi vào phòng thay đồ.

Lúc này ngoài cửa sổ đã là hoàng hôn, ánh tà dương mỹ lệ phát ra những mảnh hào quang rất lớn, giống như mặt trời cuối cùng cũng chịu lặn xuống nghỉ ngơi, xuyên qua cửa sổ mà chiếu những ánh sáng nhàn nhạt cuối ngày.

Trong phòng khách sạn rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức một âm thanh cũng không có.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh muốn rón rén đi ra phòng khách nhìn nhưng cuối cùng cũng nhịn được, cả người cô ngồi trên sô pha, mi hơi nhíu lại, giống như đang nhớ tới chuyện gì đó liền nhảy dựng lên, đem túi xách mở ra, lấy tiền trong bóp...

"Ôi..." Đem tờ tiền đáng thương lấy ra nhìn thoáng qua sau đó lại để trở về, đem bóp tiền ném qua một bên, bất đắc dĩ mà nằm sấp trên sô pha, bắt đầu đu đưa bàn chân, suy nghĩ một chút, lại kiểm tra số tiền trong tài khoản, không khỏi cười khổ một cái.

Đây là tác phong làm việc của anh cả cô, luôn luôn "Thủ đoạn độc ác", đối với người em gái như cô, anh luôn chọn áp dụng chính sách, "Bức tự quay về". Cái gì kêu là "Bức tự quay về"? Rất đơn giản, chính là đem thẻ tín dụng, chi phiếu mang tên cô đi đóng băng, sau đó lại ngăn đường đi của cô, dĩ nhiên, anh cũng có đối xử "Nhân từ nương tay", đó chính là cho cô cơ hội tìm được anh.

Điện thoại di động, cô vĩnh viễn không sợ không thể sử dụng, vĩnh viễn không sợ hết tiền trong tài khoản, bởi vì anh sẽ làm cho cô trong thời điểm khó khăn nhất tìm được anh, thế nhưng, vì để phòng ngừa cô lấy tiền trong tài khoản đi mua sắm, anh chỉ cho cô cơ hội nạp tiền trong lần.

Lãnh Tang Thanh mỗi khi nghĩ tới cơ hội thì hận đến nghiến răng, đây là tổng tài Lãnh thị! Người trong nhà vì sao lại đi tính toán tiền bạc? Người trong nhà vì sao phải dùng quy mô tài chính lớn như vậy để quản lý cô? Đây là thủ đoạn!

Thay quần áo xong Niếp Ngân đi vào phòng khách, sau đó thấy một người nằm dài trên ghế sô pha, giống một thú cưng lại dường như là một người phụ nữ, dáng vẻ lại như đang phát điên, đành phải dừng bước mà nhìn, ánh sáng mờ ảo rơi trên thân thể, khiến cho cả người cô dường như

https://thuviensach.vn

được bao phủ bởi ánh sáng của đá quý, thật sự có tồn tại một dáng vẻ đẹp đến thế...

Niếp Ngân cúi đầu nhìn người phụ nữ đó, thấy cô bày ra bộ dạng chướng mắt, hai hàng lông mày anh tuấn hơi nhướng lên, giọng nói có chút thờ ơ mà hỏi, "Cô có vấn đề gì sao?"

Anh tự thấy lần này mình đặc biệt tốt bụng, đổi lại ngày thường, anh đã sớm lạnh lùng mà bỏ đi.

"Anh cũng nói, Somalia không phải nơi an toàn, anh đem tôi ném ở chỗ này ngộ nhỡ gặp phải chuyện không hay thì sao?" Lãnh Tang Thanh cảm thấy có chút áy náy, thật ra người này nhìn qua rất tốt.

"Có thể xảy ra chuyện gì?" Niếp Ngân có chút không hiểu lời cô, "Tôi đã cảnh cáo cô, chơi đùa một hai ngày xong rồi thì nhanh chóng về nhà."

Lãnh Tang Thanh ngẩng đầu nhìn anh, khoảng cách hai người rất gần, gần đến nỗi cô có thể nhìn thấy sự kiên trì trong mắt anh, hóa ra đôi mắt anh có thể thâm thúy đến như thế, gần như vậy mà không nhìn ra trong lòng anh rốt cục đang suy nghĩ cái gì? Không khỏi muốn dò xét thêm nữa, muốn nhìn thật rõ.

Động tác của cô khiến Niếp Ngân lùi về sau một bước, lạnh lùng hỏi: "Cô nhìn cái gì?"

"Một đại nam nhân còn sợ bị nhìn hả?" Cô không nhịn được cười cười, lại đặc biệt nhịn xuống ý cười với anh, trong tay giơ lên một tờ chi phiếu, "Đây là món tiền tôi không nghĩ sẽ lấy của anh, coi như tôi mượn của anh đi."

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân khó hiểu mà nhìn cô, như là suy nghĩ chuyện gì, một lúc sau nhàn nhạt lên tiếng, "Tùy cô." Đẩy cánh tay cô ra.

Lần này Lãnh Tang Thanh không đuổi theo như trước, chỉ cắn môi đứng tại chỗ, không nhúc nhích mà nhìn anh, giống như đứa trẻ ở nhà bị cha mẹ vứt bỏ.

Niếp Ngân mở cửa phòng, một chân đã bước ra ngoài, nhưng lại vô thức mà quay lại nhìn cô một cái, ánh mắt lộ ra một chút phức tạp, sau đó nhíu mày rời đi.

Mọi thứ lại yên tĩnh ...

Yên tĩnh đến mức dường như có thể nghe tiếng hít thở.

Lãnh Tang Thanh có chút chán nản đi trở về phóng khách, đem bản thân nằm sấp trên sô pha, mệt mỏi mà nằm xuống, mục đích cô đến Somalia là để giải sầu, hiện tại trong tay còn có một số tiền đáng kể, khách sạn cũng tốt như vậy, thức ăn cũng rất ngon không phải sao? Vì sao trong lòng cô ngược lại có chút không vui?

Dứt khoát chôn đầu dưới gối, muốn dùng thời gian nhanh nhất điều chỉnh tâm trạng của bản thân, đáng tiếc chỉ uổng công, giờ khắc này cô cảm thấy chưa bao giờ cô đơn đến vậy!

Cho tới giờ cô đã quen xuất phát một mình, cho dù cởi ngựa trên thảo nguyên đầy gió hay leo lên đỉnh núi cao cô đều cảm thấy rất vui vẻ, nhưng lần này vì sao lại cảm thấy cô đơn chứ?

Lúc trong lòng cảm thấy bất ổn, cô hình như lại nghe thấy bước chân của người đàn ông, đúng là âm thanh đang dẫm trên thảm trải sàn, vững vàng kiên định...

https://thuviensach.vn

Ngẩng mạnh đầu lên, bốn mắt chạm nhau giữa không trung, tựa như ngay sau đó ngã nhào vào lòng người đàn ông này.

Thời gian trong nháy mắt như dừng lại, lúc này đây, cô thấy trong đôi mắt anh hình như là bóng dáng cô, đáng thương giống như một chú chó nhỏ bị vứt bỏ...

"Anh..." Trong lúc nhất thời đã quên đứng dậy, cô chỉ biết giương to mắt mà nhìn anh.

Niếp Ngân từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ đang ngồi trên sô pha, không nói gì, chỉ yên lặng mà nhìn cô, một lúc sau mới mở miệng, "Tôi đang lúc đói bụng, cùng nhau đi ăn đi."

Anh cũng không hiểu trong lòng mình ra làm sao nữa, trước khi đi anh nhìn vẻ mặt của cô vậy mà có chút không đành lòng, ánh mắt của cô nhìn qua như bất lực, giống như đứa trẻ sợ bị người lớn bỏ rơi, làm cho anh đã đứng trong thang máy rồi mà vẫn không thoát khỏi đôi mắt bất lực đó, là xuất phát từ đồng cảm hay vẫn còn thứ khác?

Anh không rõ lắm.

Lãnh Tang Thanh vốn không nghĩ tới anh sẽ quay lại, cả nữa buổi mới nói ra một câu hoàn chỉnh, “Anh không phải đã đi rồi sao?"

Niếp Ngân dường như lười biếng nói những lời vô ích với cô, bàn tay to lớn đem cả người cô trên sô pha đứng dậy, giống như đang nâng một thú cưng, "Tôi cho cô mượn một số tiền lớn như vậy, trước khi đi cô mời tôi một bữa không được sao?"

https://thuviensach.vn

"Hả? À, được." Lãnh Tang Thanh rất vui vẻ mà đứng dậy, đột nhiên nghĩ tới lời anh nói, liền kéo cánh tay anh, "Vậy số tiền này anh thực sự chỉ cho tôi mượn?"

"Vừa rồi không phải cô nói thế sao?" Niếp Ngân nhíu mày.

"Ừ, đúng vậy." Lãnh Tang Thanh trong lòng kêu rên một tiếng, chính bản thân mình hại mình mà, miệng nói ra những lời đó làm gì?

"Còn chưa đi?" Niếp Ngân nhìn cô một cái.

Lãnh Tang Thanh vội đuổi theo.

Trên đỉnh khách sạn là nhà hàng xoay, độ cao này đủ để nhìn toàn bộ thành phố Mogadishu trong tầm mắt, bốn phía đều là trắng bạc, giống như đặt mình vào giữa thiên đường, mỗi gốc của nhà hàng đều là những bông hoa hồng tươi mới nhất, hoa hồng không phải màu đỏ sậm, mà dường như tận sâu bên trong là một màu tím đậm, mỗi cánh hoa như một chiếc lông vũ mê hoặc người khác, trôi nổi giữa một không gian to lớn màu trắng bạc này, giống như một loại tôn giáo của vẻ đẹp thần thánh.

Từ đầu đến cuối bàn. các món ăn đã được bày lên, mỗi một món ăn đều rất được chú trọng, mỗi sự trình bày đều có thể nhìn ra sự tỉ mỉ của đầu bếp, có thể thấy rõ một nếp sống văn minh hiện đại và sự ngang tàng bạo ngược cùng tồn tại ở đất nước này.

Trên bàn ăn, Lãnh Tang Thanh ăn rất vui vẻ, ăn ngấu nghiến không chút cấm kỵ, so sánh với người ngồi đối diện với cô mà nói, Niếp Ngân tao nhã hơn rất nhiều, dáng anh dùng cơm cũng giống như lúc anh nói chuyện,

https://thuviensach.vn

thong dong bình tĩnh, ưu nhã lạnh lùng, cũng không cảm thấy dáng vẻ đói bụng của anh.

"Khụ khụ, khụ khụ" Lãnh Tang Thanh sau khi ăn một ngụm tôm lớn, bị xác tôm vướng ở cổ họng, nổi lên một trận ho khan.

Niếp Ngân ngồi đối diện cuối cùng cũng dừng ăn, nhìn thoáng qua cô bất đắc dĩ mà đưa cho cô một ly nước ấm, "Uống nước."

Lãnh Tang Thanh cầm ly nước ấm, uống ừng ực, sau đó mới thở ra.

"Từ từ ăn, không ai dành với cô đâu." Niếp Ngân hiếm khi nói trong lúc dùng cơm, sau khi dùng khăn ướt lau tay, đem một con tôm lớn ở giữa bàn lột sạch vỏ, sau đó đặt vào trong dĩa của cô, giống như một người đang chăm sóc một đứa trẻ ham ăn.

Lãnh Tang Thanh không nhịn được mà nhìn anh, dáng vẻ của anh khiến cô nghĩ tới anh cả và anh hai, trong lòng không khỏi có chút buồn bã, nhìn anh sau khi lột tôm xong bỏ vào dĩa của cô, nhịn không được mà mở miệng nói, "Cái đó... tôi không phải con nít, không cần phải chăm sóc tôi."

Niếp Ngân giương mắt nhìn cô, nhàn nhạt nói, "Hành động và cử chỉ đều giống con nít."

"Đó là bởi vì nhà hàng này nấu ăn rất ngon."

"Cô bình thường ăn uống thế nào?" Niếp Ngân xoa xoa ngón tay, động tác vô cùng tao nhã, đáy mắt dường như hiện lên chút ý cười, "Phụ nữ mà không chút ra dáng là phụ nữ, sau này làm sao lấy chồng?"

Lãnh Tang Thanh ăn một ngụm tôm lớn trong miệng, sau đó nuốt xuống chớp chớp mi, "Thích bản cô nương có khối người, hơn nữa tôi không nghĩ

https://thuviensach.vn

sẽ lấy chồng sớm như vậy." Miễn là anh cả cô ba ngày đừng trói cô mang về là được.

https://thuviensach.vn

Chương 9: Người phụ nữ muốn tìm là ai?

Niếp Ngân dường như đã ăn no, trên thực tế tất cả sự chú ý đều tập trung vào người phụ nữ đối diện. thực ra bọn họ vẫn chưa phải là bạn thân, thậm chí cho đến bây giờ, anh ngay cả tên cô còn chưa biết, trong lòng có một loại hứng thú, chưa từng thấy người phụ nữ nào khác người như cô, cũng không giống những người phụ nữ khác làm bộ làm tịch trước mặt đàn ông, cô rất chân thật, lại luôn biểu hiện như trẻ con, cô rất thông minh, biết rõ bản thân mình làm thế nào để khiến cho người khác yêu quý, khiến cho người khác không đành lòng từ chối lời thỉnh cầu của cô.

Lãnh Tang Thanh thấy anh không lên tiếng, nuốt thức ăn trong miệng xuống sau đó ngẩng đầu nhìn, thấy anh đang suy nghĩ gì đó mà nhìn chằm chằm cô, không khỏi tò mò đưa tay quơ quơ trước mặt anh, sau khi thấy anh có phản ứng, cơ thể hơi nghiêng về trước cười híp mắt nói: "Anh không ngại tôi sẽ ăn thêm món ngọt chứ, mỗi lần tôi ăn cơm đều kết thúc với món ngọt."

Cô thì ngược lại sẽ lôi kéo làm quen.

Niếp Ngân nhìn lướt qua bàn ăn, bên môi hiện lên ý cười nhẹ, cô đúng là rất cố gắng ăn, không lãng phí lương thực, vỗ vỗ tay gọi người phục vụ, kêu họ chuẩn bị thêm một phần đồ ngọt, anh nhàn nhạt nói với cô: "Phụ nữ không phải đều sợ đồ ngọt sao?"

"Vậy đừng đem tôi so sánh với những người phụ nữ khác là được rồi, con người tôi không có nhiều sở thích lắm, ngoại trừ ăn và chơi, niềm vui ở

https://thuviensach.vn

đời cùng lắm chỉ thế thôi", Lãnh Tang Thanh ngược lại không quan tâm, nhún nhún vai, "Hơn nữa, tôi thích chung một người đàn ông với nhiều người phụ nữ, một ngày béo lên cũng giảm bớt áp lực rồi."

Niếp Ngân khẽ uống một ngụm rượu vang, mơ hồ mà cười, cũng thật là, người phụ nữ này quả thực có thể làm cho những người phụ nữ giàu có xấu hổ, Lãnh Tang Thanh hoan hô một tiếng, liền ăn một miếng bánh ngọt trong tay người phục vụ, ăn như chưa từng được ăn món ngon như vậy, nói, "Được rồi, anh cho tôi mượn số tiền lớn như vậy, làm sao ngay cả tên tôi cũng không hỏi?"

"Đây không phải là món tiền cho cô ăn chơi, cầm cho bạn cô, xem như tôi bồi thường cho tổn thất của cô ấy. " Anh nhẹ giọng nói, quan hệ của anh với em trai hầu như chưa từng đề cập qua với người ngoài, anh cho rằng, anh chẳng qua chỉ là Niếp Ngân, không liên quan gì đến Đại thiếu gia Niếp môn kia.

"Nói thật đi, con người của anh không kém." Cô lại uống ừng ực một ngụm lớn nước hoa quả sau đó lấy tay lau miệng mà nhìn anh, "Tiền bồi thường rất sảng khoái, lại không giống như những người đàn ông khác, luôn tìm cách biết được danh tính của người phụ nữ quấn lấy mình, với một người xa lạ cũng tốt bụng như thế, anh nói nếu anh là người bình thường, tôi dám cam đoan anh là một người đàn ông tuyệt vời."

Môi anh vốn đang giãn ra lại hơi cứng lại.

"Thực ra anh cũng không cần xấu hổ, tình yêu chẳng phân biệt tuổi tác, quốc tịch, thậm chí...Ách, cũng có thể chẳng phân biệt giới tính. Lãnh Tang Thanh thấy sắc mặt anh thay đổi, vội vàng an ủi: "Đồng tính và luyến ái, không phải điều cấm kỵ, mọi người đều nói, đồng tính luyến ái so với những thứ tình yêu khác thuần túy tốt đẹp hơn."

https://thuviensach.vn

"Cô cũng hiểu biết rất nhiều." Niếp Ngân không có chút mảy may giải thích chuyện này, giọng nói rõ ràng trầm xuống rất nhiều, như là tâm tình đang ngầm chịu đựng thứ gì đó.

"Bây giờ mọi người đều cần học hỏi nhiều mà." Cô cười giống như một con chuột, "Tôi đoán anh cũng giống như nhiều loại đàn ông khác, dáng vẻ của anh rất Man, giơ tay nhấc chân cũng rất Man." Ngoài miệng tuy nói vậy, trong lòng lại thấy đáng tiếc, nhìn một người đàn ông ưu tú như vậy, làm sao lại đồng tính được chứ?

Buồn chết đi được.

"Cám ơn". Anh hơi trầm xuống, hai chữ không hờn không giận lạnh nhạt nói ra. Người phụ nữ này mắng người cũng rất khéo, cũng không biết đơn thuần hay có tình giả bộ.

Lãnh Tang Thanh cho một miếng bánh lớn vào miệng, mùi vị ngọt ngào khiến cho tâm tình của cô đặc biệt tốt, "Anh thật sự đừng tự ti như vậy, nói không chừng tôi cũng có hứng thú với anh đó chứ."

Thật ra cô thầm nghĩ nên an ủi anh một câu. ai kêu anh tốt bụng đưa chi phiếu bồi thường lớn như vậy chứ, nếu anh đã không cần đền đáp, cô cũng sẽ không ngốc đến nỗi vẫn còn muốn trả tiền, có thể nói những lời dễ nghe với anh một chút thì có sao đâu.

Niếp Ngân sau khi nghe vậy thì đem tầm mắt chuyển đến trên mặt cô, hơi nhíu mày, xem ra những lời này của cô nhất định có ý tứ.

Một lúc lâu sau,

"Thành phố này đủ cho cô chơi đùa bảy ngày, tôi đã trả tiền khách sạn bảy ngày, chơi đùa bình thường sau đó trở về nhà được chứ." Anh chỉ cảm

https://thuviensach.vn

thấy bản thân có chút khó hiểu, vậy mà có thể cùng nha đầu này nói những chuyện vô ích như vậy, nhìn đồng hồ, lại nghĩ sắp phải đối mặt với Niếp môn kia, trong lòng có chút nặng nề.

"Anh phải đi sao?" Cô cũng hiểu không thể bám lấy anh không tha, vừa nghe anh nói như vậy, lại thấy anh sắp rời khỏi, trong lòng có ít nhiều luyến tiếc.

Niếp Ngân đứng lên, chỉnh lại cà-vạt một chút, "Cô có thể ở chỗ này ăn đến hừng đông sáng ngày mai." Nói xong, xoay người muốn rời khỏi.

Tình cờ gặp nhau, anh không muốn cùng một người xa lạ lãng phí quá nhiều thời gian.

"Này" Cô ở sau lưng anh kêu một tiếng.

Anh dừng bước. xoay người nhìn cô, bên cửa sổ cảnh sắc đẹp đẽ như ngưng tụ trên người anh.

"Bữa cơm này anh cũng không ngại thanh toán chứ?" Cô cười gian xảo với anh, mặt mũi nhợt nhạt lộ ra đôi mắt linh hoạt.

Một tia thay đổi chảy vào lòng anh, thấy vẻ mặt của cô vẫn còn ra vẻ thông mình như vậy, bất đắc dĩ mà nhìn cô một cái, không nói một lời lập tức rời khỏi.

Lãnh Tang Thanh che miệng cười, cô tuyệt đối tin anh là một người tốt...

---

https://thuviensach.vn

Sau khi chiếc xe thương vụ xa hoa dừng lại, một ga ra khổng lồ đập vào tầm mắt, cánh cửa kho chưa từng đóng lại, người tài xế bước nhanh ra phía sau mở cửa xe, lông mày Niếp Ngân hơi nhíu lại, nhưng vẫn từ trên xe bước xuống. Sau khi đi qua ga ra, nhìn lướt qua, bên trong đại khái bày đủ loại xe xa hoa đắc tiền trên thế giới, tiện nghi, số lượng có hạn, xe cổ, nhìn qua giống như một cuộc triển lãm xe, không dưới trăm chiếc, đủ loại.

Tần quản gia đón ngoài cửa, sau khi thấy thế liền nói: "Những chiếc xe này đều là của em trai cậu, cậu ấy đối với xe thể thao đặc biệt yêu thích, giống như cậu năm đó vậy."

"Hắn đâu rồi?" Niếp Ngân quay đầu lại đi về phía trước, giọng nói anh cất lên trong gió vẫn lạnh nhạt như thế.

"Ở trong nhà, gần đây Niếp môn xảy ra chút chuyện." Tần quản gia có chút chần chừ, nhưng cũng không nói nhiều lắm, "Đại thiếu gia, lão gia chờ cậu trong phòng sách."

Niếp Ngân gật đầu.

Phòng sách được đặt trên tầng cao nhất của biệt thự, Niếp Nhân Quân là một người rất thích đọc sách, cái phòng sách này là phòng lớn nhất trong biệt thự, không cần nói đến số lượng sách, các loại sách, cũng có thể so sánh với một thư viện tầm trung.

Các kệ sách được bày theo vòng tròn, chính giữa vòng tròn là một bàn trà, toàn bộ bàn trà đều đươc đặc biệt chế tác mà thành, vô cùng tinh xảo, mặt trên có thể thấy rõ từng đương vân tuổi, nhưng chưa ai từng điếm qua, bởi vì, nhiều lắm.

Người hầu mang trà vào cho Niếp Ngân và Niếp Nhân Quân sau đó lui ra khỏi phòng. Toàn bộ phòng sách chỉ còn lại cha con Niếp Ngân.

https://thuviensach.vn

Bầu không khí trong phòng sách có chút đè nén.

Niếp Nhân Quân bưng chén trà, uống một ngụm, "Con rời khỏi Niếp môn hơn mười năm rồi, mười năm thành lập một tổ chức, danh tiếng cũng không nhỏ."

Niếp Ngân biết rõ, Baby-M mặc dù không thể bì lại thế lực lớn mạnh của Niếp môn, nhưng cũng không có cái gì gọi là không thể sánh bằng, sản nghiệp Niếp môn rắc rối phức tạp, các ngành nghề đều thâm nhập vào, mà Baby-M là một tổ chức chuyện đào tạo đặc vụ, cùng với sản nghiệp Nếp môn không liên quan.

Anh không nói gì, chỉ cầm chén trà khẽ uống.

"Khổ cực lắm sao? Nghìn người mới tìm được một, có phải mọi việc đều cần đến sức lực và tình thần không?" Giọng nói Niếp Nhân Quân lộ ra một chút quan tâm.

Niếp Ngân nhẹ nhàng đậy nắp chén trà, nhàn nhạt nói, "Cha, chúng ta trực tiếp nói vào vấn đề đi."

Niếp Nhân Quân sửng sốt: "Thế nào, mười hai năm cha con không nói chuyện phiến với nhau, theo ý anh như vậy là không cần sao? Là lãng phí thời gian của anh?"

Niếp Ngân dừng một chút, muốn nói cái gì nhưng lại không mở miệng, một lúc lâu sau châm trà cho Niếp Nhân Quân: "Con nghe Tần quản gia nói Niếp môn xảy ra chút chuyện, lần này đột nhiên kêu con về gấp như vậy, không phải có liên quan đến chuyện này sao."

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Quân thấy Niếp Ngân rót trà cho mình, lấy tay xoa xoa vành chén, vui vẻ cười cười: “Con trai của ta, chuyện này vốn định hai ngày ngày nữa mới nói với con, con còn nhớ Niếp Hoán không?"

"Cái người luôn nhận được muôn vàng sủng ái trên người, là cháu đích tôn của Niếp gia, trong Niếp môn như là hoàng thái tử." Anh đương nhiên nhớ rõ.

"Đúng, năm đó nếu không phải hắn là cháu đích tôn, người thừa kế chiếc ghế chủ tịch của Niếp môn phải là con trai cả của Niếp Nhân Quân - Niếp Ngân đảm nhiệm."

"Sao vậy? Vẫn chưa bỏ xuống được khúc mắc này sao?" Niếp Ngân nhàn nhạt cười, giống như chuyện cha nói không liên quan đến mình.

Niếp Nhân Quân không hiểu ý con trai, nhìn anh một cái, "Bỏ xuống? Cha ngược lại cũng muốn bỏ xuống, đáng tiếc là, Niếp Hoán ,đã chết."

"Chết như thế nào?" Niếp Ngân không hề sợ hãi, chỉ có điều dường như có chút suy nghĩ.

"Vì bệnh tim." Niếp Nhân Quân uống chút trà, nói tiếp:" Trong bốn người chưởng sự của Niếp môn đã có ba người bỏ phiếu chọn con vào chiếc ghế chủ tịch."

Niếp Ngân nghe tiếng, ngẩng đầu lên.

"Rất vui mừng có đúng không? Ta là cha của con, nghe chuyện này cũng rất cao hứng."

"Cha, chuyện này không hẳn đã đơn giản như vậy." Đối với vị trí đó anh cũng không có nhiều suy nghĩ, nếu như anh có suy nghĩ đó, mười năm

https://thuviensach.vn

trước sẽ không rời khỏi Niếp môn, nhiều năm như vậy, Niếp Nhân Thế, cũng là bác cả của anh đã nắm trong tay những sản nghiệp quan trọng của Niếp môn, đứa con trai Niếp Hoán mà ông ta hi vọng, làm sao có thể trơ mắt nhìn quyền lực rơi vào tay kẻ khác?

Niếp Nhân Quân nhìn vẻ mặt bình tĩnh của con trai, hai tay trên ghế tự nhiên đan vào nhau, đôi mắt nhìn chén trà bóc khói, ngón tay mất tự nhiên mà gõ gõ, "Không sai, Niếp Nhân Thế này là một con cáo già làm sao có khả năng ngoan ngoãn mà giao lại quyền lực? Nghe nói hắn ta đang ngầm tìm cách cứu sống con trai hắn."

"Người đã chết rồi, làm sao có thể cứu sống? Lúc này Niếp Ngân có chút kinh ngạc, sau khi để chén trà xuống nhìn cha.

"Thế giới này to lớn, có cái gì không thể làm được?" Niếp Nhân Quân hơi hạ giọng, "Con đã nghe qua 'ghép não' chưa, con người có đại não là sống lâu nhất, cho dù người đã chết, nhưng đại não có thể cất giữ hơn ba trăm năm, bây giờ y học đã có thể ghép não, mấy nhà khoa học nổi tiếng cũng đã gia nhập vào đội ngũ nghiên cứu, mà người tài trợ phía sau là Niếp Nhân Thế, con cáo già này đã chuẩn bị hơn chục năm, hắn cũng biết cơ thể con trai hắn không tốt, lần này thật sự nuôi binh nghìn ngày dùng trong một giờ, mấy ngày nay hắn đã lần lượt đem mấy nhà khoa học, y học nghiên cứu não bí mật triệu tập đến Somalia, chắc là muốn cứu con hắn."

Niếp Ngân hơi nhíu mày suy nghĩ, ghép não không phải anh chưa từng nghe nói qua, cũng từng có người thành công đem não động vật cấy ghép, báo chí cũng từng đưa tin. Thế nhưng, người chung quy cũng khác biệt với động vật, thí nghiệm lâm sàn thật sự có thể thanh công sao?Bác cả của anh vì Niếp Hoán mới ghép não, hay việc ghép não này còn có nguyên nhân khác? Anh tin càng là người có nhiều quyền lực lại càng không thừa nhận vận mệnh, càng không muốn chết. Loại thí nghiệm trái với đạo đức y học

https://thuviensach.vn

này sẽ có người lén làm, cũng giống như có người thí nghiệm trên cơ thể chính mình.

"Ý cha là …"

"Mấy ngày nay ta đã thăm hỏi mấy vị trưởng bối bên Niếp môn, mau chóng đem chuyện nối nghiệp ra quyết định, chuyện ta kêu con trở về rất đơn giản, muốn con đem người của mình tham gia vào cuộc cấy ghép, ngăn cản chuyện này. Nếu như có thể làm được chuyện này thì tốt, nhưng nếu không thể, thì thà hủy diệt cũng không cho kẻ địch làm được."

"Cha, não cũng có đại não và tiểu não, cho dù thực sự là được, cũng không nhất định thành công, cha có phải đã quá lo rồi không?" Thái độ Niếp Ngân rất thản nhiên, không khó nhìn ra cùng với suy nghĩ của cha không đồng nhất.

Trong mắt Niếp Nhân Quân lộ ra sự kiên quyết, "Có một số việc không thể không phòng. Lúc đầu khi nghe chuyện này cha cũng cho rằng vô căn cứ, nhưng xem qua tư liệu về một thành viên trong đó ta mới cư xử thận trọng như thế. Con tuyệt đối không nghĩ tới, một trong những người được chọn tham gia cuộc ghép não này chẳng qua chỉ là một cô gái mới hai mươi tuổi đầu, người con gái này tuy chuyên về tim, nhưng trong một lần tại hội đồng học thuật y học đã có một bài phát biểu, nội dung bài phát biểu này có liên quan đến cấy ghép não người. nội dung nghiên cứu của cô ta làm chấn động toàn bộ giới y học, Niếp Nhân Thế cũng bởi vì vậy, mới chi ra một số tiền lớn mời cô gái đó tham gia vào cuộc thí nghiệm lần này.

"Nghe chuyện này rất hoang đường." Niếp Ngân không phủ định trên đời này có thiên tài, nhưng một cô gái nhỏ tuổi như vậy đã bắt đầu nghiên cứu về ghép não người, có phải rất dọa người không?

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Quân sau khi thấy thế, đi tới trước bàn, từ trong ngăn tủ lấy ra một sấp tài liệu đưa cho Niếp Ngân,

"Đây là tài liệu liên quan đến cô gái đó, con phải biết rằng, Niếp môn muốn tìm một người nhất định sẽ triệt để tìm ra, người con gái này không chỉ tài nghệ y học rất cao, trời sinh là một thiên tài y học, hơn nữa bối cảnh cũng khiến kẻ khác có hứng thú."

Niếp Ngân bán tín bán nghi mà nhận lấy. sau khi mở tập tài liệu ra, nhìn vào đôi mắt của người trong hình! Như không thể tin vài mắt mình, sao lại là cô ấy?

Niếp môn, đối với người bên ngoài mà nói, đúng là một gia tộc bí ẩn khiến kẻ khác phải khiếp sợ. Ở đây có rất nhiều công ty thuộc các ngành khác nhau, từ vàng bạc đến xây dựng, mạng lưới quan hệ chính trị không thua kém một lãnh đạo cấp cao của một nước phát triển, bao phủ toàn cầu; nói thẳng ra mấy trăm vạn cướp biển trên toàn cầu đã tập hợp thành một tổ chức lớn mạnh, lực lượng cũng có thể so sánh với một quốc gia, chẳng qua mỗi một vị trưởng lão lại vô cùng bí ẩn, rất ít khi lộ mặt.

Trong Niếp môn chia làm bốn dòng tộc, dòng tộc có tư cách quản lý Niếp môn là trưởng tôn, chính là Niếp Nhân Thế cùng con trai ông ta là Niếp Hoán, mà cha Niếp Ngân và Niếp Tích trong gia tộc lại đứng hàng thứ hai, chỉ có thể đứng một bên, không thể thừa kế toàn bộ công việc của Niếp môn, ngoại trừ Niếp Nhân Quân ra, người đứng hàng thứ ba là Niếp Nhân Hằng, lão tứ là Niếp Nhân Nghĩa, lão ngũ là Niếp Nhân Thịnh và đứng hàng thứ sáu lão lục là một phụ nữ tên là Isabella.

Những người này phân công quản lý từng lĩnh vực khác nhau của Niếp môn, quyền hạn mỗi người đều khác nhau, khiến cho sản nghiệp Niếp môn

https://thuviensach.vn

rối như mạng nhện, nhưng, người luôn trông coi toàn bộ sản nghiệp đó, hiện tại ở Niếp môn, Niếp Hoán đã chết, khiến cho những người ở dòng khác bắt đầu ngóc đầu dậy, mà cha anh chính là một người trong số đó.

Đêm khuya, đèn trong phòng khách vẫn sáng, từng vòng khói theo ngón tay thon dài của Niếp Ngân mà lướt qua, thuốc đã đầy gạt tàn.

Lần thứ hai mở tập tài liệu ra, trong tấm ảnh là một cô gái đang cười tươi như hoa, rất dễ nhận ra là khi đang tham gia hội đồng học thuật bị người khác chụp lén, khác biệt với dáng vẻ anh nhìn thấy, trong ánh mắt tràn ngập vẻ thông minh và thong dong bình tĩnh, cũng không phải vẻ cẩu thả mà anh nhìn thấy, mỗi cử chỉ của cô đều ẩn chứa thái động nghiêm túc đối với nghiên cứu y học.

Thì ra cô tên là Lãnh Tang Thanh, cái tên rất êm tai, chỉ tiếc...

Lật một trang tiếp theo, bên trong viết về là bối cảnh gia đình cô! Đã lâu toàn thân không đau đớn như vậy, loại cảm giác này lâu rồi chưa anh từng có, lần cuối là khi nào? Hẳn là lúc sau khi nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Thượng Quan Tuyền cùng người đàn ông khác trao nhẫn cưới.

Anh còn nhớ rõ Thượng Quan Tuyền đã từng nói, nhà thờ là nơi thiêng liêng nhất, bởi vì một câu nói mà đã trở thành ao ước của anh, anh còn nhớ rõ cô đã từng nói, nếu có một ngày cô lấy chồng nhất định sẽ chọn nơi đó, cho nên anh không kìm lòng nổi mà đi tới, mặc dù tim như bị dao đâm đau đớn dữ dội, nhưng cuối cùng cũng nhìn cô cười hạnh phúc...

Có lẽ, anh không cách nào làm cho cô hạnh phúc, bởi vì anh chẳng qua chỉ là một người không đủ sức cùng người khác hạnh phúc, một người đi cướp đoạt hạnh phúc của người khác làm sao có thể được Thượng đế ban tặng hạnh phúc đây?

https://thuviensach.vn

Thượng Quan Tuyền biết rõ điều đó, cho nên mười tám năm bên cạnh anh cô chưa từng hạnh phúc, anh không mang cho cô hạnh phúc cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn người đàn ông khác mang hạnh phúc cho cô.

Người đàn ông đó chính là Lãnh Thiên Dục, tổng tài Lãnh thị, là Ngài Thủ phán tiếng tâm lừng lẫy, cũng là anh cả của Lãnh Tang Thanh!

Bên môi bất đắc dĩ nổi lên ý cười nhàn nhạt, sau khi xem xong tài liệu, có lẽ Thượng đế cũng thích trêu người, cùng anh tạo nên một trò đùa thế này. Anh chẳng qua chỉ là "vô tâm" đem một người phụ nữ đến Somalia, không nghĩ tới cô lại là thiên kim tiểu thư của Lãnh thị? Anh hai của cô là Lãnh Thiên Hi tiếng tăm lừng lẫy của khoa não, cũng chẳng trách cô vốn khoa tim nhưng lại đối với não có kiến thức sâu rộng như vậy.

Lần này tình cờ gặp nhau, đúng là thật trùng hợp? Không ngờ...

Mùa hè ở đây, khí hậu vô cùng dễ chịu, cho dù buổi tối cũng vậy.

Trãi dài hai bên đường là cây ngô đồng, một chiếc xe thể thao đang lao nhanh, tiếng động cơ khiến cho chim chóc trong khoảng mười thước đều hoảng hốt mà bay lên, tốc độ như ánh sét chợt lóe lên, nhưng lại để lại một chút lay động trên thân cây khiến cho những chiếc lá rơi rụng xuống.

Chiếc xe nhanh chóng phanh lại, trước cổng chính của ngôi biệt thự, kính xe từ từ hạ xuống, một đôi giày đem mũi nhọn sáng bóng, một thân hình to lớn từ từ xuất hiện.

Anh cùng Niếp Ngân có vóc dáng giống nhau, có thân hình mạnh mẽ giống nhau, cũng cùng có chung một người cha. Duy chỉ có một thứ không

https://thuviensach.vn

giống nhau, là trên mặt anh thể hiện rõ là một người ngang bướng, không chịu gò bó, không có một khuôn mẫu nào, ngông cuồng tự đại.

"Nhị thiếu gia." Hai bên cổng bao gồm cả tài xế là sáu người, dáng người theo khuôn phép, âm điệu rõ ràng, cùng lên tiếng chào.

Niếp Tích không nói gì, vỗ vỗ cửa xe, người tài xế nhanh chóng chạy đến cửa xe, mở cửa ra.

Tần quản gia đạp lên cỏ, bước chân vội vàng mà chạy đến, "Nhị thiếu gia, người đã trở về, trên đường đi cực nhọc rồi."

Mặt người đàn ông đó có phần đanh lại, anh nhấc tay, chỉnh lại quần áo trên người, cơ thể anh vẫn to lớn như xưa, chỉnh lại cổ áo sơ mi một chút, ngoại trừ cà-vạt có chút lệch, các thứ khác đều ổn. Thấy Tần quản gia nhìn, anh lại chỉnh lại quần áo lần nữa, sau đó khoát tay với Tần quản gia: "Này, này, làm sao thế?"

Trên mặt Tần quản gia vốn kinh ngạc, sau đó lại phì cười: "Nhị thiếu gia tại sao lại mặc âu phục tới?"

Niếp Tích cười nắm cà-vạt, đi phía trước Tần quản gia: "Thế nào? Nói thật đi?"

"Dạ, Nhị thiếu gia mặc âu phục cực kỳ phóng khoáng, cùng với tiên sinh năm đó giống nhau như đúc." Tần quản gia sau khi quan sát, bắt đầu khen ngợi.

"Nói thật đi." Dễ dàng nhận ra nghi vấn trong lời nói của anh, bản thân đã sớm quen với cách nói chuyện của anh.

https://thuviensach.vn

Vì đã quen với cách nói chuyện của anh, Tần quản gia hiểu ý của anh, ông lại nói một lần nữa, "Dạ, Nhị thiếu gia mặc âu phục cực kỳ phóng khoáng, ngay cả lão gia năm đó nhìn thấy cũng phải cảm thấy tự ti.”

Niếp Tích lần này rốt cục cũng đắc ý mà cười cười: "Đại ca của tôi đâu? Ông biết anh ta gần đây không quen tôi ăn mặc tùy ý, cuộc đời tôi hai lần mặc âu phục là vì anh ta."

Tần quản gia biết rõ Niếp Tích và Niếp Ngân có tình cảm rất sâu đậm, tuy Nhị thiếu gia này biểu hiện lúc nào cũng phóng túng, chỉ có điều nhắc đến đại ca của anh, anh rất để tâm.

Sau khi biết Niếp Ngân ở phòng sách, Niếp Tích không nói tiếng nào bước vào biệt thự.

Phòng sách, yên tĩnh như nước, Niếp Ngân giống như một cái bóng bị che kín bởi bóng tối, Niếp Tích vào cửa thấy được cảnh này, hình như đã sớm biết được thói quen trầm mặc của anh trai, Niếp Tích cau mũi, "Chuyện có thể khiến cho chủ thượng đại nhân hút thuốc, nhất định là chuyện lớn.”

Niếp Ngân ngẩng đầu, điếu xì gà Cu Ba thượng hạng xẹt qua không trung tạo thành một đường cong hoàn mỹ, anh nhanh nhẹn giơ tay, chuẩn xác mà bắt được điếu xì gà, nhìn người có tướng mạo giống mình ngồi trên sô pha Niếp Tích nhàn nhạt mở miệng, "Anh đã xem qua tài liệu?"

Niếp Tích nói chuyện, cho tới bây giờ anh chưa hề vòng vo, mà trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề, cặp song sinh này có lẽ cần một chút tế nhị.

https://thuviensach.vn

Chương 10: Gặp phải thần bài

Niếp Tích kéo kéo cà-vạt, đem bản thân ném lên sô pha, nhìn lướt qua tập tài liệu, "Xem qua rồi, có chút xúc động, anh hùng xuất thiếu niên nha."

Niếp Ngân không tiếp lời, sau khi châm một điếu xì gà hít một hơi thật dài thở ra từng vòng khói...

"Tôi biết rõ lần này anh trở về vì để ứng phó mà thôi, chỉ có điều cha đã suy nghĩ cái gì thì bất luận kẻ nào cũng đừng hòng khuyên được, người phụ nữ đó, cha đã theo dõi." Niếp Tích cũng châm một điếu xì gà, nếu như dưới tình huống này không nói lời nào, thì thật giống như một người đang nhìn mình qua gương.

"Theo dõi cô ta làm sao chỉ có một mình cha." Niếp Ngân cuối cùng cũng mở miệng, âm thanh rất nhẹ.

"Bác cả khẳng định sẽ không bỏ qua cho cô ta, cuộc phẫu thuật này bất luận là có thành công hay không, người phụ nữ này cũng không còn mạng ra khỏi Niếp môn, có trách thì trách cô ta đối với cuộc phẫu thuật này quá quan trọng, bác cả vì nóng lòng muốn cứu con trai mình, lập tức sẽ cho cô ta vào Niếp môn, mà cha thì sẽ ngăn cản chuyện đó, chuyện này nhìn qua có chút làm cho người khác đau đầu."

"Từ khi cậu vào đây cho đây cho đến bây giờ, rốt cục là muốn nói chuyện gì với tôi?". Chân trái thon dài đặt lên đùi phải, Niếp Ngân nhìn qua vẫn ưu nhã như trước, chỉ đem đôi mắt nhẹ nhàng quét qua khuôn mặt Niếp Tích, mặc dù vô tình nhưng cũng tràn đầy áp lực.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích sau khi nghe vậy môi cười cười, hai tay mở ra, "Ý của tôi rất đơn giản, nếu hiện tai anh muốn bỏ đi cũng được, trên thực tế tôi rất rõ, anh và tôi giống nhau đều không thích ngồi vào vị trí người thừa kế của Niếp môn.

"Hiện tại bỏ đi?" Niếp ngân thoáng nhìn qua tập tài liệu trên bàn, trong nháy mắt có chút do dự, một lúc sau mới nhàn nhạt lên tiếng: "Người phụ nữ này cậu đã từng tiếp xúc qua, cô ta là loại người không dễ dàng thỏa hiệp, nếu đã dám phát biểu về việc cấy ghép não, đã nói lên cô ta vô cùng muốn tiếp nhận cuộc phẫu thuật này, cha đúng lúc muốn ngăn cản.

"Hơn nữa nha đầu Lãnh Tang Thanh này nhất định sẽ không nghiêng về phía của cha, theo cách của cha, khẳng định không thể giữ." Niếp Tích tiếp lời anh tiếp tục phân tích thêm.

Sắc mặt Niếp Ngân có chút cứng lại, đôi mắt diều hâu co lại, giống như đang suy nghĩ sâu xa về chuyện gì đó.

"Người phụ nữ đó rốt cục với anh đã bắt đầu chuyện gì? Vậy mà có thể khiến cho suy nghĩ của anh chần chừ không quyết." Niếp Tích rất hiểu Niếp Ngân, người đại ca này luôn không thích nhún tay vào chuyện của Niếp môn, mười hai năm trước sau khi anh rời khỏi Niếp môn, đã không còn bước chân vào Niếp môn một bước, dựa theo tính cách của anh tuyệt đối sẽ không ở lại Niếp môn lâu như vậy, nhưng ngày hôm nay....

Bắt đầu?

Niếp Ngân tinh tế mà thưởng thức hai chữ này, mở tập tài liệu ra lần nữa, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên bức hình của Lãnh Tang Thanh, không sai, anh cùng cô trong lúc đó vẫn còn rất cố gắng để có bắt đầu.

https://thuviensach.vn

"Nếu anh không tiện ra mặt, vậy để tôi giải quyết." Niếp Tích nói một câu.

"Cậu ra mặt giải quyết với chuyện tôi đứng ra giải quyết có gì khác biệt? Nếu cậu có thể thay đổi khuôn mặt, ta sẽ nghĩ đến việc cậu cũng có cống hiến chút sức lực." Trong lúc Niếp Ngân nói những lời này cũng chưa hề ngẩng mặt nhìn anh, giọng điệu có phần trầm thấp.

Niếp Tích cười sang sảng, anh không quan tâm đến những lời đả kích của Niếp Ngân, lười biếng duỗi thẳng lưng, "Tôi đã điều tra rồi, người phụ nữ đó đêm nay sẽ đi đánh bài ở sòng bạc Atlantis, lần đầu tiên tôi gặp loại phụ nữ này, sức lực dồi dào khiến cho đàn ông cảm thấy không công bằng..."

Sòng bạc Atlantis?

Niếp Ngân hơi nhíu mày, đúng là cầm chi phiếu của anh đi sòng bạc sao?

"Những người khác giao cho tôi xử lý là được, anh chuyên tâm đối phó với nha đầu kia đi, phải cẩn thận, nha đầu kia ra tay nặng lắm, nha đầu chết tiệc." Niếp Tích đứng lên chuẩn bị rời khỏi, nhớ tới lúc ở Hồng Kông bị ai đó cho một quyền trong ngực vẫn còn nén giận.

"À, được rồi, anh thật sự không tính nói cho tôi biết anh cùng với nha đầu kia xảy ra chuyện gì sao?" Mở cửa phòng sách, anh vẫn còn tò mò mà hỏi một câu.

Niếp Ngân lạnh lùng nhìn anh, một lúc lâu sau mới mở miệng, "Em gái của kẻ địch."

https://thuviensach.vn

Nghe những lời này, Niếp Tích nhịn không được mà đánh lên cánh cửa một cái, cường điệu mà khoa chân múa tay một chút, "Trời ạ, đóng phim sao?"

"Việc tôi với cậu là song sinh vẫn không nên có nhiều người biết thì tốt hơn." Niếp Ngân không để ý đến anh, dứt khoát nói một câu.

"OK! Tôi nên đi gặp cha rồi, về phần anh và xú nha đầu kia yêu hận tình cừu, còn nhiều thời gian." Niếp Tích cười ha ha, vừa mới đi ra ngoài lại có chút suy nghĩ, "Có phải hôm nay tôi mặc âu phục tương đối đẹp trai không?"

* Dạ anh đẹp trai nhất truyện rồi đó, chết cười với anh mất thôi.

"Nhìn bộ dạng này của cậu rất đẹp mắt." Niếp Ngân cho đến bây giờ cũng chưa từng khen ngợi ai, có thể noi ra câu đó quả thực không dễ dàng.

Đúng như dự đoán, Niếp Tích nghe xong kêu lên một tiếng, cười đến toe toét mà rời khỏi.

Lãnh Tang Thanh...

Vẻ thoải mái trên mặt Niếp Ngân không còn nữa, trước sau chỉ còn lại vẻ lạnh lùng bình tĩnh, bất quá, trong đôi mắt đen có chút cuộn sóng, giống như làm cho người khác lo sợ một cơn bão táp sắp xảy ra.

Xem ra anh nên một lần nữa đánh giá lại quan hệ của anh và cô rồi...

Đèn mờ, ánh sáng đỏ lập lòe, lối sống ban ngày đột nhiên bị che phủ.

https://thuviensach.vn

Sòng bạc Atlantis ở Somalia là nơi duy nhất có thể so sánh với Las Vegas, chỉ có điểm khác biệt là, Lag Vegas được toàn thế giới biết đến, mà Atlantis thì ngược lại, tuy ở đây độ xa hoa đã sớm bỏ xa Lag Vegas, nhưng người trong chỉ ngành mới biết được.

Mấy năm gần đây, sòng bạc Atlantis bắt đầu lộ mặt, có khí thế hoàn toàn mới, trong đó liên quan đến số tiền đánh cược cực lớn cũng khiến các tay cờ bạc sợ hãi mà lùi bước, chỉ có điều những người giàu có trên khắp thế giới lại đến đây không ngớt. Atlantis về đêm có thể nói là đêm của đàn hát, tiền bạc ở nơi này giống như bông hoa tuyết không ngừng biết mất...

Toàn bộ của cải của dân cờ bạc đều như thế, thắng lại càng muốn thắng, thua lại càng muốn thắng trở lại, từ từ mà, hình thánh nên một loại văn hóa đánh cược kỳ quái.

"Ha ha, thắng! Trả tiền, trả tiền! Nhanh lên một chút!" Trên sòng bài, Lãnh Tang Thanh đã sớm thử qua tất cả các loại trò chơi, đêm nay đúng là vận đỏ, mới mấy giờ ngắn ngủi, cô chơi từ loại đơn giản đến phức tạp, cuối cùng lại chơi xì-phé, trong quá trình này, tiền trong tay cô cũng không ngừng tăng.

Kẻ khác nghe những lời này không thể tưởng tượng nổi, ngay cả Lãnh Tang Thanh cũng khó có thể tin, xem ra cô đúng là có cơ hội trở thành thần bài, nếu con nha đầu Phác Tuệ biết được cả đêm cô thắng được nhiều tiền như vậy, nhất định sẽ sợ đến té xỉu.

Nếu không phải vì rảnh tay cô đã sớm đem đóng thẻ bạc này đi đổi thành tiền, có món tiền này cô có thể dễ dàng đi một vòng thế giới.

Sau một hồi la hét, trên sòng bạc những người khác đều gãi đầu.

https://thuviensach.vn

"Thấy không? Ta là một đồng hoa, lại thắng, trả tiền, trả tiền, đừng làm chậm trễ thời gian!" Lãnh Tang Thanh reo hò, dáng vẻ giống như một thần bài sắp xuất hiện.

Trước mặt cô là một đóng thẻ bạc giống như một ngọn núi nhỏ...

"Có lầm không, này, tiểu tử, ngươi có phải là lão thiên không? Đừng đùa giỡn với bọn ta nha, coi chừng ngươi chịu không nổi!" Một tên nhà giàu trong đó đập bàn tức giận, toàn bộ thẻ bạc của hắn đều thua trước tên "tiểu tử" đẹp trai này.

Toàn bộ tinh thần của Lãnh Tang Thanh đều dùng để tính đóng thẻ bạc trên bàn rồi, cười đến mức muốn toét miệng, phất tay nói, "Cái lão thiên này, chơi đùa bất quá chỉ là chơi đùa mà thôi, sao phải có bộ dạng tức giận đó chứ?"

Trên tầng cao nhất của sòng bạc, có lắp đặt một phòng nghĩ xa hoa, mà cửa sổ sát đất gần như đem toàn bộ cảnh đêm thành phố thu lại trong tầm mắt, trên chiếc ghế da màu đen, người đàn ông đang ngồi rất có khí thế, trong bộ âu phục màu tây đen không che được khí chất anh tuấn hơn người của hắn, ẩn sau chiếc áo sơ mi hơi sẫm màu là làn da màu đồng, mặc dù ánh mắt được che khuất bởi kính râm, nhưng ngũ quan thâm thúy không khó nhận ra anh tuyệt đối là người đầy quyền thế!

Màn hình phía trước mặt dừng lại ở hình ảnh một người, nhìn kĩ thật giống Lãnh Tang Thanh, trên đầu đội một chiếc mũ màu đen, quần áo trên người là âu phục loại nhỏ, so sánh với dáng người mà anh đang tìm, có chút nhíu mày, nha đầu kia là đang cải trang?

"Niếp tiên sinh, tên tiểu tử hình như đang đánh bài kia, chúng tôi nghi ngờ 'hắn' có thể là thần bài." Người vệ sĩ nhẹ giọng báo cáo.

https://thuviensach.vn

Tầm mắt Niếp Ngân qua kính râm lạnh lùng nhìn hình ảnh trên màn hình, một lúc sau, khóe môi anh chậm rãi cong lên, "Người mà các người cần phải quan sát không phải là cô ta, mà là người đàn ông ngồi ở bàn bên kia, hắn mới chính là thần bài." Sau khi nói xong thì đứng lên chỉ là dáng người to lớn có phần khiến cho người khác bị áp lực, bàn tay anh vỗ lên vai người vệ sĩ, "Còn có, lần sau nhớ nhìn người kỹ lưỡng một chút! Cô ta là phụ nữ!"

Người vệ sĩ đột nhiên mở to hai mắt...

Vận may của Lãnh Tang Thanh có xu hướng giảm xuống thành một góc vuông, sau khi thắng liên tục mấy ván, khi những đồng bạc trong tay tới một ngạch nào đó thì bắt đầu xuống dốc.

Ảo não mà bắt đầu thanh toán những đồng bạc, mệt mỏi mà nghĩ ngơi một bên trên sô pha, vừa mới chơi ở mức dễ, mức độ khó ngày càng tăng, số tiền đánh cược cũng tăng theo, đòi hỏi phải cân nhắc kỹ càng, cô đã chuẩn vị đường rút lui cho bản thân, thí nghiệm ghép não lâm sàn đúng là mong ước của cô, nhưng chỉ là suy nghĩ của cô, người đầu tư làm sao có thể cho phép cô gặp thất bại? Ngộ nhỡ thất bại thỉ phải làm sao? Cô cần phải chuẩn bị một món tiền rất lớn.

Cô trước kia cũng đánh bạc, loại tiền này đến rất nhanh, đồng thời cũng rất mạo hiểm, không cẩn thận cô sẽ không đi đến được nơi này, cô vẫn luôn cho rằng vận khí của bản thân rất tốt, không ngờ ngồi vào chỗ này giống như bị trúng tà, thắng nhiều thu cũng nhiều, rất nhanh, món tiền mà tên họ Niếp kia đưa cho cô sẽ nhanh chóng dùng hết...

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh có cảm giác như kim châm vào lưng, vô thức mà nhìn xung quanh, một đôi mắt lanh lợi quét qua mọi phía, cuối cùng rất nhanh rơi vào một người đàn ông đứng cách đó không xa đang nhàn nhã uống sâm banh, cả người anh là âu phục màu đen, xem ra vóc dáng người này siêu tốt, ngay cả động tác uống rượu cũng giống như hoàng tử rất tao nhã, tuy anh mang kính râm, nhưng ngũ quan trên mặt nhìn qua rất tốt.

Cô vốn đang ngẩn người, nhưng đại não rất nhanh hoạt động trở lại, từng hình ảnh đều bị cô vứt bỏ, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh mất tháng trước ở sân bay! đôi mắt đột nhiên sáng lên, chạy đến như là gặp được vị cứu tinh của đời mình.

Người đàn ông uống rượu kia dường như đang nhìn nơi nào đó, lúc Lãnh Tang Thanh đi đến bên cạnh anh, theo hướng của anh mà nhìn qua, cách đó không xa đang trình diễn một màn đánh bài, cô không nhìn kĩ người đang chơi bài là ai, khoát tay, cô cùng khí khái mà vỗ vai người đàn ông.

Người đàn ông thiếu chút nữa là sặc rượu, sau khi ho khan hai tiếng mới quay lại, cau mày nhìn Lãnh Tang Thanh vui sướng, môi cong lên, cuối cùng cũng chậm rãi mở ra, sau khi tháo kính râm xuống, lộ vẻ kinh ngạc mà nhìn cô, "Tang Thanh?"

"May mà anh còn nhớ tôi, nếu không tôi không còn chút mặt mũi nào nữa rồi." Cô liền nở một nụ cười, nghiêng đầu nhìn kĩ gương mặt anh, không khỏi than nhẹ, "Mới mấy tháng không gặp mà anh đã đẹp trai hơn rất nhiều, tôi phải công nhận trong lịch sử đánh bài anh là thần bài người đẹp trai nhất."

Anh chính là Dennis, thần bài tiếng tâm lừng lẫy, thâm tàng bất lộ, quá trình quen biết anh giống như kịch bản trong phim điện ảnh, bởi vậy hai

https://thuviensach.vn

người kết thành bạn hữu. (liên quan đến Dennis xin mời đọc 'Dụ tình: Lời mời của Boss thần bí).

Dennis buồn cười mà nhìn Lãnh Tang Thanh từ trên xuống dưới, một lúc lâu sau mới không nhịn được mà nói, "Cô làm sao lại ăn mặc như thế này?"

"Chẳng lẽ muốn tôi mặc váy ngắn vào đây sao? Tôi ngược lại muốn mặc quần jean, đáng tiếc không được vào." Người muốn vào sòng bạc phải mặc đồ hết sức nghiêm túc, đây là quy định ở đây.

Thấy anh lại không nhịn được mà muốn cười, khó chịu mà kéo kéo cổ áo, "Tôi biết phụ nữ mà mặc âu phục dáng vẻ rất quái lạ rồi."

"Không đâu, nhìn rất đẹp." Dennis cười nói, lại quay đầu kêu người phục vụ đưa một ly nước hoa quả cho Lãnh Tang Thanh.

"Không phải chứ? Dennis tiên sinh, xin anh đừng cho tôi uống thứ nước đó?" Cô cau mày, tới nơi này mà uống nước hoa quả?

Dennis đưa tay xoa đầu cô, "Tôi chỉ nhớ lúc cô vị thành niên."

Lãnh Tang Thanh trừng mắt liếc anh, một lúc lâu sau liền tươi cười, "Thật là, anh là người đàn ông xuất sắc như thế, có thể xứng đôi với anh nhất định là một người phụ nữ không tầm thường, anh xem anh lớn lên đẹp trai như vậy, lại rất cao, mặc quần áo rất có phong cách, cử chỉ lại rất tao nhã đứng đắn"

"Nói đi, cô gặp khó khăn gì?" Dennis cười cắt ngang lời cô, mặc dù anh và Lãnh Tang Thanh không phải là bạn tốt nhiều năm, có điều người như thế này, sau một lần trò chuyện vui vẻ, thêm một lần xa cách, anh có thể nhớ rõ người phụ nữ này, tính cách của cô rất cởi mở, đôi mắt to lấp lánh lại

https://thuviensach.vn

rất gian xảo, là người phụ nữ rất thông minh, cho nên anh biết rõ, cô ra sức khen anh như thế, khẳng định mục đích không đơn giản.

Lãnh Tang Thanh thấy mục đích của bản thân bị vạch trần, xấu hổ mà cười cười, tay cầm ly nước hoa quả vô cùng quyến rũ mà nói với anh, "Ách... Việc đó, thật ra vận khí của tôi hôm nay không tốt lắm, muốn.. Muốn vay tiền của anh."

Cô thực sự hết cách rồi, nếu như cô trở về tay không, cô không thể từ bỏ ý nghĩ nhảy lầu tự sát.

Dennis dường như cũng không ngạc nhiên khi nghe mục đích của cô, sau khi nghe xong nhẹ giọng nói, "Cô cần bao nhiêu tiền?" Âm thanh của anh rất êm tai, giống như âm thanh của tiếng gió khẽ thổi qua tán lá, bất quá Lãnh Tang Thanh cảm thấy âm thanh của anh lúc này giống như chúa cứu thế, thiêng liêng như vậy cùng với niềm hi vọng tràn trề.

Cô vui mừng mà nhìn Dennis nhàn nhã lắc lư ly rượu trong tay, rượu sâm banh trong ly mỹ lệ mà nhẹ nhàng lắc lư, ánh sáng chiếu trên khuôn mặt anh, đường nét kiên nghị được phát họa ngày càng rõ nét, giờ khắc này, cô dường như thấy được trên đỉnh đầu của anh có một vòng sáng, giống như thiên sứ!

"Anh thực sự có thể cho tôi mượn tiền?"

Môi Dennis mơ hồ cong lên, ở sâu trong cổ họng bật ra tiếng cười, cô muốn mượn bao nhiêu?"

Lãnh Tang Thanh bị kích động thiếu chút nữa là hét lên, cô nuốt nước bọt một cái, vội vàng bàn bạc: " Chỉ cần có thể gở vốn lại được, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ trả lại cho anh. Tôi..."

https://thuviensach.vn

"Dừng ngại, tôi có thể trả tiền cho cô." Dennis cắt ngang lời cô, đôi môi nhẹ nhàng cong lên giống như gợn nước lần thứ hai lan ra nhìn vào đôi mắt của Lãnh Tang Thanh, "Chỉ có điều..." anh chuyển trọng tâm câu chuyện, từ trên ghế đứng lên.

"Chỉ có điều cái đó?"

Dennis chỉ tay vào bàn bài cách đó không xa, "Tôi thắng trận này trước rồi hãy nói."

Lãnh Tang Thanh thuận thế nhìn lại, lập tức trừng lớn hai mắt, trời ạ, anh ta làm thế nào lại ở chỗ này...

https://thuviensach.vn

Chương 11: Trò chơi bạc tiền.

Lãnh Tang Thanh vừa rồi chỉ lo vay tiền không hề nhìn kỹ, ngồi trên bàn đánh bài cách đó không xa không phải ai khác, mà chính là một người dường như là oan gia lại giống như là bạn hữu Niếp Tích!

Ngày hôm nay so với ở nhà hàng ngày hôm đó cách ăn mặc có chút tùy tiện, nói là tùy tiện, cũng không phải vì quần áo của anh tùy tiện, âu phục vẫn giống nhau, bất quá mặc trên người anh có một loại hứng thú không nói nên lời. Anh có chút không nghiêm túc mà ngồi ở đó, cà vạt có hơi lệch, áo vét tùy tiện mà cài vào, cổ tay áo sơ mi màu trắng đã sớm lộ ra, để lộ một cánh tay màu đồng to lớn, loại cảm giác này dường như khiến cô nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy ở quán bar, có chút bĩu môi, xấu xa, ba phần chính bảy phần tà, toàn thân lộ ra sự ngang ngạnh ngổ ngược.

Lãnh Tang Thanh gãi gãi đầu, khó hiểu mà nhíu mày, người đàn ông này không có hai tính cách đó chứ? Hoặc là cô đang tiếp xúc với một người tâm thần, loại tâm thần phân liệt, hôm nay cái dạng này, ngày mai lại biến thành một người khác?

Nếu như không phải đã từng tiếp xúc qua, cho nhất định sẽ cho rằng đó là hai người, anh ngồi chỗ đó, tuy không nghe được anh đang nói gì, thế nhưng cảm giác cùng đứng dưới cây anh đào ngày đó, cùng cô bay đến Somalia, cùng cô ở nhà hàng hoàn toàn không giống nhau.

Trong lúc đang không biết xử trí thế nào, Dennis ngược lại đi qua trước, trên sòng bài những người khác đều thức thời mà rời khỏi, chỉ còn lại hai

https://thuviensach.vn

người là Dennis và Niếp Tích, người phục vụ chia bài ra trước mặt. Lãnh Tang Thanh sau khi thấy thế lập tức đi tới.

Người trên sòng bài chính là Niếp Tích, đầu tiên anh nhìn lướt qua Dennis, sau đó lại nhìn thoáng qua người phụ nữ sau lưng, cười gian, "Này, người đẹp, chúng ta gặp nhau rồi. Không phải mấy ngày nay cô đi theo Dennis đó chứ?"

Cách chào hỏi của anh làm cô khó chịu, liền nhíu mày, cố ý nói, “A, khó trách anh thích chỗ này, không phải anh đã biết rõ Dennis đã ở chỗ này rồi chứ? Vị bằng hữu này của tôi đẹp trai như vậy, nhưng anh ấy sẽ không chọn anh đâu."

"Xú nha đầu, mỗi lần gặp cô đều muốn tranh cãi với tôi sao?" Niếp Tích thay đổi sắc mặt, nha đầu này vẫn còn rất hận, một mực khẳng định anh là đồng tính, chết tiệt!

"Chao ôi, bây giờ anh ngang nhiên mắng người nha, có muốn bị đánh hay không?" Lãnh Tang Thanh cũng không chịu thua, đời này việc cô thích nhất ngoài nghiên cứu những bệnh nan y chính là du lịch, cãi nhau có thể bao gồm trong đó.

Thấy bô dạng này của anh, cô sớm đã đem một chút biết ơn vứt đi rồi, miệng lại cảm thấy ngứa.

Niếp Tích sau khi nghe xong cũng không giận mà cười, đem cơ thể dựa vào ghế, lắc lắc đầu, "Dennis, anh sẽ không thích một nha đầu dã man thế này chứ?"

"Niếp Tích, anh nói ai dã man? Nhìn anh dám vẻ nhão nhẹt như vậy mà còn dám ngồi đối diện với Dennis sao?" Lãnh Tang Thanh kích động mà nói, "Ba" một cái vỗ trên vai Dennis, "Dennis, thay tôi giáo huấn anh ta cho

https://thuviensach.vn

tốt, đem thẻ bạc của anh ta toàn bộ qua đây, khiến cho anh ta thua đến cái quần cũng phải cởi!"

* Quá trời dã man rồi rồi, chị mạnh miệng thiệt đó *đỏ mặt*

"Cô gái, nói chuyện đừng thô tục như vậy." Niếp Tích không nhịn được mà cười ra tiếng.

Lãnh Tang Thanh hung hăng trừng mắt với anh, nhìn Dennis nói, "Dennis, thượng!"

Dennis buồn cười mà nhìn bọn họ ta một câu ngươi một câu, một lúc sau, đôi mắt sắt bén mà đảo qua đóng thẻ bạc bên cạnh Niếp Tích, nhàn nhạt nói, "Như vầy đi, tôi giúp cô thắng năm mươi triệu của anh ta."

"Thật đẹp trai, tốt, tốt nhất là cho anh tay thua đến phải chặt tay để lại luôn." Lãnh Tang Thanh vẫn thích xem những bộ phim về đánh bạc, đúng là bị ảnh hưởng rồi.

* nói trắng ra là bị lậm phim đó.

Dennis dỡ khóc dỡ cười mà nhìn cô, nhưng vẫn nhịn không nói gì, bản thân chưa bao giờ đối với Niếp Tích ủy khuất như vậy, sau khi nghe xong liền cười không ngừng.

"Tiểu thư, cô đang đóng phim sao?"

Ách...

"Không thể chặt tay sao?" Lãnh Tang Thanh ngồi xuống, bên cạnh Dennis khẽ hỏi.

https://thuviensach.vn

Dennis vất vả lắm mới nhịn xuống ý cười, đè thấp âm thanh nói, "Sòng bạc không có quy định như thế."

"À." Lãnh Tang Thanh sau khi nghe xong, xấu hổ mà cười cười, sau đó hướng về phía Niếp Tích đối diện hung hăng mà trừng mắt với anh.

Niếp Tích thu lại vẻ mặt buồn cười của mình, ngồi ngay ngắn, trong tay lắc lắc thẻ bạc, làm vang lên tiếng 'rào rào', giọng nói tỏ ra rất nghiêm túc, "Dennis, anh biết sòng bạc này không chào đón anh rồi, mà còn?"

"Niếp Tích, lần trước là anh lòng dạ hẹp hòi, thắng anh rồi lại không giữ lời, còn gọi người của sòng bạc truy sát tôi, thật không có chút thâm tình mà?" Dennis lạnh lùng nói, trên mặt cũng xuất hiện nụ cười nhàn nhạt.

Niếp Tích cười ha hả, hai bàn tay mở ra, "Anh bạn, chúng tôi cũng phải mở cửa kinh doanh, ngài động một chút là tới đây thắng một màn lớn, chúng tôi cũng không thể chịu nổi."

"Niếp môn tiếng tăm lừng lẫy sao lại nhỏ mọn như vậy? Không ngờ vẫn còn giữ quy định cũ như vậy, hôm nay tôi thắng anh, xóa bỏ hạn chế sòng bạc đối với tôi. Thẻ bạc vẫn ở chỗ anh, thế nào?" Ở sòng bạc ở Las Vegas đã làm anh mất đi hứng thú, sòng bạc này là mục tiêu mới của anh.

Tim Lãnh Tang Thanh đập nhanh một cái, nhìn về phí Niếp Tích ánh mắt ít nhiều có chút cảnh giác. Niếp môn? Hóa ra anh là người của Niếp môn! Cùng với người đồng ý tài trợ cho cuộc thí nghiệm của cô Niếp Nhân Thế có quan hệ gì? Cô sẽ không bị hắn đưa về Niếp gia đó chứ? Hắn họ Niếp, còn đến Somalia...

"Thẻ bạc của anh đâu?"Niếp Tích không nhìn thấy vẻ mặt của Lãnh Tang Thanh, nhìn chằm chằm Dennis hỏi.

https://thuviensach.vn

Dennis vỗ tay một cái, một nam trợ lý đi đến, đem chi phiếu đặt ở trước mặt Dennis, anh giơ chi phiếu lên, "Tôi chỉ có năm trăm vạn, là tờ chi phiếu này, tôi thua mất tiền, thắng, năm trăm vạn cho cô" nói đến đây, anh chỉ chỉ đóng thẻ bạc bên người Niếp Tích, " Bao gồm năm mươi triệu của anh!"

Lãnh Tang Thanh nghe thấy tim như nhảy ra ngoài, trời ạ, cô không có nằm mơ, cô không nghe lầm chứ? Tổng cộng năm mươi triệu năm trăm vạn sẽ đi vào túi của cô sao?Có số tiền này cô muốn làm gì cũng có thể làm được. Nếu như có món tiền này, cho dù cô làm phẫu thuật thất bại cô cũng không sợ, Niếp Nhân Thế sẽ không ra tay với cô nữa? Chỉ cần thuộc hạ dưới quyền, có tiền có thể sai ma gọi quỷ.

"Anh dùng năm trăm vạn đổi lấy năm mươi triệu của tôi? Dennis, coi như là lão bằng hữu nhiều năm đi, quà ra mắt cũng không keo kiệt như vậy chứ?"Niếp Tích dò xét anh ta, hơi nhíu mày.

Dennis ưu nhã trầm tĩnh mà sờ cằm, "Anh sẽ không sợ tôi chứ?"

Niếp Tích thấy anh thật sự làm, nhún vai, cơ thể vẫn dựa vào sau ghế, "Jo, chia bài."

Lãnh Tang Thanh thành tâm cầu nguyện, gắt gao nhìn bàn tay đang chia bài, cô cầu nguyện, cầu nguyện Dennis đại thắng, cầu nguyện tên Niếp Tích kia thua chỉ còn lại một thẻ bạc...

Cánh cửa thang máy kêu lên một tiếng giòn tang, cánh cửa kim loại sáng bóng phản chiếu thân hình một người đàn ông cao lớn cùng với vẻ mặt lạnh lùng, dĩ nhiên kính râm vẫn che khuất ánh mắt của anh.

https://thuviensach.vn

Thang máy cá nhân mở ra, chỉ truyền đến âm thanh của những thẻ bạc, ngoài ra, mọi người đều rất yên lặng, vì mọi người đều đang chìm đắm vào trong một ván bài hấp dẫn.

Phía sao kính râm là đôi mắt chim ưng hơi nheo lại, Niếp Ngân chính xác mà nhìn hình ảnh hiện lên ở màn hình giám sát trong phòng nghỉ, sau khi chứng kiến một cảnh trên sòng bài, khóe môi hơi cong lên...

Trên sòng bài bầu không khí hết sức căng thẳng.

Năm trăm vạn đối với năm mươi triệu, việc này e rằng chỉ có Dennis mới có có thể nghĩ ra, nghe nói anh ở sòng bạc Las Vegas đã từng tay trắng thắng được mấy hợp đồng đầu tư ở Mỹ, toàn bộ đều được tiến hành trên sòng bài, chuyện anh tay trắng thằng được mấy hợp đồng đầu tư gần như trở thành cơn ác mộng của toàn bộ Lag Vegas.

Hai người chơi bài xì phé, là loại đánh bạc phổ biến nhất.

Niếp Tích bắt đầu rất suông sẻ, nói về đua xe và đánh nhau đúng là sở trường của anh, nhưng đánh bạc dĩ nhiên không thể nào bì kịp so với Dennis. sau vài ván bài, thẻ bạc bên người anh ngày càng ít đi, sau một trận thắng thì liên tục thua.

Lãnh Tang Thanh tràn trề thích thú, nhất là khi chứng kiến đống thẻ bạc của Dennis ngày càng cao, sự sùng bái trong lòng cô cũng ngày càng cao, mỗi một thẻ bạc đều đại diện cho một lượng tiền nhất định, không ngừng thay đổi trước mắt cô, không giống như hai người trên bàn bài, thua đến suyển niểng, anh ngược lại vẫn rất trầm tĩnh. Nhưng nghĩ lại. anh là người của Niếp môn mà, một Niếp Nhân Thế có thể tài trợ nhiều tiền cho cuộc thí

https://thuviensach.vn

nghiệp ghép não của cô, anh nói chính xác cũng là một thiếu gia của Niếp môn, tiền trong mắt anh nói ra cũng chẳng có giá trị gì.

"Niếp thiếu gia, anh lại thua rồi." Dennis sau khi mở con át chủ bài ra, mỉm cười nói.

Niếp Tích nhìn thoáng qua, nhíu mày, đem đóng thẻ bạc thua hai tay đẩy qua, "Dennis, không phải tôi không chào đón anh, mà là anh thật sự làm người khác ghi hận, anh thực sự không gian lận?"

"Anh có thể tự mình kiểm tra."Dennis cười lắc đầu, "Anh là ông chủ sòng bạc này, tôi dĩ nhiên phải quang minh chính đại thắng anh mới được."

Hóa ra anh là ông chủ sòng bạc này, Lãnh Tang Thanh liếc mắt nhìn anh, thật là nhìn không ra, cô còn tưởng rằng anh chính là một tên công tử thích hoang phí tiền bạc, không làm việc, mặc dù sòng bạc không tính là làm ăn quang minh chính đại nhưng cũng coi như là làm việc.

Niếp Tích nhíu mày, giống như cân nhắc hàm ý trong lời nói của anh.

"Niếp Tích, Dennis đúng là thần bài tiếng tăm lừng lẫy, cậu vẫn còn nghĩ anh ta gian lận sao?" Cô chống cằm buồn cười mà nhìn anh nói: "Không ngờ anh chính là ông chủ sòng bạc này, vì sao kỷ thuật đánh bạc lại tệ hại thế này? Chỉ thắng một ván, xem ra ngay cả tôi cũng có thể thắng anh."

"Xú nha đầu." Niếp Tích chẳng thèm cãi nhau với cô, đứng dậy kéo kéo áo, "Tạm ngưng một chút, tôi đi toilet."

Lãnh Tang Thanh che miệng cười.

https://thuviensach.vn

"Cô với anh ta kiếp trước có hận thù gì sao? Lúc nào cũng chĩa mũi nhọn vào anh ta." Dennis nhịn không được mà hỏi. Thực ra với tài năng của anh thắng một ván trên bàn bài không phải là khó.

Lãnh Tang Thanh nhún nhún vai, "Cứ xem là như vậy đi."

Dennis lắc đầu cười khẽ...

_____

Nếu như toilet có thể khen thưởng, vậy phải chúc mừng toilet của sòng bạc này rồi. To lớn như vậy có thể đủ để đá bóng được, bốn phía đều phát ra ánh sáng rực rỡ, ngay cả tay vịn sô pha cũng đều là vàng ròng và thủy tinh chế thành.

Trước gương, xuất hiện hai gương mặt giống nhau như đúc.

Một tà mị bất kham, một thâm trầm ổn trọng.

"Cậu cũng không nói cho tôi biết, cậu muốn tiếp cận cô ta."Giữa lớp khói của xì gà, Niếp Ngân nhìn khuôn mặt giống mình như đúc, nhàn nhạt nói.

Không giống như chất vấn, nhưng lại uy nghiêm như lời chất.

Niếp Tích đứng bên cười cười, "Anh cũng không nói cho tôi biết, anh đối với sòng bạc này có hứng thú."

"Khiến tôi cảm thấy hứng thú chỉ là người, không phải sòng bạc." Niếp Ngân lấy tay vỗ vỗ vai anh, đem điếu xì gà ném sang một bên, sau khi nói xong câu đó thì đi khỏi toilet.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích nhún vai, cười mà không nói...

_____

Lãnh Tang Thanh đang nói chuyện, cuối cùng cũng thấy người đàn ông kia vững vàng đi tới, liền huýt sáo, đợi anh ta một lần nữa ngồi đối diện với Dennis nói, "U, đi toilet, ngay cả áo sơ mi cũng đổi, sao vậy? Anh cho rằng thay quần áo có thể đổi vận may sao?"

Sau khi đi ra anh mặc áo sơ mi đen, không biết vì sao, cô cảm thấy màu sắc này càng thêm phù hợp với anh.

Người đàn ông không để ý đến lời nói của Lãnh Tang Thanh, chỉ nhìn về phía Dennis, nhàn nhạt nói, "Thẻ bạc của tôi còn lại bao nhiêu?"

"Năm trăm vạn." Dennis thu hồi dáng vẻ tươi cười, hơi nheo mắt quan sát người đàn ông đối diện, không phải Niếp Tích, tuyệt đối không phải! Nhưng chẳng lẽ lại có hai người có khuôn mặt giống Niếp Tích? Chẳng lẽ là...

"Nói như vậy lợi thế về thẻ bạc của tôi và anh đã hoán đổi cho nhau rồi, tốt lắm." Anh nhẹ nhàng cười, ngón tay chạm qua thẻ bạc, tiếng "rào rào" lại nổi lên.

Dennis này quả nhiên lợi hại, nếu đổi lại là em trai anh, nhất định sẽ bị anh ta ăn sạch !

Dennis cười mà không nói, trong lòng lại nổi lên một cảm giác đề phòng. Người đàn ông này, có thể là anh trai, hoặc là em trai của Niếp Tích, người này chắc chắn không đơn giản, anh ta không cần làm gì, vẻ mặt thản nhiên lại có thể làm cho người khác cảm giác được địa vị của anh không giống người thường, có cảm giác không phải là Niếp Tích.

https://thuviensach.vn

Không đợi anh mở miệng nói chuyện, Lãnh Tang Thanh đã gõ gõ bàn, Niếp Tích, anh từ năm mươi triệu thua đến chỉ còn năm trăm vạn, thế nào? Ta xem anh có thể thay đổi được tình thế không."

Mặc dù cô cảm thấy có chút là lạ, nhưng vẫn không chú ý tới cảm giác kì lạ này.

Niếp Ngân rốt cục cũng đem tầm mắt chuyển đến trên mặt của Lãnh Tang Thanh, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp dưới ngọn đèn pha lê lại vô cùng cuốn hút, làm đôi mắt anh hơi trầm xuống, tiếp đó khẽ cắn môi, "Dennis, nếu như tôi thắng, người phụ nữ này phải thuộc về tôi."

Dennis sửng sốt.

"Ba" một tiếng, Lãnh Tang Thanh vỗ xuống mặt bàn, bàn tay có chút đau nhức, không ngời đây là gỗ lâu năm, chết tiệc, anh ta có bệnh không hả, có người nào mở sòng bạc lại lấy loại gỗ này làm bàn?

"Niếp Tích, anh cũng quá cuồng vọng rồi đó? Tôi không phải thẻ bạc?"

"Cô chăm chăm nhìn vào món tiền này, tôi cũng có thể xem cô là thẻ bạc, thế nào, sợ? Hay là cô lo lắng thần bài tiếng tăm lừng lẫy lại thua trên tay tôi?" Anh cố ý khích cô, giọng điệu không nhanh không chậm.

"Tôi sợ anh?" Cô cười hai tiếng, lại quay đầu nhìn về phía Denniss, vỗ vai anh, "Anh đứng lên một chút, ván này tôi sẽ thắng anh ta!"

"Tang Thanh" Dennis còn chưa nhìn ra được tâm tư của người đàn ông đối diện, có thể đổi người cũng không chừng, tất cả cũng chỉ là suy đoán, anh không muốn nhìn Lãnh Tang Thanh mạo hiểm.

https://thuviensach.vn

"An tâm." Lãnh Tang Thanh cắt ngang lời anh, thấp giọng nói, " Vừa rồi tôi xem rất rõ ràng, kỹ thuật đáng bạc của người ngày rất tệ, yên tâm, tôi tuyệt đối có thể thắng anh ta."

Niếp Ngân vẫn cười, ánh mắt ôn hòa mà nhìn Lãnh Tang Thanh, người khác nhìn không rõ anh rốt cục đang suy nghĩ cái gì.

Dennis có chút lưỡng lự, ban đầu, người đàn ông này nhìn qua không giống như là đang uy hiếp Lãnh Tang Thanh, chung quy vẫn cảm thấy ánh mắt anh ta nhìn Lãnh Tang Thanh có chút kì lạ, khiến cho anh ta thử Lãnh Tang Thanh cũng tốt, tiện thể muốn biết người đàn ông này cho đến tột cùng có phải là Niếp Tích không.

"Cô muốn đánh bài với tôi?" Khóe môi của Niếp Ngân càng thêm rộng, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, "Tôi chưa bao giờ đánh bài với đàn bà."

"Ai cho anh xem tôi như đàn bà? Trên sòng bạc mà vẫn còn phân biệt giới tính sao?" Lãnh Tang Thanh dứt khoát ngồi ở vị trí của Dennis, cười nhạt mà nhìn anh, " Anh cũng sợ sao?"

Niếp Ngân đánh giá cô, một lúc sau, cơ thể dựa vào phía sau, "Cô muốn đánh bài với tôi, được." Nói, tay anh chỉ chỉ ly rượu mạnh, " Uống ly rượu đó đi!"

"Hả? Uống rượu? Chỉ là thế này?" Trong lòng cô cười trộm, không phải quá coi thường cô rồi sao?

Niếp Ngân dường như bị lời nói của cô chọc cười, ý cười trong khóe mắt trào ra, khóe môi cương nghị dường như nở ra nụ cười như có như không, giống như cánh hoa anh đào tung bay trong gió, " Cô nghĩ rằng tôi sẽ kêu cô làm thế sao?" Anh cố ý kéo dài giọng nói, ánh mắt sắc bén mà

https://thuviensach.vn

đánh giá, trang phục cải trang trên người cô, cánh môi lại lần nữa cong lên, “Trang phục này của cô khiến đàn ông phát chán, tôi cũng không ngại chờ cô thay trang phục."

Ý khiêu khích trong lời nói của anh rất rõ ràng.

Lãnh Tang Thanh không nhịn được mà khịt mũi một cái, không nói hai lời liền đem chén rượu uống sạch, cay nóng trong nháy mắt tràn khắp cổ họng cô, khiến cô không khỏi nhíu mày, vốn nhìn qua màu sắc rượu rất đẹp vậy là lại mạnh đến làm cháy cả miệng cô như thế.

Niếp Ngân nhìn cô "Sảng khoái" mà uống, cánh môi mỏng dường như xẹt qua một tia suy nghĩ.

"Nên nói tiền đặt cược rồi." Lãnh Tang Thanh nhìn anh, khiêu khích mà nói. "Tôi thắng, ngoài tiền của anh, tôi còn muốn trang phục của anh! Cô phải khiến anh thua một thứ cũng không còn!

"Được, miễn là cô thắng tôi. Bất quá " Niếp Ngân dường như rất kìm chế, tùy ý cô liều lĩnh mà đưa ra tình huống cá cược, cơ thể có chút nghiêng về trước, " Cô thua, thuộc về tôi."

Lãnh Tang Thanh chỉ cảm thấy ánh mắt của anh như mũi dao nhọn, trong lòng khẽ run lên, nhưng cũng híp mắt mà nhìn anh, một đôi mắt đẹp lộ ra một chút kiên cường, "Ai sợ ai! Bắt đầu đi."

Niếp Tích trước mặt dường như là một con người hoàn toàn khác, thâm sâu khó lường, cô nghe không ra trong lời nói của người đàn ông này là có ý gì, cho dù anh đang cười, nhưng chỉ là bên môi cong lên...

Dennis ngồi bên cạnh cẩn thận đánh giá anh, ngờ vực trong lòng càng sâu...

https://thuviensach.vn

Tất cả đều được định sẵn.

Niếp Ngân nhàn nhã mà ngồi ở vị trí nhà cái, vẻ mặt lạnh lùng khiến kẻ khác không thể khinh thường, thân thể to lớn thư thái mà ngồi trên ghế, hình như mỉm cười mà đối diện với Lãnh Tang Thanh.

Người chia bài chia bài, bắt đầu, dáng vẻ xinh đẹp của cô, mang theo nụ cười, đem toàn bộ bài trong tay mở ra, đưa cho người đàn ông,

"Chờ chút!" Lãnh Tang Thanh đột nhiên ho lớn, "Tôi muốn nghiệm bài!"

Nơi này là địa bàn của anh, thua người khác giống như chó cùng cắn giậu, ngộ nhỡ anh gian lận rồi sao?

Người chia bài sau khi nghe vậy, khuôn mặt tươi cười nhìn Lãnh Tang Thanh, "Thật ngại, theo quy định của sòng bài, không được nghiệm bài nhà cái."

"Bài do 'cô ta' nghiệm!" Không đợi người chia bài nói xong, Niếp Ngân liền ra lệnh.

"Dạ, Niếp tiên sinh!" Người chia bài để bài trước mặt Lãnh Tang Thanh.

Gần như muốn đem từng lá bài kiểm tra một lần, cô mới đem bài giao cho người chia bài, người chia bài khẽ cười, lắc đầu, làm việc ở sòng bài lâu như vậy mà chưa thấy qua người chơi bài nào như vậy.

Khóe môi của Niếp Ngân nổi lên ý cười,

https://thuviensach.vn

"Bất luận tay cờ bạc nào ở trên sòng bài cũng không làm như vậy". Anh vừa nói vừa nhìn thoáng qua Dennis, "Anh nên dạy đỗ lại người bạn nhỏ này của anh."

Dennis nhàn nhạt cười, vẻ đề phòng trong ánh mắt vẫn không tiêu tan. Lãnh Tang Thanh đỏ mặt, nhưng vẫn giả bộ bình tĩnh mà hắng hắng giọng, nhìn về phía anh nói: Tôi cảnh cáo anh, đừng có mà gian lận, nếu không anh thắng rồi tôi cũng không thừa nhận!"

Niếp Ngân không nói, mà chỉ cười cười, châm một điếu xì gà, hút một hơi sau đó để sang bên cạnh, mỗi cử động đều thờ ơ nhưng rất tao nhã cùng phong độ.

"Anh là nhà cái, nhanh nói quy tắc đi!

"Tôi không giới hạn lần đánh cược." Niếp Ngân mở miệng, nhìn những thẻ bạc trên bàn, chầm chậm nói: "Đương nhiên, cô có thể một ván phân định thắng thua, miễn là cô muốn Showhand, tôi sẽ theo tới cùng, thế nào?"

Cô thở ra một hơi, liền lạnh lùng cười với người đàn ông đối diện, "Anh có phải là lần đầu tiên đi vào sòng bạc không? Một lần Showhand? Loại hấp dẫn này có thể lừa gạt con nít thì được, ai biết anh có thủ đoạn gì?"

"Cô rất thông minh!" Niếp Ngân cuối đầu cười mang theo chút khen ngợi.

“Đường đường là người của Niếp môn, muốn coi thường cũng khó."

"Tốt!" Anh nở nụ cười, hóa ra cô đã biết thân phận của anh, tốt lắm, cánh môi mỏng cong lên, khoát tay, ra lệnh:"Chia bài!"

Người chia bài gật đầu, bắt đầu chia bài.

https://thuviensach.vn

Không gian to lớn bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng và kìm nén...

"Đôi át thắng!"

Trên sòng bài, nhìn đôi át đỏ trước mặt, lại nhìn bài của Lãnh Tang Thanh có con J và K cơ, không liên quan.

"Vận khí của cô dùng hết rồi" Anh cười cười, cầm thẻ bạc trong tay ném tới giữa, "Bốn điểm!"

Lãnh Tang Thanh híp mắt nhìn bài trên bàn của anh, cắn răng nói: "Tôi theo"

"Thật cam đảm!"

"Anh sao dám khẳng định tôi không dám theo?" Lãnh Tang Thanh hừ một tiếng, vận may không đến cũng không sợ.

Niếp Ngân không nói gì nữa, chỉ hơi cong môi, ngón tay nhàn nhã mà gõ gõ trên bàn,

Người chia bài hiểu ý tiếp tục chia bài.

Người đối diện lại mở ra một con át nữa.

Lãnh Tang Thanh vô thức mà nhíu mày, nhìn về phía lá bài vừa chia - chết tiệt, J bích! Đồng hoa căn bản không thể!

https://thuviensach.vn

"Át chuồn!" Người chia bài nói.

Niếp Ngân cũng không quan tâm, mỉm cười mà nhìn Lãnh Tang Thanh, "Thẻ bạc này tôi nên hạ hay không nên hạ?"

"Ngươi " Lãnh Tang Thanh nhìn bài trong tay, biết rõ lần này nhất định thua rồi...

" Tôi fold!"* Cô ném thẻ bạc xuống, đem bài sửa lại.

(Ý là bỏ, không theo)

"Nhà cái thắng!" Người chia bài tuyên bố!

"Đa tạ!" Niếp Ngân nhìn người chia bài chia đóng thẻ bạc, cánh môi hơi cong lên.

Lãnh Tang Thanh không khó phát hiện sự đắc ý trong mắt anh.

"Lần này chẳng qua là do anh may mắn thôi!" Cô khịt mũi cười.

Hai tay Niếp Ngân đan vào nhau, nhún vai, không nói.

Lần đầu tiên đã thua thảm hại khiến Lãnh Tang Thanh không thể khinh địch, tới lần hai, cô bắt đầu trở nên thận trọng, lại mang theo chút hoài nghi ánh mắt của người đàn ông đối diện.

Không đúng, kỹ thuật đánh bài của anh sao bỗng nhiên trở nên tốt như vậy? Chỉ đơn giản là may mắn sao? Lúc anh đánh bài với Dennis và bây giờ đúng là hai trạng thái khác nhau, cô tự nhận kỹ thật đánh bài của mình cũng không quá tệ.

https://thuviensach.vn

Người chia bài lần thứ hai chia bài, thong thả bình tĩnh.

"Tiểu nha đầu, con bài chưa lật của tôi là một đôi K, cô tính call, hay raise hoặc lại - fold?" Niếp Ngân đem thân thể nhàn nhã mà dựa vào ghế, ngón tay gõ gõ trên bàn, cười nói với Lãnh Tang Thanh.

(Chú ý: call, raise, fold là từ thường dùng trong sòng bạc. Call: theo; raise: tăng; fold: úp bài)

"Anh nghĩ rằng tôi sẽ tin?" Lãnh Tang Thanh mặc dù có chút dè dặt, nhưng lại ra vẻ coi thường mà cười cười, lập tức đẩy những thẻ bạc trên bàn.

" Tôi raise!" Cô tăng thêm thẻ bạc.

Niếp Ngân cười, người chia bài tiếp tục chia bài.

Bài cô lần này rất tốt, có thể thắng, mở ra con bài sau cùng, át chủ bài của cô là một đôi hậu. Lần này còn không thắng anh? Cô lần thứ hai tăng thêm tiền.

Người chia bài lật bài của hai người lên, lên tiếng nói,

"Đôi K thắng!"

"Cái gì?" Lãnh Tang Thanh không tin tưởng vào đôi tai mình, cô đứng dậy, vẻ mặt kinh ngạc mà nhìn bài đối phương, quả thực là không thua kém bài của cô, nhưng át chủ bài đúng thật là - một đôi K!

Thế này là thế nào?

https://thuviensach.vn

"Anh, anh - làm sao át chủ bài lại là đôi K?" Cô chỉ vào anh, giọng điệu nghe rõ sự kinh ngạc.

Niếp Ngân cố ý lấy tay làm ra vẻ tiếc nuối, "Tôi đã nói át chủ bài của tôi cho cô rồi, cô tiếp tục raise tôi cũng không còn cách nào! Cám ơn."

Những thẻ bạc màu sắc rực rỡ lại đến tay của người đàn ông đó.

Chết tiệt!

Anh dám chơi đùa tâm lý của cô

Lãnh Tang Thanh cố nén lửa giận mà ngồi xuống, vỗ mạnh bàn, lực đạo rất lớn nhưng không khiến người chia bài kinh ngạc!

"Chia bài!"

Niếp Ngân bị dáng vẻ của cô làm cho buồn cười. cười cười lắc đầu...

Trong toàn bộ quá trình, Dennis đều nhìn, ánh mắt hơi lộ ra một tia lĩnh ngộ...

Lần thứ ba,

Lãnh Tang Thanh thật sự biết rõ vận may của mình đã dùng hết, nhìn bài đã mở của mình, lại nhìn át chủ bài - bài trong tay thối nát!

"Nha đầu, át chủ bài của tôi là một con bảy và một con hậu, ta xuống năm điểm! Niếp Ngân đẩy thẻ bạc, mỉm cười, "Lần này tin sao?"

Lãnh Tang Thanh hơi nheo mắt, đôi mắt đẹp lộ ra một tia đề phòng, cô vô thức mà nhìn át chủ bài của bản thân,

https://thuviensach.vn

Nếu như át chủ bài của đối phương thật sự là con bảy và con hậu, vậy át chủ bài của cô cao hơn anh, nhưng, ngộ nhỡ anh nói sạo thì sao?

Nếu như át chủ bài của anh thực sự thối nát như thế, tại sao lại xuống nhiều vậy?

Cô vô thức mà quay đầu nhìn thoáng qua Dennis, giống như muốn xin sự giúp đỡ của anh, Dennis thấy thế vừa muốn mở miệng, Niếp Ngân liền lạnh lùng nói. "Ván bài này là cô chủ động yêu cầu, thế nào, muốn cầu cứu?"

Khuôn mặt người chia bài mang theo ý cười mà nhìn cô.

"Ai nói tôi cầu cứu? Niếp Tích, con mắt nào của anh nhìn thấy? Tôi lúc nãy chỉ là mỏi cổ nên muốn xoa chút thôi." Lãnh Tang Thanh nghiến răng mà nói, sau đó liền đem là bài đẩy ra ngoài, kết quả không ngờ cô lại vứt bỏ, "Lần này tôi - fold."

Cô thật sự không dám nhìn, bởi vì lá bài cuối cùng, cô thật sự không có chút tự tin.

"Nhà chủ thắng!" Người chia bài tuyên bố.

Lãnh Tang Thanh giống như một quả bóng tức giận mà tựa lưng vào ghế, nhìn người đàn ông đối diện chậm rãi lật bài, hướng tới cô mà mở,

"Át chủ bài của tôi thật sự là con con bảy và con hậu, tại sao cô luôn không tin lời tôi nói?"

"Anh "

https://thuviensach.vn

"Nha đầu, cô sẽ không muốn dùng fold để đưa tôi toàn bộ số tiền chứ? Cho dù như thế, cũng chỉ là bất lợi với cô." Niếp Ngân cười cười, át chủ bài cầm trong tay ném ra ngoài.

Lãnh Tang Thanh không thể nhịn được nữa, "Soạt" một cái mà đứng dậy, nắm đấm "binh " một tiếng trên bàn bài,

"Họ Niếp kia, đừng có quá đáng! Chỉ cần thẻ bạc còn ở trong tay tôi, anh cũng đừng đắc ý!"

"Tốt, Tôi lúc nào cũng hoan nghênh cô thắng thẻ bạc trong tay tôi, miễn là - cô có bản lĩnh!" Niếp Ngân nở nụ cười, nụ cười của anh như có như không mang theo ý châm chọc.

"Cô có muốn tiếp tục không?" Người chia bài lễ phép mà nhìn Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh trừng mắt với đối phương một cái, "Đương nhiên."

Ở một bên Dennis dường như nhìn ra đầu mối, khóe môi mơ hồ hiện lên ý cười, anh phát hiện một điều rất thú vị, đó chính là người đàn ông đối diện dường như hiểu rất rõ Lãnh Tang Thanh, biết rõ tử huyệt của Lãnh Tang Thanh chính là sĩ diện, còn không ngừng dùng chiêu khích tướng, phải biết rằng loãi phụ nữ này rất khó bị kích động, anh lại từng bước khiến cho cô cắn câu!

Anh rốt cục cùng với Lãnh Tang Thanh có quan hệ gì?

Sau khi lật những tẩy bài, ván bài mới bắt đầu...

Không biết là lần đánh cược này, chính là ông trời thật sự có mắt, theo sự bắt đầu này, Lãnh Tang Thanh bất kể lá bài cuối cùng có thế nào cũng

https://thuviensach.vn

siêu tốt, giống như nghĩ thầm một việc, muốn là bài nào cũng đều có thứ đó, rốt cục liên tiếp thắng đối phương vài lá.

"Này, họ Niếp kia, tôi lần này sẽ là đồng hoa nha, tôi xuống sáu thẻ, anh không phải call chứ? À, bất quá lần này vận khí của anh không tốt, muốn fold tôi cũng không để ý."

Cô học vẻ mặt anh, bên môi nổi lên ý cười hả hê, đôi chân mày thanh tú hơi dãn ra, giống như ánh trăng trên mặt hồ, đẹp khôn tả.

"Tốt, có tiền đồ." Niếp Ngân như nghe chuyện cười, hờ hợt qua loa không tìm thấy một chút lộn xộn, thậm chí vẫn vẻ mặt tràn đầy tự tin như trước.

Điểm ấy hoàn toàn khiến cho Lãnh Tang Thanh khâm phục.

"Bài của cô tốt như vậy, tôi phải bồ cô mới phải, raise!" Những làn khói của điếu xì gà trong tay anh lượn lờ, dĩ nhiên cũng tăng thêm sự chú ý.

Lãnh Tang Thanh không ngờ anh lại có dũng khí tiếp tục bỏ thêm, "Lá gan của anh cũng rất to, biết rõ cuối cùng bài của tôi mở ra là đồng hoa mà còn muốn tăng thêm sao?"

"Cô cũng nói, cuối cùng bài mới mở ra mà, không đến phút cuối cùng cũng chưa phân thắng thua." Anh nhàn nhã mà tựa lưng vào ghế, lô ra vẻ mặt chẳng thèm quan tâm.

Lãnh Tang Thanh cười một tiếng, nhìn về phía người chia bài,

"Ông chủ các anh đã muốn chết như vậy, vậy hãy nhanh chóng chia bài đi!"

https://thuviensach.vn

Người chia bài mỉm cười, cuối cùng đem bài chia ra làm ha để trước mặt hai người,

"Họ Niếp kia, tôi Showhand!" Lãnh Tang Thanh mở là bài cuối cùng, đôi mắt trong phút chóc mất đi khí thế, rất rõ ràng cô không ngờ cô tiếp tục cùng hắn dây dưa thêm nữa, dứt khoát dùng toàn bộ.

"Xem ra bài rất tốt." Môi Niếp Ngân vô cùng chậm rãi mà cong lên, ngữ khí hàm chứa khen ngợi lại phảng phất giống như đang suy nghĩ...

"Vậy anh là theo tới cùng sao?"Lãnh Tang Thanh đem cơ thể mà nhàn nhã dựa vào ghế, đôi mắt trong veo nhìn về người đàn ông mang kính râm, cô biết rõ anh đang nhìn cô, cố ý khiêu khích mà nhíu mày.

"Dĩ nhiên - tới cùng!" Anh ngoài ý muốn mà đem tất cả thẻ bạc trên mặt bàn đẩy ra, ngữ khí lạnh nhạt nghe không ra bất luận anh đang suy nghĩ gì.

Lãnh Tang Thanh nở nụ cười, nụ cười này, như hoa lê đầu xuân, mùi hương nhàn nhạt, kẻ khác nhìn qua không khỏi bị mê hoặc...

Đem toàn bộ ác chủ bài mở ra, đôi mắt châm biếm càng thêm sâu.

Trong lòng thực sự khó mà nói nên lời, đôi ắt của cô đều lấp lánh! Tiền nha, tiền! Nhiều tiền thật tốt!

"Quả nhiên là bài tốt!" Khóe môi Niếp Ngân ẩn hiện ý cười, giọng nói trầm thấy đầy ý tứ.

Lãnh Tang Thanh lười biếng đứng dậy duỗi lưng, vẻ mặt thoải mái mà nói" "Thực ngại quá, thắng toàn bộ tiền của anh, Niếp thiếu gia cậu thua rồi, thế nào, anh không thất hứa đó chứ? Hay tôi để cho người khác đến giúp anh?"Vừa nghĩ đến bô dạng người đàn ông này chỉ còn lại một cái quần cô

https://thuviensach.vn

lại cảm thấy rất hưng phấn, À không, cô là một thục nữ làm sao lại có thể hưng phấn chứ? Phải nói là chờ mong mới phải, chưa từng có trò đùa nào kích thích như vậy, khiến cô mừng rỡ, giống như một đứa trẻ.

"Tự nguyện chịu thua, bất quá, không được như mong muốn của cô. Âm thanh của Niếp Ngân giống như phát ra từ núi băng, bay đến bên tai người khác rất sắc bén.

"Anh không phải muốn lật lọng đó chứ?" Lãnh Tang Thanh bên môi hiện lên ý cười châm chọc.

"Niếp mỗ ta nói chuyện luôn luôn giữ lời, chỉ bất quá - con người đôi khi tự tin mù quáng ngược lại không tốt."

Niếp Ngân dứt khoát để điếu xì gà sang một bên, thân thể cao lớn ngồi ở đó, giống như một pho tượng bằng băng.

Mi Tâm dần nổi lên sự nghi hoặc và khó hiểu, cô quay người tiến lên, lẳng lặng mà nói: “Những lời này của anh là có ý gì?"

Đôi chân mày của Niếp Ngân vô ý mà giãn ra, ngón tay thon dài chậm rãi giơ lên át chủ bài của mình.

Khi tất cả đã bày ra trước mặt Lãnh Tang Thanh, đôi mắt của cô đột nhiên trừng lớn!

"Thật ngại quá, tôi lớn hơn cô một chút, Đại đồng hoa! Cô - thua!" Giọng nói Niếp Ngân trầm thấp giống như đã thấm một loại rượu ngon, trong giọng nói lạnh lùng mang theo một tuyên bố trí mạng, nụ cười này, thờ ơ rồi lại rất tự tin, "Từ hôm nay trở đi, cô là người của tôi."

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh khó tin mà nhìn con bài trên bàn, đôi mắt xinh đẹp lộ rõ sự kinh ngạc, cô không tin, không tin! Không thể tin mà lắc đầu, ngay cả hô hấp cũng trở nên gấp rút, sau một khắc, toàn bộ cơ thể của cô đều ngã trên ghế, sắc mặt của cô trong nháy mắt trở nên trắng bệch...

https://thuviensach.vn

Chương 12: Tự nguyện chịu thua

Đánh cược, đôi khi thắng thua không ở tiền bạc. Nó giống như một trò chơi, trò chơi này chỉ có thể dựa vào năng lực chứ không thể cứ phó mặc cho sự may rủi được, mỗi người đều mưu cầu danh lợi từ trò chơi này, nhưng không biết, trò chơi này một khi đã bắt đầu, thì không cách nào ngừng lại...

Lãnh Tang Thanh thua, trong lúc nhất thời tất cả đại não đều trống rỗng, cô không ngờ tới đã nắm chắc chín phần thắng rồi lại có thể thua người đàn ông này!

"Dennis..." Cô quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, ngón tay mảnh khảnh tái xanh đỡ lấy mép bàn, ván này thay đổi bất ngờ như thế khiến cô khó có thể tiếp nhận, đôi mắt đẹp hiện rõ ý cầu xin.

Dennis đứng dậy, thấy cô như thế không thể khoanh tay đứng nhìn, mỉm cười nhìn về phía Niếp Ngân, "Cô ấy chỉ là một tiểu nha đầu, khó tránh ham chơi."

"Dennis, thay người khác cầu xin hình như không giống với tác phong của một thần bài." Niếp Ngân đứng dậy, sửa lại cà vạt, ánh mắt từ trên mắt Dennis chuyển qua gương mặt tái nhợt của Lãnh Tang Thanh.

"Niếp tiên sinh, tôi cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là 'thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân', tôi đã cho mình có kỹ thuật đánh bạc tốt, không ngờ anh còn giỏi hơn!" Lãnh Tang Thanh nhìn người đàn ông thâm

https://thuviensach.vn

sâu trước mặt, kiềm nén những rốn ren trong lòng, giọng điệu trở bình tĩnh, giống như một chiếc bóng âm thầm....

Mặc dù, trong lòng cô vẫn mơ hồ có chút buồn bực, nhưng, cô không hiểu vì sao lúc sau hắn như một con người hoàn toàn khác. Ván bài này khiến cô hao tổn tâm trí, không có thời gian lo lắng những điều khác thường này.

Dường như, lại khiến cô quay trở lại cái ngày dưới gốc cây anh đào kia...

Niếp Ngân đột nhiên nở nụ cười, ý cười trong đôi mắt xẹt qua rất nhanh như ẩn như hiện, " Nếu không để cho cô nếm một chút ngọt ngào trước, cô làm sao có thể một lần Showhand? Cái này gọi là 'Thả dây dài để câu cá lớn'!"

Lãnh Tang Thanh hiểu ra, "Mấy ván trước là anh cố tình thua!"

Người đàn ông chết tiệt!

"Trong sòng bạc, không chỉ nhờ vận may, còn phải dựa vào - ở đây!" Anh chỉ chỉ đầu mình, đôi môi tinh xảo cong lên, "Tôi nghĩ, cô ở đây học những điều này so với chơi đùa bên ngoài tốt hơn nhiều!"

"Ngươi đê tiện, bỉ ổi!" Lãnh Tang Tang vô thức mà nắm chặt tay, đột nhiên lửa giận trong lòng khiến đôi mắt cô cũng sáng lên.

Niếp Ngân không giận mà cười, thân hình cao lớn từ từ hạ xuống, như che phủ cả đỉnh đầu của Lãnh Tang Thanh, cô không khó cảm nhận được sự nguy hiểm...

https://thuviensach.vn

Mùi hương trên cơ thể đàn ông, quấn quít bên cô, rất đậm, không thể trốn thoát, cô ngẩng đầu, đôi mắt mang theo lửa giận không chút sợ hãi mà nhìn anh, lửa giận như muốn đột cháy đối phương, cùng với sự phẫn nộ của cô, anh ngược lại thái độ nhàn nhã, môi cong lên, đối lập với đôi mắt giận dữ xinh đẹp của cô.

https://thuviensach.vn

Chương 13: Sự phẫn nộ của chú chim nhỏ

WEIDEL số179, biệt thự hoàng gia.

Dưới ánh trăng, một chiếc xe thể thao tuyệt đẹp dừng lại, cửa sổ chậm rãi hạ xuống, sau khi nhìn biệt thự xa hoa trước mặt, Lãnh Tang Thanh có phần căng thẳng mà nuốt nước bọt.

Người đàn ông này đúng là biến thái, sau khi đem cô lôi ra khỏi sòng bạc, lại ném cô sang một bên, lấy cớ là trang phục của cô chướng mắt! Kết quả là cô bị một đám người kéo vào để "Cải tạo" lại trang phục, thậm chí còn bị ném vào một cửa tiệm làm đẹp để trang điểm! Thiên lý ở đâu? Cô ghét nhất là bị người khác tô tô vẽ vẽ trên mặt mình.

Không ngờ sau khi hoàn tất việc trang điểm, các thợ trang điểm nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt của các cô giống như một thiếu nữ đang yêu thầm một chàng trai, ông trời, cô đúng là một phụ nữ có phải không? Ông trời nhất định phải khiến cho các cô gái đều nhìn cô với anh mắt như thế sao?

https://thuviensach.vn

Một cơn gió đêm thổi qua, thổi vào trong xe, Lãnh Tang Thanh vô thức mà rùng mình, vội vàng đóng cửa sổ lại, cổng chính của biệt thự từ từ mở ra, giống như có một quái thú đang từ từ há miệng, xe chạy tới trước, dừng lại sau đó người tài xế xuống xe mở cửa, cô vô thức mà nuốt nước bọt, làm tăng thêm sự can đảm. Mặc kệ, vừa rồi xảy ra chuyện gì, đã đồng ý với người ta thì nhất định phải làm được!

Lấy lại tinh thần, đi vào biệt thự, khó chịu mà lấy tay kéo kéo chiếc váy, lại bị một âm thanh cứng cáp hù sợ.

"Niếp tiên sinh chờ cô lâu rồi, xin đi theo tôi!"

Lãnh Tang Thanh thực sự bị dọa không ít, nhìn kỹ lại, thiếu chút nữa là thét to rồi.

Đối diện với cô không biết từ lúc nào xuất hiện một lão già, nhìn ông như vệ sĩ, thân thể có chút hơi khom nhưng đã được giấu kín bằng trang phục, dưới ánh trăng, mặt ông lộ vẻ nhợt nhạt, những vết nhăn đều trên cổ, bàn tay nhăn nheo làm động tác mời, cả người giống như là - người gác tháp chuông.

https://thuviensach.vn

Cô cố kiềm nén suy nghĩ muốn thét chói tai của mình, sợ hãi mà gật đầu, may là lá gan của cô lớn, bằng không nếu đụng phải một người nhát gan nhất định sẽ cho rằng mình gặp ma, không phải bị hù cho khóc cũng sẽ bị ông ta làm cho ngốc luôn.

Lão già thản nhiên nhìn cô một cái, giống như đem cô giữ lại trong tầm mắt, không nói gì thêm, quay lưng dẫn đường...

Dọc đường đi, chỉ có tiếng xào xạc của gió thổi qua lá cây, bước chân của ông lão rất nhẹ, hầu như không nghe thấy tiếng động, dọc theo đường đi cực kì yên tĩnh, cũng không thấy bóng dáng của người hầu nào khác. Lãnh Tang Thanh vô thức mà nắm chặt chiếc váy, nhìn cô đi đến ngày càng gần biệt thự, tâm không khỏi bất an.

Đêm ở biệt thự giữa sườn núi, nam chủ nhân có khuôn mặt đặc biệt anh tuấn, thêm vào một ông lão quái dị, ngẫm lại cảm thấy thật đáng sợ...

Đi một mạch đã đến lầu ba rồi.

Cách bố trí của biệt thự rất kì lạ, hành lang vốn thông suốt nhưng lại giống như thế trận mê cung bát quái.

https://thuviensach.vn

"Mời vào, Niếp tiên sinh đang chờ cô bên trong." Lão già quái dị đem cô đến trước cửa phòng, ngừng lại, sau khi nói những lời đó, giống như một người thần bí lập tức lui xuống, rời khỏi.

Ngoài hành lang, gần như được bao phủ toàn bộ bằng cửa sổ sát đất, những tấm thủy tinh to lớn độ cao lên tới mười thước rơi thẳng xuống đất, làm cho cảnh đêm bên ngoài càng thêm thần bí.

Lãnh Tang Thanh vẫn cảm thấy nơi này thật u ám, mặc dù cảnh vật xa hoa, cũng khiến cô có chút bất an.

Vươn tay, rốt cục cũng lấy đủ can đảm mà gõ cửa phòng,

"Vào đi!"

Giọng đàn ông trầm thấp vang lên, mà giàu từ tính, khiến cho phụ nữ nghe xong không khỏi hiện lên hình ảnh trong tiểu thuyết.

https://thuviensach.vn

Cửa phòng mở ra,

Lãnh Tang Thanh chỉ cảm thấy ánh sáng trong căn phòng rất u ám, trong lúc nhất thời đôi mắt không quen với ánh sáng ở đây, bên tai lần thứ hai vang lên âm thanh trầm thấp của người đàn ông,

"Ngồi đi!" Hai chữ ngắn gọn, lại giống như không hờn giận mà rất oai phong, khiến cho Lãnh Tang Thanh không khỏi nghĩ tới đại ca Lãnh Thiên Dục của mình.

Chớp chớp mắt, sau khi cố gắng thích ứng với ánh sáng trong phòng, mới quan sát toàn bộ thiết kế của căn phòng này. Đây rõ ràng là phòng sách, ba mặt tường vốn dĩ là cửa sổ sát đất xa hoa lại được thay thế bằng sách, tấm màn che nhẹ nhàng như vũ nữ xinh đẹp, mà một bên lại là bức tường sách, nối thẳng đến trần nhà, bàn gỗ màu đen lâu năm tản ra một mùi hương thơm dịu, sau bàn là một chiếc ghế da màu đen.

Phòng sách này quá lớn, cô tự nhận thấy mình quen với loại xa hoa ở chỗ này, nhưng không khó nhận ra một loại sợ hãi trước nay chưa từng có.

Giữa ánh sáng mờ mịt, cô cảm thấy trên người mình truyền đến một cảm giác vô cùng nóng, mẫn cảm nhìn lại, ở cách đó không xa chạm phải

https://thuviensach.vn

một đôi mắt sắc bén...

Tim, đột nhiên run rẩy, sau đó là đập thinh thịch.

Trên ghế sô pha đen là Niếp Ngân, ngồi ngay ngắn, bộ âu phục tối màu làm tôn lên vóc dáng cao ráo như những người mẫu phương tây, một chân anh gác lên chân kia, những vòng khói của điếu xì gà càng tôn lên vẻ cương nghị trên khuôn mặt anh, đôi mắt giống như con báo, mặt dù yên lặng nhưng lại toát lên một mùi nguy hiểm...

Trong lòng cô không khỏi cảm thấy lo sợ, rất lâu sau mới đi tới trước mặt anh, chưa nói hai lời, trực tiếp từ trong túi lấy ra tờ giấy, viết lên, sau đó "Ba" một tiếng đặt trước mặt anh,

"Đọc, đây là giấy ghi nợ của tôi, tôi tạm thời vẫn không có tiền, nhưng chỉ cần trong tay tôi có tiền nhất định sẽ trả cho anh, tôi đã kí tên rồi." Cô dè dặt mà nói một hơi.

"Tang Thanh?" Môi Niếp Ngân hơi cong lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng cầm lấy tờ giấy ghi nợ, nhìn thoáng qua, nhẹ nhàng lắc đầu, "Tiểu nha đầu, tôi đưa cô tới đây không phải vì tiền."

https://thuviensach.vn

Xem ra thời gian gần đây cô ở bên ngoài không nói mình là em gái của Lãnh Thiên Dục.

"Cái gì mà tiểu nha đầu, thật khó nghe, tôi đã tốt nghiệp đại học rồi!" Lãnh Tang Thanh nhíu mày, nghiêm túc mà giới thiệu một chút về tuổi của bản thân, cô không thể đã lớn như vậy mà còn bị gọi là một tiểu nha đầu, coi như đi vào quán bar, cũng không bị đuổi ra ngoài.

Niếp Ngân buồn cười mà nhíu mi, từ giọng nói lộ ra chút châm biếm, "Quả thực vẫn còn là một nhóc con." Ánh mắt rơi trên cơ thể cô, nhìn chiếc váy vừa đơn giản lại tinh tế, "Sau này đừng mặc đồ của con trai thật giống con nít, như vầy nhìn rất đẹp."

Lãnh Tang Thanh nổi giận trừng mắt với anh, cuối cùng cảm thấy nhạt nhẽo, thật biến thái! Một lúc sau, hắng hắng giọng, "Thôi thua anh rồi, anh nói đi, cuối cùng muốn thế nào? Nhắc nhở anh trước, tôi thật sự có thói quen lười biếng, anh đem tôi ở chỗ này, sẽ không có ngày tháng tốt đẹp đâu."

https://thuviensach.vn

"Qua đây!" Sau khi nói ra câu này, lấy điếu xì gà trong tay giụi trong gạt tàn.

Lãnh Tang Thanh đứng bất động tại chỗ, nhìn anh khiêu khích.

"Thế nào, sợ?" Trong đôi mắt người đàn ông hiện lên ý cười.

"Nói đùa! Sợ anh?" Lãnh Tang Thanh tính tình bướng bỉnh mà bước tới trước, ngồi đối mặt với anh, "Nói đi, anh rốt cục muốn thế nào?" Nói xong, lại sợ ánh mắt của anh, lấy áo khoác của anh để bên cạnh che lại.

Có trời biết cô ghét loại trang phục này chết đi được, nếu không phải mấy người vệ sĩ cao to lực lưỡng ép cô, cô thà chết cũng không mặc loại trang phục thế này!

Môi Niếp Ngân khẽ cong lên, cầm tờ giấy ghi nợ, lại để lại trong túi của cô.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh sửng sốt, đôi mắt đẹp lập tức hiện lên vẻ thận trọng, "Anh muốn tôi làm việc gì?"

Thực sự đem món tiền này đưa cho cô, nhất định cần cô làm việc gì rồi, bên cạnh đại ca nhiều năm như vậy, cô ít nhiều cũng học được một chút thông minh và nhạy bén chứ.

Đúng như dự đoán, sau khi Niếp Ngân nghe vậy, đôi mắt hiện lên một tia khen ngợi, "Thật là cô gái thông minh."

"Thôi, không dám, giết người phóng hỏa, vi phạm pháp luật, những chuyện này tôi sẽ không làm." Lãnh Tang Thanh đưa ra điều kiện.

"Yên tâm, tôi chỉ muốn cô trong thời gian một tháng, hầu hạ một người." Đôi mắt Niếp Ngân lóe lên một tia ám muội, dưới ánh đèn lờ mờ càng đặc biệt mê hoặc.

"Hầu hạ ai?" Lãnh Tang Thanh nhíu mày.

"Tôi!" Ngôn từ của người đàn ông này vô cùng đơn giản.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh đảo mắt, "Anh bạn, anh nói chuyện có thể nói một lần không hả? Anh nói thẳng ra muốn tôi ở cùng anh một tháng thì được rồi, à, chờ chút, " Thoáng cái phản ứng của cô đã trở lại, cảnh giác nhìn anh, hỏi: “Nên sẽ không là sắc, cái phục vụ không phải là tình ái chứ? Cái này có thể không được, tôi, tôi còn muốn lấy chồng..."

"Sắc. Phục vụ tình ái?" Niếp Ngân cười đến híp mắt, đôi mắt sắc bén mà nhìn cô, "Mặc dù cô là phụ nữ, nhưng tôi cũng không đến nỗi - bụng đói ăn quàng!"

"Anh có ý gì?" Lãnh Tang Thanh nhíu mày, lộ cặp lông mi xinh đẹp khiến cho phụ nữ đều ngưỡng mộ, bĩu môi, " Bản tiểu thư vẫn còn thấy ngươi chướng mắt đây!"

Cũng dám đối với cô chọn này chọn nọ, hắn tướng mạo không phải cũng có chút đẹp trai sao? Cô cũng không kém nha. Nếu như cùng anh ta đi trên một con phố, còn không biết ai có khả năng thu hút ánh mắt của phụ nữ hơn đâu.

Niếp Ngân nhìn ánh mắt không chịu thua kém của cô, đôi mắt dần chuyển sang lạnh, ý cười như có như không bên môi, "Vậy cô đồng ý, hay

https://thuviensach.vn

không đồng ý đây?"

"Tôi không hiểu ý của anh." Lãnh Tang Thanh hỏi lại, đối mặt với người đàn ông này, cô phải dùng toàn bộ tinh thần mới được.

"Thời gian một tháng cũng đủ cho cô bối rối rồi." Niếp Ngân nói chuyện rất ngắn gọn, sẽ không nói những lời vô ích và giải thích những lời dư thừa với cô, giọng nói trầm ổn giống như mang theo một lời mời mộc.

Lãnh Tang Thanh gần đây luôn cẩn thận với mọi người, sau khi nghe vậy, đôi mắt xinh đẹp hơi nheo lại, tỏa ra ánh sáng giống như màu hổ phách, khiến cho Niếp Ngân ngồi đối diện cũng phải thừa nhận vẻ đẹp của cô.

"Tôi muốn biết từ chối sẽ có kết quả gì!"

Đôi mắt người đán ông hiện lên một tia khen ngợi,

"Cô là một nha đầu rất thông minh, nếu như từ chối, vậy tờ chi phiếu kia tôi không chỉ lấy lại, còn có thể đem món nợ ở sòng bạc tất cả tính trên

https://thuviensach.vn

đầu cô."

"Anh là một kẻ ngang ngược đã tính rõ hết rồi phải không?" Lãnh Tang Thanh hận đến mức nghiến răng nghiến lợi, không nghĩ tới người này vẫn còn có thể lật lọng, hổ lạc đồng bằng, nếu như đại ca của cô không thực hiện phong tỏa kinh tế của cô, cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng cúi đầu.

Niếp Ngân nhún vai, "Chỉ cần cô đồng ý yêu cầu của tôi, chỉ cần một tháng, cô không chỉ có thể không cần trả tiền, đến lúc đó tôi cũng có thể thỏa mãn bất cứ yêu cầu gì của cô." Niếp Ngân nhận lời.

Lãnh Tang Thanh hoài nghi mà nhìn anh, "Một tháng này muốn tôi làm cái gì? Thực sự sẽ không liên quan đến sắc. Tình ái? Tôi sẽ không trở thành người làm ấm giường của anh. Giường hoặc tình. Tiểu tam chẳng hạn." Nếu như bị đại ca biết được em gái yêu quý của anh làm người hầu cho người ta. Tiểu tam, thế nào cũng tức giận đến bóc khói trên đầu.

"Yên tâm, trừ khi" Niếp Ngân đem cơ thể chậm rãi tiến về phía trước, khuôn mặt anh tuấn đột ngột to lên, "Cô yêu tôi rồi, chủ động hiến thân cho tôi!" Bên môi cũng không có vẻ tươi cười, ngay cả giọng điệu cũng rất bình tĩnh, nhưng lại giống như ly rượu ngon làm say lòng người...

https://thuviensach.vn

Tim Lãnh Tang Thanh "Binh" một cái, vội vàng đem thân thể dựa sát vào phía sau, tránh mùi xạ hương nhàn nhạt của người đàn ông, sắc mặt có chút hoảng loạn, giơ tay lên,

"Tôi sẽ yêu anh? Nực cười!" Dường như nhìn thấy trong đáy mắt của người đàn ông hiện lên ý cười, sau đó hắng hắng giọng, che lấp sự hoảng loạn, trong lòng đã có chút xấu hổ, "Được, tôi đồng ý với anh, chỉ có điều tôi cảnh cáo anh, dù sao cũng đừng làm cho tôi cảm thấy anh quá phận!"

"Tốt." Âm thanh của người đàn ông không nóng không lạnh, vĩnh viễn đều bình tĩnh như lúc ban đầu, nhìn ánh mắt ấy cũng khiến cô cảm thấy bình tĩnh, giống như tất cả mọi thứ anh đều có thể khống chế!

https://thuviensach.vn

Chương 14: Cha - Con, ai thắng?

Gió, gào thét thổi qua Ấn Độ Dương, thổi qua cảng Mã Nhĩ Tạp, thổi qua biệt thự của Niếp Nhân Quân cũng không dừng lại. Ly rượu bị gió thổi phát ra tiếng kêu "vù vù", chiếc ô che nắng cũng bị gió thổi đau đớn mà kêu "vút vút". trên mặt ông cũng không thấy chút cảm xúc nào, thô bạo mà buông lý rượu, đứng dậy nhìn màn đen phía xa, ý vị thâm trầm trong đôi mắt tràn đầy vẻ tưởng niệm.

"Không ngờ vẫn giống như lúc còn bé, thích trộm quan sát cha sao?" Niếp Nhân Quân không hề quay mặt lại, bóng lưng to lớn dường như nhìn thấy tất cả mọi thứ bị đang lẩn trốn, nhất là con ông, bóng lưng của cha và con trai dường như từ xưa đến nay vẫn luôn tồn tại cảm giác khó hiểu.

Phía sau cánh cửa hiện ra hình ảnh cao lớn ưu nhã của Niếp Ngân, giống như con chim ưng bay trên ngọn gió lớn chao liệng trên bầu trời, lộ ra người đàn ông có khí chất đềm tĩnh đi đến bên cạnh cha anh.

Lúc nhỏ, mỗi lần bị cha phát hiện anh lén lún núp ở phía sau, anh bao giờ cũng tức giận chạy đến bên cha, mà cha anh sẽ đem anh ôm lấy, xoa xoa đầu anh, nói cho anh biết làm sao trốn để không bị phát hiện. Lần đó cũng có một trận gió lớn như vậy, chẳng qua khi đó có cha ở phía trước chống đỡ. Niếp Ngân cảm thấy chẳng có gì lo lắng.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Niếp Ngân hơi cong lên, có lẽ phát hiện ra trời gió lớn, có lẽ cũng phát hiện ra bản thân đã trưởng thành, đoạn đường bên cha không phải lúc nào cũng phải thuận buồm xuôi gió. Đi tới phía sau

https://thuviensach.vn

lưng Niếp Nhân Quân, anh hơi dừng lại một chút, cởi áo khoát ra, khoát lên vai Niếp Nhân Quân, yên lặng mà bước tới bên cạnh Niếp Nhân Quân, cùng cha nhìn về phía xa.

Niếp Nhân Quân nắm lấy áo khoát của con trai khoát cho mình: "Biết cha đang nhìn nơi nào không?"

"Địa ngục." Niếp Ngân không hề suy nghĩ, giọng nói bình thản giống như không có gợn sóng nào trên mặt nước.

"À? Ha ha, không sai, dùng bản thân cha đi xuống địa ngục để đổi lấy thân phận tôn thất cho con, cái giá này cha vẫn còn lời lắm." Niếp Nhân Quân đắc ý mà cười tươi, trong gió càng lộ rỏ vẻ nguy hiểm hơn.

Niếp Ngân không nói gì, trong đôi mắt thâm thúy lại hiện lên một tia khác lạ.

"Vậy con đang nhìn nơi nào?" Niếp Nhân Quân hỏi.

"Địa ngục." Niếp Ngân cũng trả lời giống vậy, nhưng hàm xúc lại nặng nề hơn.

"Nói như vậy, mục tiêu của chúng ta giống nhau! Khóe mắt Niếp Nhân Quân hơi cong, nhìn Niếp Ngân, càng tăng thêm sự đắc ý.

"Không phải, con chỉ đang nhìn rõ chỗ của cha, sau này có đi ngang qua, con sẽ cẩn thận một chút." Niếp Ngân quay sang nhìn cha, dáng vẻ như được điêu khác tinh tế lại khôi phục vẻ bình tĩnh thong dong như trước.

Đây là ánh mắt mà Niếp Nhân Quân rất căm ghét, chỉ là trong lòng ông biết rõ, đây là ưu điểm lớn nhất của Niếp Ngân. ông dồn hết tâm sức mà thay đổi, xoay chuyển đôi mắt của Niếp Ngân, "Thời tiết hôm nay không hề

https://thuviensach.vn

có chút mưa, bầu trời vốn trong xanh cũng không theo ý người mà nổi gió, vốn tất cả mọi chuyện đều tốt, nhưng lại không ngờ xuất hiện chuyển biến xấu. Chỉ có điều, Niếp Nhân Quân ta nhất định không tin việc xấu này!" Một tay ông chỉ về đám mây đen phía xa: "Ngày hôm nay chúng ta đánh cược, ta cá là hôm nay trời sẽ không mưa."

Niếp Ngân giương mắt nhìn một chút, đôi lông mày anh tuấn hơi nhíu lại: "Đánh cược cái gì?"

"Cha biết con rất ghét tham gia vào chuyện của Niếp môn, như vầy đi, nếu con thắng, cha thả con đi, quyết không nuốt lời, có điều nếu con thua, sẽ phải theo ý của cha!" Niếp Nhân Quân không để chút đường lui.

Niếp Ngân không nhìn cảnh tượng trước mắt mà than nhẹ một tiếng, trong lòng anh hiểu rõ, trong lúc gia tộc đang tranh giành, bất luận ai thắng ai thua cũng không có người thắng, có bài học kinh nghiệm của cha, lại không nhìn thấy chút chán nản nào.

"Được, con cá là trong vòng ba mươi phút trời sẽ mưa, trên ba mươi phút, thì con thua!" Sự sắc bén hiện ra trong lời nói của Niếp Ngân, loại sắc bén này cùng với bản thân trước đây vốn là sát thủ lộ ra sự sắc bén khác biệt, loại sắc bén này, như là một đứa trẻ không tìm được nhà, tuyệt vọng mà rơi lệ.

Lúc này, cảnh cửa bị đẩy ra, một thân hình cao lớn xuất hiện trên lang can, "Một cảnh tượng thật ấm áp! Không ngại để tôi gia nhập chứ?"

Hai người theo tiếng nhìn lại, là Niếp Tích!

Anh không trực tiếp xuống lầu, mà đứng bên cạnh bồn hoa, phi thân một cái, nhảy từ trên xuống, khi rơi xuống thì âu phục thật chặt chẽ, vóc

https://thuviensach.vn

dáng còn hào phóng hơn Niếp Ngân, giống như muốn tinh ranh hơn một chút.

"Nhiều năm như vậy rồi, chỉ có gặp ông anh này mới mặc âu phục." Niếp Nhân Quân lại nắm chặt áo khoát trên người mình, dường như có một chút ẩn tình ở bên trong.

Niếp Tích liếc mắt nhìn ra ý đồ động tác của Niếp Nhân Quân, anh cũng đã nhìn ra cái áo này vốn không phải của cha: "Là vì gặp đại ca, trước khi trở về đặc biệt đi mua, thế nhưng cái này trên người phụ thân đại nhân mà nói ý nghĩa trên dường như kém rất nhiều."

Niếp Nhân Quân thoải mái cười ha hả, hai tay khoát lên vai hai đứa con trai: "Tích nhi bỏ tất cả mọi chuyện của bản thân, một mực đến giám sát nhất cử nhất động của Niếp môn, mà còn ta một mực xử lý tất cả chuyện của những người liên quan, cũng bỏ tất cả mọi việc, cả gia đình từ trên xuống dưới cũng đều tại vì chuyện của con..."

Còn chưa nói xong, liền bị Niếp Ngân giơ tay cắt ngang, anh chỉ tay về phía đám mây đen phía xa.

Niếp Nhân Quân ngẩng đầu lên một cái, lại nhìn đồng hồ đeo tay của mình, đã qua gần mười phút, nhưng mây đen vẫn chưa bay đi, không có dấu hiệu kéo tới, một điểm quan trong hơn là, gió nam vừa mới gào thét, bây giờ rõ ràng có thể cảm nhận được sức gió yếu đi rất nhiều, hơn nữa đã chuyển thành gió Tây Nam. Anh vừa nhìn lại, đoàn người ở cảng Mã Nhỉ Tạp càng nhiều, hết mua lại bán, một cảnh phồn thịnh, tiếp theo, anh khinh thường mà cười cười.

"Tôi nói, cha con hai người đang có ám hiệu gì vậy? Tôi đây cũng chảy chung đồng máu với hai người đó, không thể chịu nổi mà!" Niếp Tích cũng

https://thuviensach.vn

nhìn ra phía xa, thế nhưng không rõ hai người bọn họ lúc nãy nói gì, ở một bên thầm oán giận.

"Đây là cha cùng đại ca con đánh cược." Ngữ khí của Niếp Nhân Quân rất kiên định.

"Cha con thì có cái gì để đánh cược? Chẳng lẽ đáng cược tối nay trên ti vi chiếu bóng đá hay phim hoạt hình!" Niếp Tích nhún vai, làm như trò đùa.

"Trước không nói việc này, việc của con bên kia thế nào rồi?" Niếp Nhân Quân không trả lời anh, giống như, Niếp Tích mang về một tin tức quan trọng với ông, đáng tiếc là bầu không khí ấm áp này trong khoảnh khắc không còn sót lại chút dấu vết.

"Có thể khẳng định ba chuyện. Thứ nhất, chuyện Niếp Hoán nhất định có chỗ kì lạ; thứ hai, con có thể khẳng định Niếp Hoán ở trong mật thất, hoặc là chết, hoặc còn sống; thứ ba, bên kia đã hành động rồi." Sự ngang ngạch trên khuôn mặt Niếp Tích đã thu lại rất nhiều, nghiêm túc mà nói.

"À? Hành động." Một câu nói làm thần kinh của Niếp Nhân Quân lay động.

Niếp Tích tiếp tục nói: "Những người phối hợp thực hiện cuộc phẫu thuật này đã đến Sômalia rồi, đang được Niếp Nhân Thế* triệu tập." Nói xong, anh vô thức mà nhìn thoáng qua Niếp Ngân, vị đại ca này của anh ở sòng bạc lấy danh nghĩa là biết rõ chuyện của Lãnh Tang Tang, muốn tự nói cho cha biết.

" Xem ra Niếp Hoán thật sự không chết." Khóe miệng Niếp Nhân Quân cong lên, chắc chắn chưa biết Niếp Ngân đã tìm được Lãng Tanh Thanh rồi, " Xem ra cái gọi là đem bác sĩ tư khám bệnh, quả nhiên không đúng rồi, Niếp Nhân Thế này đúng là con cáo già."

https://thuviensach.vn

"Mật thất của Niếp môn, ngoại trừ tôn thất ra, những người khác không thể vào được sao?" Niếp Ngân hỏi.

"Chỉ là người không thể còn sống mà đi ra, như thế cũng không tính là trái với tổ quy*", không phải sao?" Đôi mắt Niếp Nhân Quân âm u sâu kín, không ai hiểu lúc này ông đang tính toán cái gì.

*tổ quy: quy định của tổ tiên

Mây đen trên bầu trời không bị gió mạnh thổi tan, ngược lại càng dày đặc hơn, bất thình lình đã che hơn nửa ánh sáng, trong đám mây dày đặc xuất hiện tia chớp, tiếng sấm giống như bước chân của thiên binh vạn mã.

Lúc này, Tần quản gia đẩy cửa, ông cũng không trực tiếp đi tới, chỉ là đứng ở cửa chờ lệnh.

"Chuyện gì?" Niếp Nhân Quân đánh mắt nhìn.

"Tiên sinh, điện thoại của thiếu gia, là bên Niếp môn gọi tới." Tần quản gia đứng trước gió mà trả lời.

"Niếp môn!" Con ngươi của Niếp Nhân Quân co lại, "Lại muốn bày trò gì đây?"

"Con đi nghe điện thoại." Niếp Tích có lẽ cũng bất ngờ vì cuộc điện thoại này, vỗ vai Niếp Ngân ra hiệu. xoay người rời đi.

Cánh cửa vẫn chưa kịp khép lại, điện thoại trên người Niếp Ngân vang lên, anh nhìn thoáng qua, rất đúng lúc, là điện thoại ở biệt thự của anh, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp cúp máy, đúng là đoán không sai chính là tiểu nha đầu kia.

https://thuviensach.vn

"Tìm được con nha đầu kia chưa? Cô ta là nhân tố quan trọng nhất, chúng ta không thể để Niếp Nhân Thế* tìm thấy cô ta trước." Niếp Nhân Quân* đột nhiên nói.

Đôi mắt vốn bình tĩnh của Niếp Ngân đột nhiên xuất hiện một tia biến hóa, đôi mắt âm u nổi lên một chút sương lạnh, giống như sương mù quay quanh thân hình của ma quỷ, trên người tỏa ra một loại băng giá làm cho người khác không thể coi thường...Có lẽ, cha anh đã sớm biết hành tung của Lãnh Tang Thanh.

"Đừng đắc ý, vụ cá cược của chúng ta còn đang tiếp tục." Thấy anh không trả lời, Niếp Nhân Quân ngược lại hơi mím môi, đưa tay nhìn đồng hồ, vẻ mặt bình tĩnh trên mặt, "Còn năm phút, con sắp thua rồi."

Niếp Ngân vẫn lẳng lặng mà đứng ở chỗ cũ, vẻ mặt bình thản khiến cho người khác vĩnh viễn không đoán được tâm tư của anh.

"Biết vì sao con thua không?" Niếp Nhân Quân từ trong áo khoát lấy ra hai điếu xì gà, ném cho Niếp Ngân một điếu.

"Con thua sao?" Niếp Ngân châm điếu xì gà, hít một hơi thật sâu.

"Tốt, cha đây sẽ cho con biết một chút kiến thức. Con chỉ biết nhìn đám mây đen trên bầu trời, chỉ có điều không biết các tiểu thương ở đây, bọn họ sinh sống ở nơi này lâu như vậy, đối với thời tiết ở đây mẫn cảm rất mạnh. Bọn họ dưới thời tiết này, nhưng vẫn tiếp tục ở nơi này rao bán hàng, điều này có thể chứng minh hôm nay nhất định trời sẽ không mưa." Thế nhưng chưa nói dứt lời,một giọt nước đã hung hăng rơi trên mặt Niếp Nhân Quân, ông theo bản năng mà lau đi, lại còn liên tục chà xác, vô cùng nghi ngờ đây có đúng là nước mưa hay không.

https://thuviensach.vn

Mưa ở một số nơi, rơi không ngừng, từ lúc bắt đầu đến mưa tầm tả chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Mã Nhĩ Tạp là một nơi như thế .

Niếp Nhân Quân không ngừng lấy tay lau mặt, mưa to như trút nước đã nhanh hơn ông một bước, dội tắt điếu xì gà trong tay ông, toàn thân ông đều bị ướt hết.

Niếp Ngân đứng dậy mở ô, di chuyển đến phía sau Niếp Nhân Quân, dập tắt điếu xì gà, nắm trong lòng bàn tay.

* Cái ô này là loại ô to. Mấy quán cà phê thường để chứ không phải ô cầm ta nhé!

"Xem ra cha tìm hiểu chưa nhiều rồi, quan sát bọn họ thêm thôi, nói xong anh xoay người đi đến cửa, không nhanh không chậm, nước mưa che dấu những bước chân nặng nề của anh.

Đi tới cửa, vừa đúng lúc Niếp Tích chạy trở lại, hai anh em cùng nghiêng người, cũng không lỗ mãng với đối phương.

"Chăm sóc cha một chút, đừng làm cho cha bị cảm lạnh." Niếp Ngân chậm rãi vỗ vỗ vai Niếp Tích, lạnh nhạt nói một câu liền đi vào bên trong.

"Này, này..." Niếp Tích quay đầu nhìn Niếp Ngân rời đi, lại nhìn cha trong mưa, mặc dù có tán ô chống đỡ, nhưng lại không ngăn được mấy giọt mưa tạt vào mặt, anh vội vàng chạy đến.

"Xảy ra chuyện gì?" Niếp Tích cầm cánh tay cha, muốn kéo vào trong phòng, nhưng Niếp Nhân Quân lại không chút di chuyển, bất thình lình nhặt điếu xì gà trên mặt đất, không quan tâm đã bị nước mưa làm ướt, đi đến bên lan can, gắt gao mà nhìn chằm chằm những tiểu thương ở bến cảng phía xa.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy cha như vậy, Niếp Tích cũng không ngăn cản nữa, đi tới bên cạnh cha cùng ông chịu mưa.

"Niếp môn bên kia nói có một số việc muốn con giúp đỡ, mời con đến xem một chuyến." Trời mưa rất lớn, khiến cho người ta nói chuyện cũng khó khăn, Niếp Tích mỗi câu mỗi chữ đều nói rõ ràng.

Niếp Nhân Quân không trả lời, vẫn gắt gao mà nhìn chằm chằm như trước.

Các tiểu thương ở đây vẫn ngu ngốc ở đó, chỉ là đang đợi cái gì đó. Quả nhiên, mấy chiếc thuyền hàng chậm rãi cập bến, Niếp Nhân Quân nhận ra mấy chiếc thuyền này, đúng là thuyền của các tiểu thương ở đây chuyên chở hàng, mà nhưng tiểu thương này dưới trời mưa lớn như thế vẫn đứng ở đó chờ, nhất định đang chờ nhập hàng để bán vào ngày mai, nếu bỏ lỡ, ngày mai sẽ không có thứ gì mới mẽ để bán.

Nhìn đến đây, Niếp Nhân Quân cười điên cuồng, đôi tay để trên tay vịn vang lên tiếng răn rắc.

https://thuviensach.vn

Chương 15: Liều mạng với ngươi

Ngự thự

Ánh nắng buổi sớm, một màu vàng rực rỡ, tất cả biệt thự rất yên tĩnh, kể cả người đàn ông ngồi trong phòng khách cũng rất yên tĩnh.

Anh đang đọc báo, trước mặt là một tách cà phê hương bay ngào ngạt, trên người là chiếc áo sơ mi màu đem không cài nút, đối với thói quen ăn mặc rất kỹ lưỡng của Niếp Ngân mà nói đây đã rất tùy tiện rồi. Chân trái thon dài gác lên đùi phải, sau khi giở một tờ báo, cầm lấy tách cà phê uống một ngụm.

Khi buông tách cà phê xuống, cà phê trong tách khẽ lắc lư, cuối cùng chậm rãi phục hồi trạng thái như trước.

Người đàn ông, như nhập vào không gian yên tĩnh này, cho đến khi,

"Hello, chào buổi sáng." Từ lầu hai truyền xuống một giọng nữ phá tan cảnh đẹp trước mắt này, tiếp theo "Lạch cạnh lạch cạch" tiếng dép đi xuống lầu đem sự yên tĩnh hoàn toàn phá vỡ.

Niếp Ngân không quay đầu lại, chỉ giơ tay nhìn đồng hồ - đúng 11 giờ.

Lãnh Tang Thanh nhìn người đàn ông ngồi trên sô pha, ngáp một cái, sau đó duỗi thẳng lưng, cả người như bao cát ngã trên sô pha, lười biếng mà nhìn Niếp Ngân ở cách đó không xa, tò mò hỏi, "Anh trước giờ không thích nói chuyện với người khác sao? Không đúng, anh có lúc cũng nói nhiều mà,

https://thuviensach.vn

a, Niếp Tích, anh có phải trên người có triệu chứng phân liệt, nếu không thì sao..."

"Cô bình thường cũng đều thức "sớm" vậy sao?" Niếp Ngân không để ý đến cô nói gì, chỉ lên tiếng cắt ngang lời cô, sau khi đem tờ báo đặt ở một bên thì nhìn cô hỏi.

Lãnh Tang Thanh nghe ra hàm ý của anh, nhíu mày, cả người trên sô pha bật dậy, nhìn chằm chằm anh nói: " Niếp Tích, tôi là khách của anh, khách lại không có quyền ngủ sao?"

Tối hôm qua cô lo lắng không yên, người đàn ông này vô duyên vô cớ mang cô đến đây rốt cục muốn làm gì? Cô càng nghĩ càng không hiểu, nhưng cũng tốt, anh chỉ đem cô ném ở đây, ít nhất thì tối hôm qua anh không quay về, cô cũng an tâm một chút.

Niếp Ngân nghe xong lời cô, lông mày hơi nhướng lên, khẽ cắn môi, "Khách? Ai nói cô là khách?"

"Vậy anh muốn là gì?" Lãnh Tang Thanh nhíu mày mà nhìn anh.

Đôi mắt Niếp Ngân và cô nhìn nhau, không nói ra mục đích ngay, mà không hề chớp mắt đánh giá khuôn mặt cô, trong sâu thẳm đôi mắt dần hiện ra một tia thâm sâu, lạnh lùng nhưng lại khiến người khác sợ hãi, có thể nhìn thấu lòng người.

"A, cái đó..." Cô cảm thấy bị anh nhìn chằm chằm toàn thân đều không tự nhiên, anh rất đẹp trai là thật, nhưng cho dù có đẹp trai hơn nữa, bị anh nhìn chằm chằm vào người cũng thấy không quen, vô thức mà cơ thể lùi về phía sau, xấu hổ cười cười, "Tôi có chút đói bụng, tôi, tôi đi nhà bếp ăn cái gì đã." Nói xong, nhanh như chớp mà chạy đi.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân nhìn bóng lưng của cô, đôi mắt có chút nheo lại, khóe môi cong lên, lại xoay người như không có việc gì mà tiếp tục đọc báo.

Nhưng sự yên tĩnh này không duy trì được bao lâu, rất nhanh, một bàn tay nhỏ bé đem tờ báo trên tay anh giật xuống, cô "Quang minh chính đại" mà nhìn vào đôi mắt thâm sau không cách nào đọc được suy nghĩ của anh, nói từng tiếng một: "Niếp Tích, vì sao trong nhà bếp ngay cả bữa sáng cũng không có?"

Cô đói đến mức bụng muốn dán vào lưng luôn rồi.

Niếp Ngân đem tờ báo dứt khoát ném sang một bên, thân thể cao lớn hướng ra trước mà dò xét, đôi mắt rốt cục cũng hiện lên ý cười, "Cô đói bụng?"

Lãnh Tang Thanh thật muốn tát anh một cái! Lời này không phải dư thừa quá sao? Ngày hôm qua cô bị đem tới đây cho đến bây giờ, một chút thức ăn cũng chưa từng ăn!

"Lẽ nào lão gia ngài không phải ăn sao?" Cô cười như không cười mà nhìn anh, nghiến răng nói từng chữ.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!

Ở trong nhà người khác không thể không cuối đầu, quan trọng là, cô muốn biết anh rốt cục có mục đích gì, cho nên phải cố gắng dịu dàng một chút, hiền lành một chút, hợp tác một chút, nói như vậy cũng không cho phép bắt cô chịu khổ cực.

" Người làm đã đem nguyên liệu nấu ăn để trong nhà bếp, đi làm đi." Giọng Niếp Ngân vẫn nhẹ nhàng như trước, mềm mại giống như chiếc lông

https://thuviensach.vn

vũ khẽ bay vào lòng của đối phương, nhưng Lãnh Tang Thanh lại hận mà nghiến chặt răng.

"Anh nói giỡn với tôi sao? Tôi đi làm?" Cô để cho bản thân mình nhìn qua như đang cười giỡn, nhưng rất miễn cưỡng, dáng vẻ tươi cười lại không khó nhìn ra ngay cả ý định giết người cũng đều có.

Niếp Ngân nhìn dáng vẻ của cô, hơi mím môi, "Toàn bộ biệt thự này chỉ có cô là phụ nữ, cô không làm thì ai làm?"

"Ai nói phụ nữ sẽ nấu cơm? Niếp Tích, tôi là bị anh ép tới đây làm khách"

"Cô cũng nói bị ép, bị ép thì làm sao lại có thể xem như khách?" Anh dường như lười biếng giải thích với cô, đem thân thể dựa vào phía sau, nhìn đôi mắt cô dần phục hồi lại vẻ bình tĩnh, nhàn nhạt nói, " Lập tức đi rửa mặt, sau đó đi làm bữa trưa, dọn dẹp phòng."

"Cái gì?"

Lúc này đây, tiếng "gào thét" khó tin nổi lên thiếu chút nữa là dỡ cả nóc nhà, Lãnh Tang Thanh rốt cục không cách nào nhịn nữa, "Anh, sao anh có thể sai tôi làm những việc này?"

"Thiếu nợ trả tiền, toàn thân cô từ trên xuống dưới thứ có giá trị nhất chính là sức lao động, đói bụng thì bản thân mình phải học làm, cô ở chỗ này không phải đại tiểu thư." Âm Thanh của anh có chút chuyển lạnh.

Lãnh Tang Thanh vốn đang tức giận sau khi nghe anh nói câu đó trong nháy mắt liền ngưng lại, đại não nhanh chóng hoạt động, đôi mắt xinh đẹp dần hiện ra một tia cảnh giác

https://thuviensach.vn

"Những lời này của anh là có ý gì?"

"Niếp Ngân không có chút ý cười nào, " Cô cho là có ý gì?" Đôi mắt sắc bén nhìn vẻ mặt cảnh giác của cô, tốt, nha đầu này không hổ danh là thiên kim của Lãnh gia, giả ngây giả dại so với người khác cũng giống hơn, nếu như không phải đã sớm biết rõ thân phận của cô, anh thật sẽ bị dáng vẻ này của cô lừa gạt, giống như khi lần đầu tiên gặp cô.

Nếu như không điều tra, anh căn bản sẽ không nghĩ tới cô gái này ở khoa y nổi tiếng thế nào; cách nghĩ của cô rất mạnh dạn, nếu có được người này đúng là sẽ có được một kho báu khổng lồ!

Cô với đại ca Lãnh Thiên Dục của cô rất giống nhau, đều là cao thủ ngụy trang!

Lãnh Tang Thanh không nói với anh nữa, chỉ đứng ở một chỗ không nhún nhích mà nhìn anh, cô không có cách nào biết được người đàn ông này rốt cục có biết thân phận của cô không, cô biết anh là người của Niếp môn, nhưng không thể xác định anh cùng với cái người Niếp Nhân Thế* kia rốt cục là có quan hệ gì, ngay cả Niếp Nhân Thế* cũng không tra ra thân phận của cô, thì người đàn ông này cũng không thể, phải biết là đại ca của cô đã sớm đem thân phân của cô và nhị ca che giấu rất tốt rồi, tốt lắm...

Nghĩ như vậy, trong chớp mắt sự lo lắng trong lòng cô đã bị đè xuống, liền hừ một tiếng, không hề để ý đến anh, xoay gót, đi thẳng đến cánh cửa đen đang đóng chặt.

Niếp Ngân cũng không ngăn cản, chỉ xem tất cả giống như trò đùa.

Rất nhanh, tiếng mở cửa mà "cạch" một cái trở thành tiếng đóng cửa, Lãnh Tang Thanh chưa đi ra mà quay lại chỗ anh, lúc này cô như chú chim nhỏ đang nổi giận, hoặc giống như con nhím bị chọc tức

https://thuviensach.vn

"Niếp Tích, anh quá đáng rồi, sao có thể xem tôi giống như là tù nhân được?" Đáng ghét, ngoài cửa toàn là vệ sĩ đang đứng!

So với sự tức giận của Lãnh Tang Thanh, Niếp Ngân lại có vẻ bình tĩnh hơn, bộ dạng làm như không có việc gì, lấy tách cà phê uống một ngụm, "Đi làm cơm đi, nghìn vạn lần đừng nói với tôi, cô ngay cả nấu cơm cũng không biết làm."

Lãnh Tang Thanh gắt gao nhìn anh, tức đến tóc tai cũng bắt đầu dựng đứng lên rồi, sau một lúc hung hăng nói, "Niếp Tích, anh rốt cục có phải là người không? Tôi không đắc tội gì với anh chứ?"

Cái người này sao lại thay đổi thất thường như vậy chứ? Lúc thì đối với cô rất quan tâm, lúc thì lạnh lùng với cô, còn không ngừng cùng cô đấu võ mồm nữa, cô cảm thấy anh nên đi chụp CT não.

Cô tưởng rằng, nói ra những lời này anh ít nhất cũng giận đến tím mặt, ai ngờ,

"Thật ngại để lại cho cô ấn tượng này, tùy cô thôi, nguyên liệu nấu ăn ở trong nhà bếp, có làm hay không tùy cô, dĩ nhiên, cô muốn ăn đồ đóng hộp tôi cũng không có ý kiến." Niếp Ngân một lần nữa cầm lấy tờ báo, thảnh thơi tự đắc mà xem tin tức.

Bụng của Lãnh Tang Thanh kêu vài tiếng, anh đúng là nghe được, môi có chút cong lên, giương mắt nhìn cô.

Đáng ghét!

https://thuviensach.vn

Tay tạo nắm lại thành nắm đấm rồi lại buông lỏng, một ý nghĩ muốn đánh người kích thích lên đại não của cô, nhưng cô vẫn nhịn xuống! Cô có ngốc đến đâu cũng sẽ không đánh người đàn ông đó ở đây, hay hao tổn sức lực để cãi nhau; thứ hai cô dù sao vẫn cho rằng người đàn ông này lần này sẽ không bị cô đánh dễ dàng, anh mặc dù rất bình tĩnh mà ngồi ở đó, nhưng lại tản ra một sự nguy hiểm nếu dám trêu chọc anh, có người thường như vậy, bên ngoài càng bình tĩnh, e rằng mối nguy hiểm bên trong càng lớn.

Sức lực dồn xuống chân, tim đập một nhịp xoay người đi vào nhà bếp.

"Đừng quên làm hai phần, ít một phần sẽ tăng thêm tiền lãi." Tiếng Niếp Ngân chậm chạp vang lên sau lưng cô, cô tức giận quay lại trừng mắt với anh một cái!

Cùng đại ca của cô rất giống nhau đều là những nhà tư bản!

Nhưng đại ca của cô dù sao cũng yêu thương cô, chưa bao giờ sai bảo cô!

Cô vậy lại nhớ nhà...

Lối vào sân bay Mogadishu, dòng người vẫn thưa thớt, quản gia La Sâm đã đợi ở đây rất lâu, theo sau có mấy người làm, vẻ mặt mỗi người đều rất trang nghiêm, không khó nhìn ra bọn họ ở đây chờ một người có vị trí rất cao.

Rất nhanh, từ cửa sân bay có một người đi ra, nhưng lại là một cô gái, vẻ mặt thanh nhã như đám mây xinh đẹp, trên người mặc một chiếc áo Rosa ngắn tay, phối với quần rộng, mái tóc dài đen nhánh không hề chãi mà rối bù, trên thân hình cô tỏa ra sắc vàng, hình thành một vòng sáng xinh đẹp.

https://thuviensach.vn

Anh mắt của cô như chiếc lông vũ mềm mại, lại giống như cây lan tử la lộng lẫy.

Người tới đón suýt nữa nhìn đến chóng váng, người phụ nữ đi đến trước mặt bọn họ, ánh mắt nhìn quản gia La Sâm lộ ra một khí chất hơn người, "Tôi là người mà các người phải đợi."

Quản gia La Sâm vội vàng đi đến: “Thật vinh hạnh được gặp cô, đại nhân, tôi là quản gia của Niếp Tiên Sinh, tôi là La Sâm.” Không ngờ lại là một cô gái trẻ tuổi như thế này, dĩ nhiên sau khi nói ra câu đó cũng không nói gì nữa.

Cô gái nhẹ nhàng gật đầu, "Đừng gọi tôi là đại nhân, gọi Mặc Di Nhiễm là được rồi."

"Không dám không dám, người là đại nhân nổi tiếng, phải kính trọng mới phải." Tay La Sâm làm động tác "Mời" , cung kính mà nói.

Mặc Di Nhiễm cũng không miễn cưỡng, đi theo đoàn người rời khỏi sân bay.

Niếp Ngân cho là Lãnh Tang Thanh đang ngủ trong nhà bếp.

Một tiếng động cũng không có.

Đợi gần nữa tiếng đồng hồ, rốt cục cũng bỏ tờ báo trong tay xuống, nhịn không được mà đứng lên đi vào nhà bếp.

Cửa nhà bếp đóng chặt, phía sau cánh cửa là một nhà bếp lộng lẫy, chùm đèm thủy tinh chiếu ánh sáng xuống chiếc bàn đen như như lông

https://thuviensach.vn

thiên nga tỏa ra ánh sáng mờ ảo, giống như cắt ngang không gian của nhà bếp.

Nha đầu kia sẽ không trừng mắt nhìn các nguyên liệu nấu ăn đấy chứ? Anh cho là, đại tiểu thư cũng có bộ dạng thế thôi, làm thế nào tự mình nấu ăn?

Bàn tay lớn khẽ đẩy cánh cửa, đôi mắt hơi nheo lại, thân hình của cô dễ dàng rơi vào mắt anh.

Trên bàn nguyên liệu không chỉ được sắp xếp ngay ngắn có thứ tự, lại có nhiều món ăn khác nhau, ngay cả nguyên liệu là thịt bò cũng đã được cắt thành miếng bí-tết rất đẹp, gia vị làm món ăn cũng để ở một bên, cô vậy mà một bên vừa huýt sáo vừa làm salat cá hồi.

Đáy mắt Niếp Ngân trong náy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, anh tưởng anh sẽ chứng kiến bộ dạng tay chân cô lúng cuống, không nghĩ tới...

Lãnh Tang Thanh làm xong món salat cá hồi sau đó đặt sang một bên, vừa xoay người chuẩn bị là bí-tết, thì thấy hình dáng một người cao lớn ở cửa, thờ ơ mà liếc mắt một cái, mũi hừ nhẹ một tiếng, "Tôi nói lòng dạ anh rất độc ác, thế nào, sợ tôi lười biếng nên đến nhà bếp giám sát sao?"

Niếp Ngân thấy thái độ của cô không có ý tốt, nhưng cũng không chống lại mà cắn môi, lại hơi nghiêng đầu nhìn cô bận rộn làm việc, thản nhiên nói, "Không ngờ cô thực sự lại làm cơm."

"Anh nói những lời này không phải rất giả dối sao." Lãnh Tang Thanh không khách khí mà phản bác lại, sau đó cầm tạp dề nhét vào tay anh, "Anh muốn được hưởng món ăn ngon, không thành vấn đề, hưởng theo lao động, tôi nấu nướng, anh phụ trách bày bàn đi."

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân nhìn thoáng qua món salat cá hồi trên bàn, cũng không tệ lắm, có thanh có sắc, không nói gì, bưng dĩa thức ăn đi ra ngoài.

Lãnh Tang Thanh nhìn bóng lưng của anh mà cau mũi, cũng không tệ lắm, trên nói dưới nghe.

Cầm miếng mỡ bò thượng hạng, nhìn nó dần tan chảy trong nồi, cô cong môi, bụng càng thêm đói, chỉ nấu một bữa cơm, có thể làm khó cô sao? Nguyên liệu nấu ăn mà tên kia chuẩn bị đều là thượng hạng, cảm thấy thịt bò là tốt nhất, cô thích nhất là ăn bò bí-tết, cho nên ngon hay dỡ chỉ cần kiểm tra là biết ngay.

Trước mắt cô muốn tìm tâm của miếng thịt, phải biết rằng làm bò bí-tết tìm tâm miếng thịt không phải là chuyện dễ, không chỉ phải nắm trong tay được đội lửa, còn phải có mở bò trắng mịn thượng hàng làm nước sốt, muốn vị giác được thơm mát thì không thể thiếu rượu đỏ, rượu đỏ cũng là một phần quan trọng, không phải rượu nào cũng có thể nấu ra món ăn ngon.

Vì để trả thù người đàn ông kia, cô không chút do dự mà dùng chai LAFI năm 76, cô đối với rượu đỏ cũng không rành lắm, nhưng cũng biết chai rượu đỏ này cũng không có mấy chai trên đời, cô chỉ biết là Lăng Thiểu Đường đã từng cất giấu một chai, sau đó lại bị Cung Quý Dương "Một người không cẩn thận" làm bể, lúc đó Lăng Thiểu Dường đau khổ tột cùng, tập hợp tất cả nhân tài của Hoàng Phủ để truy sát Cung Quý Dương!

Không ngờ, ở trong biệt thự này lại có rất nhiều loại rượu đỏ quý giá, nếu có một ngày cô rời khỏi đây, nhất định phải nghĩ cách trộm vài chai đi bán mới được.

Ý tưởng hết sức tốt đẹp, tốt đẹp đến mức khiến cho Lãnh Tang Thanh vốn đang buồn bực cũng trở nên vui vẻ, miệng lại huýt sáo càng vang hơn,

https://thuviensach.vn

làm bí-tết càng thành thạo, cùng lúc đó còn lấy từng thứ rau củ, dùng một củ cà rốt tỉa thành một đóa hoa nhỏ để trang trí.

Niếp Ngân lại một lần nữa trở lại dựa vao cánh cửa, bên môi vô thức mở một nụ cười, trên người cô luôn mang lại cho người đối diện nhiều hứng thú, mặc dù bộ dạng giống như một đứa trẻ, nhưng cảm giác tinh tế không khó nhìn ra, anh phải thừa nhận, người khác dễ dàng yêu nụ cười của người phụ nữ hơn là khuôn mặt xinh đẹp của họ.

Cô thật giống người của Lãnh gia.

Cái họ này lần nữa xuất hiện trong đầu, môi anh vốn đang cười một cách dịu dàng liền ngưng lại, một tia giá lạnh hiện trên chân mày, nhìn Lãnh Tang Thanh ở cách đó không xa bận rộn làm hết việc này đến việc khác, trong lòng lại nổi lên một tia khó hiểu.

Anh hoàn toàn có thể đem cô ném cho cha bất cứ lúc nào, theo cách làm việc của cha tuyệt đối không để cô còn mạng bước vào Niếp môn, anh lại đem cô để ở chỗ này, trong biệt thự này chưa bao giờ có phụ nữ, rốt cục là vì cái gì?

Anh không phải là người đàn ông thích dày vò người khác để làm niềm vui, trong thế giới của anh chỉ có cô đơn và yên tĩnh, giống như một vì sao cô đơn ở phía cuối chân trời, không thuộc về bất cứ nơi nào, cũng không tìm đước bất cứ nơi nào có thể dừng chân.

Sau Thượng Quan Tuyền thì anh không bồi dưỡng nữ đặc vụ, toàn bộ trẻ em được tuyển chọn đều là con trai, anh vậy mà lại sợ hãi những hồi ức liên quan đến người đó hoặc chuyện ...

Lãnh Tang Thanh chưa dùng tới một tiếng đồng hồ đã làm xong một bữa tiệc thịnh soạn, thấy người đàn ông đang dựa vào cánh cửa nhìn mình

https://thuviensach.vn

không chớp mắt, thấy dáng vẻ anh cô có chút hoảng sợ, quan sát hồi lâu mới phát hiện anh hình như đang rơi vào trầm tư, rõ ràng đang nhìn cô, nhưng ánh mắt giống như xuyên qua cô mà nhìn người khác.

Nhẹ nhàng bước tới, vốn muốn biết anh rốt cục đang nhìn cái gì, lại phát hiện anh mắt anh vẫn tiếp tục nhìn cô, muốn nhắc nhở anh nên tỉnh lại.

Lúc cô tới gần, anh đã thu lại những suy nghĩ lộn xộn, từ lúc nào anh lại thường nghĩ đến chuyện trước kia? Thấy cô vô cùng tò mò mà nhìn trộm anh, một ý cười xuất hiện trong tận sâu đôi mắt anh.

Lãnh Tang Thanh trừng mắt liếc anh một cái, thấy sự trêu ghẹo trong mắt anh, tức giận mà nói, "Ăn cơm."

Niếp Ngân mím môi, chủ động giúp cô dọn món ăn...

Không khí trên bàn ăn cũng tương đối hòa hợp, nói hòa hợp có chút không chính xác, nghiêm khắc mà nói phải là yên tĩnh, rõ ràng hai người ăn cơm, lại như là một người, ngoại trừ tiếng dao nĩa va chạm nhau, ngoài ra không có âm thanh nào khác.

Dĩ nhiên, tiếng dao nĩa va chạm nhau cũng do Lạnh Tang Thanh tạo nên.

Đối diện với người đàn ông giống như là không khí này, lúc ăn cơm cực kì lặng lẽ, giống như lần đầu tiền cùng anh dùng cơm, chẳng qua lúc này anh có vẻ yên tĩnh hơn, ngay cả sử dụng dao nĩa cũng không phát ra một chút âm thanh, như là một người có gia giáo cực tốt, tất cả lộ ra khí chất ưu nhã không giống người bình thường.

https://thuviensach.vn

Anh như vậy làm Lãnh Tang Thanh nhớ tới đại ca của cô Lãnh Thiên Dục, có phải đàn ông sở hữu tài sản lớn đều thích làm ra vẻ trầm lắng? Không đúng, Cung Quý Dương không giống như vậy, lúc ăn cơm cô luôn thích náo nhiệt, loại yên lặng này tuyệt đối sẽ làm cô chết nghẹn.

Cô nhíu mày, cố ý dồn sức cắt miếng thịt bò, cắt một miếng nhỏ mà khiến cho tiếng lách cách của dao nĩa vang lên, đối với người đàn ông này rốt cục có hiệu quả, động tác dùng cơm hơi ngừng lại, nhìn cô một cái lạnh lùng hỏi, "Cô với miếng thịt bò này có oán hận gì sao?"

Lãnh Tang Thanh ngẩng đầu nhìn anh, hiếm có, trên bàn ăn lại nói đùa.

"Niếp Tích, anh bình thường ăn cơm không thích nói chuyện sao?" Nhịn không được mà hỏi.

"Tại sao lại phải nói?" Niếp Ngân hơi nhíu mày, khẽ nhấp một ngụm rượu đỏ, mùi vị tuyệt vời lan tràn khắp vị giác, nha đầu này quả thực có bản lĩnh, thức ăn làm ăn rất ngon.

Lãnh Tang Thanh đem một miếng thịt bò lớn cho vào miệng, nói cái gì mà ư rồi ô, Niếp Ngân nghe không rõ, nhíu mày nhìn cô, "Cô đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống rồi hả nói nữa."

Cô không giận mà trừng mắt với anh một cái, hi vọng quá nhiều, miệng giật giật, cố ý phát ra tiếng nhai thức ăn, thấy vẻ mặt anh không giận mà còn rất vui vẻ, sau khi lại uống một hớp nước hoa quả hắng hắng giọng

"Tôi vừa mới nói, anh thích ăn trong yên lặng như thế, người ăn chung với anh sẽ cảm thấy ngột ngạt, buồn bực muốn chết."

"Trên thực tế tôi đã quen ăn cơm một mình." Tiếng nói của Niếp Ngân vẫn bình thản như nước, vài chục năm vẫn sống như thế, cuộc sống của anh

https://thuviensach.vn

đã sớm tràn đầy cô đơn.

Lãnh Tang Thanh vừa nghe ngây ngẩn cả người, nửa ngày cũng không nói chuyện.

Anh là người như thế sao, vì sao lúc anh nói xong câu đó, cô rõ ràng có thể cảm thấy được một phần cô độc trong lòng anh chứ?

Niếp Ngân thấy cô ngừng ăn cơm, cầm khăn tao nhã mà lao miệng, giọng nói dịu dàng vang lên, "Thức ăn rất ngon, tôi không ngờ cô lại nấu ngon như vậy."

"Theo cách nói của anh thì chỉ là thói quen thôi, tôi thích đi đây đi đó, người như tôi thích nhất là ăn uống, cho nên đi tới đâu cũng sẽ không để cái bụng mình chịu ủy khuất, cho dù nguyên liệu nấu ăn thiếu thốn, tôi cũng sẽ phát huy được ưu điểm lớn nhất của nguyên liệu, làm ra món ăn ngon!" Lãnh Tang Thanh thấy anh hiếm khi tạo chủ đề nói chuyện, bắt đầu trở nên ba hoa, lúc nói đến niềm tự hào của bản thân thì bắt đầu hoa chân múa tay.

Ai ngờ...

"Tốt, về sau việc này sẽ do cô làm." Niếp Ngân không có suy nghĩ tiếp lời cô, ngay cả dự định nghe về chuyến du lịch kì lạ của cô cũng không có, càng không tò mò cô làm thế nào có thể làm được món ngon, thái độ rất bình tĩnh mà nói một câu như thế.

Trải qua lần đầu tiên dùng cơm, Lãnh Tang Thanh phát hiện anh có một thói quen, thấy anh đem nao nĩa ngay ngắn mà đặt hơi nghiêng, không giận mà nói một câu, "Niếp Tích, anh không phải ăn ít như vậy chứ? Anh là đàn ông, tại sao lại ăn ít như vậy? Uổng công tâm huyết một giờ của tôi, trước khi tôi ăn hết không cho phép anh thôi."

https://thuviensach.vn

Tư tưởng chủ nghĩa Bá quyền lại nổi lên!

Anh trước giờ chưa thấy qua một người phụ nữ nào như thế, cũng chưa thấy người nào lại cưỡng bức người khác ăn, chỉ sợ cô cao hứng sẽ đem miếng thịt bò bí-tết nhét vào miệng của anh, cũng thản nhiên mà tiếp tục cầm lấy bộ dao nĩa.

Nhiều năm như vậy anh đã tập thành thói quen, chỉ cần buông dao nĩa xuống sẽ không cầm lên, không ngờ hôm nay lại bị một tiểu nha đầu phá bỏ thói quen.

Lạnh Tang Thanh thấy anh vẫn còn nghe lời, thỏa mãn mà gật đầu một cái.

Nhìn như trò đùa, đừng tưởng ai cũng có thể thưởng thức tai nghề của bổn tiểu thư, có ăn đã là có lời cho anh rồi. Suy nghĩ, trong ánh mắt có một tia hứng thú, nhìn anh hỏi,

""A, anh có rất nhiều tiền đúng không?"

Niếp Ngân thiếu chút nữa là bị nghẹn miếng bò bí-tết, sau khi cố gắng nuốt xuống, uống một chút rượu đỏ, "Câu có tiền này của cô là cái khái niệm gì?"

https://thuviensach.vn

Anh được tính là kẻ có tiền sao? Ngay cả anh cũng không rõ lắm.

"Nhất định nếu như tôi không trả tiền cho anh, anh cũng sẽ không quan tâm đến khoảng tiền đó." Cô cũng uống một ngụm nước hoa quả thử thăm dò mà nói.

Anh là người của Niếp môn, cô nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra anh sẽ thiếu món tiền này?

"Vậy phải xem đối tượng thiếu nợ là ai, tôi có thể không truy cứu món nợ này, ví dụ như cuộc sống của người đó thực sự khó khăn, nhưng tôi cũng sẽ truy cứu dù chỉ mười đồng, chẳng hạn như cô." Niếp Ngân đem một chút khôn vặt của cô để trong mắt, nhẹ nhàng nói.

"Ha ha, phải không? Anh cũng thật nhỏ mọn." Lãnh Tang Thanh không giận mà cười, nhún nhún vai, đem khoai tây để lên trước mặt anh, "Biết anh không phải là người tốt mà, nhưng bổn tiểu thư sẽ không so đo với anh, ai nói anh là chủ nợ của tôi làm gì? Ăn đi, chủ nợ, món khoai tây này anh tìm khắp các nhà hàng tốt nhất trên thế giới cũng sẽ không ngon như vậy đâu."

Niếp Ngân hình như đã quen với trò khoe mẽ của cô rồi, cầm lấy một miếng khoai tây tao nhã mà ăn một chút, đúng là không tệ, nha đầu này coi như là có bản lĩnh.

"Nếu thích thì biểu hiện ra ngoài, tôi phát hiện anh là một người rất lạ, có đôi khi rất hào phóng, có đôi khi tâm tình gì cũng đều che giấu, anh

https://thuviensach.vn

giống như con tắc kè hoa vậy." Cô lấy tay làm mặt cười, lười biếng mà nói.

Niếp Ngân vẫn im lặng như trước, đẩy đĩa khoai tây đến chỗ cô, "Ăn xong chưa? Ăn xong thì dọn dẹp, tôi không thích khắp nơi lộn xộn."

Nói anh là tắc kè hoa? Hình như chưa có ai dám đánh giá anh như vậy.

"Này, tôi làm cơm, anh ít nhất cũng bỏ chút sức mới được", phía sau, tiếng của Lãnh Tang Thanh vang lên, không hờn giận, nghe có vẻ vui nữa.

Niếp Ngân vốn là người không thích nói nhiều, anh nói chuyện ngày hôm nay còn nhiều hơn anh nói từ trước tới giờ, xoay người nhìn cô, sau một lúc nói, "Cô phải dùng sức của mình để trả tiền chứ, không phải đến làm khách."

"Miệng của anh đúng là độc, không nói thì thôi vừa nói đã đả thương người, Niếp Tích, tôi nói anh sẽ gặp báo ứng thôi." Cô đứng dậy, nhíu mày mà nói.

"Báo ứng?" Anh hình như rất lạ khi cô dùng từ như thế.

Lãnh Tang Thanh lại cười, cười đến mức cực kì " Âm u khủng khiếp"

Rất nhanh, Niếp Ngân đã hiểu ý nghĩa của câu báo ứng, hơi nhíu mày, vô thức mà che bụng, dạ dày bắt đầu đau, dường như có một mũi dao nhọn

https://thuviensach.vn

không ngừng đâm trong bụng anh, làm anh đau đớn khổ sở đến cái trán cũng lấm tấm mồ hôi, cho đến khi cổ áo như bị nhún nước.

Đối diện với người phụ nữ đang hung hăng mà nhìn anh, một chút khẩn trương cũng không có, dường như đã sớm biết anh sẽ bị như thế.

"Cô..." Niếp Ngân cau mày, để một tay lên bàn, đầu chân mày anh tuấn đã nheo lại thành một đường, gắt gao mà nhìn chằm chằm cô,

"Cô cho tôi ăn cái gì?"

Cô nghe xong cười đến quái dị, đi lên trước giả bộ lo lắng mà nhìn anh, "Này, anh nghìn vạn lần đừng nói càng, anh ăn gì thì tôi ăn đó, chính anh có vấn đề lại đổ tội lên đầu tôi là sao?"

"Cô - " Mồ hôi lạnh trên người Niếp Ngân chảy ra ngày càng nhiều, thân thể cao lớn vậy mà muốn đi lên bắt lấy cô, lại bị cô cười tránh được, giống như người không có việc gì mà nhìn anh.

"Toàn bộ quá trình dùng cơm cô một mực uống nước chanh!"

"Này" Lãnh Tang Thanh dè xuống ý nghĩ tranh cãi với anh, trực tiếp chạy đến cửa lớn kêu vài tên vệ sĩ, "Niếp tiên sinh của các người bị trúng đôc rồi, mau vào đi."

https://thuviensach.vn

Rất nhanh, vài người vệ sĩ chạy vào, trong thấy Niếp Ngân tay vịn vào bàn ăn cả người lảo đảo thì giật nẩy người, ngay lập tức bước đến mà đỡ lấy, ân cần hỏi thăm.

Niếp ngân vốn muốn kêu đám vệ sĩ lui xuống, thế nhưng bụng đau đến nổi nói chuyện cũng không đủ sức, chuyện này còn hơn lúc trước anh bị súng bắn bị thương, con nha đầu chết tiệc, đúng là không thể coi thường cô, Niếp Tích nói rất đúng, con nha đầu này nhìn qua thì rất tốt, trên thực tế là một bụng xấu xa, trừng mắt quát,

"Các ngươi...Lui ra."

"Niếp tiên sinh, ngài làm sao vậy? Ngài đang nói cái gì? " Đám vệ sĩ căn bản không nghe rõ anh nói cái gì.

Lãnh Tang Thanh cố nén cười đi lên trước, giả bộ nghiêm túc mà nhìn bọn họ, "Các người làm gì thế? Lúc này Niếp tiên sinh còn có thể nói cái gì? Đương nhiên là muốn các ngươi nhanh chống đưa anh ta đến bệnh viện rồi? Còn lo lắng cái gì? Trễ nữa Niếp tiên sinh xảy ra chuyện các ngươi chịu trách nhiệm nổi không?"

Cô chẳng qua là cáo mượn oai hùng thôi.

Bọn vệ sĩ vừa nghe tất cả đều vô cùng lo lắng, không nói hai lời lập tức đưa Niếp Ngân ra khỏi nhà bếp.

https://thuviensach.vn

Ngôn ngữ Niếp Ngân vô cùng khó khăn, anh rất muốn dặn để lại hai người ở đây, nhưng cảm thấy đầu lưỡi đầu như bị đâm, ngay cả mở miệng cũng không có sức.

"Niếp tiên sinh đáng thương, tạm biệt..." Lãnh Tang Thanh giả vờ lau nước mắt, nhìn bóng lưng bọn vệ sĩ mang anh rời đi, giống như tiễn biệt một lão bằng hữu, đem cửa phòng đóng lại, lúc chiếc xe thương vụ lao khỏi biệt thự, cô cười đến ngặt nghẽo, thiếu chút nữa là ôm bụng.

Rất thú vị, muốn sửa cô? Nói đùa gì vậy, cô chính là nhân tài y học, một biện pháp nhỏ cũng không nghĩ ra sao? Còn dám ngồi xuống ăn cơm cô làm? Nghĩ cũng tốt, cơm của cô dễ ăn như vậy sao?

Nghênh ngang đi vào nhà bếp, cầm lấy chai rượu đỏ chỉ còn lại một nửa, tay nhấc lên, đem tất cả rượu đỏ bên trong đổ đi, hồng rượu thơm ngát theo đường ống nước chảy đi, cái này kêu là tiêu hủy chứng cứ, cô không muốn người đàn ông kia trở về bẻ từng khớp xương của cô.

Đang nghĩ ngợi, chuông cửa bỗng vang lên.

Lãnh Tang Thanh có chút nghi ngờ, không trở về nhanh như vậy chứ?

Nhẹ đẩy cửa, đôi mắt đẹp đầu tiên là sửng sốt, lập tức mừng rỡ,

"Tiêu Tông? Anh làm thế nào có thể tìm tới đây?"

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 16: Niếp Nhân Thế

Niếp môn, ở Vương quốc Mogadishu được xem là một kiến trúc rất đặc biệt. Mỗi khu nhà cao cấp đều có một phòng bí mật, giống như mỗi ông trùm đều có một chuyện bí mật, Niếp môn cũng không ngoại lệ. Căn phòng bí mật của Niếp môn ở tầng thứ ba dưới lòng đất, tuy là tầng thứ ba, nhung lại cách tầng thứ hai bốn mươi sáu thước*. Cung điện Niếp môn ở trên đỉnh núi, căn phòng bí mật vừa vặn ở giữa sườn núi, bốn phía được bao quanh bởi những sườn đồi, kín đáo đến nổi cho dù bên ngoài là chiến tranh thế giới thứ ba, bên trong vẫn có thể ca múa mừng cảnh thái bình.

* Thước Trung Quốc nhé. 1 thước = 30 cm

Một chiếc Bugatti màu đen chậm rãi chạy xuống tầng hai, La Sâm ngồi ở vị trí lái xe, trong xe còn có ba người, hai nam một nữ, trong đó một người là Lãnh Thanh Thanh. Cô lúc này có chút sốt ruột, bởi vì đôi mắt bị người khác bịt kín, muốn lấy tay tháo xuống cũng không được, hai tay bị trói trên xe. Ngoài ra còn có hai người, người thanh niên trẻ là Tiêu Tông, một người lớn tuổi là Tra Nhĩ giáo sư, hai người bọn họ cũng bị như vậy, chỉ có điều không giống như Lãnh Tang Thanh lộ rõ vẻ sốt ruột như thế.

"Lãnh tiểu thư, xin cô kiên nhẫn một chút, chúng ta sắp tới nơi rồi." La Sâm rất nho nhã lễ phép, ông nhìn ra vẻ không an phận của Lãnh Tanh Thanh.

Lãnh Tang Thanh không hề trả lời, cố gắng thở đều, lúc này cô cảm giác hình như xe dừng lại, tiếp theo hình như nghe được tiếng "Thì thầm", sau

https://thuviensach.vn

đó cả người cả xe tiếp tục đi xuống nữa. Không sai, đây là trong thang máy, Lãnh Tang Thanh rất chắc chắn vì điều này.

Xuống chừng bốn mươi giây, chính thức "hạ cánh", cơ thể hơi run lên, xe lại tiếp tục chạy, nhưng lần này rất nhanh liền dừng lại.

Ngay lúc này cô mới biết được, hóa ra Tiêu Tông cũng là một phần trong kế hoạch ghép não lần này, cho tới lúc bọn họ đồng ý tiếp nhận sự giúp đỡ của Niếp môn cho cuộc nghiên cứu phẫu thuật này, cũng biết ai là người tài trợ cho hội, nhưng hội chỉ dựa vào văn kiện để trao đổi, quan trọng là cùng cuộc giải phẫu này phải giữ bí mật, thành viên trong hội rốt cục có những ai cô cũng không biết, điều duy nhất có thể xác định là, người trung tâm của hội này là cô và Tra Nhĩ giáo sư, vả lại, hội hẳn là có bảy người, lúc cô được Tiêu Tông đưa vào Niếp môn chỉ có ba người bọn họ, vậy bốn người kia đâu?

"Các vị, đã tới trước cổng địa ngục rồi, đừng quên hành lý của mình." La Sâm nói giỡn một câu, sau đó giật chốt mở, còng trên tay ba người liền mở ra.

" Rốt cục có thể đem cái thứ chết tiệc này tháo xuống rồi.". Lãnh Tang Thanh là người đầu tiên tháo khăn vải che mắt xuống, nheo nheo mắt.

Vài người lần lượt xuống xe, cố gắng khôi phục lại ánh mắt, lại sửng sốt phát hiện, sau khi trải qua cuộc hành trình trắc trở lại quay về ngay điểm xuất phát là đại sảnh phòng khách.

"La Sâm tiên sinh, đây là?" Tra Nhĩ giáo sư mở miệng, ông không hiểu vì sao lại quay lại điểm xuất phát. Tiêu Tông cũng có lộ vẻ khó hiểu mà nhìn xung quanh. Nhưng chỉ có Lãnh Tanh Thanh là rất bình tĩnh, cô quan sát từng điểm thay đổi nhỏ trong căn phòng

https://thuviensach.vn

Thứ chiếu vào cửa sổ không phải ánh nắng, mà là ánh đèn.

Tiếp theo, tiếng bước chân trầm ổn vang lên, từ phía sau mọi người truyền đến, mọi người nhìn lại, một thân sĩ với bộ âu phục màu trắng, trên mặt mang theo nụ cười mà đi tới. Nhìn từ trên khuôn mặt, người này phải là một người lớn tuổi, nhìn vóc dáng, lại có vẻ hết sức cường tráng, hắn mở hai tay, tay trái còn mang theo một tẩu thuốc cổ hết sức tinh xảo khói còn đang bay, dáng cười ưu nhãn có thể nhận thấy hắn rất đối tốt với khách, nhưng trong đôi mắt lại có một tia cảnh cáo người lạ chớ có lại gần.

"Tiếp đón chậm trễ, xin thứ lỗi cho sự thất lễ của tôi, những người tôi mời tới đây đều là nhân tài, tên của tôi là Niếp Nhân Thế, mọi người có thể gọi tôi là Niếp lão, tiếp đón không chu đáo, xin lượng thứ."

"Tiên sinh." La Sâm cúi chào, sau đó đi đến phía sau Niếp Nhân Thế.

Niếp Nhân Thế là chưởng sự cao nhất ở Niếp môn, trong đầu Lãnh Tang Thanh đã phác họa ra dáng vẻ của hắn, nhưng thực tế kém rất xa, chỉ là thực tế Niếp Nhân Thế là một người rất thích phong cách cổ điển phương tây, tất nhiên, đừng nhìn vào đôi mắt hắn.

Giáo sư Tra Nhĩ đẩy gọng kính, quan sát kỹ lưỡng đối phương một chút, sau đó cứng nhắc mà nói: Niếp tiên sinh, ông vẫn khỏe chứ?"

Niếp Nhân Thế bước tới trước, hơi khom lưng mà nhìn gáo sư Tra Nhĩ: "Không nên khách khí, không nghĩ kiếp này lại có thể gặp gỡ với bậc kì tài trong giới y học, Tra Nhĩ giáo sư, Niếp mỗ vô cùng vinh hạnh."

"Quá khen ,quá khen." Vẻ mặt của Giáo sư Tra Nhĩ hiện ra vẻ khiêm tốn.

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Thế quay đầu nhìn hai người trẻ tuổi, đưa tay: "Hai vị chắc là kỳ tài trong giới y học Lãnh Tang Thanh và kỳ tài trong giới khoa học Tiêu Tông rồi, thật là anh hùng xuất thiếu niên, hân hạnh hân hạnh. Nhất là Lãnh tiểu thư" hắn chuyển đề tài, đối diện với cô, "Quả thực cùng với anh trai cô đều là những người xuất sắc."

Lãnh Tang Thanh cau mi, một đôi mắt động lòng người tràn đầy vẻ cảnh giác, nghe những lời ấy, có một chút kinh ngạc: "Ngài là chỉ...?"

Niếp Nhân Thế nhớ tới Lãnh Tang Thanh chỉ có một người anh trai, vì vậy nói tiếp: "À, là huynh trưởng của Lãnh tiểu thư."

Lãnh Tang Thanh trong nhất thời có cảm giác như hóa đá: "Niếp lão, biết đại ca của tôi?"

"Vâng, từng gặp một lần, nhưng cũng khiến cho kẻ khác suốt đời khó có thể quên." Hắn hình như suy tư một chút.

Lãnh Tang Thanh cắt ngang suy nghĩ của hắn, giọng điệu rất kiên quyết mà nói: “Tôi tin rằng, Niếp lão rất có con mắt nhìn người, để Niếp lão xem trọng, ba đứa trẻ Lãnh gia mỗi người đều rất nổi tiếng, chúng ta nên đi thẳng vào vấn đề chính đi." Cô mặc dù không kiêng kỵ người khác bàn tán về đại ca của mình, nhưng ít nhiều không muốn nghĩ tới bóng dáng của đại ca.

"Đúng là một cô gái làm cho người khác phải nể phục, chỉ bằng điểm ấy, cô trong lòng tôi đã vượt xa đại ca của cô rồi." Niếp Nhân Thế quả quyết mà nhìn vào đôi mắt của Lãnh Tang Thanh.

Trong lòng Lãnh Tang Thanh có chút mừng thầm, khóe miệng vô ý mà cong lên.

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Thế xoay người, làm động tác "Mời": "Các vị, mời ngồi." Ba người đều ngồi một bên sô pha, bản thân ngồi xuống đối diện với bọn họ.

Sau khi ngồi xuống Tra Nhĩ giáo sư lại tỉ mỉ mà đánh giá Niếp Nhân Thế, thực ra từ khi gặp hắn tới giờ, Tra Nhĩ giáo sư cũng không ngừng quan sát hắn, điều đó cũng sớm bị Niếp Nhân Thế phát hiện.

"Không biết cách ăn mặc của tôi ngày hôm nay có ảnh hưởng tới tâm tình Tra Nhĩ giáo sư không, nếu có, tôi cảm thấy rất áy náy." Nói xong, hắn đem cái tẩu đặt trong miệng hút một hơi.

"À, không phải, Niếp tiên sinh hiểu lầm rồi, tôi chỉ đang quan sát tình trạng bệnh của ngài." Ông đẩy đẩy gọng kính tiếp tục nói: "Từ trong đôi mắt ngài có thể nhận ra gan của ngài có chút bị tổn thương, hẳn là liên quan đến thói quen uống rượu của ngài, mà hô hấp của ngài có chút tạp âm, âm thanh vọng từ phía sau, cho nên là từ phổi của ngài vọng lại, tôi nghĩ cái kẻ đầu sỏ gây nên việc này chính là thứ trong tay ngài. Đây đều là chút chứng bệnh đơn giản, không cần lo ngại, tôi quan sát thân thể ngài, thật sự không phát hiện ra ngài bị bệnh gì ở não, cho nên..."

"Ha ha ha..."Niếp nhân Thế cười sang sảng: "Tra Nhĩ tiên sinh quả nhiên là cao nhân, chỉ hơn mười phút quan sát ngắn ngủi, là có thể nhìn ra được chứng bệnh bên trong người tôi, Niếp mỗ cũng nói thực với các vị, trước đây trên danh nghĩa là mời các vị đến đây chữa bệnh cho Niếp mỗ, nhưng thật ra người muốn trị bệnh, không phải là tôi."

Một già một trẻ, lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, Lãnh Tang Thanh đã sớm dự liệu được tình huống này, hắn cũng giống như những kẻ có tiền khác thường sử dụng phương thức này, trong lòng cô bắt đầu suy đoán rốt cục người phải điều trị là ai, con riêng? Hay lại là một nữ minh tinh quốc tế có sắc đẹp mê hồn, không, có lẽ là một nam minh tinh cũng không nói chừng, ai nói rõ được sự ham thích của kẻ có tiền chứ?

https://thuviensach.vn

Cô không hỏi người này là ai, trong lòng hiểu rõ Niếp Nhân Thế chịu nhiều trắc trở như vậy, đơn giản là không muốn để người khác biết chuyện này, huống hồ loại chuyện này mà càng truy hỏi, e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Niếp Nhân Thế thu hồi lại dáng vẻ tươi cười lúc trước: "Tôi nghĩ đây là một cuộc phẫu thuật hết sức khó khăn, bởi vì nguyên nhân là thiết bị, tại đây tôi có thể lược bỏ một chút khó khăn, chỉ có điều tôi không có phương pháp làm, chỉ có thể làm như vậy. Điều trị rườm rà như thế, chỉ có thể giao cho mấy vị kì tài, tôi mới có thể yên tâm."

Hắn không nói đến bốn vị kia, điều này làm cho Lãnh Tang Thanh càng cảm thấy kì lạ.

https://thuviensach.vn

Hồi 3 : Nước sôi lửa bỏng

https://thuviensach.vn

Chương 17: Bị nhốt trong mật thất

Niếp Nhân Thế không phí thời gian cho việc nói chuyện, rất nhanh mang ba người bọn họ đi đến chỗ khác, cánh cửa ở đây với cánh cửa ở phòng khách đúng là rất giống nhau, ba người cũng không biết bản thân có đúng là từ nơi này vào không. Ba người đi ra cửa, một hành lang rất dài được bố trí trước mặt cũng giống nhau như đúc, chỉ có điều không ai chào tạm biệt vì chuyện này vô cùng bất ngờ rồi.

Trong hành lang có tiếng bước chân, nhưng cũng không phá vỡ sự âm u lạnh lẽo ở đây, Lãnh Tang Thanh bất giác cảm thấy lạnh run người, hai tay ôm lấy thân mình, trong phút chốc, một chiếc áo lông cừu được khoác lên vai cô, đem khí lạnh ngăn cách ở bên ngoài, hơi thở như biển cả tươi mát chạy thẳng vào mũi cô, hơi nghiêng người nhìn Tiêu Tông phủ áo khoác lên người cô, ánh mắt chứa một tia phức tạp, cô đến bây giờ cũng không biết anh vì cái gì mà lại tham gia cuộc thí nghiệm này.

Tiêu Tông hình như hiểu được cô đang suy nghĩ gì, lúc này cũng không tiện giải thích, chỉ vỗ nhẹ bờ vai của cô, nụ cười đọng trên khóe môi.

"Chúng ta tới rồi." Đi đến cuối hành lang, La Sâm đẩy một cánh cửa, đập vào mắt ba người là một cảnh rất quen thuộc.

"Đây là, phòng khử trùng?" Lãnh Tang Thanh hít một hơi.

Niếp Nhân Thế không nói gì, chỉ cười cười, cũng đưa mắt nhìn La Sâm một cái, La Sâm lập tức đưa ra năm bộ đồ khử trùng được chế tạo đặc biệt, phát cho mỗi người.

https://thuviensach.vn

Sau khi mọi người mặc quần áo, La Sâm lại đẩy một cánh cửa khác, chỉ trong chốc lát một ánh sáng cực mạnh đâm vào mắt của mỗi người.

Sau một lúc thích ứng, ba người phát hiện trong một phòng rất lớn toàn một màu trắng, ánh sáng phía trên làm cho mọi người đều nhìn rõ đồ đạc ở trong phòng, mà dưới ánh đèn đều là những dụ cụ thí nghiệm công nghệ cao, chiếu không ra dù chỉ là một bóng mờ nhạt, trên mặt đất, trên tường bày đủ loại dụng cụ trị bệnh tiên tiến trên thế giới, có một số thiết bị thậm chí ngay cả giáo sư Tra Nhĩ cũng không biết sử dụng, giữa phòng, có một cái hòm kim loại chiều rộng khoảng một thước, chiều dài có thể hơn hai thước.

"Tủ lạnh?" Tiêu Tông bước đến nói nhỏ bên tai Lãnh Tang Thanh.

"Tôi lại thấy giống một cái quan tài hơn." Cô thấp giọng đáp.

"Tôi không biết ở đây còn thiếu gì không?" Niếp Nhân Thế đi đến bên cạnh giáo sư Tra Nhĩ. Giáo sư Tra Nhĩ không nói gì, chuyên tâm quan sát những dụng cụ ở đây, miệng còn đang lẩm bẩm.

"Còn thiếu một thứ rất quan trọng." Lãnh Tang Thanh lấy hai tay ôm mình lần nữa, cô cảm thấy ở đây rõ ràng lạnh hơn so với ngoài hành lang rất nhiều, ngay cả khí thở ra cũng có thể thấy được.

"Hả? Là cái gì? Tôi lập tức sai người đi chuẩn bị." Niếp Nhân Thế mặt lệch sang một bên, bởi vì cái chăn đã quấn quanh mình, ánh mắt tràn ngập khí thế cũng rất nổi bật.

"Bệnh nhân." Cô nói thẳng.

https://thuviensach.vn

"Ha ha... Hắn đã sớm ở chỗ này đợi các vị đã lâu." Nói xong xoa xoa trên cái rương hình kim loại một cái.

Cái rương chậm rãi nâng lên, một luồng hàn khí màu trắng giống như tuyết lỡ theo khe hở từ từ mở ra liên tục bừng lên. Ước chừng vài phút đồng hồ, sương trắng dần dần tràn ngập, ba người mới nhìn rõ cái gì trong rương, lại đồng thời bị hoảng sợ mà lùi lại mấy bước.

Thứ trong rương giống như một xác ướp Ai Cập, chỉ có điều xác ướp thì được bọc vải, mà cái này lại được bọc trong lớp băng lạnh. Ba người ngạc nhiên trong lúc đó đã thấy Niếp Nhân Thế đi tới bên cạnh chiếc rương, bước đi lộ vẻ loạng choạng, khác biệt rất lớn với với vẻ cương nghị lúc trước. Hắn nhẹ nhàng vuốt lên lớp băng lạnh vài cái, mặt dù không nhìn thấy vẻ mặt, nhưng cẩn thận nhìn thân người đang run nhẹ, đại khái có thể tưởng tượng được vẻ mặt bi ai của hắn lúc này.

Nhưng sau một chút dịu dàng, cả người hắn dường như nổi lên sự nóng nảy, phủi lớp băng giống như đã cáo bừa trên ngón tay, cảm giác tê buốt qua đi, lớp sương giá phẳng lỳ trên bề mặt giống như một cái mương được đào lên.

"Tiên sinh! Tiên sinh!" La Sâm đứng một bên vội vàng chạy đến bên người Niếp Nhân Thế để đỡ hắn.

"Xin lỗi, có chút thất lễ, đây là bệnh nhân." Niếp Nhân Thế điều hòa lại một chút, ngữ khí nhẹ nhàng nhưng vẫn nhìn ra một tia sắc bén.

"Đây, đây..." Đối mặt với vật này, cả người giáo sư Tra Nhĩ cả người run lên, đóng băng người để duy trì sinh mệnh hiện tượng này cực kì hiếm gặp trong giới y học, hơn nữa vẫn luôn tồn tại tranh cãi trong luật nhân đạo, cho nên ông vẫn chưa tận mắt nhìn thấy người thật, hôm nay có thể mở rộng tầm mắt.

https://thuviensach.vn

"Tôi muốn các vị chữ trị tốt cho hắn. Phải nhất định!" Niếp Nhân Thế không để ý đến vẽ sợ hãi trên mặt giáo sư Tra Nhĩ, mặt nạ bảo hô lại lần nữa tháo xuống, có chút suy nghĩ.

" Nếu đoán không sai, phía dưới lớp băng lạnh kia là người, hơn nữa còn là một người đang còn sống đã bị đông lạnh, làm vậy để duy trì sinh mệnh không sai chứ." Tiêu Tông thong thả bước đi vài bước, đi đến bên cạnh cái rương cẩn thận nhìn vào bên trong, nhưng không lấy tay đụng vào nó.

"Tiêu tiên sinh nói không sai." Niếp Nhân Thế lại lần nữa đi đến bên tảng băng, nhưng lần này chỉ nhìn qua, tâm trạng bình ổn lại rất nhiều. Hắn nói tiếp:" Nó bẩm sinh có trái tim dị thường, lúc ba tuổi, bác sĩ nói nó không thể sống quá mười tuổi, hơn nữa khả năng sinh dục cũng bị trở ngại, tôi dùng hết mọi biện pháp để giúp nó sống đến ba mươi tưởi, trong lúc đó, mấy trăm lần trông thấy nó đau đớn giãy giụa như là trong địa ngục..." Nói đến đây tiếng khóc thúc thít của Niếp Nhân Thế vang lên.

Không cần nghi ngờ, tất cả mọi người đều biết hai người bọn họ có quan hệ gì.

"Theo như lời của Niếp tiên sinh, nếu như tế bào vẫn còn đang sống, thì chỉ cần ghép tim, xảy ra việc ngoài ý muốn mới suy nghĩ đến việc ghép não." Giáo sư Tra Nhĩ quả quyết nói.

"Không sai, đây cũng là mục đích tôi đồng ý tài trợ cho cuộc thí nghiệm của các vị, trong một lần cấp cứu, được bác sĩ nói cho biết đã đến giới hạn cao nhất rồi, đây là cách duy nhất." Niếp Nhân Thế gật đầu, trả lời có chút thê lương

https://thuviensach.vn

"Nếu ghép tim, e rằng trên toàn thế giới chỉ có giáo sư Tra Nhĩ là tốt nhất, còn Tang Thanh chuyên nghiên cứu vế phương pháp ghép não." Tiêu Tông cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân vì sao mục tiêu nghiên cứu của mỗi người không đồng nhất, một khi thực sự phẫu thuật ghép não, như vậy cái nhà vật lý học như anh cũng có tác dụng, bởi vì anh luôn nghiên cứu về vật lý, lý thuyết vật lý học cùng lượng tử toán học.

"Hả? Ừ." Lãnh Tang Thanh trả lời có chút không tập trung, Đôi mắt của cô ngay từ đầu vẫn dõi theo những hành động bất thường của Niếp Nhân Thế, sẽ không để tâm đặt ở trên " người vô dụng" bị đóng băng này, mà nhìn chằm chằm vào hắn. Ngay từ đầu khi cô bị bắt vào trong xe cho đến khi trải qua những cảnh tượng này, trong đầu đã có một chút sắp xếp, trực giác không tốt bắt đầu xuất hiện.

"Ghép tim độ nguy hiểm thấp hơn ghép não, nhưng nhất định phải có một trái tim nguyên vẹn."

"À? Tế bào nuôi trồng được phát minh của giáo sư, không phải đã khắc phục được chuyện này rồi sao?"Niếp Nhân Thế vì một câu nói của Lãnh Tang Thanh trong lòng liền lo lắng.

"Tốt nhất là dùng bộ phận của người có quan hệ huyết thống, nếu không đòi hỏi thời gian rất lâu." Giáo sư Tra Nhĩ không hề ngẩng đầu, thậm chí ngay cả sống lưng cũng không thẳng, vẫn chăm chú nhìn tảng băng trước mặt.

"Bao lâu?"

"Mấy tháng, cũng có thể là vài năm."

Niếp nhân Thế dừng lại một chút, suy nghĩ khoảng chừng hơn mười giây, La Sâm đứng bên cạnh đi đến nói nhỏ bên tay cái gì đó.

https://thuviensach.vn

"Tốt, không thành vấn đề, mời mấy vị theo tôi ra ngoài." Niếp nhân Thế quả quyết trả lời, âm thanh cũng không khác trước, nhưng Lãnh Tang Thanh có thể nghe ra, lại mang theo một loại chết chóc.

Đoàn người trong phòng chữa bệnh đi ra, La Sâm đóng cái cửa rất nặng lại, cũng cài lần lượt năm loại mã khóa.

" Niếp mỗ nhất định sẽ đi chuẩn bị tốt chuyện trái tim, lo lắng chu toàn." Niếp Nhân Thế nhẹ nhàng nói ra một câu, xoay người hướng đến cầu thang phía trước mà đi đến, trong lòng mọi người cả kinh, trong nhất thời không thể lý giải được ý hắn chỉ có Lãnh Tang Thanh hình như đã liệu trước điều đó, từng bước gấp gáp, muốn đuổi theo hắn, không ngờ, một cánh tay giơ ra phía trước cô.

"Các vị an tâm, mọi thứ ở đây rất đầy đủ, mỗi ngày đều có món ngon ba bữa, nếu có thêm nhu cầu gì, có thể nói cho tôi biết, tôi sẽ hết lòng hầu hạ các vị, vị trí mỗi phòng các vị giống như phía trên, bây giờ có cần tại hạ dẫn các vị về phòng nghỉ ngơi không? Tới bữa cơm tôi sẽ thông báo cho các vị." Vóc người to lớn của La Sâm hoàn toàn chắn ở phía trước ba người, lời nói không chút mảy may chừa đường cho đối phương thương lượng.

"Cái gì? Ý của ông là nhốt chúng tôi ở đây!" Tiêu Tông nhíu mày, "La Sâm tiên sinh, các người làm như vậy đúng là có phần quá đáng rồi đó!"

"Việc này tôi không thể làm tiếp được, tôi sẽ đem tiền cọc trả lại cho các người, xin để chúng tôi ra ngoài." Giáo sư Tra Nhĩ tâm trạng rất kích động, hai tay cầm lấy bả vai La Sâm không ngừng lay.

La Sâm gở cánh tay của giáo sư Tra Nhĩ ra, chỉnh lại quần áo một chút: "Các vị yêu cầu trở về sao? Không cần nói, tôi lui xuống trước, có chuyện

https://thuviensach.vn

gì có thể dặn dò tôi." Hắn u ám mà cười cười, xoay người hướng đến một đầu hành lang khác.

Giáo sư Tra Nhĩ muốn đuổi theo, bị Tiêu Tông cản lại: "Giáo sư, không cần đuổi theo."

"Vì sao ngăn cản tôi? Tôi có thể dùng toàn bộ tiền dành dụm, cũng phải khiến có hắn dẫn chúng ta ra khỏi nơi quỷ quái này, có trời biết đây không phải số tiền nhỏ." Vẻ mặt giáo sư Tra Nhĩ đầy oán hận nhìn mà Tiêu Tông hét lên.

"Niếp Nhân Thế nói nhiều chuyện bí mật như vậy, không phải chúng ta dùng tiền là có thể mua chuộc được." Vẻ mặt thanh tú của Lãnh Tang Thanh đầy ảm đạm, đôi mi dày làm cho người khác có chút chua xót.

" Vậy ..." Giáo sư Tra Nhĩ cũng không biết nên nói gì, hai tay chống bên hong, đi tới đi lui.

Tiêu Tông vỗ nhẹ vai cô, ý bảo suy nghĩ kỹ hơn rồi tính sau.

Lãnh Tang Thanh gương mắt nhìn anh, hơi gật đầu.

Hành lang thật dài, ba người có một loại cảm giác bị ngăn cách với thế giới.

"Chúng ta báo cảnh sát đi."

Giảo sư Tra Nhĩ lấy điện thoại ra, lúng túng mà bấm số điện thoại, nhưng không hề có tín hiệu, ông phát điên mà quơ quơ điện thoại, cầu mong là có một chút tín hiệu, nhưng cuối cùng vẫn uổng công. "Bọn thương nhân chết tiệt, ta nhất định sẽ kiện bọn chúng!"

https://thuviensach.vn

"Vô dụng thôi, giáo sư Tra Nhĩ, ở đây không có tín hiệu đâu, huống hồ bọn chúng sẽ không cho phép phát sinh loại chuyện này, Tiêu Tông thấy giáo sư Tra Nhĩ có chút thất thường đi đến góc tường, dáng vẻ bình tĩnh khiến cho giáo sư Tra Nhĩ trong lòng nôn nóng cũng có chút khôi phục.

"Trước tiên chúng ta đến thang máy xem sao, vừa rồi Niếp Nhân Thế không phải cũng rời đi từ chỗ đó sao?" Lãnh Tang Thanh chà xát hai lòng bàn tay đầy mồ hôi vào quần, cô bây giờ phải bắt bản thân bình tĩnh, nếu như bản thân cũng loạn lên, Tiêu Tông căn bản không có biện pháp lo cho hai người.

Hai người còn lại gật đầu, liền một trước một sau mà đi tiếp, đi trước mặt là Tiêu Tông.

Dưới lầu đúng là có một cánh cửa vô cùng lớn, hơn mười món đồ trang trí đan xen vào nhau, trên tường bày la liệt những bức thư họa, Lãnh Tang Thanh liếc mắt một cái liền dễ dàng nhận ra trong đó có một bức trấn quốc chi bảo mấy năm trước viện bảo tàng quốc gia Pháp bị mất, lúc đó dư luận xôn xao, ở Pháp gây ra chấn động không nhỏ.

"A! Trời ạ! Cái này không phải..." Cô kinh ngạc chỉ vào bức tranh chân dung trên tường. Nhưng bây giờ không phải là thời điểm để thưởng thức, cũng không phải là thời gian phá án, mà là thời gian "Đào tẩu". Hai người còn lại không hề trả lời cô.

Ba người xem xét toàn bô không gian, thậm chí bao gồm cả ngăn kéo và thùng rác, nhưng phát hiện ở đây chỉ có tường, căn bản không có đường rời khỏi.

"Có phát hiện ra cái gì không?"

"Không có"

https://thuviensach.vn

"Ở đây hẳn là có mật đạo, có lẽ không dễ dàng bị chúng ta tìm ra."

Mọi người lại gom lại một chỗ.

"Chẳng lẽ chúng ta không ra khỏi đây được sao? Sinh nhật con gái của tôi sắp đến rồi, nó cần tôi." Giáo sư Tra Nhĩ tự nói tình hình của bản thân, đầu tóc đều bị bản thân gảy đến rối tung.

"Không đâu, thả chúng ta ra ngoài chỉ là vấn đề thời gian." Lãnh Tang Thanh đi đến bên cạnh giáo sư Tra Nhĩ, đem hai tay của ông đặt vào trong tay mình.

Tiêu Tông nghiêng mặt ra, đột nhiên ngưng động, "Nếu chuyện này bảo mật như vậy, bọn họ không phải sẽ không hi vọng có nhiều người còn sống mà biết chuyện này sao."

"Tôi cảm thấy loại chuyện này sẽ không xảy ra, nếu không lúc đó bọn họ sẽ không bịt kín mắt chúng ta, mới đưa chúng ta tới nơi này." Lãnh Tang Thanh nói ra suy nghĩ trong lòng khiến cho tảng đá nặng trong lòng hai người được thả xuống, cô tiếp tục nói: "Còn một chuyện, lúc nãy chúng ta đi vào phòng khử trùng, tôi chú ý tới cái người quản gia kia lúc ông ta lấy ra năm bộ quần áo khử trùng, chúng ta có năm người mỗi người một bộ, bên trong còn có hai bộ."

"Hả?" Hai người yên lặng mà suy nghĩ một chút, hết sức chăm chú mà nghe phân tích của Lãnh Tang Thanh.

Một người tài giỏi như cô, đầu hai người kề sát trong mắt hiên ra một tia sáng: "Nói như vậy, ngoài chúng ta, việc phẫu thuật này còn có thể dùng đến những người khác, cho nên mấy ngày nay, bên trong còn có thể có

https://thuviensach.vn

những người khác đến đây. Đừng quên, hội của chúng ta không phải chỉ có ba người."

"Chúng ta có thể lợi dụng cơ hội này.” Tiêu Tông ở một bên bồi thêm một câu.

Lãnh Tang Thanh không nói gì, khóe miệng hơi cong lên, hai mắt có chút gian ác, hai con ngươi đảo một vòng, loại vẻ mặt này phù hợp với khuôn mặt thanh tú, nhỏ nhắn của Lãnh Tang Thanh, khiến cho người khác có phần sợ hãi.

Cô gật đầu, chậm rãi, chậm rãi, đem tầm nhìn dời về phía sau bức tranh trấn quốc chi bảo, vẻ đắc ý càng lớn hơn.

Bên trái cầu thang, có một hàng rào nhỏ màu trắng bằng gỗ vây quanh những bụi cây huân y, làm cái nơi âm u này cũng có chút sức sống, một màu tím biếc, có thể thấy ba người hòa thuận mà ở cùng một chỗ, có hoài nghi, có bàn bạc, có tính toán.

"Chúng ta hà có gì phải đi mạo hiểm? Theo như lời Thanh nhi nói, chúng ta ngoan ngoãn bắt tay hoàn thành phẫu thuật, bọn họ không phải sẽ thả chúng ta ra sao? Tại sao muốn gây thêm rắc rối?" Giáo sư Tra Nhĩ kéo lấy tay Tiêu Tông.

"Giáo sư Tra Nhĩ đáng kính, chúng ta chẳng lẽ phải -" Tiêu Tông vừa mới mở miệng lại bị Lãnh Tang Thanh bụm miệng.

Đôi môi mỏng hết sức tinh tế của Lãnh Tang Thanh mím lại, ngay lập tức hiểu rõ, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của cô hoàn toàn hiểu ý.

"Giống như lời của giáo sư Tra Nhĩ, chúng ta vẫn nên an phận mà chờ, sau khi cuộc phẫu thuật hoàn thành suôn sẽ, chúng ta tự nhiên có thể rời

https://thuviensach.vn

khỏi." Ánh mắt Lãnh Tang Thanh trở lại bình thường, khi đang nói chuyện, trên mặt còn có thể lộ ra một chút khác thường.

"Không sai, chính là như thế, ngươi phải hiểu rằng ta cũng không phải để ý đến thân phận ta mà đè ép ngươi, ta chỉ nói ra nguyện vọng trong lòng của số đông." Giáo sư Tra Nhĩ vỗ vỗ cánh tay Tiêu Tông, thành công mà nhún nhún vai, cả người so với vừa rồi thả lỏng hơn nhiều.

Tiêu Tông điều chỉnh lại tâm trạng một chút, nhìn chằm chằm hai mắt của Lãnh Tang Thanh nhưng âm thanh lại như cũ: “Thế nào, ngay cả em cũng nghĩ như vậy sao?"

Lãnh Tang Thanh không hề trả lời anh, đi xuyên qua giữa hai người, cũng kéo tay của hai người: " Đi thôi, đi thôi, mệt mỏi cả ngày hôm nay rồi, chúng ta trở về phòng ngủ một giấc ngon thôi."

Hai người một trái một phải, bị cô kéo thất tha thất thiểu đến cầu thang, lại bị cô đẩy trèo lên lầu.

Khi trèo lên lầu, Lãnh Tang Thanh lấy trong túi quần ra một cái bình đựng bằng thủy tinh, bên trong chứa một dung dịch trong suốt lắc lư theo mỗi động tác lên lầu của cô, tiếp theo khi mở ra, cô che mặt lại một chút mà nhìn, nhưng một tay không linh hoạt lắm, làm cho bình dung dịch rơi xuống ở phía dưới trong bụi huân y.

"Tang Thanh, không có sao chứ!" Tiêu Tông quay đầu lại nhìn phía sau, lập tức đi xuống, "Anh giúp em nhặt lại."

Anh vừa muốn cất bước, lại bị Lãnh Tang Thanh túm vạt áo. "Không cần, chỉ là cồn khử trùng, không nên nhặt lại."

https://thuviensach.vn

Tiêu Tông vừa mới phát hiện ra Lãnh Tang Thanh hình như có chút không bình thường, dù sao cũng là một cô gái, gặp hoàn cảnh này chân tay luống cuống, cũng là phản ứng bình thường, anh nhìn vào đôi mắt của Lãnh Tang Thanh, trong ánh mắt lộ vẻ kiên cường: "Tang Thanh, em nghe anh nói, bất luận có khó khăn thế nào, chỉ cần em nắm được vạt áo của anh, anh nhất định có thể mang em ra ngoài, cho nên dù có thế nào, em nhất định phải lấy lại tinh thần nhìn thẳng phía trước, đừng để bản thân mình đi xuống, biết không?" Nói xong, anh dịu dàng lấy ngón tay vuốt những sợi tóc trên trán của Lãnh Tang Thanh.

"Được rồi, được rồi, chúng ta đi nhanh thôi!" Lãnh Tang Thanh giục Tiêu Tông chạy lên lầu, trong lòng xuất hiện một tia khác thường, cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ tới sẽ cùng Tiêu Tông ở cùng một chỗ, cho tới giờ cô đối với anh có chút động lòng, nhưng ngày hôm nay lúc thực sự đơn độc ở cùng anh ở một chỗ hình như còn thiếu một chút hứng thú?

Tối nay, thấy được vật trấn quốc chi bảo vô giá bị mất, cùng với mấy bức tranh sơn dầu chưa thấy bao giờ và những món đồ xa xỉ.

Ánh nắng tươi sáng.

Mặt trời vừa hiện ra, tiếng chim muôn ca hát liền vang lên, vui vẻ bay giữa không trung, biểu diễn kỉ thuật nhảy múa đẹp nhất; vội vàng muốn thử sức trên thảm cỏ xanh, chúng nó đong đưa, nhưng lại không cẩn thân mà mà rơi xuống hồ nước, thành một khối giống như đứa trẻ mới tắm xong, nhìn da dẽ toàn thân khiến trong lòng người ta ngứa ngái; dưới bụi cỏ chú sâu non bận rộn di chuyển, cho dù có nhiều người bạn đồng nghiệp cùng làm việc, chúng nó vẫn sẽ gọn gàng, chỉ có điều chờ chú chim nhỏ đói bụng, ai biết được chúng nó vẫn còn trật tự như trước...

Một buổi sáng với sức sống tràn trề, đúng là cảnh Lãnh Tang Thanh thích nhất, đáng tiếc ngày hôm nay, cô không nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng đánh thức giấc ngủ của Lãnh Tang Thanh. Cô bận rộn cả đêm, đến ba giờ sáng mới ngủ được.

Cô ngồi dậy, đôi mắt vốn không có mở, chân muốn bước xuống giường nhưng căn bản không nghe lời sai khiến, lắc lắc đầu vài cái, xong, đầu lại dính với gối.

"Cốc cốc!" Tiếng gõ cửa bổng trở nên gấp rút, thực sự muốn xé rách cái đầu của Lãnh Tang Thanh.

Cô híp mắt, nhìn về phía cửa phòng vẫn còn đang bị gõ, thực phát điên mà gãi gãi đầu tóc rối bời chưa tỉnh ngủ của mình, hạ cặp xương quai xanh đầy ắp, xem ai lại làm loạn lên thế.

Cô thở dài, hết sức không tình nguyện mà nói: "Vâng. Ai đó?"

Âm thanh tràn đầy oán giận lại bị che giấu bởi tiếng đập cửa, ngoài cửa không có tiếng trả lời, vẫn vang lên âm thanh mạnh mẽ.

"Đừng đập nữa! Tới rồi!" Cô mặc áo ngủ vào, dường như có cả ngọn núi đè lên người, loạng choạng đi tới cửa.

Cánh cửa mở ra, Tiêu Tông thoáng cái lắc lắc vai của Lãnh Tang Thanh, vội vàng hỏi: "Không có việc gì chứ? Tang Thanh! Em không sao chứ? Nói xong, vào trong phòng tìm tới tìm lui.

Hành động này dọa Lãnh Tang Thanh nhảy cẩn lên, cơn buồn ngủ giảm đi phân nửa, tất cả thần kinh cũng đề cao cảnh giác: "Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?" Cô rón rén theo sát sau lưng Tiêu Tông.

"Em không ngửi thấy mùi gas nồng nặc như vậy sao?"

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh thức cả đêm, có ngửi thấy mùi gì đâu, bất quá vẻ mặt chỉ càng thêm hốt hoảng: “Hả? Có sao? Mau giúp em dọn sạch sẽ!” Lãnh Tang Thanh giống như cứu hỏa, vội vàng mở rộng tất cả cửa phòng để điều hòa không khí, cầm hai cuốn tạp chí, liều mạng mà quạt ra bên ngoài, Tiêu Tông ở một bên, đôi mắt theo Lạnh Tang Thanh hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, vẻ mặt vô tội mà sững sờ tại chỗ.

"Anh là bắt chước đồng hồ để bàn sao? Đừng chỉ có đôi mắt là mở to, mau giúp đi!" Lãnh Tang Thanh phàn nàn đầy tức giận.

Tiêu Tông giống như mới phản ứng trở lại, cũng cầm lấy hai quyển tạp chí, học bộ dạng của Lãnh Tang Thanh gắng sức mà quạt, mặc dù anh vẫn không hiểu lắm rốt cục xảy ra chuyện gì.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đóng cửa, Lãnh Tang Thanh rón rén chạy đến cửa ló đầu nhìn, hình dáng La Sâm đang ở ngoài hành lang, đang đi về phía bên này.

Nỗi lo lắng bỗng dâng lên, lộ rõ hai hàm răng sáng bóng, tức giận mà cắn môi dưới, dáng dấp giống như người đàn ông uống rượu xong có thể gây ra bất cứ chuyện gì.

"Làm sao vậy?" Tiêu Tông vẫn dùng lực quạt như cũ.

Lãnh Tang Thanh không nói gì, nhìn xung quanh, con mắt nhìn đến chỗ que diêm đặt bên cạnh giá cắm nến.

"Cháy rồi ! ! !" La Sâm còn cách phòng của Lãnh Tang Thanh hơn mười thước, chợt nghe trong phòng truyền đến tiếng thét chói tai, hắn vội vã tăng tốc chạy đến. Chân trước vừa mới bước vào cửa, thì Lãnh Tang Thanh ở

https://thuviensach.vn

phía sau hắn mà chạy ra:"Mau! Chữa cháy!" Cô chỉ vào ngọn lửa trong phòng, lớn tiếng hô.

Âm thanh ầm ĩ cũng kinh động đến giáo sư Tra Nhĩ, ông vừa chạy vừa lau mắt kính:"Cứu người trước! Cứu người trước!"

La Sâm vô cùng bình tĩnh, nhìn thoáng qua người trong phòng còn đang cầm tạp chí, lo lắng bất động, vẻ mặt Tiêu Tông khó hiểu, ánh mắt nhìn toàn bộ căn phòng, sau đó vô cùng nhanh nhẹn mà mở cửa phòng lưu trữ, lấy ra một cái bình màu đỏ: "Tiêu tiên sinh đi ra ngoài cửa trước được chứ." Giọng điệu có chút tức giận, nói xong chạy vọt vào phòng.

Một dòng khí trắng cuồn cuộn xuất hiện trong phòng, mọi người đồng thời bịt mũi. Trong chốc lát, quản gia La Sâm cũng đi ra, ở cửa vuốt vuốt vật trên người, vài người vội vàng cách khỏi chỗ hắn hơn một thước.

"Không kinh động đến cô chứ, Lãnh tiểu thư." La Sâm mặc dù nói vậy, nhưng lại nghe ra sự bất mãn trong lòng hắn.

"Không có, không cẩn thận đốt đồ đạc trong phòng, tôi sẽ không phải bồi thường chứ?" Lãnh Tang Thanh nhìn ra cơn tức giận của La Sâm, cố tình hỏi.

"Vâng, sao lại vậy chứ, Lãnh tiểu thư là khách quý. Được rồi, bữa sáng đã chuẩn bị xong, các vị đến phòng ăn dùng cơm chứ, vị trí phòng ăn cũng giống như ở phía trên, tôi ở đây dọn dẹp lại một chút." Quản gia La Sâm vẫn cố chịu đựng như cũ, cung kính mà nói.

Ba người cũng không quản nhiều, xoay người hướng đến phòng ăn mà đi tới. La Sâm lại lần nữa đi vào phòng, một tay đem khăn trải giường kéo xuống, lại khom người nhặt que diêm trên giường, hai hàm răng nghiến lại phát ra tiếng kêu "ken két".

https://thuviensach.vn

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Giáo sư Tra Nhĩ hết nhìn Lãnh Tang Thanh lại nhìn Tiêu Tông.

"Một chuyện ngoài ý muốn, không có gì khác." Lãnh Tang Thanh nói rõ nguyên nhân, ánh mắt kiên định mà nhìn anh: "Phải không, Tiêu Tông"

Tiêu Tông dừng lại một chút: "Vâng, là như vậy." Anh trả lời nghi vấn của giáo sư, sau đó lại mất tự nhiên mà nhìn Lãnh Tang Thanh.

"Vừa nãy, là xảy ra chuyện gì?"

Lãnh Tang Thanh biết rất rõ, Tiêu Tông mặc dù hỏi giống giáo sư, nhưng hỏi không phải cùng một chuyện, cô vẫn như cũ mà trả lời lung tung: "Không phải nói rồi sao, ngoài ý muốn."

Tiêu Tông thấy Lãnh Tang Thanh rõ ràng cố tình không muốn nhiều lời, anh cũng không hỏi tiếp.

https://thuviensach.vn

Chương 18: Ai thông minh hơn?

Ba người tới trước một phòng khác để rửa mặt, sau đó đi đến phòng ăn. Trên mặt bàn ăn hình chữ nhật, có hơn ba chục món ăn lớn nhỏ, vô cùng thịnh soạn.

Ba người đều tự tìm đến chỗ ngồi của mình, mà quản gia La Sâm cũng giải quyết xong tất cả mọi chuyện, đi đến bên cạnh.

"Trời ạ, đây là làm cho người ăn sao?" Lãnh Tang Thanh vừa bỏ thức ăn vào miệng liền nhổ trở lại trong cái dĩa trước mặt, tao nhã mà lau miệng, trên mặt không lộ rõ vẻ hờn giận.

Hai người khác, đang thưởng thức một cách chậm chạp, nhìn thấy hành động của Lãnh Tang Thanh, cũng đều dừng lại.

"Lãnh tiểu thư, có lẽ người vẫn chưa biết, bởi vì tín nhiệm về phương diện này, đồ ăn của Niếp Nhân Thế tiên sinh phần lớn thời gian đều do tôi phụ trách, trước khi tôi làm quản gia, tôi cũng từng là một đầu bếp rất có tiếng ở Châu Phi, cho nên đồ ăn tôi làm, tuyệt đối không gặp chuyện khó ăn." La Sâm ở một bên giải thích.

"Mùi vị này, đàn ông các người rất rõ ràng." Lãnh Tang Thanh nhún vai, tùy ý giống như là cố gắng mà đem cơm nhét vào trong miệng mình.

Nhìn thấy Lãnh Thang Thanh như vậy, sắc mặt La Sâm u ám rõ ràng: "Xem ra Lãnh tiểu thư không thích, không chỉ đối với những món thịt cá này."

https://thuviensach.vn

"Đối với người bị giam cầm, ông vẫn còn mong đợi bọn ta phải khiêu vũ ăn mừng sao?" Lãnh Tang Thanh không hề liếc mắt nhìn hắn, buồn chán mà cầm lấy một cái bánh mì dài trên bàn, tùy ý mà vẫy tới vẫy lui trên không trung.

"Chỉ cần vài ngày thôi, hơn nữa mỗi ngày ở lại đây, trong hợp đồng có điều khoản chi trả chi phí, mỗi người có thể nhận được một triệu đôla." Quản gia La Sâm bổ sung.

"Một triệu! Hứng thú không? Khẩu vị không thể dùng tiền để đong đếm. Ông phải biết rằng, gần trái tim có rất nhiều mạch máu nhỏ, đói bụng dẫn đến choáng váng, hoa mắt, có trời mới biết có thể gây ra điều sai lầm gì không. Huống hồ tôi là con gái trói gà không chặt, ngay cả dao phẫu thuật còn không chắc có thể nắm vững, cũng phải dựa vào cái dạ dày của tôi thôi." Lãnh Tang Thanh nói ra những lời đó, vẻ mặt khi đang nói chuyện dễ thương tột cùng, nhưng đối với La Sâm mà nói, lại hận đến mức hai hàm răng đều nghiến chặt.

Hắn hít sâu một hơi, nói tiếp: "Vậy Lãnh tiểu thư có đặc biệt muốn ăn gì đó không? Nguyên liệu nấu ăn ở đây có đủ mọi thứ, tôi có thể làm ra bất cứ món ăn gì, cho dù làm không được, tôi có thể đi mua, đảm bảo vào giờ ăn trưa Lãnh tiểu thư có thể ăn những món mình muốn."

Trong đầu Lãnh Tang Thanh nhanh chóng hoạt động, cuối cùng thứ gì hắn ở đây không có chứ? Cho dù đi mua, cũng phải hao tốn rất nhiều tâm chí. Cô lúc thì chống cằm, lúc thì vò đầu bức tóc, đi một vòng quanh bàn ăn.

Đột nhiên, cô nghĩ tới một thứ, khoái trá nhưng cũng đầy âm mưu mà cười cười nói với La Sâm: "Sâm! Ông biết không?"

https://thuviensach.vn

"Nhân sâm hay sâm tây?" La Sâm hỏi.

"Ách ...Nhân sâm." Lãnh Tang Thanh suy nghĩ một chút rồi trả lời.

"Nhưng thứ này la vị thuốc, cho dù có đem đi nấu ăn, mùi vị cũng không ngon." La Sâm vừa nói, vừa suy nghĩ thứ này có thể mua được ở chỗ nào.

"Mùi vị này, ông không hiểu! Ông không hiểu!" Lãnh Tang Thanh vội vàng nói, trong lòng cô hiểu rõ, thực sự có thể chọc giận đối phương, thì lại càng dễ dàng từ đây đi ra, chỉ có điều, quản gia được huấn luyện kĩ như vậy, cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, e rằng con đường này không thể đi tiếp được.

La Sâm suy nghĩ một chút, bình tĩnh mà đưa ra giải pháp: "Tốt, trước bữa trưa xin mời ba vị ở chỗ này tha hồ mà vận động, suối nước nóng, biển nhân tạo, rạp chiếu phim, phòng tập thể hình, ở đây đều có, tôi đảm bảo ba vị sẽ không cảm thấy buồn chán, tôi bây giờ ra ngoài chuẩn bị nhân sâm, khi đến bữa trưa sẽ thông báo cho các vị, tôi lui xuống trước." Nói xong La Sâm xoay người rời khỏi phòng ăn.

Ngay khi La Sâm đi khỏi chưa tới mười giây, Lãnh Tang Thanh cũng bước một bước dài, im lặng mà nhanh chóng lẻn đến cửa, nhẹ nhàng nhìn thoáng qua khe hở, lại đắc ý mà đóng cửa lại, quay đầu nhìn hai người trên bàn ăn, trong ánh mắt vẫn có chút suy nghĩ.

"Các người không phải muốn một triệu sao?" Cô tràn đầy ý tứ mỉa mai, tức giận hỏi.

Giáo sư Tra Nhĩ nhìn ra ý châm chọc của Lãnh Tang Thanh, xấu hỏi mà nói: "Không....à không...Sẽ không."

https://thuviensach.vn

Tiêu Tông nhíu mày, cười cười, không nói gì chỉ đứng dậy nhẹ nàng đẩy cánh cửa, lại bị Lãnh Tang Thanh túm lại.

"Anh muốn làm gì?"

"Tôi đi theo dõi hắn, xem hắn từ nơi nào đi ra ngoài, cho dù không tìm được, cũng có thể giới hạn phạm vi, cũng thuận lợi để tìm ra lối thoát."

Khóe miệng Lãnh Tang Thanh hơi vẹo một tí, trên khuôn mặt thanh tú, tất cả mọi người đếu có âm mưu, khiến cho người ta bất an, dáng cười cười làm cho không khí cũng thiếu oxi.

"Đừng bứt dây động rừng, tôi, đúng là có một biện pháp rất tốt."

Lời vừa nói ra, trên mặt hai người kia đều rất sửng sốt có chút mong đợi.

Lãnh Tang Thanh hình như nắm rõ hết mọi chuyện, cô gái này ngoài vẻ mặt xinh đẹp, nhìn giống như dịu dàng ít nói, nhưng mưu mô trong lòng thì vô số kể. Cho dù phần lớn thời gian, những kế hoạch này đều kết thúc trong thất bại, bất quá trong tình trạng nguy cấp, chuyên gia vẫn không làm chủ được đối với ý kiến của cô mà ôm hi vọng.

"Biện pháp gì?" Giáo sư Tra Nhĩ buông đồ ăn trong tay xuống, hiếu kì mà đi đến trước mặt Lãnh Tang Thanh.

"Là cùng với mùi xăng trong phòng buổi sáng có liên quan sao? Nhìn vành mắt của em đều hiện ra, tối qua em rốt cục đã làm chuyện gì?" Vẻ mặt Tiêu Tông ân cần, thuận thế đem hai tay đặt lên vai của Lãnh Tang Thanh.

"Hả, đúng vậy, bây giờ toàn thân tôi đều mệt mỏi." Lãnh Tang Thanh giật mình, xoay xoay cổ, cố tình giống như vô ý mà thoát khỏi hai tay của

https://thuviensach.vn

Tiêu Tông, "Không phải tôi thừa nước đục thả câu, thật là một câu không thể nói rõ, tóm lại chúng ta bây giờ việc phải làm là đem bữa sáng ăn hết, như vậy mới có sức mà chạy trốn."

Hai người sau khi nghe xong, trên mặt càng nghi ngờ, nhưng vì nắm chắc thời gian, lại không thể chậm trễ nữa, cũng đều về lại vị trí của mình, từng ngụm từng ngụm mà lấp đầy bao tử.

Không đến năm phút, mọi người đã ăn xong bữa sáng.

"Tang Thanh, tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Tiêu Tông hỏi.

Lãnh Tang Thanh "ừng ực" uống hết rượu còn lại trong ly, bỏ ly xuống, liếm môi: "Tay nghề của người này thật đúng là không còn gì để nói." Cô dùng khăn lau miệng, sau đó nhìn hai người nói: " Trong lúc chạy đi, gặp phải phiền phức gì, đã có thể dựa vào các người." Nói xong, cô đẩy cửa phòng ăn, đứng ở trong hành lang mà đi tới đi lui nhìn xung quanh một chút, tiếp theo quay lại nói: "Đi theo tôi! Mau!"

Hai người vội vàng chạy ra, đi theo phía sau Lãnh Tang Thanh.

"Tôi hôm qua em không hề nghỉ ngơi, là đi tìm lối ra sao?" Tiêu Tông hiếu kỳ.

"Không hề." Lãnh Tang Thanh lắc đầu.

"Chúng ta bây giờ trốn như thế nào? Chẳng lẽ phải tiếp tục tìm cửa? Nếu như có thể dễ dàng tìm được, ta nghĩ quản gia La Sâm cũng sẽ không cho chúng ta không gian tự do rồi." Giáo sư Tra Nhĩ ít nhiều có chút than phiền.

https://thuviensach.vn

"Giáo sư không cần lo lắng, đường đi ra ngoài mặc dù chưa tìm được, thế nhưng, tự có người dẫn đường cho chúng ta." Lãnh Tang Thanh kiên quyết mà nói.

"Lẽ nào em giả bộ với La Sâm là mấy cái thiết bị có vấn đề?" Tiêu Tông nhìn như có chút hiểu, giọng điệu vô cùng ngạc nhiên.

"Làm thế nào có thể? Làm sao em lại không có việc gì lại đem cái thứ đồ đó trên người." Lãnh Tang Thanh phủ định suy đoán của anh.

"Như vậy thì làm thế nào?"

Hai người lúc này đã bị Lãnh Tang Thanh đưa bọn họ lần đầu tiên cửa phòng khách này, Tiêu Tông muốn hỏi nhưng chưa kịp hỏi, đã bị Lãnh Tang Thanh ngắt lời.

Cô ngắt anh một cái, lại chỉ chỉ cửa phòng khách: "Anh cẩn thận một chút nhìn xem trong phòng có người không."

Tiêu Tông khó hiểu mà gật đầu, tiếp đó nhẹ nhàng đi tới cửa, chậm rãi đẩy nhẹ một cái, theo khe hỡ mà nhìn quét bên trong, sau đó cái đầu càng hướng sâu vào bên trong, đảo mắt nhìn quanh một chút.

"Không có ai, hắn hẳn là đã đi rồi, xe cũng không thấy."

"Tất cả đều nắm rõ!" Lãnh Tang Thanh đột nhiên giống như uống thuốc kích thích, chạy vào trong đại sảnh phòng khách, nhìn chằm chằm màu vàng đất trên mặt đất, dấu vết của dầu mỡ.

Tầm nhìn của hai người cũng bị cô đưa tới trên vết này, vết này hình thành vệt dài, đầu tiên là thẳng sau đó ngoằn ngoèo trên mặt đất, mãi cho đến một bức tường phía trước phòng khách, thì không còn, cảm giác giống

https://thuviensach.vn

như đi vào một đầu khác, vị trí bức tường bên cạnh, vết cũng trở nên mờ nhạt.

Tiêu Tông thoáng cái có phản ứng: "Đây là, dấu vết của bánh xe!"

Lãnh Tang Thanh nhóm lên một tia đắc ý trong đầu: "Không sai! Không sai! Cái này mọi người đã hiểu chưa, đỡ phải phiền phức giải thích cho mọi người rồi!"

"Em làm như thế nào?" Anh đi lên trước ngồi chồm hổm trên mặt đất, lấy tay lau lau vết, cẩn thận mà nhìn trên tay, một hơi xăng đập vào trong mặt.

"Đây là cái gì? Không khô nữa."

Lãnh Tang Thanh nháy mắt một cái, cười nhẹ nhẹ: "Hi hi, trấn quốc chi bảo."

Hai người sau khi nghe xong, quai hàm thiếu chút nữa rớt xuống, miệng hả rộng. Bọn họ đều biết Lãnh Tang Thanh nói chính là chỉ bức tranh sơn dầu dưới lầu ngày hôm qua, mặc dù đối với phương diện này không phải là chuyên gia, nhưng tin tức náo loạn lớn như vậy, ai cũng đều biết bức tranh đó có giá trị bao nhiêu.

"Lẽ nào là nó, lẽ nào không thể chọn cái khác sao? Ở dưới không phải còn rất nhiều bức tranh sơn dầu sao?" Giáo sư Tra Nhĩ ở một bên tiếc nuối nói, lông mày hơi nhướng lên một chút.

"Chính là muốn dạy cho bọn chúng một bài học!" Lãnh Tang Thanh tức giận nói, đồng thời, đôi mắt linh động, tìm quanh cái gì đó trong phòng.

https://thuviensach.vn

Việc này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh tìm chốt đi, dấu vết của bánh xe biến mất tại vị trí bức tường này, lối ra nhất định ở chỗ này, chốt hẳn là ở gần đây." Tiêu Tông hiểu được ý đồ của Lãnh Tang Thanh.

"Thế nhưng, chúng ta cứ như vậy mà chạy đi, bọn họ có lẽ sẽ đem chúng ta bắt trở về, không phải sao?" Giáo sư Tra Nhĩ than thở đầy lo lắng.

"Tóm lại chạy trước rồi nói sau, đến lúc đó có thể thông qua đại ca của Tang Thanh đứng ra dàn xếp, tôi nghĩ với tiếng tăm của anh ấy, Niếp Nhân Thế sẽ cho qua." Lần này Tiêu Tông vừa nói ra, rồi lại làm kinh động tới một người khác.

"Anh thế nào biết chuyện của đại ca tôi?" Lãnh Tang Thanh tràn đầy nghi ngờ.

"Trước đây Niếp Nhân Thế không phải đã nhắc qua sao? Người điều hành tập đoàn Lãnh thị tiếng tăm lừng lẫy, ai cũng đều nghe qua." Tiêu Tông giải thích.

"Tôi không nghe nói qua." Giáo sư Tra Nhĩ khó chịu ở một bên mà nói.

Tiêu Tông cười cười: "Chúng ta không còn nhiều thời gia nữa." Anh chuyển đề tài.

Lãnh Tang Thanh không hỏi nhiều, ba người trong phòng bắt đầu vội vàng, giáo sư Tra Nhĩ tìm kiếm trên tường, Tiêu Tông di chuyển mấy bình hoa, đẩy đẩy giá sách, mà Lãnh Tang Thanh kéo một chiếc ghế đi tới chặn trước mặt anh.

"Không có việc gì, tôi không làm phiền, Tang Thanh nghĩ ngơi một chút, tối hôm qua không có ngủ." Tiêu Tông thấy Lãng Tang Thanh lo lắng, trong lòng có một dòng nước ấm dâng lên.

https://thuviensach.vn

Còn không chờ anh rộ lên, đã bị Lãnh Tang Thanh đẩy về chỗ cũ: "Xem phim truyền hình không phải đều như vậy sao? Chốt, đều là cái điều khiển từ xa mang theo bên người. Nếu đây là bức tường, vậy đập bể nó!" Cô lại đi tới trước nhấc cái ghế trong tay.

Tiêu Tông bất đắc dĩ mà cười cười: "Cái này không được." Tiếp tục quét qua một vòng trong phòng, ánh mắt dừng lại ở một bức tượng đồng Venus ở góc tường.

"Tang Thanh, giúp một chút." Hai người vất vả mà nhấc tượng đồng lên, hình như giống bức tường thành ngày xưa, vặn vặn mà mở được bức tường mật đạo.

"Ta cũng đến giúp." Giáo sư Tra Nhĩ tháo kính xuống, xắn tay áo, khiêng bức tượng từ phía sau.

"Vâng, chúng ta phải thêm sức!" Tiêu Tông dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, tha thiết mà nhìn Lãnh Tang Thanh, cũng giúp cô lau mồ hôi trên má.

Mà Lãnh Tang Thanh lại quay đầu nói với giáo sư Tra Nhĩ: "Giáo sư, chúng ta có thể đổi vị trí không, vết thương trên tay tôi chưa lanh, không dùng sức được."

"Tốt." Hai người đổi vị trí cho nhau, tay Tiêu Tông cũng xấu hổ mà rụt về.

Tượng đồng dời đi âm thanh bức tường di chuyển cũng truyền đến tay ba người, mồ hôi thấm ướt toàn thân, bộ quần áo ngủ của Lãnh Tang Thanh càng thêm ướt át. Bất quá trên mặt bức tường xuống hiện một con đường dài, khiến cho mọi người tràn đầy hi vọng mà càng dồn thêm sức.

https://thuviensach.vn

"Cần tôi đưa cho mọi người dụng cụ không? Con nha đầu gian xảo!"

Phía sau ba người truyền đến một âm thanh tao nhã, trong sự tao nhã lộ rõ sát khí.

Tất cả mọi người dừng động tác, toàn bộ không gian như bị đóng băng, mặc dù toàn thân đều là mồ hôi, cũng có cảm giác có một luồng khí lạnh, tất cả bọn họ đứng im ngay cả hô hấp và nhịp tim cũng đều nghe rõ.

Nhìn lại, có hai người đứng phía sau.

Một người là quản gia La Sâm, vô cùng phận nộ.

Người kia chính là chủ nhân Niếp môn Niếp Nhân Thế, vẫn tao nhã như xưa, vẫn là một người thu hút.

"Lãnh tiểu thư thật thông minh! Từ khi vừa vào đến đây, thì đã phát huy khả năng quan sát và xúi giục. "Niếp Nhân Thế cười lạnh.

Ba người cảm thấy kế hoạch bị bại lộ, buông tượng đồng trong tay xuống, đầu Venus đã thay đổi hình dáng.

Lãnh Tang Thanh cầm cái khăn trên bàn, giận dỗi mà lau trán và cổ, tức giận nói: "Vâng, cám ơn đã quá khen."

Niếp Nhân Thế bước chậm rãi đến trước mặt Lãnh Tang Thanh, nhìn cô từ trên xuống dưới, vẻ mặt không chút hờn giận, Lãnh Tang Thanh cũng không tỏ ra yếu thế mà ngửa đầu nhìn chằm chằm Niếp Nhân Thế, mùi hương thơm mát từ bên trong cùng với mồ hôi, cũng làm cho Niếp Nhân Thế có chút say mê.

https://thuviensach.vn

" Vẻ mặt Lãnh tiểu thư từ buổi tối hôm đó thấy bức tranh kia, hẳn là không phải thấy bức danh họa bị thất lạc cho nên sửng sốt, mà đã nghĩ ra cách trốn thoát nên vui mừng. Lúc những người khác đều tìm lối ra, cô lại tìm thiết bị giám sát trong phòng, là bởi vì sợ khi lấy bức tranh bị phát hiện, nên tìm thiết bị giám sát rồi thì giấu trong bụi huân y, cô lại cố tình nâng ly thủy tinh bên trong có chất tẩy, khiến cho bụi huân y nhanh chóng tàn, để tránh sự thu hút của những người giám sát, cô đã chọn ban đêm để hành động. Đáng tiếc cho bộ sưu tập của ta." Niếp Nhân Thế làm động tác thương xót mà nhìn vết bánh xe trên mặt đất.

Đôi mi dày của Lãnh Tang Thanh vô cùng thản nhiên, đôi mắt trong vốn xinh đẹp, lúc này lại lộ vẻ bướng bỉnh, liếc mắt nhìn vết bánh xe, lại bình tĩnh mà nhìn trên mặt Niếp Nhân Thế: "Nhốt bổn tiểu thư, chẳng lẽ các người lại ngây thơ cho rằng không cần phải trả chút chi phí sao?"

Tim của giáo sư Tra Nhĩ và Tiêu Tông bắt đầu đập nhanh, bọn họ chăm chú lắng nghe Lãnh Tang Thanh, lúc cô thức sự không còn cách nào, tính không chịu khuất phục này sẽ lộ ra ngoài, giống như bây giờ.

Niếp Nhân Thế nói tiếp: " Lãnh tiểu thư thật đúng là khiến cho tại hạ bội phục, trước tiên có thể nghĩ đến, màu của bức tranh có thể bị xăng hòa tan, mà màu sau khi hòa tan đòi hỏi thời gian rất lâu mới đông đặc được, cho nên lấy xăng hay dùng trong xe hòa tan hết màu, sau đó cả đêm đem bôi lên vỏ bánh xe, kế hoạch thật hoàn hảo! Đáng tiếc, cô có lẽ không ngờ tới, tất cả tường trong phòng này đều làm từ nhiệt, cô ở bên trong làm cái gì, cho dù không có máy giám sát, ta ở phía trên cũng biết được nhất cử nhất động."

"Lãnh Tang Thanh hất bột trắng, lại lau lau mồ hôi, coi thường mà khịt khịt mũi: "Nói nhiều như thế, trọng tâm vẫn là 'tôi không ngờ tới' ở phía sau, là đang khoe khoang ngươi nắm toàn bộ kế hoạch trong lòng bàn tay sao? Lúc ta buồn chán đều đổ mồ hôi."

https://thuviensach.vn

" Cô hủy hoại bộ siêu tập của tôi, đây chính là bô sưu tập ta vô cùng yêu thích." Niếp Nhân Thế đi đến bên cạnh vết bánh xe, từ trong người lấy ra một chiếc khăn tay, lau trên vết một chút, lại cầm trong tay mà nhìn một chút, sau đó ném chiếc khăn đi.

" Lúc đàn ông đối mặt với phụ nữ, cần phải nhỏ mọn như vậy sao? Hơn nữa thứ này, đặt trong bảo tàng của nước Pháp được gọi là bộ sưu tập, đặt trong biệt thự của ông gọi là tang vật!" Lãnh Tang Thanh tức giận nói.

Niếp Nhân Thế cười lạnh một tiếng.

"Niếp Lão..." Giáo sư Tra Nhĩ muốn đi đến giảng hòa, lại bị một tay của La Sâm ngăn lại, bị một lực đẩy lên trên chiếc ghế bên cạnh.

Ba người đồng thời ý thức được những thay đổi trong chuyện này, thái độ của quản gia La Sâm không cung kính giống như lúc trước nữa.

"Vâng, được rồi, nhân tiện nói cho các người một tin tốt, các người không ở lại chỗ này bao lâu nữa, trái tim mới đã tìm được rồi, trong thời gian ngắn chúng ta sẽ bắt đầu phẫu thuật. Tình hình xem ra rất tốt, không cần phải yêu cầu ghép não phức tạp như thế." Giọng điệu Niếp Nhân Thế thoải mái mà nói, lập tức xoay người rời khỏi.

" Cơ bản là muốn trị bệnh thành giết người sao? Nhưng lại là người thân của mình. Ngươi thế này không khác gì ma quỷ, chúng ta sẽ không làm cuộc phẫu thuật này!" Lãnh Tang Thanh cự tuyệt, gọi Niếp Nhân Thế dừng bước.

Niếp Nhân Thế quay đầu mang theo vẻ mặt tươi cười, tao nhã như trước: "So với muốn chính tay mình giết người, ta khuyên các người nên

https://thuviensach.vn

thản nhiên mà xem đó là trị bệnh đi, hơn nữa không thể có bất cứ sơ suất gì. Ta nghĩ Lãnh tiêu thư hiểu rõ ý ta."

Sau khi nói xong, Niếp Nhân Thế xoay người biến mất trong tầm mắt mọi người.

Tiêu Tông bỗng dưng từ trên ghế đứng dậy, hướng tới chỗ Niếp Nhân Thế mà đuổi theo, nhưng không ngờ bị La Sâm từ phía sau ôm chặt cổ, gạt một cái, nằm trên mặt đất, không thể nào cử động.

Nhìn thấy tay hai người như vậy tay bắt đầu vặn vẹo, Lãnh Tang Thanh muốn bước đến giúp Tiêu Tông giải vây, chỉ thấy La Sâm dùng một tay mà khống chế Tiêu Tông, từ trên mặt đất nâng tượng đồng Venus lên, trước mặt Lãnh Tang Thanh mà xoay một cái, cô ngừng bước, ba người khó khăn lắm mới nâng bức tượng đồng lên, La Sâm lại chỉ dùng một tay giống như không trọng lượng, ném giữa không trung, vừa vặn đập bể một mặt tường đằng đằng sát khí mà hướng tới vị trí của phía trước Lãnh Tang Thanh.

La Sâm vẫn ở góc tường, không dám động đậy.

" Khoảng thời gian tiếp theo, các người sẽ biết thế nào là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, cũng không tốt như vậy nữa đâu!" Hai hàm răng của La Sâm kiềm nén sự phẫn nộ.

Ba người bị nhốt trong một nhà khách, cánh cửa bị khóa trái từ bên ngoài.

Mật thất lại có thể có nhà khách sáng sủa thế này, Lãnh Tang Thanh bất đắc dĩ mà cười cười, chẳng những không biết hoàn cảnh ở đây, lại có nhiều người có hoàn cảnh giống mình.

https://thuviensach.vn

Mặc dù quản gia La Sâm nói, thời gian tiếp theo bọn họ sẽ không được đối tốt như vậy nữa, thật ra cũng chính là bị hạn chế tự do đi lại, trong nhà khách này có bốn phòng ngủ, một phòng khách và một phòng sách, lại co thể dùng những dụng cụ sinh hoạt, ở đây có đầy đủ mọi thứ, cho nên cũng không khó sống, chỉ có điều đối với Lãnh Tang Thanh mà nói, bị hạn chế không chỉ có tự do, còn có hi vọng nữa.

Tiêu Tông nhìn qua cũng không lo lắng như vậy, anh không ngừng xuất hiện trước mặt Lãnh Tang Thanh, khi thì an ủi cô, khi thì chăm sóc cô, cả người dường như rất hưởng thụ khoảng thời gian bị nhốt cùng Lãnh Tang Thanh này.

Giáo sư Tra Nhĩ lại rất nhanh bị những cuốn sách có liên quan đến sinh học trong phòng sách thu hút, có lẽ đem ông nhốt ở đây, ông cũng sẽ ngoan ngoãn mà ở chỗ này, trong mắt ông không có khái niệm giết và không giết, ông chỉ quan tâm đến lĩnh vực nghiên vứu của mình, một học giả như vậy, khả kính, đáng sợ, đáng thương ... Nhưng không thể phủ nhận những đóng góp của ông trong đời sống giới y học.

Lãnh Tang Thanh một mình ngồi trên ghế sô pha, nhìn mấy con cá rồng màu trắng bơi qua bơi lại trong chậu thủy tinh, có chút suy nghĩ. Thẳng thắng mà nói, ở chỗ này cũng không khác gì so với bên ngoài, theo những chuyện đã trải qua trong mấy ngày này, trong lòng cô hiểu rõ, tất cả Somalia đều là địa bàn của Niếp môn, cho dù ra khỏi mật thất, có thể trốn đi đâu được chứ? Gọi điện cho đại ca, gọi anh tới cứu mình? Đại ca cho dù ngoài không gian, cũng sẽ chạy tới trước tiên, nhưng nơi này là địa bàn của Niếp môn, đại ca tới thực sự có thể mang theo vài người rời khỏi nơi này sao?

Nhưng người có năng lực cứu vài người này, cũng chỉ có đại ca thôi.

Không!

https://thuviensach.vn

Có lẽ còn có một người!

Có sự thông minh, sự am hiểu sâu sắc, hiện lên trong đầu cô.

https://thuviensach.vn

Chương 19: Lòng người khó dò

Trong một phòng khác của mật thất.

"Cần trái tim của Niếp Tích sao? Như vậy thật sự không tốt." Quản gia La Sâm hoảng sợ mà đầy kinh ngạc, đôi đồng tử không tự giác mà co rút lại.

"Dù ở cùng nhau nhiều năm như vậy rồi, vẻ mặt này của ngươi là ta lần đầu tiên nhìn thấy." Niếp Nhân Thế lắc lắc ly rượu đỏ, đưa đến trước mũi ngửi một chút, sau đó uống một hơi, "Nếu thực sự phải so sánh, gia tộc Niếp môn có mấy người, chỉ có trái tim của nó là tốt nhất, phong cách của nó và Hoán nhi cũng rất giống nhau, trái tim như thế đặt ở bên trong người Hoán nhi, nó cũng thấy dễ chịu một chút."

"Tại hạ ngược lại cũng chọn lựa một người phù hợp, so với phát động chiến tranh phiền phức, có lẽ hắn đổi lại càng ít tổn thất một chút. Quản gia La Sâm tiến cử.

"Ngươi muốn nói đến Niếp Thâm?" Niếp Nhân Thế hơi nhíu mày, bên môi nổi lên ý cười như có như không.

"Tiên sinh thật sáng suốt." Quản gia La Sâm ở một bên ngâm thừa nhận.

"Hừ, chuyện này người khác vẫn không rõ lắm, nhưng ngươi đã sớm biết, đứa trẻ đó theo dòng tộc Niếp môn của chúng ta, nhưng không có quan hệ huyết thống, nó là được nhận nuôi." Nói xong, Niếp nhân Thế xoay mặt

https://thuviensach.vn

về hướng quản gia La Sâm, trong mắt tuy có chút khó hiểu, lại vẫn vô cùng sắc bén, dừng lại một chút nói: " Thế nào, ngươi không tán thành dùng trái tim của Niếp Tích sao? Đừng nói với ta trong thời gian nó ở chỗ này, các ngươi sống chung với nhau đã sớm có giao tình rồi à."

Quản gia La Sâm vội vàng cúi đầu giải thích: "Tiên sinh nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ cảm thấy Niếp Nhân Quân không phải người dễ đối phó như vậy, huống hồ giờ bên người hắn lại có thêm một Niếp Ngân, chỉ sợ hỏng việc lớn."

Niếp Nhân Thế thong thả mà đứng lên, vỗ nhẹ bờ vai La Sâm, vẻ mặt rất bình tĩnh, lờ mờ có thể nhận thấy sự thâm sâu độc ác: "Năm đó cũng bị ta dẫm nát dưới chân! Khiến cho vợ phải chết, cũng chỉ có thể nuốt giận, chẳng lẽ ta lại bận tâm đến gia đình con chó chịu tang? Gần đây dã tâm của hắn hình như lại có chút coi trời bằng vung, lần này ta sẽ làm cho con trai hắn chết! Về phần Niếp Ngân thì hãy đợi mà xem."

Nói đến đây, Niếp Nhân Thế dừng lại một chút, đôi mắt sáng ngời như có lửa bừng bừng cháy bên trong, hung hăng đặt ly rượu lên bàn: "Nếu như nó cũng muốn tự mình làm trò hề ở Niếp môn, thì nhất định nó cũng phải chết!"

"Như vậy rất cần thiết, hết thảy giao cho tại hạ sắp xếp." Khóe miệng quản gia La Sâm trầm xuống, siết chặt hai tay làm vang lên tiếng kêu "răn rắc".

"Đùng đùng!" Một tiếng sấm rền vang lên trên bầu trời ở biệt thự của Niếp Nhân Quân, khác với tiếng sấm, sấm rền kinh hãi chính là lòng người.

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Quân nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm tình lúc này cũng giống như tiếng sấm rền, tuy rằng không phải sự tức giận tùy tiện, bên trong nổi giận dữ bằng cả ngọn núi.

Kết quả của cuộc đánh cược làm cho ông rơi vào một trạng thái mệt mỏi, nhưng ông không phải là loại người dễ dàng buông tha, giương mắt nhìn bầu trời cuồn cuộn mây, hai hàm răng nghiến chạc với nhau.

"Tiên sinh." Tần quả gia ở bên cạnh lo lắng mà lên tiếng.

"Cái gì?" Hai mắt Niếp Nhân Thế không rời khỏi cửa sổ, kết hợp với lời nói của Tần quản gia cũng khiến cho người khác rùng mình.

"Ách, không phải muốn gì, chỉ là muốn ngài bảo trọng thân thể." Theo Niếp Nhân Thế mấy chục năm, tâm trạng này của Niếp Nhân Thế, ông ngay cả sự kiện năm đó cũng chưa gặp qua, cho nên, vô cùng lo lắng.

"Tích nhi đâu?" Niếp Nhân Quân hỏi.

"Tiểu thiếu gia sáng sớm đã lái xe đi khỏi Niếp môn rồi." Âm thanh của Tần quản gia lúc này cũng thu lại năm phần.

"Ngân nhi đâu?" Giọng nói Niếp Nhân Quân rõ ràng so với trước rất nhiều.

"Ách, việc này không rõ lắm, ngài cũng biết, đại thiếu gia không thích nói hành tung của mình với người giúp việc." Tần quản gia lo lắng mà trả lời.

Niếp Nhân Quân hít sâu một cái nhanh chóng đứng lên, hung hăng vỗ trên mặt bàn thủy tinh một cái.

https://thuviensach.vn

“Không bằng, chúng ta thản nhiên đối mặt đi, đã không còn biện pháp khác, không phải sao?" Tiêu Tông đem một cái chén cố chấp mà đặt trước mặt đang đờ ra của Lãnh Tang Thanh.

"Cảm ơn." Âm thanh của Lãnh Tang Thanh nhẹ như nước. "Điều này hoàn toàn trái với điều ước ban đầu, điều kiện tiên quyết là không làm tổn hại đến tình mạng người khác, rõ ràng con cáo già này không cho là như thế."

Bây giờ là bảy giờ rưỡi sáng, là ngày thứ năm ba người ở trong mật thất, cũng là ngày thứ năm Lãnh Tang Thanh không nhìn thấy mặt trời, coi như là gặp phải mấy ngày mưa liên tục đi, Lãnh Tang Thanh tự an ủi bản thân như thế.

"Tiêu Tông, anh làm thế nào tìm được em?" Lãnh Tang Thanh bỗng nhiên thốt ra một câu.

"Rất kỳ lạ, anh nhân được điện thoại của một người giấu tên, là hắn nói cho anh biết chỗ ở của em." Tiêu Tông nhíu mày nói.

Lãnh Tang Thanh có chút nghi ngờ, điện thoại giấu tên?

"Là một người đàn ông? Có khả năng là Niếp Nhân Thế không?"

"Không, giọng nói không giống hắn." Tiêu Tông nhún vai, không đi sâu nghiên cứu.

"Chủ nhân ngôi biệt thự tôi ở cũng họ Niếp, hình như La Sâm với hắn cũng không nhận ra, nhưng hắn đúng là nhân tài của Niếp môn." Đồng tử của Lãnh Tang Thanh đổi tới đổi lui, ngốn cái bánh pudding trong miệng

https://thuviensach.vn

móp méo thành một cái dấu chấm hỏi, cô tạm thời không có tinh thần và thể lực để tìm hiểu ai có thể hiểu rõ hành tung của cô như thế.

"Hay là người đàn ông mang em đi?" Tiêu Tông bình tĩnh suy nghĩ một chút, nghĩ tới trước đó anh có nghe nói, nhưng vẫn không hiểu những lời đó của Lãnh Tang Thanh là có ý gì: "Tại sao vô duyên vô cớ lại nhắc đến hắn?"

Lãnh Tang Thanh muốn nói lại thôi, vẻ mặt trầm xuống: "À, không có gì."

Ánh mắt Tiêu Tông tối sầm lại, "Em không phải là muốn hắn giúp chúng ta rời khỏi Somalia chứ?"

Lãnh Tang Thanh không nói gì, vẫn suy tư như trước.

Nhìn thấy vẻ mặt này của Lãnh Tang Thanh, Tiêu Tông suy nghĩ một chút: "Nhà khách này vẫn không tìm được lối ra bên ngoài của mật thất, bên ngoài mật thất còn có một hoàng cung của Niếp môn lớn như vậy, ngoài cửa Niếp môn trong vùng duyên hải này cũng nằm trong phạm vi khống chế của bọn họ, mà chúng ta bây giờ ngay cả chỗ ban đầu cũng không có cách nào rời khỏi! Tạm thời không nói đến chúng ta phải tìm anh ta như thế nào, cho dù nhìn thấy anh ta, cũng không nhất định có thể trốn được ra ngoài, huống hồ em cũng nói, anh ta là người của Niếp môn, anh ta sẽ giúp đỡ người ngoài sao?"

Lãnh Tang Thanh vẫn không nói gì, cũng không để ý đến anh, , điều này với phản ứng của Lãnh Tang Thanh không phù hợp, cảm giác của phụ nữ, khiến cô có chút bất lực.

Tiêu Tông ngồi xuống trước mặt Lãnh Tang Thanh, lông mày nhíu chặt, vẻ mặt hết sức chăm chú đông, khẩn khiết mà nhìn thẳng hai mắt của Lãnh

https://thuviensach.vn

Tang Thanh: "Nghe đây, Tang Thanh, mặc dù anh cũng không muốn thế này, nhưng thật sự không có cách khác, chúng ta thản nhiên đồng ý đi! Cho dù chúng ta có thể chạy đi, chúng ta cũng không có cách đi thật xa, mạng sống của bản thân anh không quan trọng, nhưng chỉ xuất hiện một chút bất trắc, em có thể vĩnh viễn không thấy được ánh mặt trời, em không phải thích ánh mặt trời sao?"

Nghe xong những lời này, trên mặt Lãnh Tang Thanh lộ rõ vẻ xúc động, đứng lên đi tới phòng mình, thản nhiên mà nói: "Thế nhưng tôi, càng sợ không phải từ nay về sau không thể nhìn thấy ánh mặt trời nữa.”

Niếp Ngân đã nằm ở bệnh viện tư nhân của Mogadishu đủ hai ngày mới trở về biệt thự, sau khi thấy biệt thự trống rỗng mới nhớ tới nhà cũ, lái xe dừng lại bên cạnh xích đu dưới gốc cây đại thụ. Trên xích đu phảng phất có hình bóng của anh khi còn nhỏ, cây đại thụ là nhân chứng cho sự trưởng thành của anh, Niếp Ngân trong tình cảnh này có chút che giấu vào bên trong.

"Thiếu gia?" Giọng của Tần quản gia từ sau lưng Niếp Ngân truyền đến.

Niếp Ngân nhanh chóng quay đầu lại, cảnh giác mà lui về phía sau hai bước, đây là phản xạ bản năng của anh.

Hành động này làm cho Tần quản gia lại càng hoảng sợ, sau đó trên mặt xuất hiện vẻ đau lòng, ông thật sự có thể cảm thấy được thiếu gia mấy năm nay ở bên ngoài, mặc dù coi như khỏe mạnh, nhưng nhất định chịu không ít khổ cực.

"Tiên sinh nói cậu trở về thì đi vào thư phòng gặp ông."

Niếp Ngân không nói gì, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía thư phòng.

https://thuviensach.vn

Tiếp gõ cửa chậm rãi trong hành lang không một bóng người phá vỡ sự cô độc. Niếp Ngân đẩy cửa thư phòng đi vào, nhìn thấy Niếp Nhân Quân đang thưởng thức một món đồ hình như là đồng kiếm của Trung Quốc xưa. Ông nhìn thấy Niếp Ngân đi vào, một bước dài đi tới, thanh kiếm trong tay đâm thẳng về phía cổ họng Niếp Ngân.

Anh hơi nghiêng người, tránh được cú tập kích của Niếp Nhân Quân. Niếp Nhân Quân nhanh chóng thu hồi chiêu thức, lần nữa hướng anh đâm tới, chỉ thấy thắt lưng anh co lại, cúi xuống, lần thứ hai thanh kiếm đâm vào khoảng không. Niếp Ngân thuận thế giơ tay lên, dùng ba ngón tay nắm mũi kiếm, đưa một chưởng vào giữa thanh đồng kiếm, cả thanh đồng kiếm chia làm hai, phần bị gãy rơi xuống đất.

"Thân thủ của con đúng là có tiến bộ hơn lúc trước." Niếp Nhân Quân nhìn đoạn kiếm trong tay nở nụ cười.

"Cha chỉ dùng ba phần lực, giữ lại bảy phần, chỉ sợ con muốn tránh cũng khó." Niếp Ngân trả lời.

"Không đúng! Cha dùng năm phần lực." Khóe miệng Niếp Nhân Quân trầm xuống, trong ánh mắt có chút hăng hái không thua kém thanh niên trẻ tuổi.

"Đáng tiếc phá hỏng vật báu của cha." Niếp Ngân đặt lưỡi kiếm lên bàn của Niếp Nhân Quân.

"Vật báu?" Niếp Nhân Quân cầm lấy mũi kiếm, kể cả chuôi kiếm trong tay, cùng ném vào thùng rác. "Thứ này không có tư cách nằm trong bộ sưu tập của cha, huống hồ, con với em trai con mới thật sự là vật báu của ta."

Một câu nói khiến trong lòng Niếp Ngân có chút chua xót, anh ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, không nói gì.

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Quân lấy ra môt chai rượu sản xuất năm 45 cùng với hai chiếc ly thủy tinh đế cao cực kì tinh xảo. Sau khi rót đầy, đem một ly đặt trước mặt Niếp Ngân.

"Hôm nay hai cha con chúng ta có phải nên chút mừng một chút không!" Niếp Nhân Quân giơ ly rượu lên mũi ngửi một cái, một hương thơm ngào ngạt của rượu quanh quẩn bên trong mũi không tan, "Quả nhiên là rượu ngon, toàn thế giới có thể uống loại rượu này, tính cả cha thì không quá năm người." Ông giơ ly rượu lên, ý bảo Niếp Ngân cũng thưởng thức một chút. "Con là người thứ sáu."

"Niếp Ngân đem ly rượu tao nhã mà lắc lắc vài cái, "Năm 1945 thì đúng là cả một thế kỉ đây là mẻ rượu được ủ tốt nhất, quả nhiên danh bất hư truyền. Chỉ có điều, cha muốn cùng con chúc mừng chuyện gì chứ?"

Niếp Nhân Quân nhàn nhạt cười: "Nghe nói con đem một cô gái đến biệt thự, sao không mang về nhà cùng ăn bữa cơm?"

Ông nói làm đôi mắt Niếp Ngân hơi trầm xuống, một lúc sau nhìn Niếp Nhân Quân, thân hình cao lớn có chút hướng ra trước, ngữ khí lại rất nhỏ nhẹ, "Một người sống to lớn như vậy có thể tự nhiên biến mất, cha nói, có phải là chuyện kì lạ không?"

"À? Trên đời này thật sự sẽ có người cướp đi người bên cạnh con sao?" Niếp Nhân Quân có chút kinh ngạc, ý cười trên mặt không giảm.

Lần này Niếp Ngân không mở miệng, ánh sáng nhạt chiếu trên mặt anh, một tia lo lắng được giấu xuống.

"Con thích con bé kia?" Niếp Nhân Quân đột nhiên nói, hình như cũng không muốn cùng anh đoán câu đố nữa.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Niếp Ngân có chút thay đổi, ánh mắt lại trở nên nghiêm túc,

"Có phải chỉ cần là người con thích, phụ thân đại nhân đều có thể buông tay?"

"Ngân nhi, con đem mũi nhọn chĩa vào cha của con!" Niếp Nhân Quân đứng lên, sự tức giận lan ra toàn thân. "Đừng quên cô ta chỉ cần đứng ở bên Niếp Nhân Thế thì trước sau cũng là kẻ địch của chúng ta."

"Cha, con hỏi lại một lần." Đôi mắt Niếp Ngân vẫn bình lặng như trước, giọng nói cũng không biến sắc mà rất bình tĩnh, lần thứ hai lặp lại, "Có phải chỉ cần là người con thích, cha có thể buông tay?"

Cả một thư phòng lớn như vậy, được lấy đầy bởi những quyển sách, cũng không có cảm giác trống trải, nhưng những lời Niếp Ngân nói hình như có tiếng vọng lại, bên tai hai người nhiều lần vọng lại, cho đến khi âm thanh dần mất đi, trong phòng có một loại yên tĩnh, chỉ có thể nghe tiếng nghiến răng "ken két" của Niếp Nhân Quân.

Cơn tức giận không được kiềm nén, mũi ông mở to ra, một tay dùng hết sức đập lên bàn, âm thanh cực lớn, xé rách sự yên tĩnh trong phòng, hai ly rượu cùng lúc ngã xuống, rượu đỏ tràn ra, giống như dòng máu đỏ nổi bật trên mặt bàn làm bằng cây tử đàn, chậm rãi chảy xuống.

"Láo xược gì đó, con lẽ nào vẫn muốn đối đầu với cha cho đến chết sao? Trong thế giới này lại còn có thể có một đứa con trai đối xử với cha mình như vậy sao?"

Ánh mắt thâm thúy của Niếp Ngân xuất hiện một tia oán hận, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt lại bị che phủ bằng sự bình tĩnh như trước. "Cha còn chưa đủ sao? Tranh chấp trong gia tộc, cha mất đi tất cả mọi thứ vẫn

https://thuviensach.vn

không ngại sao? Năm đó người phụ nữ mà cha yêu thương, lúc nằm trên giường bởi vì hao tổn tâm lực, cha ở đâu? Năm đó trước lúc hấp hối, nắm tay anh em chúng con, nói chúng con phải rời khỏi Niếp môn, cũng không hề oán hận cha, lúc đó cha ở đâu?"

Sau một giây, áo anh liền bị Niếp Nhân Quân túm lấy, đôi đồng tử như phun lửa, gắt gao mà nhìn vào mắt anh: "Tiểu tử thối, ngươi - câm miệng cho ta!"

Niếp Ngân lạnh lùng cong môi, sau một giây, đẩy tay ông ra, không nhanh không chậm mà sửa lại áo, từng cử động lộ ra vẻ lạnh lùng cùng tao nhã. "Vài chục năm không gặp, lúc cha lần đầu tiên nói chuyện này với con, con cũng không lập tức cự tuyệt cha, đây là con kính trọng cha, đừng khờ dại cho rằng là con thỏa hiệp với dã tâm của cha."

"Dã tâm của ta? Đến lúc đó người ngồi trên ngôi vương là ngươi, hơn một trăm xí nghiệp trên toàn thế giới đều do ngươi nắm giữ, toàn bộ mấy trăm vạn hải tặc trên toàn thế giới đều do ngươi chỉ huy, ta làm tất cả chuyện này đều là vì ngươi!" Niếp Nhân Quân đi vòng qua bàn đến trước mặt Niếp Ngân, càng nói càng kích động, lời nói sắc bén, cứ thế thốt ra.

"Thế nhưng trong gia phả Niếp môn, có sự thay đổi người thừa kế trong dòng tộc, đến lúc đó tên được xếp đầu tiên là cha." Niếp Ngân không né tránh ánh mắt của ông, trái lại dùng ánh mắt rất thong dong mà nhìn lại ông.

"Chúng ta đều có được, có gì không ổn?" Niếp Nhân Quân nói tiếp.

"Cha lầm rồi, đây không phải điều con muốn!" Đôi mắt bình tĩnh của Niếp Ngân chợt sắc bén như chim ưng, trong giọng nói bình tĩnh ẩn giấu bão táp bên trong. Nói xong, anh xoay người đi đến cửa, mỗi một bước đi trên sàn nhà đều phát ra âm thanh như cảnh cáo ở màng tai của Niếp Nhân Quân.

https://thuviensach.vn

"Đứng lại! Ta cảnh cáo con đừng vì một nữ nhân mà trở nên ngu ngốc, con nên biết rõ rằng một ngày nào đó Niếp Nhân Thế tìm ra cô ta thì sẽ có hậu quả thế nào!"

"Trên thực tế, cô ấy đã bị Niếp Nhân Thế tìm ra rồi." Anh dừng bước, không hề quay đầu chỉ quay lưng lại Niếp Nhân Quân mà nói, lại đủ để đem tình thế cùng kế hoạch trong lòng nói ra: "Con sẽ nghe theo nguyện vọng của mẹ, sẽ không hận cha. Lần này sẽ là lần cuối cùng con bước vào Niếp môn, chỉ một lần này!"

Cánh cửa bị đóng lại, trong phòng chỉ còn lại một người là Niếp Nhân Quân với một căn phòng đầy kích động.

Niếp Ngân vừa mới đi khỏi không đầy hai phút, cửa thư phòng lại vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

"Vào đi."

Ngữ khí của Niếp Nhân Quân vô cùng không tốt, nổi đau vẫn ngấm dần trong người ông, đau khổ đến từ chính những lời nói như dao đâm vào tim của con trai, ông dù sao cũng không nghĩ tới con ông cuối cùng đồng ý ở lại không phải vì ông là cha.

Cánh cửa bị Tần quản gia chậm rãi mở ra, ông cũng nhận ra bầu không khí tức giận trong phòng, cho nên cũng không vào, chỉ hướng nữa người vào, lựa từng lời mà nói: "Tiên sinh, cậu hai vừa gọi điện về nói chiều hôm nay trở về."

https://thuviensach.vn

Chương 20: Niếp Ngân và Niếp Tích

Mật thất, ba người cùng im lặng không nói, từng người hình như đều có những dự định riêng của mình.

Cách cửa phòng khách mở ra, quản gia La Sâm rất ung dung nhưng thân hình không thể xem thường, từ giữa khe hở cửa cánh cửa xuất hiện. "Xong bữa sáng rồi, đến phòng ăn dùng bữa đi."

Lời vừa nói ra, mọi người trong phòng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, Giáo sư Tra Nhĩ buông quyển sách trong tay xuống, Lãnh Tang Thanh cũng từ trong phòng ngủ chạy ra, dĩ nhiên, mỗi người ngoại trừ kinh ngạc, còn có một chút bất ổn đặt ở cửa.

"Hôm nay, là đi ra ngoài dùng cơm?" Tiêu Tông lần nữa xác định.

Ba bữa cơm mấy ngày hôm nay đều là đưa đến trong phòng, nói cách khác bọn họ ăn cơm, đi ngủ, tắm rửa, vệ sinh tất cả mọi thứ cũng không ngoài phạm vi nhà khách này.

"Hừ." Quản gia La Sâm không giải thích nữa, cười nhạt một tiếng , xoay người, không ngoảnh đầu: "Các người chuẩn bị lại một chút, quả tim ngày hôm nay sẽ đưa đến đây." Nói xong, hắn chậm rãi rời đi, để lại cánh cửa mở rộng, để lại trong phòng bầu không khí đóng băng.

Ba người đứng tại chỗ chưa hề di chuyển, chốc lát, Lãnh Tang Thanh đã mở miệng trước, "Tranh thủ thời gian mà nghĩ ra biện pháp!" Vẻ lo sợ trên

https://thuviensach.vn

mặt cô, trước tiên đi ra phòng khách.

Thức ăn trên bàn cơm chủng loại so với lần trước khi bọn họ dùng cơm ở chỗ này, ít đi hơn một nửa, chỉ có điều, đã không ai lưu ý đến điểm ấy.

Quá trình dùng cơm rất im lặng, mỗi người đều cứng nhắc mà gắp thức ăn, quản gia La Sâm cũng không nói gì, nhưng trong đầu mỗi người lúc này giống như đã có bão táp.

Chỉ trong chốc lát tiếng bước chân ầm ĩ bên ngoài nhà ăn, phá vỡ sự yên lặng ở đây, quản gia La Sâm sau khi nghe được, vội vàng đi ra phòng ăn.

Ba người liếc mắt nhìn nhau đầy nghi hoặc, buông bộ đồ ăn trong tay xuống, chạy tới hành làng tìm kết quả.

Ngoài hành lang, trừ quản gia La Sâm còn có sáu người, Niếp Nhân Thế và người đàn ông mặc âu phục mang giày da, bốn người đàn ông cầm cáng cứu thương, trên cáng cứu thương có một người nằm, toàn thân bị quấn vải trắng, mà bốn thanh niên cùng nhìn xung quanh, dễ nhận thấy giống như cảm thấy hiếu kì với cách bài trí ở đây.

Quản gia La Sâm và Niếp Nhân Thế sau khi nói nhỏ với nhau cái gì đó, đoàn người theo Niếp Nhân Thế hướng đến phòng phẫu thuật, quản gia La Sâm hướng tới vị trí ba người Lãnh Tang Thanh mà đi đến.

"Dùng xong chưa? Đi theo tôi đến phòng khử trùng. Tôi thật sự sẽ cho các ngươi ngày mai đi ra mà cảm thấy vui vẻ." Giọng điệu của quản gia La Sâm, nghe rất chói tai. Mà những lời này giống như là đang ra lệnh, không chút thương lượng.

Ba người rơi vào trạng thái thấp thỏm không yên, cùng nhau đi theo.

https://thuviensach.vn

Đến phòng khử trùng, tất cả quần áo trong phòng khử trùng đều được chế tạo đặc biệt, con trai của Niếp Nhân Thế nằm ở bên phải phòng phẫu thuật, lớp băng đã tan, sắc hồng toàn thân đã khôi phục, bên trái phòng phẫu thuật, vừa mới đẩy vào một người bị bọc vải trắng toàn thân. Cùng lúc đó, bọn họ cũng gặp được chủ nhân của bộ quần áo khác, là một phụ nữ, cô đứng ở nơi đó, cầm một thứ giống như bùa chú gì đó bên cạnh, rất dễ nhìn thấy bộ quần áo này không phù hợp với cô, nhưng ngược lại cũng không nói gì, chỉ hơi nhíu mày một chút.

"Thế nào, Mặc Di sư phụ? Quần áo này mặc vào sao lại như vậy." Niếp Nhân Thế nhìn Mặc Di Nhiễm từ trên xuống dưới, tỏ vẻ lo lắng.

"Không sao, Niếp lão, không cần lo lắng, tâm tĩnh thì cả thế giới sẽ bất động, quần áo thì có quan trọng gì." Mặc Di Nhiễm thản nhiên đáp, lại đem bùa từng cái rải ra, rất nhanh, cả phòng giải phẫu giống như một không gian kì bí.

Lực chú ý của ba người đồng thời bị thu hút tới trên người phụ nữ này, nhất là Lãnh Tang Thanh, chỉ ngạc nhiên mà nhìn cô. (thực tế ở đây sẽ gặp không ít những "nhân vật nổi tiếng" trong quá trình ra vào, sắp xếp lại lần nữa tình hình)

"Vị này chính là ..." Tiêu Tông có chút khó hiểu hỏi.

"À, Tiêu tiên sinh, con người của tôi theo tín ngưỡng phật giáo, Mặc Di đại sư là tôi mời tới trong quá trình làm phẫu thuật, giúp đứa con tôi bình tĩnh tâm hồn." Niếp Nhân Thế giải thích, bất cứ lúc nào, trên người hắn cũng tồn tại một loại nho nhã lịch sự.

"Phật giáo? Tính ngưỡng? Một người có lòng dạ ma quỷ quỳ gối trước mặt Bồ Tát cầu xin che chở sao? Nếu thực sự nói dáng vẻ tiều tụy, ngươi

https://thuviensach.vn

nên ngừng tất cả mọi chuyện đang làm." Lãnh Tang Thanh cực kỳ xem thường mà nói.

Niếp Nhân Thế không nói gì, chỉ lạnh lùng cười.

"Ta đã đem tất cả sự tu nghiệp của mình chuyển lên người Niếp lão, mà Niếp lão không cẩn thận phạm phải nghiệp chướng, cũng sẽ được ta giải trừ." Mặt của Mặc Di Nhiễm nhìn về phía Lãnh Tang Thanh, ngữ khí trước sau đều tĩnh như nước.

"Có tiền có thể đuổi ma thôi, xem ra còn có thể đuổi quỷ rồi." Lãnh Tang Thanh nghĩ thầm, thế nhưng trong tình cảnh này cô cũng không thể bỏ đi, dùng sự suy nghĩ lớn nhát từ trước đến nay, tìm đến những cách có thể áp dụng, rõ ràng trên mặt cô vẫn duy trì vẻ tuyệt vọng có thể thấy rằng cô vẫn không có cách nào.

Không ngờ, Niếp Nhân Thế nắm lấy "cả trái tim" trên người bọc vải trắng, hành động bất ngờ dọa Lãnh Tang Thanh nhảy cẳng lên, từ trên người bọc vải trắng chậm rãi hạ xuống, ánh mắt ba người cũng rơi trên người hắn.

Sau một khắc, trong đầu Lãnh Tang Thanh vang lên một tiếng "Ầm", tất cả tinh thần cũng rơi xuống mức thấp nhất.

Giữa viền mắt xinh đẹp của Lãnh Tang Thanh, có một sự hoảng sợ, môi trở nên trắng có chút run rẩy, mấp mái môi, "Niếp..."

"Vâng?" Niếp Nhân Thế ở bên cạnh có chút khó hiểu. "Lãnh tiểu thư biết hắn?"

Cô cắn răng, ép khóe miệng bản thân cong lên, lộ ra vẻ tươi cười xinh đẹp nhưng lại mất tự nhiên, đối mặt với Niếp Nhân Thế mà nói: "Niếp lão,

https://thuviensach.vn

hôm nay rất khó chịu, ta sợ không có cách nào tiến hành phẫu thuật."

Không có trả lời, chỉ làm động tác mời.

Sao lại là Niếp Tích?

Anh không phải là người của Niếp môn sao? Làm sao Niếp Nhân Thế lại hạ độc thủ đối với anh?

Vẻ mặt Niếp Nhân Thế không chút thay đổi, hắn quét mắt nhìn một cái.

"Nha đầu chết tiệc kia đừng nghĩ đến những trò bịp bợm!" Quản gia La Sâm không phân biệt nặng nhẹ mà nắm cổ tay của Lãnh Tang Thanh, một sự đau đớn lập tức kích thích tới thần kinh não của cô, cô vung vẫy cả buổi, cho đến khi quản gia La Sâm chủ động buông tay.

"Tang Thanh!" Tiêu Tông vội vàng đỡ Lãnh Tang Thanh, tiếp theo chân thành mà nhìn Niếp Nhân Thế: "Niếp lão, trước kia chúng tôi cùng người đó có chút qua lại, nhìn thấy anh ta, chúng tôi ít nhiều cảm thấy khó có thể chấp nhận, hôm nay thật sự không thích hợp phẫu thuật."

Niếp Nhân Thế nhìn chằm chằm Tiêu Tông, trong mắt tràn ngập ác độc: "Tiêu tiên sinh tài giỏi đừng viện cớ, dù thế nào xin vì cái đầu này trên cổ các vị mà nghĩ nhiều một chút.

Tiêu Tông ôm Lãnh Tang Thanh, vô thức mà lui về sau một bước.

"Ôi! Các vị dường như đem mạng của những người khác thấy quá nặng!" Niếp Nhân Thế nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó đưa quản gia La Sâm một ánh mắt, quản gia La Sâm gật đầu, xoay người rời khỏi phòng phẫu thuật.

https://thuviensach.vn

Đại khái khoảng hai mươi phút, Niếp Nhân Thế dùng điều khiển từ xa mở màn hình trong phòng phẫu thuật, ánh mắt mọi người đầu thay đổi, ngoại trừ Mặc Di Nhiễm còn đang lặng lẽ mà đọc kinh.

Tiêu Tông sau khi nhìn thấy người trên băng ca cũng ngây ngẩn cả người.

Từ trong dòng khí xuất hiện chính là vệ sĩ trong đại sảnh, vừa rồi còn là bốn người thanh niên thế nào mà ngã trên mặt đất, rõ ràng là bị trọng thương không cách nào đứng dậy, cả đám đang nổ lực đến hơi sức cuối cùng. Mà quản gia La Sâm đang chỉnh lại quần áo trên người, cởi một nút trên bộ âu phục, từ trong áo móc ra một khẩu súc lục màu trắng bạc, giơ ngang ngực.

"Không biết, mặc dù không phải các ngươi làm, nhưng tất cả vì các ngươi mà chết..." Sắc mặt Niếp Nhân Thế thay đổi chuyển hướng đến ba người, toàn thân lộ vẻ gian ác, "Như vậy có tính là các ngươi giết không?"

"Nổ súng!" Giọng điệu Niếp Nhân Thế bình thản.

Trong màn hình, quản gia La Sâm từ trên mặt đất túm lấy một người, họng súng đặt ở trên cổ hắn, "Đùng!" mau đỏ văng khắp nơi, người kia triệt để bất động.

"A!" Lãnh Tang Thanh che tai thét lên đầy sợ hãi.

Giáo sư Tra Nhĩ lùi lại, đứng tại chỗ mà liều mạng hít thở, Tiêu Tông thì đột nhiên trừng lớn hai mắt.

Niếp Nhân Thế thở dài: "Mỗi lần một người chết, các người đều có một lần cơ hội lựa chọn, làm, hay không làm." Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Lãnh Tang Thanh, lấy tay sờ vào khuôn mặt trắng bệch của cô, "Cho nên,

https://thuviensach.vn

mỗi người bọn họ sống hoặc chết, đều tùy vào sự tính toán của các vị. Nếu đã chết hết, mà các vị không thể phối hợp, đạn còn lại trong súng, cũng chỉ còn dùng cho các vị. Thế nào? Lãnh tiểu thư."

"Làm, chúng tôi phẫu thuật, đừng có giết tôi!" Giáo sư Tra Nhĩ gào lên.

Lãnh Tang Thanh vẫn không di chuyển, cúi đầu, cả người không ngừng run rẩy, có sợ, có giận.

"Thanh nhi! Lẽ nào con muốn nhìn bọn chúng giết chúng ta sao? Con suy nghĩ cho ta một chút đi?" Nhìn thấy Lãnh Tang Thanh không có phản ứng, giáo sư Tra Nhĩ đi nhanh tới, muốn nói chuyện.

Nhưng vừa mới đi tới trước mặt Lãnh Tang Thanh, đã bị Niếp Nhân Thế ngăn cản: "Loại chuyện này là phải tự nguyện, giáo sư Tra Nhĩ đáng kính." Nói xong quay đầu lại nhìn Lãnh Tang Thanh.

Khoảng chừng năm giây, Niếp Nhân Thế bất đắc dĩ mà lắc đầu, lại dặn dò kẻ dưới một tiếng: "Nổ súng!"

Trong màn hình, quản gia La Sâm lại nâng một người trên mặt đất, họng súng vừa để trên đầu hắn, bên trái một người trẻ tuổi cật lực mà bò lên, hướng tới quản gia La Sâm.

Quản gia La Sâm liếc mắt nhìn qua, ung dung mà mỉm cười, một tay nắm lấy cổ hắn, cánh tay cầm súng xoay một cái, ra sức khóa chặt cổ người thanh niên dưới nách, ngay sau đó hai tay hợp lại, ấn xuống dưới mặt đất, mà lúc này, cổ của hai người trẻ tuổi đã chồng lên nhau, hắn nhanh chóng rút khẩu súng đặt trên cổ, cánh mũi to ra, bấm cò.

"A! Trời ơi! Việc này không phải do người tính! Hắn không phải vì Lãnh tiểu thư mà chết, là hắn tự chuốt vạ vào mình, chỉ có điều, La Sâm

https://thuviensach.vn

người này thật đúng là hư hỏng, hắn cho các ngươi một viên đạn cũng lâu như vậy". Ba người đã chết, trên mặt Niếp Nhân Thế không chút mảy may xúc động

Lần này, ngay cả Tiêu Tông trước sau im lặng cũng không nhịn được., cầm lấy vai của Lãnh Tang Thanh lay nhẹ, liều mạng mà nói: "Tang Thanh! Chúng ta đã không còn lựa chọn khác rồi! Đồng ý đi! Nếu không em sẽ chết!"

Lãnh Tang Thanh hạ mi, siết chặt tay, giống như đêm không trăng, không có phẫn nộ, không còn sợ hãi, thay thế bằng một người ngấm đầy bi thương. Viền mắt xinh đẹp cũng trở nên sưng đỏ, trong vành mắt dường như có lệ, cô che giấu bởi đôi mắt hiểu lòng người, làm ướt đôi hàng mi quật cường của cô, nước mắt chảy xuống hai má trắng bệnh của cô, chỉ có khóe môi tái nhợt của cô, run rẩy dưới cằm, dáng vẻ thương xót, khiến người ta tan nát cỏi lòng cả nghìn lần.

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn lớp khí trên tường, chỉ còn lại một người sống, quỳ rạp trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, chỉ có thể thấy hơi thở của hắn phập phồng.

"Tự nguyện sao?" Cô lạnh lùng lên tiếng, đi tới bên cạnh bàn phẫu thuật.

Trước mắt, là một cơ thể hoàn mỹ, đường cong cơ thể mạnh mẽ mà lưu loát, cánh tay cường tráng nhìn qua tràn đầy sức mạnh, cơ và cơ bụng được sắp xếp chỉnh tề trên người, giống như đã trải qua sự trạm trổ tinh tế của danh sư, nửa người trên thon dài có tỉ lệ vàng, trên người mặc một chiếc quần soóc, khí phách của người này đầy thu hút.

Tiêu Tông thấy tình hình này, trong lòng dâng lên nổi chua xót, anh cầm chai cồn đưa tới trước mặt Lãnh Tang Thanh: " Tang Thanh, thả lỏng một

https://thuviensach.vn

chút, bắt đầu đi."

"Bắt đầu?" Lãnh Tang Thanh thấp giọng nói, nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh của người đàn ông ấy, gặp nhau vào ban đêm ở quán bar, đối diện dưới gốc cây anh đào, dáng vẻ anh tao nhã dùng cơm, anh cười xấu xa, lúc bắt mình bưng nước, lúc anh thờ ơ nhưng rất ấm áp.

"Cứ như vậy giết anh ta, chỉ vì bảo vệ tính mạng của bản thân sao?" Nghĩ tới đây, bên môi xẹt qua một tia cười khổ, nhưng trong viền mắt lần nữa lại trào nước mắt, ngày càng nhiều, từng giọt rơi xuống, vươn những ngón tay xanh xao lau nước mắt, tiếp theo liền ngẩng đầu lên, đối diện với Niếp Nhân Thế kiên định mà nói: " Đối với người đàn ông này, tôi thật sự có quen biết, Niếp lão, hôm nay thực sự không có cách nào cầm dao phẫu thuật."

Niếp Nhân Thế không nhìn cô, chỉ lạnh lùng nhìn màn hình trên tường, lần nữa nói: "Nổ súng!"

Trong màn hình, khẩu súng trong tay quản gia La Sâm giơ ngang ngực, nặng nề mà hướng tới người thanh niên cuối cùng.

"Thật không còn cách nào! Bởi vì tôi trong lúc làm phẫu thuật, không cẩn thận bị dao cắt trúng tay! Có thể không cầm được dao phẫu thuật rồi !" Lãnh Tang Thanh thét to. Ngay sau đó, sau đó cô cầm lấy dao trên mâm, lại xòe bàn tay phải của mình, cắn răng, nhắm chặt mắt, hung hăng đâm xuống.

"Tang Thanh! Đừng!"

"Thanh nhi!"

Ngoài hai người bọn họ lo lắng mà la ra.

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Thế và Mặc Di Nhiễm cũng bị sự quyết đoán của cô gái này làm khiếp sợ.

Nghìn quân một khắc, chỉ nghe một tiếng nổ "Ầm", toàn bộ căn phòng dường như cũng đều run lên, khí trong phòng, trong nháy mắt dày đặc như sương mù, cái gì cũng không nhìn thấy.

Dao nhọn, rời khỏi bàn tay phải của Lãnh Tang Thanh, còn cách vài centimet, nhưng ngừng lại.

Cổ tay cầm dao của cô, bị một bàn tay khỏe mạnh dịu dàng nhưng vô cùng vững vàng nắm giữ, con dao này cũng bị một bàn tay cường tráng nhẹ nhàng đè xuống. Tất cả mọi thứ, khiến cô giống như đang nằm mơ, bây giờ trước mắt, cô lại lộ vẻ mệt mỏi như thế.

“Làm cho tôi nằm trong bệnh viện đủ hai ngày, chuyện này giả bộ không tình toán đã nghĩ đến chết sao?" Giọng nói trầm thấp phát ra từ trong miệng người đàn ông, âm thanh không lớn, lại giống như nổi khiếp sợ đã lên tới chín tầng mây rồi.

Trong đầu Lãnh Tang Thanh không còn chỗ nào để suy nghĩ ra câu trả lời, cả người giống như bức tượng đứng yên tại chỗ, vẻ mặt chất phác, gắt gao mà nhìn chằm chằm khuôn mặt người đàn ông trước mắt, sau đó ngã trên mặt đất.

"Niếp Tích! Ngươi là Niếp Tích, không đúng! Ngươi không phải Niếp Tích!" Trên mặt Niếp Nhân Thế cũng không tỏa ra nho nhã nữa, trong hai mắt, lộ vẻ kinh sợ.

Khóe miệng người đàn ông khẻ cong lên, vổ nhẹ đầu cô, nhìn về phía Niếp Nhân Thế, ánh mắt lộ vẻ âm trầm, hung hăng như loài dã thú, thượng

https://thuviensach.vn

đế hình như chôn một linh hồn ác quỷ trong người anh, lúc này lại lộ ra niềm vui. "Tôi nói, bác cả, đã lâu không gặp rồi."

https://thuviensach.vn

Chương 21: Mộng du

Niếp Ngân dùng ánh mắt ra hiệu với Niếp Nhân Thế bỏ khẩu súng trên mặt đất, nhưng Niếp Nhân Thế không tự nguyện, đôi mắt mở to, nhìn dao mổ, lại nhìn khuôn mắt Niếp Ngân, toàn thân hoảng sợ mà phát run.

Niếp Ngân thấy hắn không buông khẩu súng, lông mày cau lại, khóe môi mỏng cong lên, cười nhạt một tiếng, lắc đầu bất đắc dĩ, ném dao tạo thành một đường cong, dao rơi trên cổ Niếp Hoán, có thể nhìn rất rõ, chỉ có điều do lớp băng vừa tan, máu toàn thân chuyển động với vận tốc rất nhanh, vết thương trên cổ phun ra rất nhiều máu.

"Được rồi! Được rồi!" Niếp Nhân Thế vội vàng ném khẩu súng xuống đất, lúc này trong giọng nói của hắn là sự cầu xin.

Niếp Ngân đảo mắt lại nhìn Lãnh Tang Thanh: "Nha đầu!"

Lãnh Tang Thanh ở một bên vẫn khiếp sợ, thấy Niếp Ngân kêu mình sau đó giật mình một chút mà mở mắt, nhỏ giọng trả lời: "Hả? Tôi sao?"

Ông trời, cô còn đang suy nghĩ gần đây người đàn ông cùng cô qua lại là ai.

"Lấy qua đây." Ngữ khí Niếp Ngân bình thản.

Lãnh Tang Thanh nhìn thoáng qua khẩu súng trên mặt đất, lại nhìn Niếp Ngân một chút, đôi mắt ngập ngừng đảo một vòng, sau đó từng bước một

https://thuviensach.vn

chậm chạp mà đi qua, vô cùng cẩn thận mà khom người, hai tay vững vàng mà nâng khẩu súng lên, lại từng bước một mà đi đến trước mặt Niếp Ngân.

Niếp Ngân cong môi, đầu mày hơi giơ lên, dường như bị dáng vẻ của cô như vậy chọc cười, khóe môi hơi giật giật, muốn nói cái gì đó, lại nhịn xuống.

Anh nhận khẩu súng, buông dao trong tay, giương mắt nhìn Tiêu Tông nói: "Ngươi!"

Tiêu Tông quay đầu nhìn anh.

Niếp Ngân dùng họng súng chỉ chỉ Niếp Hoán, "Xử lý hắn một chút."

Tiêu Tông đối với giọng điệu giống như sai bảo của Niếp Ngân, cảm thấy cực kỳ không thích, khóe miệng trầm xuống, đứng tại chỗ chậm chạp chưa di chuyển.

"Nhanh lên một chút! Coi chừng ta giết ngươi!" Niếp Nhân Thế quát lên, từng giọt máu Niếp Hoán chảy từng giọt máu, cũng giống như máu hắn chảy.

Tiêu Tông tức giận mà đi qua, tìm các vật dụng cần thiết, khâu viết thương của Niếp Hoán. Toàn bộ quá trình vô cùng thành thạo, dùng không đến hai phút.

Sau khi xử lý xong, Niếp Ngân dùng họng súng chỉ vào Niếp Nhân Thế: "Đưa tiễn chúng tôi chứ, bác cả."

Niếp Nhân Thế thức thời đem hai hai đặt sau đầu, do dự một chút, nói với Niếp Ngân: "Chuyện tới đây rồi, ta cũng không truy cứu, ngươi đã không muốn làm người thừa kế, như vậy có thể đem ba người này để lại, ta

https://thuviensach.vn

bảo đảm sẽ không dùng phương pháp này với Niếp Tích, nếu như ngươi có yêu cầu khác, có thể nói với ta, ta sẽ làm ngươi hài lòng."

Tất cả vừa xảy ra nằm ngoài dự tính của hắn, trong lúc nhất thời bản thân trở nên luống cuống khó có thể bình tĩnh, lúc này Niếp Nhân Thế đã bình tĩnh trở lại, cố gắng điều chỉnh suy nghĩ một chút, thử cùng Niếp Ngân thương lượng chút gì đó.

"À? Không truy cứu? Nếu không phải thấy năm đó ngươi thả con ngựa của cha ta, cha con các ngươi đã chôn cùng nhau rồi. Đừng nói lời vô ích nữa, đưa chúng tôi ra khỏi đây." Đang nói chuyện, họng súng di chuyển đến giữa lưng của Niếp Nhân Thế, toàn thân hắn có chút nghiêng về trước, không cam lòng mà nhắm mắt lại.

Niếp Nhân Thế trước mặt, bị súng chĩa vào, Niếp Ngân sau lưng hắn ghìm súng, Lãnh Tang Thanh cùng hai người khác theo sau Niếp Ngân, đoàn người đi ra khỏi phòng phẫu thuật, đi tới đại sảnh.

Trong đại sảnh, Niếp Tích đang nằm trên một chiếc ghế được chế tác tỉ mỉ, huýt sáo, một tay nắm chui súng mà quay tới quay lui, rất nhàn nhã, trên bàn trà bên cạnh anh ta, lại có một ly nước hoa quả, bên trong còn có đá.

Phía sau anh ta, hai tay hai chân của quản gia La Sâm bị trói bằng dây thừng, đứng yên ở trên lan can cầu thang.

Nhìn thấy vài người Niếp Ngân đi ra, anh ta lười biếng từ trên ghế nhảy xuống, lười biếng xoa bóp thắt lưng: "Lâu như vậy! Thời gian là mạng sống đó!"

Niếp Ngân thấy quản gia La Sâm bị trói, bất ngờ cười nhạo một tiếng: "Lãng phí mạng sống sao? Là ta nói ngươi, bây giờ đã tìm được đường ra ngoài rồi."

https://thuviensach.vn

Niếp Tích dáng tươi cười ra vẻ xem thường lộ vẻ ngang bướng, đi lên trước túm lấy tóc của Niếp Nhân Thế, dùng súng chĩa vào thái dương của hắn: "Tôi nói, đám tang của ngươi đã bắt đầu rồi." Đôi mắt trợn lên đầy hung ác, như quỷ dữ, nhìn chằm chằm Niếp Nhân Thế: "Khốn nạn!Lại muốn giết ta!"

Đầu Niếp Nhân Thế méo ra, cũng hung dữ mà nhìn lại anh: "Ta chính là bác cả của ngươi, ngươi làm như vậy là có phiền phức."

"Ha ha ha!" Niếp Tích cười điên cuồng, "Bây giờ tôi lại quan tâm đến chuyện nhỏ kia sao?" Tiếp tục chĩa họng súng lên ngực hắn, lại tức giận mà nắm chặt đầu Niếp Nhân Thế.

"Bây giờ không phải là lúc, cha sẽ có phiền phức." Niếp Ngân nhẹ nhàng đem súng của Niếp Tích rời khỏi đầu của Niếp Nhân Thế, nói một câu lạnh lùng, có cảm giác giống như mệnh lệnh không thể làm trái.

Niếp Nhân Thế đắc ý: "Hừ hừ, hóa ra cũng là một kẻ nhát gan."

Niếp Ngân chậm rãi tiến đến bên tai Niếp Nhân Thế, tràn đầy ý khiêu khích: "Giết chết ngươi, cha ta sẽ có phiền phức, nhưng giết Niếp Hoán, phiền phức chỉ có một người là tôi, con người của tôi, rất thích phiền phức."

Tim Niếp Nhân Thế lần nữa run lên, miệng méo ra.

"Trời ạ!Lãnh Tang Thanh phía sau Niếp Ngân, nhìn chằm chằm hai người bọn họ bề ngoài giống nhau như đúc, bất giác mà than một câu, trong đầu từng đợt choáng váng.

Âm thanh yếu ớt, khiến cho Niếp Tích chú ý, anh không cam lòng mà thu súng về, đi tới trước mặt Lãnh Tang Thanh, nhìn khuôn mặt cô một

https://thuviensach.vn

chút, lại nghĩ tới thân thể của cô, đôi mắt tràn ngập hormore kích thích mà phát ra tia sáng.

Tiêu Tông sau khi nhìn thấy Niếp Tích đứng cùng Lãnh Tang Thanh, dang hai tay che Lãnh Tang thanh, ánh mắt nhìn thẳng Niếp Tích.

Niếp Tích vốn không điếm xỉa đến sự tồn tại của anh, ánh mắt lướt qua anh, vẫn đặt trên người Lãnh Tang Thanh, tay trái chậm rãi giơ lên, năm ngón tay khỏe mạnh thon dài dường như có thể bắt lấy tất cả thứ gì anh muốn, nắm lấy khuôn mặt Tiêu Tông, đẩy sang một bên, cả người Tiêu Tông đều bay ra, ngã trên mặt đất, anh dù sao cũng không phải là chuyên gia.

Niếp Tích lần nữa đứng trước mặt Lãnh Tang Thanh, khoảng cách rất gần, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của Lãnh Tang Thanh, dịu dàng mà nói: "Tại sao hôm nay nhìn cô đẹp quá vậy? Cám ơn thượng đế, có lẽ tôi vẫn còn một chút lương thiện, trái tim biết yêu thương, thành tâm cầu xin, cho nên thượng đế để tôi tránh được một kiếp, sau đó lại gặp được cô, tôi đoán là thượng đế cố tình sắp đăt chuyện này, cô có nghĩ như vậy không?"

Nghe xong những lời này, hơn nữa ánh mắt của Niếp Tích, Lãnh Tang Thanh "Toát" mồ hôi toàn thân theo từng lỗ chân lông.

"Tích, đừng lãng phí thời gian."Niếp Ngân không một tiếng động mà đứng sau Lãnh Tang Thanh, bàn tay to khoát lên chiếc eo nhỏ của cô, đem cô rất tự nhiên mà ôm vào lòng.

Lãnh Tang Thanh càng thêm choáng váng, không ngừng nói thầm; "Nguy rồi, nguy rồi, cái này chắc chắn là mơ. Hai nhà giống nhau, hai người đàn ông giống nhau, còn có hai lão nam nhân nữa." Ngay cả cô cũng không biết nên gọi là cái gì.

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 22: Kẻ mà La Sâm sợ

Giọng nói giống như dòng điện, kích thích đến đại não của Niếp Ngân, lông mày anh hơi nhếch lên một chút, trong ánh mắt có một loại ấm ức không nói nên lời.

"Bằng bằng!" Niếp Ngân giơ khẩu súng trong tay, bắn lên trần nhà, âm thanh sắc bén làm chấn động màng tai.

Bỏ súng xuống, anh hơi nhíu mày nhìn Lãnh Tang Thanh: "Nha đầu chết tiệt, nghe thấy không?"

Lãnh Tang Thanh buông tay đang bịch tai ra, trả lời đầy oán hận: "Tất nhiên rồi, tôi không phải người điếc."

"Tai có đau không?" Niếp Ngân hỏi tiếp.

Lãnh Tang Thanh ra sức che đầu.

"Vậy cô vẫn còn cho rằng bản thân đang mơ sao?"

Lãnh Tang Thanh bị tiếng súng làm sợ hãi, cảm giác choáng váng trong đầu giảm đi một nửa, trong đôi mắt đẹp phục hồi lại vẻ linh động, mắt chớp chớp.

Cô suy nghĩ một chút, dường như có phản ứng trở lại, đối với Niếp Ngân lớn tiếng trách: "Anh vừa nói ai là nha đầu chết tiệt! Anh là cái thứ không biết lịch sự."

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân cười nhạt một tiếng, vẻ mặt bất đắc dĩ không còn hờn giận, nhưng bất luận kẻ nào cũng không nhìn ra, anh nhàn nhạt than: "Phụ nữ lúc nào cũng không rõ ràng, thật là phiền phức."

Lãnh Tang Thanh không chút tỏ ra yếu thế: "Con người thấy cảnh này còn có thể không chút lo lắng mà thản nhiên đối mặt, như vậy mới là có chuyện chứ!"

Tinh thần của cô lại phục hồi trở lại, ngang bướng là căn cứ rõ ràng nhất.

"Hai người các ngươi dùng phương thức này để khơi thông tình cảm, thất đúng là rất khác người, này, Ngân, anh nói cho tôi biết cần phải gọi cô ta là gì? Nha đầu chết tiệt hay là .....chị dâu?" Niếp Tích bên cạnh nghiến răng, thương tiếc mà nói.

"Này! Cái người song sinh, đừng nhận bà con bậy có được không!"

Cô tạm thời bỏ xuống cái suy nghĩ về vấn đề mấy ngày nay là ai ở cùng cô, rời khỏi đây trước rồi tính sau.

"Song sinh? Gọi tôi như vậy sao?" Niếp Tích lên tiếng cười to, vẻ mặt ngang ngạnh, "Nếu đại ca lấy một người không có chút mùi vị phụ nữ như cô, tôi chính là người đầu tiên không đồng ý."

"Ngươi" Lãnh Tang Thanh tức giận không nói ra lời.

"Lời vô ích của ngươi thật đúng là nhiều!" Niếp Ngân thản nhiên mà nói.

Khi đang nói chuyện, vài người đi tới ngồi bên cạnh chiếc Bugatti.

https://thuviensach.vn

"Mở cửa." Niếp Ngân dùng súng chĩa vào Niếp Nhân Thế, lạnh lùng ra lệnh.

Niếp Nhân Thế từ trong túi lấy ra một cái điều khiển từ xa tinh xảo, trên mặt chỉ là mật mã, hắn đặt ngón tay lên, điều chỉnh khoảng năm giây.

"Lối ra ở bên kia." Niếp Nhân Thế chỉ một cánh cửa rất lớn trong đại sảnh.

Lãnh Tang Thanh chạy qua xoay xoay tay nắm cửa, trong cánh cửa bất ngờ xuất hiện một thang máy cực lớn. "Chẳng trách tìm không được, lúc trước bên trong cánh cửa này rõ ràng là một cái phòng." Hai tay cô chống nạnh, vẻ mặt tức tối.

Niếp Ngân giật cái điều khiển từ xa trong tay Niếp Nhân Thế, ném lên trên xe, quay đầu nói với hắn: "Bác cả, oan ức cho ông rồi." Nói xong, từ trong xe lấy ra một đoạn dây thừng, đem Niếp Nhân Thế trói lại, nhét vào trong xe.

" Các người sẽ vì chuyện mình làm ngày hôm nay mà hối hận, ta thề!" Niếp Nhân Thế hung hăng nói. Vừa dứt lời, Niếp Tích không biết từ đâu tìm được một miếng vải bố, vò thành một cục nhé vào miệng hắn.

"Tôi bây giờ ngược lại có chút hối hận không đem lưỡi ông cắt đi." Anh vỗ vỗ mặt Niếp Nhân Thế, cười ngạo mạn.

"Tích, cậu lái xe đi." Niếp Ngân đi tới mở cửa sau, bọn Lãnh Tang Thanh cũng lần lượt lên xe.

"Cam tâm tình nguyện cóng hiến sức lực." Niếp Tích nhún vai, ngồi xuống vị trí lái xe.

https://thuviensach.vn

Vặn chìa khóa, động cơ hoạt động, xe có chút lắc lư, anh cười giễu một tiếng: "Bugatti giảm xóc cũng kém như vậy sao?"

Xe vẫn lắc lư như cũ, càng lúc càng lớn.

"À?" Niếp Tích nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, bắt gặp thân hình to lớn của quản gia La Sâm, chỉ thấy hắn giống như một con gấu to lớn đang kéo khung xe.

"Không tốt!" Niếp Tích quát lên một tiếng kinh hãi.

Khi tiếng quát hạ xuống, toàn bộ xe giống như bị chấn động mà xoay lên, tất cả người trên xe đều nghiêng ngả.

Quản gia La Sâm mở cửa xe, cầm lấy đầu vai Niếp Nhân Thế, đem hắn lôi ra, trong quá trình đó Niếp Tích nhìn thoáng qua cánh tay của quản gia La Sâm, chỗ cổ tay vết máu loang lỗ, da có nhiều chỗ bị xước, rõ ràng là vết tích sau khi giãy giụa thoát khỏi sợ dậy thừng.

Hắn đem Niếp Nhân Thế đặt ở góc tường, xoay người túm lấy cổ của Niếp Ngân lôi ra, dùng sức nâng lên rồi ném mạnh xuống, Niếp Ngân ngã mạnh xuống mặt đất.

Niếp Tích từ trong xe đi ra, giơ khẩu súng trong tay về phía quản gia La Sâm vừa muốn nổ súng, La Sâm lại rất nhanh, túm Niếp Ngân lên từ mặt đất giống như nhặt một chiếc lông vũ, hướng về Niếp Tích mà quăng tới.

Tốc độ rất nhanh, Niếp Tích không hề đề phòng, bị Niếp Ngân vừa vặn đè lên, hai anh em đều ngã xuống đất, súng trên tay bay xa hơn mười thước.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân từ mặt đất bò dậy, lau lau máu ở khóe miệng, đem Niếp Tích kéo lên, trong ánh mắt tràn đầy thích thú, "Người này không phải là người sao?" Nói xong, nhún người một cái đi tới, hai tay nắm chặt giống như sắt đá, đấm giữa miệng quản La Sâm, cú đấm khiến hắn phải lùi về sau mấy bước, nhưng không ngã xuống.

Quản gia La Sâm bụm miệng, đầu đầy mồ hôi, cắn răng đứng lên, " Hừ hừ, ngươi cũng không đến nổi vô dụng nha!"

Chuyện chuyển hướng không tưởng tượng được, quản gia La Sâm giống như ma quỷ xuất hiện trước mặt bọn họ, đáng sợ hơn chính là sức mạnh của hắn không phải của người bình thường.

Niếp Nhân Thế ở góc tường, hai mắt trừng lớn tràn đầy dữ tợn vượt qua khỏi giới hạn, chờ mong tới cảnh tiếp theo anh em Niếp Ngân bị thiên đao vạn mã giết chết.

"Đại ca, không sao chứ!" Thấy máu ở khóe miệng Niếp Ngân, Niếp Tích biết rõ cú ngã vừa rồi đã chấn thương nội tạng của anh.

Niếp Ngân lắc đầu vừa đánh một đấm vào người quản gia La Sâm, đôi mày nhíu chặt tỏ ra một tia giá lạnh.

"Tích, chúng ta phải cẩn thận chút." Anh nắm cánh tay, vẻ mặt lạnh lùng giống như này tận thế.

Vừa mới đấm một đấm lên người quản gia La Sâm, giống như đánh một cái túi cát, cơ trên cánh tay run rần rần. Trong lòng anh hiểu rõ, trải qua quá trình huấn luyện chuyện nghiệp vả lại bản thân đã chiến đấu trăm trận, một quyền vừa rồi đủ làm một người đàn ông khỏe mạnh bình thường toi mạng, nhưng đối phương chỉ vẻn vẹn lùi về sau mấy bước.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích giống như ý thức được sức mạnh của đối phương, chỉ có đều trên mặt vẫn tràn đầy tà khí, anh cẩn thận đi đến bên cạnh Niếp Ngân, "Đại ca, đối phó với người này e rằng sẽ vướng tay vướng chân, chúng ta đừng phí thời gian, tôi đi kéo dài thời gian của hắn, anh cho người và xe vào trong thang máy chờ." Nói xong, lại hướng về Niếp Ngân tự tin mà trừng mắt nhìn.

Niếp Ngân vô cùng kháng cự mà nhìn Niếp Tích, ôm đầu vai của anh kéo về phía sau: "Loại chuyện vặt vãnh này vẫn cứ giao cho cậu đi, tôi đến kéo dài thời gian.

"Đừng xem thường người khác, tôi chính là quán quân trong tam giới thái quyền." Anh tiếp tục bày ra tư thế ứng chiến, vọt tới trước người Niếp Ngân.

"Giết bọn chúng! Một người cũng không để lại! Toàn bộ giết chết!" Niếp Nhân Thế ở bên cạnh gầm lên mà ra lệnh.

Quản gia La Sâm lau miệng, lạnh lùng nói: "Tôi cũng đang có ý này, nếu không sợ chết thì qua đây đi!" Vừa dứt lời, liền vội đi tới nhắm về phía Niếp Tích.

Toàn thân Niếp Tích căng cứng, chân phải bước nhẹ tới. "Muốn tấn công thắt lưng của tôi trước sao? Không dễ như vậy đâu." Quản gia La Sâm tinh thông mọi quyền pháp trên thế giới, liếc mắt đã biết Niếp Tích dùng chiêu gì, một cánh tay hắn che thắt lưng, tay kia vừa muốn ra quyền.

"Bịch!" Giữa lưng của quản gia La Sâm bị đá một cước, cả người theo quán tính bổ nhào trên mặt đất, lăn mấy thước. Hắn xoay người, từ trên mặt đất nhảy lên, nhìn lại, thì Niếp Ngân ở phía sau hắn bất ngờ cho hắn một cước.

https://thuviensach.vn

"Ai cho phép ngươi tự ý quyết định?" Niếp Ngân bất đắc dĩ mà lắc đầu, giọng điệu ra dáng trách mắng Niếp Tích.

"Anh không nói, tôi nghĩ anh ngầm đồng ý rồi chứ. Vậy anh cẩn thận một chút." Niếp Tích thu hồi chiêu thức, lắc lắc bả vai, khoanh tay lại, thong thả mà đi về hướng chiếc xe.

Niếp Ngân hướng về phía quản gia La Sâm vươn một ngón tay hoắc một cái, ánh mắt tỏ ý khiêu khích và xem thường.

Quản gia La Sâm một lần nữa bị chọc giận, hắn rống lên nhắm về phía Niếp Ngân: "Người nào trước đều như thế, chỉ có điều sớm muộn mà thôi!" Đang nói chuyện hai tay hắn chấp trước ngực giơ lên cao, giống như núi Thái Sơn đập về hướng anh.

Niếp Ngân đứng tại chỗ không di chuyển một bước, đối mặt với đòn nguy hiểm không hề sợ hãi, đôi mắt chim ưng đặc biệt bình tĩnh, khóe miệng lạnh lùng lộ ra một ý nghĩ.

Lúc một quyền của La Sâm sắp đập vào Niếp Ngân, khóe mắt hắn đột nhiên thấy một cái bóng đen xuất hiện, còn chưa kịp nhìn, mặt bên trái đã bị trúng một quyền.

"Tôi nói, tôi vừa suy nghĩ một chút, cũng là anh đi thôi, tôi đã thề trước mặt tổ tiên, mỹ nữ nào bị tôi từng đụng qua, lần thứ hai gặp lại cô ấy, nhất định phải trên giường." Niếp Tích nắm tay, vẻ mặt ngang ngạnh.

"Thôi đi! Các tên thâm độc! Các ngươi đang biểu diễn tài nghệ sao? Quản gia La Sâm bụm mặt, phun ra một ngụm máu trên mặt đất.

"Ha ha ha!" Niếp Tích cất tiếng cười to: "Vốn tưởng rằng có thể cho ngươi thêm vài cái chứ. Không ngờ anh em chúng tôi hiểu ý nhau tốt như

https://thuviensach.vn

vậy." Anh vỗ vai Niếp Ngân.

Trên mặt Niếp Ngân khôi phục lại vẻ nặng nề, lạnh lùng nhìn La Sâm: “Tiếp theo phải đánh nghiêm túc."

Niếp Tích cũng thu lại vẻ châm biếm, lộ ra chút nghiêm túc, chỉ có điều vẻ tự mãn vẫn như cũ: "Nếu cùng đánh, có lẽ không thể đánh thắng đâu."

Niếp Ngân nắm chặt hai tay: "Tùy cơ ứng biến!"

Lãnh Tang Thanh cũng không ngại va chạm mà từ trong xe bò ra, thấy vài người quyết đấu, trong lòng cô lại bắt đầu nổi lên, đôi mắt đẹp lộ vẻ hoảng sợ.

"Cẩn thận! Sức của hắn giống như voi vậy!" Cô liều mạng mà hét.

"Lên!" Niếp Ngân quát một tiếng, hai anh em một trước một sau tiến lên.

Sự tình giống như dự tính của Niếp Tích, La Sâm có phòng bị trong giao đấu, một sát thủ lợi hại nhất thế giới, một người ba năm liền đoạt cúp quán quân thái quyền, nhưng so với sức mạnh không phải là người của hắn, mấy chiêu sau, hai anh em đều yếu thế.

Niếp Ngân câu chân, lại bị La Sâm một tay đánh xuống một đường, hướng về phía đầu, cả người Niếp Ngân bay lên không trung, sau đó khuỷu tay La Sâm hướng tới, anh bị đánh trúng bay ra ngoài.

"Này" Lãnh Tang Thanh hô lớn một tiếng, sau đó chạy tới bên cạnh Niếp Ngân, đỡ anh vào trong lòng.

https://thuviensach.vn

"Không sao chứ!" Cô nhìn khuôn mặt Niếp Ngân, dùng sức lau khóe miệng đang chảy máu của Niếp Ngân, một dòng máu đỏ tươi dính vào làn da như bạch ngọc của cô càng thêm khiếp người, cô bây giờ không rõ nên gọi anh là Niếp Tích hay Niếp Ngân.

"Tránh ra!" Lãnh Tang Thanh chưa hoàng hồn, đã bị Niếp Ngân quay người đặt cô ở dưới thân.

"Răn rắc" Cô nhìn thấy La Sâm cầm một chiếc ghế ăn lớn đập vào giữa lưng Niếp Ngân vỡ tan tành.

Thời gian...

Dường như ngưng lại ở....

Mảnh nhỏ của chiếc ghế, chậm rãi rơi xuống, giống như con chim ưng vùng vẫy khi bị người thơ săn bắn, lông vũ chấn động rơi xuống...

Tiếng vỡ vụn vọng lại trong không khí, nhưng không rõ là chiếc ghế, hay xương khớp...

Từ từ, thính giác của cô mờ nhạt, cùng mơ hồ, còn có đôi mắt hoảng sợ....

Lúc này, hai tay La Sâm mở ra, trong tay hắn còn cầm hai cái chân ghế, dùng sức đập xuống, giữa phần xương sườn của Niếp Ngân...

Một ngụm máu tươi của Niếp Ngân, phun trên mặt đất, cũng đồng thời bắn một chút lên mặt cô...

Niếp Ngân mỉm cười, lấy tay chậm rãi lau vết máu trên mặt cô, ánh sáng trong mắt mau chóng bị thay thế bằng bóng tối...

https://thuviensach.vn

Sau đó...

Thân thể anh nằm xuống trên ....

"Không!!!" Âm thanh xé rách thời gian.

"Bà ngoại! Bà ngoại! Chim bay trên bầu trời tên gì ạ?" Âm thanh của tiểu Thanh phá vỡ sự yên lặng của buổi chiều.

Bà ngoại buông chậu hoa trong tay xuống, tháo kính lấy khăn lau lau, lại lần nữa đeo lên, ngửa đầu nhìn hướng chỉ của tiểu Thanh, trên mặt tồn tại sự hiền từ.

"Chúng nó bay rất cao, mắt bà ngoại không nhìn rõ làm cho tiểu Thanh thất vọng rồi."

Bà nhìn tiểu Thanh, nói lời xin lỗi.

Lông mày tiểu Thanh nhíu lại thành hình bát tự, đôi mắt linh động đảo một vòng, dễ nhận thấy vẻ thất vọng tột bậc.

"Đại ca, anh biết những con chim ấy tên gì không?" Hai tay cô giơ lên bên mép, dùng toàn sức mà hô.

"Im lặng!" Mệnh lệnh của đại ca cô, lần nữa giơ cây kiếm gỗ trong tay lên: "Lần nữa Hi, chúng ta so lại một ván."

Tiểu Thiên Hi bất đắc dĩ mà cười cười, quay lưng lại đại ca mà thở dài.

https://thuviensach.vn

"Đáng ghét! Thật đáng ghét! Em ghét anh nhất" Thấy đại ca không để ý đến mình, tiểu Thanh đứng tại chỗ dùng sức mà nhảy lên. Tiếp tục hô: "Nhị ca, anh biết không?"

Tiểu Thiên Hi híp mắt nhìn lên trên, giọng nói dịu dàng như nước: "Anh không biết, nhưng anh biết chúng nó là chim di trú."

"À" Lông mày tiểu Thanh nhíu lại, đôi mắt nhỏ xinh đẹp trong nháy mắt nhìn lên bầu trời, "Là bởi vì bay chậm, mới gọi là chim 'sau' sao?"

"Ha ha, đứa ngốc." Bà ngoại vuốt mái tóc ngắn sóng vai mềm mại của cô, "Cái này sau này con sẽ biết."

"Đừng" Tiểu Thanh nhìn bà ngoại, vẻ mặt khó hiểu.

"Trong truyền thuyết, bầu trời là của chim di trú, mỗi một con đều là thiên sứ của thượng đế, chúng nó bận rộn cả đời, làm không biết mệt để mang đến may mắn cho người khác, thấy chim di trú bay qua, nếu có thể nhặt được lông chúng rơi xuống, nhưng vậy thì khi sang năm, nó nhất định sẽ quay về đây, tìm kiếm chiếc lông chim may mắn của nó..."

...

Trong đầu Lãnh Tang Thanh nhớ lại câu chuyện của bà ngoại kể lúc đó.

Trong mật thất không có thông gió, nhưng không khí trong phòng lạnh xuống trong nháy mắt, mà cô lúc này run rẩy, cùng không khí không có liên quan.

Cô cẩn thận mà tìm vết thương bên hong Niếp Ngân, có thể cảm giác được máu không ngừng chảy ra.

https://thuviensach.vn

Cô nhanh chóng lấy tay ngăn máu chảy ra, che lại trong lòng bàn tay, trong miệng lặng lẽ mà nói thầm: "Sẽ trở về, sẽ trở về..." Cô thật hy vọng người đàn ông trong lòng này, cũng là thiên sứ của thượng đế, nhưng tiếng nói thầm của cô, nói một lần lại một lần tuyệt vọng.

Đau đớn trong lòng, giống như có ngàn vạn gươm đao đâm sâu vào trái tim, cô hi vọng Niếp Ngân chưa tới cứu cô, cô hi vọng có thể cùng Niếp Ngân hoán đổi vị trí, cô hi vọng tất cả chuyện này chỉ là trong giấc mộng. Cô cũng không thể nói đến tột cùng vì cái gì, loại cảm giác này chưa từng có, tim mình chưa bao giờ đau đớn như vậy.

Bên kia, Niếp Tích kinh hoàng mà quỳ trên mặt đất, tơ máu trong hai mắt giống như sắp trào ra: "Đại...Đại ca."

"Ha ha ha!" Niếp Nhân Thế điên cuồng cười. "Làm tốt lắm! La Sâm."

https://thuviensach.vn

Chương 23: Niếp Ngân bị thương nặng

La Sâm nhìn chằm chằm Niếp Ngân trên người Lãnh Tang Thanh, bình thản mà thở hắc ra, giống như khẳng định là anh đã chết, tiếp tục xoay người, tràn ngập sát khí mà thong thả đi về hướng Niếp Tích.

Cánh tay Lãnh Tang Thanh ôm chặt Niếp Ngân, lo sợ giống như bị ai đó cướp đi, nước mắt như đê vỡ, thấm ướt cả khuôn mặt cô.

"Ngu ngốc, ai kêu anh đến cứu tôi! Ai kêu anh liều mạng như vậy! Chúng ta bất quá chỉ gặp nhau vài lần mà thôi, thầm mến bổn tiểu thư cũng phải có chừng mực nha, trong điện thoại di động của tôi còn không có số của anh đâu, anh thế nào lại đáng ghét như thế hả." Cô đã khóc không thành tiếng, keo kiệt ôm Niếp Ngân mà chỉ ôm quần áo của anh.

Cô có cảm giác, tuy hai người bọn họ lớn lên giống nhau như đúc, nhưng có lẽ có thể phân biệt hai người này rất nhanh. Niếp Tích lãng tử, Niếp Ngân trầm ổn, tại sao cô lại lâu thế này mới phát hiện thực ra cho tới giờ là hai người chứ? Cô còn tưởng rằng người đàn ông này có tính cách phân liệt, tâm tình hay thay đổi chứ.

Dưới gốc cây anh đào người gặp cô chính là Niếp Ngân, đem cô đóng gói như hành lý trên máy bay cũng là Niếp Ngân, tại nhà hàng chính là Niếp Ngân, sau đó đem cô đến biệt thự cũng là Niếp Ngân! Còn lại gặp nhau ở quán bar, sòng bạc cùng cô đánh bài là Niếp Tích, à không, cùng Dennis đánh bài chính là Niếp Tích, cùng cô đánh bài chính là Niếp Ngân!

https://thuviensach.vn

Tại sau tim của cô đau quá?

"Số của tôi là xxxxxxxxx, nhớ kỹ, tôi chỉ nói một lần." Một âm thanh yếu ớt truyền đến bên tai cô.

Lãnh Tang Thanh vô cùng kinh ngạc, "Hả!" Một tiếng, nghẹn lại trong cổ họng, cũng may không phát ra tiếng.

"Cô...Cô hãy nghe tôi nói, bên phải phía trên cô có một khẩu súng, lúc nữa trong khi tôi đứng lên, cô hãy đem khẩu súng đưa cho Niếp Tích, nhất định phải mau, biết không?" Âm thanh Niếp Ngân yếu ớt, cơ thể vẫn không hề động đậy.

"Hả? Tôi, bên phải tôi có cái gì." Âm thanh của Lãnh Tang Thanh giống như bị ép xuống rất nhẹ, đang cầm bàn tay phải đầy máu của Niếp Ngân cô dường như không muốn buông ra.

"Cô có một sở thích rất khác người sao? Thích sưu tầm máu của người khác? Thứ này sau này tôi sẽ cho cô nữa!" Niếp Ngân suy yếu nhưng vẫn khiến cô người khác sợ hãi như trước.

Chỉ có điều Lãnh Tang Thanh bướng bỉnh lại không bị anh làm cho tức giận, chỉ sợ sệt mà nói: "Này, vậy anh nhất định không được chết!"

Niếp Ngân dừng một chút, mệt mỏi mà nói: "Sớm biết thế sẽ không dựa vào người cô, cô ép tôi đến mức tức giận." Sau đó anh mạnh mẽ chống tay đứng lên, động tác vô cùng nhanh chóng: "Cơ hội lúc này!" Anh hét lớn một tiếng, nhánh chóng lẻn đến phía sau La Sâm, hai tay vòng trên người hắn, vững vàng khóa trụ hắn.

Lãng Tang Thanh xoay người một cái, tay trái nhặt khẩu súng lên, dùng sức toàn thân chạy về phía Niếp Tích bên kia, tay phải, trước sau không

https://thuviensach.vn

buông ra.

Niếp Tích thấy tình hình đột nhiên thay đổi, lập tức hiểu rõ ý đồ của đại ca, anh bổ nhào về phía trước, chụp được khẩu súng lục, nhanh chóng thu hồi thân, họng súng chỉa về hướng La Sâm.

"Bằng bằng!"

Đạn bắn ra, không sai một ly mà trúng bụng của La Sâm.

"A!" La Sâm kêu gào một tiếng, liền chết đi.

Niếp Ngân thuận thế mà buông lỏng tay ra, cùng hắn ngã xuống trên mặt đất..

"Ngân!" Niếp Tích bỏ khẩu súng trong tay, có thể so sánh với tốc độ của viên đạn vừa rồi, chạy tới bên cạnh Niếp Ngân. Lãnh Tang Thanh cũng nắm chặt tay phải mà chạy tới. Còn có Tiêu Tông và giáo sư Tra nhĩ vừa bò ra, lo lắng mà chạy đến.

"Mau! Đến phòng phẩu thuật đi!" Lãnh Tang Thanh lòng nóng như lửa đốt.

Niếp ngân lắc đầu: "Không cần, không có đâm ngay chỗ hiểm, chỉ là có chút mất máu, chúng ta mau rời khỏi đây, nếu không không chắc một lát lại có phiền phức gì nữa."

"Chút mất máu cũng dẫn đến chết người!" Lãnh Tang Thanh không chút nhượng bộ, vừa nói vừa đỡ Niếp Ngân.

"Vậy cô ... Còn không đưa tôi." Niếp Ngân nhìn Lãnh Tang Thanh trong tay chính là máu của mình, ánh mắt xuất hiện một tia khác thường.

https://thuviensach.vn

Có lẽ bởi vì vửa trải qua nhiều kích động, suy nghĩ của Lãnh Tang Thanh có chút lung tung, cô "À" một tiếng, sau đó máu cầm trong tay lại đẩy trở lại vết thương của Niếp Ngân. Nhưng ngay lập tức ý thức được đây là hành vi độc ác, bản thân the thé kêu lên.

"Đừng, đừng kêu, nha đầu chết tiệt!" Niếp Ngân chịu đựng cơn đau đớn dữ dội, mũi và lông mày đều nhăn lại.

"Xin lỗi! Xin lỗi!" Lãnh Tang Thanh vội vàng nói lời áy náy.

Ngay lúc lực chú ý của mọi người đều đặt ở hành động mơ hồ của cô là lúc,

La Sâm nhít người, lại đứng lên.

Tinh thần mọi người lại lần nữa căng cứng, cái cơ thể khổng lồ này lại lần nữa vùng dậy, ép mọi người ngay cả hít thở cũng khó khăn.

"Sao ...Trúng đạn như thế cũng không chết sao?"

Lãnh Tang Thanh nhìn máu chảy trên bụng La Sâm, trện mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, "Rõ ràng bắn trúng rồi!"

Niếp Tích vội vàng giơ súng lên lần nữa, cũng không dự đoán được La Sâm lại nhanh như vậy, một cước liền đá bay súng trong tay Niếp Tích. Do phạm vi quá lớn, vết thương phần bụng lại chảy rất nhiều máu, hai tay hắn ấn vết thương, tia hung ác trong mắt cũng phai màu không ít, loạng choạng đứng tại chỗ có chút không vững.

https://thuviensach.vn

“Các người đỡ Ngân vào thang máy trước." Niếp Tích đứng dậy, trong ánh mắt sắn bén nhìn ra được tử huyệt của hắn, anh vươn hai tay tạo thành một thế quyền, giống như móng vuốt của sư tử. Đây là một loại nghi thức, có một chút bí mật trong cao thủ thái quyền, trước lúc đánh nhau kịch liệt sẽ tại hai tay của mình, thứ nhất là hướng lên trời cầu nguyện, thứ hai là làm động tác chuẩn bị bỏ mạng. "Hừ hừ, ta còn đang hối hận vừa mới một khẩu súng đã giết chết ngươi, đối với ngươi có phải là quá mức nhân từ!"

La Sâm không nói gì, chậm rãi ngẩng đầu trừng mắt với Niếp Tích, hô hấp nặng nhọc, giống như bệnh suyễn, trên người tỏa ra một lớp hàn khí.

"Tích, đừng dây dưa với hắn nữa, hắn đã không có sức lực rồi, chúng ta đi mau." Niếp Ngân trong thang máy cố sức mà nói, nhưng âm thanh cũng không phải rất lớn.

Niếp Tích quay đầu lại thoáng nhìn Niếp Ngân, trong lòng anh hiểu rõ, vết thương của đại ca mới là quan trọng nhất, vì vậy đầu cũng không quay lại mà chạy vào thang máy.

Thang máy nhanh chóng đi lên, nhưng do cách mặt đất khoảng cách quá xa, vài phút đồng hồ vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, thế mà đối với vài phút đồng hồ này, đối với mỗi người trong thang máy mà nói giống như trải qua một vòng luân hồi.

Rốt cục cũng tới mặt đất, sau khi cửa thang máy mở ra, mọi người nhìn tới những loại rượu đỏ và thùng rượu bày la liệt, nơi này là hầm rượu bí mật của Niếp môn.

"Tôi biết nói sau đi!" Niếp Tích cõng Niếp Ngân, lao nhanh về phía trước. Lúc trước khi tìm kiếm mật thất, anh từng đến chỗ này, nhưng xâm nhập sâu nữa, anh cũng không tìm được cánh cổng này.

https://thuviensach.vn

Vài người đi theo Niếp Tích tới trên mặt đất, tìm được Niếp Tích trước khi xe mở cửa, lúc trước vì để cho Niếp Ngân có một nơi ẩn nấp tốt, anh bố trí chính là một chiếc xe thương vụ rộng lớn, chí có điều vì Niếp Ngân bị thương nên không gian bên trong cũng không thoảng mái, không ngờ có một người không đi vào bên trong.

Niếp Tích nhìn lướt qua, chỉ vào Tiêu Tông: "Ngươi, nằm trong hòm dự bị đi."

"Tôi? Ngươi nói giỡn sao?" Tiêu Tông nổi giận, rõ ràng không tiếp nhận sự sắp đặt của Niếp Tích.

"Thời gian cấp bách, anh chịu khổ một chút trước đi." Lãnh Tang Thanh lo lắng không kém Niếp Tích, dọc theo đường đi, tay cô vẫn nắm chặt tay Niếp Ngân, chưa từng buông ra.

Mà lúc này, Niếp Ngân đã không còn chút máu, ý thức dần mơ hồ.

Tiêu Tông nhìn thoáng qua Niếp Ngân, lại trừng mắt với Niếp Tích, mở hòm dự bị chui vào trong.

Niếp Tích giẫm một chân lên chân ga, ô tô giống như tiễn rời dây cung, "Vù" bay ra ngoài, nhưng tới của lớn Niếp môn, lại cấp tốc dừng lại.

Cửa chính Niếp môn cũng giống với cửa chính biệt thự của Niếp Nhân Quân, hai tấm thép dày ở đây, dù xe đụng phải cũng tan tành, cũng không thấy cửa chính này có một chút gồ ghề nào.

"Mở cửa!" Niếp Tích hô người bảo vệ cửa.

"Cậu Tích!" Bốn bảo vệ chạy tới, trước mặt Niếp Tích mà kính cẩn lễ phép.

https://thuviensach.vn

"Tôi nói mở cửa! Các ngươi không nghe thấy sao?" Âm thanh Niếp Tích có chút nôn nóng.

Nhưng mà, cậu Tích, chưa có dặn dò của Niếp tiên sinh..." Mấy người bảo vệ nhìn vào trong xe, kinh ngạc phát hiện tình trạng hôn mê của Niếp Ngân.

"Hai...Hai cậu Tích!"

Niếp Tích cũng không chịu nổi nữa, một quyền đánh bay tên bảo vệ dài dòng trước, mặt khác mấy người còn lại đều kinh ngạc mà đứng sững sờ tại chỗ.

Lạnh Tang Thanh cũng mở cửa xuống xe, lòng đầy tức giận mà đi tới trước mặt một tên bảo vệ.

"Ngươi biết tôi không?" Lãnh Tang Thanh miệng mồm lanh lợi.

"Cô, cô chính là khách quý mà Niếp tiên sinh mời tới."Bảo vệ trả lời.

"Ngươi biết tôi vì sao đến nơi này không?" Lãnh Tang Thanh hỏi tiếp.

Bảo vệ sửng sốt một chút, lắc đầu.

"Ngươi biết anh ta là ai không?" Lãnh Tang Thanh chỉ chỉ Niếp Tích đang tra tấn những người khác.

"Anh ta là, Cậu Tích." Vẻ mặt bảo vệ có chút mù mờ.

"Thật không? Vậy trong xe là ai?" Lãnh Tang Thanh thuận thế nhìn thoáng qua Niếp Ngân trong xe, trong lòng từng trận đau đớn.

https://thuviensach.vn

Bảo vệ nhìn thoáng qua, hai hàng lông may nhíu lại: "Đây, người này mới là Niếp Tích chứ."

" Ngươi nói người này là cậu Tích, còn nói người kia là cậu Tích, cuối cùng người nào mới phải? Thân là một bảo vệ, ngay cả nhận biết mọi người cũng không rõ ràng!" Vẻ mặt Lãnh Tang Thanh nghiêm túc, để trong lòng bảo vệ thấp thỏm không yên.

Cô tiếp tục hỏi: "Biết Niếp tiên sinh giờ ở đâu, làm cái gì không?"

Bảo vệ không trả lời, ngu ngơ mà nhìn Lãnh Tang Thanh.

Một chuỗi vấn đề của Lãnh Tang Thanh giống như rang đậu trong nồi, trong đầu người bảo vệ trước mặt là một mớ hỗn độn, hoàn toàn mơ hồ.

Cô liếc mắt nhìn bảo vệ bằng một con mắt, lần nữa hỏi: "Công tắc cửa chính này ở đâu?"

Bảo vệ bất ngờ hưng phấn từ trong túi lấy ra một điều khiển từ xa, giơ lên trước mặt Lãnh Tang Thanh: "Cái này tôi biết, ở chỗ này."

Lãnh Tang Thanh không có thời gian để đắc ý, đoạt lấy điều khiển từ xa, ấn nút mở, cửa chính chậm rãi mở ra.

Niếp Tích cũng chú ý tới, Lãnh Tang Thanh cho anh một cái nháy mắt ra hiệu lên xe, anh nhanh chóng buông tay đang bóp cổ bảo vệ, vọt vào trong xe.

"Cô khách quý, đây!" Bảo vệ ý thức được sự hồ đồ của bản thân.

https://thuviensach.vn

"Ngươi đi chết đi!" Lãnh Tang Thanh xoay người đá một cước, vừa lúc đá tới tên bảo vệ trong lúc đó người đàn ông mềm nhũn, bảo vệ trước mặt liền lui lại, lăn lăn trên mặt đất.

Cô nhảy vào trong xe, Niếp Tích lại khởi động xe, vỏ xe rít trên mặt đất , giống như có thể đâm màng tai của người khác.

"Chúng ta mau tới bệnh viện gần nhất!" Trở lại trong xe Lãnh Tang Thanh lo lắng nói, tinh thần Niếp Ngân có chút mơ hồ đầu dựa vào ngực cô.

"Không được, nơi đó không an toàn." Trên mặt Niếp Tích xuất hiện tia nghiêm túc chưa từng có, bệnh viện quả thực không an toàn, trước mắt bệnh viện địa phương vẫn chưa đủ trang thiết bị tiên tiến cùng nhân viên để chửa trị và chăm sóc bệnh nhân, cũng chỉ có trong nhà, nhưng đường hơi xa, đại ca có thể chống cự được tới nhà không?

"Quay về... Về nhà!" Âm thanh yếu ớt của Niếp Ngân vang lên.

Trong lòng Niếp Tích trầm xuống, giẫm lên chân ga tới cực đại, trong nháy mắt tan biến trong tầm mắt mọi người.

Niếp môn

Mật thất

Khắp nơi trong không khí đều tràn ngập mùi chết chóc.

Quản gia La Sâm vẫn ấn nơi bị thương ở bụng, lảo đảo đi tới bên cạnh Niếp Nhân Thế, khó khăn mà ngồi trên mặt đất, sự sắc bén trong mắt vẫn chưa tiêu tan.

https://thuviensach.vn

"Ngươi không sao chứ?" Niếp Nhân Thế nhìn chằm chằm khẩu súng trong tay La Sâm, trên mặt lại rất bình tĩnh.

La Sâm mở tay ra, nhìn một chút máu của bản thân, càng bịch chặt lại, không nói gì.

"Xem ra, lớp mỡ trên bụng đã cứu ngươi, mau xử lý vết thương một chút đi." Niếp Nhân thế thấy được La Sâm liều mạng vì mình, trong lòng không khòi có phần thương xót.

La Sâm vẫn không nói gì, chỉ hít một hơi sâu, trên mặt lộ vẻ căm phẫn.

Hai mắt Niếp Nhân Thế trng nháy mắt u ám xuống, nhìn bọn họ chằm chằm đi vào thang máy, cắn răng, từ giữa hàm răng gạt bỏ: "Niếp Nhân Quân, ta phải đem cả nhà bọn ngươi đuổi cùng giết tận! Còn có con nha đầu đáng ghét kia!" Tiếp theo hắn lạnh lùng dặn dò kẻ dưới: La Sâm, cho ta đáp án."

La Sâm khó khăn từ trên mặt đất đừng lên, bên trong ngăn tủ bên cạnh, lấy ra một cây kéo lớn, vô cùng căm hận mà gầm nhẹ: "Không sai, nhất định phải đuổi cùng giết tận bọn họ!"

Nói xong, cánh tay vung lên

"Bụp!" Kéo xuyên qua thái dương của Niếp Nhân Thế.

Vẻ mặt Niếp Nhân Thế khó hiểu mà trừng mắt với La Sâm, sau đó trong nháy mắt mà mất mạng.

La Sâm khom lưng vuốt mặt của Niếp Nhân Thế, lạnh lùng mà nhìn vẻ mắt hắn, trong ánh mắt lộ ra sự âm u khó đoán.

https://thuviensach.vn

Mà lúc này, cửa thang máy, mở...

"Mau! Mau mở cổng!" Tần quản gia thở hổn hển chạy đến cổng.

Mấy người đầy tớ dùng tốc độ nhanh nhất để đẩy cánh cổng ra.

Không quá một phút đồng hồ, chỉ thấy xe Niếp Tích giống như tia chớp chạy nhanh đến, lúc chạy qua cổng, hai miếng cửa sắt bị gió thổi vang lên tiếng kêu "Vù vù", tiếp theo im bặt, băng ca đã chuẩn bị bên cạnh từ sớm.

Niếp Tích nhảy xuống xe, vài người khiên Niếp Ngân nằm trên băng ca, cấp tốc đưa đến phòng cấp cứu.

Mặt nạ dưỡng khí, máy điện tim... Trong vòng hơn mười giây, toàn thân Niếp Ngân từ trên xuống dưới đã bị "vũ trang toàn bộ", anh đã bất tỉnh nhân sự.

Lãnh Tang Thanh trên đường chưa hề rời khỏi Niếp Ngân nửa bước, đi vào phòng chữa bệnh, loại cảm giác quen thuộc này lần thứ hai kéo tới, cùng với cảm giác trong phòng phẫu thuật ở mật thất giống nhau như đúc, cảnh này khiến nỗi sỡ hãi trong lòng cô dâng lên, cầm lấy tay Niếp Ngân ra sức lắc lắc, rất sợ anh ngủ một giấc rồi không tỉnh lại nữa.

Tần quản gia phía sau cũng chạy tới phòng chữa bệnh, thấy tình trạng của Niếp Ngân như vậy, nước mắt thoáng cái đã trào ra: "Thiếu gia! Thiếu gia người làm sao vậy!"

"Cha biết không?" Niếp Tích hỏi quản gia.

https://thuviensach.vn

"Trong điện thoại tôi không nghe rõ tình hình thực tế, không có nói cho ngài." Tần quản gia lau nước mắt khóc thút thít.

Niếp Tích suy nghĩ vài giây, thở dài: "Thông báo cho ông ấy đi."

Một câu nói đến Tần quản gia cũng sợ mà mềm nhũng ra, nắm tay Niếp Tích: "Tiểu thiếu gia. đại thiếu gia sẽ không có nguy hiểm gì phải không? Xin ngài dừng làm tôi sợ!"

Niếp Tích không nói gì, khớp hàm đã căng đau, khóe môi mấp mái, có chút phát ra âm thanh.

Tần quản gia khóc chạy tới cửa phòng khách, sửa soạn lại bản thân một chút, dùng sức lau nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng gõ cửa.

"Vào." Niếp Nhân Quân lên tiếng.

"Tiên, tiên sinh, có chút chuyện khần cấp, cần ngài xử lý một chút." Tần quản gia ép giọng nói bản thân bình thường.

Nhưng Niếp Nhân Thế liếc mắt liền nhìn ra mắt ông sưng đỏ, trong lòng có một dự cảm không tốt.

"Thủ tướng tiên sinh, thật ngại quá, tôi thất lễ một chút." Ông đang cùng quan chức chính phủ nói chuyện vội vàng nói câu xin lỗi liền ra khỏi phòng.

Cửa vừa mới đóng, nước mắt Tần quản gia tiếp tục lăn dài, "Tiên sinh, ngài mau đến phòng chữa bệnh xem đi, cậu Niếp Ngân bị thương rất nặng, có lẽ..." Ông cũng không nói ra khỏi miệng.

https://thuviensach.vn

"Cái gì?" Niếp Nhân Quân như sấm đánh, "Nó không phải đi rồi sao?" Khi đang nói chuyện, bước chân đã hướng đến phòng chữa bệnh.

Đẩy cánh cửa ra, bên trong một mảnh hỗn loạn, nhân viên chữa bệnh dùng tốc độ cực nhanh để xử lý công việc, ngay cả thấy Niếp Nhân Quân đến cũng tập trung chuyện môn như cũ, ngay ngắn trật tự.

Niếp Nhân Quân đẩy những người cản đường trước mặt, sải bước tới bên giường, thấy được Niếp Ngân đang hấp hối, trên máy điện tim một phần ba đã chạy không bình thường, một sự đau khổ tràn ngập mỗi tế bào trong toàn thân ông.

"Là ai làm nó bị thương thành thế này!" Ông gầm lên giận dữ như tiếng sấm vang dội.

"Cha, người không nên gấp gáp." Niếp Tích đi tới đỡ lưng, Niếp Nhân Quân muốn té xỉu.

Niếp Nhân Quân thấy trên mặt anh ngấn nước, gạt bỏ tay anh ra: "Các ngươi cuối cùng đã làm cái gì?"

"Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này! Cứu đại ca trước!" Niếp Tích cũng giống như gào lên.

Lúc này, một vị bác sĩ có chút căng thẳng mở miệng: "Niếp tiên sinh, tiểu thiếu gia, cậu Niếp Ngân mất máu quá nhiều, bây giờ cần một lượng máu lớn."

"Lấy của tôi!" Khi đang nói chuyện, Niếp Tích đã xăng tay áo lên, duỗi ra trước mặt bác sĩ.

https://thuviensach.vn

"Của con không được." Niếp Nhân Quân lo lắng mà nói: "Con và Niếp Ngân là sinh đôi khác trứng, nhóm máu không giống nhau." Bàn tay siết chặt, đầu ngón tay bị nghiền ra máu.

"Nhóm máu của cậu Niếp Ngân là AB." Bác sĩ nhìn kết quả xét nghiệm nói.

Niếp Tích nóng ruột đánh một đấm vào tường, anh đối với bản thân cảm thấy tức giận không thôi.

Tần quản gia đi tới bên cạnh Niếp Nhân Quân: "Tôi bây giờ gọi điện cho bệnh viện, để cho bọn họ bằng tốc độ nhanh nhất đem máu qua đây."

"Không kịp nữa rồi!" Bác sĩ nhìn chằm chằm máy điện tim, cầm tay Niếp Ngân thử độ ấm, "Người ở đây, ai cùng nhóm máu với anh ta?"

Mọi người nhìn nhau, một mảnh lo lắng.

"Tôi giống, lấy máu của tôi đi!" Lãnh Tang Thanh một mực nhìn Niếp Ngân bên cạnh, đột nhiên đứng dậy, lau nước mắt trên mặt.

Trong phòng đột nhiên yên lặng, tất cả nhìn chằm chằm cô gái chưa từng gặp mặt.

"Này... Lượng máu cậu Niếp Ngân cần tương đối nhiều, chỉ sợ cô không được." Vẻ mặt bác sĩ lúng túng, rồi lại không biết nên làm cái gì bây giờ.

"Cần bao nhiêu?" Lãnh Tang Thanh bình tĩnh mà hỏi.

"Có thể đên hai mươi phần trăm máu trong người cô." Bác sĩ bình tĩnh mà nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang thanh cũng là bác sĩ, trong lòng cô biết rõ 10% máu bên trong người, cũng đã là giới hạn, nếu xuất hai mươi phần trăm cơ hội sống của cô chỉ còn con số lẻ.

Cô lần nữa quay đầu nhìn Niếp Ngân, khuôn mặt anh tuấn cùng với ngũ quan như điêu khắc hoàn toàn ở trong đôi mắt trong suốt của cô. Cô muốn nhớ kỹ anh, mà lúc này nhịp đập trên máy điện tim đã tăng nhanh, tất cả mọi người biết, Niếp Ngân nằm trên giường muốn nói cái gì đó.

Lãnh Tang thanh không nghe theo anh, nói dứt khoát: "Bây giờ chúng ta bắt đầu đi."

"Lãnh Tang Thanh? Tôi làm sao có thể tin được cô?" Niếp Nhân Quân nhìn ánh mắt hoài nghi nhìn cô gái mà ông muốn diệt trừ.

Lãnh Tang Thanh không hề nhìn ông, ánh mắt vẫn đặt trên mặt Niếp Ngân, cô vươn ngón trỏ nhợt nhạt, kéo nhẹ qua chiếc môi lạnh của Niếp Ngân, cười ấm áp, nụ cười rất đẹp, nhưng khiến cho người nhìn tan nát cỏi lòng, "Tôi? Đây là tôi nợ anh ấy."

https://thuviensach.vn

Chương 24: Hiểu lầm càng hiểu lầm

Bầu không khí buổi sáng tàn đầy ngọt ngào, làm cho mọi người hít thở cảm thấy thật thoảng mái, ánh sáng chiếu vào vạn vật, giống như tất cả đều tươi mới, tượng trưng cho sự bắt đầu, cũng tượng trưng cho sự quan trọng.

Một luồng ánh sáng xuyên qua khe hở của rèm cửa sổ, rơi vào trên mặt Lãnh Tang Thanh lộ ra sự dịu dàng, mặt trời giống như là chòm râu của ông nội, di chuyển trên gương mặt cô gái đang ngủ say này.

Đôi mắt của Lãng Tang Thanh, mí mắt phản xạ lại mà di chuyển vài cái, sau đó chậm rãi mở ra, lại lập tức nhắm lại, lấy tay ngăn tia nắng chiếu vào mắt.

Người sau khi chết, khi mở mắt là có thể thấy một ánh sáng mạnh, tiếp theo ánh sáng này, có thể nhập vào thiên đường.

Việc ảo tưởng này của Lãnh Tang Thanh, làm cô có chút xấu hổ. Cô thử nhút nhít một chút, thật sự nhẹ nhàng.

"Thực sự, cứ như vậy mà chết rồi sao?" Cô thở dài một hơi, từng sự việc trước kia từng chút hiện lên trong đầu cô, cô thử phác họa ra khuôn mặt Niếp Ngân, ngũ quan thậm chí là tóc, quả nhiên khuôn mặt anh lộ ra rõ ràng xuất hiện trước mắt cô, cuối cùng trong giây phút cuối cùng mà nhớ kỹ dáng vẻ của anh.

"Không biết có thể báo mộng cho anh hay không?" Cô lần nữa than thở, hình như hiểu ra mà thưởng cho bản thân trong tưởng tượng mở mắt nhìn

https://thuviensach.vn

khuôn mặt của người đàn ông này.

Khoảng nửa phút, đôi mắt của Lãnh Tang Thanh lại từ từ nổi lên sự kinh ngạc, "Tại sao? Khuôn mặt xuất hiện trong tưởng tượng lại quá chân thật vậy! Giống như đang sống thế." Cô nói thầm trong lòng.

"Hóa ra bên tai trái anh có một nốt ruồi." Cô nhìn từ trên xuống dưới từ trái sang phải mà đánh giá khuôn mặt trước mặt này.

Đột nhiên, tất cả phản ứng của cô trở lại, "Lộp cộp" ngồi dậy, do quá nhanh, cơ thể cô vốn đặc biệt yếu, cảm giác được một trận chóng mặt, mà trông quá trình ngồi dậy, cái trán đụng mạnh vào cái mũi trên khuôn mặt trước mặt.

Lãnh Tang Thanh bụm trán, oán giận bùng lên: "Anh, sao anh cũng chết?"

"Nếu cô lại dùng sức mạnh như vậy nữa, tôi chắc chắn sẽ chết!" Anh bưm mũi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, tay trên mặt mà ra sức xoa bóp.

Đây là sự khác biệt của hai anh em, lúc nhìn khuôn mặt rất khó phân biệt ai là ai, nhưng chỉ cần mở miệng nói chuyện, sẽ không khó phân biệt.

"Niếp Tích!" Lãnh Tang Thanh kinh ngạc kêu lên.

"Nha đầu thối, chỉ cần mở mắt sẽ khiến cho toàn bộ thế giới không được bình yên sao?" Niếp Tích có chút oán giận.

Lãnh Tang Thanh căn bản không để ý đến sự châm chọc của anh, nhìn xung quanh, sờ sờ đầu giường, lại sờ sờ mặt mình: "Trời ạ! Tôi còn sống!"

https://thuviensach.vn

Niếp Tích lần nữa đi tới bên cạnh thân thể cô: "Nếu cô không muốn như thế, tôi ngược lại rất vui lòng giúp cô một chặn." Dứt lời, hai tay đang xoa trên khuôn mặt mịn màng của Lãnh Tang Thanh, bóp mạnh một cái.

"Buông tôi ra! Cái tên song sinh đáng ghét nhà ngươi." Lãnh Tang Thanh liều mạng mà gạt tay anh ra.

Niếp Tích miễn cưỡng mà buông tay: "Này, biết bản thân thực sự không chết rồi chứ."

Vẻ mặt Lãnh Tang Thanh, oán hận mà nhìn chằm chằm Niếp Tích, trong ánh mắt lại lấp lánh lên: "Niếp Ngân đâu? Anh ấy thế nào rồi?"

Cơ thể Niếp Tích hơi nghiêng, nhìn Lãnh Tang Thanh rồi phóng tầm mắt đến một vị trí, Lãnh Tang Thanh nhìn thấy Niếp Ngân bên kia giường.

Cô gắng gượng mà xuống giường, Niếp Tích vội vàng tiến đến dìu, thấy nhịp tim Niếp Ngân khôi phục lại bình thường, trong lòng cô khẽ thở dài, có một loại kích động muốn khóc.

"Anh ấy dùng của tôi bao nhiêu máu?" Cô quay đầu lại hỏi Niếp Tích.

Niếp Tích nhún vai: "Nghe đâu là ba mươi phần trăm."

"Vậy căn bản không có khả năng, như vậy tôi không thể sống nổi." Lãnh Tang Thanh dùng một loại ánh mắt nhìn người không có chuyên môn, nhìn quét qua Niếp Tích.

"Là như vầy, lúc cô vừa mới bất tỉnh, bệnh viện bên kia đúng lúc đem máu tới, cho nên trên người đại ca dùng chính là máu của cô, mà máu dùng trên người cô chính là máu của bệnh viện." Đang nói chuyện, Niếp Tích lạnh lùng nhìn chằm chằm cô gái trước mặt này, cô vừa mới tỉnh lại, da dẻ

https://thuviensach.vn

trên mặt vẫn lộ ra vẻ nhợn nhạt, thế nhưng cô đúng là xinh đẹp, rõ ràng có vẻ càng thêm thuần khiết.

Nhưng mà Lãnh Tang Thanh căn bản không để ý đến ánh mắt của Niếp Tích, lúc nghe Niếp Tích nói máu trên người Niếp Ngân có máu của mình, trong lòng cô có một tình cảm ấm áp rất kỳ diệu.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở, Tần quản gia bưng một cái khai trong có khăn mặt nóng đi đến, thấy Lãnh Tang Thanh đứng trên mặt đất, trên mặt ông hiện lên một chút vui mừng.

"Tiểu thư, cô tỉnh rồi! Thật tốt quá!" Ông để cái khay xuống, nhanh chóng đến bên cạnh Lãnh Tang Thanh đỡ cô: "Tiểu thư, cơ thể cô còn yếu lắm, không thể tự ý đi lại được."

"Không sao đâu, hoạt động một chút sẽ thoải mái hơn." Lãnh Tang Thanh đối mặt với sự nhiệt tình của Tần quản gia, có chút xấu hổ.

"Không được, tiểu thư vẫn nên quay về giường đi." Nói xong, Tần quản gia dìu cô đi tới bên giường.

Lãnh Tang Thanh vừa ngồi xuống, Tần quản gia quay đầu từ trong khay lấy ra một chiếc khăn mặt: "Tiểu thư, tôi giúp cô rửa mặt."

"Không cần, tôi tự làm được, thực sự không cần." Lãnh Tang Thanh làm qua loa, nhận khăn mặt: "Loại chuyện rửa mặt này, chỉ có bản thân mới rửa sạch được." Cô hướng tới Tần quản gia bày ra một dáng vẻ tươi cười vô cùng dễ thương.

Lau hết khuôn mặt, cô đem khăn mặt đưa trả Tần quản gia, lại vô cùng lễ phép hỏi: "Chú ơi, con nên xưng hô với chú thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Tiểu thư không cần khách sáo, cô gọi Tần quản gia là được rồi, cô hiện ở chỗ này nghĩ ngơi một chút, tôi đi thông báo cho nhà bếp chuẩn bị một chút thuốc bổ." Nói xong, ông hăng hái bừng bừng mà chạy ra cửa.

Lãnh Tang Thanh thấy ông vui vẻ ngay cả cửa cũng không đóng, ngược lại hít một hơi lạnh, ríu rít hỏi thăm: "Ông ấy, vì sao đối tốt với tôi như vậy?"

"Tần quản gia coi tôi và đại ca như con ruột, cô hiện tại cứu Ngân, ông ấy có thể mất hứng sao? Đúng là đem cô xem như là con dâu mà đối đãi rồi." Niếp Tích cười xấu xa.

Khuôn mặt của Lãnh Tang Thanh thoát cái đỏ bừng, bất ngờ này, khiến cô lại có chút hốt hoảng: "Tôi nói, anh không thấy buồn chán sao, có phải đến cuối cùng, anh rõ ràng biết chuyện này là không phải rồi sao?"

Niếp Tích tận tâm mà ra sức lắc đầu.

"Song sinh, giúp giải thích một chút đi, mặc dù tôi cũng không biết lúc tôi bất tỉnh xảy ra chuyện gì, lại nói như thế, nhưng tình trạng này tiếp tục nữa, tôi sẽ rất xấu hổ." Lãnh Tang Thanh giương đôi mắt to xinh đẹp chớp chớp mắt làm bộ vô tội.

Niếp Tích từ ghế sô pha đứng lên, vươn người một cái, coi thường mà nói: "Một người không muốn sống mà đi cứu người kia, người kia không muốn sống mà muốn cứu lại, ông trời mới biết các ngươi cuối cùng xảy ra chuyện gì. Loại chuyện này, vẫn chờ đại ca tỉnh lại sau đó sẽ làm sáng tỏ đi." Sau đó, đút hai tay vào túi quần, dùng cánh tay đẩy cửa, hiên ngang đi ra ngoài.

"Hừ! Hai anh em đều giống nhau đáng ghét như vậy." Lãnh Tang Thanh làm một mặt quỷ, ánh mắt lại bất giác rơi xuống trên người Niếp Ngân.

https://thuviensach.vn

Cô kéo cơ thể suy yếu, bước đi thong thả tới bên giường Niếp Ngân, nồng ấp mà nhìn chằm chằm khuôn mặt Niếp Ngân, lúc này hai mắt anh nhắm nghiền, giống như một đứa trẻ đang ngủ say, vùng trán này không làm cho kẻ khác sợ hãi, nhìn không thấy như dã thú, yên lặng, ngoan ngoãn, giống như ánh trăng sáng trong đêm.

Cô thở nhẹ, có chút hồi hộp, bàn tay nhẹ nhàng sờ lên mặt của Niếp Ngân, ngón tay nhỏ nhắn như ngọc lên xuống theo từng đường nét như chú cá đang bơi.

Lúc này, cánh cửa nhẹ nhàng đẩy ra, Lãnh Tang Thanh sợ hãi vội vàng thu tay về, thấy Tần quản gia đẩy một chiếc xe lăn đến, trên mặt lộ vẻ điềm đạm nhưng miệng luôn nở nụ cười.

"Xem ra tôi đến không đúng lúc rồi, tôi rất xin lỗi, nhưng Niếp tiên sinh dặn tôi qua đây dẫn cô đi ra ngoài, cùng ông ăn sáng." Tần quản gia tỏ vẻ xấu hổ mà hỏi ý kiến.

"Niếp tiên sinh?" một đôi linh châu của Lãnh Tang Thanh đảo một vòng.

Tần quản gia vội vàng giải thích: "À, người tôi chỉ là cha của Niếp Ngân và Niếp Tích thiếu gia."

Lãnh Tang Thanh sửng sốt, con người ấy nổi giận như rồng, âm thanh như sấm, hơn nữa bác ấy có lòng nghi ngờ rất lớn, bây giờ trong đầu cô, có thể ông không kìm nén được sự tức giận.

"Ha ha, sao lại làm thế? Đột nhiên đầu tôi có chút choáng váng. Giường đâu? Tôi phải nghỉ ngơi một chút." Đang nói chuyện, cô bước từng bước

https://thuviensach.vn

nhỏ đến trước giường của mình.

Tần quản gia đương nhiên nhìn ra ý của cô, như bậc trưởng bối đầy yêu thương mà cười cười: "Tiểu thư, không cần sợ, Niếp tiên sinh rất hòa nhã, cuối cùng cũng phải đối mặt, vả lại ra ngoài hít thở một chút không khí trong lành, đối với cơ thể của cô cũng có lợi, hơn nữa, nếu tiểu thư nói không đi, Niếp tiên sinh lại muốn tới đây."

Vẻ mặt Lãnh Tang Thanh đầy thất vọng mà nhìn trần nhà, trải qua những chuyện mấy ngày nay, mặc dù cô đối với những người họ Niếp môn này không hiểu rõ lắm. chỉ có điều cô dám khẳng định một điều những người này có ý đồ, không việc gì cũng bàn bạc về đường phố. Cô bất đắc dĩ mà ngồi trên xe lăn.

Đã cách nhiều ngày, được ánh mặt trời ấm áp sưởi ấm toàn thân, Lãnh Tang Thanh cảm thấy bản thân giống như sống lại, cô thích khi chết hòa tan với ánh sáng ấm áp. Sân của biệt thự giống như hoa viên, mỗi chỗ một cảnh vật, mỗi một chi tiết đều tỉ mỉ, đều thấy rõ đã trải qua thiết kế vô cùng công phu. Nhìn những cảnh đẹp này, nỗi lo lắng trong lòng cũng giảm bớt đi rất nhiều.

Giữ bãi cỏ rộng lớn có một đình nghỉ mát, trong ngôi đình có bóng dáng của một người cường tráng, bên cạnh đình nghỉ mát có năm sáu người, bận rộn dọn thức ăn.

"Niếp bá bá, chào buổi sáng." Sau khi đi vào đình, Lãnh Tang Thanh từ xe lăn đứng lên, lấy đầy dũng khí mà mở miệng trước.

Niếp Nhân Quân làm động tác "Mời", biểu cảm của ông vừa phải, nhìn từ trên xuống dưới từ trái sang phải mà đánh giá Lãnh Tang Thanh, nhưng khóe miệng lại bất giác mà cong lên.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh thấy động tác của Niếp Nhân Quân, cảm thấy có chút mất tự nhiên, cô dịch ghế về phía trước, hết sức, lại không dám ho khan quá lớn.

Người bình thường dưới tình huống này, bị người khác phát hiện bản thân không lễ phép, đều hướng về đối phương bày tỏ sự áy náy, nhưng loại chuyện này vĩnh viễn đừng chờ mong xảy ra trên người nhà họ Niếp. trong ánh mắt của Niếp Nhân Quân vẫn khí cao ngang trời.

"Sao rồi? Khá hơn chút nào không?" Tiếng Niếp Nhân Quân sang sảng mà hỏi thăm.

Lúc này, người hầu bên cạnh Lãnh Tang Thanh đã đưa tới bốn cái ly khác nhau, bên trong rót đầy rượu, cà phê, trái cây và trà chanh.

"Cũng có một chút sức lực."

Lãnh Tang Thanh chọn nước hoa quả, hàm răng hồi hội mà cắn miệng ly, cẩn thận mà cười.

"Kết hôn chưa?" Niếp Nhân Quân hỏi như đinh đóng cột.

"Phun!" Lãnh Tang Tang uống một ngụm nước trái cây còn chưa vào đến cổ họng, liền phun toàn bộ vào trong ly, bắn tung tóe lên mặt. Người hầu nhanh chóng cầm lấy khăn ăn, để cô lau.

Lãnh Tang Thanh nhận lấy khăn ăn, lau mặt mình, biểu hiện là lau mặt, nhưng thực tế chỉ dùng khăn để che mặt mình, cô thực sự không biết nên làm thế nào để giải thích chuyện này.

Lau mặt có thể đến năm phút, Lãnh Tang Thanh mới dời chiếc khăn ăn đến mũi, trong hai mắt lộ ra vẻ lo lắng, nhẹ giọng mà trả lời: "Chưa."

https://thuviensach.vn

Ông ta muốn làm gì? Sẽ không giống như những cụ già nghĩ rằng nên vì cô mà duy trì hôn sự chứ? Ông trời.

"À?" Đuôi mày của Niếp Nhân Quân nhếch lên: "Dự định khi nào kết hôn?"

"Hả?" Cô mất tự nhiên mà nhìn thoáng qua Niếp Nhân Quân, cuối cùng không nhịn được mà nói, "Bác trai, tôi ngay cả bạn trai cũng không có, làm sao kết hôn được?"

"Người trẻ phải thành thật, yêu thì nói yêu, không có gì phải giấu giếm." Niếp Nhân Quân hiển nhiên không tin lời cô, tiếp tục hỏi, "Sau khi Ngân nhi hồi phục, các ngươi ở chỗ này tổ chức nghi lễ đi."

Khăn còn đọng trên mũi cô, cũng rớt xuống tiếp, sửng sốt cả buổi mới tìm được giọng nói của mình - "Việc này Niếp bá bá, người hiểu lầm rồi, chuyện không phải như người nghĩ đâu, con cảm thấy con cần thiết phải giải thích một chút với người, con với con trai người, à, Niếp Tích đó, không, không đúng, là Niếp Ngân, chúng con không kết hôn. Thực ra chuyện này rất phức tạp, Niếp Tích này con tưởng là Niếp Tích, thực ra không phải, sau đó hiện tại lại xuất hiện một Niếp Tích, à, là Niếp Ngân, anh ấy đã cứu con, ngày đó con mới biết được hóa ra Niếp Ngân là Niếp Tích, không bác trai, con nói như vậy người hiểu chưa?"

Ngay cả cô cũng không biết cô nói cái gì.

"Cái gì? Vậy tôi cũng không thể đồng ý!" Vẻ mặt Niếp Nhân Quân bỗng nhiên nghiêm túc, âm thanh có chút lớn, làm cho Lãnh Tang Thanh càng hồi hộp, "Các ngươi mấy năm nay khinh người, căn bản không hiểu hôn nhân quan trọng thế nào."

https://thuviensach.vn

"Nguy rồi, càng nói càng sai..." Cơ trên mặt Lãnh Tang Thanh có chút giật, ông ấy quả nhiên không hiểu, cô vội vàng đứng lên rót đầy cà phê cho Niếp Nhân Quân, suy nghĩ bắt đầu có chút hỗn loạn, " Niếp bá bá, người hãy nghe con nói trước, không phải chúng con không muốn kết hôn, mà chúng con vốn không có khả năng kết hôn."

Trên mặt Niếp Nhân Quân có chút mờ mịt, khó hiểu mà nhìn Lãnh Tang Thanh: "Ngân nhi có thể như vậy đối với cô, xem ra không phải các ngươi xem tình cảm là trò đùa. Có gì khó khăn, nói cho tôi biết, cho dù tổng thống phản đối, tôi cũng có biện pháp giải quyết."

Trên mặt Lãnh Tang Thanh so với ông còn mở mịt hơn, lần thứ hai vội vàng giải thích: "Vấn đề không phải có khó khăn hay không, vấn đề cũng không phải do ai phản đối, vấn đề càng không phải chúng con có muốn kết hôn hay không, thực ra, nếu kết hôn hoàn toàn không có vấn đề, nhưng vấn đề ở chỗ trước khi con nói cứu anh ấy, không phải muốn cùng anh ấy kết hôn, anh ấy cứu con, con cứu anh ấy..."

Lãnh Tang Thanh không biết xấu hổ đem chuyện tình trước sau của cô và Niếp Ngân nói ra, mở miệng, cầm lấy ly nước hoa quả uống một hớp lớn, ngơ ngác mà nhìn vẽ mặt rất là hoang mang của Niếp Nhân Quân, nhỏ giọng hỏi: Niếp bá bá, người, người đã hiểu chưa?"

Suy nghĩ của Niếp Nhân Quân tất cả đều viết lên mặt, ông nhíu mi, nói với Tần quản gia: "Ách, Lãnh tiểu thư có thể chưa hồi phục tốt, ngươi đưa cô ấy về phòng trước đi."

Vừa rồi giải thích lung tung, bản thân cũng không biết chính mình đang nói gì, người ta làm sao không bối rối. Lãnh Tang Thanh cười xấu hổi với Niếp Nhân Quân, trong lòng thầm nghĩ: "Chuyện này có lẽ nên giao cho Niếp Ngân đến giải thích đi." Tay cô đặt trên thái dương, hướng về mọi người mà tỏ vẻ bản thân bây giờ có chút choáng váng, thực ra không khí

https://thuviensach.vn

tươi mát với ánh nắng rạng rỡ ở đây, làm cô có cảm giác hồi phục rất tốt, chỉ có điều cô rất muốn kết thúc sớm một chút cuộc đối thoại đáng xấu hổ này.

https://thuviensach.vn

Chương 25: Tiêu Tông biến mất

"Niếp bá bá, thực sự rất xin lỗi, đầu con vẫn còn rất choáng váng, suy nghĩ đều loạn cả lên." Cô bày ra vẻ mặt khó chịu.

"Ừ, tôi cũng có cảm giác, cô vừa tỉnh lại gọi cô ra đây dùng bữa sáng, là sơ suất của tôi, dù sao cô vẫn là một cô gái." Sau đó, ông nói với Tần quản gia: “Đưa cô ấy về phòng đi, gọi bác sĩ qua kiểm tra cho cô ấy."

"Vâng." Tần quản gia cúi chào, đỡ Lãnh Tang Thanh lên xe lăn, đẩy cô rời khỏi đình.

"Tần quản gia, hai người đi cùng với tôi, bọn họ ở đâu?" Lãnh Tang Thanh đột nhiên nhớ tới bọn họ, lúc nhớ đến cũng có phần áy náy.

"Lãnh tiểu thư đang nói đến giáo sư Tra Nhĩ sao, trong khi cô hôn mê hai ngày thì ngài ấy đã vội vã đi, nói là có chuyện quan trọng." Tần quản gia trả lời.

"Chuyện quan trọng?" Lãnh Tang Thanh có chút khổ sở trong lòng, bản thân đi theo giáo sư Tra Nhĩ nhiều năm như vậy, vốn tưởng rằng đã có tình cảm rất sâu nặng, nhưng tại đây trong thời gian này không ngờ lại bỏ lại cô, đi một mình.

Rầu rĩ mà hỏi thăm: "Tiêu Tông đâu? Anh ấy ở chỗ nào?"

https://thuviensach.vn

"Hả?" Vẻ mặt của Tần quản gia lộ vẻ khó hiểu: "Thì chỉ có một người. Tôi chỉ thấy một người thôi, chưa thấy qua người khác." Trong lòng Lãnh Tang Thanh đột nhiên trở nên lo lắng, hai tay ôm đầu, lớn tiếng kêu lên: "Trời ơi! Nguy rồi! Anh ấy còn đang trong rương dự bị!"

"Rương dự bị?" Tần quản gia ngẩn ra.

"Mau! Ngày đó khi chúng tôi đến đây, tôi ngồi ở chiếc xe nào." Lãnh Tang Thanh thoáng cái đứng lên, cuống cuồng mà quăng tay áo của Tần quản gia.

Lúc đó vội vội vàng vàng như thế, Tần quản gia cũng không nhớ rõ cuối cùng là chiếc xe nào, hơn nữa xe trong biệt thự, nói ít cũng có hai trăm chiếc trở lên, ông vội vàng nói: "Lãnh tiểu thư ngồi lên xe lăn trước đi, tôi đẩy cô đến ga ra."

Lãnh Tang Thanh ngoan ngoãn ngồi lên xe lăn, cô hiểu rõ tình trạng bản thân bây giờ.

"Tôi hôn mê mấy ngày rồi?" Trong lúc nghiêng ngã, cô quay đầu hỏi Tần quản gia.

"Hôm nay là ngày thứ tư." Tần quản gia thở hồng hộc.

"Nguy rồi! Khát cũng khát chết!" Lãnh Tang Thanh gãi đầu, vẻ mặt đầy áy náy, lúc đó là cô làm cho Tiêu Tông vào rương dự bị.

Tới chỗ ngoặc ở ga ra, vừa mới quan khúc cua, lại "binh" một cái, cùng một cái bóng đen đụng nhau, mà Lãnh Tang Thanh cũng từ xe lăn ngã xuống, vừa khéo ngã trên bóng đen.

https://thuviensach.vn

"Tiểu thiếu gia!" Tần quản gia tập trung nhìn, người đụng vào chính là Niếp Tích.

Lãnh Tang Thanh suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn, bản thân đang nằm trong lòng Niếp Tích, trên mặt hiện lên một chút hồng.

"Cô rốt cục không vừa mắt tôi ở chỗ nào hả? Phụ nữ vụng về, sao lại nặng như vậy? Ăn bao nhiêu đồ ngọt vậy?" Niếp Tích nhìn thân thể trên người anh đầy oán hận, một tay nhanh chóng che mũi, nhưng tay kia vẫn nâng Lãnh Tang Thanh, sợ cô ngã trên mặt đất.

"Này, song sinh, anh đụng vào tôi còn hùng hồn." Lãnh Tang Thanh chống tay đứng lên, tức giận mà ngồi trở lại trên xe lăn.

Tần quản gia nhanh chóng nâng Niếp Tích dậy, phủi bụi trên người anh: "Tiểu thiếu gia, người không sao chứ?"

Niếp Tích buông tay xuống, "Không sao, các ngươi sao lại hoảng hốt như thế, là làm cái gì?"

"Cứu người! Trời ơi, Tần quản gia, chúng ta không cần lo cho anh ta trước, đi nhanh đi!" Lãnh Tang Thanh sốt ruột mà đạp đạp chân.

"Cứu người! Các người sẽ không đi tìm tên tiểu tử trong rương dự bị chứ?" Niếp Tích chế giễu hỏi.

"Anh còn có tâm tư để cười, anh ấy có thể bị ngộp chết rồi." Nhìn vẻ mặt xấu xa của Niếp Tích, Lãnh Tang Thanh càng thêm tức giận.

"Tôi cũng vừa mới nhớ tới, ha ha!" Đang nói chuyện, Niếp Tích nắm lấy tay vịn ghế ở phía sau xe lăn: "Cô rất sốt ruột sao? Vậy cô cần phải ngồi chắc!" Vừa dứt lời, Niếp Tích phía sau đạp một cái, hai người và chiếc xe

https://thuviensach.vn

lăn giống như bay đi, lao nhanh về phía trước, nhiều lúc Niếp Tích lái xe trông rất phong độ.

"A ! ! !" Lãnh Tang Thanh hét chói tai trong chớp mắt liền rời xa Tần quản gia, chỉ để lại một tiếng vọng, Tần quản gia cười cười bất đắc dĩ.

Trong nháy mắt, hai người đi tới bên cạnh chiếc xe kia, Niếp Tích ung dung mà mở cửa xe, bật rương dự bị lên.

"Tiêu Tông, anh có khỏe không!" Lãnh Tang Thanh chạy tới rương dự bị, mở nắp ra.

Trong rương trống trơn, cái gì cũng không có.

Lãnh Tang Thanh nhìn chiếc rương trống trơn, lại nhìn Niếp Tích, vẻ mặt mù mờ: "Người đâu?"

Vẻ mặt Niếp Tích vô tội mà nói với cô: "Làm sao tôi biết, tôi cũng đến tìm hắn mà. Có thể hắn tự mở nắp rương, đi trước rồi."

Vẻ mặt Lãnh Tang Thanh ủy khuất: "Anh ấy nhất định rất hận tôi, nếu không sẽ ngay cả một tiếng cũng không nói đã đi rồi."

"Sống là tốt rồi." Niếp Tích đẩy xe lăn đến, hai tay nắm bả vai của Lãnh Tang Thanh, đem cô nhấc lên, đặt vào xe lăn: "Chết rồi cũng không sao."

"Cái tên song sinh nhà ngươi một chút nhân từ cũng không có! Mặc kệ thế nào, Tiêu Tông cũng coi như là bạn tốt của tôi, lúc tôi gặp phiền phức, đều là anh ấy giúp tôi." Vẻ mặt Lãnh Tang Thanh nhất định sẽ bào vệ an toàn cho Tiêu Tông.

https://thuviensach.vn

Thấy bộ dạng này của cô, vẻ mặt Niếp Tích vặn thành một đường: "Hả? Sao cô lại bảo vệ hắn như thế? Vậy lần sao nhìn thấy hắn, nhất định phải giết chết hắn! Khà khà."

"Anh muốn làm gì? Anh ấy đâu có đắc tội gì với anh..."

"Nên trở về nghĩ ngơi đi!" Không chờ Lãnh Tang Thanh nói xong, Niếp Tích liền cắt ngang lời cô rồi nói, sau đó, nắm lấy tay vịn xe lăn dùng chút lực, Lãnh Tang Thanh vẫn chưa phản ứng kịp, xe lăn lại chạy thật nhanh.

"A ! ! !"

Buổi tối.

Ánh trăng như cầu vồng.

Lãnh Tang Thanh lật qua lật lại trên giường.

Tất cả mọi người đã đi khỏi, quả thực, chỗ này không phải là nơi ở lại lâu dài, bản thân phải lấy thân phận gì để tiếp tục ở chỗ này nghĩ ngơi đây?

Sau khi Niếp Ngân tỉnh lại, nói thật cô vẫn không biết làm sau đối mặt.

"Trời ơi! Thật xấu hổ!" Cô đem khuôn mặt nóng ran của nhìn nhét vào dưới gối.

Ngày mai phải nói với bọn họ chuyện rời khỏi đây, chương mới của luận văn còn chưa viết xong nữa.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng người ta cứu mình thế này, ngay cả trước mặt nói tiếng cám ơn còn chưa có, nhưng vậy có được không?

Cô xốc chăn lên đi xuống giường, bước di thong thả nhẹ nhàng mà đến bên giường Niếp Ngân.

Dưới ánh trăng, anh có vẻ càng thêm yên lặng, ngay cả bóng mờ của ngũ quan trên mặt cũng mê người như vậy, còn có bả vai cường tráng, khuôn ngực rộng lớn...

Ngắm đến đây, Lãnh Tang Thanh không kìm được nhịp tim đập nhanh, trên mặt lại ửng đỏ. Loại ưu tú này, cứ để ở đây thật đáng tiếc, dù sao từ lúc sinh ra đến giờ người đàn ông mà bản thân có thể liều mạng là anh.

"Dù sao cũng phải đi, thì thử một chút đi." Con mắt Lãnh Tang Thanh say mê mà xoay tròn, chậm rãi đem cơ thể mình nằm trên ngực Niếp Ngân, thỏa thích hưởng thụ cơ thể ấm áp của anh.

https://thuviensach.vn

Chương 26: Không cách nào đoán được Niếp Ngân

Có thể cảm giác được sự phập phồng khi hô hấp của anh, Lãnh Tang Thanh dồn hết tâm trí để điều chỉnh hô hấp của mình giống với Niếp Ngân, như vậy hai người trong khi hít thở, cơ thể có thể càng gần hơn một chút.

Lãnh Tang Thanh đắc ý cười, đột nhiên bừng dậy, cô lại nghĩ tới một hình ảnh khiến người khác rung động, lúc đó ở phòng giải phẫu trong mật thất, khi cô tuyệt vọng khóc chính Niếp Ngân đã lau nước mắt cho cô, cô có chú ý đến cái quần đùi mà anh mặc.

Cô nuốt nước bọt, quay đầu nhìn thoáng qua phản ứng của Niếp Ngân, Niếp Ngân giống hết như đang ngủ say.

Tục ngữ nói " Tò mò hại chết mèo", cô thật sự rất tò mò, tim theo những suy nghĩ này mà đập điên cuồng, làm sao bây giờ?

Cô bắt đầu rồi!

Càng không ngừng muốn ngăn chặn con tiểu quỷ cứ liên tục đập, dốc sức kìm chế, nhưng - cô thực sự muốn nhìn một chút, nói thật, cô thấy qua không ít, nhưng chỗ kia cô chưa từng thấy, lúc trước khi chữa bệnh cho những người già, nếu không xấu thì cũng dị thường.

Nhìn lại Niếp Ngân, tướng mạo như vậy cũng đủ làm kẻ khác tim đập không thôi, cái kia - có đúng là gặp cái kia thì càng không giống chứ?

https://thuviensach.vn

Không được không được! Cô muốn nhìn! Rất muốn nhìn!

Cuối cùng, ác ma tàn ác vẫn chiến thắng lý trí, quay đầu, dây kéo xanh nhạt, nhưng lúc này ngón tay ngọc bích đã có chút gian tà, hướng xuống dưới một chút.

Dây kéo quần hở ra, vì ban đêm, Lãnh Tang Thanh theo khe hở mà nhìn vào bên trong nhưng tất cả đều là một mảnh đen đen.

Cô không buông tha, sau đó quay đầu liếc mắt nhìn Niếp Ngân một cái, cẩn thận mà chuyển đầu tới cơ bụng của anh, cái quần bị vén lên càng nhiều, hết sức chăm chú, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào bên trong, tiếng hít thở cũng càng trở nên gấp rút.

Ánh sáng quá mờ, bên trong đại khái chỉ có một đường viền.

Cô cắn răng, đem quần của Niếp Ngân kéo đến đầu gối.

"A! Trời ạ!" Lãnh Tang Thanh đột nhiên trừng lớn hai mắt, sau một khắc đưa tay che miệng để kìm lại tiếng thét chói tai, ngày xưa trong lúc phẫu thuật, kinh nghiệm trải qua không ít, nhưng to lớn thế này, cô là lần đầu tiên nhìn thấy.

Mãnh thú đứng dậy, miệng mấp mái, tay không ngừng quạt trên khuôn mặt đang đỏ ửng, ánh mắt xinh đẹp lại chăm chú trước sau nhìn vào chỗ đó.

"Được rồi, Thanh nhi, có thể như vậy rồi. Tốt xấu gì cũng là một tiểu thư khuê các mà." Cô tự khuyên chính mình, có chút không muốn đem cái quần mặc vào chỗ cũ, loại chuyện đáng xấu hổ này cô chỉ dám làm vào lúc này, cuộc đời lần đầu tiên làm chuyện này, nếu như bị đại ca của cô biết được, thế nào cũng không tha thứ cho cô.

https://thuviensach.vn

Đè ép trái tim đang đập điên cuồng, xoay người muốn trở lại giường, nhưng cổ tay lại bị một bàn tay to lớn quen thuộc dễ dàng nắm giữ: "Này, em phải chịu trách nhiệm."

Giọng nói trầm thấp bất ngờ vang lên dọa Lãnh Tang Thanh sợ, vốn có tật giật mình, bỗng nhiên như thế khiến cô thiếu chút nữa tim cũng rớt ra ngoài, nhìn lại, Niếp Ngân đã tỉnh lại rồi, ánh trăng chiếu lên gương mặt anh, gương mặt tao nhã dễ dàng khiến cho người khác say mê, như một thiên thần lặng lẽ nhìn cô, bên môi hiện lên ý cười.

"Anh, anh " Lãnh Tang Thanh trừng lớn hai mắt, thiếu chút nữa ăn cả ngón tay của mình.

Cánh tay Niếp Ngân kéo lại, cô ngã trên người anh.

"Niếp, Niếp Ngân, anh điên rồi sao?" Cô giống như có dường như không mà giãy giụa, nhưng trong đầu luôn nghĩ đến tình trạng của Niếp Ngân.

Niếp Ngân quay người đặt trên thân anh, khóe môi hơi cong lên nói: "Em nghĩ tôi đến cùng điên rồi sao!"

"Không được, anh, tôi - cái đó, vết thương của anh còn chưa khỏi." Cô bắt đầu nói năng lộn xộn, trên người đàn ông có một thứ thuốc cùng mùi xạ hương, mùi vị đầu độc này thật dễ ngửi, khiến cô có chút mê loạn.

"Ừ?" Lông mày Niếp Ngân lộ ra chú lưỡng lự, nhưng trong chớp mắt sau khi thấy đôi mắt tràn đầy đề phòng của cô, trên khuôn mặt tươi cười càng nổi lên lòng tham.

https://thuviensach.vn

"Như vậy em sẽ không từ chối, để tránh vết thương nơi thắt lưng của anh." Nói xong, anh đem cô đẩy ngã xuống giường, thân thể cao lớn trực tiếp đè lên người cô, đem cô hoàn toan bao phủ dưới thân!

"Hả?" Sau một trận thở gấp, còn không kịp lãng tránh, lại bị lưỡi của Niếp Ngân thừa cơ mà tấn công.

Cô đối với anh, như một người lữ hành khát khô tìm được nguồn nước mát lành, giống như muốn đem cô hòa vào trong máu, tình cả mãnh liệt điên cuồng, giống như đốt lửa trong rừng, trong xương cốt tứ chi của anh mà chảy, tình cảm mãnh liệt dường như dời cả ngọn núi mang tất cả cuốn vào cơn sóng lớn, trong nháy mắt bao phủ cô.

"Niếp, Niếp Ngân!" Lãnh Tang Thanh muốn đẩy anh ra, lại bị hương thơm quen thuộc trên người anh vương vấn, phản kháng của cô cũng trở nên vô lực, tim, tuy trở nên có chút sợ hãi, nhưng lòng hiếu kỳ lại lại chiếm lĩnh toàn bộ.

Bàn tay to thon dài của Niếp Ngân chậm rãi hạ xuống thăm dò, hô hấp ngày càng trở nên nặng nề.

Một trận tê dại nhanh chóng lan ra toàn thân của cô, thân thể của anh buột chặt, mang theo một chút đau đớn. "Đừng ... Niếp Ngân... Tại em trước khi đi khỏi ... Xin cho em lưu lại một ... Hình ảnh đẹp..." Lãnh Tang Thanh cắn môi, giọng nói gần như cầu xin.

"Đi khỏi?" Trong mắt Niếp Ngân hoàn toàn là chiếm giữ, sau khi đem hai tay của cô cố định trên đầu giường, vươn tay vuốt ve gương mặt của cô, "Là ai cho phép em đi?"

Lãnh Tang Thanh cố sức mà giãy giụa hai tay nhưng vẫn là uổng công: "Em đường đường là một người trưởng thành, khi nào muốn đi khỏi còn

https://thuviensach.vn

muốn được phép của người khác sao?"

"Người trưởng thành!" Ba chữ này khiến cho ngọn lửa đang thiêu đốt trong người Niếp Ngân dường như được thêm củi, dừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt u ám trong phút chốc như muốn phá tan thứ gì đó, rồi lại nhanh chóng đè xuống, ngón tay nhịn không được mà chạy trên người như châu báu của cô, "Không có sự đồng ý của anh, cho dù là chân trời góc biển với tại trên giường này có gì khác nhau."

"Niếp Ngân..." Lãnh Tang Thanh cảm thấy toàn thân đều run rẩy, âm thanh yếu ớt, vào trong tai đàn ông lại càng thêm mê hoặc. Cô muốn giãy giụa, thật ra cô có thể giãy giụa, thế nhưng... Trong lòng cô không cho phép cô làm như vậy, chí ít, cô trong giờ khắc này, trong lòng và thân thể hoàn toàn trái ngược.

Niếp Ngân nương theo ánh trăng trên người cô, lên đến cổ, trắng nõn, tinh tế, mập mờ trong ánh sáng nhu hòa, bộ ngực nở nang càng thêm mượt mà theo đường cong cơ thể, ánh sáng mỹ lệ đều bị người phụ nữ này mê hoặc.

Anh không thể điều khiển được tình cảm của mình mà cúi xuống, một chút bất lực lại có chút tình ái không thể kiềm chế nổi, đầu lưỡi dán chặt trên da thịt cô, mùi vị ngọt nào của cô, nhưng lại đem cô đẩy ra khi mãnh thú đột nhiên kích động.

"Niếp Ngân?" Lãnh Tang Thanh vốn bị anh đùa đến mê loạn, toàn thân của cô ngưa ngứa cùng tê dại khiến cô hơi run rẩy, khô nóng khó chịu, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì ảm giác xa lạ mà đỏ bừng, thấy anh không hiểu vì sao đột nhiên đẩy cô ra, một tầng nước trong đôi mắt khó hiểu cùng hoang mang.

"Niếp Ngân?" Cô gọi khẽ tên anh.

https://thuviensach.vn

"Cách xa tôi một chút!" Khác với vừa rồi, Niếp Ngân có vẻ rất lạnh lùng, giọng điệu cảnh cáo cũng có chút thô lỗ, vùng trán tao nhã dường như nhiễm phải chút phiền chán.

Lãnh Tang Thanh sửng sốt, tim có một chút đau đớn, như bị kim đâm, lan ra toàn thân. Cô làm gì khiến anh chán ghét như vậy?

"Còn không đi? Tôi muốn nghỉ ngơi!" Niếp Ngân không nhìn cô, chỉ hơi nâng giọng.

"Này, anh thật quá đáng." Lãnh Tang Thanh làm sao chịu được anh tâm tình bất định như vậy, nhíu mày hét lên với anh. Ghét cô, còn cứu cô?

Niếp Ngân xoay người, nhìn thẳng cô, cô thấy ánh mắt anh trờ nên u tối, âm thanh chuyển lạnh: "Tôi nói lại lần cuối cùng, ra ngoài! Nếu không thì cô, nhất định sẽ hối hận!"

Lãnh Tang Thanh cảm thấy khiếp sợ, cô lần đầu tiên thấy anh dùng ánh mắt u tối này nhìn cô, trong bóng tối này ẩn giấu một thứ gì đó đáng sợ, khiến cô cảm thấy cổ họng khô khốc, khiến cô cảm thấy một loại sợ hãi khó hiểu, nghĩ cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp mở cửa đi ra.

Nhìn bóng dáng bỏ chạy của cô, vẻ mặt Niếp Ngân lại dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh, giống như biểu cảm khuôn mặt thường ngày, thế nhưng, tâm không cách nào bình yên nữa.

Ngay vừa rồi, anh vậy mà muốn chiếm lấy cô gái ấy! Loại giày vò này làm anh thật đau, nếu không phải kịp thời đẩy cô ra, anh nhất định giống như dã thú hung hăng xúc phạm cô, đem cô xé nát, chiếm đoạt, không chút dư thừa!

https://thuviensach.vn

Cô là em gái của Lãnh Thiên Dục!

Anh không muốn cùng Lãnh gia có bất cứ quan hệ gì, đây là lời hứa trước đây của anh với Thượng Quan Tuyền.

Niếp Ngân siết chặt tay, nhắt hai mắt, lông mày lộ vẻ ẩn nhẫn.

Sáng sớm hôm sau.

Bầu trời đầy mây.

Lãnh Tang Thanh mất ngủ, ôm gối tựa đầu giường, nhớ lại cảnh ngày hôm qua, Niếp Ngân hôn cô, rồi lại chán ghét đẩy cô ra, làm cô không hiểu, thực sự không hiểu, cắn cắn môi, nhịn không được mà cầm lấy điện thoại ở đầu giường, cô rất muốn rất muốn gọi điện tìm ai tâm sự một chút, muốn đem nổi lòng nói ra.

Thực ra cô muốn nói chính là, e rằng, khi Niếp Ngân xuất hiện ở Niếp môn cứu cô, lòng của cô đã không thể bình yên rồi, hoặc là, cái liếc mắt dưới gốc cây anh đào, lòng của cô đã bắt đầu không bình yên rồi.

Cô muốn nói cho mọi người, cô thích một người đàn ông rồi, người đàn ông này tuy thần bí khó lường, nhưng hình dáng tao nhã chính chắn thực sự khiến tim cô đập thình thịch, làm sao bây giờ? Thích một người đàn ông mùi vị thế nào? Cô cũng từng thích Tiêu Tông, nhưng cảm giác không giống thế này, cho dù tối hôm qua người đàn ông kia lộ vẻ chán ghét đẩy cô ra, cô vẫn nghĩ đến anh, mỗi lần nghĩ đến anh, tim cô đập liên hồi.

Cố gắng đè xuống, đừng nhảy, đừng nhảy! Lãnh Tang Thanh, ngươi có phải là con gái không? Sao thích anh mà lại khinh địch như thế? Anh đã nói anh thích ngươi chưa? Sao lại nhớ mãi không quên như vậy?

https://thuviensach.vn

"A" Cô giấu đầu dưới gối, hét lớn, "Phiền chết đi được, phiền chết ta rồi! Niếp Ngân, cái tên hèn hạ này!"

Ngoài cửa sổ ở đình nghỉ mát, hôm nay thật náo nhiệt, người làm tới tới lui lui, trên bàn cơm có hai người giống nhau như đúc, còn có cha của bọn họ.

"Các con của ta, các con cũng làm chuyện đó sao! Ngân nhi bỗng nhiên xuất hiện, hẳn là sợ cái lão già Niếp Nhân Thế kia rồi." Niếp Nhân Quân hoa chân múa tay, mới sáng sớm, ông vậy mà đã uống một ly rượu đỏ rồi.

"Rất đáng tiếc, lúc đó con cũng không chứng kiến, chỉ là từ tiếng động có thể nghe ra bầu không khí lúc đó có nhiều xấu hổ." Niếp Tích cười đùa, cánh tay đặt trên vai Niếp Ngân.

Niếp Ngân cười yếu ớt, không nói gì.

Anh thích cảm giác này, bất luận là đang nói gì, người trong nhà chọc ghẹo nhau mà cười, anh sẽ cảm thấy thế giới này rất bình yên, nơi này là nơi bảo vệ cuối cùng trong lòng anh, cho nên bất luận kẻ nào cũng không được xâm phạm, bản thân giao tiếp cho tới bây giờ đều tuyên bố không có người nhà, bởi vì anh sợ kẻ khác sẽ đến nơi này, tìm đến đây.

"Chỉ có điều cái lão già kia bỏ qua ta trong mắt, vậy mà cần trái tim Tích nhi để đổi lại trái tim bệnh tật của con hắn, món nợ này ta nhất định sẽ cùng hắn tính rõ ràng." Trong mắt Niếp Nhân Quân hiện ra một tia sắc bén.

"Cứ như vậy đi, loại chuyện này bất luận thế nào trong tôn thất sẽ bị người khác nắm đằng chui." Niếp Ngân bưng ly rượu, chạm ly với Niếp Nhân Quân, tao nhã mà nhấp một ngụm: "Hắn bây giờ gần điên rồi, để cho

https://thuviensach.vn

những người khác biết chuyện của hắn, đối với cha không phải càng có lợi sao? Đổi lại người phải lưu ý chính là quản gia La Sâm."

Trong mắt Niếp Nhân Quân hiện lên một tia hưng phấn: "Ta vốn nghĩ con đi rồi, bây giờ lại ở lại, có phải là có ý sẽ ở lại đây không?"

Niếp Ngân thu lại ý cười trên mặt, lắc lắc ly rượu đỏ, có chút suy nghĩ. Niếp Nhân Thế quả thực sắp điên rồi, nhưng anh quên mất, cha anh bây giờ cũng không phải người bình thường, ngăn toàn bộ tranh chấp, chỉ là muốn bảo vệ tốt mảnh đất cuối cùng trong lòng anh.

Anh không nói gì, nhưng ánh mắt Niếp Nhân Quân vẫn tìm kiếm câu trả lời.

"Chúng ta đừng đề cập đến những chuyện này trước, hôm nay là ngày đại ca khỏi bệnh, chúng ta ngoại trừ chúc mừng, vui vẻ, còn muốn gì nữa nào?" Niếp Tích nhìn ra nguyên nhân khiến cho bầu không khí không thoải mái, ở một bên mà giảng hòa.

Niếp Nhân Quân bỏ ánh mắt hùng hổ xuống, giơ ly lên, chúng ta cụng ly, chỉ có điều chuyện phải đối mặt, thì cuối cùng cũng phải đối mặt."

Niếp Ngân cười nhạt một tiếng: "Không sai, không cách nào thay đổi, thì trước sau gì cũng không có cách nào thay đổi."

Sau đó, ba người cụng ly, một hơi uống cạn.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân trầm ổn.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh ghé vào cửa sổ nhìn một màn ngoài đình nghỉ mát, Niếp Ngân đã trở lại! Chính xác là, cô thấy toàn bộ quá trình ba cha con họ dùng cơm, dựa vào thời gian mà tính ra, hẳn là anh không sai.

Một hồi những bước chân, trên giường cô càng rối rắm, ôm gối, giả vờ chưa thức.

Làm sao bây giờ? Hôm nay gặp anh, câu đầu tiên nên nói cái gì? Lãnh Tang Thanh ơi Lãnh Tang Thanh, ngươi có thể có tiền đồ một chút không?

Cách cửa chậm rải đẩy ra, bước chân nhẹ nhàng mà thong thả tiến vào.

Trên mặt Lãnh Tang Thanh càng hồi hộp, đôi mi xinh đẹp khóa chặt, đôi môi trơn bóng mím thành một đường.

Tiếng bước chân dừng ở trước giường, cả buổi không thấy âm thanh vang lên, Lãnh Tang Thanh biết Niếp Ngân đang nhìn mình.

Thế nào? Xấu hổ sao, nói lúc tính mạng anh nguy kịch là bản tiểu thư đã xuất máu của mình ra để cứu anh, tối hôm qua anh đối xử lạnh lùng với tôi như vậy, nhất định là cảm thấy hổ thẹn chứ? Nhất định tới xin lỗi! Lãng Tang Thanh thầm nghĩ.

Trong phòng vẫn im lặng, ngay cả tiếng làm cỏ ngoài cửa sổ cũng dừng lại, Lạnh Tang Thanh thậm chí còn hoài nghi có phải bản thân đã ngủ rồi không.

Niếp Ngân này không phải rất phong độ sao? Nhưng sao vẫn chưa nói, chẳng lẽ muốn cô chủ động mở miệng sao?

Như cũ ... Im lặng ...

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh không kìm nổi nữa, tức điên người mà ngồi dậy, ra sức ném cái gối về phía đối phương, nhưng chân tay vụng về mà ném xuống đất.

"Này, anh thật là đáng ghét ..." Nói còn chưa nói xong, cô lại ý thức được bản thân đã mắc sai lầm, mặc dù không nói gì, nhưng trên vẻ mặt người này luôn lộ vẻ ngang ngạnh, người này đúng là Niếp Tích.

"Ném sai người sao, còn không chịu nhận lỗi?" Vẻ mặt tươi cười xấu xa của Niếp Tích nhìn chằm chằm khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi của Lãnh Tang Thanh.

Lòng Lãnh Tang Thanh tràn đầy thất vọng, híp mắt, nhìn người đan ông thân hình như chữ T trước mặt, cái miệng nhỏ nhắn tức giận nói: "Bất lịch sự? Anh em các người không có ai tốt!"

Niếp Tích không để ý đến lời "Khen" của Lãnh Tang Thanh, một tay chống cằm, dáng điệu đang suy nghĩ đến chuyện gì.

"Song sinh, anh vào đây sao cả cửa cũng không gõ?" Lãnh Tang Thanh hỏi, ngẩng đầu nhìn anh đang suy nghĩ.

"Đừng có nói giống như một người xấu như thế, nơi này là phòng bệnh, cửa vốn không khóa, vả lại mấy ngày nay tôi đều ra vào như thế." Niếp Tích nhìn ánh mắt của cô, có phản ứng rất mạnh.

Trong lòng Lãnh Tang Thanh xuất hiện một nổi sợ, cố ý vô tình mà tùy tiện hỏi một câu: "Anh lại âm mưu làm cái gì đây?"

"Không phải tôi lòng dạ tiểu nhân sao? Tôi đang nghĩ cô - cùng Ngân kia rốt cục có quan hệ gì?" Niếp Tích nói đầy ý tứ, trong ánh mắt chứa một

https://thuviensach.vn

điều khác biệt, ngay sau đó hỏi một câu trúng tim đen: "Có phải cô yêu Niếp Ngân không?"

"Đáng ghét! Anh là quỷ đáng ghét! Ra khỏi đây, tôi không muốn thấy anh!" Giống như chạm tới tử huyệt của cô, cả người Lãnh Tang Thanh lập tức trở nên kích động, có điều cũng không khôn ngoan mà chọn nóng nảy rồi, để che giấu sự xấu hổ trong lòng.

Niếp Tích cười mà tránh né cái gối bị ném tới bất ngờ của Lãnh Tang Thanh: "Này, Lãnh Tang Thanh, lần này tôi tới đây là thay cha hỏi cô."

Lãnh Tang Thanh nghe vậy liền ngẩn ra, trong đầu lại hiện ra hình ảnh của bác đó, hành vi cử chỉ cũng trở nên thông minh hơn, hiền lành mà ngồi trở lại trên giường.

"Bác ấy vì sao không gọi tôi tới tự mình hỏi?"

Niếp Tích nhặt cái gối lên, để trả lại cho cô, xoay người ngồi trên sô pha, gác hai chân lên bàn trà: "Cha nói lúc cô với ông ấy nói chuyện sẽ căng thẳng, cho nên để tôi tới hỏi cô một chút."

Tim Lãnh Tang Thanh lại mọc lên chút ấm áp.

"Ông ấy kêu tôi hỏi cô, cảm thấy Somalia này thế nào? Có thích cảnh vật và con người ở đây không?" Sau khi nói xong, Niếp Tích uống chút trà.

"Không thích! Ở đây không có một người tốt! Ngoại trừ Niếp bá bá ... Ách, còn ngoại trừ Tần quản gia!" Dáng vẻ Lãnh Tang Thanh thở hổn hển vô cùng đáng yêu.

"Không nên như thế." Niếp Tích xua tay một cái: "Đừng đem tâm tình trong lòng mà nói vậy, trả lời nghiêm túc, tôi muốn đi báo có kết quả."

https://thuviensach.vn

"Vì sao muốn hỏi mấy vấn đề này?” Lãnh Tang Thanh khó hiểu mà hỏi.

Niếp Tích nhún vai, vẻ mặt vô tội: "Có trời mới biết, tôi chỉ phụng mệnh mà làm thôi."

Lãnh Tang Thanh trừng mắt, đắc ý cùng hả giận đều ở trong khóe mắt: "Vậy chị sẽ nghiêm túc trả lời cho ngươi, chị rất thích ở đây."

Niếp Tích không mảy may để ý đến sự khêu khích của cô, trên mặt vẫn là bộ dáng coi thường: "Vốn là chị, may mà cô nói trước với tôi, không thì theo mặt mũi của cô, tôi cứ nghĩ có nên gọi cô là mợ không đấy." Nói xong, anh hiên ngang mà mở cửa ra ngoài.

"Ngươi!" Lãnh Tang Thanh cắn chặt đôi môi hồng thuận của cô.

Lại một cái gối hướng về phía bóng lưng của Niếp Tích bay tới, nhưng lại nện lên đầu Niếp Ngân vừa đẩy cửa đi vào, anh một tay dễ dàng bắt được, mặt không chút thay đổi đi đến.

Tim Lãnh Tang Thanh lại đập nhanh một nhịp, gương mặt trong nháy mắt ửng đỏ, dưới tình thế cấp bách, cô kéo chăn giấu mình bên trong, cuộn mình trong một góc giường.

"Tích!" Niếp Ngân biểu hiện bất ngờ, nhưng cũng không hề ngạc nhiên, liếc mắt nhìn Lãnh Tang Thanh dùng chăn che mình trên giường.

Niếp Tích hiển nhiên nhạy bén mà chú ý tới ánh mắt của anh, bất đắc dĩ nắm chặt mũi, đi tới bên cạnh Lãnh Tang Thanh, vén mạnh chăn lên.

Một người quần áo chỉnh tề, tóc không rối, Lãnh Tang Thanh hoàn toàn lộ ra trong mắt Niếp Ngân.

https://thuviensach.vn

"A!" Lãnh Tang Thanh hét lên.

"Này, đại ca, anh dù sao cũng đừng hiểu lầm nha!" Niếp Tích vô tội mà giải thích.

"Ngươi vào đây làm gì?" Niếp Ngân nhạt nhạt mở miệng, nhìn thoáng qua Lãnh Tang Thanh trên giường, không để ý đến cô.

"Tôi đến, là muốn hỏi chị dâu mấy câu." Niếp Tích vừa cười vừa nói.

Nghe được hai chữ "Chị dâu" Lãnh Tang Thanh lén mở tay ra, nhìn vẻ mặt Niếp Ngân, mà trên mặt Niếp Ngân không có biểu cảm gì, giống như không để tâm đến cách gọi của anh, cũng không quan tâm ai gọi ai...

"Hỏi cô ấy cái gì?" Vẻ mặt Niếp Ngân bình tĩnh.

"Muốn biết hả? Anh hỏi cô ấy đi, tôi đi." Dứt lời, Niếp Tích đưa vai, đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Niếp Tích đi rồi, Niếp Ngân cũng không nói chuyện với Lãnh Tang Thanh, một mình đi tới bên cửa sổ, từ trong túi lấy ra một hộp diêm châm điếu xì gà, làn khói lượn lờ, đoán không ra anh nghĩ cái gì.

Lãnh Tang Thanh ngồi dậy, lộ vẻ tức giận mà theo dõi anh, sau một lát, cực kỳ ủy khuất mà quyết định phá vỡ bầu không khí xấu hổ trước mắt, "Này, anh vào đây làm gì?"

Niếp Ngân không nói gì, đôi mắt chim ưng vẫn nhìn ngoài cửa sổ. Bầu trời hôm nay thật nhiều mây, che kín hơn nửa ánh sáng, chiếu vào trên mặt anh, lộ vẻ vô cùng lạnh lùng, lại đặc biệt xa cách.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh vốn muốn phá vỡ bầu không khí xấu hổ này, nhưng bị Niếp Ngân lờ đi, khiến cho cô càng thêm xấu hổ."

"Có thể nói cho tôi anh đang suy nghĩ gì không? Biết đâu hai người bàn bạc, sẽ có biện pháp giải quyết."

Niếp Ngân hít sâu một hơi xì gà, nhả khói ra tiếng "Hô", đây là lần duy nhất anh phát ra âm thanh, giống như căn bản không nghe thấy câu hỏi của Lãnh Tang Thanh, thậm chí đến mức căn bản không thấy Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh thở gấp, khuôn mặt nhỏ ủy khuất khiến cho người ta tan nát cõi lòng, cô hạ giọng, rồi lại dằn xuống kích động, thấp giọng nói: "Chúng ta, lại khôi phục thành người xa lạ sao!" Đang nói chuyện, nước mắt đau lòng của cô tràn ra, lăn xuống hai má.

Niếp Ngân dụi lửa, đem điếu xì gà ném vào trong gạt tàn, không nói gì.

"Tốt, vậy ngày mai ..."

Lãnh Tang Thanh còn chưa nói xong, liền bị Niếp Ngân ngắt lời,

"Chuẩn bị một chút, ngày mai theo tôi rời khỏi đây."

Ngày mai?

Rời khỏi?

Lãnh Tang Thanh sợ run một chút, lấy tay tùy tiên lau nước mắt, hơi thở còn nghe tiếng thúc thít, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng lại có vẻ hoàn toàn khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Chương 27: Niếp Ngân nói

"Vì sao vội như vậy?" Âm thanh của Lãnh Tang Thanh như dặn dò, đôi mắt tuyệt mỹ lấp lánh.

"Lẽ nào cô muốn ở lại?" Đôi mắt chim ưng của Niếp Ngân, lạnh lùng mà nhìn Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh cố gắng tìm kiếm một chút tình cảm trong đôi mắt anh.

Anh tiến lên, từ trên cao nhìn xuống cô, đột nhiên giơ tay, ngón tay thon dài hướng đến khuôn mặt của cô, nhưng gần chạm tới lại dừng lại, buông xuống, nhàn nhạt nói, "Cô không phải cũng muốn rời khỏi đây sao? Lời của phụ nữ nói lẽ nào cũng chỉ như gió thoảng mây bay sao?"

Lãnh Tang Thanh sửng sờ nhìn tay anh, vừa rồi anh muốn làm gì? Là muốn sờ khuôn mặt của cô sao? Thế nhưng giọng điệu của anh có chút lạnh lùng, à, cẩn thận nghe ra kỳ thực cũng giống thường ngày, cô cho rằng, sau khi trải qua chuyện lần này, quan hệ hai người sẽ có chút thay đổi, cô tưởng rằng...

Hóa ra, tất cả mọi chuyện, chỉ do cô tưởng rằng ...

"Thế nhưng, cơ thể của anh… " Âm thanh của cô mệt mỏi và có chút mềm mại, giống như người say rượu có thể bị ngã.

https://thuviensach.vn

"Cô không cần lo lắng những điều này, cô chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, đi theo tôi, là được rồi." Giọng điệu Niếp Ngân bình thường, nhưng sâu trong ánh mắt, trước sao lại có thể khiến cho Lãnh Tang Thanh cảm giác được có một điều không thể đoán trước.

Một câu "Đi theo tôi, là được rồi" khiến cho tim của Lãnh Tang Thanh đập không ngừng, lần đầu tiên, tim của cô bị một câu nói của một người đàn ông làm xao động, ngẩng đầu nhìn đôi mắt Niếp Ngân, cử động, cũng lạnh lùng.

Một tiếng gõ cửa lễ phép, ra hiệu có người muốn phá tan cái hình ảnh ấm áp bên ngoài này.

Hai người theo tiếng đi tới, trước cửa chính là Tần quản gia.

"Ách...Tôi rất xin lỗi, tiên sinh dặn tôi sắp xếp phòng cho Lãnh tiểu thư, mà tôi lập tức sẽ theo tiên sinh ra ngoài làm việc, cho nên chỉ có thể quấy nhiễu trước một chút." Trong giọng nói của Tần quản gia tràn đầy áy náy, thấy tuổi trẻ thân mật, ông cũng không tiện ngẩng đầu lên.

"Biết rồi, là về phương diện nào?" Niếp Ngân lấy tay về, vẻ mặt bỗng nhiên nghiêm túc.

"Cái này, xin lỗi tôi không tiện nói thẳng, tóm lại là chuyện tốt." Tần quản gia ngẩng đầu lên nhìn Niếp Ngân, ánh mắt tỏ ý mong muốn đối phương có thể hiểu thân phận của mình.

Niếp Ngân tất nhiên sẽ không làm khó ông, từ nhỏ anh chỉ biết Tần quản gia là người có năng lực.

"Nói với cha tôi một tiếng, không cần sắp xếp phòng cho cô ấy, cô ấy sẽ trực tiếp ngủ trong phòng của tôi." Niếp Ngân kiên quyết mà nói, đồng thời

https://thuviensach.vn

cũng là một lời phân phó.

Tim của Lãnh Tang Thanh "Thình thịch" một tiếng.

Tần quản gia mỉm cười trong lòng hiểu rõ: "Tốt lắm, thiếu gia, tôi lui xuống trước."

Niếp Ngân gật đầu, sau đó ngồi xuống ghế sô pha, vẻ mặt đông lại.

"Làm sao vậy?" Lãnh Tang Thanh nhìn ra vẻ mặt của Niếp Ngân tràn đầy tâm sự, lo lắng mà hỏi.

Niếp Ngân không để ý đến cô, đột nhiên từ sô pha đứng lên, bước nhanh ra khỏi phòng.

"Này, Niếp Ngân..."

Niếp Ngân vẫn không hề quay đầu lại.

Trong phòng trống trơn, lại chỉ còn có mỗi một mình cô, với loại đàn ông như Niếp Ngân, thật đúng là khác thường, chỉ có điều cô hiểu rõ anh chưa?

Nếu anh ghét cô, vì sao còn cho cô vào phòng anh?

Mọi thứ ngoài cửa sổ cũng đẹp như vậy, trên bãi cỏ, hình dáng cao gầy của Niếp Tích đang đánh gôn, tư thế ưu nhã cùng với thần sắc an tĩnh, hòa nhã trái ngược với anh.

"Anh hình như không vừa mắt như vậy."

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh mặc dù có chút cô đơn, nhưng vẫn hăng hái bừng bừng chạy xuống lầu, cô chính là loại người, cho dù trời có sập xuống, cô cũng muốn ăn uống no đủ rồi chết.

Niếp Tích từ xa đã thấy Lãnh Tang Thanh như con bướm tung tăng chạy tới, anh đem gậy đánh gôn văng trên mặt đất, hết sức hưởng thụ mà thưởng thức một bức tranh tuyệt đẹp.

"Này, song sinh, nhìn cái gì chứ!" Lãnh Tang Thanh đi tới bên cạnh Niếp Tích, cái tay như ngọc của cô vỗ lên vai Niếp Tích một cái, đồng thời, trong không khí xẹt qua một hương thơm của cô.

Niếp Tích cười cười, cười đến mức giống như một tên tiểu tử ngây ngô: "À, chưa từng, đánh sao?" Anh cầm quả bóng gôn, xoay vòng trong bàn tay.

"Tôi là một tiểu cô nương, sao có thể chơi loại trò chơi của ông già thế này." Lãnh Tang Thanh coi thường mà lắc đầu.

Niếp Tích ngoài ý muốn không "Đáp lễ" lại cô, trên mặt vẫn lộ ý cười động lòng người: "Tôi dạy cho cô? Thế nào?" Nói xong, không đợi Lạnh Tang Thanh trả lời, anh đem gậy đánh gôn nhét vào tay cô, tay cũng nắm lấy tay cô đang cầm gậy đánh gôn.

"Tay này bên trong, tay này bên ngoài, với ..." Niếp Tích thì thầm trong miệng, tâm tình không ở trên gậy đánh gôn mà nhìn Lãnh Tang Thanh trên mặt đất.

Tâm trạng không ở trên gậy đánh gôn, lại để trên ngón tay anh, Lãnh Tang Thanh cầm gậy đánh gôn đột nhiên ngẩng đầu hỏi: "Niếp Ngân rốt cục là người thế nào? Có thể nói cho tôi biết không?"

https://thuviensach.vn

Niếp Tích nghe xong ngẩn ra, chậm rãi buông lỏng tay, đáy mắt hiện một tia đau đớn.

Nhưng lập tức lại khôi phục lại vẻ ngang ngược của anh trước đây, hai tay bỏ vào túi, đưa lưng về Lãnh Tang Thanh: “Hắn hả, với tôi gần giống nhau, chỉ có điều hắn làm chuyện xấu so với tôi nhiều hơn một chút, dí dỏm ít hơn tôi một chút, phản ứng chậm hơn tôi một chút, nữ nhân thích hắn ít hơn tôi một chút, nói chung là như thế."

Lãnh Tang Thanh mất hứng mà trừng mắt với anh, cái miệng nhỏ nín nghẹn: "Đúng, còn có nói lời thừa ít hơn anh một chút, trang điểm ít hơn anh một chút." Một cánh tay kéo Niếp Tích, cho anh đối mặt với mình, nghiêm túc mà nói: "Song sinh, tôi rất tin tưởng mới hỏi anh, anh có thể nghiêm túc trả lời tôi không, ngày mai tôi với anh ấy phải rời khỏi rồi, để tôi từ anh sớm hiểu biết thêm một chút đi."

Sau khi nghe vậy, vẻ mặt Niếp Tích lại ngẩn ra, kinh ngạc mà nhìn chằm chằm Lãnh Tang Thanh.

Rời khỏi?

Ngày mai?

Mây trên trời ngày càng dày, ánh sáng mặt trời dần bị bao phủ.

Niếp Nhân Quân thay quần áo rồi, đứng trước gương chỉnh lại kẹp cà vạt được làm bằng vàng, trên kẹp cà vạt được đính năm viên kim cương, lấp lánh chói mắt, cái kẹp cà vạt này có xuất xứ từ một danh sư trên thế giới, toàn thế giới chỉ có hai cái, cái kia đang ở trên người tổng thống Mỹ.

https://thuviensach.vn

"Tiên sinh, phải gọi tài xế, hay là tôi đi gọi?" Tần quản gia vẫn chờ đợi bên cạnh Niếp Nhân Quân.

"Không cần, bất kể làm vì động cơ gì, ta muốn đặt tâm tư vào nhiều một chút." Có lẽ bởi vì thấy tuổi tác của mình trong gương, vóc dáng được giữ gìn giống như người trẻ tuổi, hoặc trong lòng ông nghĩ đến chuyện của anh, bây giờ trong mắt Niếp Nhân Quân hiện lên một tia khoái trá.

Loại khoái trá này, Tần quản gia chưa từng gặp qua, nhưng ông lại hiểu rất rõ.

Sửa soạn xong xuôi, Tần quản gia đi theo phía sau Niếp Nhân Quân, đi tới bãi đỗ xe, chỗ dùng làm nơi để xe trong biệt thự của ông, chỉ có thể gọi là bãi đỗ xe.

Hai người đi tới đầu của một chiếc Bingley màu đỏ, Tần quản gia thành thạo đi tới mở cửa xe, đây là chiếc xe Niếp Nhân Quân thích nhất, đi theo Niếp Nhân Quân mấy chục năm, Tần quản gia đương nhiên hiểu rõ điểm ấy.

Còn có, chiếc xe này, nghiêm cấm Niếp Tích lái!

Lệnh cấm ấy đã đưa vào gia quy

https://thuviensach.vn

Chương 28: Lo sợ trong lòng

"Tiên sinh mời lên xe." Tần quản gia vẫn thành thạo thu xếp một chút bên trong xe, cung kính mà nói với Niếp Nhân Quân.

Nhưng Niếp Nhân Quân lại đứng ở bên chậm chạp chưa di chuyển, chỉ thấy ông bình thản mà cười cười, sau đó lại lấy giọng điệu người làm cha mà nói: "Đến tiễn cha sao?"

Tần quản gia đứng thẳng lưng, tìm bóng dáng Niếp Ngân xung quanh, ông có thể khẳng định, chính là Niếp Ngân.

Chiếc Bugatti bên cạnh chiếc Bingley, cửa xe chậm rãi đẩy ra, thân hình Niếp Thân to lớn thon dài từ bên trong đi ra, không hề bất ngờ khi bản thân bị phát hiện, bởi bản thân cũng không có ý định trốn.

"Hoàng tử điện hạ, người vẫn tao nhã như thế." Niếp Nhân Quân nói đùa một câu, đang nói chuyện từ trong hộp lấy ra hai điếu xì gà, ném cho Niếp Ngân một điếu, ông biết rõ đây là một cuộc nói chuyện không ngắn.

"Con thấy là trong lòng người rất muốn làm quốc vương đến nỗi không thể chờ nữa rồi." Niếp Ngân nhận điếu xì gà, xoay một vòng, tìm được tên người làm ra, những điếu xì gà Niếp Nhân Quân dùng, đều do cá nhân đặc chế, lớp vỏ cũng có đề tên người đó.

Niếp Ngân không châm lửa, mà tìm hiểu vào bên trong.

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Quân ngẩng đầu nhìn bầu trời: "Lại kiểu thời tiết chết tiệt thế này, chỉ mong cuộc nói chuyện của chúng ta đừng giống như lần trước." Trong lúc nói, vẻ tươi cười vẫn đọng trên mặt.

"Con rất tò mò việc mà cha muốn làm." Niếp Ngân không hề vòng vo.

"À? Nếu ta nói chỉ là xử lý một số chuyện cá nhân, con chắc là không tin ta." Niếp Nhân Quân hỏi lại.

Niếp Ngân không nói gì, chỉ là trong mắt hiện lên ý cười.

Niếp Nhân Quân xòe hai tay ra, bày ra vẻ mặt bất đắt dĩ: "Ta đây nói thẳng, thật là để ý một chút về chuyện của con."

Niếp Ngân không ngạc nhiên, đúng như anh suy đoán, chỉ có điều anh không hỏi đến cuối cùng có chuyện gì, bởi vì bất kể là cái gì, kết quả đều giống nhau.

Anh thở dài: “Thật ra con về đây là để nói với cha một tiếng, ngày mai con phải đi, đồng thời vĩnh viễn sẽ không can thiệp vào chuyện Niếp môn nữa."

"Đùng đùng ..." Một tiếng sấm rền vang trên bầu trời.

Vẻ mặt Niếp Nhân Quân bình tĩnh bất ngờ, điều này có chút ngoài ý muốn của Niếp Ngân.

Ông không nói gì, cũng không có tranh luận với Niếp Ngân nữa, trực tiếp chui vào trong xe.

Tần quản gia cùng Niếp Ngân sau khi cúi đầu chào tạm biệt, lại bắt đầu khởi động ô tô.

https://thuviensach.vn

Nhìn vào kính chiếu hậu, hình bóng Niếp Ngân ngày càng nhỏ, Tần quản gia vẫn rất dè dặt quan tâm hỏi một câu: "Tiên sinh, thử cùng cậu ấy ôn hòa mà nói chuyện sao?"

Niếp Nhân Quân cười khẩy một tiếng, sau đó từ trong túi lấy ra điện thoại.

"Làm việc." Ông chỉ lạnh lùng mà nói hai chữ, liền ngắt điện thoại.

Trên bãi cỏ

Lãnh Tang Thanh há to miệng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ xấu hổ.

"Tôi, không phải nói sai chứ..."

Niếp Tích nhìn dáng điệu của Lãnh Tang Thanh, từ trong bụng mà phát ra tiếng cười.

"Này, song sinh, anh lớn lên đẹp trai như vậy, nên không phải là cái loại người thích rêu rao chuyện của người khác khắp nơi phải không?" Tim Lãnh Tang Thanh thấp thỏm không yên, trên mặt xuất hiện nụ cười mất tự nhiên.

Niếp Tích bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu, làm ra một vẻ mặt khó hiểu: "Loại chuyện này rất khó nói, theo đạo lý tôi phải thông báo cho cha, chỉ có điều cái đó cùng với chuyện tôi đẹp trai không có liên quan."

Đôi mi thanh tú của Lãnh Tang Thanh cau lại, tràn đầy mất hứng: "Đem chuyện muốn nói để trong bụng cũng sẽ không sinh bệnh, chẳng lẽ anh nhỏ

https://thuviensach.vn

mọn như vậy, ngay cả một câu nói cũng không bỏ qua được sao?"

Niếp Tích nói giọng đầy ngụ ý: "Thế nào, một câu nói của Ngân trong lòng cô cũng quan trọng như thế sao? Nếu tôi đoán không sai, các người hẳn là không xa lạ đến nổi ngay cả sinh nhật của nhau cũng không biết đấy chứ chứ."

Một câu nói khiến Lãnh Tang Thanh ý thức được thay đổi của bản thân, không sai, không biết bắt đầu từ lúc nào, trong đầu mình lại nghĩ đến người đàn ông đó, làm sao cho anh vui, làm sao cho anh càng yêu mình...

Chậm rãi, cũng hoàn toàn quên mất phong cách của bản thân.

E rằng chỉ có trời mới tin, là cô từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ đại ca và nhị ca ra người đàn ông đầu tiên quan tâm và lo lắng như thế, hình như không còn thời gian để nghiệm chứng, cũng không cần thứ gì để chống đỡ, chỉ cần vừa tiếp xúc liền có thể long trời lỡ đất, chỉ cần một lần đi vào liền ở sâu trong đó.

Mọi thứ hình như xảy ra trong khoảnh khắc khi Niếp Ngân che chở trên người cô...

Không ...

Có lẽ ...

Còn sớm hơn...

Là ở trên máy bay...

Cô có chút sợ hãi mà cúi đầu...

https://thuviensach.vn

Thế nhưng, theo như lời Niếp Tích nói, cái người đàn ông kia ngay cả sinh nhật cô cũng không biết, cô và anh cuối cùng có quan hệ gì? Cô vậy mà có thể cùng với một người đàn ông được xưng là xa lạ xảy ra nhiều chuyện như vậy, rồi hai bên lại xa lạ.

Niếp Tích nhìn đôi mắt sắp khóc của cô, vội vàng an ủi nói: "Giỡn thôi, đừng ủy khuất như vậy, không biết sinh nhật cũng là chuyện bình thường, sinh nhật mỗi người bạn gái của tôi, tôi đều không nhớ."

Lãnh Tang Thanh vẫn cúi đầu, không nói gì.

Niếp Tích thấy cô không có phản ứng, lo lắng mà gãi gãi đầu: "Người đàn ông như Ngân là người đáng để phụ nữ yêu, cô vì anh ấy mà làm nhiều chuyện như vậy, đừng tưởng anh ấy không biết, chẳng qua anh ấy không nói mà thôi."

Cả người Lãnh Tang Thanh u uất, nước mắt hình như sắp trào ra.

Vẻ mặt Niếp Tích ủ rũ: "Được rồi tôi quên tất cả những chuyện nghe được vừa rồi, cô cũng quên, được không? Coi như cô vừa mới đi đến đây, trở lại lúc tôi còn đang đánh gôn.”

Lãnh Tang Thanh cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, dáng vẻ tươi cười của một người tìm cách thỏa hiệp, bày tỏ đồng ý, nhưng trong ánh mắt không che được một tia lo sợ, cô không nói nữa, cuộn người lên ngồi bãi cỏ, hai tay ôm gối, ngơ ngác mà nhìn bầu trời.

Một đám mây lớn đã che mất mặt trời, ở rìa đám mây giống như có một lớp kim loại, lấp lánh chiếu ra tia sáng hoa mỹ, mang đến cho người ta một loại giải thích khác về ánh sáng mặt trời.

https://thuviensach.vn

Thứ tuyệt đẹp này, suy cho cùng là bởi vì ban ơn cho ánh sáng, hay là sự truyền đạt của đám mây? Vì sao hai thứ mâu thuẫn nhau, lúc không nên thay thế nhau lại tuyệt mỹ như vậy?

Lòng Lãnh Tang Thanh, cũng có chút giống như ánh sáng bên rìa đó.

Niếp Tích ở bên cạnh, cố ý vô tình mà đánh một gậy gôn, ánh mắt nhìn theo gậy gôn, từ mặt đất, bay đến nơi xa, lại về mặt đất, lại ném đi xa...

Di chuyển trôi chảy, lúc này nhìn qua dường như không còn vẻ ngang ngược thường ngày, biểu cảm trên mặt bất ngờ bình tĩnh, một đôi mắt thâm thúy, có chút suy nghĩ, không thể nghi ngờ.

"Đùng đùng..." Bầu trời vang lên tiếng sấm.

Đem sự yên tĩnh lúc này càng thêm yên tĩnh.

...

"Này!" Niếp Tích mở miệng trước.

"Ừ?"Lãnh Tang Thanh bị Niếp Tích cắt ngang mạch suy nghĩ.

"Lần trước Ngân rời khỏi nhà, đến bây giờ lần thứ hai trở về, hết thảy đúng mười hai năm." Đang nói chuyện, Niếp Tích không rời khỏi hướng của gậy gôn, thâm thúy như cũ.

"Mười hai năm? Anh ấy không phải ở nơi này sao?" Lãnh Tang Thanh có chút gật mình.

"Không phải, anh ấy ở bên ngoài có chuyện riêng." Niếp Tích ngừng động tác, giơ cánh tay phải lau mồ hôi.

https://thuviensach.vn

"Cái tên bất hiếu kia, lại mười hai năm không có về nhà, anh ta rốt cục bận nhiều lắm sao." Lãnh Tang Thanh mặc dù đang quở trách Niếp Ngân, nhưng trong lời nói đều có thể nghe ra một chút yêu thương.

Niếp Tích cong môi, nói chuyện mà cười cười: "Nghe cha nói, anh ấy ở bên ngoài có rất nhiều kẻ thù, cho nên vì không quấy nhiễu nơi này, anh ấy vốn không trở lại đây, đối ngoại đều tuyên bố không có người nhà."

Lãnh Tang Thanh tập trung tinh thần lắng nghe, đối với bí mật của Niếp Ngân, cô càng có hứng thú.

Niếp Tích ngồi xuống, không hề gần Lãnh Tang Thanh, giữa hai người có thể để một chiếc xe đua.

"Các người lần này đi, không biết lúc nào có thể gặp lại." Ánh mắt Niếp Tích nhìn ra xa, bắt đầu có chút u buồn.

"Haiz, cái tên song sinh nhà ngươi, cũng có vẻ mặt này!" Lãnh Tang Thanh đứng dậy, đi tới bên cạnh Niếp Tích, lại ngồi xuống, một tay khoát lên vai anh: "Thế nào? Mười hai năm không gặp đại ca, đột nhiên biết phải đi, trong lòng có cảm giác gì?"

Niếp Tích không nói gì, cũng không nhìn Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh vỗ vỗ vai anh, vẻ mặt giống như một đức cha giải tội: "Ừ, đây là lẽ thường tình. Nhưng từ nhỏ anh em ở cùng một chỗ chơi đùa, cuối cùng phải lớn lên, đi đối mặt với người giống hệt mình. Hai nhánh cây trên một thân cây, bởi vì muốn lớn lên, sẽ hướng ra hai hướng khác nhau tiếp tục lớn lên, khai chi tán diệp, nhưng có một ngày một bên nghĩ đến đối phương, lúc liếc mắt nhìn đối phương, lại phát hiện cây bên kia đã thành đại thụ. Chỉ có điều có quan hệ gì, chỉ là toàn tâm hướng về phía trước, cuối

https://thuviensach.vn

cùng cũng có một ngày như mong muốn, rất nhiều đại thụ không phải đều có hai nhánh lớn hợp lại một chỗ sao?"

Một hơi nghe xong Lãnh Tang Thanh nói một đóng chuyện, Niếp Tích chỉ lạnh lùng cười: "Chuyện này thì liên quan gì đến chuyện cây cối, có một số việc chính là so với cành cây rập rạp phức tạp hơn nhiều."

Lãnh Tang Thanh hạ mi, giống như một đóa hoa trên bãi cỏ, vô cùng tươi mới: "Đây là thí dụ, anh phải tiếp nhận lời khuyên từ đáy lòng của tôi, theo suy nghĩ của tôi đi."

Niếp Tích mạnh mẽ quay đầu nhìn Lãnh Tang Thanh, hai mắt gắt gao mà nhìn đôi mắt cô, ánh mắt trong nháy mắt tụ thành ánh sáng, hành động này dọa Lãnh Tang thanh nhảy cẳng lên, "Sẽ không còn gặp lại, cho dù ngay trước mặt."

Vẻ mặt Lãnh Tang Thanh ngẩn ra, đôi mắt linh động đảo một vòng, có chút khó hiểu mà vỗ vai Niếp Tích, oán hận nói: "Cái người này, nói thế nào cũng không chịu thua."

Niếp Tích chậm rãi thả lỏng đôi mắt, có chút cười: "Ngân sẽ không cho người khác cơ hội tiễn anh ấy, cho nên, nói trước một tiếng, đại ca sau này phiền cô chăm sóc rồi."

Trong tim Lãnh Tang Thanh, có một sự vui sướng độ nhiên bắt đầu dâng lên, kiềm chế không được sự vui mừng mà cười, đối với tình yêu này sớm đã đem sự sợ hãi để lại sau đầu: "Anh cũng đừng chơi bời nữa, đừng làm tổn hại thế gian."

Niếp tích gật đầu, lại nhìn lên trời: "Trời sắp mưa rồi, trờ về thôi."

Lãnh Tang thanh cũng ngẩng đầu nhìn: "Ừ, tôi cũng có chút mệt mỏi."

https://thuviensach.vn

Nói xong, chống tay đứng lên.

"Anh đi bên nào?" Lãnh Tang Thanh hỏi.

"Bên này, quay về phòng tôi. Cô đi đâu?" Niếp Tích hỏi.

"Bên này, quay về phòng bệnh."

Hai người chỉ vào hai hướng ngược nhau, sau đó gật đầu, lại quay lưng về phía nhau mà đi về hướng của riêng mình.

https://thuviensach.vn

Chương 29: Áo cưới xinh đẹp

"Này! Nha đầu!" Niếp Tích đột nhiên quay đầu hô.

"Chuyện gì?" Lãnh Tang Thanh quay đầu.

Niếp Tích dừng một chút: "Ách ... Không có việc gì."

Lãnh Tang Thanh không hỏi nhiều, hai người lần thứ hai đi con đường của mình.

Chỉ có điều lúc cùng quay đầu lại, vẻ mặt hai người cũng đều trầm xuống, có chút suy nghĩ, mỗi người có suy nghĩ của riêng mình, nhưng có lẽ cùng suy nghĩ về một chuyện giống nhau.

"Lộp độp ... Lộp độp, lộp độp... Ào ào..."

Mưa, to lên.

Tẩy rửa nơi hai người vừa cùng nhau ngồi.

Bãi cỏ nơi hai người ngồi, có chút vươn lên, khôi phục dáng vẻ bình thường.

Giống như không muốn lưu lại dấu vết gì của hai người...

https://thuviensach.vn

Nhưng trên những thân cây đã có những chồi mới mọc lên trên những vết sẹo...

Tẩy rửa không hết ...

_____

Lãnh Tang Thanh trở lại phòng bệnh, ngồi trên giường, yên lặng mà nhìn những giọt mưa tí tách rơi bên cửa sổ, đôi mi ngưng đọng vẫn chưa hạ xuống.

Ngoài cửa truyền đến âm thanh của những bước chân gấp gáp, quấy nhiễu suy nghĩ của cô.

Cánh cửa bị đẩy ra, một người vô cùng quyến rũ, cá tính với mái tóc màu đỏ sẫm đi đến.

"Lãnh tiểu thư, cô đã trở lại!"

"Cô là ..." Vẻ mặt Lãnh Tang Thanh bở ngỡ mà nhìn mỹ nữ trước mặt này, trong lòng không khỏi khen ngợi.

"À, tôi là thư kí của Niếp tiên sinh, tôi là Ruby, vinh hạnh được gặp cô, vừa rồi tôi còn đi khắp nơi tìm cô." Ruby giới thiệu đơn giản về bản thân, mỗi cử động đều tỏa ra ánh sáng hồng ngọc lấp lánh.

"Hả? Tìm tôi?" Lãnh Tang Thanh khó hiểu mà chớp mắt:"Có chuyện gì sao?"

Ruby cười ngọt ngào: "Là cậu Niếp Ngân phái tôi đến đón cô, muốn dẫn cô đến một nơi."

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh càng thêm khó hiểu, chỉ có điều lúc nghe được hai chữ "Niếp Ngân" này, trong lòng vẫn vui.

"Anh ấy đâu?" Lãnh Tang Thanh hỏi.

"Câu Niếp Ngân đang giải quyết công việc khác, sau khi giải quyết xong sẽ trở lại tìm cô." Ruby giải thích.

Làm gì bí mật như thế? Có phải là Niếp bá bá không cho Niếp Ngân đi, cho nên anh ấy lén mang cô đi? Lãnh Tang Thanh nghĩ thầm trong lòng.

Cô thở dài một hơi: "Vậy được rồi, chúng ta đi thôi."

"Cô đi theo tôi."

Lãnh Tang Thanh đi theo Ruby ra khỏi biệt thự, đi tới trong sân, một chiếc Martha màu đen đã sớm chờ sẵn từ lâu, trên vị trí lái xe, một người vóc dáng lực lưỡng, mặc bộ vest đen, cà vạt đen, kính đen, hình dáng như là một vệ sĩ, sau khi thấy Lãnh Tang Thanh, xuống xe cúi chào.

Lãnh Tang Thanh lên xe, mới phát hiện vị trí phía sau và chỗ lái xe hoàn toàn tách rời, cửa sổ xe cũng là màu đen, tất cả phía sau giống như là chiếc hộp nhỏ, có đủ tủ lạnh, ti vi, điều hòa và một khe hở để thở.

"A!" Lòng cô bắt đầu lo lắng, không nhịn được mà kêu lên.

"Làm sao vậy? Lãnh tiểu thư." Ruby ngồi bên cạnh lo lắng mà hỏi thăm.

"Không, không có gì." Lãnh Tang Thanh có chút lo lắng.

Ngay từ đầu khi lên đây, hình như mỗi lần đều là dáng này, bị trùm đầu đưa vào bên trong, bị bịt mắt đưa vào mật thất cùa Niếp môn, lần này lại là

https://thuviensach.vn

thứ gì, lòng cô dâng lên nổi lo lắng.

Ruby hình như nhìn ra Lãnh Tang Thanh đối với không gian đóng kính này, có chút không thích ứng, vội vàng giải thích: "Lãnh tiểu thư không cần lo lắng, sẽ rất nhanh đến nơi, đây là câu Niếp Ngân đặc biệt dặn dò, nói không chừng là muốn cho cô một sự kinh ngạc."

Lãnh Tang Thanh không nói gì, tay sít chặt dây an toàn.

Ô tô chạy mấy giờ đồng hồ mới dừng lại, vốn cùng Ruby nói chuyện không hợp, chỉ có điều dựa vào năng lực phối hợp tuyệt vời của Ruby, hai người đã trò chuyện nhiều hơn.

Xe trong một thoáng, lại hiện ra trước mặt một căn biệt thự lớn, kiến trúc tinh xảo, nguy nga tráng lệ, đây là sau cơn mưa trời lại sáng.

Đẩy cửa ra, bên trong đúng là xa hoa khác thường, mặc dù không bằng biệt thự của Niếp Nhân Quân, nhưng vẫn là tuyệt vời.

"Niếp Ngân muốn tôi ở đây chờ anh ấy sao?" Lãnh Tang Thanh hỏi.

"Đúng vậy, cậu ấy xử lý xong việc sẽ đến tìm cô." Ruby rất chuyên nghiệp mà cười, sau đó chỉ vào trong hành lang: "Lãnh tiểu thư, mời theo tôi."

Lãnh Tang Thanh vừa ngẩn ra: "Vâng."

Hai người đi dọc theo hành lang lên lầu, đi tới một cánh cửa lớn ở lầu hai, Ruby đẩy cửa, đập vào mắt là một đường đi hình quạt, đối diện là ba bức rèm có cảm giác rất nặng, mỗi bức rèm đều tinh tế, cánh cửa tựa như ngăn cản ba gian phòng.

https://thuviensach.vn

"Đây là ..." Lãnh Tang Thanh quay đầu lại nhìn Ruby.

Ruby giống như một người chị lớn mà cười cười: "Lãnh tiểu thư chọn một chút đi, đây đều là cậu Niếp Ngân tỉ mỉ chuẩn bị. Tôi xuống phía dưới chuẩn bị một số việc, trước khi cậu Niếp Ngân tới, ở đây do tôi tiếp cô." Sau đó rời khỏi phòng.

Lãnh Tang Thanh cẩn thận kéo tấm rèm bên trái, một gian phòng to lớn, trên tường, trên mặt đất, bày đầy giày, thủy tinh, nạm đá, khảm kim ... Đủ loại kiểu dáng, rực rỡ muôn màu.

Giữa phòng là một cái tủ bằng thủy tinh, một đôi giày thủy tinh cao gót cực kỳ giống trong câu chuyện cô bé lọ lem.

Lãnh Tang Thanh hít sâu một hơi.

Cô tiếp tục kéo tấm rèm bên phải, một phòng giống vậy, một loạt được sắp xếp bày ra trên cái tủ gỗ, các loại châu báu đồ trang sức, dây chuyền, nhẫn, hoa tai... Còn có vương miện, tụ lại một chỗ vô cùng chói mắt, làm người ta muốn che mắt, rồi lại luyến tiếc.

Lãnh Tang Thanh há hốc miệng.

Cô nhanh chóng kéo tấm rèm thứ ba,

Lãnh Tang Thanh thoáng cái như trong mơ.

Miệng giống như một chú thỏ nhỏ, hít thở cũng gấp gáp.

Đập vào mắt chính là những chiếc áo cưới tuyệt đẹp, tuy là số lương không nhiều, nhưng xem ra đều vô cùng đắc tiền.

https://thuviensach.vn

Dựa vào những thứ này, cùng đám cưới của hoàng tử Anh quốc William, trên người cô dâu cũng giống như nhau.

"Lãnh Tang Thanh, theo tôi về phòng." Niếp Ngân đẩy cửa phòng bệnh, người còn chưa đi vào, âm thanh đã vang vọng cả căn phòng.

Nhưng anh không ngờ, trong phòng trống không.

Niếp Ngân cảnh giác mà xem xét một vòng trong phòng, sau đó ngồi trên ghế sô pha, lấy tay xoa xoa mi mắt, không biết vì sao, từ khi cùng cha nói lời tạm biệt trên đường quay về, mắt phải không ngừng giật.

Anh đi tới toilet, đem nước nóng chuyển thành nước lạnh, bàn tay thoan dài mạnh khỏe vỗ nước lên mặt, mí mắt phải không ngừng giật làm anh khó chịu.

Sau khi lặp lại hơn mười lần, dường như thật sự có chút hiệu quả, anh chậm rãi ngẩng đầu, có chút suy nghĩ mà nhìn chằm chằm vào gương, bọt nước không ngừng theo những dường nét trên gương mặt anh chảy xuống.

Lúc này trong đầu anh vừa hiện lên người đàn ông cướp người bên cạnh anh.

"Họ Lãnh ..." Khóe môi anh mím lại, lộ ra một vẻ mặt lo lắng. Anh châm một điếu xì gà, lần nữa trở lại ngồi trên sô pha, thế nhưng điếu xì gà rất nhanh vơi đi một nửa, trong phòng vẫn một mình Niếp Ngân.

Anh có chút kìm chế sự khó chịu, lấy điện thoại bấm một dãy số.

"Ngân?" Đầu dây bên kia vang lên âm thanh.

https://thuviensach.vn

"Vừa rồi có nhìn thấy Lãnh Tang Thanh không?" Niếp Ngân hỏi.

"Từ lúc nào?"

"Sau khi đi ra khỏi phòng bệnh."

"Trước lúc trời mưa chúng tôi ở bãi cỏ hàn quyên một hồi, lúc trời mưa cô ấy trở về phòng bệnh rồi, xảy ra chuyện gì? Anh ở đâu?" Bên đầu dây bên kia Niếp Tích dường như phát giác ra chuyện gì.

Trong lòng Niếp Ngân quên đi một thứ, từ khi trời bắt đầu mưa đến bây giờ đã hơn một tiếng rồi, tiếp theo, anh đột nhiên ngắt điện thoại, giống như có phản ứng trở lại, đi nhanh ra cửa.

Cửa chính biệt thự, mấy người vệ sĩ thấy Niếp Ngân vội vàng chạy tới, trên khuôn mặt bình tĩnh lộ ra sự tức giận, trong lòng không khỏi có chút bất an.

"Mấy người các ngươi vừa rồi có thấy người nào đi ra ngoài không?" Niếp Ngân đi thẳng vào vấn đề.

Mà lúc này, Niếp Tích phát giác ra vấn đề, cũng tập trung vào bóng dáng của Niếp Ngân theo phía đối diện.

Mấy người vệ sĩ ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, mọi người khiếp đảm, một người có chút cường tráng tiến lên, xem ra phải có một dũng khí rất lớn. Loại khiếp đảm này cũng không thể hoàn toàn trách bọn họ, bọn họ có nghe thoáng qua, nghe nói Niếp Ngân là sát thủ số một thế giới, mặc dù là làm việc trong biệt thự Niếp Nhân Quân, nhưng không trải qua những cảnh đó, Niếp Ngân đối với bọn họ mà nói giống như người ngoài hành tinh.

https://thuviensach.vn

Người vệ sĩ cao to này mất tự nhiên mà miêu tả: "Hôm nay ra ngoài tổng cộng có tám người, Niếp tiên sinh và Tần quản gia ra ngoài đã là một giờ mười tám phút trước; cô Ruby ra ngoài đã là bốn mươi bảy phút trước."

"Ruby? Là ai?" Niếp Ngân đối với cái tên xa lạ này có chút cảnh giác.

"Cô ấy là thư kí của cha." Niếp Tích bên cạnh đáp.

"Thư kí?" Niếp Ngân ngạc nhiên nhìn Niếp Tích, trong lòng anh hiểu rõ Tần quản gia không chỉ là quản gia trong nhà, trong công việc của Niếp Nhân Quân hoàn toàn là trách nhiệm của "Quản gia", cho dù có thư kí khác, cũng tuyệt đối không thể tùy tiện ra vào cổng của biệt thự, ông lo lắng những người khác sẽ trà trộn vào đây.

Niếp Tích nhìn ra sự lo lắng của anh, nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Không có quan hệ, là người một nhà, theo lý mà nói, hai người chúng ta phải kêu cô ta là 'mẹ' đó."

Trong lòng Niếp Ngân có chút cân nhắc, nhưng biểu tình trên mặt càng trầm xuống.

"Làm sao vậy? Đại ca. Chị dâu không thấy nữa sao?" Niếp Tích có chút sốt ruột mà hỏi.

Đôi mắt chim ưng của Niếp Ngân híp lại, trong ánh mắt ngoại trừ có chút phẫn nộ, càng có nhiều tiếc nuối, anh lạnh lùng nói: "Vậy, phải hỏi cha."

https://thuviensach.vn

Chương 30: Tiểu cô nương thôi

Lãnh Tang Thanh chỉ ngây ngốc mà đứng tại chỗ, vài lần muốn trái tim đang đập loạn nhịp của mình bình thường trở lại nhưng lại phát hiện chỉ là uổng công thôi.

Cô không nên ảo tưởng nữa, bởi vì chuyện đã xảy ra, đã vượt quá giới hạn tưởng tượng của cô.

Một đôi lông mi kiều diễm chớp chớp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tồn tại sự vui mừng, nhưng lại có một sự yên tĩnh như đứng bên cạnh dốc núi cao.

"Anh .. Sao có thể để áo cưới ở chỗ này? Chúng ta tiến triển có phải quá nhanh rồi không!" Cô bình tĩnh mà suy nghĩ đến mỗi hình ảnh của hai người sống chung mấy ngày qua.

Mặc dù suy nghĩ như vậy, nhưng bản tính của phụ nữ giục cô vô thức mà đi vào nơi rực rỡ này.

Đầu tiên cô trực tiếp đi thẳng đến đôi hài thủy tinh giống như trong truyện cổ tích kia, mở cửa thủy tinh ra, cẩn thận mà dùng tay lấy nó ra, cũng không phải bởi vì nó đắc tiền, mà bởi vì Lãnh Tang Thanh đối với những thứ mình vô cùng yêu thích, đều có phản ứng như vậy.

Cô hưng phấn mà mang vào chân, đứng trước gương mà múa mai, tự diễn một hồi, lại đi tới phòng khác, dây chuyền, nhẫn, hoa tai, vương

https://thuviensach.vn

miện,... Áo cưới chọn kiểu Kate mặc khi kết hôn cùng với hoàng từ William.

Đứng trước gương, cô hưng phấn mà nhìn chính mình, thì ra mình mặc áo cưới đẹp như thế, vẻ đẹp không chút kém hơn ngày cưới của Kate, nhịn không được, cô đứng tại chỗ xoay vòng mấy cái, làn váy lúc đó xòe ra, giống như thiên nga đang bơi trên mặt hồ.

"Cô dâu đẹp như vậy, trên thế giới này tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đấy." Ruby tán dương một câu, cắt ngang sự say mê của Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh có chút xấu hổ mà cười cười, hỏi tiếp: " Niếp Ngân có nói anh ấy khi nào mới giải quyết xong công việc không?"

Ruby thong thả bước đến bên cạnh Lãnh Tang Thanh, hai tay đặt sau lưng, ánh mắt tán dương mà nhìn toàn thân cô từ trên xuống dưới: "Có lẽ một ngày, có lẽ vài ngày, cũng có lẽ sẽ rất nhanh, anh ấy sẽ không để một cô công chúa xinh đẹp như vậy chờ ở chỗ này lâu đâu."

Lãnh Tang Thanh không để ý đến lời khen ngợi của cô, đôi mắt trừng to: "Thế nhưng, anh ấy phải nói cho tôi biết mấy ngày nữa mới dẫn tôi ra khỏi chỗ này chứ!"

"Rời khỏi? Tại sao phải rời khỏi? Ở chỗ này làm cho cô dâu trở nên xinh đẹp nhất, chẳng lẽ không được?" Ruby nhẹ nhàng mà quấn quấn tóc cô.

Lãnh Tang Thanh lần nữa quay đầu nhìn mình trong gương, trên mặt ửng đỏ, trong lòng có chút ngứa ngái...

---

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Quân xử lý xong mọi việc, trở về biệt thự.

Do Tần quản gia mở cửa xe, Niếp Nhân Quân đưa chân ra khỏi cửa bình tĩnh mà giẫm lên mặt đất, cùng với mặt đất không chút khe hỡ, sau đó mỗi một bước đi của ông đều có suy nghĩ kĩ lưỡng.

Trên nóc nhà, Niếp Ngân nhìn bao quát toàn bộ quá trình, giống như một con chim ưng dang cánh.

Miệng anh trầm xuống, môi bạc mím lại, mí mắt hơi giật giật, hô hấp nhanh mà mạnh, nhưng trong thoáng chốc giống như gió trên biển của Somalia.

Khi Niếp Nhân Quân đi tới trước cổng biệt thự, trong bồn hoa ở cổng thấy một con bướm đang húp sương mai, ông đi qua, nhẹ nhàng mà nắm đôi cánh của con bướm, sau đó nắm nó trong lòng bàn tay.

Mặc dù con bướm cố gắng vùng vẫy đôi cánh, nhưng trong tay Niếp Nhân Quân vẫn là phí sức. Sau đó, ông mở bàn tay ra, con bướm lập tức hoảng sợ mà bay lên, bởi vì căng thẳng quá, vừa mới cất cánh đã lảo đảo..

Cũng không ngờ tới, Niếp Nhân Quân thình lình đưa tay bắt lấy, con bướm đáng thương lần nữa bị giam trong lòng bàn, không có hi vọng nào trốn thoát.

Niếp Ngân đứng trên nóc nhà vẫn tiếp tục quan sát tất cả, hai mắt nhắm chặt, cười nhạt một tiếng, xoay người rời khỏi.

Niếp Nhân Quân chú ý tới Niếp Ngân đã biến mất khỏi tầm mắt của mình, khóe môi hơi cong lên, thả con bướm vừa mới húp sương trên đóa hoa, bước vào trong biệt thự.

https://thuviensach.vn

Xa xa, nơi bãi cỏ trong rừng cây, trong cái võng được mắc giữa hai cây, Niếp Tích quan sát diễn xuất của hai cha con trong màn "Kịch câm", bất đắc dĩ mà lắc đầu, tiếp theo lấy tay xoa xoa thái dương của mình, thở dài một hơi.

Lúc ăn bữa tối.

Ngọn nến trong phòng ăn của biệt thự sáng rực rỡ, người hầu bận rộn dọn món ăn, bận châm rượu, mà trên bàn ăn cũng có một sự vắng vẻ khác thường, không ai nói chuyện.

Niếp Tích vừa uống hết một ly rượu đầy, ném ly rượu qua bàn cơm, "keng" một tiếng, làm bọn người hầu đều sợ hãi.

"Bữa cơm hôm nay, mùi vị quả thực hỏng bét.” Anh nhìn món trâu hầm trên bàn, vô cùng bất mãn là lắc đầu, mặc dù món trâu hầm này anh ăn mấy chục năm nay không có gì thay đổi.

"Được rồi, Ngân, sao không thấy chị dâu đến dùng cơm?" Khuôn mặt anh mặc dù là nhìn Niếp Ngân, nhưng ánh mắt lại liếc xéo cha.

Niếp Ngân nhẹ nhàng đặt dao nĩa đang cầm trong tay sang hai bên dĩa, cầm khăn ăn lau miệng, cười nhạt một tiếng, sau đó cầm ly, lắc lắc vài cái, rượu đỏ trong ly hình thành một vòng xoáy, anh đem ly rượu nâng lên trước mặt, xuyên qua lớp rượu đó dập dềnh, như có như không mà nhìn chằm chằm Niếp Nhân Quân.

Niếp Nhân Quân không hề ngừng dùng cơm, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào dao nĩa đang vất vả làm việc trong lòng bàn tay, nhưng ông đối với chuyện trên bàn ăn rõ như trong lòng bàn tay.

https://thuviensach.vn

"Cô ấy lánh sang chỗ khác, các ngươi không cần lo lắng." Nói xong, ông húp một ngụm trâu hầm vào miệng, đắc ý nhìn hai người một chút, nhất là Niếp Ngân.

"Điều kiện chỗ đó ra sao?" Niếp Tích buột miệng hỏi.

Niếp Nhân Quân ngẩng đầu nhìn lướt qua Niếp Tích, trong ánh mắt có chút khó hiểu.

Ly rượu cầm trong tay Niếp Ngân hơi ngừng lại một chút, con mắt không có dấu vết gì nhìn lướt qua Niếp Tích.

Niếp Tích thả lỏng biểu cảm trên mặt: "Tôi thấy Lãnh Tang Thanh là một cô gái vừa mới khỏi bệnh, sợ cô ấy không được chăm sóc tốt, dù sao cô ấy cũng đã liều mạng cứu đại ca."

"Cô ấy ở đó được đối xử như vua." Niếp Nhân Quân nhạt nhạt mở miệng.

"Cha trước khi con hỏi vấn đề của chị dâu, cùng chuyện này có liên quan sao? Cha thật không muốn để cho cô ấy ở Somalia lâu sao?" Niếp Tích nhìn cha, trong mắt có một chút chờ mong.

Niếp Nhân Quân không nói gì, chỉ nhìn Niếp Ngân cười cười.

Niếp Ngân buông ly rượu trong tay xuống, bình tĩnh mà đáp lại ánh mắt của cha: "Cha sẽ không hiểu lầm con cùng cô ấy có quan hệ gì chứ, loại chuyện hoang đường này vẫn nên là sớm kết thúc đi."

Niếp Nhân Quân vẫn nhàn nhạt cười, bắt đầu di chuyển tô trâu hầm.

https://thuviensach.vn

"Nếu như cha muốn lợi dụng Lãnh Tang Thanh để khống chế con, con e ràng cha phải thất vọng rồi." Niếp Ngân tháo khăn ăn trên cổ áo xuống, nhã nhặn mà đặt lại trên bàn cơm, ý bảo việc dùng cơm đã kết thúc.

Anh chậm rãi đứng lên, bình tĩnh đềm đạm mà nói,

"Cô ấy với con mà nói, bất quá cùng với người xa lạ không có gì khác nhau!"

Niếp Nhân Quân buông dao nĩa xuống, chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn Niếp Ngân.

Niếp Tích ở một bên, hô hấp cũng trở nên nặng nề, một đôi mắt thâm sâu mà nhìn phía trước, biểu cảm trên mặt trở nên nặng nề, muốn nói gì đó, rồi lại không nói.

"Lẽ nào con không rõ tình cảm cô ấy đối với con sao?" Niếp Nhân Quân thoáng mang theo ý giận mà nói.

Niếp Ngân bất đắc dĩ mà lắc đầu: "Chỉ là một tiểu cô nương ngây thơ, cô ấy còn không hiểu thứ gì gọi là tình yêu, chẳng lẽ tất cả phụ nữ tới, con đều phải chấp nhận sao?"

Anh từng bước thong thả hướng về phía Niếp Nhân Quân đi tới: "Con đã nói qua rồi, bởi vì cô ấy là em gái của bạn cũ, cho nên con mới đi tới mật thất cứu cô ấy, đến nỗi một đòn mất mạng, là bởi vì một đòn kia ban đầu hướng về con đi tới, con không muốn để cô ấy đỡ, con không muốn thiếu nợ bất cứ ai."

Xoa đầu vai của Niếp Nhân Quân, Niếp Ngân hướng tới của phòng ăn đi đến.

https://thuviensach.vn

"Con có tâm sự." Đôi mắt sắc bén của Niếp Nhân Quân nhìn chằm chằm Niếp Ngân.

Niếp Ngân dừng lại một chút, bình tĩnh mà lắc đầu.

Niếp Nhân Quân cũng đứng lên, thở dài một hơi: "Vậy được rồi, vốn tưởng rằng sẽ vẹn cả đôi đường, căn bản muốn giết nha đầu đó có thể thấy rằng mình làm không sai, chỉ là chuyện vẫn phải tiếp tục."

Ông xoay người: "Cha bây giờ tuyên bố, hai ngày sau sẽ là hôn lễ của Niếp Ngân - con trưởng của Niếp Nhân Quân, tin rằng bây giờ Thanh nhi đã chọn được áo cưới rồi, đến lúc đó tất cả mọi người trong gia tộc Niếp thị sẽ đến, cùng làm chứng cho sự kết hợp của cô dâu và chú rể, và, Niếp môn sẽ có người thừa kế mới."

"Cái gì?" Niếp Ngân cả kinh, quay đầu nhìn cha mình.

Khóe miệng Niếp Nhân Quân cong lên: "Tất cả mọi người đã được thông báo rồi, dĩ nhiên, con cũng có thể mang theo người, ngày mai bay đến nơi con muốn đi."

https://thuviensach.vn

Chương 31: Bất ngờ xảy ra

Niếp Nhân Quân vừa dứt lời, mọi người đều ngạc nhiên.

Niếp Tích từ trên ghế đứng lên, kinh ngạc mà nhìn chằm chằm cha. "Chờ một chút, cha, làm như vậy có phải là không tôn trọng ý nguyện của hai bên đương sự không?"

Niếp Nhân Quân đan hai tay vào nhau, lộ ra vẻ vô tội trên mặt: "Không không không! Những lời này con không nên hỏi cha."

"Thế nhưng cha được sự đồng ý của cô ấy chưa?" Niếp Tích dừng lại một chút, anh ý thức được bản thân đột nhiên kích động, sau đó hạ thấp giọng: "Nếu cô ấy không đồng ý, chẳng phải Niếp gia chúng ta có vẻ không nói llý rồi sao, hơn nữa con lo lắng hôn lễ sẽ biến thành trò cười, đến lúc đó mặt mũi cha để đâu!"

Niếp Nhân Quân khẽ cười, nhưng sau đó vẻ mặt lại chuyển thành oan ức: "Dì Ruby của con đã gọi điện báo cáo, sau khi đứa trẻ đáng thương ấy biết rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ hơi sợ hãi một chút, sau đó mặc áo cô dâu trên người rồi thì không nỡ cởi ra."

Nha đầu ngốc này! Hai anh em đồng thời chửi thầm trong bụng!

Niếp Ngân từng bước đứng trước mặt Niếp Nhân Quân, gắt gao mà nhìn chằm chằm Niếp Nhân Quân: "Lẽ nào địa vị hoàng thất trong lòng cha quan trọng đến thế sao? Loại tranh chấp gia tộc này sẽ làm bị thương đến

https://thuviensach.vn

bao nhiêu người, chẳng lẽ cha lại không rõ sao? Cái loại hiểm ác đáng sợ này, loại máu tanh này, con thấy quá nhiều rồi. Bây giờ lại muốn tái diễn sao? Lúc trước Tích nhi suýt nữa bị Niếp Nhân Thế lấy trái tim, đối với cha mà nói không phải là một lời cảnh cáo sao? Vì dã tâm của cha, bây giờ cha lại muốn kéo một người không liên quan xuống nước luôn sao?"

Niếp Ngân thực tình có hơi xúc động, năm đó hình ảnh của mẹ trước khi lâm chung, lại hiện ra trong đầu anh. Nhưng tiếc rằng trước mặt người điên này, nhiều năm qua như vậy lại vẫn là người điên."

Lúc này người hầu bên trong phòng ăn đã bị Tần quản gia đuổi ra khỏi phòng, trong một phòng ăn rộng lớn, chỉ còn lại cha con ba người.

Niếp Nhân Quân có chút chấn động, hai mắt chứa đầy nổi đau thương mà đáp lại con ông, ngữ khí bình tĩnh lộ ra vẻ sắc bén: "Thế nào, một con quỷ lại nói những lời của thiên sứ sao?"

Ông vỗ nhẹ lên mặt Niếp Ngân, tiếp tục than thở: "Cho dù cha không hi vọng địa vị hoàng thất, con cảm thấy trái tim Tích nhi sẽ bình an vô sự ở trong người nó sao? Ở Niếp môn nhiều năm như vậy, đều cứng nhắc, lục đục với nhau, ngoài mặt thì cùng chống kẻ thù, nhưng thật sự bên trong đã sớm thối rửa đến không chịu nổi, cho nên nhất định phải một lần nữa gỡ từng mắc xích!"

Dứt lời, ông đi tới bên cạnh Niếp Tích, một tay nắm đầu vai Niếp Tích: "Cha chắc chắn không có năng lực này, nhưng là các con, sẽ làm được! Cha như một đống xương lớn tuổi, giống như một con thuyền gỗ, nhiều lắm chỉ có thể đưa các con đến bờ bên kia, đến lúc đó, cho dù chìm xuống, nát tan, cha cũng không có gì nuối tiếc."

Những lời nói này như một trận động đất, làm rung chuyển bộ đồ ăn trên bàn, những cây nến trên giá không ngừng lay động, đèn chùm cũng

https://thuviensach.vn

kịch liệt rung chuyển.

Cũng chấn động đến trái tim của hai anh em ...

"Cha..." Niếp Tích đỡ Niếp Nhân Quân toàn thân đang rung rẩy ngồi xuống ghế.

Niếp Ngân đứng tại chỗ, hai mắt híp lại, đôi lông mày nhíu lại suy nghĩ, nhưng không cách nào hiểu được.

Đây là lần đầu tiên anh nghe cha nói ra lý do thực sự, anh đột nhiên cảm thấy cha cũng không có ích kỉ chỉ nghĩ cho bản thân, anh đột nhiên hiểu rõ mẹ trong giây phút cuối cùng vì sao vẫn cứ tiếp tục yêu thương cái người đàn ông này như thế, nhất định làm cho bản thân không được câm ghét cha.

"Cái cớ thật đẹp đẽ..." Niếp Ngân thấp giọng nói, sau đó xoay người ra khỏi phòng ăn.

Vừa đến cửa, lại đột nhiên vang lên âm thanh đập cửa dồn dập.

"Vào." Niếp Nhân Quân nói một tiếng.

"Tiên sinh, xảy ra việc lớn rồi!" Chỉ thấy Tần quản gia đẩy cửa ra, vội vàng mà chạy vào.

"Chuyện gì?" Niếp Nhân Quân hỏi, ba cha con đều đề cao cảnh giác.

"Niếp môn bên kia gọi điện đến, mạnh mẽ ra lệnh cấm hôn lễ hai ngày sau..." Tần quản gia lo lắng nói.

Không đợi ông nói xong, Niếp Nhân Quân đã hỏi trước: "Tại sao?"

https://thuviensach.vn

Tần quản gia nhìn thoáng qua Niếp Ngân, lại nhìn thoáng qua Niếp Tích, có chút lo lắng mà nói: "Bên kia nói Niếp Nhân Thế chết rất kì lạ, đã kết luận là bị mưu sát, lễ tang sẽ được cử hành vào hai ngày sau."

Cái gì?" Ba người đồng thời trừng lớn hai mắt.

"Thế nào? Công chúa xinh đẹp, tối hôm nay ăn gan ngỗng không hợp khẩu vị sao?" Ruby vội vàng làm xong mọi chuyện, ra khỏi phòng, vừa vặn gặp Lãnh Tang Thanh trở về sau bữa ăn tối.

Nhìn thấy cô, Lãnh Tang Thanh đi tới, một đôi mắt đẹp linh động độc nhất vô nhị: "Ruby tỷ vì sao không ăn cùng?"

Ruby mỉm cười nắm tay cô, hai người giống như chị em, cô nhìn lướt qua người hầu phía sau Lãnh Tang Thanh, dặn dò: "Các ngươi lui đi."

"Dạ." Bốn người nữ xoay người rời khỏi.

Ruby kéo Lãnh Tang Thanh đến phòng mình, hai người ngồi trên chiếc giường lớn.

"Chị đang giảm cân, không thể ăn lung tung được. Không phải ai cũng có thể như Thanh nhi chúng ta không cần giữ gìn vẫn có vóc dáng đẹp như vậy." Ruby nói, trên mặt lộ rõ ý cười.

“Nếu so rõ ra, chị như vậy mới là tiêu chuẩn của 'ma' chứ." Lãnh Tnag Thanh từ trên lưng cô bấm một cái, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào vẻ mặt của Ruby, trực giác của cô nói cho cô biết, Niếp Ngân hẳn là phải có tin tức rồi.

https://thuviensach.vn

"Chị có một tin tốt lành muốn nói cho em, nhưng chị sợ đêm nay em ngủ không được." Ánh mắt Ruby cười, thật là mê người.

"Chuyện gì?" Lãnh Tang Thanh có chút sốt ruột.

"Niếp Ngân hai ngày sau sẽ đến đón em, chỉ có điều không phải trên máy bay, là vào động phòng." Ruby xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Tang Thanh.

Tim Lãnh Tang Thanh đập rộn lên.

Điện thoại của Ruby vang lên, cô nhìn thoáng qua dãy số, liền đi ra ngoài cửa.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Lãnh Tang Thanh, cô có thể nghe thấy tiếng tim đập của bản thân, trong đầu muốn lọc ra một chút chuyện nhưng đều mờ mịt.

Chỉ trong chốt lát, Ruby đẩy cửa ra, đi đến, có chút suy nghĩ mà nhìn Lãnh Tang Thanh, trên mặt đầy nghiêm nghị.

Sáng tinh mơ.

Phía đông cảng Mã Nhĩ Tạp, ánh mặt trời vừa mới nhú lên khỏi mặt biển, Lãnh Tang Thanh cùng với Ruby cũng đang trên đường trở về biệt thự của Niếp Nhân Quân.

Dọc theo đường đi, tâm tình Lãnh Tang Thanh phức tạp mà khó chịu.

https://thuviensach.vn

Tối hôm qua cô cả đêm không hề chợp mắt, có lẽ bởi vì vốn mong chờ hôn lễ đột nhiên lại bảo là dừng, có lẽ bởi vì tin tức Niếp Nhân Thế chết khiến cô nghĩ mãi không ra, cỏ lẽ bởi vì cho đến bây giờ có quá nhiều chuyện xảy ra, quá vội vàng, khiến cho bản thân cô có chút không thích ứng kịp.

Tóm lại tất cả mọi thứ trong đầu cô bây giờ đều loạn cả lên, chính cô cũng không rõ ràng, bất quá duy nhất có một điều, phải nhanh chóng gặp được Niếp Ngân.

Lãnh Tang Thanh một tay chống cằm, lo lắng mà nhìn xa xa nơi mặt trời đang mọc ngoài khơi.

"Có muốn ngủ một chút không, chúng ta còn nhiều giờ đồng hồ nữa mới đến." Ruby nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Tang Thanh, trong lòng có chút chua xót, trước có lẽ là mịn màng như phấn, xinh đẹp giống như trong truyện cổ tích, nhưng bây giờ trong ánh mắt tràn ngập tơ máu, da dẽ không một chút hồng.

Lãnh Tang Thanh xoa xoa mắt, không hề có vẻ tươi cười: "Không cần, em không sao."

Ruby không tiếp tục nói, mặc dù thời gian sống chung với nhau rất ngắn, nhưng cô lại bị cô gái thanh khiết giống như thiên sứ này thu hút.

Thở dài một hơi, cô không biết sau khi Lãnh Tang Thanh biết chân tướng sự việc rồi, sẽ có phản ứng gì, chỉ mong Niếp Nhân Quân bên kia có thể xử lý tốt Niếp Ngân, để cô gái này sẽ không nhận biết được gì, bằng không nhất định sẽ hận cô đến chết.

https://thuviensach.vn

Toàn bộ tình yêu của một cô gái, một chút khó khăn sẽ làm cô gái này không ngừng dày vò, rồi lại không thể tự thoát ra được, Ruby biết rõ điều này, nghĩ tới đây, trước mắt cô lại hiện ra hình dáng của người đàn ông kia.

Bất tri bất giác, xe đã đi tới cổng biệt thự của Niếp Nhân Quân, vừa vào cửa, xa xa có thể thấy giữa bãi cỏ, dường như có hình dáng của hai người giống như người mẫu.

"Dừng ở đằng trước đi." Lãnh Tang Thanh vô lực mà dặn dò một câu.

Theo chỗ mà Lãnh Tang Thanh chỉ, xe ngừng lại, hai người đi xuống xe, bước vội vàng đi về phía bãi cỏ.

"Cô ấy đã trở về." Niếp Tích ngồi trên bãi cỏ thấy xa xa Lãnh Tang Thanh chạy tới, chống tay xuống đẩy người, đứng lên.

Niếp Ngân quay đầu, thấy được bóng dáng của Lãnh Tang Thanh, nhìn ra phía sau người cô: "Người phụ nữ kia chắc là thư kí của cha?"

Niếp Tích gật đầu.

Lãnh Tang Thanh vừa mới xuống xe lại thấy Niếp Ngân cách đó không xa, trong lòng nổi lên sự rung động không nhỏ, muốn bước nhanh đến chỗ anh lại khựng lại, vẻ mặt anh vẫn bình thản, bình thản khiến cô không biết mở miệng chào hỏi thế nào cho tốt.

Niếp Ngân không nói gì, đi đến lấy tay kéo cô qua, sau đó kéo tay kia của cô đang đúc trong túi quần ra, để trong lòng bàn tay dùng sức bóp chặt....

Lãnh Tang Thanh có chút mờ mịt, nhưng một cái kính to trên mắt không che giấu được sự mệt mỏi trên mặt.

https://thuviensach.vn

"Cô cuối cùng có bao nhiêu sợ người khác nhìn thấy tay cô!" Niếp Ngân hơi nhíu mày.

Lãnh Tang Thanh khó hiểu mà nhìn anh, lộ ra khuôn mặt càng mờ mịt hơn.

"Mật mã là cái gì? Mật mã!" Niếp Ngân nhìn cô, bất đắc dĩ nói.

Lãnh Tang Thanh đột nhiên nhớ tới điện thoại của mình có cài mật mã. xấu hổ mà gãi đầu, nhưng sau đó, gương mặt tái nhợt trong nháy mắt hồng lên, cô ấp úng mà nói: "niehenlovemeforever... Không có khoảng cách... Ngày hôm qua, hôm nay mới sửa..."

"Khì khì!" Niếp Tích ở bên cạnh không nhịn được bật cười, rước lấy ánh mắt tức giận của Lãnh Tang Thanh giống như vạn tiễn xuyên tâm.

Niếp Ngân sau khi nghe xong, đuôi lông mày hơi giật giật, sau khi nhìn cô một cái cũng không ngừng tay, sau đó anh nắm tay Lãnh Tang Thanh nhét vào trong túi, muốn tức giận, lại nhìn đến dáng vẻ vô tội của cô, lại không nổi nóng được, cuối cùng nhạt nhạt nói: "Về sau, không cần nói bất luận có chuyện gì, muốn rời khỏi nhất định phải được sự đồng ý của tôi, nếu tôi không có ở bên cạnh, thì gọi điện cho tôi, không nghe được tiếng của tôi, bất luận kẻ nào muốn dẫn cô đi, cô cũng không được rời khỏi nửa bước!"

Lãnh Tang Thanh ngẩn ra, vẻ mặt có chút ủy khuất: "Thế nhưng, lần này anh không phải để cho Ruby tỷ..." Cô vừa nói, vừa quay đầu nhìn Ruby.

Trên mặt Ruby bây giờ có chút xấu hổ, nhưng không giải thích lý do là gì.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân nhìn lướt qua Lãnh Tang Thanh, lạnh lùng mà liếc mắt nhìn Ruby phía sau cô, cũng không phải là cái liếc mắt hữu nghị.

"Đây là Ruby, thư kí của cha... Đây là đại ca tôi, Ruby tỷ." Niếp Tích trong lúc đó giới thiệu hai người, chỉ có điều anh biết rõ đại ca đối với cô ta không có chút thiện cảm, liền không nói hết câu.

"Hai anh em lớn lên thật đúng là giống nhau, hân hạnh gặp cậu, thiếu gia Niếp Ngân trong truyền thuyết." Ruby nói lời giới thiệu rất tự nhiên và ngắn gọn.

"Vâng." Niếp Ngân tuy tiện lên tiếng, ánh mắt cũng không tình nguyện mà đặt trên người cô ta trong chốt lát.

"Niếp tiên sinh đâu?" Ruby có chút lo lắng sự thân thiết nổi lên trong lòng cô.

Niếp Tích chỉ chỉ cửa sổ phòng sách: "Có thể sau khi thấy cô, tâm tình của ông ấy sẽ tốt lên một chút."

Ruby giương mắt nhìn, sự mê hoặc tràn đầy đôi mắt màu xanh, lo lắng nổi lên: "Ông ấy không có việc gì chứ?"

Niếp Tích đút hai tay vào túi quần, nhún vai: "Chỉ mong ông trời sẽ chiếu cố ông ấy."

Ruby khẽ thở dài một hơi, mặc dù Niếp Nhân Quân từng nói, sẽ đối với Lãnh Tang Thanh một tất không rời, nhưng lúc này cô vẫn để lại Lãnh Tang Thanh, một mình vội vàng đi về phía phòng sách.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, cô cho rằng khi Niếp Ngân nói rõ mọi chuyện, bản thân ở chỗ này sẽ làm cho bầu không khí rất xấu hổ, về phương diện khác, trong lòng cô lúc này, cũng vô cùng lo lắng cho người đàn ông cô khổ sở yêu gần mười năm.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tôi nhớ khi chúng ta rời khỏi mật thất, Niếp Nhân Thế không phải vẫn còn sống rất tốt sao?" Lãnh Tang Thanh vội vàng hỏi.

"Có trời mới biết bác cả bên kia lại bày ra trò gì." Niếp Tích cười nhạo, cả người lộ vẻ ngang bướng, trong ánh mắt tràn đầy sự mong đợi.

Lãnh Tang Thanh nhìn Niếp Ngân, đôi mắt chim ưng của anh trở nên càng thâm thúy, lạnh lùng nhìn xa xa, khóe môi khẽ cong lên, toàn thân tản ra một dòng khí lạnh, cười nhạt một tiếng: "Tóm lại, không có chuyện gì tốt."

Thấy hai anh em một lòng muốn đọ sức, Lãnh Tang Thanh ở giữa càng thêm lo lắng: "Các anh không phải thực sự muốn đi chứ? Tôi nghĩ tới nghĩ lui, đây đều là một cái bẫy, một cái bẫy đặc biệt cho các anh vào rọ."

Hai anh em đều không nói gì.

Niếp Tích dùng bàn tay to thon dài của mình vuốt tóc về sau, mặc dù nhìn thái độ có chút bỡn cợt, nhưng trong ánh mắt lại toát lên sự dũng cảm.

Niếp Ngân chấp hai tay sau lưng, giống như một tôn sư, vững vàng như bàn thạch, vẻ mặt bình tĩnh ung dung, nhưng từ sự lơ đãng thấy được từng chi tiết nhỏ, tất cả đều được tính toán kĩ càng.

Khí thế hai người ở cùng một chỗ, lại khiến cho Lãnh Tang Thanh tìm thấy được sự sảng khoái ban đầu trong mật thất, hai người hợp tác có cảm

https://thuviensach.vn

giác như vô địch thiên hạ, khiến cho lòng cô chấn động.

Cô hít sâu một hơi, vẻ mặt đông lại: "Tối thiểu chúng ta cũng phải biết được chuyện gì có thể xảy ra, nếu không sau khi các anh đến đó mới phát hiện chỉ có các anh mới được thông báo, hơn nữa nơi đó có tất cả quân đôi chờ đợi lâu nay, khi các anh phát hiện tình hình không ổn, trái tim các anh đã dọn tới nhà mới rồi."

"Ha ha ha... Quân đội!" Niếp Tích ở một bên cười phá lên: "Cô là một nhà đại tưởng tượng, ý kiến lúc nào cũng khác người."

https://thuviensach.vn

Chương 32: Không dám mở miệng

"Cái đồ song sinh nhà ngươi! Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Lẽ nào bên kia khờ khạo đến nỗi chỉ tùy tiện bố trí vài người đến đối phó các anh sao?" Lãnh Tang Thanh tức giận mà hướng về phía Niếp Tích hét lên.

"Tang lễ là chuyện có thật, gia tộc Niếp thị đều nhận được thông báo, chỉ có điều Niếp Nhân Thế mượn tin bản thân chết để làm cái cớ, chuyện này nhất định không đơn giản như vậy, nếu miễn cưỡng mà nói, bọn họ không cần phải phí phạm như thế." Niếp Ngân vẫn liên tục trầm mặc đã mở miệng.

"Không sai! Không sai!" Niếp Tích chống hông, bước qua bước lại: "Người bác cả kia, đúng là tín đồ phật giáo, Ông ấy hẳn là không dùng cái chết của bản thân để viết văn, như vậy với ông ấy mà nói rất kiêng kị..."

Nói đến đây, Niếp Tích có chút sửng sốt: "Sẽ không, ông ấy thực sự đã chết sao, Tần quản gia nói lúc đầu sơ bộ cho rằng là mưu sát, chẳng lẽ muốn đem tội danh đó đổ lên đầu chúng ta?"

Lông mày Niếp Ngân nhíu chặt như lưỡi dao, như dao khắc trên trán, đầy ngờ vực, trong đầu lại hiện lên hình ảnh của quản gia La Sâm hung ác kia.

"Tích, cậu đi qua Niếp môn xem tình hình trước, ta cùng cha ngày mai sẽ qua bên kia tụ hợp." Niếp Ngân phân phó.

https://thuviensach.vn

"Như vậy có phải quá nguy hiểm không?" Trong mắt Lãnh Tang Thanh hiện lên chút lo lắng.

"Không việc gì, nếu tuyên bố lễ tang vào ban ngày, trò đùa tốt như vậy chắc chắn sắp xếp vào ban ngày." Niếp Ngân lạnh lùng mà nói, sau đó hướng về phía phòng sách: Tôi lo lắng sau khi trải qua chuyện lần này, bọn họ sẽ làm cái gì đó bất lợi với cha."

"Niếp bá bá..." Lãnh Tang Thanh khẽ thở dài một tiếng.

Niếp Ngân cúi đầu xuống, nhìn khuôn mặt Lãnh Tang Thanh trắng bệch không có chút hồng, trong lòng có chút chua xót: "Sao vậy? Đêm qua không ngủ sao? Trong mắt nhiều tơ máu như vậy."

Lãnh Tang Thanh không biết nên trả lời thế nào, lặng lẽ cúi đầu.

"Một lòng một dạ rồi lại thay đổi nhanh như vậy, đổi lại là tôi, tôi cũng không ngủ được." Niếp Tích ở bên cạnh lạnh lùng nói một câu.

Niếp Ngân bỗng nhiên ý thức được trong lòng của cô, chần chờ một chút, tiếp tục nói: "Về chuyện hôn lễ..."

Niếp Ngân nói được phân nửa, chỉ thấy Niếp Tích quay mặt, hai tay che lỗ tai, hình dạng không đành lòng muốn nghe, anh nói to một tiếng: “Tôi đi trước chọn xe." Nói xong, nhanh chóng rời khỏi.

Lãnh Tang Thanh nhanh chóng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy hoóc-môn đặc biệt.

Niếp Ngân ho một tiếng: " Về chuyện hôn lễ, chờ qua chuyện này sẽ giải quyết sau."

https://thuviensach.vn

Anh cuối cùng cũng không giải thích rõ, thời gian qua dù cái chết ngay trước mặt cũng không hề sợ hãi, nhưng trong chuyện này lại xuất hiện một chút sợ sệt, chính anh cũng không biết tại sao.

"Vâng." Trong lòng Lãnh Tang Thanh cũng thở dài nhẹ nhõm, mặc dù áo cưới thật sự rất đẹp, đôi giày thủy tinh kia như trong mơ, nhưng tất cả mọi chuyện cũng giống như đôi giày thủy tinh kia, tới quá bất ngờ, bản thân hoàn toàn không có cách nào chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Hai người một trái một phải mà đi vào biệt thự, đi tới phòng sách của Niếp Nhân Quân.

Trong phòng sách, Niếp Nhân Quân ngồi trên ghế thâm trầm mà nhìn bầu trời, một ly thủy tinh đế cao chứa đầy rượu đỏ, trong tay ông lắc lư. Ruby đứng phía sau ông, dịu dàng như nước mà bóp vai cho ông.

"Con đã để Tích qua bên Niếp môn trước." Niếp Ngân không để ý đến những người khác trong phòng, trực tiếp đi tới đối mặt với Niếp Nhân Quân, ngồi ở trên ghế.

"Niếp bá bá!" Lãnh Tang Thanh lên tiếng chào hỏi, ngồi xuống bên cạnh Niếp Ngân.

Niếp Nhân Quân nhìn thấy Lãnh Tang Thanh, liền tháo bỏ vẻ nặng nề trên mặt xuống: "Thanh nhi, cơ thể con phục hồi thế nào rồi?" Ông ân cần hỏi thăm.

"Đã tốt lên nhiều rồi." Lãnh Tang Thanh đáp.

Niếp Nhân Quân cười cười, sau đó đem ly rượu một hơi uống sạch: "Tốt lắm, vậy ngày mai theo Niếp bá bá cùng đi tham dự tang lễ, không thành vấn đề chứ."

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân chợt ngẩng đầu lên: "Cái gì? Cô ấy phải cùng đi sao?"

Lãnh Tang Thanh cũng bị hoảng sợ.

Niếp Nhân Quân đem ánh mắt chậm rãi chuyển đến trên mặt Niếp Ngân, so với anh càng thêm nghi ngờ mà hỏi: “Con dâu không đi lễ tang, lẽ nào con muốn những người khác trong gia tộc để ý đến ta sao?"

"Thế nào? Chuyện đám cưới cha vẫn còn để trong lòng sao?" Vẻ mặt Niếp Ngân trầm xuống.

Khóe miệng Niếp Nhân Quân tùy ý cong lên: "Chuyện hôn lễ, cha không lúc nào không để trong lòng!"

Cuộc đối thoại của hai người Lãnh Tang Thanh càng nghe càng không hiểu.

Niếp Ngân lạnh lùng nhìn Lãnh Tang Thanh, trong lòng xuất hiện một chút thương xót.

Dọc theo đường đi của cơn bão, gió biển uy hiếp trên Ấn Độ Dương, trước cửa lớn của Niếp môn, Niếp Tích chạy tới.

Mấy người bảo vệ đều nhô đầu ra, muốn nhìn mặt người trong xe là ai.

Niếp Tích liên tục nhấn kèn trên vô lăng, lộ đầu ra ngoài cửa sổ, tháo kính mát xuống.

https://thuviensach.vn

"Đúng là thiếu gia Niếp Tích!" Đám bảo vệ kinh ngạc lên tiếng, vội vàng chạy tới mở chốt cửa. Cái tên bảo vệ này, trên viền mắt còn đọng lại nắm đấm của Niếp Tích.

Niếp Tích cẩn thận mà dò xét tất cả mọi thứ trong cánh cửa, khởi động xe, đến bên cạnh tên bảo vệ thì ngừng lại, vương ngón tay hoắc một cái, bảo vệ lập tức tiến đến bên cạnh cửa xe của Niếp Tích.

"Chuyện gì? Thiếu gia Niếp Tích." Hắn khom lưng, đợi lệnh.

"Nghe nói bác cả ta bất hạnh qua đời." Niếp Tích hình như có chuẩn bị mà hỏi một câu.

Vẻ mặt bảo vệ lập tức méo ra, dáng dấp như cha mình qua đời, hai tay lau nước mắt: "Vâng, Ông trời ơi! Thật là bất hạnh mà! Sau khi biết tin Niếp tiên sinh qua đời, nước mắt tôi cũng chảy khô rồi."

Niếp Tích liếc mắt nhìn hắn, đôi lông mày mất tự nhiên mà giật giật, sau đó, thẳng một đấm, đánh vào con mắt khác của hắn, bảo vệ thoáng cái nằm trên mặt đất, mấy người bảo vệ khác thấp thỏm mà đứng tại chỗ, bởi vì có bài học kinh nghiệm lần trước.

"Ôi chao, khóc không khóc cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu ngươi giả bộ khóc, nhất định là coi thường trí tuệ của ta rồi." Sau đó anh một chân đạp ga, chạy vào trong sân.

Dọc theo đường đi, anh chưa từng giảm tốc độ, vẫn liên tục để chân lên chân ga, hai mắt nhìn dọc nhìn ngang, quan sát chuyện kì lạ này.

Lễ tang thực sự có thật, tất cả mọi người đều bận rộn, bố trí lễ đường cũng đang tiến hành, chỗ tiếp khách, bàn hoa tươi, tất cả đều được sắp xếp,

https://thuviensach.vn

cũng không phải rất lớn, nhưng cực kì đẹp đẽ, có cảm giác thương tiếc của của đám tang.

Niếp Nhân Thế qua đời, ông ấy chỉ có duy nhất một đứa con trai đang nằm trong tủ đông lạnh, có chuyện gì xảy ra, cũng có người kia, Niếp Tích tìm kiếm xung quanh hình dáng của tên đó, cái kẻ làm người khác sợ hãi, nhưng hình dáng hắn lại làm cho anh hưng phấn.

"Ầm!" Xe không biết đụng vào vật gì, đột nhiên ngừng lại, toàn bộ nửa người trên của Niếp Tích bị quăng về phía trước.

https://thuviensach.vn

Chương 33: Tu Nguyệt

Anh tức giận xuống xe, thấy một cái máy cắt cỏ.

Giữa đường tại sao lại có máy cắt cỏ? Anh lập tức đề cao cảnh giác, nhìn xung quanh, phát hiện không ai chú ý tới nơi này, mọi người vẫn vội vàng làm chuyện của bản thân, hẳn là quá nhạy cảm, chỉ có điều trong lòng lại nổi lên một dự cảm không tốt.

Bất đắc dĩ mà nhún vai, một tay mạnh mẽ nắm lấy tay vịn của máy cắt cỏ, vứt qua một bên, làm cho máy cắt cỏ bay "Vèo" một cái ra ngoài, đập bể chậu hoa trong hoa viên, bể thành bảy tám mảnh.

Niếp Tích phủi tay, vẻ mặt lộ vẻ coi thường, sau đó trở lại trong xe, vừa định khởi động xe, cảm thấy phía sau gáy hơi lạnh, mắt vừa nhìn qua, không biết từ lúc nào, một cây dao găm đã để ở trên cổ.

Niếp Tích muốn quay đầu tìm kết quả, lại bị một bàn tay quay đầu anh trở lại.

Anh mím môi, khóe miệng giơ lên, nhẹ nhàng mà nhắm hai mắt, dùng mũi ra sức hít một hơi, vẻ mặt lộ vẻ say sưa không cách nào kiềm chế.

"Hô..." Anh phun ra một ngụm khí, dịu dàng mà nói một câu: "Thơm quá, còn hơn cả khi đó, càng khiến người ta ngừng mà ngừng không được!" Tiếp theo, miệng anh mở ra, đầu lưỡi có chút vươn ra, tại cổ tay đang cầm dao mà nhẹ nhàng hôn một cái.

https://thuviensach.vn

"A!” Phía sau phát ra một tiếng kêu nhẹ, tay cầm dao như bị điện giật, dao trong tay rơi xuống, mũi dao đâm thẳng xuống dưới, vuông góc mà rơi thẳng xuống.

Niếp Tích lập tức phản ừng trở lại, hô to một tiếng: "Không tốt!" Tay phải nhanh chóng giơ lên, bắt được thân đao.

Lúc này, mũi dao cách đáy quần anh không quá ba ly.

"Cô muốn lấy mạng tôi sao? Tu Nguyệt tiểu thư." Niếp Tích đem cây dao găm ném sang ghế bên cạnh, quay người giống như một dãy núi nhìn xuống quan sát toàn bộ cô gái lãnh diễm trước mặt này.

"Cũng mong như vậy, coi như là vì các nữ đồng bào trừ đi một đại họa." Tu Nguyệt bướng bỉnh mà nhìn anh, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng trong ánh mắt vẫn không ngừng bùng cháy một ngọn lửa.

Niếp Tích nở nụ cười ngang ngạch: "Như vậy không tốt, đừng hình tôi như thế, tôi sẽ có áp lực, ông trời cũng thích đem thứ mình yêu chia sẽ cho thế nhân, đây chính là một chuyện tốt đẹp như thế."

Tu Nguyệt liếc Niếp Tích một cái, túm lấy áo anh, khuôn mặt trong nháy mắt dán lên khuôn mặt Niếp Tích, môi của hai người trong lúc đó cách nhau một khoảng cách rất ngắn, mở miệng nói: "Ông trời của tôi, nếu không trong trường hợp này, tôi muốn gặp anh thật đúng là không dễ dàng nha."

Niếp Tích nhìn lướt qua đôi mắt quyến rũ của cô, lại hạ mắt nhìn đôi môi căng mọng của cô, hô hấp hai người trong lúc này đều đã hòa làm một rồi.

https://thuviensach.vn

"Chồng cô đâu?" Niếp Tích hỏi.

"Chồng trong lòng tôi đang ở bên môi tôi." Tu Nguyệt thẳng thắng nói.

"Tốt xấu gì tôi cũng coi cô là em dâu, cô nghĩ muốn vu cho tôi tội bất nghĩa sao?" Niếp Tích ngửa đầu về sau, nới rộng khoảng cách giữa hai người.

Mà Niếp Tích càng ngửa đầu về sau bao nhiêu, khuôn mặt Tu Nguyệt càng hướng về trước bấy nhiêu: "Cái tên đáng ghét nhà ngươi, biết rõ tôi là vì muốn tiếp cận anh, mới gả cho hắn, còn xa lánh tôi như vậy!"

"Hả? Phải không? Sẽ, sẽ có loại chuyện này!" Niếp Tích giả ra một vẻ mặt vô tội, tiếp tục thương lượng: "Chúng ta đừng quá gần như thế, như vậy rất bất tiện."

Tu Nguyệt thấy vẻ mặt rụt rè của anh, nở nụ cười đắc ý, bày ra vẻ đẹp giống như rượu bran-đi loại mạnh: "Thế nhưng tôi lại thấy rất thuận tiện."

Khuôn mặt Niếp Tích chậm rãi nghiêng sang một bên, cười khổ một tiếng: "Tôi là sợ nước dãi của cô chảy xuống khuôn mặt tôi."

"Có đúng không..." Ngay sau đó thân trên của Tu Nguyệt, đè ép về phía trước, bốn cánh môi như lửa nóng đan chéo vào nhau.

Chỉ thấy khủy tay Niếp Tích cật lực mà để ở trên vô-lăng, ấp úng, cũng đau đớn mà la: "Thắt lưng ... Thắt lưng ..." Sau đó, âm thanh liền bị nuốt sống.

Hoàng hôn.

https://thuviensach.vn

Gió mát chầm chậm thổi đi ánh nắng mặt trời, làm cho người ta có một loại an tĩnh, cảm giác khoan thai.

Các tiểu thương trên bến cảng đã ngày thứ hai bận rộn tháo dở hàng hóa trên tàu của mình, những chiếc tàu hàng kia có chút lớn hơn bình thường, thường vang lên tiếng bình bịch, giống như đang thúc giục động tác của các tiểu thương này.

Loại thuyền này sẽ không bị cướp biển bắt, bởi vì mục đích tồn tại của nó là vì cuộc sống của chính bản thân những người trên lãnh thổ Somalia, thực ra, muốn bắt cóc một con thuyền cũng không phải do bọn hải tặc tự mình quyết định, tất cả đều phải nghe theo thủ lĩnh chỉ huy, cũng chính là Niếp môn.

Nhưng cửa lớn của Niếp môn là một khu chợ ngầm trong lòng đất, cũng là cho Niếp môn mang đến hiệu quả và lợi ích tối đa của khu chợ.

Niếp Ngân đứng trên sân thượng, đối mặt với biển rộng, quần áo màu trắng trên toàn thân bị mặt trời chiếu vào giống như lửa.

Một hồi jazzpiano bổng nhiên vang lên, yên lặng giống như bức tranh sơn dầu tỉnh giấc.

Niếp Ngân lấy điện thoại ra, trên màn hình là một dãy số xa lạ.

Anh bấm phím nghe, đặt ở bên tai không nói gì, đây là một loại cảnh giác đối với dãy số lạ.

"A lô ?" Bên trong điện thoại truyền ra đầy vẻ nghi ngờ, Niếp Ngân vừa nghe, trong lòng liền có cân nhắc, chỉ có điều vẫn không nói gì.

https://thuviensach.vn

Điện thoại bị ngắt máy, nhưng lập tức lại vang lên.

Niếp Ngân tiếp điện thoại, vẫn không nói gì.

"Ai? Trong điện thoại lần thứ hai truyền đến âm thanh nghi ngờ, "Cái nơi đáng ghét này, tín hiệu cũng kém như vậy..." Bên kia tiếp tục truyền đến giọng nói thầm.

"Lập tức đến sân thương cho tôi!" Niếp Ngân bất thình lình lên tiếng.

"Trời ạ!" Trong điện thoại truyền đến một tiếng thét chói tai, rõ ràng Lãnh Tang Thanh là bị dọa đến sợ hãi.

Khóe miệng Niếp Ngân hơi cong lên, trong lòng có một niềm vui, lập tức ngắt điện thoại.

Một lát sau, Lãnh Tang Thanh đẩy cửa sân thượng, tức giận mà đi đến: "Anh kia, là cố tình phải không, ép buộc cho tôi dãy số, tôi gọi cho anh, nhận lại không lên tiếng, sau đó thừa dịp tôi không đề phòng lại đột nhiên lên tiếng, làm tim tôi sợ đến nhảy cả ra ngoài!"

Niếp Ngân chậm rãi xoay người, vẻ mặt lãnh đạm, lãnh đạm như máy móc.

"Gọi cho tôi có chuyện gì?" Anh lạnh lùng mà nói một câu, cùng với cảnh đẹp không có chút phối hợp.

"Tôi chính là muốn gọi thử, chỉ có điều cách anh tiếp máy, tôi bên này gặp phải chuyện gì, gọi cho anh đều không kịp rồi!" Cô vẫn quấn lấy chuyện lúc nảy.

https://thuviensach.vn

"Vậy cô dám không gọi thử xem!" Trong mắt Niếp Ngân lộ ra một tia uy hiếp, thấp giọng nói một câu.

"Anh..." Lãnh Tang Thanh cảm thấy Niếp Ngân đang trêu chọc mình, lại vẫn hùng hồn, trong lòng liền có một cổ căm giận.

Cô tìm một chiếc ghế ngồi xuống, đưa lưng về phía Niếp Ngân, móc điện thoại ra, đem điện thoại vốn là "Yêu" đổi thành "Ghét".

Niếp Ngân nhìn bóng lưng tức giận của Lãnh Tang Thanh trong lòng lại không cảm thấy vui vẻ, dồn sức mà điều chỉnh lại giọng nói, chỉ có điều vẫn lãnh đạm như cũ: "Ngày mai, tôi đến đâu cô phải theo sát tôi đến đó, nửa bước cũng không được phép rời khỏi, biết chưa?"

Lãnh Tang Thanh không nói gì, vẫn hí hoáy nghịch điện thoại.

"Tôi đang nói với cô!" Giọng nói Niếp Ngân có chút nâng lên.

Lãnh Tang Thanh lại không hề quay đầu, vai có chút run run.

https://thuviensach.vn

Chương 34: Tình yêu là gì?

Niếp Ngân nhíu mày đi tới phía sau Lãnh Tang Thanh, hai tay đem tay vịn ghế xoay lại, ngay cả người trên ghế cũng đồng thời quay lại.

"Cái người này..." Bàn tay to thon dài của Niếp Ngân nâng mặt Lãnh Tang Thanh lên, lại thấy một vùng ẩm ướt, tập trung nhìn vào, trên gương mặt Lãnh Tang Thanh đúng là nước mắt.

"Tại sao khóc?" Hai mắt Niếp Ngân trong nháy mắt hiện lên một tia yêu thương, nhưng lập tức lại che gấu trong đôi mắt chim ưng sắc nhọn.

Lãnh Tang Thanh gãy đầu, vùng vẫy thoát khỏi tay anh, vẻ mặt lạnh lùng rồi lại lộ ra vẻ ủy khuất: "Thực ra, tôi muốn hỏi anh một việc." Cô ngẩng đầu nhìn Niếp Ngân, ánh mắt vẫn chứa ẩn tình.

Niếp Ngân không nói gì, nhưng sự lạnh lùng giảm hơn trước mấy phần.

"Mặc dù tôi cho rằng tất cả phát triển quá nhanh, nhưng thấy những thứ áo cưới, giầy xinh đẹp kia, tôi có cảm giác chính mình biến thành công chúa trong truyện cổ tích, trong lòng rất vui vẻ, chỉ có điều bây giờ tôi có chút nghi ngờ, đám cưới này, cuối cùng là chủ ý của anh hay chủ ý của bác trai?" Lãnh Tang Thanh kìm nén lại trái tim đang sợ hãi, dũng cảm nói.

Niếp Ngân nhíu mày, hai mắt híp lại, dừng ở Lãnh Tang Thanh, khóe miệng có chút trầm xuống, anh xoay người, lại quay về vị trí cũ, lạnh lùng nói: "Chuyện này không phải nói đợi đến sau tang lễ giải quyết sao?"

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh chậm rãi đứng lên, cúi đầu, toàn thân lạnh giá: "Tốt, có thể đợi đến sau tang lễ rồi giải quyết, nhưng mà tôi nói cho anh biết, trái tim tôi sẽ luôn dõi theo."

Cô khẽ lau nước mắt ở khóe mắt, vô cùng dịu dàng: "Từ nhỏ đến lớn, cha mẹ cùng hai anh trai đều hết sức thương yêu tôi, bởi vì các anh trai đều rất ưu tú, có thể trong lòng tôi đã khắc sâu ấn tượng, cho nên dù có cố gắng, tôi cũng không tìm được người đàn ông có thể cho tôi dựa vào. Tôi không biết tôi và anh cuối cùng là bị làm sao, nhớ đến dáng vẻ anh bảo vệ tôi, nghe Ruby tỷ nói áo cưới, đồ trang sức là anh chuẩn bị cho tôi khi đó trong lòng tôi thực sự vui đến giống như thiên sứ nhảy múa, nhìn anh mỗi lần nói lời lạnh nhạt, khi anh không để ý đến tôi, trái tim tôi thực sự rất đau, đau đớn giống như lúc thấy anh hấp hối trong lòng tôi, muốn hét to, nhưng lại hét không ra lời, muốn nhịn, nhưng nhịn không được."

"Tôi sẽ thử chờ anh nói, thử chờ anh đến nói phải đi theo anh." Cô xoay người, run run bước tới cửa.

Lúc bước tới cửa, bàn tay nhỏ nhắn xanh xao của cô, một lần nữa bị một bàn tay to mạnh mẽ nắm lấy, gắt gao, vững vàng.

"Nhanh như vậy lại quên mất lời nói của tôi rồi sao? Muốn rời khỏi nhất định phải được sự đồng ý của tôi, nhớ những lời này khó đến vậy sao?" Niếp Ngân lại một lần nữa vững vàng mà giữ chặt cổ tay Lãnh Tang Thanh, cố gắng kéo lại, cơ thế của Lãnh Tang Thanh, theo lực mà rơi vào trong ngực của Niếp Ngân.

Lạnh Tang Thanh không kháng cự lại, nước mắt lần nữa tuôn ra thấm ướt cả áo sơ mi của Niếp Ngân.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân cũng không kháng cự lại, cánh tay kia quàng qua hông của cô, gắt gao mà ôm lấy cô. Có trời mới biết vừa rồi trong lòng anh là cảm giác gì, cho dù anh chết cũng không thừa nhận.

Hai người im lặng rất lâu ...

"Cô, hiểu được tình yêu sao?" Niếp Ngân suy nghĩ thật lâu, nhưng lại hỏi một vấn đề như vậy. Vẻ mặt anh ngưng đọng, nhưng không lạnh lùng như trước, ít nhất lúc này là như vậy.

Lãnh Tang Thanh nghe vậy ngẩn ra, sau đó than nhẹ: "Có lẽ thật sự không hiểu đâu."

Hai người lần nữa im lặng...

"Nếu cái gì đó của cô bị người khác cướp đi, hơn nữa cô vĩnh viễn cũng không có cách nào cướp về, cô sẽ đối xử với người đó như thế nào?" Niếp Ngân dừng ở trước mặt, trong ánh mắt có một chút căm giận.

Lãnh Tang Thanh do dự một chút, vấn đề này khiến cô không hiểu ra sao, chỉ có điều Niếp Ngân có ý của anh: "Đã không cướp về được, vậy hãy coi như tặng cho đối phương đi, như vậy trong lòng sẽ dễ chịu hơn."

"Tặng? Thật đúng là chẳng khác nào tôi tặng cho hắn." Niếp Ngân nghĩ tới đây, cảm thấy mặt mũi bản thân mất hết.

"Vậy cho cô cơ hội cướp lại món đồ đó, cô sẽ làm thế nào?" Niếp Ngân tiếp tục hỏi.

Nhưng vào lúc này, cửa sân thượng vang lên tiếng gõ cửa, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, hai người đồng thời nhìn qua, dáng vẻ Tần quản gia lại rất xấu hổ.

https://thuviensach.vn

"Ách ... Ha ha, mặc dù là lần thứ hai, nhưng tôi thực sự cảm thấy rất xin lỗi, tiên sinh kêu hai vị xuống lầu dùng cơm." Tần quản gia vẻ mặt xấu hổ, cúi đầu nói.

"Chúng tôi chưa đói." Niếp Ngân lạnh nhạt trở lời, nhưng lời còn chưa nói xong, chợt nghe cái bụng của Lãnh Tang Tang "Ùng ục" kêu lên.

Niếp Ngân nhíu mày, không nhịn được mà nhìn chằm chằm Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh thấy Niếp Ngân nhìn mình như vậy, vô tội mà nói: "Tôi khống chế không được cái bụng của mình, vẻ mặt này của anh là ý gì! Tôi muốn xuống dưới ăn cơm." Nói xong liền giãy giụa khỏi ngực Niếp Ngân.

Không ngờ, lại bị Niếp Ngân kéo quay về, ôm càng thêm chặt: "Nha đầu nhà ngươi sống chỉ để ăn thôi sao? Chưa trả lời xong câu hỏi của tôi, cô ở đây không được đi!"

Ngẩng đầu đối với Tần quản gia dặn dò: "Cô ấy cũng không đói, chúng tôi tới đó ăn sau."

"Tôi đói!" Lãnh Tang Thanh một bên giãy giụa hô to.

"Cô không đói bụng!" Niếp Ngân nắm chặt tay cô không buông.

"Thiếu gia! Thiếu gia! Tiên sinh nói, bất kể thế nào, Lãnh tiểu thư nhất định phải cùng dùng cơm." Trên mặt Tần quản gia có chút khó xử.

Niếp Ngân nhìn dáng vẻ làm kẻ khác tan nát cỏi lòng của Lãnh Tang Thanh, thở dài một hơi: "Vậy được rồi, chúng ta lập tức đi xuống đi."

https://thuviensach.vn

Cánh tay mới buông lỏng, Lãnh Tang Thanh liền nhanh chóng, chạy ra cửa.

Trên bàn cơm.

Đặc biệt phong phú.

Vẻ mặt của Niếp Nhân Quân.

Đặc biệt phong phú.

"Thanh nhi, đến đây, nếm thử cái này, Niếp bá bá đặc biệt sai đầu bếp làm món này, Niếp bá bá dám nói toàn thế giới cũng không tìm ra món này." Niếp Nhân Quân đôn hậu cười, dùng dao nĩa gở gạch cua, bỏ vào trong chén của Lãnh Tang Thanh.

"Cám ơn bác trai!" Lãnh Tang Thanh kiềm chế cơn đói bụng của mình, mà không nuốt cả cái muỗng.

"Quả thực là quá ngon rồi!" Lãnh Tang Thanh liên tục nhấp nháp món gạch cua trong miệng, lớn tiếng khen ngợi, sau đó, liếc mắt nhìn Niếp Ngân ngồi bên kia.

Niếp Ngân đưa một muỗng trứng cá muối vào trong miệng, từ tốn mà nhai, dáng vẻ không biết gì ngoài ăn, bởi vì anh đang quan sát hình như hai người giống như cha con trước mặt, trong mắt có chút hoài nghi, có chút bất đắc dĩ.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh rõ ràng đang chú ý đến điểm ấy, hài lòng mà mừng thầm, động tác càng nhanh hơn.

"Thanh nhi thích, ta rất vui!" Niếp Nhân Quân giơ ly rượu lên uống một hớp lớn.

"Niếp bá bá, người cũng ăn nhiều một chút." Lãnh Tang Thanh cũng gở một con cua, đưa đến trong chén của Niếp Nhân Quân, dáng vẻ lanh lợi, vô cùng đáng yêu.

https://thuviensach.vn

Chương 35: Tang lễ Niếp môn

"Ừ! Được!" Niếp Nhân Quân vui vẻ mà nhìn Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh nhìn thoáng qua bàn ăn, một đôi mi to nhíu lại: "Trời ơi, chỉ còn thừa lại một con, thế nhưng con chỉ ăn có một con còn chưa đủ, còn muốn ăn một con nữa, vậy phải làm sao bây giờ?"

Đôi mắt to của Lãnh Tang Thanh lấp lánh nhìn con cua cuối cùng, trong nháy mắt, đau khổ động lòng người.

"Không việc gì, Ngân nhi không ăn!" Niếp Nhân Quân không chút để ý đến vẻ lạnh nhạt của Niếp Ngân, đứng dậy, đem toàn bộ món ăn trên bàn đưa tới trước mặt Lãnh Tang Thanh.

Niếp Ngân nhìn món ăn trước mặt, bất đắc dĩ mà lắc đầu, anh không để ý đến tâm ý của Lãnh Tang Thanh, nhưng cha vẫn luôn nhiệt tình với Lãnh Tang Thanh, làm anh nảy sinh chút nghi ngờ.

Dùng cơm xong, Lãnh Tang Thanh đến phòng Niếp Ngân, Niếp Ngân đến phòng cha.

"Đừng nói với con, là cha vẫn luôn muốn có một cô con gái, sinh ra hai người đều là con trai, cho nên mới đem sự nhiệt tình này đặt trên người cô ấy." Niếp Ngân đi thẳng vào vấn đề.

https://thuviensach.vn

"Là ta thật sự yêu thích cô gái ấy." Niếp Nhân Quân đối với lời chất vấn của anh không chút ngạc nhiên.

"Không có khả năng!" Trong mắt Niếp ngân chợt lóe lên tia sắc nhọn bắn ra bốn phía.

Niếp Nhân Quân không lập tức phản bác lại anh, bất đắc dĩ mà cười cười: "Đại ca của cô ấy, là chủ tịch tập đoàn Lãnh thị Lãnh Thiên Dục, ngài thủ phán của mafia."

Niếp Ngân bỗng chốc từ ghế đứng lên, vẻ mặt cực kì khó coi: "Chẳng lẽ cha có ý định đánh nhau với hắn!"

Niếp Nhân Quân bình tĩnh mà khoát tay, ý bảo anh ngồi xuống, tiếp tục thong thả mà nói: "Nếu hai người các con kết hôn, vậy người thừa kế chiếc ghế chủ tịch chắc chắn là con, lại thắng thêm một đóng thẻ bạc."

"Loại suy nghĩ này con khuyên cha nên để nó biến mất đi! Nếu cha còn để ý đến người thừa kế chiếc ghế chủ tịch hoang đường đó, mà ngây thơ ôm mộng muốn con kết hôn, cuối cùng chỉ có mình cha bị thương mà thôi!" Niếp Ngân nói xong, liền xoay người đi đến cửa.

"Chuyện của con, cha cũng đã biết rồi." Niếp Nhân Quân nói làm ngừng những bước chân phẫn nộ của Niếp Ngân, “Cha có thể rất nghiêm túc nói cho con biết, thứ nhất, là ta thực sự thích cô gái ấy, những thứ khác không phải là điều làm ta nhiệt tình; thứ hai, ta tiếp cập Thanh nhi, cũng chỉ là bởi vì ta yêu quý cô ấy, cũng không có tính toán gì bên trong, con thì sao?"

Niếp Ngân dừng một chút, cười nhạt một tiếng, nghênh ngang đi ra.

---

https://thuviensach.vn

Niếp môn, cửa chính mở rộng, tiếp đón dòng người đến thắp hương.

Cũng không phải vô cùng long trọng, giống như Niếp Ngân dự đoán.

Xe Niếp Nhân Quân chậm rãi dừng ở chỗ tiếp khách, hạ cửa sổ xe xuống.

Người hai bên đường thấy Niếp Nhân Quân là người trong gia đình, cũng khom lưng bốn mươi lăm độ, cung kính chào hỏi.

Niếp Nhân Quân chạy lướt qua, tức tối mà nói một câu: "Cái lão già Niếp Nhân Thế kia đã chết thật sao? Đầy tớ cũng không lễ phép như thế, còn đeo kính mát."

Lãnh Tang Thanh hướng tới chỗ Niếp Nhân Quân đang nhìn, quả nhiên thấy được một người nam đeo kính mát, chỉ có điều nhìn thấu qua kính một bên mặt có vết thâm, một bên nhạt hơn, cô nằm sát xuống cửa sổ nhìn kỹ, bật cười "Khì khì".

Cái người nam đeo mắt kính này, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện ra Lãnh Tang Thanh, sau đó vội vã không tự giác mà lui lại mấy bước.

"Chuyện gì?" Niếp Ngân hỏi.

"Không có việc gì, xem ra em trai anh lại tức giận." Lãnh Tang Thanh cười chế nhạo một tiếng.

Xe chậm rãi dừng lại ở vạch đỗ xe, tài xế xuống xe mở cửa, mấy người trong xe đi ra. Toàn thân Niếp Ngân là bộ âu phục màu đen, vóc dáng của anh vô cùng chuẩn, Lãnh Tang Thanh cũng được Ruby chuẩn bị một bộ đồ màu đen, dáng người thước tha khiến kẻ khác không nói được nên lời.

https://thuviensach.vn

"Cha, người tới rồi." Niếp Tích xuất hiện trước mặt mọi người, thần sắc vô cùng tốt.

Thế nào?" Niếp Nhân Quân nhìn xung quanh.

"Nói đến thật buồn cười, tất cả mọi việc đều do một người ngoài là quản gia La Sâm chuẩn bị, chỉ có điều cho đến bây giờ, con cũng không thấy thi hài của bác cả, có thể nói ngay cả quan tài cũng chưa từng thấy." Niếp Tích thấp giọng trả lời cha.

"Hừ, chủ tớ hai người cũng không biết bày ra trò gì, chúng ta phải cẩn thận một chút." Hai mắt Niếp Nhân Quân híp lại, làm ra một bộ dáng vương giả.

Đang nói chuyện, một thân hình to lớn làm người khác phải sợ hãi, đã phát hiện ra bọn họ, đang hướng về bên này đi tới.

Lãnh Tang Thanh thoáng sợ hãi, giấu người phía sau Niếp Ngân.

"Niếp tiên sinh, ngài đã tới, tiếp đón chậm trễ, xin ngài thứ lỗi!" Quản gia La Sâm khom lưng chào hỏi, ra vẻ như rất cung kính.

"Những lời này ngươi không có tư cách nói với ta." Niếp Nhân Quân không nhìn hắn, nói tiếp, "Các người bày ra trò quỷ gì nữa?"

Quản gia La Sâm không hề khác, cười nhạt một tiếng: "Tiếp đón không chu toàn, xin thứ lỗi, tôi lui xuống trước."

Khi đi qua bên cạnh Niếp Ngân, ánh mắt hắn bốc cháy, khiêu khích mà nhìn chằm chằm Niếp Ngân, mà Niếp Ngân và Niếp Nhân Quân đều giống nhau, từ đầu đến cuối không liếc mắt nhìn hắn một cái.

https://thuviensach.vn

"Ha ha ha ha!" Một trận cười điên cuồng truyền vào trong tai, mọi người theo hướng đó nhìn lại, chỉ thấy một người bụng phệ, có chút hói, toàn thân tản ra cảm giác khiến kẻ khác chán ghét, phía sau có mấy người đầy tớ, hướng về bên này đi tới.

"Niếp Nhân Quân, lão quỷ nhà ngươi, ta còn tưởng rằng hôm nay là tới tham dự tang lễ của ngươi chứ!" Hắn cười ha hả, vẻ mặt ngang ngược khắp nơi.

"Không chính tay đem ngươi chôn cất, ta ngay cả ngã bệnh cũng không cam lòng." Niếp Nhân Quân dùng một câu chế giễu trả lời đối phương.

Hắn đi tới bên cạnh Niếp Nhân Quân, nhìn sang hai bên, sự tồn tại của Niếp Ngân nhất thời thu hút sự chú ý của hắn.

Hắn thu hồi sự ồn ào của mình, lãnh ác mà nhìn vẻ khuôn mặt Niếp Ngân: "Tiểu tử này nhất định là người duy nhất năm đó hoàn thành lễ trưởng thành ở Niếp môn! Gọi là cái gì nhỉ ... Đúng rồi, là Niếp Ngân!"

Đang nói chuyện, hắn chìa tay muốn sờ khuôn mặt Niếp Ngân, lại bị Niếp Ngân nắm lấy tay hắn, khiến cho hắn duỗi tay cũng không được, vẻ mặt nhìn hắn giống như chim ưng.

"Ngân nhi, đối với tam thúc không nên thiếu lễ độ, hắn muốn sờ thì cho hắn sờ." Niếp Nhân Quân ở một bên dặn dò, vẻ mặt tỏ vẻ hơn người mà nhìn tiểu đệ của ông.

Niếp Ngân buông tay ra, nhưng toàn thân tản ra một loại khí khiếp người, vẫn làm cho người khác không dám đụng vào anh.

"Ha ha ha ha! Khiến cho tôi vẫn không sơ được!" Nói xong, hắn đầy ý khen mà đánh giá Niếp Ngân: "Tiểu quỷ, còn nhớ ta không?"

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân liếc mắt nhìn hắn: "Ông không phải là cái người đàn ông coi trời bằng vung trong gia tộc Niếp môn sao, gọi là cái gì nhỉ .. Thật xấu hổ, trí nhớ của tôi kém hơn ông, tôi quên mất tên của ông rồi." Anh trả lời đối phương rất bất kính.

" Ngươi..." Phía sau hắn là một người thanh niên xấc láo, hung hăng xông lên, đầy vẻ thù địch.

"Nhiên nhi!" Hắn quát người thanh niên đang xông lên này.

"Ta, gọi là Niếp Nhân Hằng, nhớ rõ tên của ta, đối với ngươi mới có lợi!" Hắn mỗi câu mỗi chữ đều đối với Niếp Ngân mà nói, trong mắt có một loại cuồng ngạo.

https://thuviensach.vn

Chương 36: Đủ loại diện mạo

Niếp Ngân lãnh đạm đáp trả hắn, không một chút xuống sắc, sau đó quay đầu, hài hước hỏi Niếp Tích: "Có chỗ gì tốt? Cậu biết không?"

Niếp Tích nhún vai, chế nhạo trả lời: "Có lẽ, đi siêu thị nhận được túi xách miễn phí đó?"

Lãnh Tang Thanh cúi đầu, lấy tay che miệng, lén lút cười, nhưng một chút cũng không giống "Lén lút".

Vẻ mặt Niếp Nhân Hằng đầy hung ác, lạnh lùng mà nhìn từng người, vốn nghĩ tới đây cười Niếp Nhân Quân một chút, ngược lại bị chế nhạo, hắn trong lòng tỏ vẻ tức giận.

"Thực xấu hổ, bọn hậu bối thật là không hiểu phép tắc, mạo phạm ngươi, lấy tư cách là trưởng bối ngươi cũng không nên để trong lòng!" Niếp Nhân Quân vỗ vai Niếp Nhân Hằng.

"Ha ha ha ha! Sao phải thế! Bọn nhỏ cũng đáng yêu mà!" Niếp Nhân Hằng lần nữa điên cuồng cười rộ lên, nhưng ánh mắt so với lúc nãy hung ác hơn nhiều.

Bỗng nhiên, hắn thấy Lãnh Tang Thanh phía sau Niếp Ngân, đôi mắt lóe lên ánh sáng.

"Vị này chính là?"

https://thuviensach.vn

"À, cô ấy là con dâu tương lai của ta, qua đây gọi một tiếng tam thúc." Niếp Nhân Quân lấy tay chỉ qua Lãnh Tang Thanh.

"Tam thúc, chào ngài!" Lãng Tang Thanh gạt bỏ dáng vẻ tươi cười, chỉ có điều vẫn mê người.

Niếp Nhân Hằng đi tới phía trước một bước, ánh mắt giống như muốn ăn thịt Lãnh Tang Thanh: "Chính là cái tên trên thiếp mời kết hôn với Niếp Ngân sao?"

Lãnh Tang Thanh vô thức mà nhích lại gần phía sau Niếp Ngân, có chút sợ hãi: "Ách ...Là..."

"Hứ! Lão quỷ nhà ngươi thật có phúc nha!" Niếp Nhân Hằng nhìn lướt qua Niếp Nhân Quân, cánh tay dài chà sát trên ót: "Xin lỗi không tiếp chuyện được!" Còn chưa chờ Niếp Nhân Quân trả lời, hắn liền nổi giận đùng đùng rời khỏi.

"Hắn, cái người này thật đáng sợ!" Lãnh Tang Thanh núp phía sau Niếp Ngân nói thầm một câu.

"Trong gia tộc Niếp thị hư hỏng nhất chính là hắn!" Niếp Tích, ở bên cạnh nói.

Đoàn người Niếp Nhân Quân đi tới Niếp môn, người ở đây không nhiều lắm, nhưng mấy người chưởng sự trong gia tộc Niếp thị, cùng với bạn hữu của Niếp môn là mấy nguyên thủ quốc gia cùng mấy người tổng tài trên khắp thế giới cũng đều có mặt.

Không biết lần thứ mấy trong sân, một đoàn người giống như đang nói chuyện, tất cả mọi người cố ý hay vô tình đều nhìn sang bên này, khóc nức

https://thuviensach.vn

nở như dã thú trở lại.

"Ngân nhi, con theo ta đến đây, một lát nữa sẽ thấy mấy vị gia trưởng" Niếp Nhân Quân cẩn thận để ý đến mọi người, thụ động không bằng chủ động.

Niếp Ngân lạnh lùng nhìn liếc qua toàn bộ: "Có cần thiết không?"

"Dĩ nhiên! Con sẽ hiểu được nhiều diện mạo khác nhau, cho dù con không chủ động chào bọn họ, bọn họ vẫn sẽ liên tục đến làm phiền con." Khóe môi Niếp Nhân Quân giơ lên, giống như tồn tại một loại nguy hiểm.

Niếp Ngân lạnh lùng thở dài một hơi, thâm thúy có vài tia bất đắc dĩ.

Niếp Nhân Quân hơi quay đầu, nhìn thấy Niếp Ngân ngầm đồng ý, trong ánh mắt ông tràn đầy tính tự đắc.

"Tích, cậu coi chừng Thanh nhi." Niếp Ngân quay đầu dặn.

"Tình nguyện cống hiến sức lực!" Niếp Tích vỗ vai Niếp Ngân, ý bảo anh yên tâm.

"Ngân!" Lãnh Tang Thanh nắm lấy tay Niếp Ngân, trong ánh mắt không phải sợ sệt, mà đối với quyết định của Niếp Ngân có chút khó hiểu.

Niếp Ngân hiển nhiên hiểu ý cô, đang nghi ngờ mệnh lệnh ngày hôm qua của mình đối với cô, anh gở tay cô ra, giọng điệu dịu dàng mà giải thích: "Lúc này tôi bên cạnh cô sẽ càng nguy hiểm, vả lại vài người chúng ta chia nhau hành động, thì chuyện gì cũng có thể còn có cơ hội, trước tiên ở lại bên cạnh Tích, tôi vẫn chú ý đến các người."

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh buông tay, cô cũng hiểu ý Niếp Ngân, chỉ có điều trong ánh mắt vẫn lo lắng: "Vậy, anh cẩn thận một chút."

Niếp Ngân nhìn chằm chằm vào mắt cô, dừng lại một chút, vẻ mặt bình thản: "Ừ."

Ánh mắt dõi theo phía xa không rời khỏi cha con Niếp Ngân, Niếp Tích đến bên cạnh cô, trấn an tâm tình của cô: "Này, nhà đại hoang tưởng, đừng nghĩ ngợi lung tung, có tôi ở bên cạnh cô, cho dù là tên lửa cũng không thể làm tổn hại đến cô."

Lãnh Tang Thanh quay đầu dáng vẻ tươi cười lộ ra sự quật cường: "Ta thật mong muốn bây giờ bay tới một tên lửa, nhìn anh làm thế nào ngăn cản."

Niếp Tích cười ha hả coi thường: "Tôi còn tưởng rằng cô thương cảm chứ." Sau đó, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đẹp của Lãnh Tang Thanh, hình như phát hiện ra cái gì đó.

Lãnh Tang Thanh chớp mắt, nhỏ giọng hỏi thăm: "Làm sao vậy?Lớp trang điểm trên mặt không sao chứ?"

Niếp Tích lắc đầu: "Mắt của cô có chút sưng? Hôm qua ngủ không ngon giấc sao?"

Tim Lãnh Tang Thanh có một tia ấm áp, hết sức gật đầu, nhưng trong đầu lại nhớ tới ngày hôm qua lúc chạng vạng tối trên sân thượng xảy ra chuyện gì.

"Đừng nói với tôi con mắt của anh, anh tối qua cũng ngủ không ngon nha." Lãnh Tang Thanh xấu xa mà cười.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích ngẩn ra, vô cùng khó hiểu mà hỏi: "Làm sao cô biết?"

Lãnh Tang Thanh liếc xéo qua cái cổ của Niếp Tích: "Cái cổ của anh đã bán đứng anh."

Sắc mặt Niếp Tích đột nhiên hoảng hốt lên, đem cổ áo sơ mi bẻ cao lên, có chút xấu hổ: "À...Cô hiểu lầm rồi, Somalia có hai thứ rất độc, thứ nhất là cướp biển Somalia, thứ hai là muỗi Somalia."

Loại cớ này đương nhiên lập tức sẽ bị nhìn thấu, Lãnh Tang Thanh hết sức làm bộ giả ra bộ mặt ngạc nhiên: "Có phải không? Muỗi này thật lợi hại, miệng chúng nó đều dài như bạch tuộc sao?"

Niếp Tích càng thêm xấu hổ, cười ngây ngô tại chỗ, đại bộ phận người khi đang xấu hổ, rất thường sử dụng loại vẻ mặt này.

Hai người đi tới dưới một tán cây, ngồi xuống ghế dài.

Niếp Tích nhặt trên mặt đất hai chiếc lá, đưa cho Lãnh Tang Thanh một chiếc, bản thân cầm một chiếc không ngừng quạt.

"Người phụ nữ đó thật xinh đẹp!" Lãnh Tang Thanh thấy ở cửa lễ đường, một người phụ nữa đoan trang tao nhã, tự đáy lòng mà tán thưởng.

Niếp Tích ngẩng đầu nhìn thoáng qua: "Cái người phụ nữ đó là cô Isabella, là chưởng sự trong Niếp môn, Niếp môn có duy nhất một nữ chưởng sự, đứng hàng thứ sáu, chủ yếu chịu trách nhiệm về mặt tài vụ, Thấy cái người bên cạnh không? Đó là chồng của cô ấy, chủ tịch quỹ hòa bình thế giới, tổng tài của mười sáu xí nghiệp, thời gian đầu, đại bộ phận tiền Niếp môn sử dụng đều từ cái quỹ kia. Cô Isabella lập nên quỹ đó, các chưởng sự khác sẽ không dám đi trêu chọc cô ấy, bởi vì cô ấy là một kho bạc."

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh nghe có chút hứng thú, trong ánh mắt có chút sùng bái mà nhìn người phụ nữ kia, tiếp tục thúc giục Niếp Tích: " Rồi sao nữa? Những người khác đâu?"

Niếp Tích thấy cô đối với Niếp môn hình như rất hứng thú, bất đắc dĩ mà cười cười: "Ách... Người đàn ông dưới gốc cây bên kia mang gọng kính bằng vàng, thấy không?"

Lãnh Tang Thanh tràn đầy lòng hiếu kì, nhìn tới hướng đang nhen nhóm trong đầu.

Niếp Tích tiếp tục nói: Hắn tên là Niếp Nhân Nghĩa, ở Niếp môn hắn đứng hàng thứ tư, chính là quản lý về ánh sáng, chỉ có điều là bộ phận làm không ra gì. Đừng thấy hắn có tên này, cái người này bản thân mình kém cỏi, năm đó từng bán đứng cha tôi, bây giờ thấy cha tôi thực lực này càng lớn mạnh, lại đổi mặt lấy lòng cha, hừ, tôi chưa bao giờ gọi cái người đó là chú."

https://thuviensach.vn

Chương 37: Niếp Thâm

Lãnh Tang Thanh bày ra một bộ dạng chán ghét: "Người như thế thật đáng ghét."

Một đôi mắt to sáng lấp lánh dò xét, bình tĩnh nhìn phía bên cạnh chỗ nước phun.

Bên kia là một người đàn ông vô cùng tuấn tú, từng đường nét trên mặt hiện rõ sự thâm thúy, giống như tượng thần Hi Lạp, một đôi lông mi dài hạ xuống, đôi mắt âm u thâm thúy, như một loại băng lạnh, cái mũi anh tuấn, đôi môi giống như cánh hoa hồng, còn có nước da trắng ngần, mặc dù mặt trời mùa hạ nóng bức, toàn thân hắn cũng tản một loại mát mẽ , làm cho người khác có cảm giác giống như đặt mình vào một trận mưa lông ngỗng.

Lãnh Tang Thanh nhìn một hồi, lạnh lùng mà hỏi Niếp Tích: "Song sinh, tiểu tử đẹp tai bên kia cũng là người của Niếp môn sao?"

Niếp Tích thẳng lưng, liếc nhìn một cái, thoáng cái hiểu rõ người Lãnh Tang Thanh chỉ chính là người kia.

"Cái đó! Hừ hừ! Ta nghĩ tướng mạo hắn, còn hơn cả dung mạo của ta và đại ca, kém xa đến thế sao." Niếp Tích nửa đùa nửa thật, vẻ nghiêm túc trên mặt thoáng hiện lên.

Lãnh Tang Thanh tắm tắc mà cảm thán: "Tôi thấy, anh là đang khoe mẽ bản thân mình!"

https://thuviensach.vn

Niếp Tích cau mày, không để ý đến những lời chế giễu của Lãnh Tang Thanh, nói tiếp: "Cái tên tiểu tử đó là Niếp Thâm là con trai của người hàng đứng hàng thứ năm Niếp Nhân Thịnh, năm đó tại niếp môn làm lễ trưởng thành, hắn đứng sau đại ca, chỉ kém hơn mười giây là có thể hoàn thành lễ trưởng thành, cuối cùng đại ca thông qua, hắn thất bại, chỉ có điều nghe đâu hắn đang sốt cao mà còn tham gia."

"Lễ trưởng thành của Niếp môn?" Lãnh Tang Thanh tràn đầy tò mò mà nhìn chằm chằm Niếp Tích, đang chớp chớp mi, vô cùng tinh tế mà nhìn tính ham học hỏi của cô bây giờ.

"À, cái loại này rất phức tạp, rất tàn nhẫn, tiểu cô nương nghe không hiểu, lại thành ác mộng." Niếp Tích nhún vai, giống như vốn không muốn nói chuyện này.

"Vậy anh hoàn thành lễ trưởng thành chưa?" Một câu hỏi của Lãnh Tang Thanh, trong khí trời nóng bức này, làm lạnh Niếp Tích.

"Cái loại chuyện này phải giải thích rõ vấn đề một chút." Niếp Tích ngang ngược trả lời, trên trán đổ chút mồ hôi, cùng với khí trời hôm nay không liên quan.

Mà lúc này, tất cả mọi người không hề chú ý tới, một cánh tay to lớn đang đặt trên vai của Lãnh Tang Thanh.

"A!" Lãnh Tang Thanh cả kinh, quay đầu nhìn lại, một người đàn ông vóc người lực lưỡng, khuôn mặt hung hãn, đang say mê sắc đẹp mà nhìn chằm chằm mình.

"Còn không giới thiệu tôi đi!" Giọng điệu của hắn vô cùng tùy tiện, lộ ra cảm giác hung hăng.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh nhìn kỹ, chính là cái người vừa mới đứng sau "Tam thúc" kia.

"Ai u! Ai u..." Ngủ quan của hắn đột nhiên méo mó, lớn tiếng cầu xin tha thứ.

"Niếp Nhiên, nếu muốn tìm cái chết, ta thật khuyên ngươi tìm một cách dễ chịu, chọn cách này, thật là sẽ làm cơ thể ngươi biến dạng đó." Niếp Tích một tay nắm lấy bàn tay dơ bẩn của hắn, từ trên vai của Lãnh Tang Thanh giơ lên.

Tay hắn bị xoắn thành một đoàn, "Khanh khách" kêu lên.

"Ngươi buông ra trước! Ngươi buông ra trước!" Niếp Nhiên đau đớn mà kêu gào, muốn giãy giụa thoát khỏi tay Niếp Tích, nhưng căn bản chỉ làm hắn phí sức.

"Buông ra?" Vẻ mặt Niếp Tích tà mị, lại tràn đầy tàn bạo:" Nếu muốn chạy trốn, ngươi có thể thử dùng dao chặt đứt cổ tay, nếu không thì ngoan ngoãn mà ở chỗ này chịu đựng từng ngón bị bẻ gẫy!"

Nói xong, trong mắt anh tràn đầy tia hung ác như của ma quỷ, bàn tay cố sức vặn một cái, ngón tay Niếp Nhiên truyền đến âm thanh bị gãy.

"A..." Niếp Nhiên đau đớn mà quỳ gối trên mặt đất, cánh tay vẫn bị Niếp Tích nắm lấy không buông.

"Coi như xong! Niếp Tích!" Lãnh Tang Thanh đè cánh tay Niếp Tích, trong mắt có chút lo lắng, vội vã khuyên: "Chưa đến mức phải làm như vậy với hắn."

https://thuviensach.vn

Trong con mắt có chút tà mị của Niếp Tích, đột nhiên hiện lên một chút hoảng hốt, anh liếc mắt nhìn Lãnh Tang Thanh một cái, sau đó lại lộ ra dáng vẻ tươi cười ngang ngạnh: "Vậy được rồi."

Anh buông tay ra, cúi người đối mặt với Niếp Nhiên quát: "Nếu ngươi còn dám có hành động gì không lễ phép với người phụ nữ này, lần sau thứ bẻ gãy chính là cái cổ của ngươi!"

Niếp Nhiên bưng tay, đứng dậy, hung hăng mà nhìn chằm chằm Niếp Tích: "Món nợ này ta sẽ tìm ngươi tính!" Nói xong, lại thất tha thất thiểu mà chạy đi, mọi người xung quanh lại một trận ồn ào.

Hai người trở lại ngồi trên ghế dài.

Đôi mắt xinh đẹp của Lãnh Tang Thanh tràn đầy vui mừng, rất thỏa mãn cùng hả giận: "Cái tên song sinh nhà ngươi, tính tình kích động đúng là dọa người."

Niếp Tích không nói gì, sâu xa mà nhìn phía trước, nếu có chút suy nghĩ, nhưng lại làm cho người khác đoán không ra đang nghĩ gì.

"Được rồi, tôi bây giờ tin tưởng, thực sự có tên lửa qua đây, anh cũng có thể thay tôi đỡ!" Lãnh Tang Thanh nhìn chằm chằm khuôn mặt bên cạnh cô, lúc Niếp Tích im lặng khiến cho cô có chút không thoải mái.

Niếp Tích quay đầu, thâm thúy mà nhìn Lãnh Tang Thanh, không tự nhiên mà cười cười, khiến cho người nhìn, cũng cảm thấy rất mất tự nhiên, anh thấp giọng than: "Nhà đại hoang tưởng, sau này có lẽ đừng kêu tên của tôi, tôi bây giờ đã quen cô gọi tôi là song sinh rồi."

Lãnh Tang Thanh nghe vậy ngẩn ra, đôi mắt khó hiểu mà di chuyển trong hốc mắt: "Ừ."

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Quân mang theo Niếp Ngân đến gặp các chưởng sự của Niếp môn, dường như tồn tại một chút khoe khoang trong đó. Thế nhưng Niếp Ngân rõ ràng là không thích loại này, tất cả quá trình đối với anh mà nói không hề có ý nghĩa, thế cho nên có chút cảm giác bị giày vò, chỉ có điều trải qua cuộc đối thoại, anh có thể nhìn ra được, Niếp môn toàn là khẩu phật tâm xà, đấm đá lẫn nhau, không bao giờ ngừng.

"Ngân nhi, đại mỹ nữ này, con còn nhớ không?" Niếp Nhân Quân và Niếp Ngân đi tới trước mặt Isabella.

"Cô Isabella, con còn nhớ." Niếp Ngân nhàn nhạt mờ miệng trả lời.

Isabella nhìn từ trên xuống dưới người đàn ông giống như người mẫu này, mừng rỡ mà nói: "Trời ạ, một chàng trai thật tuấn tú!"

Niếp Ngân nở nụ cười yếu ớt, trong ấn tượng của anh, đây là người duy nhất trong gia tộc Niếp môn nở nụ cười đáp lại anh.

"Thế nào? Chuẩn bị quay về tiếp nhận Niếp môn chưa? Mặc dù cô vẫn luôn giữ vị trí trung lập, nhưng trong mấy người đề cử, cô cuối cùng chỉ chấm con." Isabella không chút nào sợ lỗ tai của người khác, dáng vẻ cô nói chuyện thanh nhã hợp lòng người, cái loại xinh đẹp này trên người cô vô cùng tinh tế.

Nhắc tới chuyện này, trong lòng Niếp Ngân lại có chút không thích.

"Cám ơn. Thật ngại quá,con đi toilet một chút." Niếp Ngân không trực tiếp trả lời câu hỏi của bà, cũng không lãng phí thời gian ở chỗ này tìm một cớ rời khỏi.

https://thuviensach.vn

Đến chỗ khúc ngoặc chỗ lễ đường, anh thấy hai người Lãnh Tang Thanh vẫn ở chỗ này.

Vừa mới bước đi vài bước, lại bị một lực túm lấy tay anh, kéo đến góc tường bên kia.

Niếp Ngân cả kinh, tế bào toàn thân trong nháy mắt rơi vào tình trạng phòng bị, tập trung nhìn vào, lại thả lỏng hơn phân nửa.

https://thuviensach.vn

Chương 38: Chưa rửa sạch oan khuất

Trước mắt là người con gái xinh đẹp, tư thế vô cùng tao nhã, làn da mềm mại, mái tóc buông dài tới hông, ngũ quan xinh xắn bất luận là nói về thứ gì, giống như mọi thứ đều được dày công thiết kế, khiến cho người khác có cảm giác xa xỉ, toàn thân tỏa ra sự nóng bỏng, lại có một loại giống như là băng lạnh.

Hai người bị một thân cây cao che nửa tầm mắt mọi người ở bên ngoài.

Miệng cô kề sát Niếp Ngân, thấp giọng nói: "Tôi phát hiện ra một bí mật!"

Đối với cô gái bất ngờ xuất hiện này, Niếp Ngân có một chút kinh ngạc, chỉ có điều anh lập tức đem một tia kinh ngạc ẩn xuống nơi sâu nhất trong đáy mắt.

Anh bình tĩnh mà nhìn người phụ nữ trước mặt, đợi trong miệng cô nói ra cái gọi là bí mật.

Ánh mắt nóng bỏng của cô gái này, hiện lên một chút do dự: "Sao mùi trên người anh lạ vậy?"

Niếp Ngân đã hiểu rõ, cô nhận sai người.

Bây giờ không phải là ban đêm, mặt trời rực rỡ lúc này chiếu vào trên mặt mỗi người, thì ngay cả một chút bụi trên mặt cũng đều rõ, trong hoàn

https://thuviensach.vn

cảnh này vẫn còn có thể nhận lầm mình, không thể nghi ngờ, đây là bạn bè của Niếp Tích.

Khóe miệng Niếp Ngân khẽ nhếch lên, vừa muốn nói, người phụ nữ này đã nôn nóng mà lục lọi áo anh, hết trở bên trái rồi trở bên phải, dường như tìm thứ gì đó.

Chỉ chốc lát, cô bỏ cuộc, ánh mắt khác thường đánh giá Niếp Ngân, sau đó đẩy anh ra.

"Ngươi không phải Niếp Tích!"

Niếp Ngân sửa sang lại quần áo bị cô làm nhăn, nhíu mày, lạnh lùng nói: "May là không phải."

"Ngươi là ai?" Người phụ nữ có chút sốt ruột.

Niếp Ngân vẫn không để ý đến sự kinh ngạc của cô, bình tĩnh mà nhìn cô: "Đây cũng là câu tôi muốn hỏi cô."

Sự nhiệt tình của người phụ nữ kia đột nhiên lạnh xuống, đôi đồng tử có chút suy nghĩ mà đảo vòng, dường như phản ứng lại chuyện này: "Ngươi không phải chính là anh cả song sinh trong miệng của Niếp Tích chứ! Hai người vậy mà cùng một dáng người, thật là vô vị." Nói xong, cô không hề để ý đến đôi mắt không quan tâm của Niếp Ngân, xoay ngươi nghênh ngang rời khỏi.

Liếc mắt nhìn bóng lưng cô rời khỏi, Niếp Ngân bất đắc dĩ mà lắc đầu, cười lạnh một tiếng.

Một chuyện ngoài ý muốn, cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của Niếp Ngân, anh chuyển qua gốc tường, vừa lúc thấy được Niếp Nhân Quân

https://thuviensach.vn

đang tiến vào lễ đường, Niếp Tích củng Thanh nhi theo sau, cũng không phải chỉ có bọn họ đi vào trong lễ đường, tất cả khách mời khác cũng lục đục mà tiến vào, xem ra nghi thức phải bắt đầu rồi.

Lãnh Tang Thanh thấy Niếp Ngân, không lớn tiếng la lên, giơ tay quơ quơ, ra hiệu cho anh đi qua, Niếp Ngân chậm rãi đi qua.

"Ngân, nảy giờ anh đi đâu?" Lãnh Tang Thanh giương mắt nhìn Niếp Ngân lạnh lùng.

Niếp Ngân quay đầu liếc nhìn Niếp Tích một cái, đầy ý tứ mà nói: "Đi nghe bí mật nhỏ của Niếp Tích."

Niếp Tích nghe vậy ngẩn ra, vẻ mặt mù mờ: "Tôi? Bí mật nhỏ? Tôi có cái gì bí mật!"

Niếp Ngân không để ý đến anh, đôi mắt chim ưng nhìn quét qua cổ áo anh một chút, trên cổ có vết mờ mờ, Niếp Ngân hiểu rõ vừa rồi người phụ nữ kia muốn tìm chính là vật gì.

Bốn người đi vào lễ đường, ngồi ở vị trí được sắp xếp trước.

Bên trong lễ đường rất lớn, giống như lời nói trước đó, cũng không phải là một cảnh rất long trọng, bao gồm kỹ thuật, thiết bị, vật liệu, ..., tất cả mọi thứ đều sắp xếp rất đơn giản, nói đúng ra, không phải là đơn giản, phải nói là sơ sài.

Vậy cũng không phải nói, mọi thứ là cũ nát, trong Niếp môn chưa hề có loại đồ đó. Cho nên nói là sơ sài, bởi vì ban đầu phải chuẩn bị đồ tốt, trong lễ đường hoàn toàn không nhìn thấy, ngoại trừ hoa tươi, di ảnh, quan tài, những thứ khác đều không có, có vẻ chủ nhân ngôi nhà đang làm chuyện vô ích.

https://thuviensach.vn

Khách mời trong bữa tiệc, có người bắt đầu bàn bạc sôi nổi.

Cha con ba người Niếp Nhân Quân im lặng khác thường, mặc dù trên mặt mỗi người đều có một vẻ mặt khác nhau, nhưng trong mắt ba người lại đang chờ đợi một thứ gì đó.

Lãnh Tang Thanh cũng suy nghĩ giống những người khác, chỉ có điều cũng không cảm thấy khó hiểu, trải qua sự giới thiệu của Niếp Tích, hơn nữa bản thân tận mắt chứng kiến, cô cho rằng bất kể trong gia tộc xảy ra chuyện gì, cũng đều không kì lạ, cho dù Niếp Tích tố giác chính mình, nói em họ anh ngoại tình.

Trên lễ đài, quản gia La Sâm đứng lên trên, vẻ mặt trang trọng mà nghiêm túc, người bên dưới từ từ im lặng.

Mặc dù La Sâm không phải là người trong gia tộc Niếp môn, nhưng tất cả mọi người đều biết hắn là người hầu theo Niếp Nhân Thế bao năm, có địa vị trong lòng Niếp Nhân Thế, vả lại không lâu, con trai duy nhất của Niếp Nhân Thế là Niếp Hoán cũng đi trước một bước, cho nên lễ tang này do hắn là người chủ trì, mặc dù không hợp tình, nhưng hợp lý.

Một điều tối quan trọng là, không ai mong muốn làm phần trọng tâm đó.

Quản gia La Sâm im lặng mà nhìn quét qua những người đang ngồi, tại vị trí Niếp Ngân bên này đặc biệt ngừng lại một chút.

"Hừ hừ..." Niếp Tích dùng ánh mắt tràn đầy khêu khích đáp trả hắn.

Ánh mắt quản gia La Sâm quay trở lại, bình tĩnh nói: "Các vị phu nhân, các vị tiên sinh, thấy mọi người có thể đến đây, tôi thay mặt Niếp Nhân Thế

https://thuviensach.vn

tiên sinh quá cố bày tỏ sự vui mừng, cùng với lời cám ơn tự đáy lòng. Đầu tiên, tôi rất xin lỗi, chuyện tiếp theo có thể khiến mọi người đang ngồi đây cảm thấy khó chịu, nhưng lấy tư cách là người trong gia tộc Niếp thị, việc này các vị nhất định phải biết, hơn nữa phải bình tĩnh lựa chọn sáng suốt..."

Những người đang ngồi vô cùng ngạc nhiên.

Dĩ nhiên, không bao gồm cha con ba người bọn họ, ba người vẫn bình tĩnh mà ngôi ở chỗ cũ, Lãnh Tang Thanh có chút căng thẳng mà nắm chặt tay vịn của ghế, Niếp Ngân lập tức đem bàn tay thon dài mạnh mẽ của mình đặt lên tay cô, Lãnh Tang Thanh quay đầu nhìn thoáng qua Niếp Ngân, căng thẳng trong lòng cùng với bàn tay đang nắm chặt tay vịn cùng lúc buông lỏng.

Quản gia La Sâm trên đài tiếp tục nói: "Như mọi người đã thấy, tất cả nghi lễ được tổ chức rất sơ sài, về điểm này mong các vị đừng để trong lòng, có lẽ các vị sẽ rất tức giận, nhưng tôi vẫn muốn nói, hôm nay cái được gọi là lễ tang này, căn bản là một âm mưu, đây, cũng không phải là lễ tang..."

"Cái gì?" Người dưới đài có chút không kiên nhẫn, có người ngạc nhiên, có người tràn đầy tức giận...

"Này, đây là ngươi làm trò quỷ gì!" Niếp Nhân Hằng quát to, vẻ mặt hung ác.

"Ta mong ngươi có thể có một lời giải thích hợp lý, bằng không ngươi có một trăm cái mạng cũng không đủ chết." Isabella trong ung dung có chút giận.

"Các vị an tâm đừng nóng giận!" La Sâm lớn tiếng khuyên, mọi người lại ngừng xôn xao, cùng nhau đợi hắn giải thích.

https://thuviensach.vn

"Tôi chỉ cho rằng, Niếp Nhân Thế tiên sinh bây giờ vẫn chưa rửa sạch oan khuất, cho dù chúng ta cùng nhau đưa tiễn ông ấy ra đi, ông ấy đi cũng sẽ không cam tâm. Cho nên, so với ở dưới, hội nghị ngày hôm nay, phải rất có ý nghĩa!" Nói xong, hắn hung tợn mà nhìn bốn người Niếp Ngân bên này, hai mắt tràn ngập sự sắc bén.

https://thuviensach.vn

Chương 39: Công kích tại lễ tang

"Đây là có chuyện gì... Đã có kết quả chưa ... Thật là vô vị... "Dưới lễ đài, mọi người bắt đầu bàn tán, chỉ có điều sự quan tâm đối với chuyện này càng nâng lên.

"Tôi nghĩ, bất luận thế nào, xin để cho tôi dâng lên đại ca một nhành hoa." Niếp Nhân Quân đứng lên, tràn đầy nghi ngờ mà đưa ra yêu cầu, bởi vì ông vẫn không tin, người nằm trong quan tài chính là Niếp Nhân Thế.

Quản gia La Sâm từ từ khom lưng, lúc này trong lòng hắn hiểu rõ ở đây hắn nhất định phải có chút giữ gìn lễ nghi.

"Niếp Nhân Quân tiên sinh, e rằng bây giờ không phải lúc."

Niếp Nhân Quân trừng mắt, khóe miệng hạ xuống, sớm hướng tới La Sâm mà đi tới, phía sau Niếp Ngân và Niếp Tích cũng đứng lên.

"Không phải lúc? Thế nào, loại chuyện này cũng phải nghe sự sắp đặt của cái người đầy tớ như ngươi sao?" Đang nói chuyện, tay ông đã đặt lên nắp quan tài.

"Tiên sinh! Tiên sinh!" Quản gia La Sâm bước lên trước đè quan tài lại, vẻ mặt hoảng hốt, nhìn thế nào cũng thấy sự giả dối.

"Hừ! Tôi ngược lại muốn nhìn, trong đây rốt cục có người không!" Vừa dứt lời, ngón tay Niếp Nhân Quân đã hãm sâu bịt cái khe hở, cánh tay gắng

https://thuviensach.vn

sức đẩy qua, bên trong quan tài trong nháy mắt hiện ra trước mặt mọi người.

Không ai chú ý tới một tia đắc ý hiện ra trên mặt La Sâm.

Bên trong có một người nằm, vô cùng bình thản, cái bình thản này chỉ là hình dung về hơi thở của hắn, trên cổ hắn có vết tích của đạn bắn xuyên qua, trên mặt bên phải càng khủng khiếp hơn, rõ ràng là bị một viên đạn làm bị thương, ngũ quan cũng bị méo mó thành một đường, nhìn qua, vẻ bên ngoài đã được thợ trang điểm tỉ mỉ trang điểm qua, nhưng vết tích lưu lại không cách nào che đậy hết.

Mặc dù cảnh bên trong quan tài đã hoàn toàn thay đổi, chỉ có thể dựa vào đặc thù, nhưng liếc mắt một cái có thể nhận ra được, người chết này chính là Niếp Nhân Thế.

"Trời ạ!" Đột nhiên thấy tình hình này, cho dù xuất thân từ y khoa như Lãnh Tang Thanh cũng bị hoảng sợ.

Ánh mắt mọi người, có kinh ngạc, cũng có khó hiểu mà nhìn Niếp Nhân Quân.

Quả thực, ngoại trừ vài người của Niếp Nhân Quân bên này, biết ông vì sao làm ra hành động đó, thì chỉ còn lại quản gia La Sâm là biết chuyện gì đang xảy ra.

Niếp Nhân Quân kinh ngạc mà nhìn thi hài bên trong, trong lòng xuất hiện một dự cảm không lành.

"Ngươi rốt cục là đang làm cái gì? Chẳng lẽ còn nghi ngờ Niếp Nhân Thế chết là giả?" Thời gian qua Isabella luôn tỏ ra bình tĩnh, lúc này cũng có chút nóng nảy mà đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Quân không để ý đến sự bất mãn ở phía sau, bàn tay to di chuyển đến phần đầu của thi hài, ông muốn biết khuôn mặt Niếp Nhân Thế này, rốt cục có phải là thi hài thật không.

"Muốn hủy thi hài sao?"

Bàn tay to của La Sâm như gọng kiềm không biết nặng nhẹ mà nắm chặt cổ tay của Niếp Nhân Quân, sức lực giống như loài thú dữ, khiến cho tay của Niếp Nhân Quân không thể động đậy.

Phía sau Niếp Nhân Quân, Niếp ngân đã bắt đầu bước tới, dang tay bóp mạnh trên tay của La Sâm.

Ba người mãnh liệt đứng đối diện nhau, bây giờ mặc dù im lặng, nhưng ánh mắt chạm nhau phảng phất giống như một loại kinh hãi tới chín tầng mây, rung chuyển trời đất.

""Hủy thi hài?"

Một câu nói kinh động đến mọi người ở đây.

"Ngươi có gan nói lại lần nữa! Ta sẽ cho ngươi biết thế nào là nói năng bậy bạ!" Niếp Nhân Quân trừng mắt nhìn chằm chằm La Sâm, trong ánh mắt đầy sát khí.

"Rốt cục xảy ra chuyện gì? Niếp Nhân Quân, ngươi có thể nói rõ cho chúng tôi được không?" Isabella lần nữa đứng phía sau nghiêm khắc mà nói.

"Ha ha ha! Lão quỷ, vốn là ngươi giết Niếp Nhân Thế!" Đang nói chuyện, Niếp Nhân Hằng nghênh ngang mà đi tới bên cạnh quan tài, vẻ mặt

https://thuviensach.vn

hưng phấn mà nhìn thoáng vào bên trong, nhưng không lộ ra một chút thân tình nào, sau đó hung hăng mà đậy nắp quan tài lại.

"Người đâu, đem bọn chúng bắt lại cho ta!" Niếp Nhân Hằng quát to một tiếng.

Hôm nay, tất cả mọi người chỉ dẫn theo người nhà qua đây, không mang theo vệ sĩ, ngoại trừ Niếp Nhân Hằng.

Nhận mệnh lệnh, bảy tám tên bảo vệ cấp tốc từ ngoài cửa lễ đường vọt vào.

Thấy tình hình này, tay trái Niếp Ngân đem Lãnh Tang Thanh nhanh chóng kéo ra phía sau giấu sau lưng mình, tay phải tràn đầy sức mạnh giống như chim ưng săn mồi, trong nháy mắt bắt lấy cổ họng của Niếp Nhân Hằng, nắm lấy cổ hắn.

Cùng lúc đó, Niếp Tích đạp lên ghế, phi thân đá hàm dưới của một tên bảo vệ, một cái xoay người tuyệt đẹp, trong tay không biết từ lúc nào xuất hiện hai cây dao găm, để lại trên cổ hai tên bảo vệ khác.

Tất cả mọi người bên trong lễ đường rối loạn, sửng sốt mà nhìn sự việc phát sinh, ngoại trử một người, hắn ngồi ở một góc của lễ đường, vẻ mặt không chút thay đổi mà xoay xoay cái bật lửa trong bàn tay, không thèm để ý đến chuyện gì, giống như không quan tâm, chỉ có điều càng giống như đặt mình vào thế của người ngoài.

"Ngươi có can đảm thì thử đi?" Ánh mắt Niếp Ngân như chim ưng, sắc bén mà nhìn hai mắt Niếp Nhân Hằng.

"Được rồi! Niếp Nhân Hằng, ngươi còn lo bên ngoài không đủ loạn sao?" Isabella lớn tiếng quát, âm thanh thực sự khiến cho mọi người im

https://thuviensach.vn

lặng.

Mà lúc này, Niếp Thâm đứng lên, đem cái bật lửa xoay xoay trong tay nhét vào túi, chậm rãi đi tới trước mặt Niếp Nhân Quân: "Có chuyện gì, đợi sau này giải quyết, tôi không tin bác hai lại là kẻ giết người." Đang nói chuyện, hắn đỡ Niếp Nhân Quân về chỗ ngồi, lại đi tới bên cạnh Niếp Ngân, nhẹ nhàng mà tháo tay anh trên cổ của Niếp Nhân Hằng, ý bảo anh buông tay.

Niếp Ngân không buông tay, ánh mắt cảnh giác mà theo dõi hắn, vẻ mặt lạnh lùng.

Mà Niếp Thâm này ánh mắt luôn lãnh đạm, cũng không đối mặt với Niếp Ngân, chỉ ảm đạm lên tiếng:" Đại ca Niếp Ngân, coi như là cho chúng ta cơ hội để hiểu rõ sự thật đi."

Niếp Ngân từ từ buông tay ra, vẻ mặt trầm xuống, cười nhạt một tiếng.

Lãnh Tang Thanh ở phía sau anh, bất giác mà nắm chặt cánh tay anh, mặc dù cùng người đàn ông trước mặt còn có một khoảng cách, nhưng trên người anh có một loại tĩnh lặng, làm cho người khác có một chút lạnh lẽo đến tuyệt vọng.

Niếp Thâm xuất hiện, làm cho thời cơ càng kéo dài.

Vẻ mặt cao ngạo của Niếp Nhân Thịnh cha hắn mà ở bên cạnh bổ sung: "Đúng vậy, tình hình phát sinh quá đột ngột, rốt cục Niếp Nhân Thế xảy ra chuyện gì mà chết, cùng Niếp Nhân Quân có quan hệ gì?"

Đoàn người của Niếp Ngân về vị trí ngồi, vẻ mặt của mọi người lãnh đạm, bọn họ hiểu rõ một điều, là chuyện này có chút kì lạ, chỉ có điều không rõ đối phương đang diễn trò gì.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh vẫn nắm chặt tay Niếp Ngân, tiến đến bên tai Niếp Ngân, có chút lo lắng mà nhỏ giọng hỏi: "Ngân, sẽ không có chuyện gì chứ?"

Niếp Ngân quay đầu thản nhiên mà nhìn cô một cái, vẻ mặt lạnh lùng, không hề trả lời cô, xoay đầu lại, có chút suy nghĩ mà nhìn thẳng phía trước.

Ngay lúc nảy, Lãnh Tang Thanh vì Niếp Ngân vô thức mà đem cô kéo ra phía sau lưng bảo vệ cô, cảm thấy tim thật ấm áp, lạnh lùng lúc này, lại khiến cô tìm về với Niếp Ngân mà cô quen thuộc.

Cô nhẹ nhàng buông lỏng bàn tay đang nắm cánh tay anh, trầm tĩnh mà nhìn về phía trước.

https://thuviensach.vn

Chương 40 : VCR trí mạng

"Người phụ nữ vừa mới nói chuyện kia, tên là Isabella..." Niếp Ngân đột nhiên mở miệng, âm thanh rất thấp, âm thanh thấp đến nỗi chỉ có mình Lãnh Tang Thanh mới có thể nghe thấy, chỉ có điều anh vẫn nhìn về phía trước, ánh mắt như sương.

Lãnh Tang Thanh ngẩn ra, kiễng chân nhìn khuôn mắt của anh.

Niếp Ngân dừng lại một chút, nói tiếp: "Nếu như, lát nữa có chuyện gì, cô phải chạy đến bên cạnh bà ấy trước tiên, nhớ kỹ chưa?"

"Hả?" Tim Lãnh Tang Thanh đạp mạnh một nhịp, thở dài một tiếng.

Niếp Ngân quay sang, liếc nhìn Lãnh Tang Thanh, có chút bực mình: "Con nha đầu này! Tại sao nói cái gì tôi đều phải lặp lại một lần hết vậy!"

Lãnh Tang Thanh có chút mất hứng mà quay lại trừng mắt với Niếp Ngân một cái, chỉ có điều cô đã ý thức được sự căng thẳng của chuyện này, quay đầu lại, dò xét Isabella một cái, Isabella vừa ngồi vào vị trí, khí thế vững như sơn, trong ánh mắt bức thiết không đánh mất sự bình tĩnh.

Phía sau cô, Niếp Thâm đứng trước cái ghế, nhếch môi, có một loại lạnh lùng mà cao quý.

Hắn lấy tay làm động tác "Mời", ra hiệu cho quan gia La Sâm tiếp tục.

https://thuviensach.vn

Quản gia La Sâm sửa sang lại dáng vẻ của mình một chút, ánh mắt lộ vẻ bi thương mà nhìn vài quan tài, cúi người thật sâu.

"Niếp Nhân Thế tiên sinh đối với tôi ân trọng như núi, cuộc sống chủ tớ vài chục năm, khiến cho chúng tôi nảy sinh ra một thứ tình cảm thắm thiết, điều ấy tin tưởng các vị ngồi đây không thể nghi ngờ. Xin thứ lỗi cho sự trèo cao của tôi, bất kể trong lòng Niếp Nhân Thế tiên sinh nghĩ thế nào, tiên sinh trong lòng tôi không khác gì là người một nhà. Giống như lễ tang ngày hôm nay, tôi thương tiếc người như thành viên của gia đình, đồng thời, tôi biết rõ tiên sinh bị hại, cũng lấy tư cách là thành viên trong gia đình, khát khao sớm vạch trần hung thủ, sớm ngày bị trừng trị."

Hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó mở mạnh mắt, ánh mắt chứa đầy lệ, nhìn về phía Niếp Nhân Quân.

"Niếp Nhân Quân! Hai đứa con của ngươi tán tận lương tâm, đều là do ngươi sai khiến!" Hắn rống lên.

Ánh mắt mọi người cũng đồng loạt nhìn về phía bên này.

Niếp Nhân Quân không nói gì, khép hờ hai mắt, hít thở nhanh.

Niếp Ngân cũng không nói gì, bình tĩnh không hề sợ hãi mà nhìn màn biểu diễn của La Sâm, cong môi, cười nhạt một tiếng, dùng ánh mắt ra hiệu hắn tiếp tục.

Vẻ mặt Niếp Tích coi thường, vuốt lại tóc mình một chút.

Ba người giống như không có nguyên nhân gì để lo lắng.

"Việc thì phải có bằng chứng, ngươi dựa vào cái gì mà nói Niếp Ngân và Niếp Tích giết Niếp Nhân Thế? Ngươi có chứng cớ không?" Isabella đưa

https://thuviensach.vn

ra nghi vấn.

Vẻ mắt quản gia La Sâm vẫn bi thương, hướng về Isabella mà gập người: "Tôi rất rõ, loại chuyện này nhất định phải có nhân chứng và vật chứng, cho nên tôi đã sớm chuẩn bị mọi thứ, xin các vị chưởng sự ở đây sau khi xem xong, đòi lại công bằng cho Niếp Nhân Thế tiên sinh."

Hắn đến góc tường ấn công tắc, ba màn hình siêu lớn, từ phía trên chậm rãi hạ xuống, màn hình mở ra, bắt đầu có một trận hoa tuyết, sau đó xuất hiện ba người.

Người đầu tiên là Niếp Tích giơ súng, chỉ vào phía sau đầu quản gia La Sâm, người thứ hai và thứ ba tạm thời không có động tĩnh.

"Đây là ngày Niếp Nhân Thế tiên sinh qua đời, trong máy ghi hình của biệt thự Niếp môn." Quản gia La Sâm giải thích.

"Biệt thự! Hắn vì sao không nói là mật thất!" Lãnh Tang Thanh nhỏ giọng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập nghi ngờ.

Niếp Ngân không nói gì, lạnh lùng mà nhìn mấy cái màn hình, hôm đó xảy ra chuyện gì trong lòng anh rất rõ, bất quá anh đang chờ xem tiếp theo phát sinh chuyện gì.

Màn hình thứ nhất chuyển động, hai tay Niếp Tích đặt ra sau lưng, thong thả bước tới, giống như rất sốt ruột, sau đó hình như phát hiện ra cái gì đó, đi ra khỏi màn hình, lập tức cầm một sợi dây thừng và một ly nước hoa quả đi trở về, đem quản gia La Sâm trói lại, bản thân ngồi xuống bên cạnh xích đu.

"À! Kính ta mang rất đĩnh nha." Niếp Tích vuốt cằm, vui vẻ mà khen.

https://thuviensach.vn

Sau đó, quản gia La Sâm ấn điều khiển, hình ảnh chuyển động rất nhanh, đến lúc hiện ra hình Niếp Ngân, mới khôi phục lại tốc độ bình thường.

Hình ảnh hiện ra không chỉ có mình Niếp Ngân, phía trước anh còn có Niếp Nhân Thế bị anh chĩa súng vào, phía sau anh có ba người, dĩ nhiên, trong đó có một cô gái xinh đẹp, chính là Lãnh Tang Thanh lúc này đang ngồi bên cạnh, điều này liếc mắt cũng khiến người khác nhìn ra được.

Mọi người trong nhất thời ngừng hô hấp, nhìn tình hình đang phát triển.

Mà đúng lúc này, mọi người bị động tác của Niếp Tích ảnh hưởng đến tâm tình, chỉ thấy Niếp Tích nắm tóc Niếp Nhân Thế, hung tợn mà dùng súng chĩa vào hắn, ngoài miệng còn nói gì đó mặc dù nghe không rõ, nhưng theo hình ảnh có thể suy ra lúc đó anh rất sắc bén, sau đó, Niếp Ngân không biết nói gì, anh hạ súng xuống, một trận cười, nhưng khẩu súng trong nháy mắt đang để trên ngực lần nữa để trên đầu Niếp Nhân Thế.

Mọi người có mặt ở đây đều lạnh người.

Niếp Tích cười nhạo một tiếng, thở dài: "Xem ra có chút không xong rồi!"

Niếp Ngân quay đầu nhìn vẻ mặt mọi người, nụ cười đầy quỷ dị.

Hình ảnh vẫn tiếp tục.

Trong màn hình sau khi vài người nói mấy câu, thì rời khỏi, chỉ còn lại quản gia La Sâm bị trói.

Không bao lâu, chỉ thấy quản gia La Sâm điên cuồng mà cựa quậy cánh tay, dây thừng trói ở cổ tay có thể thấy loang lỗ vết máu, nhưng vẫn không

https://thuviensach.vn

có ảnh hưởng gì đến động tác của hắn, ngược lại càng lúc càng nhanh, càng ngày càng điên cuồng, cuối cùng một cái giẫy mạnh, tay hắn theo sợ dây thừng đứt trong nháy mắt hiện ra, ngay sau đó, hắn dùng đôi tay đầy máu nhanh chóng tháo dây trói ở chân, rời khỏi camera giám sát.

Mọi người nhìn chăm chú vào màn hình thứ hai.

Lúc bắt đầu, trên rìa màn hình, đột nhiên xuất hiện bóng người, sau đó, thấy quản gia La Sâm đỡ Niếp Nhân thế bị trói đi đến bên bức tường, Niếp Nhân Thế ngồi xuống, bởi vì vị trí thấp, màn hình giám sát thứ hai không nhìn thấy hình ảnh của Niếp Nhân Thế, mà phạm vi màn hình giám sát thứ ba, vừa vặn có thể thấy chân của Niếp Nhân Thế lộ ra.

La Sâm tiếp tục cho hình ảnh chạy nhanh qua.

Hình ảnh của ba người Niếp Ngân, Niếp Tích và quản gia La Sâm, xuất hiện trong phạm vi camera giám sát, khi thì ra ngoài, mặc dù tốc độ rất nhanh, nhưng mọi người có thể đoán ra ba người đang đánh nhau.

Niếp Ngân nhớ tới tình cảnh lúc đó, sức lực của quản gia La Sâm này không phải bình thường, đánh không chết anh, chỉ có điều làm anh nuốt không trôi chính là quản gia La Sâm này lưu lại trên người anh vết sẹo, nghĩ tới đây, ánh mắt anh đột nhiên u ám thêm.

Tốc độ được quản gia La Sâm khôi phục lại bình thường, hình ảnh trên màn hình vừa đúng lúc Niếp Tích nằm trên mặt đất, vẻ mặt kinh ngạc cùng bi thương, mà lúc này, đột nhiên trong phạm vi camera giám sát bay ra một khẩu súng, Niếp Tích giơ súng điên cuống mà bóp cò, trong nháy mắt, ánh lửa văng khắp nơi.

Lúc này, trên màn hình thứ ba, mọi người nhìn thấy chân Niếp Nhân Thế từ từ khụy xuống, cả người liền ngã quỵ trong phạm vi camera giám

https://thuviensach.vn

sát, bởi vì mặt đã sớm cúi xuống, chỉ có thể phán đoán là phần đầu trúng đạn, máu tươi phun ra, mặt dù chỉ thấy sau lưng, mọi người trong gia tộc Niếp thị có thể không lầm mà nhận ra đây là Niếp Nhân Thế, bọn họ đã quá quen thuộc.

Mọi người lần nữa xôn xao.

Niếp Nhân Quân trừng lớn hai mắt, nhớ lại mỗi một chi tiết vừa rồi.

Niếp Tích đứng lên, hai tay khoanh trước ngực, có chút ngạc nhiên mà cười.

Khóe môi Niếp Ngân hơi cong lên, bất đắc dĩ mà lắc đầu.

"Quả thực không sai! Isabella, ngươi vừa rôi ngăn tôi, phải xin lỗi tôi đi!" Vẻ mặt Niếp Nhân Hằng tự đắc.

"Cho tôi giết bọn họ! Cho tôi giết bọn họ!" Niếp Nhiên dùng cái nẹp cố định cánh tay, chỉ vào Niếp Tích, lớn tiếng gào lên.

https://thuviensach.vn

Chương 41: Nhân chứng

Vẻ mặt Isabella mờ mịt, có chút suy nghĩ mà nhìn Niếp Ngân bên này, mà Niếp Thâm ở phía sau cô, vẫn yên lặng mà cúi đầu, trong tay cầm zippo, cười mà không nói.

Niếp Ngân chậm rãi đứng dậy, quay đầu mạnh lại, trong ánh mắt chứa một ngọn lửa giết người, khí phách mạnh mẽ làm mỗi người ở đây đều khiếp sợ, mọi người ngừng nói, chỉ có zippo trong tay Niếp Thâm là còn vang lên "Ca ca".

Khóe miệng Niếp Ngân cong lên làm người khác sợ run lên, lạnh lùng mà hỏi một câu: "Tích, xem ra chúng ta có tố chất làm ngôi sao."

Niếp Tích nhún vai, cười khẩy nói: "Trong bộ phim điện ảnh này, tôi là một nam chính nha!"

Ánh mắt Niếp Ngân thoáng mang vẻ khiêu khích, nhìn chằm chằm quản gia La Sâm: "Chỉ bằng mấy đoạn cắt ghép của camera giám sát, đã nói rõ vấn đề sao? Ngươi vẫn giống như ngày hôm đó khờ khạo như vậy."

Vài đoạn hình ảnh của anh em Niếp Ngân, trong mắt Lãnh Tang Thanh, trăm ngàn chỗ hở, thế nhưng những người khác không trải qua sự việc, tranh chấp của hai người, sát ý của Niếp Tích, Niếp Tích bắn súng với Niếp Nhân Thế ngã xuống, những điều này là tận mắt chứng kiến, cho nên nghi ngờ đều nghiêng về phía anh em Niếp Ngân.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt quản gia La Sâm làm ra vẻ vô tội, trả lời Niếp Ngân: "Không không không! Những thứ này chưa đủ!" Sau đó hắn xoay người, ra hiệu mọi người yên lặng: "Có lẽ các vị đang ngồi ở đây, trong lòng vẫn có một chút không xác định, những thứ này không thể xem là vật chứng, tôi rất rõ, những thứ này không thể khiến cho các vị kết luận hoàn toàn."

Ngay sau đó, một ánh mắt ra hiệu ở cửa ra vào, một người đầy tớ vội vàng rời đi, chốc lát, người đầy tớ kia quay lại, mang theo một người đàn ông khác vào trong lễ đường, mọi người im lặng như tờ mà nhìn người đàn ông này.

Người đàn ông thân hình thanh tú chậm rãi đi lên lễ đài, đứng bên cạnh quản gia La Sâm.

Trong mắt Niếp Ngân hiện lên một tia sắc bén, cười nhạo một tiếng.

"Tiêu Tông?" Vẻ mặt Lãnh Tang Thanh kinh ngạc, lớn tiếng kêu lên.

Tiêu Tông nhìn về phía bên này, vẻ mặt cũng kinh ngạc: "Tang Thanh! Sao em ở đây?" Nói xong, hắn thấy Niếp Ngân bên cạnh Lãnh Tang Thanh, hai người gần giủi đến mức đứng cạnh nhau, khiến trong lòng hắn nổi lên một chút căm phẫn.

Niếp Ngân lạnh lùng mím môi, tràn đầy mạnh mẽ mà đặt tay lên chiếc eo thon của Lãnh Tang Thanh, đem cô ôm đến sát mình, kiêu ngạo mà nhìn theo hắn.

Thấy cảnh này, trong mắt Tiêu Tông hình như có lửa, tất cả ngũ quan đều nhảy lên, vẻ mặt đầy dữ tợn.

"Tiêu Tông, anh ở trên đó muốn làm gì?" Trên mặt Lãnh Tang Thanh hiện ra một chút tức giận, lớn tiếng hỏi hắn, mặt dù trong lòng cô đã đoán

https://thuviensach.vn

được nhân chứng trong miệng của quản gia La Sâm chính là Tiêu Tông.

Hai người đều chứa sự chết chóc trong ánh mắt mình, một lúc sau, Tiêu Tông thu lại ánh mắt, đối với những người ở phía dưới nói: "Tôi ở đây, chính là muốn kể những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm đó..."

Sau đó, hắn lần nữa nhìn chằm chằm về phía Niếp Ngân: "Hai anh em tôi chỉ chính là kẻ sát hại Niếp Nhân Thế tiên sinh."

"Tiêu Tông anh điên rồi sao? Hôm đó xảy ra chuyện gì, anh và tôi không phải đều rất rõ sao? Anh muốn ở đây tự dối lương tâm mình sao?" Lãnh Tang Thanh lớn tiếng hét, vẫn hi vọng ngăn chặn động cơ làm nhân chứng của Tiêu Tông.

"Nói dối?" Tiêu Tông hỏi lại. Thấy dáng vẻ lo lắng của Lãnh Tang Thanh che chở cho Niếp Ngân, sự tức giận đã chiếm hết toàn bộ suy nghĩ của hắn.

"Thực ra, tôi rất rõ hôm đó xảy ra chuyện gì, cho nên muốn đem tất cả mọi chuyện nói ra." Hắn tiếp tục nói.

Trong mắt Lãnh Tang Thanh hiện lên vẻ coi thường, một đôi mắt to hơi híp lại: "Tôi thật không ngờ anh vốn là người như thế."

Tiêu Tông cười nhạt một tiếng, không nói gì.

"Chắc hẳn mọi người đã biết rõ thân phận của anh ấy, cho dù không cần tôi giải thích, cũng sẽ không có người nghi ngờ lập trường của anh ấy chứ." Quản gia La Sâm cắt ngang cuộc đối thoại của bọn họ, sau đó ra hiệu Tiêu Tông nói.

https://thuviensach.vn

Tiêu Tông thanh giọng, vẻ mặt bình tĩnh: "Chuyện là như vầy, tôi là bác sĩ, giáo sư của tôi nhận lời mời của Niếp Nhân Thế tiên sinh, tới thăm bệnh tình của ông ấy, cho nên giáo sư mang tôi theo..."

Hắn chỉ chỉ Lãnh Tang Thanh.

"Tôi cùng học muội đến kiểm tra thân thể ông ấy. Thời tiết ngày hôm ấy cũng giống như thế này, tất cả mọi việc đều được tiến hành rất suông sẻ, rất vui vẻ. Lúc cuộc kiểm tra sắp hoàn tất, tôi nghe thấy bên ngoài có tiếng đánh nhau ầm ĩ, chúng tôi đều rất sợ hãi. Quản gia La Sâm đi ra ngoài, tiếp theo tôi nghe được bọn họ hô người thừa kế gì đó, ngay sau đó thì nghe được tiếng súng. Lúc này, một người đàn ông vô cùng hung hãn đá văng cửa ra, dùng súng chĩa vào chúng tôi."

Nói đến đây, Tiêu Tông lại chỉ về phía Niếp Ngân.

"Chính là người đàn ông đó, hắn nói phải uy hiếp Niếp Nhân Thế tiên sinh, cũng bảo chúng tôi không được lên tiếng, sau đó dùng súng chĩa vào đầu Niếp Nhân Thế tiên sinh, đi ra cửa, kế tiếp xảy ra chuyện gì, giống như các vị vừa xem trên camera giám sát, thế nhưng quản gia La Sâm căn bản không phải đối thủ của bọn họ, nhưng lại liều mạng mà bảo vệ Niếp Nhân Thế tiên sinh, sau cùng ông ấy mới kiềm được người đàn ông tên là Niếp Ngân, dưới tình thế cấp bách người đàn ông tên Niếp Tích bên kia, nổ súng vào đầu Niếp Nhân Thế tiên sinh.

"Giáo sư của tôi với Niếp Nhân Thế tiên sinh là bạn thâm giao, cho nên tôi lựa chọn đứng ra giải thích chuyện này, Niếp Nhân Thế tiên sinh trên trời có linh thiêng, mặc dù tôi không rõ vì sao học muội của tôi lại đứng cùng với bọn họ, có lẽ là bị ép buộc, bởi vì ngày hôm đó người đàn ông tên Niếp Ngân này, lần đầu tiên thấy học muội của tôi, trên mặt đầy vẻ say đắm."

https://thuviensach.vn

Tiêu Tông kết thúc màn miêu tả của anh ta, lúc này liếc mắt nhìn vẻ mặt Niếp Ngân.

Một câu chuyện rất hợp lý, vừa vặn phù hợp với hình ảnh trên camera giám sát, tất nhiên mọi người sẽ hiểu rất sâu sắc chuyện gì đã xảy ra.

Niếp Ngân vẫn bình tĩnh ung dung, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười bất đắc dĩ.

Lãnh Tang Thanh bên cạnh anh có vẻ rất lo lắng, cô lớn tiếng hét với mọi người: "Mọi người đừng tin hắn, hắn đang nói dối, mọi chuyện không phải như vậy, chuyện hôm đó là ..."

Nói đến đây, cô ngừng lại những gì muốn nói.

Cô đột nhiên có phản ứng trở lại, mặc dù sự thật câu chuyện, lúc này cũng không thể nói ra, Niếp Nhân Thế cần trái tim của Niếp Tích để đổi lại trái tim của con trai hắn, cho nên bắt Niếp Tích, nhưng không ngờ hai anh em lại trà trộn vào, tranh chấp giữa hai người phát sinh...

Không ai lại tin tưởng hai anh em cuối cùng lại thả Niếp Nhân Thế, ngược lại, ngược lại chân tướng sẽ bị phát triển theo những hình ảnh của camera ghi hình, sẽ càng làm cho mọi người tin đúng là Niếp Ngân và Niếp Tích giết Niếp Nhân Thế, vì vậy những lời nói của Tiêu Tông trước đó càng có sức thuyết phục hơn.

Đôi mắt của Lãnh Tang Thanh đông lại, nhịn xuống những điều muốn nói mà liếc mắt nhìn Niếp Ngân một cái, đáy mắt hiện ra một tia ủy khuất.

Niếp Ngân bình tĩnh mà đối mặt với cô, vỗ về bờ vai cô một chút, ánh mắt nói cho cô biết không nói gì là quyết định đúng đắn.

https://thuviensach.vn

"Vốn là cái loại này! Vì thân phận người thừa kế mà nhẫn tâm xuống tay sao? Đối phương không ngờ là bác của của mình. Niếp Nhân Hằng ta sẽ vì đại ca mà báo thù." Giọng nói đầy kiêu ngạo của Niếp Nhân Hằng lần thứ hai vang lên, đồng thời cũng kéo bầu không khí nóng lên.

Tất cả mọi người chỉ trích hai anh em Niếp Ngân và Niếp Tích.

"Vì vị trí người thừa kế cao nhất, lại làm ra loại chuyện này sao? Khó trách ta vẫn luôn cổ vũ ngươi." Trên mặt Isabella cũng hiện ra sự căm phẫn, lạnh lùng mà nhìn Niếp Ngân.

Niếp Thâm còn lại đứng dậy, giống như rất chán ghét sự ầm ĩ này, chậm rãi ra khỏi lễ đường, ánh mặt trời chiếu vào mặt hắn, giống như chiếu vào tuyết trên mặt đất.

Niếp Ngân bình tỉnh mà đi tới trên lễ đài, hoàn toàn không hề sợ hãi những lời chỉ trích bên dưới, mở miệng nói: "Nếu vì muốn thừa kế vị trí chiếc ghế chủ tịch, chúng tôi giết Niếp Nhân Thế như vậy, đối với chúng tôi mà nói có lợi ích gì?"

Dưới dài thoáng chóc im lặng.

"Các ngươi bởi vì không nói lại, cho nên mới động thủ!" Niếp Ngân thật không ngờ, Tiêu Tông ở bên cạnh đã mở miệng trước.

Trên mặt Niếp Ngân mang theo ý cười, lộ vẻ xem thường mà nhìn chằm chằm khuôn mặt Tiêu Tông, hai mắt lộ ra tia sắc bén khiếp người, khiến cho Tiêu Tông không dám nhìn thẳng vào đôi mắt chim ưng của anh, cúi đầu tránh anh.

https://thuviensach.vn

Chương 42: Sự phản bội của Tiêu Tông

Niếp Ngân túm lấy áo của hắn, giống như hùng ưng chụp mồi, giống như hai móng vuốt túm lấy một con thỏ gầy yếu, đem hắn kéo đến trong tầm mắt mọi người.

Tiêu Tông cảm thấy bản thân như bị xách lên, hắn vẫn không có dũng khí nhìn vào mắt của Niếp Ngân, giả bộ điềm tĩnh mà nhìn xuống phía dưới.

Niếp Ngân tao nhã mà cười cười, nhìn Tiêu Tông, ung dung mà nói: "Vừa nghe xong câu chuyện của ngươi, tôi có mấy chỗ không hiểu lắm, tôi có thể hỏi anh một chút không?"

Mặc dù Niếp Ngân vô cùng không muốn nghe giải thích, nhưng vì cha, anh có lẽ nên thu bớt lại phong độ của mình.

Tiêu Tông nghe thế, mắt hơi nheo lại.

Bầu không khí ở lễ đường ngưng lại như bị đóng băng.

Ba cha con Niếp Nhân Quân nghi ngờ, theo những gì được xem trên camera giám sát, người ngã xuống chính là Niếp Nhân Thế, chỉ có điều bọn họ đều biết rõ, tất cả những thứ này chỉ được đơn giản hóa thành câu chuyện, hơn nữa một cái kết cục kì lạ, lập tức đã thay đổi hoàn toàn sự thật của sự việc.

Niếp Nhân Thế hẳn là sẽ không chết.

https://thuviensach.vn

Lúc rời khỏi, mọi người trong mật thất, hắn đang trong tình trạng rất tốt.

Thế nhưng, lại lấy cớ là bản thân mình chết, đối phó với người nhà của Niếp Nhân Quân? Người chết là giả sao? So với phía dưới, cho dù là đổi lại quản gia La Sâm bị bắn chết, vì Niếp Nhân Thế bảo vệ đại cục, không phải đổi lại càng có tính kích động sao!

Ba người hơn nữa còn có Lãnh Tang Thanh, vẫn cho là như vậy.

Lãnh Tang Thanh vô cùng lo lắng mà nắm chặt tay vịn trên ghế, một đôi mắt đẹp ngoài trừ sự khinh bỉ với Tiêu Tông, còn đối với Niếp Ngân là sự lo lắng và yêu thương.

Niếp Tích nhíu chặt mày, vẻ mặt dũng mãnh khác thường, khóe miệng trễ xuống, nhưng vẫn lộ vẻ kiêu ngạo bình thường của anh, anh bình tĩnh mà nhìn Niếp Ngân, đối với thái độ khác thường của đại ca mà muốn giải thích loại chuyện này, tỏ vẻ ngạc nhiên, cũng có vẻ đã hiểu.

Người ở phía dưới, vẻ mặt không biểu lộ chút tình cảm, so với bất cứ biểu cảm nào cũng càng khiến người ta cảm thấy khiếp sợ, giống như lúc này Niếp Ngân đối mắt với nghìn người.

Anh rất ghét việc làm của bản thân mình bây giờ, anh cảm thấy phải cùng tên tiểu nhân Tiêu Tông này tranh luận, hoàn toàn là đang khinh thường chính mình, thế nhưng Niếp môn lại là một chỗ như thế này, nếu bản thân không làm như vậy, cha sẽ trong nháy mắt rơi vào bước đường cùng.

Niếp Ngân quay đầu liếc mắt nhìn Tiêu Tông, ngữ quan tinh tế: "Ngươi rất rõ mọi chuyện ngày hôm đó?"

https://thuviensach.vn

Tiêu Tông liếc mắt nhìn Niếp Ngân, vẫn chỉ dám nhìn một bên mặt anh: "Đúng."

"À?" Niếp Ngân bất đắc dĩ mà nở nụ cười: "Ngươi đã nói là chúng tôi giết Niếp Nhân Thế, vậy vì sao lại giữ lại quản gia La Sâm và ngươi sống trên đời này làm nhân chứng?"

Trong lòng Tiêu Tông căng thẳng, câu chuyện quá mức tinh tế đã vượt quá giới hạn suy đoán của hắn.

Trong đáy mắt của hắn hiện lên một chút do dự, con ngươi mất tự nhiên mà đảo một vòng.

"Là chúng tôi may mắn trốn thoát, không phải như thế có thể chúng tôi đã thành cô hồn dưới súng của ngươi rồi." Quản gia La Sâm ở bên cạnh giải thích.

"Bây giờ không phải là lời thoại của ngươi, cái lão già nhà ngươi ngậm miệng lại, bằng không thực sự có thể thành cô hồn dưới súng của tôi đó." Niếp Tích tràn đầy tức giận mà trừng mắt với La Sâm.

Nghe thấy lời khiêu khích, trong mắt La Sâm có một tia sát khí, sau đó lại cố gắng mà nhịn xuống.

"La Sâm tiên sinh nói không sai, chúng tôi chính là liều mạng mà trốn thoát, mới toàn mạng cho đến hôm nay." Tiêu Tông thuận thế mà nói.

"Lúc đó làm sao trốn thoát? Tôi nghĩ với thân thủ của tôi và Niếp Tích, hai người các ngươi đồng thời mà chạy rất dễ bị túm được." Niếp Ngân nói một câu khí thế đầy mạnh mẽ, khiến cho hô hấp của Tiêu Tông cũng khó khăn.

https://thuviensach.vn

"Không phải! Không phải cùng nhau trốn, chúng tôi là chia nhau chạy trốn." Trên trán Tiêu Tông đã chảy mồ hôi hột, hai tay trong túi quần, ra sức mà lau chùi.

Khóe miệng Niếp Ngân đắc ý cong lên, đôi mắt chim ưng híp lại, lạnh lùng mà nhìn thoáng qua những người dưới đài.

Quản gia La Sâm bất đắc dĩ mà cúi đầu, vẻ mặt đầy phẩn nộ.

Ý cười trên mặt Niếp Ngân lúc này khiến cho Tiêu Tông cảm thấy áp lực càng lớn hơn, anh tiếp tục mạnh mẽ mà gầm nhẹ: "Ngươi đối với Niếp môn rất quen thuộc sao? Cùng với quản gia La Sâm chia nhau chạy trốn, ngươi có thể biết đường!"

Một câu nói khiến cho Tiêu Tông cảm thấy yết hầu giống như bị bóp nghẹn, nuốt không trôi, nôn không được, chỉ có thể há miệng mà thở phì phò.

Người bên trong lễ đường bắt đầu bàn tán, người nghe người nói mà trở nên ồn ào.

Lãnh Tang Thanh giương đôi mắt xem thường mà nhìn Tiêu Tông tại Niếp môn to lớn như thế trong một gia tộc như Niếp môn, hơn nữa khí thế Niếp môn này lạnh như băng, cô rất hiểu tâm trạng căng thẳng đầy hồi hộp của Tiêu Tông lúc này, quản gia La Sâm đã tính sai một nước cờ.

Nhưng mà ngay lúc tâm trạng Tiêu Tông đang loạn, Niếp Ngân thình lình lại khiển trách một câu: "Ngươi cùng với Niếp Nhân Thế rất quen sao?"

Tim Tiêu Tông chợt đập mạnh, trong ánh mắt mờ mịt đang suy nghĩ vội vàng, hắn quay đầu nhìn quản gia La Sâm, mong nhận được chỉ thị của hắn,

https://thuviensach.vn

nhưng cơ thể của Niếp Ngân hơi nghiêng, hoàn toàn che khuất tầm mắt của Tiêu Tông.

Qua hơn nửa ngày, Tiêu Tông rốt cục cũng buồn bực mà nói một câu: "Rất quen...À... Không quen..."

"Cuối cùng có quen hay không?" Niếp Ngân rống lên một tiếng, Tiêu Tông dưới ánh mắt Niếp Ngân đã không còn chỗ trốn.

Hai chân hắn lúc này như nhũn ra, hận không thể lập tức chạy ra khỏi lễ đường, nhưng bất kể là trong hoàn cảnh nào cũng không cho phép hắn làm như vậy.

"Không quen." Hắn thấp thỏm mà trả lời.

"Vậy với quản gia La Sâm thì sao?" Niếp Ngân tiếp tục tra hỏi.

"Cũng không quen" Tiêu Tông mạnh mẽ mà chống lại những sợi dây thần kinh như sắp vở ra. Tự nhận thấy mình cũng là một người đàn ông vô cùng ưu tú, nhưng trước mắt người đàn ông này, lại cảm giác bản thân giống như một loại côn trùng thấp kém.

Ý cười của Niếp Ngân lần nữa hiện lên: "Vậy vì sao trong camera giám sát vừa rồi, phía sau Niếp Nhân Thế, lại là hình ảnh của ngươi xuất hiện? Ngươi ở nơi này làm cái gì?"

Niếp Ngân rất rõ hắn vừa rồi căn bản không có xuất hiện trong camera giám sát, còn đoán được Tiêu Tông ngày hôm đó căn bản là thừa dịp mọi người hỗn loạn, không chui vào gương dự bị, mà lại trở về trong mật thất. Theo như lời Lãnh Tang Thanh, về sau lúc cô và Niếp Tích trở lại gương dự bị tìm Tiêu Tông, hắn đã biến mất, vậy chỉ có thể chứng minh hắn ngay từ đầu không có vào bên trong, nếu không coi như hắn cầm cưa điện, cũng cạy

https://thuviensach.vn

không nổi cái gương dự bị trong xe, mà nguyên nhân hắn không đi vào chỉ có một, nhất định đã đầu phục quản gia La Sâm.

Vẻ mặt quản gia La Sâm có chút lo lắng, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, hắn không thể lần nữa nói giúp Tiêu Tông, mồ hôi trong lòng bàn tay hắn không ngừng chảy, trong lòng loạn như cơn gió lốc ngoài biển khơi.

Mọi người dưới đài cũng vì kế sách bát ngờ của Niếp Ngân mà có chút băn khoăn, nhưng biết rõ là kế sách nhưng bọn họ cũng không cách nào mở miệng, chỉ có thể đợi lời giải thích của Tiêu Tông.

Một chiêu "Bịa đặt" của Niếp Ngân, khiến cho mọi người trong tình trạng như nước vỡ đê, tình huống đột ngột này mọi người không muốn thấy.

Niếp môn mặc dù huyết thống của mỗi người có liên quan đến nhau, nhưng loại chuyện này giống như là cuống rốn, sau khi bọn họ ra đời, đã bị cha mẹ cắt đi, giành giật trở thành một loại sinh tồn trong Niếp môn.

Niếp Nhân Thế chết đối với bọn họ là một chuyện tốt, bọn họ cũng không quan tâm cuối cùng là ai giết Niếp Nhân Thế, nhưng đổi lại hung thủ là kẻ khác, bọn họ ngay cả tâm tình mời ăn cơm đều có, mà nếu quả là có liên quan đến các chưởng sự khác trong Niếp môn, mỗi người có thể nóng lòng muốn tỷ thí, bởi vì gắn kết sức mạnh của các chưởng sự, sẽ diệt tận gốc một người.

Tiêu Tông bị những lời chất vấn này, cả người đông lại tại chỗ, trong lòng hắn rất rõ, bản thân mình quay trở lại, bị máy giám sát ghi hình, là chuyện bình thường, nhưng lúc trước quản gia La Sâm cũng không có nói cho hắn biết, hắn xuất hiện trong đoạn nào, vậy cuối cùng chuyện gì xảy ra.

Trong đầu hắn bây giờ đã rối loạn quấn thành một đường rồi.

https://thuviensach.vn

"Không nghĩ tới, con người của ngươi cũng có thể giảo hoạt như vậy." Quản gia La Sâm ở phía sau Niếp Ngân, tức giận mà nói.

"Niếp Ngân quay đầu quét mắt nhìn La Sâm, lạnh lùng mà nói: "Muốn mạng của tôi, lần sau chuẩn bị cả một quân đội đến."

La Sâm tránh ánh mắt của Niếp Ngân, hai hàm răng nghiến lại vang lên tiếng "Ken két".

"Này, người này, dự định để chúng tôi ở chỗ này cùng ngươi xem mặt trời lặn sao?" Niếp Tích mượn tâm trạng hồi hộp của hắn, lớn tiếng hét lên.

Tiêu Tông bị tiếng kêu của anh làm cho hoảng sợ, líu lưỡi mà nói: "Tôi ... Tôi chỉ là..."

Hắn nói lắp, đôi mắt di chuyển loạn xạ, hắn rất căng thẳng, vì vậy khi hắn nói sai, có thể là tự mình giết mình, còn có hắn muốn đạt được mọi thứ.

"Tôi chỉ muốn nhìn Niếp Nhân Thế tiên sinh có đúng là chết rồi không... Cho nên... Cho nên mới trở lại." Hắn thận trọng từng lời nói, trong quá trình đó giống như thiếu dưỡng khí.

Nhưng Niếp Ngân căn bản không để cho hắn cơ hội bổ sung dưỡng khí, ánh mắt sắc bén có chút tà mị, càng lại gần Tiêu Tông, trong giọng nói bình tĩnh ẩn chứa không ít đắc ý: "Rõ ràng đang chạy trốn, vì sao còn có thể quay trở lại? Niếp Nhân Thế trúng đạn bên mặt trái hay phải?"

Tiêu Tông cố gắng suy nghĩ. thế nhưng hắn chưa hề nhìn qua thi thể trong quan tài, làm sau biết là bên trái hay bên phải: "Là ... Là khuôn mặt bên trái."

Niếp Ngân lạnh lùng mà nói một câu: "Ngươi xác định?"

https://thuviensach.vn

Tiêu Tông nhìn ánh mắt bình tĩnh của Niếp Ngân, trong lòng không yên, vội vàng đổi giọng: "Không đúng... là... là má phải."

Niếp Ngân bất đắc dĩ mà hít một hơi, cười khổ một tiếng.

"Không, không phải, ta nhớ ra rồi, là má trái, không sai." Tiêu Tông đã hoàn toàn bị Niếp Ngân nắm trong lòng bàn tay.

Người dưới đài xôn xao, bọn họ đã không còn tin tưởng một chút nào về người thanh niên đang hoảng hốt này.

Niếp Tích sảy bước nhanh đến, túm áo hắn, đem hắn kéo đến bên cạnh quan tài, kéo nắp quan tài ra, bàn tay to đem đầu hắn đặt trước thi thể.

"A!" Tiêu Tông phát ra tiếng hét thảm thiết.

"Ngươi nhìn cho rõ, cuối cùng là bên nào? Ngươi vừa nói ngươi trở lại để xác nhận xem Niếp Nhân Thế chết hay chưa, sao vậy, ngươi dùng mũi để xác nhận sao?" Niếp Tích cuối cùng đã nổi giận với hắn, đem khuôn mắt Tiêu Tông mà ấn vào trên mặt thi thể.

https://thuviensach.vn

Chương 43: Niếp Hoán

Tiêu Tông liều mạng mà giãy giụa.

Niếp Ngân đi tới, một tay túm hắn kéo lên, hắn mở mắt, thấy ánh mắt lạnh như băng của Niếp Ngân, như xé rác từng tế bào trên người hắn.

"Tại sao lại nhớ lầm!" Niếp Ngân lạnh lùng mắng.

"Lúc đó tôi không thấy rõ, cho nên nhớ lầm thôi!" Tiêu tông không hề suy nghĩ là la lớn.

Đôi mắt chim ưng của Niếp Ngân hơi híp lại: "À? Vậy lúc đó Niếp Nhân Thế chết như thế nào, ngươi có thấy rõ không?"

"Có! Không phải, không có!" Tiêu Tông trả lời lộn xộn.

Niếp Ngân xốc hắn dậy, cánh tay gắng sức vung lên, Tiêu Tông trong khoảnh khắc bay lên giữa không trung, rơi vào chiếc ghế, bể thành từng mảnh cộng thêm với hắn, rơi xuống đất.

Vừa ngay bên cạnh Lãnh Tang Thanh, Lãnh Tang Thanh nhíu mày, đôi mắt đẹp đầy nước lành lùng nhìn hắn.

Người này đã từng là bạn tốt của cô, mặc dù Lãnh Tang Thanh biết rõ hắn là có ý đồ, nhưng hắn đã từng trong lúc khó khăn giúp đỡ cô, nếu không phải bởi vì chuyện này, cô sẽ không để cho bất cứ kẻ nào đối đãi với

https://thuviensach.vn

Tiêu Tông như vậy, lúc nãy, người đàn ông này có đủ loại đê hèn, nham hiểm, trước mặt cô làm không sót điều gì, khiến trong lòng cô cảm giác được có từng đợt chua xót và thương tiếc, cho nên, cô chỉ có một lựa chọn là lạnh lùng nhìn hắn như thế này, trong ánh mắt có một chút oán hận, có một chút chua xót.

Tiêu Tông đau đớn mà lăn vài cái trên mặt đất, trong lúc hỗn loạn, vô tình để ý đến đôi mắt của Lãnh Tang Thanh, loại thương cảm này khiến cho bản thân có cảm giác như toàn thân bị điện giật, hắn có chút xấu hổ mà cúi đầu, lấy tay gắng gượng mà chống đở cơ thể mình.

Isabella oán hận mà thở dài, thản nhiên nhìn Tiêu Tông trên mặt đất, lại nhìn quản gia La Sâm một chút, trong ánh mắt hình như có ý gì đó, vẻ mặt ngưng trọng.

Niếp Nhân Hằng vỗ ghế đứng lên, vẻ mặt ngang ngược: "Hai kẻ giết người các ngươi, chẳng lẽ muốn giết người diệt khẩu sao?"

Niếp Ngân chưa từng liếc mắt nhìn hắn một cái, đi tới bên cạnh Lãnh Tang Thanh ngồi xuống.

Niếp Tích quay người, phẫn nộ mà chỉ vào hắn, vẻ mặt hung dữ: "Ngươi phải chú ý đến cách dùng từ của ngươi, ngươi cũng đã nghe qua rồi, lời hắn nói vừa rồi đều là nói dối."

Niếp Nhân Hằng dùng ngón tay móc lỗ tai một chút, đặt trước miệng thổi một cái: " Phải không? Nhưng mà tại sao tôi không nghe ra là hắn nói dối?"

Thái độ của hắn rõ ràng là nhất định muốn diệt sạch cả nhà Niếp Nhân Quân.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích chế giễu một tiếng: "Ngươi là muốn chứng minh với chúng tôi ngươi không phải là người sao?"

"Ngươi..." Niếp Nhân Hằng tức giận mà hét to một tiếng.

"Tích nhi!" Niếp Nhân Quân ra hiệu Niếp Tích không nên vô lễ như vậy với Niếp Nhân Hằng, nhưng đây dều là hành động mang tính hình thức, điểm ấy ai cũng thấy rõ.

Niếp Nhân Quân chậm rãi đứng dậy, toàn thân run lên, âm điệu lại rất bình tĩnh mà nói với mọi người: "Các vị, không biết tại sao lại suy nghĩ dựa vào một cái máy giám sát, lại kết luận là lỗi của tôi chứ?"

Tất cả mọi người bên trong đều không lên tiếng, Niếp Nhân Hằng cũng ngậm miệng, lạnh lùng mà nhìn chằm chằm Niếp Nhân Quân, trong đầu hắn hiểu rõ, lúc này hắn không dễ dàng mà châm lửa đối với mọi người bên trong, nếu như lúc này con lải nhải, đối với bản thân cũng không có lợi.

“Ngày hôm đó thực sự đã xảy ra tranh chấp, điểm ấy ngươi giải thích như thế nào?" Isabella bình tĩnh mà truy vấn.

Niếp Nhân Quân cúi đầu cười nhạt, bất đắc dĩ mà lắc đầu: "Về điểm ấy, tôi chỉ muốn chứng minh một phát súng không thể bắn chết Niếp Nhân Thế, những thứ còn lại ta không muốn giải thích nhiều."

Tất cả mọi người đang chờ đợi ông làm sao giải thích chuyện này.

Niếp Nhân Quân từng bước vững vàng đi tới trước mặt quản gia La Sâm: "Quản gia La Sâm, vì sự trong sạch của tôi, ngươi có thể đem quần áo trên người cởi ra không?"

https://thuviensach.vn

Quản gia La Sâm liếc nhìn những người dưới đài, đôi mắt dã thú căm hận mà nhìn chằm chằm Niếp Nhân Quân đang ung dung trước mắt, trong lòng hắn hiểu rõ, lúc này bất kể hắn có đồng ý hay không, quần áo này đều phải cởi ra.

Hắn cực kỳ không tình nguyên mà cởi nút áo, đem áo khoác và ái sơ mi cởi xuống, lộ ra miếng vải băng ở thắt lưng hắn.

"Đây là cái gì?" Niếp Nhân Quân chỉ vào miếng băng gạt trên người hắn hỏi.

"Vết đạn." Quản gia La Sâm thật thà trả lời, hắn hiểu rõ nếu hắn không nói là vết đạn, ngay cả có băng một lớp vải dày cũng bị vạch trần.

Niếp Nhân Quân mở hai tay ra, giống như tỏ ý với mọi người.

"Nhưng mà những điều này cũng vừa vặn trong máy giám sát, vị trí khẩu súng trong tay Niếp Tích, hắn bắn Niếp Nhân Thế tiên sinh trước, sau đó lại hướng về tôi bắn một phát." La Sâm có chút do dự mà giải thích.

Niếp Nhân Quân vỗ vỗ vai hắn, nói với vẻ thương lượng: " Đem quần áo mặc vào, coi chừng vết thương bị nhiễm trùng, người của ngươi thế này rất dễ chết."

Sau đó, ông hướng phía trước thong thả bước đi vài bước, là muốn để cho tất cả mọi người có thể nghe rõ hơn hắn nói.

"Niếp Nhân Quân tôi, mặc dù không tính là đa mưu túc trí, thông minh hơn người, nhưng cũng không ngốc đến nỗi để hai đứa con trai bảo bối của tôi, vào bên trong Niếp môn để áp sát Niếp Nhân Thế, làm như vậy chẳng những có thể khiến cho hai đứa con trai của tôi bỏ mạng, nếu như thất bại,

https://thuviensach.vn

còn có thể khiến cho mọi người ngồi đây có cơ hội đem Niếp Nhân Quân tôi đuổi cùng giết tận, nếu đổi lại là các vị, các vị có làm như vậy không?"

Nhuệ khí của mọi người cũng giảm đi một chút, mọi người đang ngồi bất luận có tham dự vào chuyện này hay không, đều phải thừa nhận kế hoạch có chút hấp tấp, có chút xem thường Niếp Nhân Quân cùng hai người con trai.

"Không ngờ người nhà Niếp Nhân Quân luôn nóng nảy, sau khi gặp chuyện này, không hề lập tức bốc hỏa, mà lại bình tĩnh giải thích lý do nữa chứ? Thật không ngờ trong đoạn video xuất hiện ba vị bác sĩ, có một người đang đứng bên cạnh chúng tôi, các ngươi không có cách nào cắn được thì nên chết đi thì hơn? Mặc dù tôi muốn vị trí thừa kế chiếc ghế chủ tịch này, tôi cũng sẽ không dùng thủ đoạn để cạnh tranh, con trai tôi xuất sắc như thế, lại hại tôi mỗi ngày ngủ ngon được một chút, vậy trong lòng tôi còn có thể có cái gì để suy nghĩ mấy cái âm mưu này, chẳng lẽ tôi lại muốn rước lo lắng vô người sao?"

Vừa nói chuyện, Niếp Nhân Quân nhìn Niếp Ngân và Niếp Tích, lời nói phát ra từ nội tâm, có người nghe xong, trong lòng rất là khó chịu.

Ông nói tiếp: "Nếu như việc này hôm nay, không phải tang lễ Niếp Nhân Thế, người nhà chúng tôi cũng không một ai có hứng thú ở chỗ này, bầu không khí ở đây khiến tôi hít thở không thoải mái, nếu như có ai còn ngang ngược, ngăn cản chúng tôi, đừng ngại thử một lần." Nói xong, chỉnh lại quần áo một chút, không chút sợ hãi, chuẩn bị rời khỏi.

Mọi người im lặng như tờ, trong lòng mỗi người có một suy nghĩ khác nhau, nhìn thẳng bốn người này.

"Ken két...Ken két..."

https://thuviensach.vn

Cánh cửa lễ đường vang lên tiếng kêu chói tai.

Cũng không làm thay đổi sự im lặng bên trong, ngược lại, càng làm cho nó thêm phần im lặng, kể cả thần kinh của mọi người cũng có cảm giác như bị xé rách.

Thời gian, không gian, trong nháy mắt trở nên quỷ dị, không khí ấm áp trên đầu tỏa ra bốn phía, trong không khí rõ ràng có vô số ô-xy, không biết vì sao, mọi người lạnh đến dựng cả tóc gáy, mũi như ngạt thở trong nước.

Ánh mắt mọi người bên trong như nam châm, tất cả thu hút bởi nơi phát ra âm thanh, muốn rời khỏi, lại không có cách nào.

Niếp Nhân Quân sửng sờ tại chỗ không di chuyển, đôi mắt Niếp Tích quan sát, bộ dạng nghiêm nghị; đôi mắt đen của Lãnh Tang Thanh, hoảng sợ mà mở to, bảo vệ cơ thể bản thân mà nép sát vào Niếp Ngân; mà trên mặt Niếp Ngân, cũng xuất hiện tia ngỡ ngàng khó gặp.

Những người còn lại, càng sửng sốt, há to miệng, trán nhăn lại, hai mắt ngưng trọng...

Âm thanh đến từ chiếc xe lăn.

Đây là chiếc xe lăn đặc chế, mặt sau xe lăn đã trải qua cải tiến đựng được thiết bị chữa bệnh.

Một người ngồi trên xe lăn, nhìn qua vô cùng yếu ớt, một cái mặt nạ dưỡng khí trên mặt, miệng, nhiều chỗ trên cánh tay, mười cái ống dây nối ra phía sau.

Phía sau dụng cụ, là do hai người hầu, cẩn thận mà đẩy toàn bộ chiếc xe lăn đi đến phía trước, tốc độ rất chậm, cũng rất nặng nề, đặt ở bên trong mỗi

https://thuviensach.vn

người, phát ra tiếng kêu "ken két, ken két".

Trong mắt quản gia La Sâm, đột nhiên tràn đầy lo lắng và kinh ngạc, vội vã chạy tới phía sau xe lăn, thế chỗ hai người đẩy tớ, hai người đẩy tớ vẻ mặt ủy khuất và có lỗi mà đứng cúi đầu trước mặt quản gia La Sâm.

Quản gia La Sâm không hề để ý đến bọn họ, mà ân cần nhìn người ngồi trên xe lăn, ríu rít mà hỏi: "Thiếu gia, người sao lại xuất hiện ở đây? Người cần phải tĩnh dưỡng cho tốt."

Người trên xe lăn chậm rãi giơ tay, tháo mặt nạ xuống, tay kia khó khăn mà chỉ vào người nhà Niếp Nhân Quân, khẽ thở dài: "Không được thả bọn họ đi..."

Mọi người giống như nghe được tiếng sấm phản ứng trở lại!

Không phải ảo giác!

Cái người này!

Chính là người ba tháng trước được tuyên bố là chết ngoài ý muốn; con trai duy nhất của Niếp Nhân Thế; thừa kế cao nhất của Niếp môn -

Niếp Hoán!

https://thuviensach.vn

Chương 44: Vẻ mặt của Mặc Di Nhiễm

Sự xuất hiện của Niếp Hoán, làm cho tình hình loạn cả lên.

Xác chết? Âm hồn?

Mỗi người đều dùng một lý do dị thường để thử thuyết phục hai mắt mình, nhưng không có cách nào né tránh thực tế.

"Đây là chuyện gì? Hắn đổi người thay tim sao?" Niếp Nhân Quân tròn hai mắt, gắt gao mà nhìn chằm chằm hình ảnh quỷ dị trước mắt.

Sống lưng Niếp Tích cứng đờ, kiềm nén mà nói: " Không phải chứ, thật sự là Niếp Nhân Thế đem trái tim của mình cho Niếp Hoán sao."

"Không có khả năng, trong mật thất không phải còn có nhiều người như vậy sao." Niếp Nhân Quân cau mày.

Hô hấp của Lãnh Tang Thanh cũng có chút khó khăn.

Niếp Ngân không nói gì, trong mắt anh đã xuất hiện một tia khác thường, ánh mắt lạnh băng mà nặng nề.

Quản gia La Sâm đẩy chiếc xe lăn của Niếp Hoán đè nặng lên dây thần kinh của từng người, chậm rãi đi tới bục, ở bên cạnh Niếp Hoán, trước sau đều là một người phụ nữ, toàn thân người phụ nữ này mặc quần dài màu tím, tóc dài như áo choàng, làn da như ngọc, sắc mặt lãnh đạm, giống như

https://thuviensach.vn

những người những việc trước mặt không có trong mắt, đôi mắt sau khi đảo qua Niếp Ngân phía dưới đài, vẻ lạnh nhạt đột nhiên thay đổi, rồi lại rất nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Ánh mắt biến hóa rất nhanh, lại bị Lãnh Tang Thanh bắt được, cô cả kinh, sững sờ tại chỗ, người phụ nữ này cô đã gặp qua, không phải là vị đại sư đó sau? Cô ta thế nào lại ở chỗ này?

Mọi người đối với người phụ nữ đột nhiên xuất hiện này hiển nhiên cảm thấy tò mò, Niếp Ngân hình như đối với cô ta không bị ảnh hưởng quá lớn, ánh mắt chỉ liếc nhìn cô ta một chút rồi lại trờ lại bình thường.

Niếp Hoán ra hiệu, La Sâm giúp hắn tháo mặt nạ ô - xy xuống.

"Như các vị đã thấy, tôi không chết, đây là điều vạn phần chính xác, nếu như vừa rồi khiến cho mọi người sợ hãi, tôi cảm thấy vô cùng có lỗi." Nói đến đây, Niếp Hoán cầm mặt nạ dưỡng khí đưa lên mặt, hít sâu mấy cái. Tình trạng của hắn bây giờ, cho dù là nói mấy câu, đều không chịu đựng nổi.

Hắn tháo mặt nạ ô - xy xuống, tiếp tục nói: "Thực ra, tôi chỉ giống như bệnh thường ngày đột phát, trong trạng thái chết giả, ba tháng nay, tôi một mực tiếp nhận tất cả các phương pháp điều trị, mà cha tôi, vì không muốn để tôi bị quấy rầy, mới tuyên bố thông tin tôi đã chết. Lần này ít nhiều gì phía sau tôi còn có đại sư Mặc Di Nhiễm, không có cô, tôi sẽ không thể thấy được các vị rồi."

Hắn lần nữa híp thở từ mặt nạ dưỡng khí, một đôi mắt khó đoán, nhìn quét qua bốn người Niếp Ngân bên này, thấy đôi mắt Niếp Ngân nhìn trả lại mình, cũng không đổi sắc, một khắc, vẻ tươi cười di chuyển trên khuôn mặt u ám.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, Niếp Thâm lần nữa đi vào lễ đường, bí mật mang theo ánh sáng bên ngoài, vẻ tươi cười trên mặt, bước chân khoan thai mà hướng về phía Niếp Ngân đi tới, lực chú ý của mọi người vẫn tập trung vào Niếp Hoán, cũng không chú ý đến hắn, nhưng mà cha hắn Niếp Nhân Thịnh, liếc bên này một cái, bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Luồng khí này ngày một đến gần, khiến cho sự cảnh giác của Niếp Ngân càng cao, mặc dù anh vẫn nhìn Niếp Hoán đang nói chuyện trên đài, nhưng khóe mắt cũng không rời khỏi Niếp Thâm đang tới gần.

Hướng đi của hắn, ánh mắt của hắn, mục tiêu, là Thanh nhi!

Niếp Tích nghiêng người bước tới, chắn trước mặt Lãnh Tang Thanh, cũng chắn tầm nhìn của Niếp Thâm.

"Ngươi lại muốn làm gì?" Vẻ mặt Niếp Tích nghiêm nghị, sự quỷ dị vừa rồi cũng không ảnh hưởng đến sự sắc bén của anh lúc này, anh quay qua Niếp Thâm, ánh mắt rất không hữu nghị, giọng điệu rất không hữu nghị.

Niếp Thâm cũng không bị khí thế của anh làm ảnh hưởng, đôi mắt vì cười mà híp lại, hai con ngươi bị che lại phân nửa, lại khiến cho người ta có cảm giác bất an.

Tầm mắt hắn vượt qua cơ thể của Niếp Tích, nhìn Lãnh Tang Thanh, dịu dàng mà nói: "Vị tiểu thư này, theo tôi ra ngoài một chút được không?"

Lãnh Tang Thanh thoát khỏi dáng vẻ sợ hãi, sự ngạc nhiên bất ngờ, khiến cho lòng của cô cả kinh, vẻ mặt hóa đá nhìn Niếp Thâm.

"Hả? Tôi sao?"

https://thuviensach.vn

Một người đối lại bất luận làm cái gì, trên mặt đều hiện ra biểu cảm của Lãnh Tnag Thanh lúc này.

Niếp Thâm mỉm cười, có một loại rực rỡ ngăn cách với nhân thế: "Toàn bộ cũng chỉ có cô là sáng chói nhất, tôi có thể có vinh hạnh này không?"

Lúc này Lãnh Tang Thanh đối với lời ca tụng của người đàn ông khôi ngô này cũng không có ý tiếp thu, trong đôi mắt đẹp đẽ thể hiện một chút thiếu thành ý: "Xin lỗi, anh cho rằng bây giờ là vũ hội sao..."

"Cùng đi với hắn!" Niếp Ngân thấp giọng nói, cắt đứt lời của Lãnh Tang Thanh.

Lời vừa nói ra, Lãnh Tang Thanh cảm thấy trong lòng phát lạnh, khó hiểu và ủy khuất, cô trừng mắt nhìn khuôn mặt Niếp Ngân không sót một thứ gì.

Niếp Ngân nhận ra điều đó, hơi quay sang, một đôi mắt nghiêm túc nhìn cô, vừa muốn mở miệng, lại bị Lãnh Tnag Thanh cắt ngang.

"Tôi không phải muốn anh lặp lại, tôi chỉ là càng ngày càng không rõ trong lòng anh tôi là phòng gì? Phòng ngủ? Phòng khách? Hay chỉ là một cái chuông cửa, người qua đường ngay cả cửa cũng không có?" Lãnh Tang Thanh gắt gao mà cắn môi dưới, làm cho người khác cảm động, bản thân rõ ràng là toàn tâm toàn ý lo nghĩ cho người của Niếp gia nhà họ, nhưng lại bị hắn lạnh lùng mà quăng ra ngoài, trong lòng cô cực kì ủy khuất.

Vẻ mặt của Niếp Ngân có chút xao động, nhìn vẻ mặt của cô, ép buộc thu lại tình cảm của bản thân, lạnh lùng mà nói: "Tôi nói rồi, đi cùng hắn, đây là mệnh lệnh!"

https://thuviensach.vn

Nổi oán hận trong lòng Lãnh Tang Thanh xuống tới đáy, nước mắt không ngừng rơi như cọ rửa sự đau khổ của cô, cô xoay người, Niếp Tích tự nhiên mà tránh đường nhường lối cho cô, cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Niếp Tích, mà trên mặt Niếp Tích cũng là một vẻ tiêu điều, không có bất kì ý muốn ngăn cản nào, lòng của cô trầm xuống, chỉ có điều cũng không thất thố, lấy tay che đi khuôn mặt đau khổ, vội vã mà đi ra cửa.

Niếp Thâm vô tội mà nhìn Lãnh Tang Thanh đi qua người mình, sau đó xoay người đi theo, vừa mới đi, chợt nghe phía sau truyền tới âm thanh lạnh lùng của Niếp Ngân,

"Làm phiền rồi."

Niếp Thâm dừng lại một chút, quay đầu nhìn Niếp Ngân, lần nữa cười rộ lên, dùng ánh mắt ra hiệu anh hãy yên tâm, mặt dù Niếp Ngân từ đầu đến cuối không liếc mắt nhìn hắn một cái, nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, người đàn ông này, thấy được tất cả.

Hắn đi theo phía sau Lãnh Tang Thanh, rời khỏi lễ đường.

Tất cả người bên trong, cũng không có ai, đem sự chú ý đặt ở hai người vừa rời khỏi, chỉ có điều, ngoại trừ Niếp Hoán trên đài.

Người này cho dù yếu tới nổi phải nhờ mặt nạ dưỡng khí để duy trì hơi thở, nhưng bản thân có khả năng nắm trong tay tình thế không chút nào kém hơn cha hắn.

Mặc dù hắn một mực cùng các vị trưởng bối dưới đài đối thoại, nhưng lực chú ý trước sau cũng không rời ba cha con Niếp Nhân Quân, Niếp Thâm mang Lãnh Tang Thanh đi rồi, hắn cũng không muốn ngăn cản, vì hắn cho rằng điều đó không quan trọng, nhưng có điều Niếp Thâm chủ

https://thuviensach.vn

động giúp đỡ Niếp Ngân, khiến cho hắn có chút bất ngờ, nhìn hình bóng của Niếp Thâm, trong lòng hắn lại có một chút suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Chương 45: Lãnh Tang Thanh tỉnh ngộ

"...Mà bọn họ, một nhà ác độc, biết tin tức tôi đang tiếp nhận điều trị, bằng mọi giá tới đây quấy nhiễu, uy hiếp cha tôi phải giao chiếc ghế chủ tịch cho bọn họ, bằng không sẽ giết tôi." Nói đến đây, tâm trạng Niếp Hoán có chút kích động mà đứng lên, hắn hít mạnh khí oxy vào miệng, căm tức mà nhìn ba người Niếp Ngân bên này: "Cha tôi, chính là vì bảo vệ quy tắc Niếp môn mấy đời nay, đồng thời cũng vì để bảo vệ đứa con trai mà người yêu quý, chống lại mấy người này, sau cùng, bị bọn chúng ác độc giết chết!"

Những câu sau cùng của Niếp Hoán đầy cuồng loạn, khiến cho mọi người thở dài một hơi, tâm tình theo sự diễn tả của Niếp Hóa mà chấn động.

Niếp Tích nắm chặt nấm đấm, nhìn chằm chằm Niếp Hoán: " Cái xác ướp nhà ngươi, câu chuyện nói thật rõ ràng, chuyện tình ngày hôm đó ngươi căn bản không biết gì cả."

Quản gia La Sâm tiếp tục thừa dịp ở một bên nói: "Trải qua chuyện này, tôi một lần nữa đối với việc dùng lễ tang làm cớ triệu tập mọi người đến đây bày tỏ sự áy náy, chỉ có điều lần này có thể vì Niếp Nhân Thế tiên sinh báo thù, cho dù phải gánh trách nhiệm trên lưng, tôi cũng cam tâm tình nguyện, tạm thời không nói đến việc Niếp Nhân Thế tiên sinh cùng các vị có quan hệ huyết thống, mọi người cũng không thể buông tha một nhà hung thủ giết người này."

Người trong Niếp môn đối với sự thật của chuyện này thật ra cũng không quan tâm, bọn họ chỉ là vì sự tình lại có thể tiếp tục phát triển hơn

https://thuviensach.vn

nữa mà cảm thấy nên đứng lên.

"Nếu chủ của Niếp môn đã nói như vậy rồi, xem ra tam thúc có lòng tốt muốn giúp các ngươi, cũng không thể làm gì được, tôi chính là một lòng đau khổ, muốn bắt đầu thanh lý môn hộ rồi , ha ha ha ha!" Niếp Nhân Hằng bày ra một bộ dạng hèn hạ, ngày cả dáng cười cũng lộ ra một chút hung ác.

Mọi người có mặt ở đây nóng lòng muốn xem thử, ngay cả Isabella cũng đầy oán hận mà nhìn ba người bên này.

Niếp Nhân Quân híp hai mắt lại, nhìn quét qua tất cả mọi người, trong ánh mắt sắc bén càng thêm phần nghiêm nghị: "Việc tới tang lễ này, dường như để lại ấn tượng khó phai nhạt."

Dáng vẻ Niếp Ngân điềm nhiên mà đứng tại chỗ, hít sâu một hơi, chậm rãi khép hai mắt, khóa miệng hơi cong lên như ánh trăng khuyết, cười nhạt một tiếng, âm thanh trầm thấp mà phảng phất như bầu rời đêm cô tịch ở vùng sơn dã.

Trên mặt anh hình như tràn đầy sự đắc ý, một loại giãy giụa thoát khỏi ràng buộc, sự đắc ý không hề kìm nén.

"Sự tình cho đến bây giờ, liền làm cho tôi muốn làm một việc." Anh lạnh lùng liếc Niếp Tích, châm biếm một câu.

Niếp Tích lắc lắc cổ và cổ tay, cùng Niếp Ngân giống như tồn tại một cảm giác thoải mái, vẻ mặt cuồng ngạo tỏa vẻ xem thường: "Tôi bây giờ rất muốn ăn món bò bít tết do chính tay Tần quản gia làm, mặc dù đó là món bò bít tết khó ăn nhất mà tôi từng ăn, chỉ có điều nhẫn nại mà cảm nhận mùi vị của nó, đưa nó vào cái bụng đang đói, đây là cuộc sống của kẻ bất tài sao!" Vừa dứt lời, hai anh em một người cầm một cái ghế, ném qua cửa của

https://thuviensach.vn

lễ dường, mọi người thấy thế, đều vọt sang một bên, quỹ đạo của chiếc ghế ném đi, tạo ra cho cha con ba người một đường chạy trốn.

"Đầu tiên mang cha rời khỏi đây, tôi ở đây yểm hộ!" Hai anh em đồng thời hét lên, bày ra tư thế chiến đấu.

Niếp Nhân Quân mở hai bàn tay to ra, đặt lên đầu vai hai anh em, trong ánh mắt có sự lạnh giá: "Phải đi, thì ba người cùng đi, nếu thiếu một người, ta thề sẽ dùng đạn hạt nhân san bằng Somalia này!"

"Ha ha ha ha, tinh thần dũng cảm lóe lên sao? Vậy tiễn các ngươi xuống địa ngục, sum họp một nhà đi!" Niếp Nhân Hằng đi tới cửa, gắt gao mà đóng cổng chính.

Lãnh Tang Thanh tràn đầy oán hận và đi về phía trước, không có mục tiêu, chỉ là hướng về phía trước mà đi tới.

Nhớ lại bản thân mấy ngày nay, trong lòng cô không khỏi tự giễu.

Vô duyên vô cớ mà yêu một người đàn ông, lại luôn chịu đựng sự lạnh lùng của hắn, bất kể đi tới đâu đều nhận được muôn vàng sủng ái, ở chỗ này lại chịu đựng sự ủy khuất cả đời này cũng chưa gặp qua.

Tình yêu là như vậy sao? Mối tình đầu là như vậy sao?

Cô quay đầu nhìn thoáng qua Niếp Thâm, Niếp Thâm cũng không đi theo phía sau cô, mà một mình đi tới bên cạnh đài phun nước, lẳng lặng mà nhìn chính mình, anh giống như rất thích nơi đây.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh đầy nóng nảy mà đi tới bên cạnh anh, đôi mắt xinh đẹp chứa đầy sự thờ ơ khó gặp: "Này, không phải đi sao? Không phải muốn khiêu vũ sao? Anh còn ngốc nghếch ngồi chỗ này làm gì?"

Niếp Thân ngẩng đầu lành lùng mà nhìn cô, không còn mỉm cười, không còn sức sống, im lặng mà nhìn nước phun lên. Chỉ một lát, anh nhẹ nhàng nói ra một câu: "Tôi không thích đi theo phía sau người khác, tôi cũng tuyệt đối sẽ không đi theo phía sau người khác nữa."

Lãnh Tang Thanh ngẩn ra, dường như có chút suy nghĩ mà nhìn kỹ người đàn ông phía trước này.

Niếp Thâm dường như cũng không thích cô nhìn mình, đứng dậy, mỉm cười nói: "Cô sẽ lái xe sao?"

Tâm tình Lãnh Tang Thanh cũng không dễ chịu, lạnh lùng như cũ nói: "Vâng."

"Tốt, đi theo tôi." Dứt lời, Niếp Thâm đi trước Lãnh Tang Thanh một bước.

Lãnh Tang Thanh cũng không khước từ anh, đi theo phía sau anh, cô bây giờ, khó tránh khỏi có chút ngang bướng.

Hai người đi tới bên cạnh một chiếc xe thể thao màu trắng, Niếp Thâm mở cửa ngồi vào trong xe, Lãnh Tang Thanh cũng không nhiều lời, trực tiếp ngồi vào vị trí phó lái.

Niếp Thâm khởi động chân ga, vang lên tiếng ầm ầm, chiếc xe bắt đầu khởi động, trong nháy mắt đi tới cửa chính Niếp môn.

Bảo vệ cửa thấy xe Niếp Thâm, liền vội vàng mở cửa lớn.

https://thuviensach.vn

"Anh muốn mang tôi đi đâu?" Lãnh Tang Thanh có chút tự giễu chính mình, sự ngang bướng vừa rồi rất lớn, lúc này lại lộ vẻ cảnh giác.

Niếp Thâm nhìn Lãnh Tang Thanh trong kính hậu, mỉm cười: "Tiếp theo, cô muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, tôi đưa đến đây nên không thành vấn đề." Nói xong, Niếp Thâm mở cửa xe, chậm rãi rời đi, đầu cũng không quay lại.

Lãnh Tang Thanh một mình ngồi trong xe, nhìn đoạn đường phía trước.

Cô cũng không có cảm giác khó hiểu gì đối với hành động kì lạ này của Niếp Thâm, có lẽ tất cả suy nghĩ trong đầu cô là "Đoạn đường phía trước".

Mấy người bảo vệ rất chuyên nghiệp, không nhìn vào trong xe, nhưng trên mặt có thể nhìn ra sự xấu hổ, bọn họ không ngờ lại lưu ý đến chuyện này, cuối cùng, có đóng cửa hay không, đó là một vấn đề quan trọng.

Hồi lâu, Lãnh Tang Thanh cùng chiếc xe thể thao trắng tinh kia cũng không có động tĩnh gì.

Một người bão vệ thận trọng mà khiều người bảo vệ bên cạnh, dùng ánh mắt ra hiệu cho hắn qua bên đó xem rốt cục xảy ra chuyện gì. người bảo vệ bị khều vô cùng kháng cự lại mà lắc đầu, dùng ánh mắt giống nhau, ý bảo đối phương hãy tự mình qua đó.

Người bảo vệ kia vẻ mặt vô cùng oán hận, chỉ chỉ hai mắt của mình. Sau đó bảo vệ nhíu mày, thở dài một hơi, trong lòng hắn hiểu rõ đối phương đã đủ thảm rồi, cuối cùng không thể khiến cho "Mắt gấu trúc" này chịu thêm một quyền nữa, hắn nhìn vẻ sợ sệt của đồng nghiệp, cắn răng một cái, khó khăn mà đi qua chỗ Lãnh Tang Thanh.

https://thuviensach.vn

Động cơ đột nhiên vang lên, mọi người đều sợ tới mức tí nữa là ngồi xổm xuống đất, vừa mới đứng vững, đã thấy Lãnh Tang Thanh tự mình chạy như bay về phía trước.

"Được rồi, cứ như vậy đi, đừng tiếp tục đánh mất chính mình nữa. Mối tình đầu thì sao, loại chuyện này không phải cũng giống như "hồi ức" mới có vẻ tốt đẹp sao? Bây giờ mình đều có, không phải nên cảm thấy vui sao?" Lãnh Tang Thanh tủi thân mà mím chặt môi, gió thổi tung mái tóc, bay không mục đích mà phất phới trên mặt cô, như che đậy đi những tổn thương trong lòng cô.

Một đường bão táp, chân ga bị giẫm mạnh, chiếc xe như một ngôi sao rơi, gào thét mà xuyên qua đường núi, khiến cho người khác nhìn thấy, ngoài lo lắng, còn có yêu thương.

Trên đường chiếc xe chạy qua, để lại lá bay khắp nơi, để lại bụi cát đầy trời, để lại tiếng ầm vang không dứt, còn để lại giọt nước mắt trong suốt.

Chỉ có điều, ký ức, vẫn không bỏ đi được.

Bản thân vốn không nên tới đây, trong khoảnh khắc bước vào lãnh thổ Somalia, bản thân đã mang vận rủi, từ lúc bắt đầu đến giờ, chưa từng dừng lại.

Nhớ tới lúc đi vào biệt thự gì đó, Lãnh Tang Thanh kiên định về suy nghĩ của mình.

Lấy hết mọi thứ, rời khỏi nơi đây.

Chạy trên đường như bay, chưa từng suy nghĩ tới thời gian, nhưng dường như chỉ trong chớp mắt, đã đi tới nội thành, dân số Somalia cũng

https://thuviensach.vn

không nhiều, nhưng bất kể thế nào, Mogadishu lấy tư cách là thủ đô, vẫn có chút phồn thịnh.

Lãnh Tang Thanh chạy tới một cái ngã tư, dừng xe lại.

Nên đi đâu? Đúng vậy, nên đi đâu?

Lãnh Tang Thanh tức giận mà vỗ vào tay lái.

Quả thật, cô không biết làm thế nào mới trở lại cảng Mã Nhĩ Tạp, ngay cả rời khỏi, Thượng đế cũng bằng mọi giá cản trở cô gái xinh đẹp này.

Lái xe chạy tới ven đường, xuống xe, dự định tìm người qua đường hỏi đường, mặc dù nơi này nói tiếng Ả Rập, nhưng đối với một nhà ngôn ngữ học như Lãnh Tang Thanh mà nói cũng không thành vấn đề, nếu như thủ ngữ* cũng coi như một loại ngôn ngữ, ngôn ngữ cô thông thạo tổng cộng có chính loại.

** Ngôn ngữ của những người câm điếc sử dụng*

Bên cạnh chỗ dừng xe, chính là một công viên, cây cối bên trong thật xanh tốt, thảm cỏ xanh tươi, khiến cho sự ủy khuất trong lòng Lãnh Tang Thanh vơi đi nhiều.

Thế nhưng nhìn thấy những cặp tình nhân trong công viên, trên thảm cỏ, trên ghế đá, còn đi trên đường, cảnh tượng này khiến cho tâm tình Lãnh Tang Thanh lại loạn lên.

Cô tức giận mà đi tới ngồi đối mặt với một đôi tình nhân đang ngồi trên ghế đá, đối mặt với sự hạnh phúc của họ, đôi mắt Lãnh Tang Thanh mặc dù đang cười, trong lòng có chút căm hận mà xem thường.

https://thuviensach.vn

Đôi tình nhân này cũng phát hiện Lãnh Tang Thanh đang đi tới, ngạc nhiên mà đứng lên.

Lãnh Tang Thanh điều chỉnh lại khuôn mặt cứng ngắt của mình, làm ra vẻ tươi cười, chỉ có điều bên trong vẻ tươi cười có một tia hắc ám.

Cô đối với đôi tình nhân dùng tiếng Trung Quốc thật chuẩn mà nói: " Các người thoạt nhìn thật đúng là buồn nôn!"

Đôi tình nhân vẻ mặt mờ mịt, nhìn Lãnh Tang Thanh xấu hổ mà lắc lắc đầu.

"Thật sự nghe không hiểu." Lãnh Tang Thanh đắc ý nhìn hai người, nổi uất ức trong lòng, một chút đã hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Sau đó cô lại dùng tiếng Pháp, cũng với vẻ mặt đó mà nói với bọn họ: "Cặp đôi các người, đúng là để cho mọi người trên thế giới chán ghét mà."

Hai người chỉ vào lỗ tai, lễ phép mà xua xua tay, ý nói nghe không hiểu lời nói của Lãnh Tang Thanh, trong lòng Lãnh Tang Thanh không khỏi có chút dễ chịu.

"Chào anh chị, tôi muốn đi cảng Mã Nhỉ Tạp, phải đi như thế nào?" Lúc này, cô dùng tiếng địa phương.

Hai người thấy Lãnh Tang Thanh nói tiếng địa phương hình như có chút hưng phấn, vô cùng nhiệt tình mà giảng giải tỉ mỉ đường đi, khiến trong lòng Lãnh Tang Thanh, vì chút trêu chọc vừa rồi mà cảm thấy hổ thẹn.

Sau khi nói cám ơn, Lãnh Tang Thanh xoay người rời đi, mà đôi tình nhân vẫn tiếp tục nói, Lãnh Tang Thanh cảm thấy có chút hứng thú, liền bước chậm lại, mặc dù cô thấy hứng thú, nhưng vẻ mặt tái nhợt, lộ vẻ bất đắc dĩ.

https://thuviensach.vn

"Nếu thật có ngày tận thế, anh sẽ ở bên em chứ?" Cô gái hỏi.

Lúc cô gái đang yêu, chỉ số IQ quả thật giống như mới sinh ra. Lãnh Tang Thanh nhớ tới bản thân mấy ngày trước.

"Nhất định!" Người đàn ông kiên quyết trả lời.

Lúc đàn ông đang yêu, dũng khí quả thật cũng giống như mới sinh ra. Lãnh Tang Thanh nghĩ tới Niếp Ngân, bi thương mà thở dài.

"Nếu như ngày mai thành phố này sụp đổ, anh vẫn luôn ở bên em sao?" Cô gái tiếp tục khờ dại hỏi.

Người đàn ông suy nghĩ một chút, trả lời: "Không đâu!"

Lãnh Tang Thanh cảm thấy bất ngờ, bước chân càng chậm.

"Vì sao?" Cô gái hình như có chút mất hứng.

Người đàn ông nói tiếp: "Anh sẽ nghĩ cách cho em rời khỏi đây, không bị chút ảnh hưởng nào."

Cô gái hỏi: "Vậy còn anh? Sẽ không cùng em rời khỏi đây sao?"

Người đàn ông cười cười: "Anh tuyệt đối sẽ không để em gặp nguy hiểm, mà anh nhất định phải bên cạnh người nhà của mình, cùng mọi người chống đỡ nguy hiểm."

. . .

https://thuviensach.vn

Một cơn gió nhẹ, thổi qua toàn thân đang run rẩy của Lãnh Tang Thanh, chỉ thấy cô như tiễn đã rời cung, chạy vội tới chiếc xe, trong không khí rơi lại một giọt lóng lánh.

"Bất luận như thế nào! Niếp Ngân! Cái tên đáng ghét này!"

https://thuviensach.vn

Hồi 4 : Kẻ động tâm vạn kiếp bất phục

https://thuviensach.vn

Chương 46: Một màn kịch liệt

Niếp môn....

Lễ đường.

Mùi giết chóc tràn đầy trong mỗi phần tử không khí.

Niếp Nhân Quân, Niếp Ngân, Niếp Tích, ba cha con giống như những con thú bị bao vây, mỗi một tiếng thở đều nghe ra sự hung tàn trong đó.

Ngoại trừ những người trong gia tộc Niếp môn, mấy người phú giáp thương hào, nguyên thủ quốc gia, cũng đều vọt tới chỗ cửa chính, bọn họ cũng không hề muốn tham gia vào trận tranh đấu trong gia tộc này, càng sợ bản thân bị liên lụy, thấy Niếp Nhân Hằng đi đến chặn cửa chính lại, bọn họ lại dao động, đành phải khúm núm mà tựa vào góc tường.

"Đây là sự lựa chọn của các người sao? Xem ra cũng chẳng phải thông minh." Hai tay Isabella khoanh lại trước ngực, đối mặt với cảnh như vậy, cô gặp nguy không loạn, ánh mắt điềm tĩnh đến cả đàn ông cũng không điềm tĩnh được như vậy.

"Có lẽ không tính là thông minh, nhưng đây là lựa chọn duy nhất." Niếp Ngân khom người, nét cười còn đọng bên môi, hai mắt nhìn quét qua tất cả mọi người, đầy sát khí.

“Ngươi phải biết rằng, cho dù các ngươi có thể chạy ra khỏi đây, cũng không trốn thoát khỏi bàn tay Niếp môn, bất kể các ngươi có ở ngõ ngách nào trên thế giới, Niếp môn muốn tìm đến các ngươi cũng dễ như trở bàn tay." Isabella dường như muốn thuyết phục Niếp Ngân thu tay lại, dù sao lúc này, hành động của bọn họ sẽ làm cho chuyện mưu sát Niếp Nhân Thế càng thêm khó giải thích.

"Còn muốn tiếp tục tán gẫu sao? Đàn bà các người đúng là động vật phiền phức." Niếp Nhân Hằng ở một bên sốt ruột mà phàn nàn, sau đó lấy từ trong ngực ra một khẩu súng.

"Phằng phằng!"

https://thuviensach.vn

Khẩu súng này đã sớm hướng tới Niếp Tích mà bắn, thấy tay của con trai mình bị Niếp Tích bẻ gẩy, trong lòng hắn căm phẫn đã kiềm chế đủ lâu rồi.

Niếp Tích xoay người một cái, viên đạn không bắn trúng anh, bay lên cao, anh từ trong tay áo lấy ra một cây dao găm, lúc sắp rơi xuống, con mắt nhìn thẳng vào khẩu súng trong tay Niếp Nhân Hằng, tay phải vung lên, con dao găm nhanh chóng bay về phía Niếp Nhân Hằng.

Mặc dù Niếp Nhân Hằng to béo, nhưng khi còn thanh niên đã chịu nhiều đặc huấn đến hôm nay cũng xem như không bị bỏ phí, chỉ thấy hắn nghiêng người, con dao bay qua vạc áo trước của hắn, cắm phía sau hắn vài centimet trên tường, thân dao rơi xuống phân nửa.

Nhìn thấy một màn như vậy, những người vô tội khác cũng không ngốc nữa, tạo thành những tiếng thét chối tai, ào ào chạy ra cửa, một đoàn người chen chúc, Niếp Nhân Hằng dù to lớn cũng không chống nổi sự va chạm đó. Những người khác của Niếp môn cũng đều đi ra ngoài, so với người phát bệnh điên như Niếp Nhân Hằng, bọn họ không muốn hiến thân cho bạo lực.

Cùng lúc đó, bảo vệ của Niếp Nhân Hằng vẫn đợi lệnh từ bên ngoài cùng với quản gia La Sâm đã sắp xếp người đâu vào đó, tất cả đều chạy trở vào.

Niếp Nhân Hằng nhặt khẩu súng trên mặt đất, lần nữa giơ lên, nhưng ba cha con trước mặt đã sớm đều tự tìm chỗ thoát rồi, chỉ có điều trước mắt thì vẫn còn mấy người thế này có thể dùng đỡ đạn, Niếp Nhân Hằng hoàn toàn không đồng ý.

"Nhìn cái bàn trên lễ đài, coi phát đạn của tôi! Tôi phải giết hết những kẻ đồng bọn với hung thủ, tất cả sẽ biến thành tổ ong vò vẽ!" Khuôn mặt Niếp Nhân Hằng méo mó, lớn tiếng quát.

Mọi người, họng súng đều hướng về phía cái bàn, ra sức mà bóp cò, tiếng giống như một trận mưa trút nước, vang vọng khắp hoa viên của Niếp môn, những người không thuộc về Niếp môn, chạy vào xe tìm chỗ trốn cho mình, suy nghĩ cách rời khỏi chỗ này, tình cảnh hỗn loạn này.

https://thuviensach.vn

May mà, cái bàn là làm từ loại gỗ thượng hạng hơn nữa còn có lớp da thật bao chế mà thành, mấy viên đạn vẫn không có cách nào xuyên thấu, lộ ở một mặt bên ngoài, sớm bị rách tả tơi, Niếp Nhân Quân núp ở phía sau vẫn không bị tổn thương một chút nào, chỉ có điều, kiên trì không được bao lâu.

Niếp Tích trốn ở phía sau quan tài, nhìn tình cảnh của cha, nôn nóng vô cùng, nhưng bây giờ bất kể là ai cũng không thể lao ra, bằng không toàn thân lập tức sẽ giống như mặt ngoài của cái bàn, gay go nhất là, trên người cũng không mang theo súng.

Đúng lúc này, sau lưng Niếp Tích bị một người vỗ mạnh, anh cảnh giác mà nhìn lại, nhưng phát hiện ra là một khuôn mặt mỹ nữ, dùng ánh mắt nghi vấn mà nhìn chằm chằm mình.

"Tu Nguyệt! Sao cô lại ở chỗ này?" Niếp Tích vô cùng lo lắng trong đó cũng có chút ngạc nhiên.

Tu Nguyệt không để ý đến vẻ kinh ngạc của anh, túm lấy áo Niếp Tích, kéo lại, dùng mũi ngửi ngửi trên người Niếp Tích.

"Lần này không sai rồi."

Cô tiếp tục nắm lấy tay Niếp Tích, đem một khẩu súng lục màu bạc kín đáo đưa cho anh, vẻ mặt lo lắng mà có phần bình tĩnh: "Bắt tôi! Mau!"

Niếp Tích cầm khẩu súng nhìn thoáng qua, đôi mày níu lại, phải để một cô gái bảo vệ mình, đây là chuyện sỉ nhục nhất cuộc đời anh, nhưng tình hình trước mắt bắt buộc, chỉ có như vậy mới xoa dịu một chút tình cảnh khốn khó của cha.

"Anh chờ cái gì? Bác trai bên kia sắp không được rồi!" Tu Nguyệt lo lắng mà lớn tiếng nói.

Cô hiểu rõ vì sao Niếp Tích không tình nguyện, anh thậm chí tình nguyện chịu vài viên đạn, cũng không muốn cưỡng ép một nữ nhân, chỉ cần có cách khác, cho dù khả năng chỉ là một phần trăm, anh cũng sẽ sử dụng, thế nhưng với tình hình hiện tại, ngay cả biện pháp một phần trăm cũng không có.

Niếp Tích đấu tranh mà nhìn Tu Nguyệt, căm giận mà nói rằng: "Đối với tôi mà nói cũng không phải là chuyện tốt gì."

https://thuviensach.vn

Tu Nguyệt cười quyến rũ: "Mặc kệ thế nào, chỉ cần anh sống, với tôi mà nói chính là chuyện tốt."

Niếp Tích cúi đầu, nặng nề mà thở dài, sau đó lấy khẩu súng hướng lên trời nổ ba tiếng.

"Tất cả dừng lại cho tôi!" Anh khàn giọng mà rống lên.

Mọi người ngừng nổ súng, nhìn về phía quan tài bên này.

Niếp Tích đứng dậy, một cước đá văng quan tài phía trước, quan tài lăn mấy cái, thảm hại mà úp trên mặt đất, nửa thi thể cũng xuất hiện.

Mọi người nhìn thấy, Niếp Tích dùng ánh mắt tràn đầy căm hận mà nhìn Niếp Nhân Hằng, trên tay phải của anh cầm một khẩu súng lục, chỉa vào Tu Nguyệt đang ngồi xổm trên mặt đất, Tu Nguyệt toàn thân run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ, mặc dù không phải là tự nhiên.

"Đừng nổ súng! Cứu tôi!" Tu Nguyệt phối hợp hô lên.

"Tất cả dừng tay! Tất cả dừng tay!" Ngoài của lễ đường truyền đến tiếng lo sợ của chồng Tu Nguyệt, trong lòng hắn nóng như lửa đốt mà chạy vào lễ đường, cùng vào còn có cha hắn Niếp Nhân Nghĩa.

Tình huống đột ngột phát sinh, khiến cho quản gia La Sâm một mực đứng ngoài cửa xem trò vui cảm thấy có chút bất ngờ, chỉ có điều sau đó thì vẻ mặt khôi phục lại dáng vẻ bình thường....

Mọi việc có diễn ra đúng như kế hoạch không cũng như nhau, chẳng hề dùng tay mình đối phó với người nhà Niếp Ngân, hắn ở Niếp môn lâu như vậy, tự nhiên hiểu rõ mối quan hệ trong gia tộc Niếp môn, đây cũng là nguyên nhân hắn thông báo cho Niếp Nhân Hằng mang bào vệ tới.

Hành động bây giờ của Niếp Tích, tự nhiên sẽ chọc tức người nhà Niếp Nhân Nghĩa, nghĩ tới đây, hắn đắc ý cười nhạt.

Mà Niếp Hoán ngồi trên xe lăn trước mặt hắn, khóe mắt đã nhận ra phản ứng của La Sâm, đôi lông mày vô ý mà hiện lên một tia thất vọng.

"À? Đây không phải là con dâu của Niếp Nhân Nghĩa sao? Lớn lên không ngờ xinh đẹp như vậy." Niếp Nhân Hằng làm ra một bộ mặt ngạo mạn, say mê mà nhìn Tu Nguyệt, kéo dài từng tiếng.

Chỉ có điều hắn cũng không từ bỏ ý nghĩ, sao đó lần nữa giơ súng lên, chĩa vào Niếp Tích chuẩn bị bóp cò.

https://thuviensach.vn

"Ngươi điên rồi sao?" Niếp Nhân Nghĩa ở một bên chặn tay Niếp Nhân Hằng xuống, tức giận mà quát hắn, mà con hắn ở một bên không ngừng cầu xin Niếp Tích.

"Niếp Tích, ngươi thả cô ấy ra trước, chúng ta chuyện gì cũng có thể thương lượng!" Niếp Nhân Nghĩa quay lại Niếp Tích hét lớn, trong ánh mắt toát lên vẻ hoảng loạn.

"Không!" Niếp Tích không để ý đến lời nói của hắn, lắc đầu bất đắc dĩ, thực ra là anh càng không muốn nhiều lời, anh không hy vọng mọi người càng khắc sâu hình ảnh của anh lúc này.

"Ngươi rốt cục muốn thế nào?" Niếp Nhân Nghĩa thấy Niếp Tích không để ý đến mình, tâm tình có chút nôn nóng.

"Rời khỏi." Niếp Tích lạnh lùng nói ra hai chữ.

"Cứu em, ông xã, nhất định phải cứu em, mạng em không hề gì,cũng không thể liên lụy đến con chúng ta, không thể một xác hai mạng!" Tu Nguyệt càng châm dầu vô lửa mà nói.

Chồng cô nghe tiếng ngẩn ra, không biết gì mà nhìn bụng Tu Nguyệt một chút, lại nhìn vẻ mặt của cô: "Nhưng mà, chúng ta không phải..."

Niếp Nhân Nghĩa nghe được những lời này, hàm dưới như rớt xuống, hai con mắt mở giống như chuông đồng, cháu trai mình chưa ra đời đã gặp nguy hiểm, đây giống như muốn đòi mạng hắn.

"Được, Niếp Tích, chỉ cần ngươi thả Tu Nguyệt ra trước, chúng ta cái gì cũng có thể nói, tôi bảo đảm!" Niếp Nhân Nghĩa không ngờ lại đáp ứng với Niếp Tích.

"Thả hắn đi? Đây là tên phản đồ lớn nhất Niếp môn từ trước đến nay, tôi thấy ngươi điên rồi!" Niếp Nhân Hằng lần nữa giơ súng trong tay lên.

Niếp Nhân Nghĩa chặn trước họng súng, hổn hển mà nhìn chằm chằm Niếp Nhân Hằng: "Không được nổ súng! Hôm nay trước hết thả bọn họ ra, lại có vấn đề gì? Tình huống hiện nay, ngươi nhất định phải chiều ý tôi, nếu không Niếp Nhân Nghĩa tôi cho dù liều mạng, cũng sẽ dùng toàn bộ tài sản của tôi đối đầu với ngươi tới cùng.

Niếp Nhân Hằng hiện lên chút do dự, vẻ mặt âm tà mà nhìn Niếp Nhân Nghĩa, sau đó cười lớn: "Ha ha ha ha, chỉ bằng ngươi, ngươi có thể làm gì

https://thuviensach.vn

ta?"

Sau đó, hắn đẩy Niếp Nhân Nghĩa ra.

"Này hắn đâu? Tôi muốn biết hắn có thể làm gì ngươi."

"Cha! Đừng! Đừng nổ súng!"

Ngoài cửa.

Truyền đến âm thanh náo loạn.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Niếp Ngân một tay nắm tóc Niếp Nhiên, tay kia dùng súng chĩa vào đầu hắn, từ góc phòng từ từ đi tới.

Nhìn thấy con trai mình bị Niếp Ngân bắt giữ, cánh tay Niếp Nhân Hằng theo bản năng buông súng xuống, vội vã chạy ra khỏi lễ đường, căm phẫn cùng hoảng sợ mà nhìn chằm chằm Niếp Ngân.

Niếp Ngân dùng súng chỉ chỉ vào hắn, ý bảo hắn dừng di chuyển đến phía trước.

"Ngươi...Tên đê tiện nhà ngươi, đúng là xen lẫn trong đám người chạy ra sao?" Niếp Nhân Hằng lúc này, hàm răng nghiến lại mà phát ra tiếng.

Niếp Ngân cười nhạt một tiếng: "Quá vội còn không cẩn thận làm rớt súng của ngươi."

Đang nói chuyện, Niếp Nhiên muốn giãy giụa ra khỏi tay Niếp Ngân, ra sức mà giãy giụa, cũng không biết cánh tay Niếp Ngân nắm tóc hắn có phải là kiềm sắt không, với sức lực của hắn căn bản không thoát ra được, Niếp Ngân đối với sự giãy giụa của hắn dường như có chút tức giận, dùng cán súng dập vào đầu hắn một cái, máu đỏ trong nháy mắt chảy ra.

"Đừng làm càng!" Niếp Nhân Hằng la lớn, sự nóng ruột cũng giống như Niếp Nhân Nghĩa vừa nảy.

Niếp Ngân nhìn chằm chằm Niếp Nhân Hằng, khí lạnh bức người mà nói: "Ông cũng đã làm càng lâu như vậy rồi, tôi cũng muốn làm càng một lần."Niếp Nhân Hằng tức giận đến nổi tất cả ngũ quan đều méo mó, cánh tay cầm súng run lên, các gân xanh đều nổi lên, hắn không thể che đậy hết sự phức tạp này.

"Ngươi phải biết rằng, cho dù hôm nay chúng ta có thể buông tha cho các ngươi, số phận các ngươi cũng sẽ không thể thay đổi."

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân lộ ra vẻ mặt ngạo mạn, dáng tươi cười sắc bén khiến người khác run rẩy: "Tôi ngược lại muốn xem, rốt cục là ông sống lâu hay tôi sống lâu." Sau đó anh bảo kẻ dưới: "Mang cha ta lên xe."

Niếp Nhân Quân sửa lại quần áo, khóe miệng trề xuống, tràn đầy căm hận cùng kiêu ngạo mà nhìn quét qua từng người, đi ở trước mặt.

Niếp Tích đổi lại càng thuận tiện bảo vệ cha, ghìm súng, đi ở phía sau, cũng không ngờ tới, Tu Nguyệt cũng đứng dậy, đi tới giữa hai người, vẫn trong tình trạng bị bắt như cũ.

Vẻ mặt Niếp Tích có chút sốt ruột, chặn ngang cổ cô, giả bộ giơ súng chĩa vào đầu cô, thấp giọng bên tai cô mà nói: "Đại tiểu thư của tôi, cô còn muốn thế nào?"

Vẻ mặt Tu Nguyệt vẫn hoảng hốt như trước, nhỏ giọng trả lời: "Nhanh như vậy đã đem ân nhân cứu mạng vứt sang một bên rồi sao? Dẫn tôi đi."

"Đừng làm càn, tuyệt đối không được, cô như vậy sẽ càng thêm phiền phức." Niếp Tích kiên quyết từ chối yêu cầu của cô.

Đôi mắt thanh tú của Tu Nguyệt trong lúc đó hiện lên một chút giận dỗi, tay cô lén lút đưa ra phía sau lưng bấm Niếp Tích một cái: "Nhất định phải dẫn tôi đi, tôi trong lúc vô tình phát hiện một bí mất, ban đầu chỉ tưởng rằng là một chuyện nhỏ không liên quan, nhìn bây giờ nhìn lại, đối với anh mà nói cũng được coi như một bí mật lớn."

https://thuviensach.vn

Chương 47: Tất cả điên rồi

Niếp Tích bảo vệ cha, bắt thêm Tu Nguyệt, ba người đi ra khỏi lễ đường....

Ánh mặt trời chói lóa, trong nháy mắt bao trùm lấy cơ thể mọi người, khiến cho vài người trong nhất thời có phần không thích ứng.

Vừa mới nói tạm biệt với ánh nắng tươi đẹp không bao lâu, bây giờ lại trở nên xa lạ, giống như một thế kỉ rồi chưa gặp lại, chưa từng ấm áp như vậy, chưa từng rực rỡ như vậy.

Có lẽ, nguyên nhân không phải tại bản thân mặt trời, đối với bọn họ mà nói, Niếp môn vĩnh viễn là đêm đen.

Sắc mặt quản gia La Sâm rất khó xem, sự việc an bày trước mắt, Niếp Nhân Hằng giữ vai trò là "mồi lửa", nhưng hôm nay "mồi lửa" này đã tắt, tiếp theo dường như không còn cách nào có thể tiến triển thêm.

Hắn dùng khóe mắt liếc nhìn Niếp Ngân, tiếng thở trong người hắn phát ra sự không cam lòng.

"Niếp Ngân, hừ hừ, ngươi dường như lúc nào cũng có tài tìm được lối thoát khi bước vào đường cùng." Trong lòng hắn nghĩ, chỉ có điều cùng với vẻ mắt hưng phấn cùng lúc tồn tại.

Niếp Nhân Hằng thấy ba người điềm nhiên mà đi tới, trong lòng điên cuồng không thôi, hắn lần nữa giơ súng lên, chĩa vào Niếp Tích.

Mà Niếp Ngân cũng dùng cùng tốc độ, khẩu súng từ trên ngực, họng súng đã dán chặt vào thái dương của Niếp Nhiên.

"Con của ngươi đang ở trong tay bọn họ, ngươi điên rồi sao?" Niếp Nhân Nghĩa lần nữa chặn trước họng súng của Niếp Nhân Hằng.

Niếp Nhân Quân không hề sợ hãi, ngược lại còn cười, nhẹ nhàng đẩy Niếp Nhân Nghĩa ra, chính mình đứng trước họng súng của Niếp Nhân Hằng, khí cao ngang trời mà nhìn Niếp Nhân Hằng: "Nếu có thể ra tay, ngươi còn chịu uất ức đến bây giờ sao?" Đang nói chuyện, ông vỗ vỗ khuôn

https://thuviensach.vn

mặt của Niếp Nhân Hằng: "Tôi đang nghĩ hôm nay có phải ngươi hít ma túy quá liều rồi không, sao mà từ đầu đến cuối cứ giống như chó điên vậy."

Niếp Nhân Hằng nghe xong những lời này có chút kích động, vẻ mặt vô cùng dữ tợn, cơ mặt không ngừng giật giật, hai mắt đã bị che kín bởi những tơ máu căm hận, hắn cầm súng chỉa vào ấn đường của Niếp Nhân Quân, ngón tay trên cò súng có chút run run.

"Đừng! Cha, đừng kích động!" Niếp Nhiên cảm giác được sát khí từ cha, khàn giọng mà khuyên can, hắn chỉ sợ mạng của mình phải kết thúc sau phát súng của cha.

Niếp Nhân Hằng quay đầu, căm hận mà nhìn con trai mình, trong lòng giống như nham thạch nóng chảy bị nén dưới đáy núi lửa: "Không có hi vọng gì đâu!"

Niếp Ngân lạnh lùng than một tiếng, như dã thú hung hăng mà gầm nhẹ: "Nếu ngươi dám nổ súng, tôi tuyệt đối sẽ cùng lúc kết liễu mạng sống con trai ngươi, ngươi cứ chờ xem!"

Niếp Nhân Hằng thở dài, từ từ hạ súng xuống.

"Ngân nhi, Tích nhi, chúng ta đi!" Niếp Nhân Quân ngạo mạn mà cười, xoay người đi về phía xe.

Mà Niếp Ngân và Niếp Tích lại không có ý muốn đi, hai anh em rốt cuộc bắt đầu tìm kiếm trong đám người.

Chỉ có điều, cái người này rất dễ tìm được, Niếp Thâm ngồi ở bên cạnh đài phun nước, giống như một khán giả đang thưởng thức mọi chuyện đang phát triển bên này.

Hắn nhận ra hai anh em Niếp Ngân đang nhìn về phía này, vì vậy hơi cười cười, chỉ chỉ về phía cổng chính, khẳng định mà gật đầu.

Niếp Ngân cũng không biểu thị gì với hắn, vẫn vô cảm như trước, anh hạ khẩu súng trên người Niếp Nhiên xuống, cảnh giác mà đối diện với mọi người, lùi lại đi ở phía sau cha mình.

Niếp Tích bên này dường như sẽ nhẹ nhõm rất nhiều, Tu Nguyệt lại luôn tượng trưng mà giãy giụa một chút, chỉ có điều bởi vì cô chung quy chỉ là thân phận đàn bà, không ai lại để ý đến sự phản kháng không chút sức lực này của cô.

https://thuviensach.vn

Isabella theo đám người đi ra, đối với hành động của một nhà Niếp Nhân Quân lúc này, bà tỏ vẻ vô cùng bất mãn: "Ngân nhi, Tích nhi, các con thả người ra trước, nếu Niếp Nhân Thế không phải do các con giết, hành động của các con bây giờ quả thật là cực kỳ ngu xuẩn, giống như quả thật là các con giết, làm như vậy nhiều lắm chỉ có thể tranh thủ được thời gian đến xong đám tang. Chuyện ngày hôm nay còn rất nhiều chỗ đáng cân nhắc, có cô ở đây, nhất định sẽ cho các con một sự công bằng, nhưng nếu các con cứ đi như vậy, ngay cả một sự công bằng cũng không có, cô cũng không có cách nào giúp các con."

Niếp Nhân Quân cười nhạo một tiếng, mở cửa xe, một chân đặt vào bên trong, quay đầu nhìn Isabella: "Nếu ngươi có thể cho chúng ta công bằng, chúng ta sẽ không chết oan dưới đầu súng, công bằng loại này căn bản không có ở phạm vi giáo dục của Niếp môn."

Tiếp theo, ông giơ tay chỉ vào mọi người: "Niếp Nhân Quân tôi là một người quang minh lỗi lạc, chuyện đã làm nhất định sẽ không nói không, mà chuyện chưa từng làm, muốn đỗ lên người tôi không dễ dàng như vậy đâu. Chuyện hôm nay, tôi sẽ tìm ra trong thời gian ngắn nhất, cho mọi người một sự công bằng, nếu trong thời gian này, có ai muốn tìm đến nhà chúng tôi gây phiền phức, có khả năng cứ việc đến thử xem, tôi lúc nào cũng hoan nghênh!"

"Thiếu gia, không thể cứ cho bọn họ đi như thế." Quản gia La Sâm cúi thấp người nhỏ giọng nói với Niếp Hoán. Sắc mặt hắn lúc này vô cùng khó chịu, thế nhưng những người chưởng sự trước mặt như vậy, chung quy cũng không đến phần hắn nói chuyện.

Niếp Hoán đánh tay ra hiệu, quản gia La Sâm đẩy hắn đến phía trước đoàn người, hắn tháo mặt nạ ô-xy xuống, cũng không quay lại Niếp Nhân Quân, mà là nhìn thẳng Niếp Ngân, trong ánh mắt không có phẫn nộ, cũng không có căm hờn, dường như có ý khác.

"Tôi cho các ngươi thời hạn bốn ngày, nếu đến lúc đó các ngươi không thể đưa ra bằng chứng, đội hình máy bay chiến đấu sẽ biến chỗ các ngươi thành địa ngục."

https://thuviensach.vn

"Thiếu gia, cậu..." Quản gia La Sâm đối với quyết định này của Niếp Hoán không muốn tán thành.

Niếp Hoán chậm rãi giơ tay lên, cắt ngang lời nói cũa hắn.

Niếp Ngân không nói gì, ánh mắt khiếp người nhìn quét qua mọi người ở đây, sau đó đá Niếp Nhiên một đá, ngồi vào trong xe.

Niếp Nhiên vẫn ôm cái đầu đang chảy máu như cũ, thất tha thất thiểu mà chạy về phía cha, mà Niếp Nhân Hằng lại làm ra bộ mặt không chịu thua kém, thờ ơ liếc mắt nhìn Niếp Hoán một cái.

Niếp Tích vỗ vào bả vai Tu Nguyệt, đem cô nhét vào trong xe, bản thân vừa tính lên xe, chợt nghe Niếp Nhân Nghĩa ở bên kia hô to: "Niếp Tích, sao còn chưa thả cô ấy?"

Niếp Tích xấu xa mà cười, cái loại đặc biệt ngỗ nghịch này lại xuất hiện trên mặt anh: "Mang về làm áp trại phu nhân, còn có thể tìm một vợ bé." Nói xong, anh chui vào trong xe.

Niếp Tích khởi động xe, anh chọn rời khỏi từ cửa bên hông, bởi vì phía cửa chính, Niếp Nhân Nghĩa và con trai đang chạy xe tới.

Đạp chân ga, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi tầm mắt mọi người, chỉ để lại tiếng động cơ điếc tai.

Mà cùng lúc đó, một chiếc xe thể thao màu trắng, nhanh chóng mà tiến vào từ cửa chính.

Niếp Ngân là vì suy nghĩ cho bản thân, lo lắng trong tình cảnh hỗn loạn, bản thân sẽ có nguy hiểm, cho nên mới đưa mình rời khỏi.

Sau khi đã hiểu được suy nghĩ của Niếp Ngân, Lãnh Tang Thanh một đường lao thẳng về Niếp môn, sử dụng thời gian, gần hai phần ba thời gian rời khỏi.

Dọc theo đường đi, cô đã suy nghĩ hàng vạn lần.

Cô có nghĩ tới, Niếp môn là nơi dầu sôi lửa bỏng, thế giới đó dường như thoát ly hoàn toàn với thế giới bên ngoài, bản thân trở về giống như rơi vào miệng cọp lần nữa;

Cô có nghĩ tới, bản thân trở về nhất định sẽ chọc cho người đàn ông kia tức giận, nếu hai bên phát sinh tranh chấp, anh có thể vì bảo vệ mình mà bị

https://thuviensach.vn

phân tâm, bản thân sẽ liên lụy anh;

Cô có nghĩ tới, anh đã từng hỏi qua mình có hiểu thế nào là tình yêu. Hiểu không? Bản thân gặp anh là may mắn hay bất hạnh? Khi đại não còn đang suy nghĩ, cơ thể và tim đã bắt đầu hành động trước, đã bắt đầu hướng về người đàn ông ấy mà lao đến.

Cho dù đó là nơi dầu sôi lửa bỏng, cho dù đó là nơi hang hùm miệng cọp, mặc dù bản thân đã rời khỏi, nhưng không ngờ ở lại nơi đây mới là điều cô muốn, yêu hận trổi dậy, là nỗi đau khổ lớn nhất.

Cái tên ngốc này cũng muốn đem mình khờ khỏi, anh hẳn là đã nghĩ đến cả chuyện từ trước đến giờ, bản thân cô so với anh càng rõ ràng hơn, nếu có cô ở đây, sự hãm hại của quản gia La Sâm và Niếp Hoán căn bản sẽ không được dễ dàng.

Anh lại tức giận thì thế nào, cô không hiểu tình yêu thì thế nào, có nơi nào dạy về thứ này sao?

Bản thân thấy anh che chắn cho mình khi bị quản gia La Sâm tấn công, mà lúc hấp hối, trong lòng đau đớn là không thể nghi ngờ;

Bản thân thấy anh nằm trên giường bệnh, khi cần lấy máu của mình để duy trì mạng sống, bản thân là cam tâm tình nguyện;

Bản thân khi nghe anh nói những lời tình nồng mật ý, lớn tiếng yêu cầu cô khi chưa được sự cho phép của anh tuyệt đối không được rời khỏi anh, lòng trung thành trong lòng cô là thật sự tồn tại;

Khi cô mỗi lần nhiệt tình, anh đều dội một chậu nước lạnh, mà lúc đó bản thân không hề nản lòng, anh lại mặc nhiên không lên tiếng, phương thức của anh là kéo cô vào lòng, trong lòng cô mâu thuẫn đã ngấm ngầm quấn lại ...

Còn cần cái gì khác nữa?

Dọc theo đường đi, cô tự hỏi hàng ngàn lần.

Tốc độ nhanh như chớp, tiếng động cơ ầm ầm, chấn động cây hai bên đường.

May mà, đường này chuyện phục vụ Niếp môn, cũng không có nhiều xe.

https://thuviensach.vn

Không may, từ phía xa đã trong thấy đám người vây quanh ngoài cửa lễ đường.

"Không xong rồi, sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ!" Lãnh Tang Thanh nơm nớp lo sợ nhìn về phía đám người, lúc này tốc độ cũng chậm lại.

Trong không khí dày đặc như vừa có trận mưa bom, còn lưu lại mùi thuốc súng nồng nặc, điều này làm cho tim của Lãnh Tang Thanh càng thêm lo lắng bất an.

Từng chút, từng chút mà tiến lại gần đám người, cô cũng không xuống xe, cũng không tắt máy, nhìn bầu không khí không tốt này khiến cô đề cao cảnh giác.

Lúc đài phun nước, cô lần nữa thấy Niếp Thâm, trên mặt hắn cũng không có gì thay đổi, dường như quan hệ giữa những người ở đây đối với hắn không có gì liên quan, trên mặt chỉ có một biểu cảm - mỉm cười.

Niếp Thâm thấy Lãnh Tang Thanh quay lại, hơi cười cười, hướng về phía cô phất phất tay.

Nhưng Lãnh Tang Thanh lại không có thời gian, cũng không có tâm tình đáp lại hắn, đôi mắt xinh đẹp của cô đảo một vòng, cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Niếp Ngân.

Người của Niếp môn cũng chú ý đến tốc độ chậm rãi của chiếc xe này, thấy được người trên xe, có một số người vui mừng, có một số người lại đặc biệt vui mừng.

Niếp Nhân Hằng nghênh ngang mà đi tới, chặn phía trước đầu xe, một tay đặt ở trên đầu xe, điều này khiến cho Lãnh Tang Thanh không còn cách nào, buộc phải dừng lại.

Cô cũng không lập tức xuống xe, mà nhanh nhẹn khóa cửa xe, yên tĩnh mà nhìn chằm chằm động tác của Niếp Nhân Hằng, bàn tay toát mồ hôi, mồ hôi từ cơ thể cô, làm ướt cả áo sơ mi trắng, lúc này như ẩn như hiện.

Những người khác cũng đều bước lại, vẻ mặt vô cảm mà nhìn Lãnh Tang Thanh trong xe.

"Bắt cô ta, cô ta là vợ chưa cưới của Niếp Ngân, có cô ta trong tay, không tin Niếp Tích sẽ không trả lại con dâu cho tôi!" Niếp Nhân Nghĩa

https://thuviensach.vn

hổn hển thấy Lãnh Tang Thanh trở lại, giống như gặp được ân nhân cứu mạng, ba chân bốn cẳng mà chạy về phía bên này.

"Niếp Tích bắt con dâu ông! Chạy trốn sao? Niếp Ngân đâu? Niếp bá bá đâu? Cũng cùng chạy thoát sao?" Lòng của cô trong nháy mắt đóng băng, bởi vì cô rất rõ, tiếng súng lớn như vậy tuyệt đối không thể hai ba phát súng có thể làm được, hơn nữa nếu đã tới nông nổi bắt ép, vừa rồi nhất định đã xảy ra xung đột kịch liệt, chỉ có điều, thông qua lời Niếp Nhân Nghĩa nói, có thể xác nhận một chút, mặc dù không rõ có bị thương không, mọi người hẳn là đã rời khỏi đây rồi.

Thế nhưng đó chỉ là suy đoán, lòng của cô cũng không bình tĩnh được.

Lúc này, Niếp Nhân Hằng đi tới bên cạnh cửa xe, điên cuồng mà mở cửa.

Hành động này khiến Lãnh Tang Thanh sợ hãi, cô hét lên một tiếng, nhưng vẫn rất bình tĩnh mà tìm kiếm chìa khóa còn chưa rút khỏi xe, chuẩn bị lao khỏi nơi đây.

Niếp Nhân Hằng thấy hành động của cô, cười dữ tợn, vung cánh tay, một đấm đánh bể cửa xe, một bàn tay lông lá, siết chặt bàn tay đang muốn vặn chìa khóa của Lãnh Tang Thanh.

"Thả tôi ra! Cái tên khốn nạn này!" Lãnh Tang Thanh dùng hết sức đánh lại bàn tay đầy lông lá.

Bất kể giãy giụa thế nào, bàn tay của Niếp Nhân Hằng vẫn không nhút nhích chút nào, hắn say mê mà nhìn chằm chằm Lãnh Tang Thanh đang đánh loạn xạ, nhìn răng, môi, cười lạnh: "Muốn tôi buông cô? Tôi thế mà lại yêu cô suýt chết rồi, từ hôm nay trở đi cô là của tôi. Ha ha ha ha!"

Niếp Nhân Nghĩa vội vàng chạy tới, túm tay Niếp Nhân Hằng, chỉ có điều với sức lực của hắn, cũng không nhút nhích chút nào.

"Niếp Nhân Hằng, ngươi đủ rồi đó! Tôi cảnh cáo ngươi, đừng làm càng, cô ta là thẻ bài duy nhất có thể đổi lại vợ cho con trai tôi, tôi không cho phép ngươi làm hại cô ta, càng không cho phép ngươi mang cô ta đi!"

Thời gian qua, Niếp Nhân Nghĩa có vẻ ngoài nhã nhặn, lúc này cũng trở nên sắc bén như vậy.

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Hằng hơi nghiêng mặt, dùng ánh mặt rất khinh thường mà nhìn hắn: "Hoặc là cô ta, hoặc là con dâu của ngươi, tôi nhất định phải có một người, ngươi quyết định đi."

Niếp Nhân Nghĩa nghe vậy ngẩn ra, ánh mắt đầy giết chóc mà nhìn Niếp Nhân Hằng, sau đó, hắn từ trong túi móc ra một khẩu súng, chĩa vào thái dương của Niếp Nhân Hằng.

"Kẻ điên nhà ngươi, tôi không muốn quyết định gì hết, mau thả cô ta ra, không nên ép ta!"

Niếp Nhân Hằng đem chìa khóa xe rút ra, chậm rãi thẳng lưng lên, một đôi mắt điên cuồng hung ác mà nhìn chằm chằm Niếp Nhân Nghĩa, lớn tiếng thét lên: "Muốn bắn tôi sao? Bắn đi! Bắn đi! Cha mày hôm nay trong lòng căm hận nhất định phải tìm người trút ra!"

https://thuviensach.vn

Chương 48: Sự dũng cảm của Tu Nguyệt

Niếp Nhân Nghĩa cũng không tỏ ra yếu thế, không chịu lép vế mà đem súng về trên ngực, một tay kéo áo Niếp Nhân Hằng, đem hắn ấn trên thân xe, ánh mắt đầy sát khí đối diện với Niếp Nhân Hằng, hắn thực sự sẽ nổ súng....

Lúc này, quản gia La Sâm thì thầm bên tai Niếp Hoán cái gì đó, Niếp Hoán sau khi nghe được, hơi nhíu mày, trong ánh mắt có chút suy nghĩ.

"Đủ rồi." Trong đám người truyền ra tiếng của Niếp Hoán, mặc dù rất yếu ớt, nhưng vẫn tồn tại một sự sợ hãi trên người hắn như trước.

Người trong gia tộc Niếp môn đều rất rõ, chỉ cần hắn còn sống, chủ nhân hợp pháp của Niếp môn chính là hắn, cho nên cũng không dám láo xược.

Hai người Niếp Nhân Hằng và Niếp Nhân Nghĩa, lúc này cũng thu lại sự nóng nảy, nghiêng đầu nhìn quản gia La Sâm chậm rãi đẩy Niếp Hoán ra.

Niếp Hoán tháo mặt nạ ô-xy xuống, ngẩng đầu nhìn Niếp Nhân Hằng, ánh mắt mặc dù vô lực, nhưng vẫn tồn tại sự uy nghiêm của người kế thừa chiếc ghế chủ tịch.

"Niếp Nhân Hằng, tôi kính trọng mà gọi ông một tiếng chú ba, người con gái này, chỉ sợ là ông không có cách nào làm tổn hại đâu."

Vẻ mặt Niếp Nhân Hằng không hề giận dữ: "Tại sao? Chẳng lẽ ngươi cũng cho rằng dùng cô ta có thể đổi lại con dâu của Niếp Nhân Nghĩa sao? Đừng ảo tưởng."

Hắn một tay đẩy Niếp Nhân Nghĩa đang đè mình ra, vẻ mặt căn hận mà tiếp tục nói: "Bọn chúng khờ dại cho rằng, bắt cóc con dâu của Niếp Nhân Nghĩa, có thể bảo toàn tính mạng, chẳng lẽ ngươi cũng nghĩ như vậy sao? Thật buồn cười. Chỉ sợ bọn họ bây giờ đang nghĩ cách mà chạy trốn, còn có thể có tâm trạng mà quan tâm đến cô gái này sao?"

https://thuviensach.vn

Niếp Hoán bất đắc dĩ mà cười cười, ánh mắt nhìn Niếp Nhân Hằng có chút khiêu khích: "Không không không, tôi nghĩ là ông hiểu lầm rồi, lời nói của tôi vừa rồi, kỳ thực là lời khuyên chân thành. Nói cho ông một tin rất có tính khiêu chiến, người con gái này, anh cả của cô ấy, tên gọi là Lãnh Thiên Dục."

Nghe được tin này, mọi người có mặt ở đây đều lấy làm ngạc nhiên, đều thì thầm to nhỏ với nhau, chỉ có điều biểu tình trên mặt rất không nhất trí.

Sau khi Niếp Nhân Hằng nghe xong, sắc mặt đột nhiên trầm xuống: "Thủ phán của Mafia, Lãnh Thiên Dục?"

Niếp Hoán cười nhạo: " Cái tên này thật khó nghe, sợ người khác không nhớ nổi tên sao?"

Con mắt của Niếp Nhân Hằng đảo một vòng, cánh mũi mất tự nhiên mà phình to, giống như không chịu nổi mà kêu lên: "Hừ, vậy thì sao, tài lực của Niếp môn mạnh như vậy, người mạnh còn có người mạnh hơn, lại đem một tên mafia nhỏ bé để vào trong mắt sao."

Niếp Hoán xua xua tay, cắt ngang lời nói của Niếp Nhân Hằng: "Tôi nghĩ, ông lại hiểu lầm rồi, những thứ này đều là của Niếp môn, không phải của ông, Niếp môn hiển nhiên sẽ không để mafia này vào mắt, nhưng nếu ông cũng cảm thấy ông có khả năng, ông tha hồ làm gì cô ấy, tôi sẽ không quản, thế nhưng đến khi mafia bên kia tới đòi lại công đạo, tôi cũng sẽ không quản."

Niếp Nhân Hằng ngừng lời, vẻ mắt oán hận mà nhìn Niếp Hoán, hắn biết rõ nếu không có sự chống đỡ của Niếp môn, bản thân không có khả năng đấu với mafia, huống hồ vì loại chuyện không nhận ra người mà kết oán với băng đảng mafia, chuyện của mỗi chưởng sự trong Niếp môn mọi người sẽ không ra sức giúp đỡ.

Niếp Hoán hiển nhiên sẽ không quan tâm đến ánh mắt của Niếp Nhân Hằng, hắn hơi nghiêng đầu, đối với quản gia La Sâm mà dặn dò: "Gọi người đến, đem cô gái này trói lại."

Quản gia La Sâm lập tức hô một tiếng, lập tức mấy người đầy tớ chạy tới, tay chân nhanh nhẹn mà trói Lãnh Tang Thanh lại, Lãnh Tang Thanh cũng không giãy dụa, cô hiểu rõ cho dù giãy dụa cũng không có lợi ích gì,

https://thuviensach.vn

hàm răng cắn chặt môi dưới, phẩn nộ mà nhìn chằm chằm Niếp Hoán và quản gia La Sâm, khuôn mặt đẹp đẽ quật cường không thua kém gì đàn ông.

Quản gia La Sâm tàn ác mà nhìn Lãnh Tang Thanh, khóe miệng cong lên: "Xem ra Lãnh tiểu thư và Niếp môn này duyên phận thật sâu nha."

"Thế nhưng..." Niếp Nhân Nghĩa đối với hành động của Niếp Hoán tỏ vẻ hoang mang.

"Chuyện của ông giao cho Niếp môn xử lý, ông không cần lo lắng." Dứt lời, hắn ra hiệu cho quản gia La Sâm.

Quản gia La Sâm đối toàn bộ chưởng sự cúi đầu chào, đẩy Niếp Hoán, chậm rãi đi về phía biệt thự, Lãnh Tang Thanh cùng với mấy người đầy tớ bắt cô đi theo sau.

Niếp Tích vẫn là một tay đua xe chuyện nghiệp, đã từng tham dự nhiều cuộc thi đấu, mặc dù chưa từng đứng nhất, nhưng chưa từng đứng thứ ba.

Dọc theo đường đi, anh chạy như con thoi, cũng không phải muốn mau thoát đi, mà là đối với việc lớn sau này, có một loại tâm tình. vẻ mặt anh tà mị, bướng bỉnh bất kham mà cười, vô lăng thậm chí toàn bộ thân xe, hình như cũng hóa thành một với cơ thể anh, tại chỗ ngoặc hay chướng ngại vật trước mặt, anh thật điêu luyện.

Niếp Nhân Quân ngồi ở phía sau, cũng chung một bộ dạng cao ngạo đắc ý, mặc dù ông luôn nhắc nhở Niếp Tích cẩn thận một chút, nhưng thật vui sướng tràn trề với tốc độ này, cũng khiến cho ông cũng phá lệ mà hưởng thụ.

Đàn ông, không phải là chỉ cần hai thứ sao?

Tốc độ và rượu mạnh.

Niếp Ngân lại làm vẻ mặt đóng băng, lẳng lặng mà nhìn mạc bay ngoài cửa sổ, đôi mày chao lại, có chút suy nghĩ.

Chuyển qua một cái khom, Niếp Tích đột nhiên thắng lại, đem xe dừng lại, mọi người thuận đà đập mạnh về phía trước, cũng cắt đứt sự miên man suy nghĩ của Niếp Ngân.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích quay đầu nhìn Niếp Ngân: "Chúng ta, có muốn tìm Thanh nhi trước không?"

Những lời này cũng đang làm Niếp Ngân đăm chiêu suy nghĩ, anh giương mắt nhìn Niếp Tích, lạnh lùng nói một câu: "Lái xe đi, cô ấy sẽ quay về biệt thự." Nói xong, anh đem ánh mắt lần nữa chuyển sang cửa sổ.

Niếp Tích miễn cưỡng mà cười cười, khởi động xe.

"Bị anh vô tình mà bỏ qua, nếu là tôi, làm sao còn có thể làm như không có chuyện gì mà trở về? Tôi nghĩ, cô ấy bây giờ đã mua vé máy bay rồi, đau khổ mà chờ đợi chuyến bay ly biệt." Niếp Tích tỏ vẻ không quan tâm mà nói, một lòng liên tục dõi theo, nhưng mà tiếc rằng chuyện này nếu không phải đại ca chủ động, bản thân cũng không có biện pháp mở lời trước.

Niếp Ngân không nói gì, vẫn khuôn mặt lạnh lùng mà nhìn ngoài cửa sổ, trong đầu anh lần nữa quay về với hình ảnh để cho Lãnh Tang Thanh chạy đi, cảm thấy giọng điệu lúc đó có chút nghiêm khắc, nhưng nguyên nhân là tình hình lúc đó, nếu không làm như vậy, cô làm sao ngoan ngoãn mà rời khỏi, nếu cô đúng là cô, bản thân cũng sẽ không lo lắng như vậy.

Niếp Ngân lại bất tri bất giác mà nhớ đến một nữ đặc vụ khác, trong lòng tạo nên một tia căm ghét.

"Thanh nhi, kêu là Thanh nhi, loại xưng hô này là để anh gọi sao? Anh nên gọi là chị dâu chứ." Tu Nguyệt có chút đố kỵ, hai tay khoanh phía trước, mất hứng mà chế giễu.

"Hơn nữa, đó là đại ca của anh..."

Lúc này, Niếp Tích dùng toàn lực mà bẻ tay láy, toàn bộ người trên xe nghiêng mạnh về một bên, cắt ngang lời nói của Tu Nguyệt.

"Không có chuyện gì, thì ngậm miệng lại đi, bây giờ rất nhiều quốc gia không phải đã có lệnh nghiêm cấm hành khách nói chuyện phiếm với tài xế rồi sao?" Niếp Tích thoáng mang theo ý cảnh cáo mà nói với cô.

Tu Nguyệt có chút giận dỗi mà vuốt lại mái tóc dài, bộ dáng hờn gận mà nhìn ngoài cửa sổ.

"Được rồi, cô không phải nói có cái bí mật kinh thiên động địa sao? Là cái gì?" Niếp Tích dò hỏi.

https://thuviensach.vn

Nhưng bị Niếp Tích cấp cho ngữ khí đó, Tu Nguyệt sao còn có thể để ý đến anh, cô vẫn nhìn ngoài cửa sổ, giống như không nghe thấy gì, vẻ tự đắc càng cao.

"Này, tôi rất nghiêm túc mà hỏi cô, lại muốn chọc giận tôi sao?" Niếp Tích bày ra bộ mặt tức giận, gầm nhẹ với Tu Nguyệt.

Tu Nguyệt không thèm quan tâm anh có tức giận không, vẫn xem như không có việc gì mà thưởng thức cảnh vật ngoài cửa sổ, lẩm bẩm, “Somalia này là một quốc gia nghèo túng, cần phải tiếp cận nhiều hơn với thế giới bên ngoài, cho dù là một chuyện nhỏ, ví dụ như hành khách không thể cùng nói chuyện với tài xế."

Niếp Tích bất đắc dĩ mà lắc đầu, vẻ mặt thẳng thắng đầu hàng trước mặt người phụ nữ này, còn lại Niếp Nhân Quân ở phía sau phá lên cười.

"Cô là con dâu Niếp Nhân Nghĩa phải không?" Trong giọng nói của ông mang theo sự hiền từ của bậc trưởng bối.

Tu Nguyệt quay đầu lại, điệu bộ giống như tiểu thư khuê các: "Cứ xem là vậy đi, Niếp bá bá, tên của con là Tu Nguyệt, thật vinh hạnh gặp người, càng vinh hạnh cùng người trải qua việc hôm nay."

Niếp Nhân Quân nhìn cô gái đặc biệt làm người khác yêu quý này, trong lòng rất vui vẻ: "Thật không ngờ, nhìn qua một cô gái yếu mềm như vậy, đối mặt với chuyện hôm nay có thể bình tĩnh, cô cùng Tích nhi của ta là hảo bằng hữu sao?"

Tu Nguyệt dùng khóe mắt liếc Niếp Tích một cái, cười nhạt nói: " Không thể nào, con đời này chỉ có hai hảo bằng hữu, một là bà xã của con Bối Sa Lỗ, nó là một con chó thuần chủng giống Đức, còn con kia là vợ hai Bối Niếp Tích."

Niếp Tích nghe đến đó thiếu chút nữa bị sặc, vì khiến cho Tu Nguyệt câm miệng, anh lần nữa bẻ cua, chỉ có điều lần này Tu Nguyệt đã có phòng bị, gắt gao ôm chặt ghế ngồi, hoàn toàn không bị ngã về trước, ngay cả tóc cũng không rối.

"Tích nhi, cẩn thận một chút, Tu Nguyệt tiểu thư bây giờ sắp làm mẹ đó." Niếp Nhân Quân đối với Niếp Tích lên tiếng khiển trách.

https://thuviensach.vn

"Cô ta? Mẹ?" Vẻ mặt Niếp Tích phản đối: "Thấy bộ dạng chồng của ta lúc đó mù tịt không? Sợ rằng chồng của cô ta ngay cả cái bớt của cô ta màu gì còn không biết, cô gái này mưu mô quỷ kế đếm không xuể đó chứ."

Những lời ngày cũng là trong lúc vô tình nói ra khi anh và Tu Nguyệt quan hệ.

Niếp Nhân Quân hiển nhiên sớm có dự liệu, trầm mặc không nói mà cười.

"Niếp bá bá, nếu có một ngày người thật sự phát hiện Tu Nguyệt có thai, không cần nghi ngờ, đứa bé này đúng là cháu của người." Ý tứ của Tu Nguyệt không chút giấu giếm, thẳng thắng mà nói với Niếp Nhân Quân.

"Ha ha ha, tôi cũng muốn sớm ôm một cháu trai đây." Niếp Nhân Quân sung sướng mà cười ha hả: "Chỉ có điều, bất kể như thế nào, thật sự cám ơn cô ngày hôm nay đã hi sinh để cứu chúng tôi."

Tu Nguyệt tùy ý mà vuốt tóc, lộ ra ngũ quan vô cùng xinh xắn, trong ánh mắt dịu dàng ẩn chứa một chút tham lam: " Vậy Niếp bá bá thưởng cho cháu chút gì đi?"

Hai mắt Niếp Nhân Quân nhấp nháy, có chút hứng thú mà trả lời: "Tu Nguyệt tiểu thư, cô muốn thứ gì, có tâm nguyện gì chưa làm xong, cứ việc nói thẳng, có thể làm được, Niếp Nhân Quân tôi nhất định nghĩa bất dung từ."

Trong đôi mắt của Tu Nguyệt có chút tà mị, lập tức sáng lên: "Cũng không phải thứ gì giá trị, con muốn người đem Niếp Tích hứa gả cho con."

Niếp Nhân Quân nghe vậy ngẩn ra, sau đó lại bắt đầu cười ha hả.

Tay Niếp Tích đặt trên vô lăng cũng không yên, cánh tay anh vòng qua Tu Nguyệt, dùng sức mà đặt cô ở vị trí phó lái, tháo dây an toàn, đem cô mà gắt gao cài lại.

"Nha đầu thối! Đừng nói lung tung!" Nói xong, anh một chân đạp ga, xe lao như bay về phía trước giống như biến mất ở cuối con đường.

https://thuviensach.vn

Chương 49: Ai giống ai?

Biệt thự...

Tần quản gia đã gấp rút mà chực chờ tại cổng, nhìn thấy mấy người trở về, ông vội vội vàng vàng mà chạy tới nghênh tiếp.

"Tiên sinh, thiếu gia, mọi người không có việc gì chứ!"

Niếp Nhân Quân vỗ vỗ vai Tần quản gia, khóe miệng cong lên một khí phách vương giả: "Chỉ là trải qua một chút sóng gió thôi."

Ba người khác lần lượt xuống xe.

Đôi mày của Niếp Ngân nhíu lại, đôi mắt đông lại nhìn quét qua toàn bộ sân nhà.

Sau đó, có chút thất vọng.

Thư phòng.

Bốn người ngồi tán loạn bên trong, bầu không khí nghiêm túc, nhưng không hề khẩn trương.

"Tiếp theo, chúng ta nên làm thế nào?" Niếp Tích đứng bên cửa sổ, nhìn ngọn đèn thưa thớt trên cảng Mã Nhỉ Tạp, ngọn đèn thủy tinh phản chiếu trên khuôn mặt ngang ngạnh của anh.

Niếp Nhân Quân lắc lắc ly rượu đỏ, khí vững như sơn: "Sắp xếp lại mọi chuyện, chỉ có cách cư xử của ba người vô cùng khác thường, Niếp Hoán, La Sâm, còn có Niếp Nhân Hằng, ta nghĩ tất cả chuyện này đều là do bọn chúng thông đồng sắp đặt, ta nghĩ nên tìm Niếp Nhân Hằng nói chuyện."

Niếp Tích xoay người, đi tới trước mặt cha, trên mặt có chút lo lắng: "Cha, con nghĩ cách này không được, với tính cách của Niếp Nhân Hằng, hắn không phải là người có thể nói chuyện, hơn nữa, bây giờ tìm hắn thương lượng, sợ rằng sẽ có nguy hiểm."

Niếp Nhân Quân ung dung mà cười: "Nếu tìm hắn nói chuyện, ta hiển nhiên sẽ có suy tính của ta."

https://thuviensach.vn

Ông đứng dậy, bước thong thả đến bên cửa sổ, nhìn phía xa: "Niếp Nhân Hằng này mấy năm nay tại Nam Âu tin tức rất lớn, ta đoán là hắn nghĩ con trai mình không có cách nào ngồi vào vị trí chủ tịch, cho nên ở bên kia mà lén lút thành lập thế lực cho riêng mình, có lẽ là muốn cho bản thân con đường lui, mà chính phủ cũng không nợ hắn."

"Nam Âu? Mười mấy nguyên thủ quốc gia bên kia đều là con nợ của cha, cha tính lấy cách này để ra điều kiện sao? Nhưng mà..." Niếp Tích cũng không nói thêm, vẻ lo lắng trên mặt vẫn chưa tan biến.

Niếp Nhân Quân thở dài: "Trò hề này chính là muốn dồn chúng ta vào chỗ chết, không cắt đứt thứ gì, sợ chúng ta cũng khó thoát thân."

Hai mắt ông nhìn về phía xa, nhưng trong mắt lại tràn đầy sát khí, sự câm phẫn này cũng không phải đối với Niếp Nhân Hằng, mà ban đầu vị trí chủ tịch đáng lẽ dễ như trở bàn tay, nhưng Niếp Hoán không biết tại sao sống lại, ông tốn hao suy nghĩ cho tới nay, chỉ là công cóc, trong khoảnh khác Niếp Hoán xuất hiện tất cả đều đông lại, đều này làm cho ông buồn bực không thôi, nhưng cũng chưa hết hi vọng.

"Niếp bá bá, con biết một việc, con nghĩ đối với mọi người hẳn là rất quan trọng." Tu Nguyệt buông quyển sách trong tay xuống, đi tới sau lưng Niếp Nhân Quân, cánh tay như ngọc rất tự nhiên mà khoác lên cánh tay của Niếp Tích.

Nhìn xuống hành động này, hành động của Tu Nguyệt khiến cho trong lòng anh có chút bực mình, chỉ có điều anh cũng không phản ứng lại, anh biết rõ với tính cách của Tu Nguyệt, bản thân bây giờ nếu đẩy cô ra, cô sẽ không tiếp tục nói nữa.

Niếp Nhân Quân xoay người, nâng cao sự chú ý: "Chuyện gì?"

Vẻ mặt của Tu Nguyệt rất bình tĩnh: "Ngày mai quản gia La Sâm sẽ đi Las Vegas, gặp một người quan trọng."

"Hả?"

Niếp Nhân Quân và Niếp Tích đồng thời mở to mắt.

"Làm sao cô biết?" Niếp Tích vội vàng hỏi.

Trên mặt Tu Nguyệt hiện ra tia nghiêm túc mà Niếp Tích chưa từng thấy qua: "Bởi vì Niếp Nhân Nghĩa cũng sẽ đi. Tôi là vô tình nghe được vợ

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Nghĩa nói chuyện, mới biết được chuyện này."

Thấy vẻ mặt hai cha con nghi ngờ, cô tiếp tục nói: " Mặc dù không nghe từ đầu, nhưng phần sau tôi nghe rất rõ, Niếp Nhân Nghĩa nói chuyện với vợ trên máy bay trực thăng, hơn nữa ông ấy nhất định phải đi, xem ra hình như rất sợ đối phương, vợ ông ấy hỏi có ai cùng đi. Tôi khẳng định nghe được tên quản gia La Sâm, hơn nữa chỉ nói có một cái tên, ông ấy dặn dò nhiều lần không được tiết lộ cho người của Niếp môn."

Sau khi Tu Nguyệt nói xong, thư phòng yên tĩnh trong chốc lát, mọi người lâm vào trầm tư.

"Con đoán, có thể là Niếp Nhân Thế không?" Niếp Nhân Quân lần nữa thong thả bước đi tới cửa sổ, uống cạn ly rượu đỏ, tà mị mà cười.

Niếp Tích nhún vai coi thường mà nói một câu: "Vậy cũng chỉ có tận mắt đi xem mới biết được."

"Tôi về bên kia trước, xem có thể nghe được địa điểm mà bọn họ hẹn không." Tu Nguyệt vội vàng nói.

Niếp Nhân Quân quay đầu rất vui mừng mà nhìn cô gái xinh đẹp này, khóe môi bình tĩnh mà nói một câu: " Ngược lại không cần vậy, muốn điều tra hành tung của bọn họ, việc này rất dễ. Chỉ có điều tôi sợ Niếp Nhân Nghĩa sốt ruột, muốn đem cô mau chóng trở về. Nếu hắn sau lưng cùng La Sâm có quan hệ, tôi cũng không cho hắn có chút mặt mũi."

Đang nói chuyện, ông đi tới bên cạnh Niếp Ngân một mực không lên tiếng, một phần lông mày ông giãn ra.

Niếp Ngân vẫn hình như có chút suy nghĩ mà ngồi ở trên ghế, khi anh vừa ngồi xuống đã châm điếu xì gà, đến bây giờ đã tắt hoàn toàn, nhưng anh vẫn kẹp ở trên tay, dường như không hề phát giác, trên vẻ mặt thản nhiên tồn tại một lớp ngụy trang rất dày, nhưng chỏ có điều vẫn là trực giác của một người cha đối với con trai.

"Có chuyện gì?" Niếp Nhân Quan nhẹ nhàng khoát tay lên vai Niếp Ngân.

Niếp Ngân trần tĩnh mà ngẩng đầu nhìn cha, nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo không cần lo lắng.

https://thuviensach.vn

Sau đó anh điều chỉnh lại một chút, đứng lên, châm điếu xì gà đã dập tắt trên tay lúc nãy: "Chuyện này cha không cần quan tâm, giao cho con và Tích hai người là được. Loại người giống như Niếp Nhân Hằng, không có tư cách để cha đi tìm hắn nói chuyện."

Tiếp theo, anh lấy tư cách huynh trưởng nói chuyện với Niếp Tích: "Tin tức của Tu Nguyệt rất hữu dụng, quản gia La Sâm này nhất định có chuyện, chúng ta nắm chắc thời gian chia nhau hành động, cậu đi Las Vegas trước, tôi quay về Niếp môn có chút việc, sau đó lập tức sẽ đi cùng cậu tụ hợp.

"Quay về Niếp môn?" Tất cả người trong phòng không hiểu Niếp Ngân muốn làm cái gì.

Niếp Ngân hít sâu một hôi xì gà, một bộ dạng anh trong sương mù đặc biệt thầm trầm.

"Nếu người tại Las Vegas không phải là Niếp Nhân Thế, vậy Niếp Nhân Thế nhất định còn đang ở trong Niếp môn. Hơn nữa, Niếp Hoán ngay từ đầu không buông tha, về sau lại cho chúng ta thời gian xoa dịu chuyện này, cũng hiểu được bên trong có chuyện."

Nói xong, anh một mình rời khỏi thư phòng.

Nhưng người khác cũng không nói nhiều lời, cùng lúc nhận thức được sự sắp xếp của anh, về phương diện khác, mọi người cũng ít nhiều hiểu rõ chuyện trong lòng Niếp Ngân đang nghĩ, cho nên không quấy rầy anh.

"Đại ca anh so với anh giống hơn!" Tu Nguyệt khiêu khích Niếp Tích.

Niếp Tích liếc cô một cái, có chút phản đối: "Tối hôm nay đừng vào phòng tôi."

Tu Nguyệt tại phần eo rắn chắc của anh ra sức nhéo một cái: "Tôi không chỉ muốn trở về phòng với anh, còn muốn đi theo anh tới Las Vegas đấy."

Lúc này đã là hừng đông sáng.

Niếp Nhân Quân đi ra từ phòng sách, lại phát hiện vẫn liên tục ở đó đến bây giờ, cũng không phải một người, còn có Tần quản gia đã bắt đầu chờ ở cửa.

Tần quản gia thấy Niếp Nhân Quân đi ra, không hề nhiều lời, mà lẳng lặng đi theo phía sau ông, vẻ mặt xanh mét, Niếp Nhân cũng chưa từng gặp qua.

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Quân xoay người nhìn khuôn mặt c...ủa Tần quản gia, lông mày có chút nhíu lại: "Thế nào?"

Đôi mắt Tần quản gia mệt mỏi, mạnh mẽ gạt bỏ lấy lại dáng tươi cười: " Không có chuyện gì, tiên sinh, thời gian không còn sớm, trờ về phòng nghỉ ngơi đi."

Niếp Nhân Quân bình tĩnh mà nhìn nụ cười mất tự nhiên này, trong lòng không hiểu mà mọc lên chút chua xót, ông vui vẻ mà cười cười, vỗ vai của Tần quản gia: "Khi tôi không dặn ông ở bên ngoài chờ tôi, ông có thể không cần chờ tôi, khi tôi không dặn ông lo lắng cho tôi, ông cũng cố gắng đừng lo lắng. Tuổi của ông không còn nhỏ, nên chú ý đến thân thể, tôi thật hi vọng ông có thể sẽ chăm sóc tôi ít nhất ba mươi năm đấy, tôi sẽ sống cho đến lúc đó, cho nên ông cũng đừng làm tôi thất vọng."

Nói xong, ông mỉm cười xoay người, đi tới phía trước vài bước, ánh mắt sáng lên lại cảm giác được Tần quản gia hơi chấn động, ủ rủ cúi đầu, không cùng đối diện.

Ông lần nữa đi trở về, đứng trước mặt Tần quản gia, khóe miệng hạ xuống, tiếng thở thấp xuống, lại để lộ sự nghi vấn với Tần quản gia.

Tần quản gia chậm rãi ngẩng đầu lên, khóe mắt đầy những vết nhăn của tuổi tác, nhìn bây giờ nhìn qua, lại rắn rỗi rất nhiều.

"Tiên sinh, tôi chỉ là một quản gia, không thuận tiện nghe ngóng nhiều chuyện lắm, nhưng bất luận thế nào, cũng xin tiên sinh phải bảo trọng thân thể, dù sao cũng đừng để bản thân gặp nguy hiểm."

Đôi mày của Niếp Nhân Quân nhíu lại, đối mắt với thỉnh cầu của Tần quản gia có phần thương cảm, có thể lý giải, nhưng vẫn cảm thấy đột ngột.

"Hai ngày này cũng không có nghỉ ngơi tốt."

Tần quản gia cúi đầu: "Không dám dối tiên sinh, bắt đầu từ tối hôm qua, trong lòng tôi có một loại bất an, có một dự cảm không tốt, hôm nay chờ tiên sinh trở về, cảm giác mỗi phút như là một năm."

Niếp Nhân Quân thở dài, ung dung mà cười cười, ông hiểu, người lớn tuổi, sẽ lo lắng nhiều chuyện xung quanh: "Ông nghĩ nhiều rồi, bây giờ về phòng ngủ một giấc thật ngon, sáng mai không cần ông tự mình chuẩn bị bữa sáng, đây là mệnh lệnh."

https://thuviensach.vn

Tần quản gia dường như còn muốn ở lại bên Niếp Nhân Quân thêm một lúc, nhưng không được không chấp nhận mệnh lệnh, ông hơi nghiêng người, hướng đến phòng mình mà đi tới, đi rất chậm chậm, di rất lo lắng.

Nhưng người lo lắng không phải chí có một mình ông, nhìn Tần quản gia chậm rãi rời đi, phần ung dung của Niếp Nhân Quân vừa rồi có phần giảm xuống.

Nguy hiểm? Có hai người con trai ưu tú như vậy bên cạnh, bản thân còn có thể có nguy hiểm gì? Nhưng rõ ràng là một chuyện vui, bản thân lại không có chút vui sướng.

Ông cũng không quay về phòng mình, mà đi tới phòng Niếp Ngân.

"Cốc cốc cốc cốc", sau khi gõ cửa, Niếp Nhân Quân mở cửa đi vào trong, nhưng bên trong bên ngoài khắp ngõ ngách cũng không thấp tăm hơi của Niếp Ngân. Niếp Nhân Quân cũng không vào phòng tìm lại có thể kết luận Niếp Ngân không có trong phòng, đây có lẽ là sự ăn ý của cha con, giống như ông biết rõ muốn đi sân thượng.

Tất cả đèn trên sân thượng đã tắt rồi, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến tầm nhìn của một người trên sân thượng, bởi vì ngọn đèn xung quanh sân thượng rất sáng, làm ánh sáng ở sườn núi này như ban ngày, chỉ có điều chỗ bị che dường như tối hơn.

Niếp Nhân Quân đẩy cửa, rõ ràng thấy được một người ngồi ở giữa ghế, cũng rõ ràng nhìn ra người này chính là Niếp Ngân.

Niếp Ngân ngồi ở đó, không nhúc nhích, bây giờ là ban đêm, rõ ràng hiện ra không phải là sự im lặng, càng khiến Niếp Nhân Quân cảm giác chính là cảm giác trầm tư, trên cái bàn cạnh Niếp Ngân, thấy được ánh lửa của diếu xì gà nhưng sắp tắt, còn một bóng đen hình chữ nhật, hộp xì gà cỡ nhỏ, có thêm một thứ, làm cho người khác rất dễ nhận ra đó là chiếc điện thoại.

Niếp Nhân Quân không nói gì, cũng không bật đèn, một mình đi tới tủ rượu đặc chế, tự rót cho mình một ly rượu đỏ, sau đó đi vòng qua hàng rào, nhìn về phía xa.

"Khuya rồi mà còn uống rượu như thế, không tốt cho cơ thể." Một âm thanh trầm ổn lại rất có từ tính từ phía sau lưng Niếp Nhân Quân truyền tới.

https://thuviensach.vn

"Không thử, làm soa biết rốt cuộc có được hay không?" Ông xoay người, đối mặt với Niếp Ngân, làm động tác cheers, sau đó từ tốn nhấp một ngụm rượu.

"Nếu chuyện gì cũng phải thử, cả người sẽ có trăm ngàn vết thương." Niếp Ngân lạnh lùng nói.

Khóe miệng Niếp Nhân Quân cong lên: "Nhưng ngay cả can đảm thử cũng không có, đời người sẽ có trăm ngàn hối tiếc."

Niếp Ngân cười nhạt, cuối cùng tiếp tục cầm lấy điều xì gà sắp tắt: "Can đảm, những thứ này chỉ dùng để bảo vệ những thứ qua trọng của bản thân, những thứ khác không được dùng đến."

Niếp Nhân Quân lắc lắc ly rượu đỏ: "Bản thân coi cái gì là quan trọng, sao đó can đảm bảo vệ nó, cha con chúng ta nói chính là cùng một đạo lý."

Hai cha con cách nhau mấy thước, căn bản không thấy rõ vẻ mặt đối phương, nhưng ngay trong hoàn cảnh thế này, dường như trong lòng hai người là một không gian rộng lớn, rất có dũng khí đối mặt nhau.

Hai cha con đồng thời không lên tiếng, nhìn nhau thật lâu, mặt dù hai bên đều không thấy rõ mặt đối phương, nhưng có thể thấy rõ lòng dạ đối phương. Sau đó, hai người đều nở nụ cười, âm thanh không lớn, nhưng lay động cả đêm tối.

Niếp Nhân Quân đi tới phía trước quầy rượu, lần nữa rốt thêm rượu, ngồi đối diện Niếp Ngân, một ly đặt ở trước mặt, bên kia một ly, nhưng tất cả tâm trí của ông dồn ở chiếc điện thoại của Niếp Ngân, đem điện thoại đặt dưới ly rượu.

Niếp Ngân hiển nhiên chú ý tới hành động có ý đồ khác này của cha, chỉ có điều anh cũng không biểu hiện ra ngoài.

Thật giống như khi còn nhỏ đánh cờ với cha, hai cha con đánh cờ đều là đi b bước, cho nên trước mắt tổn thất một sĩ, hai cha con hoàn toàn không tỏ vẻ gì.

"Niếp môn đúng là một nơi đáng sợ." Niếp Ngân lạnh lùng nói.

Mặc dù những lời này có ý nói sang chuyện khác, nhưng thật là cảm giác chân thật mà Niếp Ngân cảm nhận được.

https://thuviensach.vn

Anh thân là thủ lĩnh của đặc vụ, từng vô số lần cùng hắn đạo và bạch đạo chém giết lẫn nhau, giống như cơm bữa, nhưng vẫn khiến cho anh tồn tại cảm giác bất an, cũng chỉ có Niếp môn này.

Niếp Nhân Quân cười nhạt, hỏi lại Niếp Ngân: "Trên thế giới này còn có thứ để cho con sợ sao?"

Niếp Ngân giương mắt nhìn cha, đềm tĩnh mà nói: "Con không phải thần thánh, hiển nhiên sẽ sợ."

"À? Vì vậy mới nói, Loài người là một loại có kết cấu phức tạo, sẽ sợ chuyện..." Nói đến đây, Niếp Nhân Quân dừng lại một chút, tăng thêm giọng tiếp tục nói: "Cũng sẽ có chuyện hoang mang. Con nói có đúng không?

Nghe xong cha nói, Niếp Ngân có chút xúc động, anh cười nhạt, không nói gì, hai mắt bình tĩnh mà nhìn cha, vẻ mặt có thay đ6ỏi khác.

Niếp Nhân Quân cũng không quan tâm đến ánh mắt của Niếp Ngân, ông ngẩng đầu nhìn bầu trời, u oán mà thở dài: Cũng không biết Thanh nhi bây giờ ở đâu? Có mang theo tiền trên người không? Một cô gái trẻ như vậy, không biết ở một đất nước xa lạ có nguy hiểm gì hay không?"

Vẻ mặt Niếp Ngân sa sầm xuống, ánh mắt vốn nhìn chằm chằm cha, lúc này cũng bất tri bất giác mà nhìn chiếc điện thoại dưới ly rượu, có chút suy tư.

"Lại nói thêm, cũng là cha có lỗi với Thanh nhi, chỉ lo nghĩ tới những lễ nghi vun vặt, cũng không nghĩ tới tình cảnh của cô ấy một khi phát sinh nguy hiểm, mỗi lần nghĩ tới đây, cha đều cảm thấy trong lòng như có kim châm." Niếp Nhân Quân tiếp tục ở một bên mà nói.

Niếp Ngân cầm lấy ly rượu trên điện thoại, uống một ngụm lớn, sau đó đặt ở trên bàn, không buông.

"Cha muốn nói gì? Cha của con."

Niếp Nhân Quân không trả lời thẳng câu hỏi của Niếp Ngân, ung dung mà nhìn Niếp Ngân buông ly rượu xuống, trên mặt nở nụ cười thản nhiên: "Không phải nói đã trễ thế này, không nên uống rượu sao?"

Niếp Ngân cười lạnh: "Bất kể là thân thể của con, vẫn là thân thể của con, cũng đã trăn ngàn thương tích rồi."

https://thuviensach.vn

"Vậy Thanh nhi thì sao? Con muốn là nỗi đau lớn nhất cuộc đới cô ấy sao?" Niếp Nhân Quân tiếp tục hỏi, trong giọng nói có sự nghiêm khắc của cha, cũng có sự lo lắng của cha.

Niếp Ngân hơi sợ một chút, đứng dậy đi đến cửa: " Cha trong lúc này nói chuyện đó thật kỳ quái, huống hồ ngày mai còn có chuyện quan trọng hơn."

Niếp Nhân Quân cười nhạt một tiếng: "Thế nào? Con ngay cả dụng khí đối mặt cũng không có sao?"

Lời vừa nói ra, Niếp Ngân vừa muốn bước tiếp lại thu chân lại, đứng tại chỗ.

"Con có can đảm uống ly rượu đỏ, con có dũng khí khiến bản thân trăm ngàn vết thương, nhưng không có can đảm gọi chiếc điện thoại dưới ly rượu sao?"

"Có một số việc, cha không cần biết." Niếp Ngân lạnh lùng nói một câu.

Niếp Nhân Quân đứng dậy, có chút tức giận mà cười lớn vài tiếng: "Ha ha ha, cha không biết chuyện Lãnh Thiên Dục, hay không biết chuyện Thượng Quan Tuyền, hay không biết chuyện chuyện khiến con lo lắng lúc này?"

Ba câu hỏi quả thật khiến cho trong lòng niếp Ngân cả kinh, anh quay đầu, anh quay đầu nhìn người cha vừa quen thuộc vừa xa lạ này, nhưng trên mặt anh vẫn duy trì vẻ thong dong điềm tĩnh.

"Cha đã điều tra?"

Khóe miệng Niếp Nhân Quân cong lên: "Với cha mà nói, việc này rất đơn giản."

Niếp Ngân không hề tức giận việc cha điều tra mình, đây là chuyện trong khả năng anh dự liệu.

"Cha đã biết rõ mọi chuyện, cũng có thể hiểu rõ vì sao con không gọi điện rồi chứ."

Niếp Nhân Quân nói giọng quở trách: "Cha chính là đã biết tất cả mọi chuyện, cho nên mới muốn con gọi cuộc điện thoại này."

Niếp Ngân cũng trở nên có chút kích động: " Chẳng lẽ cha cho rằng cách làm của con trước kia là đúng sao? Con cho rằng bản thân sẽ rất đắc ý,

https://thuviensach.vn

con có thể oán hận, nhưng sau đó con phát hiện mọi chuyện căn bản không theo ý con muốn."

Niếp Nhân Quân vỗ mạnh cái bàn, tao ra tiếng động vô cùng điếc tai, cắt ngang cảm xúc của Niếp Ngân.

Ông có chút nóng nẩy mà hỏi Niếp Ngân: "Con hiểu được tình yêu sao?"

Một câu nói hình như có tiếng vọng, nhiều lần lặp lại trong ta Niếp Ngân.

Đúng vậy, một câu nói quen thuộc biết bao, bản thân không phải đã từng chất vấn người khác sao? Tại soa hình như vấn đề rất đơn giản, nhưng bây giờ xuất hiện trong đầu lại không có đáp án chứ? Mất đi Tiểu Tuyền, ban thân cho đến hôm nay vẫn cảm thấy trong lòng rất đau, mỗi lần nhớ tới Lãnh Thiên Dục cướp mất Tiểu Tuyền, bản thân sẽ không cách nào không chế được sự phẫn nộ, đây chẳng lẽ không phải là tình yêu sao? Nhưng tại sao đáp án này trong lòng mình càng ngày càng không xác định chứ?

Niếp Ngân điều chỉnh lại tâm trạng, thở dài một hơi, khôi phục lại vẻ lãnh đạm vốn có: "Con không muốn thảo luận vấn đề này với cha nữa, con đi ngủ trước, cha cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi." Nói xong, anh đi thẳng ra cửa, không có ý dừng lại.

"Tốt thôi, biết rõ trong lòng con suy nghĩ chuyện gì, là đàn ông của Niếp gia nhà ta, cứ theo ý mình dũng cảm mà làm."

Niếp Nhân Quân vừa dứt lời, Niếp Ngân liền biến mất khỏi cánh cửa của sân thượng, chỉ còn lại cánh cửa chưa khép hoàn toàn.

"Hừ, tiểu tử thối, ở phương diện này con làm sao bì được với đứa em trai của con."

Nói xong, Niếp Nhân Quân tức giận mà đi cạnh hàng rào, một tay đỡ con lươn, một tay thò vào trong. Sau đó, ông từ trong lòng móc ra một chiếc điện thoại, mở ra là ảnh của Ruby, đó là ảnh chụp chung của hai người, Ruby cười rất hạnh phúc, bản thân lúc đó cũng rất vui vẻ.

"Tiểu tử thối, ngươi so với ta cũng còn kém xa." Nói xong, ông không quan tâm đến thời giờ, gọi điện cho Ruby.

https://thuviensach.vn

"A lô ... Có chuyện gì?" Bên kia là âm thanh còn chưa tỉnh ngủ, mềm mại, ngấm vào lòng người.

Niếp Nhân Quân đối với điện thoại la lớn: "Tôi rất can đảm mà nói cho em biết, ngoài người vợ duy nhất của tôi, em chính là người phụ nữ duy nhất của tôi! Tiếp tục ngủ đi." Nói xong liền cúp điện thoại, đùng đùng nổi giận mà đi về cánh cửa sân thượng.

https://thuviensach.vn

Chương 50:Trở về Niếp môn

Sáng sớm.

Sương sớm từ đêm qua vẫn còn chưa hết.

Hai chiếc xe xếp song song tại cửa vào của biệt thự.

Hai chiếc xe giống nhau và hai người ngồi bên trong cũng giống nhau, một chiếc hiện lên vẻ lịch lam, một cái xe khác hiện lên về kiêu ngạo bất tuân.

"Tích, nhớ kỹ mục đích lần này, chỉ cần tìm được vấn đề chính xác là có thể rút lui , không cần dây dưa nhiều với hắn, trăm ngàn không được lộ thân phận của mình." Niếp ngân rất bết tính cách Niếp Tích, có chút lo lắng lại dặn dò.

"Được, em đã biết....." Niếp tích đáp lại anh trai mình, nhưng còn chưa nói xong, đã bị Tu Nguyệt ngồi ở bên cạnh gương mặt rất nghiêm túc, đem đâu Niếp Tích ấn sang một bên, hiện ra hiện ra tâm mắt Niếp Ngân.

"Anh cứ yên tâm, có tôi ở đây sẽ găn cản Niếp Tích gây phiền phức ." Tu Nguyệt nở nụ cười mê hồn, ngữ khí phá lệ sang sảng.

Niếp ngân gật gật đầu, không nói gì nhiều, ánh mắt lộ ra vẻ tin tưởng.

"Nha đầu chết tiệt kia! Nơi này là đâu mà tới phiên cô lắm miệng!" Niếp tích hất người Tu Nguyệt ra, nổi giận đùng đùng với nàng quát. Miệng vừa nói nhưng tay thì không quên sửa lại mái tóc vừa bị Tu Nguyệt làm rối.

"Chẳng lẽ anh muốn đi kế hôn sao?" Tu Nguyệt nhìn Niếp Tích sửa lại mái tóc, lộ ra ánh mắt hèn mọn, trong lòng không được tự nhiên châm chọc nói.

"Có lẽ tôi đi chuyến bay này nhìn thấy tiếp viên hàng không nào xinh đẹp, không chừng liền sau đó kết hôn luôn." Vẻ mặt Niếp tích xấu xa nói với Tu Nguyệt.

Vẻ mặt Tu Nguyệt nhất thời rất nghiêm túc, tuy tức giân nhưng vô cùng me người:"Tốt, kết hôn a, tôi xem người nào không sợ thảm thương gả cho

https://thuviensach.vn

anh."

Niếp tích vẻ mặt tức giận của Tu Nguyệt , đắc ý nở nụ cười, còn huýt sao.

Tu Nguyệt lúc này càng thêm tức giận , căm tức nhìn phía trước, dồn dập thở phì phò.

Lúc sao cô liếc mắt nhìn Niếp Tích vẫn còn sửa lại kiểu tóc, phẫn nộ đánh tiếp, hai tay ở trên đầu của hắn liều mạng chà đạp , làm Niếp Tích vừa sửa lại tóc thì đã rồi tinh, rối mù.

"Tôi đời này ghét nhất là ai thôi sáo trước mặt tôi, anh còn thổi nữa, cho ngươi thổi! Cho ngươi thổi!"

Hành động này của cô làm cho Niếp Tích kinh ngạc, một hồi sửng sốt, tiếp theo chậm rãi quay đầu trừng mắt Tu Nguyệ, trên mặt hiện lên vô số u oán.

"A! Cái nha đầu chết tiệt kia! Cô xuống xe cho tôi! Có nghe hay không, mau xuống xe!"

Niếp tích hét lớn, cảm giác thực mạnh mẽ, nhưng lúc này lại có chút buồn cười, mấy người hầu ở bên ngoài cũng nhịn không được vụng trộm che miệng cười.

Mà Niếp Ngân bên kia, truyền ra âm thanh motor,đôi mày kiếm vẫn bình tĩnh, không bị cái gì ảnh hưởng đến tâm tình.

Niếp tích nghe được âm thanh, chạy nhanh nhìn về phía niếp ngân.

"Đại ca....."

Niếp Ngân quay đầu, đời câu nói tiếp của Niếp Tích.

Vẻ mặt Niếp tích hiện lên một tia rối rắm, theo sau tiếp tục nói:"Không nên để tâm tình xen lẫn vào công việc, dễ dàng ra nguy hiểm ."

"Không cần nhiều chuyện." Niếp ngân nói ra một câu, nhìn lại phía trước, chuẩn bị khởi động xe.

"Đại ca!"

Niếp tích lại hô.

Niếp ngân lại quay đầu, biểu tình có chút không kiên nhẫn:"Còn có chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Khóe môi Niếp Tích nói một tiếng, bình tĩnh cười cười:"Trưởng họ Niếp gia, sẽ dựa theo ý nghĩ của mình dũng cảm mà đi làm."

Tong mắt Niếp Ngân lộ ra có chút phẫn ý, nhìn chằm chằm Niếp Tích:"Xú tiểu tử, nghe lén người khác nói chuyện."

Niếp Tích vô tội nhún vai, làm ra bộ mặt ủy khuất :"Đêm qua em ngủ trong phòng đã rất bình yên, phải nói là các người quấy đến em nghỉ ngơi mới đúng đi."

Niếp Ngân không để ý đến Niếp Tích, cũng không muốn nghe hắn lải nhải nữa, gẫm mạnh chân ga, biến mất khỏi tầm mắt Niếp Tích.

Bao gồm người làm vườn, người vệ sinh ở bên trong, tất cả người hầu Niếp môn, bọn họ phải bên trong Niếp môn, nếu môn về thăm người thân, cần phải xin chỉ thị trước, bất quá mỗi ngày đều có cố định thời gian cho bọn họ đi ra ngoài mua ít đồ dùng hằng ngày của mình.

Bọn họ ra ngoài bằng một chiếc xa hoa đại ba, thì bọn họ trở về cũng là chiếc xe này, hiện tại chiếc xe này đã chậm rãi xuất hiện ở tầm mắt niếp ngân .

Niếp Ngân cười lạnh một tiếng, đúng vậy, hết thảy hắn lên kế hoạch trong trước.

Hắn ném điếu xì gà trong tay xuống, hắn im lặng rời đi ẩn dấu bên ngoài Niếp môn.

Chiếc xe đại ba ở trước cửa niếp môn đã ngừng lại, vài hộ vệ đi lên xe, mỗi một người hầu đều chứng minh thân phân của mình căn cứ chính xác vào nghiệm chứng kiện cấp này , đây là trình tự bắt buộc.

Kiểm tra người xong, hộ vệ đi xuống xe, hai người hai bên đứng ở trước cửa lớn, chậm rãi rộng mở , thật giống như kinh thành cổ đại ngày xưa.

Tất cả đều cực kỳ bình thường, không có gì không thích hợp ở đây, xe đại ba chậm từ Niếp môn đi ra, hết thảy thật giống nhau như hôm qua.

Không ai phát hiện Niếp Ngân nằm thẳng trên đỉnh xe đại ba, không ai biết một người sát thủ đứng đầu của hội đặc công, hiện tại đã dễ dàng tiến vào Niếp môn.

Niếp ngân vẫn thong dong bình tĩnh như cũ quan sát mọi thứ, nhìn thấy ánh dương và đám mây đỏ rực, hắn nhanh chóng lấy diêm ra, châm một

https://thuviensach.vn

cây, tùy ý ném lên xe đại ba sau.

Chỉ nghe "Hô" một tiếng, xe đại ba đang đi trên đường tự nhiên hỏa diệm nổ tung trên cao.

Đương nhiên, đây là niếp ngân trở lên xe phía trước đã làm chuyện này.

"Cháy rồi! Cháy rồi!"

Đột nhiên chuyện này phát sinh trong cung viên, mọi người ai cũng chú ý đến bên này đi tìm bình chữa cháy, vội vàng nói với những xe khác, mọi người chạy đi tạo thành một đoàn loạn.

Lái xe cũng phát hiện nguy hiểm, không dám dừng xe , một đám người cầm bình chữa lửa chạy tới mặt sau xe đại ba, mọi người đều loạn lên tìm bình chữa cháy, lửa thế mới ngừng lại được.

Khi mọi người đã đi hết.

Lúc này không ai chú ý tới.

Có một bong dáng cao lớn, tựa hồ như chưa có việc gì đi vào biệt thự.

" Uy, anh phải cẩn thận chứ."

"Anh tự làm tốt vai trò của mình đi, chỉ vì Niếp tiên sinh đã mất nên tôi thấy buồn mà thôi."

" Đóng kịch. Lại nói lại chuyện này,nghe nói Niếp tiên sinh bị hai huynh đệ Niếp Ngân sát hại sao , lễ tang ngày đó cũng nói về chuyện này giống như thật ấy ."

"Chuyện này chúng ta tốt nhất không nên nói nhiều, ở trong này tôi cảm thấy làm người máy so với làm người thật , sống được dài hơn."

"Ừ, Rawson đại quản gia cũng đã căn dặn không nên quá hiếu kỳ về chuyện này, tôi nghĩ ông ta cũng không muốn chuyện này được nhiều người biết."

Hai nhân viên bảo vệ mặc chiếc áo màu xám vừa nói chuyện vừa chậm rãi đi từ cửa biệt thự qua vị trí hành lang, vừa đi đến cửa hành lang lại đụng vào Tiêu Tông đang đi ngược lại.

Hai nhân viên bảo toàn đứng thẳng tại chỗ, hơi hơi cúi đầu, ra vẻ chờ Tiêu Tông xử lý.

"Vừa rồi bên ngoài xảy ra chuyện gì ?"

https://thuviensach.vn

Hai nhân viên bảo toàn kích động trả lời:"Có thể là lái xe không cẩn thận, hơn nữa thời tiết quá nóng, xe của chúng tôi bị cháy hiện tại chúng tôi muốn chữa cháy ."

Tiêu Tông nheo hai mắt lại, nhìn về hướng cửa hỏi:"Có nhìn thấy thiếu gia Niếp Hoán không?"

Hai người bảo toàn nhìn nhau:"Không có, Niếp môn ở đây lớn như vậy, cho dù là trước đây chúng tôi cũng rất ít có thể nhìn thấy Niếp tiên sinh và Niếp Hoán thiếu gia."

"Đôi khi một tháng cũng chẳng nhìn thấy một lần." Người bảo vệ bổ xung nói.

Hai mắt Tiêu Tông trầm xuống, thoáng chút suy tư:"Không có việc gì , không cần nói nhiều, mấy ngày nay rất nhiều chuyện bất thường, nếu sai lầm sẽ không tha cho các người."

"Vâng, vâng!"

Tiếp theo, Tiêu Tông đi đến trước cửa.

Hai người bảo toàn tiếp tục đi về phía trước quay lại liếc Tiêu Tông một cái sau đó ghé đầu thì thầm, tựa hồ như quở trách cái gì đó.

Hai người đi xa dần, Niếp Ngân đang núp sau một pho tượng ở đầu cửa hành lang đi ra.

Hắn muốn nhanh chóng đi lên lầu hai, đôi mắt chim ưng tuần tra một vòng ánh mắt tập chung tại cái cửa sổ, hắn chạy qua đó tựa vào cửa sổ bên cạnh, mà phía sau vừa lúc có một cây cột dùng để che trụ thân thể của hắn.

Ở phiến cửa sổ phía dưới, vừa lúc là vị trí lễ đường biên tường, nơi này có một tiểu khối không, rất dài thật tiện ẩn mình.

Hắn nhớ chỗ bị Tu Nguyệt lầm cho rằng hắn là Niếp Tích, lúc này hắn lưu ý đến . Bởi vì vừa mới ở trên xe đại ba, hắn nhìn thấy lễ đường không có người bảo vệ, cho nên mới quyết định đi về lối này.

Niếp ngân mở ra cửa sổ đi xuống, lại ép sát tại bức tượng lễ đường, theo cửa sổ lễ đường nhìn lại ánh đèn hiện lên vẻ u ám , toàn bộ bên trong lễ đường mọi thứ không được tốt, chiếc quan tài vẫn đặt nguyên tại chỗ.

Đúng vậy, thi thể này là thứ hãm hại hắn vào mọi người lớn nhất , muốn chứng minh hắn chết hay chưa phải dựa vào thứ này.

https://thuviensach.vn

Niếp ngân dùng lực chống đỡ, thắt lưng căng thẳng, thoải mái mà dùng lực trước lên cửa sổ, đi tới bên trong lễ đường .

Chiếc ghế hỗn loạn, trên thềm và quan tài đầy vết đạn, nơi này tất cả đều giống như hôm trước hắn rời đi.

Xem ra sau khi bọn họ rời khỏi đây, Niếp môn chắc đã xảy ra chuyện gì đó, làm cho bọn họ không có nhàn rỗi bận tâm đến nơi đây, đôi mày kiếm của Niếp Ngân nhúi chặt, có một loại dự cảm không tốt.

Đến gần quan tài, Niếp Ngân cảnh giác mởi nắp, ngọn đèn thập phần hôn ám, nhưng vẫn có thể nhìn rõ, bên trong không thấy thi thể

.

"Quả nhiên không dễ dàng như vậy." Hắn cười lạnh một tiếng, lại nhẹ nhàng đậy nắp lại.

Chuyện này Niếp Ngân cũng đã dự tính trước được, cho nên hắn cũng không có cảm thấy giật mình, trong lòng hắn biết rõ đối phương đã có chuẩn bị, thi thể nếu không ở nơi này, thì chỉ có một nơi đó chính là mật thất. Bất quá hắn còn có một chuyện đến đây tìm hiểu.

Xoay người, hắn bình tĩnh nhảy ra cửa sổ, tiếp tục theo dõi.

Người hầu Niếp môn tuy rằng rất nhiều đến mấy trăm người,nhân viên bảo toàn cũng đều phải trải qua kiểm tra nhưng đối với Niếp Ngân mà nói số lượng này quá ít .

Đơn giản đi tìm vài chỗ Niếp Ngân ở cửa sau biệt thự bên cạnh phát hiện một căn phòng.

Hắn đi đến cửa, nhẹ nhàng mở khẽ, quan sát một chút.

Bên trong tổng cộng có ba người, đều là thân bảo vệ chế phục, ngã trái ngã phải tựa vào ghế trên, hắn chân bắt chéo nhìn lên màn hình, nhìn bọn họ hẳn thấy thực mỏi mệt.

Cũng khó trách, trong Niếp môn có rất nhiều camera ở bên trong phòng này có rất nhiều khối màn hình Niếp môn không có chỗ nào gọi là bí mật.

Niếp Ngân thấy mình đi vào Niếp môn cả quá trình mở nắp quan tài, thế nhưng ngay cả một chút thanh âm đều không phát ra, cho nên trong phòng ba người căn bản không có phát hiện đã có người đột nhập.

https://thuviensach.vn

Tốc độ cực nhanh cực mạnh, chỉ nghe thấy một âm thanh gãy, đã có hai người bị Niếp Ngân đánh trúng gáy hôn mê bất tỉnh, bây giờ chỉ còn một người, nhưng cũng đã bị một khẩu súng ấn vào mi tâm hắn.

"Không nên! Không nên!" Người bảo vệ cầu xin tha thứ nói, nhưng một bàn tay không thành thật thân hướng về cái điều khiển định ấn xuống.

Niếp ngân liếc mắt một cái, nhẹ nhàng bắn viên đạn trong nháy mắt đục lỗ một lỗ trên cánh tay hắn, người bảo vệ ôm miệng vết thương ở cánh tay, nằm trên mặt đất lăn lộn vì đau.

Niếp ngân một phen túm lấy đầu của hắn, lại dùng súng ấn tại mi tâm của hắn, khóe môi nói một câu, bình tĩnh làm cho người ta phải khiếp sợ:"Ta hy vọng ngươi không có một chút không thành thật, nói cho ta biết, toàn bộ biệt thự, có phải có vài phòng không cho phép người hầu đi vào?"

Bảo vệ kích động hô lớn:"Tôi không biết, tôi mới tới , thật sự không biết!"

Vừa dứt lời, Niếp ngân liền bóp còi súng.

"Đến địa ngục đi, cùng với bằng hứu của ngươi mà nói những lời này." Niếp ngân nhíu mi đầu, sau đó hắn nhìn về màn hình trên tường, mấy trăm khối màn hình ở trước mắt hắn người đến người đi, mày hắn trầm thấp, có chút đăm chiêu.

Đương nhiên, mục đích của hắn cũng không phải đến đây theo dõi, mà là một bí mật khác.

Vì muốn tìm chứng cứ Niếp Tích và mình trong sạch, Niếp Ngân một mình một người bí quá hoá liều, trở về Niếp môn.

Nhưng mà, Niếp môn rất rộng có thể so sánh với hoàng cung thời xưa, làm cho hắn muốn tìm cái gì đó cũng không dễ dàng .

Bất quá hắn là một chủ thượng của hội sát thủ baby-M, hắn từng một mình đến Nhà Trắng ám sát một vị quan chức, xong việc không để lại một dấu vết nào, đến nay một chút manh mối cũng không có.

Ở trong này, tất nhiên hắn cũng có cách.

Tuy rằng rất nhiều bảo vệ, nhưng Niếp Ngân đã thành công đột nhập vào biệt thự theo dõi bên trong, trong nháy mắt hạ ba tên nhân viên bảo vệ, nhanh chóng đến ở trên đài quan sát.

https://thuviensach.vn

Tìm được thứ quen thuộc mà ngày xưa đã được học, Niếp Ngân ấn phím "Đóng" , mấy trăm khối màn hình đã tắt, ti vi theo dõi ở đây thật nhiều, làm cho người cảm thấy hoa mát.

Ngày hôm này Niếp Ngân thật thoải mái mà đi vòa Niếp môn, điều chỉnh khôi phục lại mài hình, không ngóc ngách nào của Niếp môn là không có.

Tua lại đoạn ghi hình, Niếp Ngân tìm thấy hình ảnh hắn bị mọi người khiêng đi, hắn chật vật thật không chụi nổi, bị vài người nâng đi, bộ dạng lúc đó đang bất tỉnh.

Xem đến đây, Niếp Ngân cười cười tự giễu, ngày trước hắn cũng bị thương rất nhiều, nhưng chật vật như vậy đó là lần đầu tiên.

Hắn đem tầm mắt của mình chuyến tới phía bên cạnh trong màn hình, ánh mắt trở nên ngưng trầm xuống dưới hơi thở đang ổn định thì tự nhiên dồn dập lên. Trong màn hình, vẻ mặt Lãnh Tang Thanh vô cùng lo lắng lúc đó nhầm tưởng mình là Niếp Tích, đôi tay gắt gao bám lấy mình, hai mắt đẫm lệ rơi xuống, đánh thức hắn đang trong cơn mê man mà tỉnh dậy.....

Niếp Ngân thở dài một hơi.

Rốt cục, trên màn hình xuất hiện những chuyện mà hắn không biết , tuy rằng không có nhìn thấy Tiêu Tông nhưng đây chính là lúc hắn và mọi người rời đi , nhưng một lúc sau Niếp Ngân đã nhìn thấy Tiêu Tông xuất hiện trên màn hình. Hắn đi thật thong thả, còn dựa vào tường tựa hồ như không cõ việc gì.

Lúc này Niếp Ngân rất chú ý xem, lưu ý hắn đi qua mỗi một con đường.

Sau đó, hình ảnh Tiêu Tông đi xuống, vội vã đứng lên chạy tới.

Niếp ngân nhìn mấy trăm màn hình hiện lên hành động của Tiêu Tông, hơn nữa hình ảnh này sẽ phản kháng lại hắn, thật đúng ý của Niếp Ngân.

Chỉ thấy Tiêu Tông chạy xuống phía dưới cầu thang, trên màn hình không thấy hắn nữa, Niếp Ngân hồi tưởng lại tình hình hôm đó, tuy rằng không nhìn thấy cái gì, nhưng hắn mơ hồ nhớ lại khi hắn ngửi qua mùi úc phòng.

Niếp ngân đoán là lối đi tắt, mấy trăm khối màn hình khôi phục lại hoàn cảnh biệt thự bây giờ.

https://thuviensach.vn

Hắn quay người lại, lấy một bộ đàm trên người của bảo vệ xuống, sau đó lại lui về phía sau có thể nhìn bao quát tất cả màn hình, đè ép yết hầu, ấn nút bộ đàm.

"Mọi người chú ý, mọi người chú ý, trong biệt thự phát hiện dị thường, có vài bóng người chợt lóe đi qua, hiện tại không biết giấu ở người nào trong phòng, Bỏa vệ hãy làm việc chặt chẽ, những người còn lại ở trong biệt thự toàn bộ phải đi tìm."

Những người bảo toàn đều theo lệnh bộ đàm nghe thấy lời Niếp Ngân, bọn họ không biết người nói trong bộ đàm là Niếp Ngân nên mọi người lập tức nghe theo lệnh bộ đàm hành động, chỉ để lại năm sáu người còn lại phân đến từng tầng,kiểm tra từng gian phòng, một không khí rất khẩn trương.

Mà tất cả mọi thứ, trong tầm mắt Niếp Ngân nhìn không sót gì một cái gì, bất quá hắn lúc này lại đang tìm thấy một thân ảnh khác.

Quả nhiên, một người đang đi cùng với nhân viên bảo vệ , một người vội vã xuất hiện ở tại màn hình, mưu kế của Niếp Ngân dự tính như thần.

Trên màn hình Tiêu Tông đang rất vội vã,khóe miệng Niếp Ngân cười lạnh có chút đắc ý, trong lòng càng lạnh.

Tiêu tông chạy tới tầng bốn, ở cuối hành lang trước cửa phòng, xuất hiện một cái chìa khóa mở cửa đi vào, một tên ngốc đang đi vào bẫy, hắn đối với phòng này rất lạ.

Nhìn thấy vị trí của Tiêu Tông, Niếp Ngân lại cầm bộ đàm.

"Mọi người chú ý, mọi người chú ý, lập tức đuổi tới ví trí biệt thự Tây Môn, nơi này xuất hiện người xâm nhập."

Chỉ thấy trên màn hình mọi người sửng sốt một chút, sau đó đều chạy tới biệt thự Tây Môn.

Mà Niếp Ngân đóng bộ đàm, sau đó đẩy cửa ra xem xét một chút, tiếp theo trong nháy mắt biến mất ở cửa phòng theo dõi .

Tất cả mọi người bị Niếp Ngân dẫn tới Tây Môn, cho nên đi vào gian phòng cuối hành lang tầng bốn, đường đi thoải mái rất nhiều.

Hắn ở trước cửa xoay chốt quả nhiên cửa đã khóa, mà trong phòng thỉnh thoảng phát ra tiếng vang, chứng minh Tiêu Tông vẫn còn trong phòng.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân thoáng dựa một chút, lại mở bộ đàm ra, đè thấp thanh âm.

"Mọi người chú ý, lập tức đến lầu hai đại sảnh vị trí, xuất hiện người đột nhập đang đánh nhau với Tiêu tiên sinh , nhanh đi trợ giúp."

Niếp ngân đem "Tiêu tiên sinh" Này ba chữ phá lệ nhấn mạnh thanh âm.

Ở trong phòng Tiêu Tông có chút ngồi không yên, hắn rõ ràng ở trong phòng, sao lại xuất hiện ở lầu hai cùng người khác đánh nhau? Hắn vội vàng ra khỏi phòng, muốn tìm hiểu mọi việc.

Nhưng khi mở cửa, hắn nhận ra một giương mặt quen thuộc mà làm hắn sợ hãi, cười lạnh, bốn mắt nhìn nhau.

"Niếp Ngân!" Đồng tử Tiêu Tông rãn ra, kinh hoảng kêu một tiếng.

"Là tôi, lão bằng hữu." Niếp ngân ngữ khí khiếp người, cặp chim ưng sắc bén giống như đâm xuyên qua trái tim Tiêu Tông .

Tiêu Tông nghĩ định chạy, nhưng là vừa quay người lại, liền nghe được một tiếng thanh âm giã , sau đó ngất đi.

https://thuviensach.vn

Chương 51: Trúng kế

Niếp Ngân cho rằng Tiêu Tông cũng là một kẻ thông minh, nên mới tung tin có người đột nhập vào biệt thự, hắn sẽ đi xung quanh mật thất xem có vấn đề gì hay không, hơn nữa theo như cách nói chuyện của Tiêu Tông với hai người bảo vệ thì hắn tin rằng Rawson quản gia đã rời đi và đem quyền lực phó thác lại cho hắn.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán.

Sau khi đánh ngất Tiêu Tông thì một hình ảnh xuất hiện, hiện ra trước mắt Niếp Ngân .

Niếp Ngân đem cửa khóa trái bên trong, rất nhanh đi tới trước bàn điều khiển, ngẩng đầu nhìn mấy trăm khối màn hình này.

Địa hình, bố trí cũng có phần giống nhau, nhưng không hoàn toàn giống và nó có cảm giác thật lạnh lùng, Niếp Ngân kết luận đây chính là phòng theo dõi tổng thể.

Nay hắn trở về Niếp môn là có mục đích quan trọng -- rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Trong lúc đó ánh mắt Niếp Ngân lơ đãng nâng lên, đôi mắt nhìn bàn điều khiển, tâm tình trầm xuống, hắn dựa theo các thao tác ngày trước được học mà hành động nhanh chóng.

Hình ảnh trong phòng làm hắn nhớ lại lúc trước.

Theo máy ghi hình thì hình ảnh có vài người trên cầu thang máy, khôi phục lại tốc độ bình thường. Nhưng mà, hình ảnh kế tiếp lại làm cho Niếp Ngân bất ngờ, cũng khiến cho đôi mắt chim ưng của hắn kinh ngạc không thôi.

Hình ảnh bên trong, Rawson quản gia ôm bụng đang chảy máu, cố hết sức ngồi bên cạnh Niếp Nhân Thế, hình như hai người đang nói chuyện, sau đó có thể nhìn ra thấy Niếp Nhân Thế có ý bảo Rawson quản gia tìm thứ gì

https://thuviensach.vn

đó cắt sợi dây thừng trên người hắn, Rawson quản gia đi đến ngăn tủ lấy ra một cái kéo, âm âm đi về hướng Niếp Nhân Thế.

Niếp Ngân vốn tưởng rằng Rawson sẽ dùng kéo cắt dây thừng cho Niếp Nhân Thế, cũng không nghĩ Rawson quản gia lại đột nhiên bày ra bộ mặt dữ tợn, trong giây lát dùng kéo đâm vào huyệt Thái Dương của Niếp Nhân Thế, Niếp Nhân Thế tràn ngập phẫn ý nhìn Rawson quản gia hạ độc thủ với mình, cả người ngã xuống đất.

Ở trong lễ đường Rawson chỉ cho mọi người xem đoạn đầu, còn đoạn Niếp Nhân Thế bị giết ra sao thì hắn dấu kín.

Niếp Nhân Thế thật sự đã chết!

Mà người giết hắn chính là Rawson quản gia!

Nhưng vì sao hắn muốn giết Niếp Nhân Thế?

Niếp Ngân giật mình , hắn luôn luôn giữ tâm trạng bình tĩnh nhưng giờ phút này trên mặt hắn không k

hỏi kinh ngạc, cũng thật lâu mới có thể bình tĩnh lại.

Nói như vậy, Niếp Hoán có thể sống lại một lần nữa , thì tim hắn trong cơ thể bây giờ là của Niếp Nhân Thế .

Quả nhiên, hình ảnh trên màn hình này làm cho mọi nghi vấn của hắn đã được giải quyết.

Không bao lâu, cửa thang máy chậm rãi mở ra , Tiêu Tông vội vã đi vào bên trong, nhưng nhìn thấy chuyện trước mắt , hắn lại sợ tới mức ngây ngẩn cả người, sau đó chạy nhanh về thang máy, liều mạng ấn nút, khủng hoảng khiến cho ngũ quan trên mặt hắn vặn vẹo.

Mà Rawson quản gia cũng không muốn cho hắn đi, tuy rằng người chịu trọng thương nhưng vẫn cấp tốc chạy như cũ vào bên trong thang máy, một bàn tay liền đem Tiêu Tông kéo lại.

Bọn họ nói chuyện khá lâu, sau đó hai người kéo thi thể Niếp Nhân Thế , hướng về phòng giải phẫu.

Sau khi Niếp Ngân xem xong, hắn khôi phục lại hình ảnh tình hình bây giờ của biệt thự, trong phòng vẫn im lăng như cũ .

Hắn hít một hơi, hai mắt âm tà nhìn chằm chằm phía trước, khuôn mặt hiện lên tràn ngập đăm chiêu, trong đầu suy nghĩ ngàn vạn thứ.

https://thuviensach.vn

Tất cả chuyện này đều là do Rawson đứng sau!

Niếp Ngân nhớ tới hắn có khả năng sẽ ở Las Vegas gặp Niếp Tích, trong lòng chợt lo lắng , hắn lấy điện thoại ra, bát thông dãy số của Niếp Tích .

Có thể là Niếp Tích đang ở chỗ sóng kém, hoặc là đang ngồi trên máy bay, bên trong điện thoại đợi đã lâu nhưng không có hồi đáp.

Cứ như vậy, Rawson quản gia đi Las Vegas gặp người thì tuyệt đối không phải Niếp Nhân Thế ,mà còn mang theo Niếp Nhân Nghĩa , nói không chừng.....

Niếp Ngân hiểu tính cách đệ đệ của mình, hắn rất sợ sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mà Niếp Tích không kịp ngứng phó, hắn vội vàng cắt đứt điện thoại, lại lo lắng gọi tiếp.

Vừa mới gọi lại đang đặt điện thoại lên tai, điện thoại cũng không tự giác mà theo cánh tay Niếp Ngân hạ xuống.

Cơ thể của Niếp Ngân run run.

Có lẽ là vừa mới biết được rõ chân tướng sự việc nên hắn không để ý.

Nhưng hiện tại, Niếp Ngân nhìn rất rõ một thân hình quen thuộc trong màn hình.

Cả người hắn đề chấn động, điện thoại rơi xuống mặt đất.

Lãnh Tang Thanh!!

Niếp ngân bước vọt tới màn hình, cẩn thận nhìn người bên trong.

Đúng vậy, thật là cô toàn thân buộc đầy dây thừng, bị chói cố định trên một cái cột.

Cơ thể Niếp Ngân run run , hai bàn tay nắm chặt thành đấm, răng nanh ở trong miệng cắn "ken két" vang lên, cả người phẫn nộ đến cực hạn.

Hắn vô luận như thế nào cũng không có nghĩ tới người Niếp môn sẽ ti bỉ như vậy, không buông tha cho một cô gái.

Sau đó, hắn lại nhìn kỹ mỗi một khối màn hình nhìn rõ đó là chỗ nào.

Xoay người, hắn nhanh chóng lẻn đến bên người Tiêu Tông, lúc này hắn vẫn đang hôn mê bất tỉnh như cũ.

Niếp Ngân lúc này bình tĩnh lại, hắn nghĩ nếu Rawson quản gia có thể để biệt thự lại cho hắn quản lý , thì thế nào cũng sẽ giao chìa khóa cho hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn sờ soạng trên người Tiêu Tông, thực dễ dàng tìm được điều khiển từ xa trong túi quần hắn, Niếp Ngân lấy ra nhìn thoáng qua, cùng trong trí nhớ nhớ lại lúc trước cái điều khiển giống này với cái điều khiển của Niếp Nhân Thế trước kia.

Dựa vào đường đi hắn vừa nhìn thấy, hắn không chần chừ cầm cái chìa khóa liều lĩnh đi đến căn phòng kia.

Trải qua vài rượu diếu, thang máy, đại sảnh.....

Niếp Ngân vội vàng đi tới nơi mà Lãnh Tang Thanh bị nhốt.

Hắn phi thân một cước, đá văng phòng cửa ra.

Lúc trước hắn nhìn thấy Tiêu Tông đi trên con đường này, Niếp Ngân đi vào cái thang, mà lúc này, mụi hương rượu nồng nặc làm cho hắn chắc chắn mình không có đi sai.

Đẩy phiến cửa gỗ ra, đước mắt hắn là bình rượi diều rất to, mấy trăm cái rượu dũng, thượng vạn bình hồng rượu, rực rỡ muôn màu xuất hiện ở đây.

Niếp ngân căn bản không có thời gian để ý mấy thứ đó, hắn rất nhanh chóng đi dọc mép tường bắt đầu tìm cửa vào, điều khiển từ xa trong tay, hắn nhanh chóng ấn nút .

Quả nhiên, có một cái tượng mộc dũng bên cạnh, truyền ra và đáp lại âm thanh của điều khiển từ xa, hắn thật không nghĩ ra đây là cửa, lấy trung gian(ở giữa) làm trục chậm rãi xoay tròn .

Niếp Ngân đi vào bên trong, cũng phát hiện thang máy rất quen thuộc, hắn nắm chặt thời gian ấn cái nút xuống, thang máy vuông hạ xuống.

Qua đã lâu, thang máy ngừng lại, lúc này tính nhẫn lại của Niếp Ngân cũng đã cực hạn, cửa thang máy mở ra hắn liền vội vàng chạy đi ra ngoài.

Khung cảnh quen thuộc, Niếp Ngân ngân dễ dàng liền tìm được chỗ nhốt Lãnh Tang Thanh.

Có lẽ là nghĩ đến cô bị trói ở đây quá lâu nên trong lòng hắn thực cấp tốc. Có lẽ là hắn thực tức giận, căn bản không muốn văn minh đi vào, đi tới cửa, Niếp Ngân không hề nghĩ ngợi, phi thân liền đem cửa phòng đá văng ra.

Cửa bị đá mà khung cửa cũng chậm rãi rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

Ngay lúc cửa gỗ rơi xuống mặt đất thì phát ra rất nhiều tiếng súng đồng thanh vang lên, Niếp Ngân thấy trong phòng có hơn chục người, cùng có hơn mười khẩu súng.

Mà hắn vừa xoay người, lại phát hiện đường lui cũng đã bị một nhóm người khác chặt chẽ vây quanh .

Trúng kế !

Niếp Ngân híp lại hai mắt, như dã thú nhìn quẹt qua những người xung quanh.

Tất cả mọi người đều giơ súng lên hướng về Niếp Ngân, đem hắn bức đến bên trong đại sảnh.

Ánh mắt Niếp Ngân hung ác dị thường, trải qua huấn luyện khắc nghiệt, sớm đã tôi luyện bình tĩnh đến mức tuyệt vời, hắn nhìn trộm mỗi một góc căn phòng dự tính thiên cơ.

Lúc này, mật thất thông quan phiến cửa thang máy lại mở ra , Tiêu Tông từ bên tròng đi ra.

"Không nghĩ tới chuyện này phải không, chuyện này sẽ cho ngươi giật mình." Tiêu Tông cười, đẩy đám người ra, lắc lắc đi tới trước mặt Niếp Ngân , sau đó hắn lại kích động lùi về phía sau vài bước, đứng cách Niếp Ngân hai thước, bởi vì hắn nhớ tới thân thủ của Niếp Ngân .

Niếp Ngân cười lạnh một tiếng, lộ vẻ hèn mọn nhìn Tiêu Tông.

"Cười cái gì?" Thấy cái loại ánh mắt này, Tiêu Tông có chút không kiên nhẫn, đoạt lấy súng của người bên cạnh, hung tợn chỉ vào Niếp Ngân:"Thật đáng buồn cho mày, không thể tưởng được sẽ chết trong tay của tao ?"

Niếp Ngân vẫn như cũ khinh bỉ hắn, trên mặt bình tĩnh lộ vẻ ý cười:"Rawson quản gia chuẩn bị thật đúng là chu đáo."

"Không thể tưởng được ? Rawson tiên sinh dự đoán như thần, mày sẽ đến đây phá hư chứng cớ, cho nên đã sớm an bài rất tốt "

"Vị hôn thê Thanh nhi của tôi, không ở nơi này , tôi cũng yên tâm hơn." Niếp Ngân biết Tiêu Tông vì cái gì mà hận mình, cho nên cố ý chọc giận hắn.

Sắc mặt Tiêu Tông trong nháy mắt trở nên phẫn nộ, rít gào đối Niếp Ngân quát:"Mày không được kêu cô ấy là Thanh Nhi! Cô ấy cũng không

https://thuviensach.vn

phải vị hôn thê của mày!"

Hắn rống lên thở phì phò:"Bất quá, thực bất hạnh nói cho mày, Tang Thanh cô ấy thật đúng là có tại nơi này."

Niếp Ngân nghe vậy, mày kiếm chợt nhíu chặt lại, lạnh lung nhìn Tiêu Tông.

Tiêu Tông nói tiếp:"Ngày đó các người vừa mới đi, cô ấy ngốc nghếch trở lại. Vì mày, cô ấy không sợ nguy hiểm. Mày nói, vì muốn có được Thanh nhi, tao còn có thể để mày sống trên đời sao? Hả?"

Tiếp theo hắn lại giơ súng lên, hung ác chĩa vào Niếp Ngân, trừng mắt như con thú gầm lên:"Mày nói xem! Tao còn có thể buông tha mày sao? Mày nói đi!"

Khuôn mặt Niếp Ngân nghiêm túc, ngữ khí trầm thấp:"Thanh Nhi ở đâu?"

"Tao đã nói rồi, mày , không, được, kêu, cô ấy, là , Thanh, nhi!" Tiêu Tông gầm lên từng tiếng , lúc này đã không thể chế được.

Niếp Ngân bất đắc dĩ lắc đầu, hai mắt càng thêm hèn mọn nhìn Tiêu Tông:"Thân là nam nhi, mày thật đúng là nhục nhã. Tao vốn nghĩ mày trong long ích kỉ, ghen tị thành hận, trong lúc nhất thời bị lạc mất chính mình. Hãy nhìn lại bộ dạng này của mày đi, tao cảm thấy tính cách của mày có vấn đề, đời này nhất định thất bại, nhất định cả đời sẽ làm cho người ta khinh thường , hơn nữa, vĩnh viễn không có được cô ấy, vĩnh viễn."

Hắn bình tĩnh nhìn súng trong tay Tiêu Tông , tiếp tục nói:" Mày lấy súng chĩa vào người tao, ta ngược lại tuyệt không lo lắng, bởi vì mày là một người đàn ông thất bại, dù khoảng cách này, mày cũng bắn không trúng tao."

Nghe xong lời nói này của Niếp Ngân , Tiêu Tông cả người đều điên lên, hắn phẫn nộ đem súng hướng lên, chĩa về phía Niếp Ngân, nhưng lúc này toàn thân hắn đều run run mãnh liệt, bao gồm cánh tay hắn đang cầm súng, lời nói của Niếp Ngân làm cho hắn không khống chế được mình.

"Có cơ hội." Cặp mắt chim ưng của Niếp Ngân trầm xuống, hiện lên một tia tinh quang.

https://thuviensach.vn

"Pàng, pàng, pàng" Liên tục nổ súng, viên đạn ở trong họng súng gào thét mà ra.

Niếp Ngân nhìn thấy từng động tác, đã ngồi xổm xuống, dùng sức toàn bộ thân thể trong nháy mắt đã né ra ngoài, trên mặt đất chân quay một vòng dưới đảo qua, Tiêu Tông nhất thời lảo đảo té lăn trên đất.

Niếp ngân xoay người lấy súng của mình ra, để tại trên đầu Tiêu Tông .

"Bảo bọn họ buông súng xuống." Niếp Ngân lạnh lung ra mệnh lệnh.

Nhưng lúc này, mọi người lại đưa khẩu súng lên, vây chung quanh Niếp ngân.

"Tiêu tiên sinh, thật có lỗi, Rawson quản gia phân phó chúng tôi, nếu Niếp Ngân bắt được cơ hội, cho dù con tin là anh, chúng tôi vẫn phải bắn chết cậu ta."

Niếp Ngân ngẩng đầu mạnh, nhìn quanh bốn phía, nhanh chóng lấy Tiêu Tông ra làm bia đỡ đạn.

Đúng lúc này.....

Trong phòng đột nhiên tối đen .....

https://thuviensach.vn

Chương 52: Nhìn thấy một cô gái quen thuộc.

Dự tính của Rawson quản gia thật tốt, đúng là lão hồ li.

Niếp Ngân ý thức được tình huống đang nguy cấp, một bàn tay túm nhanh áo Tiêu Tông .

Tuy rằng hắn biết tên Tiêu Tông này không làm gì được mình, nhưng tên đã nặp vào cung, bây giờ lại ở tình huống này, đã không có biện pháp khác.

Đang chuẩn bị chiến đấu thì tự nhiên toàn bộ phòng đột nhiên tối đen.

Hiện trường nhất thời hỗn loạn, tất cả mọi người đều hoảng.

Có người kéo công tắc nguồn điện! Trong nháy mắt Niếp Ngân liền phản ứng, toàn bộ phòng đề ở rất sâu xuống dưới, cho nên không có ngọn đèn nào, nơi này hắc ám không thể tưởng tượng được.

Bất quá Niếp Ngân không có thời gian rối loạn giống bọn họ, hắn đứng dậy tính dựa vào cảm giác đi vào thang máy của phòng.

Hắn vừa mới đứng dậy, liền bị một bàn tay cầm lấy cổ tay hắn, lại nhét vào trong tay hắn giống như một cái mũ giáp gì đó.

"Muốn thấy nhiều thứ hãy đội nó vào." Một âm thanh không có độ ấm vang lên bên tai Niếp Ngân.

Mày kiếm Niếp Ngân nhíu lại, cảnh giác sờ sờ cái mũ

giáp trong tay, xác nhận không có vấn đề gì thì đem nó đội lên trên đầu.

Đây là một cái mũi cao nhọn có thể nhìn thấy mọi thứ trong đêm, đội lên xong tình hình trong phòng hiện ngay trước mắt hắn.

Mà lúc này, Niếp Ngân cũng nhìn thấy người đã cứu mình, bởi vì cũng mang theo mũ đêm thị nghi nên không nhìn thấy diện mạo của người đó chỉ thấy một người mặc quần áo nịt thật hứng thú, có thể nhận ra đây là một cô gái.

"Cầm." Cô gái đưa cho Niếp Ngân một khẩu súng mini.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân không thích người khác ra lệnh với hắn khi nói chuyện, và người cứu mình lại là một cô gái.

"Tôi không cần thứ này." Niếp Ngân không có nhận, dùng giọng nói lạnh giống hệt cô đáp lại.

Cô thấy hắn từ chối, nhưng cũng không có hờn giận nói:"Đi theo tôi."

Niếp Ngân u oán thở dài, đi theo phía sau cô gái.

Hai người đi tới cầu thang, đột nhiên ngừng lại. Chỉ thấy cô xoay người, một bàn tay nắm lấy khẩu súng tự động mini, bây giờ còn đang ở trong đám người kia nên không có chút do dự nào điên cuồng mà bắn phá cho đến khi hết viên đạn cuối cùng.

Cô ném súng xuống, tiếp tục đi dọc theo cầu thang.

Niếp Ngân hờ hững quay đầu nhìn đám người chết kia rồi lại nhìn cô gái này một cỗ cảnh giác nổi lên.

Hai người đi tới lầu hai đứng trước một bức tường cô lấy tay sờ xoạng, ấn nút mở, bức tường bên cạnh cái trụ La Mã đột nhiên chuyển động, mở ra một cái thang máy.

"Đi vào." Cô gái lãnh đạm nói ra hai chữ.

Mệnh lệnh liên tiếp nói ra, làm cho Niếp Ngân thật sự có chút không kiên nhẫn, hắn thầm thở dài một hơi bây giờ cô muốn đi vào thang máy, hắn lấy cánh tay chặn ngang đường lại, cô gái thình lình đánh vào cánh tay Niếp Ngân thân thể trở lại như cũ.

"Cô là ai?" Niếp Ngân biết đi vào nơi này sẽ hoàn toàn không thuộc đường đi, phải cẩm thận hỏi trước.

"Anh không nghĩ sẽ không biết tôi." Câu trả lời vô dụng này làm Niếp Ngân thật không hài lòng.

"Chúng ta sẽ đi đâu?" Khí ngữ kiếp người của Niếp Ngân lại vang lên.

"Theo tôi gặp một người." Cô gái vẫn dùng phương thức trả lời hắn như cũ .

"Người nào?" Khi nói chuyện, Niếp Ngân cầm lấy súng của mình, chĩa lên đầu cô:"Anh biết rõ đáp án của tôi sẽ như thế nào rồi mà."

Cô gái không hề sợ hãi , bình tĩnh nhìn Niếp Ngân.

https://thuviensach.vn

"Tóm lại, không phải địch." Nói xong cô cúi xuống, chui qua cánh tay Niếp Ngân đi vào.

Niếp Ngân bất đắc dĩ cười lạnh một tiếng, cũng vào theo.

Thang máy khởi động, căn cứ phản ứng của trọng lực thì hiện tại bây giờ là đi xuống.

Hai người bọn họ ở trong thang máy đi tới một căn phòng, cuối cùng thì cũng đã đến, hai người từ bên trong đi ra.

Đầu vẫn đeo mũi nhìn bóng đêm, Niếp Ngân thấy một căn phòng ở nơi này không lớn, nhưng đồ đạc bài trí vẫn xa hoa như cũ, hắn chỉ nhìn xung quanh một vòng, để ý có mấy cái cửa, vài căn phòng vừa xem là hiểu ngay.

Cô gái đi tới phía trước Niếp Ngân, cô tháo xuống cái mũ nhìn đêm, mái tóc trên đầu xõa tung chảy xuống dưới, tựa hồ còn phiêu tán một cỗ hương khí, bong dáng lung linh của cô khi đi càng thêm vẻ thướt tha.

Bất quá, hiện tại Niếp Ngân không có tâm tư lưu ý đến cái đó.

Hai người vẫn đi đến cuối hành lang, đối diện trước mắt là một cái cửa lớn, cái cửa này không giống như những cái cửa khác, mà nó làm bằng kim chúc nguyên chất(có thể là vàng) , theo ngoại hình trên cửa giống như băng tương môn, mà Niếp Ngân đứng ở trước cửa cũng có thể cảm giác được bên trong tiết hàn khí ra ngoài.

"Đi vào."

Cô gái mở cửa lớn kim chúc, càng nhiều hàn khí lập tức bừng lên còn kèm theo một cỗ gay mũi dược thủy vị (một loại thuốc nước).

"Chờ." Nói xong, cô gái xoay người rời đi.

Đôi mắt Niếp Ngân cẩn thận nhìn lướt qua, bình tĩnh tự nhiên rồi đi vào.

Tuy rằng nơi này băng lạnh giống như nhà tù, nhưng bên trong đồ đạc trang hoàng lại bố trí gống như một gian phòng ngủ, có dụng cụ giống nhau không ít, mỗi một chi tiết đều có vẻ là thợ thủ công khéo làm ra, hiện ra một chiếc giường gỗ lớn đặt tại giữa căn phòng, từ cửa đi vào xem trên giường tựa hồ còn có một người nằm.

Khóe môi Niếp Ngân nghếch lên, hứng thú nhìn chằm chằm người trên giường, hai tay để ở sau thắt lưng, chậm rãi đi tới, mỗi một bước khí diễm tỏa ra đều đủ để hòa tan kết băng trên mặt sàn.

https://thuviensach.vn

Càng đi tới gần thì trong lòng Niếp Ngân cũng càng ngày càng bất an, một loại cảm giác áp bách quen thuộc, ở trong cơ thể hắn dần dần tăng lên.

Từng bước một tới gần, khuôn mặt ở trên giường dần dần hiện lên trong đôi mắt chim ưng của Niếp Ngân, hoàn toàn đi tới bên giường xong khóe môi Niếp Ngân nghếch lên, cười lạnh một tiếng, mà ánh mắt lại vô cùng sắc bén và phấn khởi.

Không sai, người trước mắt, không phải nói người chết mà người ở trước mắt là Niếp Nhân Thế.

Phải nói là Niếp Nhân Thế, bởi vì có dấu vết trên huyệt Thái Dương bị xuyên qua.

"Chờ cậu thật lâu ."

Phía sau Niếp Ngân truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Hắn cúi đầu cười, tao nhã chuyển thân nhìn người phía trước, thong dong đáp lại một câu.

"Tôi nên xưng hô với anh thế nào đây? Niếp Nhân Thế?....."

"..... hay vẫn là Niếp Hoán?"

Nhìn qua ấm áp, nhưng nhiệt độ không khí trong phòng như tủ lạnh, Niếp Ngân nhìn thấy thi thể Niếp Nhân Thế .

Đây cũng không phải là hắn tìm được, mà là cố ý muốn cho hắn nhìn thấy .

Hắn phấn khởi đứng ở tại chỗ, trong ánh mắt lại tràn ngập sắc bén khiếp người.

Đương nhiên, phần phấn khởi và sắc bén này cũng không phải bởi vì có thể tìm được chứng cứ chứng minh mình cùng em trai trong sạch hắn không thích thủ đoạn nhưng vào lúc này đã không trở nên quan trọng .

Hắn cảm thấy chuyện xưa bây giờ lại phát triển .

Lần trước chính mình lấy thúng úp voi, tất cả mọi việc hắn đều nắm trong lay, tuy năm đó cũng từng thất thủ với Lạnh Thiên Dục, nhưng cũng không giống như bây giờ.

Từ sau khi trở lại Niếp môn, thì liên tiếp có người người khác đặt bẫy, liên tục có người dò xét, tất cả đều công kích Niếp Ngân trở lại, một loại phấn khởi chinh phục, nhiều năm hắn cũng không từng có qua.

https://thuviensach.vn

Sau lưng truyền đến thanh âm mở cửa, một giọng nói suy yếu quen thuộc vang lên.

"Tôi chờ cậu thật lâu ."

Nghe tiếng xong, Niếp Ngân cũng không ngạc nhiên, hơn nữa hắn đã biết rõ người này là ai, tại đây gian phòng trong biệt thự này người có thể đến nay, cũng chỉ có con của khối này thi thể trước mắt này, Niếp Hoán .

Hắn cúi đầu cười, tao nhã chuyển thân nhìn người kia, thong dong đáp lại một câu:"Tôi nên xưng hô thế nào với anh đây? Niếp Nhân Thế? Hay vẫn là Niếp Hoán?"

"Cái này không quan trọng, trên thế giới này không ai có thể thay thế được cha tôi, bao gồm cả tôi." Hắn vẫn ngồi trên xe lăn, Niếp Hoán suy yếu không có sức nên nói với cô gái kia muốn gặp Niếp Ngân.

Niếp Ngân lúc này mới liếc mắt nhìn người vừa cứu mình, cô lại làm cho hắn thực không kiên nhẫn, cô gái này chắc chỉ có hai mươi tuổi mặc bộ quần áo đên bó sắt lộ ra khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn, đôi mắt của cô thanh nhuận hoàn toàn, nhưng mà đạm mạc nhìn không ra một tia cảm thán, thâm thúy làm cho người ta liên tưởng đến hắc động, che dấu bởi hang lông mi cong dài, lời nói lãnh đạm càng thêm hiển đậm tính cánh của cô.

Cô gái này, hiện tại hắn nhìn thật quen mắt, nhưng lại không nhớ ra cô là ai.

https://thuviensach.vn

Chương 53: Ngoài ý muốn gặp lại

Cô giúp đẩy Niếp Hoán đi tới bên giường, Niếp Noán tràn ngập bi thương, lại mang theo vài phần thản nhiên nhìn cha mình.

"Cha tôi, thật hiền lành."

Niếp Ngân nhìn thoáng qua Niếp Nhân Thế im lặng nằm ở trên giường, lúc này hắn đã không còn dữ tợn như lúc trước, im lặng đắc tượng một ông lão giả ngủ:"Đối với anh vậy thôi."

"Vậy cái này đã đủ rồi, không phải sao?" Niếp Hoán bắt lấy tay Niếp Ngân đặp lên thi thể Niếp Nhân Thế , tình cảnh này làm cho người ta không thể cảm thấy ấm áp, có một nhân vật là thi thể.

Niếp Ngân không nói gì, thong dong nhìn Niếp Hoán, phỏng đoán ý đồ của hắn .

"Tính đứng lên, tôi hắn là ca ca của anh đấy." Niếp Hoán cố hết sức ngẩng đầu nhìn Niếp Ngân, ngữ khí bằng phẳng.

Niếp Ngân thấp mắt nhìn Niếp Hoán, trên khuôn mặt không có chút cảm giác thân cận :"Trên lễ tang, anh hình như đã quên chuyện này ."

"A!" Niếp Hoán cười khổ một tiếng, nói tiếp:"Ngày đó là tôi có lỗi khổ riêng, nếu không tôi cũng không có cơ hội có thể ở nơi này cùng ngươi nói chuyện."

Ánh mắt Niếp Ngân lạnh như băng, thanh âm trầm thấp:"Tôi không biết anh có tư cách gì hoặc điều kiện gì mà muốn tôi nghe chuyện của anh."

Niếp Hoán bất đắc dĩ cúi đầu cười: "Ai đều nói thân thủ Niếp Ngân điêu luyện như dã thú hung ác, bất quá tôi thấy anh đáng sợ nhất là ở trí tuệ. Ha ha, vì tỏ thành ý tôi cho cậu xem , đây không phải lợi thế mà là thành ý của tôi."

Nói xong, hắn ấn một cái nút trên xe lăn,"Tít" một tiếng, hắn nói:"Tôi không đi , phiền cậu tới đó một chút, tôi ở phòng với cha."

https://thuviensach.vn

Đôi mày kiếm của Niếp Ngân căng thẳng, quay đầu nhìn cửa đi tới, hắn đi đến nghe thấy tiếng thở dốc, hắn có thể cảm giác được càng đi đến lòng hắn càng bất an.

Không tới hai phút, khi đi vào hắn nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp mà quen thuộc, xuất hiện ở tại tầm mắt của Niếp Ngân.

Cô cúi đầu, trong tay đang cầm một cái khay, mặt trên khay có cái gì đó gắn vào, xem bộ dạng cô bây giờ thật cảm thấy xót xa, thân hình mảnh khảnh so với lần cuối cùng hắn nhìn thấy cô rõ ràng đã gầy đi ,trên khuôn mặt nhỏ nhắn mệt mỏi đã không nhìn thấy sự cường quật như xưa, hai mắt vô thần che kín tơ máu.

Lãnh Tang Thanh?

Nhìn thấy nơi này, trong lòng Niếp Ngân kích động, một cỗ cảm giác trong lòng hắn nổi lên, cứ mặc Niếp Ngân cưỡng chế đi xuống, hai hốc mắt hắn phiến hồng lên.

Lãnh Tang Thanh không chút để ý ngẩng đầu lên, lại phát hiện một gương mặt quen thuộc, trong lòng cô nhất thời mênh mông mở to hai mắt nhìn hắn, lại cẩn thận nhìn rõ có thể nhận rõ đôi môi của cô run run, cái khay trong tay rớt xuống.

Niếp Ngân cố hết sức che dấu ở cảm giác trong lòng, bày ra bộ mặt biểu tình với Lãnh Tang Thanh.

"Là tôi, nha đầu chết tiệt này."

Nghe được giọng nói của Niếp Ngân, Lãnh Tang Thanh hoàn toàn buông lỏng nước mắt, nước mắt chảy ra như vỡ đê, cô kích động chạy tới bên Niếp Ngân lập tức ôm lấy hắn, tuy rằng tách ra không lâu, nhưng tại đây với loại tình cảnh này, Lãnh Tang Thanh cảm giác như đã trải qua một thế kỷ, giống như một người bị lưu đày tới sa mặc, vô

ý vô tứ dựa vào.

Mà lúc này, lại tự vào người đàn ông bên cạnh, cảm giác trong lòng cô an toàn vô cùng.

Cô ôm Niếp Ngân, nhưng hắn không có ôm lại cô hai tay vẫn để im như cũ .

https://thuviensach.vn

Hắn từng nghĩ tới một vạn loại hình huống khi gặp lại Lãnh Tang Thanh, hẳn sẽ có phản ứng, nhưng hiện tại, lại ngay cả một loại biểu tình cũng không có, chính là hắn đang cố nén, chính hắn cũng không rõ đến tột cùng là cái gì phải nhịn, vì cái gì.

Niếp Ngân xoay người lại, hung tợn với Niếp Noán gầm nhẹ nói:"Các người đã làm gì cô ấy? Sao lại tiều tuy đến thành thế này?"

Niếp Hoán lạnh nhạt nhìn Niếp Ngân, bất đắc dĩ trừng mắt nhìn lại:"Chúng tôi không có làm gì cô ấy, mà làm gì cô ấy là cậu, không phải sao?"

Một câu, làm cho Niếp Ngân lúc này không còn phẫn nộ.

Ở trong mật thất.

Niếp Ngân và Lãnh Tang Thanh lại gặp nhau.

Chia lìa không được bao lâu, nhưng hai người bọn họ cảm giác khoảng cách thật lâu, thời gian này đều để lại dấu vết ở trên mặt Lãnh Tang Thanh rõ ràng.

Ôm chặt lấy Niếp Ngân khóc một trận, vẫn như cũ cô ngừng khóc thút thít, điều chỉnh chút cảm xúc của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào quần áo Niếp Ngân cọ đi cọ lại một hồi, lau khô nước mắt, bộ dạng đáng yêu giống như con mèo Ba Tư tiến vào trong lòng chủ nhân.

Niếp Ngân không có ngăn cản, cũng không mất kiên nhẫn, chỉ lẳng lặng cúi đầu xuống nhìn cô, lẳng lặng hít vào thở ra hưởng thụ hương thơm trên cơ thể cô, lẳng lặng cảm thụ nhiệt độ cơ thể do thân hình mềm mại, sự cảnh giác hoàn toàn nới lỏng xuống dưới.

Lãnh Tang Thanh lau khô nước mắt, ngẩng đầu lên, lấy tay vuốt ve quần áo Niếp Ngân trên chỗ vừa bị nước mắt mình làm ướt và nhàu, yếu ớt nói :"Anh nói anh có bao nhiêu chán ghét, không muốn tôi bên anh mà sao lại trở về?"

Niếp Ngân cúi đầu xuống nhìn quần áo mình, không nói gì, đáy mắt hiện lên một tia hối hận.

Đột nhiên, Lãnh Tang Thanh ngẩng đầu lên, nhìn mặt Niếp Ngân,đôi mắt đẹp lộ ra vẻ khó hiểu:"Đúng rồi, sao anh lại tới đây, sao anh biết nơi

https://thuviensach.vn

này? Nhưng lần trước ở trong mật thất, cảm giác anh cũng không quen tất hoàn cảnh nơi mà."

Niếp Ngân nhìn cô, ánh mắt có chút không kiên nhẫn.

Lãnh Tang Thanh vẫn đang nói như cũ:"Tôi cũng không có nghĩ đến sẽ bị nhốt vào trong này, thế nhưng còn có một cửa vào bí mật sẽ đi đến một gian phòng khác, tôi còn suy nghĩ nơi này có thể còn có một cái cửa vào, đi vào mới biết mật thất này càng này càng thần bí."

Lúc này hàng lông mày của Niếp Ngân nhíu lại, có chút không vừa ý:"Sao nói nhiều như vậy? Từ khi nào em thích nói nhiều như vậy?"

Lãnh Tang Thanh quật cường nhìn Niếp Ngân, đối với lời nói của Niếp Ngân trong lòng cô rất bất mãn:"Còn anh thì sao bây giờ mới chụi nói một câu, tôi bị cuốn vào ba cái đề tài này nên mới vậy thôi nói cho anh hiểu ra. Bằng không tôi sẽ thực lo lắng , anh biết không?"

Niếp Ngân ngẩn ra, khóe môi gợn sóng, sủng nịch nhìn Lãnh Tang Thanh, sự sủng nịch này, chính hắn cũng không biết:"Nhìn thấy là tôi không phải tốt lắm sao? Chẳng lẽ không nên nói chuyện để chứng minh mình không phải đang nằm mơ sao?"

Lãnh Tang Thanh cười ấm áp, cái trán ở trên ngực Niếp Ngân.

"Lãnh tiểu thư xinh đẹp, giờ khắc gặp lại ngọt ngào này có thể hoãn lại một chút không?" Niếp Hoán ở một bên rốt cục đã mở miệng.

Lãnh Tang Thanh quay đầu nhìn Niếp Hoán, thực miễn cưỡng cười cười:"Đương nhiên có thể, bất quá mặc kệ các người có đồng ý hay không, tôi nghĩ muốn ở tại chỗ này."

Niếp Hoán im lặng, sau đó cảm khái nói:" Tinh thần Lãnh tiểu thư so với lúc trước hình như khả hơn nhỉ, giống như con cá gặp lại nước."

Lãnh Tang Thanh cúi đầu, trên khuôn mặt trắng nõn có chút phiếm hồng:"Câm miệng của anh lại đi, anh có rất nhiều chuyện muốn nói với chúng tôi đấy."

Niếp Ngân nhìn không khí của hai người giống như bạn bè, trong lòng trầm xuống, dưới đôi chim ưng cất giấu thâm thúy.

"Niếp Hoán, anh quả nhiên không đơn giản." Hắn thối lui đến phía sau sô pha ngồi kéo Lãnh Tang Thanh ngồi cạnh mình.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh có chút cảm giác được lời nói của Niếp Ngân không hờn giận, lập tức giải thích nói:"Ngân, hắn kỳ thật cũng không giống chúng ta nghĩ đâu."

Niếp Ngân cười lạnh một tiếng, hưng ý dạt dào nhìn Niếp Hoán: " Em cho là vậy, nhưng ở trong Niếp môn không có ai là người tốt, là tuyệt đối ."

Niếp Hoán bất đắc dĩ lắc lắc đầu:"Như vậy, Niếp Ngân, hiện tại chúng ta có thể nhờ cậu một chút không."

Niếp Ngân mặc không lên tiếng, trong lòng hắn thực hiểu được, nếu đồng ý chỉ đem lại trắc trở cho mình thôi, chuyện Niếp Hoán nhớ tuyệt đối không đơn giản.

Niếp Hoán thấy hắn không có ý cự tuyệt, đắc ý nở nụ cười, nhưng trong ánh mắt lại chợt dần hiện ra lên vẻ sắc bén, cho dù người hắn chưa khỏi vẫn còn suy yếu thân thể, nhưng cũng phá lệ hàn khí bức người, giây phút này không gian trong căn phòng bỗng chở lên lạnh đi.

"Chúng ta cũng không nên vô tình, tôi đi thẳng vào vấn đề , tôi hy vọng cậu giúp toi đối phó Rawson."

Lời vừa nói ra, Lãnh Tang Thanh như hít một ngụm khí lạnh, hai bàn tay nắm chặt cánh tay Niếp Ngân .

Niếp Ngân nghe xong hắn nở nụ cười, tiếng cười mang theo một hương vị không ít châm chọc."Đường đường người đứng đâu Niếp môn, sao lại nhờ người khác giúp đỡ đối phá với quản gia của mình? Niếp môn khi nào thì đã đến mức trình độ này."

Niếp Hoán nghiêm túc, nhìn thẳng Niếp Ngân:"Hy vọng cậu có thể giúp được tôi."

Niếp Ngân bình tĩnh nhìn nhìn thẳng Niếp Hoán:"Vì sao là tôi?"

"Bởi vì cậu giết cha tôi." Ánh mắt Niếp Hoán cũng không có y nhân nhượng.

Lãnh Tang Thanh mất hứng đứng lên, tràn đầy phẫn ý chỉ vào Niếp Hoán:"Chúng ta nói nhiều như vậy, không phải anh cũng thừa nhận cha anh không phải Niếp Ngân giết sao? Sao anh lại lật lọng?"

Niếp Hoán kiên định nhìn Lãnh Tang Thanh:"Sự thật chân tướng là một chuyện, ta nói chân tướng lại là một chuyện khác , Lãnh tiểu thư, ta hy vọng

https://thuviensach.vn

ngươi có thể lý giải lỗi khổ của ta ."

Lãnh Tang Thanh vừa muốn phản bác thì bị Niếp Ngân kéo lại.

"Nếu ở trong này , cậu phải hiểu được, tôi có thể hủy mất cái sự thật trong miệng anh." Niếp Ngân đáp lại không lưu tình.

Đáy mắt Niếp Noán bình tĩnh:"Có thể gọi cậu tới nơi này, tất nhiên tôi có thể hại cậu."

Niếp Ngân cười lạnh một tiếng, khinh thường nhìn Niếp Hoán:"Anh uy hiếp tôi?"

Niếp Hoán cố hết sức nâng hai tay lên, liều mạng phe phẩy:"Không không, tất nhiên tôi hiểu được hậu quả của việc uy hiếp cậu, cho nên đây tuyệt đối không phải uy hiếp, tôi không phải đã sớm tỏ thành ý với cậu đó sao?"

Niếp Hoán lấy tay chỉ vào người ngồi bên cạnh Niếp Ngân, Lãnh Tang Thanh.

https://thuviensach.vn

Hồi 5 : Tình trái nan thường

https://thuviensach.vn

Chương 54: Đến Las Vegas

Thành Las Vegas.

Thiên đường sinh động.

Sòng bạc, sàn nhảy, rượu tràng, vô số phồn hoa, cho người phấn khởi cho rằng, đã tìm được giấc mộng rồi.

Người kia mang theo trương ấn có VISA chữ "Cánh", người đó có thể ở trong này không kiêng nể ai.

Tất chân mị hoặc.

Cảm tính hồ tra.

Các người đàn ông ở đây, ai cũng có hai cô giái ngồi lên hai bên đùi, mà các ánh mắt cô gái còn lại ở các người đàn ông đang cô đơn, tìm kiếm thỏa mãn.

Nơi này có thứ nhiều nhất là cái gì?

Mỹ nữ?

Tuấn nam?

Tiền tài?

Cũng có thể ...

Là dục vọng.

Nhưng mà, vén lên bóng đêm mê người, nơi này căn bản chính là một cái lò dục vọng sát sinh.

Từ sân bây quốc tế Las Vegas, đến từ phi cơ của Ma Gia Địch Sa, sau một trận giảm xóc mãnh liệt, chậm rãi ngừng lại.

Có cô nhân viên mỉm cười làm mất hồn mọi người nói: "máy bay đã sắp hạ cánh xuống an toàn, yêu cầu mọi người lấy hành lý , chuẩn bị hạ xuống".

Niếp Tích từ trên chỗ ngồi đứng lên, trái phải chuyển động có cái cổ mỏi chút, tiếp theo là cái thắt lưng lười, lộ ra một nửa phần bụng cường cháng ở đó có ánh sáng mập mờ, có vẻ phá lệ khuynh hướng cảm xúc.

https://thuviensach.vn

Cô nhân viên muốn nhìn trộm, tính "Đi ngang" nhìn trộm Niếp Tích một cái, trên mặt hơi hơi phiếm hồng, âm thanh đang nói cũng có chút mơ hồ.

Ngồi bên cạnh Niếp Tích là Tu Nguyệt, đã sớm chú ý tới ánh mắt của cô nhân viên, bất quá cô cũng không có để ý.

Lúc ở trên máy bay cô liền để ý qua, lần này trên chuyến bay cô nhân viên hàng không nhìn Niếp Tích, quả nhiên không có phụ bạc các cô trang điểm, người người đều là nổi tiếng "Sân bay", cô rất hiểu cái tính cách kia, đầu tiên mắt sẽ đặt ở bộ vị, nếu lần đầu tiên không khiến cho mắt hắn hứng thú, hắn tuyệt đối không nhìn lại lần thứ hai .

Niếp Tích cũng phát hiện đến cô tiếp viên thừa lúc nhìn trộm, hắn cố ý đứng lên, lục khối cơ bụng khỏe mạnh, đương nhiên, cái này cũng không phải là Niếp Tích có để ý tới cô.

"Thử, tư vị cũng thật thấp." Phát hiện cử động Niếp Tích, Tu Nguyệt châm chọc một câu.

Niếp Tích đang tự đắc, bị cô dội cho một chậu nước lạnh, á khẩu luôn không trả lời được, có chút bất mãn với lên trên khoang lấy hành ký.

"Này, nữ vương, nhà cô bên kia xử lý tốt chưa? Tôi không muốn cho bọn họ đến nhà của tôi láo loạn". Niếp Tích dùng khí ngữ châm chọc giống Tu Nguyệt hỏi.

Tu Nguyệt đối với cách xưng hô thình lình này có chút kinh ngạc, nhưng lại không tự giác bật cười:"Tốt lắm, về sau anh cứ gọi tôi như vậy đi, trước khi lên máy bay tôi đã gọi điện rồi tôi nói các nngười đã thả tôi , hiện tại tôi một mình ở Matxcova muốn tới đó giải sầu, gọi bọn họ đừng tới quấy rầy tôi."

Niếp Tích bất đắc dĩ cười, thở dài:"Tôi cảm thấy chúng ta giống như đang bỏ trốn vậy."

Nói xong câu đó, Niếp Tích có điểm hối hận , bởi vì hắn thực rõ ràng thấy được đôi mắt đẹp của Tu Nguyệt sáng lên.

Chỉ thấy cô đứng mạnh dậy, đối diện Niếp Tích, hưng phấn mà nói :"Chờ xong xuôi chuyện này, chúng ta bỏ trốn đi! Dứt bỏ mọi việc, chỉ có hai chúng ta."

https://thuviensach.vn

Niếp Tích sờ sờ trán Tu Nguyệt bên ngoài mặt thì giả vờ giải thích còn trên thực tế là nói qua loa để Tu Nguyệt chết tâm:"Cho dù chúng ta có lên mặt trăng, Niếp môn nhân cũng có biện pháp, trong vòng một tháng cũng tìm thấy chúng ta đem về, cô hiểu không?"

Trên mặt Tu Nguyệt hiện lên một phần mất mát trong lòng chua xót, Niếp Tích không có nói nữa, cầm hành lý hai người đi về phía trước.

Khi đi qua cô nhân viên, cô ta phấn đấu quên mình đến gần hắn.

Nhưng vào lúc này, Tu Nguyệt nhanh chóng đi về phía trước khóa lại từng bước, chặn cô nhân viên tới gần, đem bọn họ người ngăn cách , cô cầm lấy tay Niếp Tích , giả về không có việc gì tiếp tục đi.

Niếp Tích nhìn chằm chằm Tu Nguyệt, nhỏ giọng nói:"Hoảng cái gì? Tôi đối với những cô gái có loại dáng người này không có hứng thú ."

Tu Nguyệt vẫn không nhân nhượng, không để ý đến lời nói của Niếp Tích , khoác vai hắn tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng ai biết, cô gái đó tựa hồ cũng không có ý buông tha, nàng lớn tiếng gọi lại Niếp Tích:"Tiên sinh! Tiên sinh!"

Niếp Tích quay đầu lại, tựa như tiếu phi tiếu nhìn cô.

"Nhìn bên người đã có bạn gái , còn không chịu bỏ qua sao?" Tu Nguyệt trong lòng nghĩ, đồng thời quay đầu lại, mất hứng nhìn cô nhân viên.

"Tiên sinh, hãng hàng không của chúng tôi đang hoạt động một công tác đối với khách hàng, ngài có thể phối hợp một chút lưu lại cách liên lác được không?" Vị tiểu thư này ân cần nói, hai mắt liều mạng ngắm Niếp Tích nói ra cái cớ nhất cở lưỡng tiện.

Cô gái xinh đẹp này đang lấy cớ!

Niếp Tích nghe xong ngẩn ra, cố nén cười, quay mắt nhìn nhìn Tu Nguyệt, trong mắt cô lúc này lửa đang cháy điên cuồng, Niếp Tích trong lòng đắc ý.

"Đương nhiên có thể." Niếp Tích cố ý nói cho Tu Nguyệt biết.

Tiếp nhận quyển sổ của cô gái tiếp viên đưa cho hắn viết số điện thoại xuống, rồi trả lại.

https://thuviensach.vn

Lúc này Tu Nguyệt như giận điên lên, nhìn Niếp Tích viết xuống số điện thoại của hắn.

Niếp Tích xoay người ôm lấy Tu Nguyệt, dùng nụ cười cự kì mê người trước mặt cô tiếp viên nói:"Đây là số điện thoại của vợ anh, có chuyện gì có cô ấy gọi đến em nghe rồi báo cho anh biết."

Nói xong, hắn lại tiêu sái xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

Cô nhân viên hàng không hai mắt mờ mịt, không tự giác mà nhìn về phía trước, muốn nói cái gì lại á khẩu không nói ra được, một bộ mặt mất mát nhìn bóng dáng Niếp Tích đi xa, ánh mắt đưa tình.

Tu Nguyệt cũng thập phần kinh ngạc, vui mừng nhìn Niếp Tích, lại nhìn cô nhân viên trước mặt, đắc ý nói:"Cô gái, còn nhìn cái gì? Cơ hội làm tình nhân cũng không có cho cô đâu." Nói xong, cô chạy vài bước, lập tức nhảy lên lưng Niếp Tích, gắt gao cuốn lấy thân thể hắn.

"Uy! Uy! Cô muốn tôi chết sao? Tôi đã cầm hành lý rồi cô nhảy lên như vậy,sẽ xảy ra án mạng đấy !" Niếp Tích vặn vẹo thân thể, oán giận nói.

Tu Nguyệt vẫn không xuống, cô đầu tựa đầu vào Niếp Tích, nũng nịu nói:"Không thể tưởng được, tiểu bảo bối của tôi cũng biết lấy lòng."

"Tiểu bảo bối!" Niếp Tích cảm giác được tóc của mình dựng đứng lên :"Không được kêu những từ ghê tởm đó được không, mau xuống dưới, thật là nặng!"

Tu Nguyệt cười vui vẻ:"Như vậy đi, tôi cầm hành lý, anh cõng tôi trên lưng."

Niếp Tích cười nhạo một tiếng, vẻ mặt bất đắc dĩ:"Có khác nhau sao? Nặng như nhau thôi!"

Tu Nguyệt hôn thật sâu trên cổ Niếp Tích một chút, lúc kết thúc còn dùng lực cắn một cái, Niếp Tích đau kêu ra tiếng.

"Ngươi ở trước mặt nữ vương nói thật nhiều, còn không đi nhanh!"

Niếp Tích u oán thở dài, yên lặng đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

Chương 55: Không được tự nhiên thay đổi tính cách.

Sân bay đại sảnh.

Gần ở bên trong đại sảnh, là liền muốn đến Las Vegas xa hoa.

Kim bích huy hoàng tráng lệ, đám người qua lại phồn hoa và sân bay Ma Gia Địch Sa quả thực có sự cách biệt một trời.

"Chúng ta đi đâu trước?" Tu Nguyệt vỗ bả vai Niếp Tích nói.

"Đến khách sạn trước, chờ cha tôi điều tra kết quả ở bên kia." Niếp Tích đáp lại .

Lúc này, một thân ảnh đang cấp tốc đi về phía hai người.

Thân ảnh vượt qua cách ly tuyến, xuyên qua khu chờ, tới chỗ cửa tự động, đuổi theo hai người, thân thủ liền chộp lấy Niếp Tích.

Niếp Tích vẫn đưa lưng về phía hắn, người kia bị hắn kéo lại hai tay bị nắm chặt sau lưng.

"Hừm, theo chúng ta đã lâu, anh là ai?"

Người đàn ông kia thống khổ cầu xin tha thứ :" Là Niếp Tích tiên sinh sao? Xin buông tay! Xin buông tay!"

Niếp Tích nghe thấy hắn gọi đúng tên mình, khí lực hơi chút thả lỏng, đem hắn túm lên trên, nhưng vẫn không có buông tay như cũ, mọi người cũng đều nhìn về phía bên này.

"Anh tại sao biết tôi?"

Người đàn ông kia thả lỏng thần kinh một chút, nhanh chóng nở ra nụ cười:"Khuôn mặt của cậu giống Niếp Ngân tiên sinh như đúc, cho nên tôi liếc mắt một cái liền nhận ra cậu đã đến rồi."

Niếp Tích nghe thấy tên đại ca, trong lòng đại khái cũng hiểu được đây là loại người nào, sau buông lỏng tay ra.

"Anh người do đại cả tôi phái tới?"

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, Niếp Tích tiên sinh, chủ thượng phái tôi tới đón đối cậu ." Người đàn ông giải thích nói.

"Chủ thượng?" Niếp Tích có hứng thú nâng cằm người đàn ông kia lên , khuôn mặt cười tà sôi nổi.

"Anh, cũng là sát thủ?" Nhìn thân thể anh ta có chút mập mạp, bộ mặt hiền lành, còn có chút chất phác của đàn ông, Niếp Tích ôm thái độ có chút hoài nghi .

"Ha ha a, nghiêm khắc mà nói, tôi là chủ thượng đại nhân hạ bộ, nhưng không phải sát thủ của chi nhánh cơ cấu bên kia." Người đàn ông gãi đầu, khuôn mặt cực kỳ hiền hậu, làm Tu Nguyệt ở bên cạnh cũng buồn cười.

"Chúng ta đi khỏi nơi này trước đi, bên này mời." Người đàn ông cầm hành lý trong tay Niếp Tích , đi ở phía trước bọn họ dẫn đường.

"Tại sao tự nhiên buồng tha cho anh ta?" Tu Nguyệt cảnh giác tiến đến bên tai Niếp Tích thấp giọng nói.

Niếp Tích nhìn thoáng qua người đàn ông ở phía trước, khinh thường cười cười:"Anh trai muốn biết người Niếp môn có phái thủ hạ theo giõi hay không nên kêu người của anh ấy tới."

Tu Nguyệt tràn ngập hồ nghi nhíu mày:"Lúc trước anh của anh có nói qua chuyện này sao?"

Niếp Tích nhún vai, phe phẩy đầu:"Anh ấy chính là người như vậy, làm chuyện gì cũng không thích nói trước , và lại cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi."

Tu Nguyệt vẫn không an tâm, nắm chặt người Niếp Tích :"Làm việc cẩn thận một chút đi."

Niếp Tích chẳng hề để ý, trên mặt không có chút cẩn thận .

Có lẽ là do cảm giác được, tại trong thành này có rất nhiều người nhìn Niếp Tích, cảm giác tựa hồ trên người hắn lúc nào cũng phát quang, thật giống với thành phố này Niếp Tích toát ra vẻ kiệt ngạo bất tuân, có rất nhiều điểm giống nhau .

Một chiếc xe đi tới trước mặt ba người, chiếc xe tôn quý xa hoa Rolls-Royce vọt vào trong mắt Niếp Tích, chỉ cần liếc qua cũng biết đây là chiếc xe bán hạn chế , nhưng trên mặt hắn vẫn bình tĩnh không hờn giận như cũ.

https://thuviensach.vn

"Niếp Tích tiên sinh, chủ thượng phân phó qua cho cậu một chiếc xe, dựa theo chiếc xe mà chủ thượng yêu thích nhất, thuộc hạ chọn đến chọn đi , không biết cậu có hài lòng hay không."

Người đàn ông vừa muốn đem hành lý đặt lên trên xe, đã bị Niếp Tích kêu ngừng lại.

"Uy, dừng lại, còn có xe khác không, tôi thực không thích cái này."

Tu Nguyệt lấy khửu tay phải huých Niếp Tích một cái, răn dạy nói:"Anh

xem kìa, hiện tại cũng không phải anh gọi mua xe, còn chọn tam lấy tứ ."

Niếp Tích đi đến đằng trước xe, nâng lên một chân dẫm nát lên cái cỏ xa trước, phóng đãng không kềm chế được cười:"Khóa miệng lại, đàn ông nói chuyện, cô sao mà hiểu được."

Niếp Tích phân phó, cậu ta không có oán hận câu gì đi ra lên chiếc Rolls-Royce, lái trở về đổi cho Niếp Tích một chiếc xe yêu cầu.

"Anh thật đúng là phiền toái, nhất định bây giờ phải đổi ngay sao? Làm hại chúng ta còn ở chỗ này chờ." Tu Nguyệt thực không hiểu tính cách của tiểu hài tử Niếp Tích lúc này.

Niếp Tích không để ý đến cô lấy điện thoại ra, bát thông dãy số.

"Địa điểm là Las Vegas, mang chiếc xe có biển số là xxxxx cho tôi, báo lại chỗ để ở đâu, vài ngày nữa tôi sẽ đi xem."

Nói xong, Niếp Tích cắt đứt điện thoại.

Tu Nguyệt nhìn hắn một cái, không nói gì.

Không bao nhiều lâu, một chiếc Bugatti Veyron uy long phô thiên(phô trương) , tinh phong huyết vũ bay nhanh đến, đứng ở trước mặt Niếp Tích .

"Niếp Tích thiếu gia, đây là ngài yêu cầu." Cậu con tria đi xuống xe, cung kính nói.

Niếp Tích ngồi vào chỗ điều khiển, ôn nhu vuốt ve tay lái, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười vừa lòng.

Tu Nguyệt lên xe xong, hắn quay đầu nói với người đàn ông:"Cứ như vậy đi, cảm ơn." Nói xong, một cước đạp mạnh chân ga, xe như tia chớp bay ra ngoài, để lại người đàn ông, vẻ mặt xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Trên ngã tư đường phố phồn hoa dị thương, xa hoa truỵ lạc, tia sáng nghê quang kỳ dị.

Lúc ban ngày, trên đường cơ bản không nhìn thấy rõ xe, huống chi hiện tại đã là vào đêm .

Nhưng mà cứ như vậy mà đi một đường xuyên qua, Niếp Tích vẫn ngồi ở ghế lái Mercedes, ngồi ở Ferrari nhân chú mục lễ, dù sao hắn giống chiếc xe này, bay nhanh làm người khác không nhìn thấy hắn .

"Vì sao để anh ta ở lại, anh ta dù sao ở đây cũng có vẻ quen thuộc, có anh ta bên người, chúng ta sẽ thuận tiện " Tu Nguyệt bị gió thổi vào tóc bay tung lên, dùng hết toàn lực hô nói với Niếp Tích.

Tốc độ xe quá nhanh, thanh âm đê-xi-ben đại đa số đều bị thổi vào mặt sau của xe, rơi vào lỗ tai Niếp Tích như châm như tơ.

"Im miệng, nếu không muốn nếm thử vị đau, tôi khuyên cô tốt nhất nên nghe lời tôi." Ánh mắt Niếp Tích lóe như sao, điều khiển chiếc xe mà hắn thích, máu toàn thân hắn giống như trào ra.

"Anh nói cái gì?" Tu Nguyệt chỉ có thể nhìn thấy cái miệng của hắn cử động, bên tai chỉ nghe thấy tiếng "Vù vù" lạnh thấu xương .

"Ở Las Vegas này, tôi còn không đến mức cần người khác chiếu cố. Hơn nữa, để người xa lạ bên người, cô cảm thấy thoải mái sao?" Niếp Tích nói to, ở trong đầu tựa hồ suy tư chút gì đó.

Hắn một cước đạp mạnh phanh, đem xe đứng ở ven đường, nếu không phải có dây an toàn, hai người nhất định sẽ bay ra không chỉ một trăm thước.

"Anh lại muốn làm gì?" Tu Nguyệt không kiên nhẫn trừng mắt Niếp Tích, lúc này, cô cũng lười sửa sang lại sau "Mưa rền gió dữ", cái mớ hỗn độn, bởi vì chỉ cần còn ở trên chiếc xe này, làm gì đi nữa cũng chỉ phí công .

Đồi con người trong mắt Niếp Tích chuyển một vòng, tiếp theo dù có hưng trí nhìn về phương xa, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra hắn cân nhắc một chuyện gì đó thật thú vị.

"Chúng ta đi gặp một lão bằng hữu trước." Trên mặt hắn mặt hiện ra đến một tia tà mà phá hư tươi cười, loại tươi cười lúc này mới khiến cho Tu

https://thuviensach.vn

Nguyệt của ngày xưa điên cuồng tâm động(say mê điên cuồng), mà về sau mỗi lần nhìn thấy kiểu tươi cười này, Tu Nguyệt có chút run sợ.

https://thuviensach.vn

Chương 56: Gặp gỡ đối thủ

"Anh ở Las Vegas này còn có bằng hữu?" Tu Nguyệt đứng lên nói, trong lòng cô biết, 80% bạn bè của Niếp Tích, đều là nữ tính.

Niếp Tích có chút khó hiểu nhìn Tu Nguyệt:"Sao vậy? Cô không biết tôi ở đây hơn năm năm sao?"

Tu Nguyệt lắc đầu:"Anh cho tới bây giờ chưa nói qua, tôi sao mà biết."

Niếp Tích gãi gãi đầu, trên mặt có chút xấu hổ:"Ôi chao? Không phải nói với cô rồi sao? Không xong, nhớ lộn rồi."

Tu Nguyệt phẫn nộ híp lại hai mắt, nhìn thẳng Niếp Tích đang xấu hổ, biểu tình khiếp người nhưng lại rất mê người, chỉ thấy cô lấy điện thoại của Niếp Tích , nổi giận đùng đùng mở ra xem .

Niếp Tích muốn cướp trở về, nhưng lại bị cô ấn đầu đẩy trở lại.

" Sao lấy điện thoại của tôi, cô muốn làm gì?" Niếp Tích lúc này có chút tức giận.

Tu Nguyệt cười xấu xa đắc ý, cầm điện thoại quơ quơ trước mặt Niếp Tích: " Bây giờ tôi muốn ở nơi này, tìm xem ở Las Vegs này có ai biết anh, phát hiện có người chỉ cần là nữ tính lập tức xử quyết."

Niếp Tích bất đắc dĩ lắc đầu, cười nhạo một tiếng:"Được rồi, vậy cô cứ chậm chậm mà tìm đi nhưng tôi nói cho cô biết một điều, cho tới bây giờ

https://thuviensach.vn

đều là người khác liên lạc với tôi, tôi sẽ không nhám chán mà lưu số vào trong điện thoại."

Nói xong, hắn lại khởi động xe, đi nhanh về phía trước, xe đi tới giữa đường.

Mà lúc này hắn vừa muốn tăng tốc độ, thì chỉ nghe "Oành" một tiếng, một chiếc xe khác chạm vào giống như lôi điện, chiếc xe bên cạnh vụt đi, chỉ để lại tiếng gào thét lớn, cùng cuồng ngạo vĩ khí.(cuồng ngạo to lớn)

Niếp Tích ngẩn ra, đôi mắt kinh ngạc nhìn đuôi đèn của chiếc xe phía trước, trên trán gân xanh dần dần nổi lên.

Cho tới bây giờ xe của hắn đều không giống những siêu xe khác, cho tới bây giờ chỉ có mình hắn sắm vai tia chớp hiệp, nhưng hôm nay hắn lại nếm được hương vị này, càng làm cho hắn phẫn nộ không thôi là chiếc xe kia, cùng phẩm bài giống mình, cùng kiểu dáng, cùng nhan sắc.

Tu Nguyệt bất đắc dĩ trên trán phủ một lớp mồ hôi mỏng, phản ứng của cô không phải đầu tiên nhìn Niếp Tích, mà là nhanh chóng một tay nắm thật chặt dây an toàn trên người mình, một tay gắt gao nắm lấy cửa xe, cô rất hiểu Niếp Tích , cho nên cô biết sắp có tai họa sắp ập đến.

Niếp Tích gắt gao nhấn mạnh chân ga, xe "Bườm" một tiếng rồi phóng ra ngoài, bây giờ là đêm xe giống như một viên đang bay, tại ngã tư trên đường hoạt hướng phương xa.

Tốc độ như cuồng phong, bên tai Tu Nguyệt nghe không rõ thanh âm , tất cả âm thanh đã hỗn hợp lại, hợp thành một loại thứ tiếng gầm thét.

Không bao nhiều lâu, đã thấy được chiếc xe mà Niếp Tích đang đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích lại tăng tốc độ, một đường cong hoàn mỹ, theo chiếc xe gặp người bên kia , vọt tới phía trước nó lực làm rung rung xe, không tốn sức chiếc xe của Niếp Tích đã gây uy hiếp cho bên kia.

Niếp Tích liếc mắt nhìn kính phụ tà mị đắc ý đứng lên, sau đó thả chân ga, tốc độ xe hoãn lại một chút.

Đây là Niếp Tích cố ý, trêu đùa xong, xe hắn vừa lúc ở phía trên xe kia, mà hắn tính dùng kỹ xảo ,để đuôi xe của mình trước mặt đầu xe của người bên kia, hai chiếc xe có tốc độ tử thần giống nhau, trong mắt người đi đường hai chiếc xe này như gắn vào làm một, nhưng kỳ thật thì không phải, bất quá hai chiếc xe này ở trong lúc đó có khoảng cách là hai ngón tay.

Đây, chính là hành vi khiêu khích.

"A? Ngươi không biết hậu quả của việc khiêu khích này sao?"

Người đàn ông kia ở đằng sau đã để ý đến sự khiêu khích này, hơn nữa rất để ý.

Hắn để tốc độ chậm lại một chút chuyển động mạnh tay lái, dưới chân khởi động chân ga, đem xe chạy đến bên cạnh Niếp Tích, hai chiếc xe song song ở trên đường.

Nam tử bên này thăm dò, nhìn chằm chằm xe Niếp Tích, trên mặt lộ vẻ tà mị tươi cười.

Thứ nhất, Niếp Tích thật chán ghét khi nhìn thấy có người giống xe mình.

Thứ hai, Niếp Tích thật chịu không nổi người khác siêu xe hơn hắn.

https://thuviensach.vn

Nếu không có cô gái này bên cạnh, tâm muốn giết người cũng dám.

Bất quá, nhìn thấy đối phương nhanh chóng lại vọt tới bên cạnh mình, lúc này hắn lại hưng phấn không thôi ánh mắt như sói, phối hợp với người kia mặt tà mị ý cười, lúc này hắn làm cho mọi người cảm tưởng gặp được một con quỷ hút máu .

Mà bên cạnh "Quỷ hút máu" kia, đang ở dùng ánh mắt giống hắn thao thiết nhìn Niếp Tích kiệt ngạo bất tuân.

Nam tử này diện mạo cũng rất đẹp trai, không thua gì Niếp Tích, có đôi mắt sâu thẳm thật mị hoặc, sống mũi anh tuấn,khí lực to lớn, thân thể hắn toát ra vẻ nguy hiểm giống hệt Niếp Tích lại làm cho người ta không thể kháng cự.

Hai người bình tĩnh đối diện, như hai viên đạn hạt nhân giống nhau muốn nổ tung, tựa hồ có một cỗ lực vô hình thổi quét chấn áp toàn bộ thiên địa trong lúc đó, làm cho người ta ngay cả hô hấp cũng run rẩy .

Chỉ thấy cách vách xe mặt nam tử kia cười xấu xa, đường cong trên mặt tao nhã, hắn nâng ngón tay lên, giơ lên ngón giữa với Niếp Tích, thuận tiện còn nhíu đuôi lông mày dày của hắn, sợ Niếp Tích nhìn không tới.

Vừa mới làm hành động này,như một viên đạn bay tới, lại giống như một ngàn người đồng thời ra quyền.

Niếp Tích thong dong đáp lễ tươi cười, nhưng khóe môi lộ ra sự uất giận nhè nhẹ, ánh mắt trong lúc đó tự nhiên có chút đông cứng, hắn ngẩng đầu, nhìn nam tử cách vách, một đôi mắt nửa híp kiệt ngạo.

https://thuviensach.vn

"Ha ha ha ha....." Nam tử nhìn ra Niếp Tích trong lòng khó chịu, đắc ý mở miệng cười to, cất tiếng cười to đứng lên, sau đó tăng tốc độ, sang ngay với xe siêu việt của Niếp Tích.

Khóe môi Niếp Tích chậm rãi giương lên, ngón tay thon dài ở chóp mũi trượt qua vài cái, có chút không kiên nhẫn, cũng có chút không cam lòng, hắn cho Tu Nguyệt một ánh mắt chuẩn bị sẵn sàng, cũng không có để ý tới Tu Nguyệt đáp lại chút nào hay không.

Vẻ mặt của hắn nghiêm túc trầm xuống, trong ánh mắt kia lộ ra vẻ bất cần đời cũng rất kiêu ngạo, nam nhân toàn thân toát ra mị lực, xe lại tăng tốc vút bay.

Nam tử ở sau nhìn kính phụ thấy được đuổi theo Niếp Tích, trên mặt dày cũng dần dần lui bước, bắn ra một ánh mắt sắc bén.

Hai chiếc xe ở trong nội thành Lá Vegas bão táp trên đường , một hồi đuổi kịp và vượt qua, một hồi lại bị đuổi kịp và vượt qua, đi vào địa phương, như bay phát ra âm thanh bén nhọn, tựa hồ đem bóng đêm đạp tan, về sau hai chiếc xe hoàn toàn song song đến cùng nhau.

Mỗi một lần đều muốn tìm một cơ hội sẽ vượt đối phương, nhưng cơ hội cũng không có cả hai người kỹ thật càng ngày càng điêu luyện, không chút sơ hở có vẻ cực kỳ bé nhỏ, mà không có một hơi lưu ý đến, còn có khả năng bị đối phương vồ đến vì thật.

Đối phương không ai nhường ai, mà tốc độ xe lúc này có khả năng sánh cùng máy bay liều mạng, mà xe như có công cụ "Phía trước ng

uy hiểm" chỉ thị chướng ngại vật, hai chiếc xe song song chạy đến một cái cầu.

https://thuviensach.vn

Tu Nguyệt ý thức được nguy hiểm, cô dùng sức vỗ bả vai Niếp Tích, ý bảo Niếp Tích dừng lại.

Mà Niếp Tích căn bản không muốn dừng lại, ít nhất đối phương chưa dừng lại thì hắn cũng không dừng.

Trong nháy mắt, muốn kết thúc ở trên một cây cầu.

Cầu phía dưới cũng không phải biển, mà là một chỗ hoang tàn, ở trên cầu nhìn xuống, độ cao cách phía dưới ít nhất là một tòa cao ốc, từ nơi này ngã xuống nhất định không còn hy vọng sống sót.

Mà trước mắt, đã có thể nhìn thấy vị trí cây cầu này bị gãy, ở dưới đá lởm chởm ngổn ngang, trong lúc đó khoảng cách là mấy chục thước, lấy tốc độ xe hiện tại, muốn rơi xuống cũng chỉ trong nháy mắt.

Tu Nguyệt hét lên một tiếng, tháo giây an toàn trên người, cũng không có nhảy xuống xe, mà là gắt gao ôm lấy người Niếp Tích, nhắm hai mắt ngả đầu vào trong lòng Niếp Tích.

"Két!!!"

Tiếng phanh lại chói tai xỏ xuyên qua thần kinh mỗi người.

Một cỗ mãnh liệt chớp lên, Tu Nguyệt cảm giác được thiên địa đã điên đảo.

Xong, im lặng mười giây.

"Tốt lắm, không có việc gì ,tư thế của cô thực dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm ." Niếp Tích vỗ vỗ ôm lấy cô, ngồi xuống ghế đặt Tu Nguyệt lên đùi mình.

https://thuviensach.vn

Tu Nguyệt mở mắt, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn nhìn bốn phía, nhìn xung quanh phát hiện, hai người đều thông minh, đang ở chỗ gãy, tất cả đều quay một trăm tám mươi độ chuyển biến, đem đuôi xe hướng tới phía trước.

Mà hai người trong chiếc xe đang muốn đi ra ngoài, có một nửa thân xe đã ở chỗ gãy , bởi vì không có cách nào khác mà đo được, cho nên cũng không nhìn ra ai thua ai thắng, theo thị giác căn bản nhận không ra.

Cách vách nam tử khôi phục lại bộ dáng, không thèm quan tâm đi xuống xe, đi thong thả đến đằng trước xe, ngồi ở trên đầu xe, mang theo một cỗ nhã nhạn phong phạm, lấy ra một điếu xì gà châm lửa lên, nhàn nhã hút.

Niếp tích cùng Tu Nguyệt xuống xe, Niếp Tích vặn văn cái thắt lưng lười, dùng giọng nói mê muội , hèn mọn nói:"Cái xe cải trang, còn chạy như vậy, đổi là tôi, nhất định sẽ ôm tay lái, xấu hổ nhảy xuống cầu."

Nam tử nghe như thế, biểu hiện ra ngoài sự bất mãn, hắn ném điếu xì gà trên tay xuống, mang theo quần áo cao lớn uy mãnh khí thế, đi tới trước mặt Niếp Tích.

Nhưng mà, tuy hắn cao lớn uy mãnh, ở bên người Niếp Tích cũng không có quá to, bởi vì thân thể hai nam nhân cơ hồ giống nhau, cao to giống nhau, đứng ở cùng nhau một chỗ, ngay cả ánh mắt độ cao đều không sai chút nào .

" Hình như cậu cũng tập đua nhiều ?"

Nam tử âm tà cười, nhìn chằm chằm Niếp Tích, bắn ra ánh mắt vô tận sắc bén.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích chút không có e ngại, dùng khuôn mặt đồng dạng nhìn lại nam tử, khóe môi khẽ nhếch.

"Quá khen, quốc trung tốt nghiệp mà thôi."

Nam tử hưng phấn mà lắc lắc đầu, xoay người, đi về xe mình .

"A, Anh tên là gì?"

Niếp Tích dù có hưng trí kêu hắn.

Nam tử quay đầu lại, nhìn Niếp Tích liếc mắt một cái, hé miệng nói.

"Hỏi tôi chăng?"

https://thuviensach.vn

Chương 57: Gọi tôi là Băng Sơn

Niếp Tích bướng bỉnh nở nụ cười, giống như hạo xỉ trên bầu trời cầu nguyệt.

"Nếu là một cái tên quê mua, không cần nói cũng được."

Nam tử nhíu mày, không để ý đến Niếp Tích, chỉ thấy hắn vào trong xe lấy ra mấy bình rượu mở ra đổ hết xuống xe, một cỗ mùi rượi nồng nặc, một lúc sau cộng thêm mùi của lửa tràn ngập trong không khí.

Đổ hết một lọ, hắn tao nhã đem cái chai vứt lên xe, không bết lấy riêm từ đâu ra, châm một cây.

Mà lúc này, đột nhiên cảm thấy rung rung, hắn ngẩng đầu thấy Niếp Tích dùng sức đá một cước, đem xe của mình đá xuống cầu, ước chừng hơn mười giây, mới nghe được tiếng vang xe rơi xuống đất, không có nổ mạnh, bất quá theo thanh âm phán đoán, vô cùng thảm thiết.

Niếp tích nhìn nam tử, trên mặt một đôi mắt vô tội nhìn nhau, hắn nhún vai, sau đắc ý nở nụ cười.

Đúng vậy, tốc độ lần này, Niếp Tích hoàn thắng hắn.

Ngón tay nam tử buông lỏng, vứt que riên lên xe, ngọn lửa "bùng" một tiếng liền nhảy lên.

"Người thật dã man, ta thích nhìn mọi thứ sáng lạn mà đi."

Nam tử không thèm quan tâm nói.

"Các ngươi là hai tên điên, không thắng được sẽ phá xe sao? Khó trách người khác nói, đàn ông bộ dạng tại nhà trẻ không biết thế nào, hóa ra là như bây giờ ." Tu Nguyệt thập phần không hiểu hành vi của hai người này, một bộ trưởng giả khẩu khí răn dạy hai nam nhân.

"Im miệng lại! Tôi ghét nhất người khác giống xe mình!"

Hai nam nhân, ăn ý mười phần cùng nhau mở miệng hô.

Kêu xong, hai nam nhân nhìn nhau một chút, đồng thời trên ra vẻ chán ghét, lại mang theo biểu tình muốn nôn mửa.

https://thuviensach.vn

Tu Nguyệt mờ mịt nhìn hai nam nhân, nội tâm mang theo một cỗ dở khóc dở cười, cô bất đắc dĩ nhìn, giơ hai tay lên đầu hàng.

Nam tử nhìn Niếp Tích,đánh giá một phen, tiếp theo hai tay hắn đút túi quần, bày ra một bộ thần thái trưởng bối.

"Tiểu quỷ, ngươi tên là gì?"

Từ "Tiểu quỷ" mà nam nhân kia nói ra, kích thích mạnh đến đầu dây thần kinh Niếp Tích, hắn cố nén giận một chút,cố không phát làm ra chút phản ứng gì, bởi vì hắn biết có phản ứng chính là thua, hắn cũng không muốn bại bởi nam nhân này.

"Lão nhân gia, ngươi thích chen ngang sao? Vấn đề này là ta hỏi trước , lão nhân gia."

Nam tử nghe xong, trên trán gân xanh có chút nổi lên, xác thực,"Lão nhân gia" Này xưng hô này đối hắn thật đả kích, liền cùng "Tiểu quỷ" Này xưng hô đối với Niếp Tích giống như đả kích có tính phá hủy .

Nam tử hơi hơi nhíu mi, con ngươi thấp xuống, suy tư một lát, trên mặt lộ ra tà mị ý cười, theo sau ngẩng đầu, lớn tiếng hàn huyên .

"Lai ngang nạp nhiều • địch tạp phổ lý áo."

Tu Nguyệt ở một bên "Xì" một tiếng nở nụ cười.

Niếp Tích thì lại vẻ mặt rất khác thường, nghiêm túc, một bên lắc đầu khen ngợi, còn một bên cổ chưởng.

"Oa, quả nhiên rất mộng ảo, đúng là một người rất lãng mạn, thất kính, thất kính."

"Cám ơn! Cám ơn!"

Nam tử quỷ dị nở nụ cười, tiếp theo lại lặp lại hỏi câu:"Ngươi tên gì?"

Vẻ mặt nghiêm túc của Niếp Tích vẫn như cũ, ra vẻ thành khẩn đáp lại.

"Tên ta là Thái Thản Ni Khắc."

Đôi mắt Nam tử đột nhiên lóe ra lên:"Thật đúng là đẹp a, tên của ngươi cũng thực bi tráng a."

Tiếp theo, hắn nhìn về Tu Nguyệt bên cạnh Niếp Tích, có chút tư vị nói:"Tiểu thư xinh đẹp kia, ta nghĩ tên là Lộ Ti đi?"

Tu Nguyệt hàm chứa cười, không nói, lắc lắc đầu, bộ dáng mê người đến cực điểm.

https://thuviensach.vn

"Tịch lâm địch ông?" Nam tử tiếp tục đoán.

Tu Nguyệt vẫn như cũ hé miệng cười, không nói gì.

Cô cúi đầu đi tới giữa hai nam nhân, ngẩng đầu mạnh, trên mặt biểu tình, cùng vẻ kiều mỵ đến cực điểm hoàn toàn đi ngược lại đối với hành động trẻ con của hai nam nhân này, cô trong lòng khó chịu, lúc này trên mặt nhìn không nhìn ra cô đang nghĩ ỳ.

Cô âm lãnh nói một câu.

"Gọi tôi là Băng Sơn."

Nhất thời, hai nam nhân lạnh cả người.

Hai người, đều không có nói nữa.....

Khách sạn đảo vàng bạc Las Vegas .

Đây là một chỗ tràn ngập mộng ảo sắc thái đồng thoại tòa thành.

Niếp Tích rất thích nơi này.

Đi vào cửa chính, tới hành lang cầu thang rất dài, dọc theo cầu thang đi về phía trước, có thể nhìn thấy phía dưới chân là nước biển, bờ cát, cùng với trên bờ giả cổ thôn trang nhỏ, mỗi một chỗ cảnh quan đều là thiết kế tỉ mỉ , làm cho người ta có cảm giác như mình đang ở trong mơ.

Lúc này, âm nhạc vang lên, chậm rãi thấy con thuyền hải tặc, mặt trên có mười cô mỹ nữ chân dài khiêu gợi nhảy múa, rất nhiều bọn hải đạo đến đó làm bạn nhảy cùng,cư dân trong thôn trang cũng đều cùng người trên thuyền nhóm vào nhảy múa, mọi người rất vui cùng nhạc hoà nhịp vào trong.

Niếp Tích thực thích biểu diễn ở đây, hắc cười, cười đến thực thiên chân (chân thật),ánh mắt sắc bén bình thường bây giờ cũng không còn mà ngây ngô ngây thơ chất phác.

Phục vụ nhân viên dẫn dắt, chui qua một cái lại một cái giống huyệt động, Niếp Tích cùng Tu Nguyệt đi tới phòng VIP cao cấp mà đã đặt sẵn.

"Tôi còn nghĩ đi vào cửa sau sẽ nhìn thấy một tinh linh vương quốc đây." Tu Nguyệt hơi châm chọc cười, lời của cô rõ rằng có ý tứ với hắn.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích không chút khách khí, phụ giúp Tu Nguyệt lui về phía sau mấy bước dán tại trên tường, ngay sau đó đem thân thể của mình dán lên người Tu Nguyệt .

Một bàn tay luồn qua cổ Tu Nguyệt, để lên vách tường, tay kia thì lấy ngón tay thon dài nâng chiếc cằm tinh xảo của cô.

Hai người thở dốc, vào lúc này để lộ xuất trận kiều , không có lúc nào là không phát ra một loại tín hiệu dụ hoặc cho đối phương.

"Muốn tìm tinh linh vương quốc ? Tôi không phải sao?" Niếp Tích ôn nhu nói, nhưng trong ánh mắt như con sói tham lam.

Tu Nguyệt kiều thần (môi) hé mở, hàm ở ngón tay Niếp Tích, thanh âm nhu mì đáp lại:"Tốt, mau gọi của các tiểu tinh linh của ngươi tiểu ra nghênh đón nữ vương bệ hạ."

Niếp tích ôm ngang Tu Nguyệt, đi vào phòng ngủ, ném cô lên chiếc giường đệm nước mềm mại, sau đó bắt đầu cởi quần áo của mình ra.

Tu Nguyệt tìm tòi thân thể phía trên, ngón tay linh hoạt rất nhanh tháo cái đai lưng hàng hiệu của Niếp Tích.

Nhưng vào lúc này, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Niếp Tích nhảy ra nhận lấy, lập tức nghe."Cha....."

https://thuviensach.vn

Chương 58 : Kiệt tác

Sáng hôm sau.

Lúc này đã 10 giờ.

Tu Nguyệt nửa mơ nửa tỉnh trong lúc đó chuyển người, vốn định sẽ ôm Niếp Tích nằm ở bên cạnh, cũng không tưởng giơ cánh tay lên rồi lại hạ xuống, không thấy cái gì.

Có lẽ tối hôm qua quá mệt mỏi , cô không mở mắt, tay cùng chân sờ loạn lên ở trên chỗ Niếp Tích nằm, xem còn không, nhưng kết quả chứng minh, Niếp Tích đã không còn bên cạnh .

Tu Nguyệt cố hết sức mở mắt đang còn mơ ngủ nhìn trên giường, trên chiếc người màu trắng sàng đan trừ cô ra thì không thấy ai, hắn không còn ở đây .

"A!"

Cô hô to một tiếng mới phát hiện, thanh âm của mình có chút khàn khàn .

"Tích!"

Trong phòng im lặng chỉ còn tiếng vang của mình vừa nói vọng ra .

Nàng xem liếc mắt nhìn chỗ đống quần áo của Niếp Tích tối qua, quả nhiên đã không có .

"Hỗn đản."

Nàng yêu kiều một tiếng, lấy tay xoa nhẹ một chút chỗ hốc mắt sưng, đi xuống giường.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở bức màn, ánh mắt hắt vào da thịt phấn hồng trắng nõn, như nước tinh cầu ma huyễn sáng bóng.(*giống như quả cầu nước)*

Bởi vì tầng này rất cao nên không có nhà cao tầng nào khác đối diện, vì vậy cô hoàn toàn không điều cố kỵ không chút gì che lấp thân thể, kéo bức màn, hưởng thụ ánh nắng nhu hòa.

https://thuviensach.vn

Ánh mặt trời bao lấy thân thể của cô, cô cười, nụ cười này là phát ra từ đáy lòng .

Nếu tương lai có thể cùng Niếp Tích đi vào giáo đường, lúc đó nhất định cô sẽ rất hạnh phúc, cô cười mê người, thậm chí giờ phút này ánh nắng ngoài cửa sổ còn muốn huyến lệ.

Giờ phút này cô tươi cười, người khác nhìn vào là biết nội tâm cô vô cùng hạnh phúc .

Kéo thân mình, cô đi tới phòng tắm, vừa rồi đối mặt với ánh nắng cô còn hạnh phúc ôn nhu, nhưng bây giờ đứng trước gương, cô trở lên vô cùng bất mãn vò vò mái tóc.

"A!!!"

Một tiếng chói tai thét thét lên, giống như có thể đem cái giương trước mắt phá vỡ, giống như có thể đem dương quang hôm nay phá tả tơi.

Ở gương , cô ngạc nhiên phát hiện kiệt tác của Niếp Tích .

Đối diện với cô tấm gương trái viết -- tôi đi ra ngoài làm việc , có việc gọi điện thoại cho tôi, không có việc gì thì đừng gọi quấy nhiễu .

Còn trên tấm gương bên phải viết - bữa sáng khách sạn rất tuyệt, nhưng chỉ phục vụ đến chín giờ, sợ cô không tỉnh, tôi cho ngươi để lại một phần.

Cô tức lắm mặt đỏ tới tận cổ --lời tác giả: Tìm không thấy bút khác, chỉ có này chi trung tính bút, nghe nói loại này mặc thủy rất khó lau, cũng không biết là thật sự là giả, ha ha.

Lời người edit nói: thật ra khi lấy khăn lau gương sẽ để lại bụi trên giương từ khăn mà ra. Lúc đó ta có thể viết những gì mình muốn.

Tu Nguyệt run run đứng ở tại chỗ.

Dục khóc.

Vô lệ.

Song bạc Mĩ Cao Mai.

Một loại khí phách đối mặt với mọi người, trong đó có rất nhiều quan chức to lớn cũng là dân cờ bạc vong chi lùi bước, bất quá lại ngăn cản không được thế giới đứng đầu cấp phú ông tiền đến làm đổ phong thái này, nơi này hoạt động 24/24 giờ có trên toàn thế giới, tiền tài ở trong này đã chỉ

https://thuviensach.vn

coi như con số, bó lớn bó lớn tiền mặt thường thường tựa như bông tuyết, khống chế không được sẽ biến mất.....

Một thân ảnh được phản chiếu nền giạch trơn bóng đang lui tới dân cờ bạc, ngọn đèn xung quanh thông thấu cửa lớn mặt sau sát đất thủy tinh chiếu vào, lóe ra kim toái quang.

"Chủ quản..... Ách..... ngài mau vào đây." Sòng bạc theo dõi ở trong phòng, một nhân viên công tác phát hiện có chút vấn đề.

"Làm gì ấp a ấp úng vậy?" Thân hình chủ quản cao lớn đi tới, nhìn chằm chằm hình ảnh trên màn hình theo dõi.

"Tôi là dám khẳng định lắm, bất quá người trong hình này nhìn qua rất quen thuộc." Nhân viên công tác trình bày nghi vấn.

Chủ quản nhìn kỹ nhất cử nhất động trên màn, mày túc lên, có chút đăm chiêu sờ sờ cằm hồ tra, sau đó phân phó một tiếng:"Đem sổ đen 009725 tư liệu mang đến đây."

Nhân viên công tác giữ máy tính lập tức đi lấy, thành thạo kỹ thuật, khoảng 10 giây , liền đã điều ra tư liệu chủ quản chỉ định, cùng tồn tại khắc đóng dấu đi ra.

Chủ quản xem tư liệu, cẩn thận xem kĩ người trên màn hình, mày càng thêm ngưng trọng .

Sòng bạc trong đại sảnh, tràn ngập toàn thế giới các nơi đứng đầu cấp phú hào, người không tính thiếu, nhưng Niếp Tích đứng ở chỗ này vẫn như cũ phá lệ xông ra.

Ánh mắt hắn cực kỳ lợi hại, nhìn quét toàn trường mọi người, trên mặt phóng đãng không kềm chế được, ở đây ai cũng là phú hào.

"Vị tiên sinh này, xin chờ một chút." Một thân sĩ tây trang giày da, đi tới bên cạnh Niếp Tích.

"Có chuyện gì sao?" Niếp Tích không thích bất thình lình người khác quấy rầy, ngữ khí nói chuyện cũng có vẻ quan trọng.

"Tiên sinh an tâm đợi một chút, dựa theo luật lệ , chúng ta muốn nhìn một giấy chứng minh thư của ngài một chút." Thân sĩ rất khôn khéo thành thạo mang theo mục đích của hắn.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích cảm thấy mình giống như bị người tại đây theo dõi ôm nghi ngờ, cho nên tràn ngập tức giận, bất quá nghĩ đến hắn đến là có chuyện lớn, lập tức liền nhịn trở về.

Hắn lấy chứng minh thư ra, giao cho này người thân sĩ này.

Đối phương rất nhanh nhìn thoáng qua, liền rất cung tất kính trả lại cho Niếp Tích, lễ phép so tăng lên so với lúc trước rất nhiều, đối với Niếp Tích nói:"Niếp tiên sinh, vì ngài lo lắng, có thể cho chúng tôi một chút thời gian nói chuyện?"

Niếp Tích có chút khó hiểu, nhưng là không có cự tuyệt, theo hắn đi tới một phòng trước cửa.

Mở cửa, Niếp Tích liền chuẩn bị ứng chiến tốt, bởi vì hắn thấy được mười mấy vẹ sĩ ở trong phòng này, tuy rằng hắn còn không làm rõ được là chuyện gì xảy ra, nhưng tựa hồ cũng không phải cái gì chuyện tốt.

Vừa đóng cửa lại, một cái tráng hán liền đi lên đón tiếp, Niếp Tích theo bản năng rất nhanh suy nghĩ, bất quá không cảm giác đối phương là địch, vô luận là hành động gì, hay là trên mặt hắn lộ vẻ kia thiện ý tươi cười, đều nhìn không ra hắn có ý xấu với mình.

Nam nhân mở miệng nói :"Niếp tiên sinh xin chào, sòng bạc chúng tôi thực vinh hạnh có thể tiếp đãi đến ngài , ngài đến thực vinh hạnh cho kẻ hèn này....."

Nói còn không có nói xong, Niếp Tích liền lấy bàn tay đặt tại bờ vai của hắn, làm hắn trong lòng cả kinh.

"Nói vào chuyện chính đi, ta còn có việc."

Niếp Tích lộ vẻ tươi cười không quá hứng thú, làm cho mỗi người trong phòng đều cảm giác được một loại áp bách khác thường.

"Tốt. Niếp tiên sinh là một trong sổ đen cảu song bạc Lạp Tư Duy Gia Tư , cho nên....." Nan nhân không có nói tiếp, tựa hồ lo lắng phản ứng cảu Niếp Tích.

"Ta? Sổ đen?" Niếp Tích đối với điều này có chút giật mình.

Đúng vậy, hắn ở trong này đã hơn năm năm, song bạc to nho nhỏ cũng không ra vào dưới mấy trăm lần, nhưng vẫn vì bảo trì thân phận, hắn chưa từng có ở đâu gây sự đánh nhua, huống hồ, hắn đánh bài cũng không phải

https://thuviensach.vn

kỹ cành, thua so với thắng số lần còn nhiều, tới bây giờ cũng không ra quá lão thiên, tại sao lại vô duyên vô cớ vào sổ đen?

"Sẽ không lầm chứ?"

Nam nhân lại làm lễ, khiêm tốn trả lời:"Không phải, Niếp tiên sinh, ngài cũng đừng quá kinh ngạc, ngài vào sổ đen vì nguyên nhân có vẻ đặc thù."

https://thuviensach.vn

Chương 59: Sổ đen

"Đặc thù!!!"

Từ ngữ này vừa yêu vừa hận, làm cho Niếp Tích lúc này không biết vui hay buồn.

Cánh tay cường tráng của hắn để ở trên cổ nam nhân, đem hắn kéo đi lại, ở bên tai nam nhân nhỏ giọng nói nhỏ nói:"Uy, đại mặt béo, các ngươi làm như vậy, làm cho ta thực xấu hổ a. Lại đổ lạn đố kĩ lên ta . . ."

Hắn dừng một chút, hắn cảm thấy dùng "Lạn" Này tự đến hình dung mình, hắn trong lòng thực không được tự nhiên, mặc dù đó là một sự thật.

"..... Ách, ta không có ý gì, như ta vậy chỉ do thần tượng phái đổ kĩ, ngươi còn lấy danh nghĩ ta đặc thù vứt vào sổ đen lý, các người tính dùng cái này để làm cớ!" Niếp Tích sát vào có chuyện lạ nói.

Nam Nhân nhìn Niếp Tích, có chút xấu hổ.

"Khuôn mặt Niếp tiên sinh này , chúng tôi nhớ rất sâu , vừa nãy nói Niếp tiên sinh xếp vào sổ đen, nguyên nhân chính là bởi vì....."

Không đợi nam nhân nói xong, Niếp Tích giơ ngón tay thon dài lên, lập tức liền dùng sức túm tóc ngửa khuôn mặt nam nhân lên.

"Ai u..... Đau..... Đau....."

"A ngươi tên hỗn đản này, ý của ngươi là diện mạo của ta có vẻ đặc thù phải không? Khi nào diện mạo đã đi vào điều kiện của song bạc , chẳng lẽ chính là bởi vì loại nguyên nhân này, các ngươi sẽ không phân rõ phải trái đem ta vào sổ đen sao?là như thế này sao?Là như thế này sao?"

"Niếp tiên sinh..... Đừng..... Đừng như vậy....." Nam nhân dùng sức giãy ra "Kìm sắt" của Niếp Tích, lui về phía sau hai bước, cực lực xoa nắn gương mặt hồng nóng, vẫn như cũ lễ phép giải thích nói:"Niếp tiên sinh, ngài không cần đóng kịch, chúng ta tuyệt đối có lý do , ngài là cái đổ kĩ cao siêu , không chỉ có như vậy, mưu kế cũng rất cao."

"A???"

https://thuviensach.vn

Niếp Tích có chút ngượng ngùng bật cười.

Nam nhân tiếp tục nói sự thật:"Chúng ta đã xem qua băng ghi hình , ngài cùng ngài bằng hữu Ngải Tư ở Tư Duy Gia Tư tới các đại sòng bạc lý lừa đi không ít tiền."

Ngải tư!

Nghe thế cái tên sau, trên mặt Niếp Tích có chút biến hóa nhỏ, đúng vậy, người này chính là người mà hôm nay hắn muốn đi tìm.

Nhưng nghe được mình vào sổ đen, với hắn có không hiểu quan hệ, nhưng lại diễn biến thành "Lừa", hắn rất cảm thấy hứng thú, liền không có đánh gãy lời nói của nam nhân.

"Ngải Tư dùng rất thủ thuật rất cao siêu, mỗi lần đều ở trong này thắng rất nhiều tiền, nhưng là sợ sẽ khiến cho quản lý chủ ý, cho nên sau mỗi lần thắng xong, ngài sẽ xuất hiện, sau đó hắn sẽ đem tiền thắng đưa cho ngài, để ngài mang ra sòng bạc. Mà ngài ở sòng bạc vẫn cố ý thua thực thảm, như vậy các ngài hai người liền tự nhiên mà vậy tránh thoát khỏi chú ý của chúng tôi, mà số lớn tiền, cũng đã cất vào trong túi tiền các ngài. Loại này thiên y vô phùng phối hợp, lúc đầu chúng tôi không để ý, nhưng một lần lại một lần, làm cho chúng tôi rất quen mắt, các ngươi âm mưu sẽ không công tự phá."

Nam nhân trên mặt lộ vẻ đắc ý, vạch trần toàn bộ chân tướng mọi việc, vieevj này bọn cho là sự thật.

Niếp Tích sau khi nghe xong, thở dài một hơi, ngẩng đầu lên, có chút bất đắc dĩ nhìn nhìn trần nhà, u buồn trừng mắt nhìn lên, muốn nói cái gì, lại tựa hồ không biết mở miệng thế nào.

Quả thực, nguyên nhân này rất đặc thù, bất quá sự việc không phải như nam nhân nói , mà là mọi việc giả lại thấy mình thật đặc thù.

Trời biết vì cái việc ngu ngốc này lại mỗi lần đưa vào tay hắn.

Muốn hắn làm vai chính đổ kĩ đến chinh phục người khác, nhưng mỗi lần kết quả đều là nhìn thấy mình lấy đi mấy ngàn vạn của người khác, còn muốn nhìn thấy đối phương lộ ra bộ mặt vui sướng khi người gặp họa đáng ghê tởm, có lúc cũng sẽ đụng tới súy cấp của hắn làm lợi thế tên trước xe

https://thuviensach.vn

,loại hành vi này làm hắn căm tức, hiện tại nhớ lại, trong lòng vẫn tức giận bất bình như cũ.

Nhưng khi đó, chỉ cần ngồi trong sòng bạc có Ngải Tư , không cần đến vài hiệp, sẽ biến thắng toàn bộ các sòng bạc, sẽ ngoan ngoãn bại bởi mình vài triệu.

Nói thẳng ra, hắn cũng không biết vì cái gì, nhưng sao mọi thứ thành cái dạng này.

Niếp Tích bất đắc dĩ nhún vai, không có làm gì, chính là thực bình thản hỏi một câu:"Uy, Ngải Tư kia, bây giờ còn sẽ xuất hiện ở sòng bạc sao?"

Nam nhân lắc lắc đầu:"Ngươi không có tái xuất hiện ở sòng bạc, chỉ lại thấy hắn đến một lần, sau lại bị chúng ta mời đi ra ngoài, theo kh

i đó, toàn bộ sòng bạc ở Lạp Tư Duy Gia Tư không còn có nhìn thấy hắn."

"Vậy ngươi biết hắn hiện tại ở nơi nào không?" Niếp Tích hỏi tiếp.

Nam nhân quay đầu nhìn trong phòng có những người khác, tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau.

"Một đám phế vật!" Niếp Tích biểu tình có chút không trong sáng.

Nói xong, hắn lấy ra một quyển chi phiếu, lấy ra năm trăm ngàn Mĩ kim chi phiếu, đưa cho nam nhân:"Mặt đại to, chi phiếu này so với trước đây còn dự đấy , ta muốn chơi trong này vài giờ, nếu ta thắng được vượt qua số lượng này, các ngươi tùy thời có thể mời ta đi, nếu không thắng đến, mang chi phiếu này đóng học phí vào bổ túc mà học đi, đầu óc các ngươi nên thay đổi ."

"Nhưng..... Niếp tiên sinh, như vậy hình như không quá hợp lý." Nam nhân không có cầm chi phiếu, vẻ mặt vô tội nhìn Niếp Tích.

Niếp Tích thật sự có chút không kiên nhẫn , túm áo hắn, kéo mạnh hắn lại, đem tờ chi phiếu, ngang ngạnh nhét vào trong lỗ mũi hắn, tiếp theo lại dùng sức trên khuôn mặt kia, thực mất hứng cảnh cáo nam nhân:"Hợp lý không hợp ? Chuyện đơn giản như vậy cũng chưa có biện pháp xử lý sao? Não các ngươi chết hết rồi! Nhanh đi đến trường! Có nghe hay không, nhanh đi đến trường!"

Nói xong, hắn không để ý đến người trong phòng, lập tức đi ra cửa.

https://thuviensach.vn

Sòng bạc vẫn như cũ tiếng người ồn ào, hắn đi một vòng, quan sát mọi thứ, nghênh ngang đi qua.

"Hắn không có tái xuất hiện? Hừ hừ, ra sòng bạc cùng quan tài, hắn sẽ không xuất hiện ở địa phương khác ."

Đi đến bên cạnh bàn, đẩy ra rồi thất một ít người nhàm chán xem, Niếp Tích thấy được tình hình bên trong.

Xung quanh bàn tổng cộng có bốn người ngồi, mặt trên bàn lợi thế đã thôi nổi lên một tòa núi nhỏ, chia bài thành thạo phái ra phác khắc.

Trên mặt mỗi người xem, có ba người thập phần ngưng trọng, nhanh nhìn chằm chằm bài mình, trong ánh mắt đều nhìn ra được tơ máu, một người tắc thần thái bay lên, cười tươi như hoa.

Cứ việc là một đóa hoa không quá xinh đẹp, nhưng lại là hoa.

https://thuviensach.vn

Chương 60: Đại Hồ Tử

Chú thích: Đại Hổ Từ= râu xồm

Niếp Tích cười khổ một tiếng.

Hắn rất biết ba người kia lúc này trong lòng thống khổ .

Chỉ thấy Bạch Phát Lão Giả, hùng hổ đập cái bàn, phẫn hận gầm nhẹ :"Ta cũng không tin lần này ngươi còn có thể may mắn như vậy, ta cũng không tin ta ba con A còn có lại có thể ở trong tay ngươi."

Nói xong, hắn đem bài lợi thế của mình đánh ra.

Thần thái bay lên, Hoa nhi , là Đại Hồ Tử.

Dáng người to béo, có chút hói đầu, làm da hắn ngăm đen chính là Đại Hổ Tử, có vẻ càng đen, bất quá đôi mắt sáng ngời , miệng rộng nhất liệt, hai hàn răng xán xán và vàng , răng nanh đang giữ điếu xì gà, huân huân mạo hiểm yên, điếu xì gà so với hắn thật giống nhau.

Hắn nhíu mày, biểu hiện có chút lo lắng đứng lên.

"Xem mặt bài, ta liều mạng cũng chính là ba điều 10, xem ra cái chuôi này ngươi ăn định ăn ta ."

Bạch Phát Lão Giả cười lạnh một tiếng, sắc bén nói:"Ít nói nhảm! Có dám theo không!"

Đại Hồ Tử vẻ mặt u sầu:"Nhưng mà..... Muốn hạ nhiều hay không ? Thu hồi đi một ít, cho mọi người một chút cơ hội, không tốt sao?"

Bạch Phát Lão Giả nhất thời cao khí lên, mắt lé Đại Hồ Tử, trong ánh mắt có chút khiêu khích:"Ta xem ngươi là không dám đi!"

Đại Hồ Tử cuồng vọng nở nụ cười, hoàn toàn không còn lo lắng như lúc trước, chỉ thấy miệng hắn rộng nhất liệt, một phen đánh mạnh lợi thế của mình:"Lão gia này, đừng trách ta là không nói trước."

Tiếp theo đối với người khiêu gợi bên cạnh nói:"Chia bài."

Chia bài cho bọn hắn hai người hé con bài của mình ra nhìn.

https://thuviensach.vn

Bạch Phát Lão Giả chưa có xem, nhìn con bài của mình chưa lật, sau chỉ vào Đại Hồ Tử, nghiêm khắc hô:"Lập tức mở bài, không cần ra vẻ!"

Đại Hồ Tử hai tay cầm bài, vẻ mặt khinh thường nhìn Bạch Phát Lão Giả:"Hoài nghi ta ra lão thiên? Ta khiến cho ngươi hoàn toàn không có chuyện nói!"

Ngay sau đó, hắn nhanh chóng mở bài của mình.

"Tam thêm nhị đối tam điều, nhất hào vị thắng." Chia bài bình thản tuyên bố kết quả, loại tình hình này cô sớm tập mãi thành thói quen , sau khi tuyên bố xong, cô nhanh nhẹn đem thế bài của hắn tới trước mặt Đại Hổ Tử.

Đại Hồ Tử hai tay nhất quán, vẻ mặt đắc ý sau khi thắng bài.

Bạch Phát Lão Giả dài thở ra một hơi, vẻ mặt uể oải, tối tăm ly rời ghế.

Này hai người kia cũng tính rời đi, dù sao từ lúc cùng Đại Hồ Tử bắt đầu đánh bài, chính vì vì lợi thế của hắn nên mình mới hấp dẫn, muốn chinh phục, nhanh chóng bị hắn thu hết tiền trong tay, hai người cảm thấy thực không có lời nào, nhưng tại sòng bạc này, không ai sẽ để an phận, lại càng không cam lòng.

"Tiên sinh, kỳ thật cùng đánh bạc, mỗi một đối thủ đều có cơ hội, cơ hội đối mỗi người đều là ngang hàng , đương nhiên cơ hội cũng đến rồi đi rồi sẽ đi, bất quá, không nắm giữ được cơ hội, cũng có người không cẩn thận, cũng chỉ là mình vô năng."

Đại Hồ Tử đang ngồi trên ghế hàn huyên nói.

Hai người kia đang định đi, lại nhìn nhau một cái, không cam lòng lại tiếp tục ngồi xuống.

Đại Hồ Tử lại đắc ý đứng lên.

Niếp Tích ở một bên xem xong một màn này, hiểu ý cười, hắn đối Đại Hồ Tử này tỏ ra rất cảm thấy hứng thú.

Đương nhiên, Niếp Tích không phải vì hắn là đổ kĩ nên mới cảm thấy hứng thú, mà là muốn theo hắn hỏi thăm một việc, hắn biết rõ là một cao thủ ở nơi nào đó thì cũng sẽ là cao thủ tin tức, hắn thấy có vẻ thích hợp.(*đổ kĩ trong này có thể hiểu là siêu đánh bài)*

https://thuviensach.vn

Cọ quá vài người, hắn đặt mông vào chỗ ngồi của Bạch Phát Lão Giả lúc nãy, một vẻ mặt không kềm chế được tươi cười, nhìn Đại Hồ Tử.

Đại Hồ Tử lúc này cũng chú ý đến Niếp Tích, nhưng ai biết vẻ mặt của hắn đột nhiên kích động , miệng ngậm điếu xì gà giống như chocolate,"Cậc" một tiếng, bị hắn cắn thành hai đoạn, hai mắt hắn mở to sáng ngời, lúc này tràn ngập kinh ngạc nhìn Niếp Tích.

Niếp Tích cũng lưu ý đến dị thường của hắn, bất quá cũng không có biểu hiện để ý ra ngoài, hắn lấy ra điếu xì gà CuBa thượng hạng, ném cho Đại Hồ Tử:"Uy, ăn thứ này đối với ngươi hương vị thơm quá ha, vậy dùng tiếp đi."

Tiếp cận một người, là sở trương của Niếp Tích, chính là hắn lợi dụng lúc này đổi bài, bại bởi trước điểm Đại Hồ Tử.

Đại Hồ Tử cầm lấy điếu xì gà, thực mất tự nhiên cười cười, cũng không có châm, mà là đưa cho người bên cạnh.

"Chia bài." Niếp Tích tiêu sái cho người chia bài một cái thủ thế.

Nhìn Niếp Tích tuấn lãng, liền ngay cả cô gái chia bài khiêu gợi, cũng không tự giác mà ngây ngố.

Hai người đợi chia bài xong, Đại Hồ Tử trên bài mặt hoàn toàn chiếm cứ ưu thế, một đôi K ở trước mặt, dẫn đầu của bài, mà này hai người đã muốn buông tha.

Niếp Tích nhìn thoáng qua bài mình 2,6,9 hoàn toàn không thể thắng , trong lòng có chút mừng thầm, như vậy cũng rất tiện cho mình có lý do tiếp cận Đại Hồ Tử.

Trên bàn lợi thế đã theo đến bốn trăm ngàn , đến phiên lần thứ ba chia bài.

Hé ra J, không nhanh không chậm theo bài chia trong tay đánh về phía Niếp Tích , mà Đại Hồ Tử bên kia, này lại hé ra K, vô luận như thế nào, đều là Đại Hồ Tử luôn thắng.

Niếp Tích khóe môi giơ lên, hướng tới Đại Hồ Tử, mời hắn hạ chú.

Đại Hồ Tử thở hổn hển, vừa mới bình tĩnh khí thế, lúc này không còn sót lại chút gì, hốc mắt đỏi tới đỏi lui, chậm chạp lấy không chừng chủ ý.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cắn răng một cái, lại đẩy hai ngàn vạn ở trên bàn, nhìn dáng vẻ của hắn là hạ đại quyết tâm.

Mà Niếp Tích cũng rất thoải mái, đi theo đẩy hai ngàn vạn vào, cũng thiện ý nhìn Đại Hồ Tử.

Đương nhiên, cũng không thể nói thiện ý, hắn giờ phút này cũng có tâm vô tâm lưu ý đến Đại Hồ Tử này đột tới chuyển biến.

Hắn tùy ý lại nhìn thoáng qua bài mình, đột nhiên gian phát hiện một việc, giống như đầu thượng hạ xuống một khối cự thạch, khiến cho mạnh cả kinh.

Nhanh chóng mở ra con bài chưa lật!

Quả nhiên!

Vừa rồi chú ý không phải ở bài cho nên không có phát hiện, giờ phút này nhìn đến thế bài mình mới biết phương thế cảnh sắc, nên lại để hé ra quân bài, hắn liền trong nháy mắt giây sát Đại Hồ Tử .

Mà cùng lúc đó, cuối cùng hé bài ra trước mặt Niếp Tích.

Đại Hồ Tử đã hoàn toàn không để ý đến lần hạ bài cuối cùng , hắn híp nửa mắt, gắt gao nhìn chằm chằm bài Niếp Tích, miệng thì thầm cái gì đó.

Mà mắt Niếp Tích cũng híp nửa hai mắt, không yên mở ra bài mình, hắn cũng không nghĩ sẽ thắng được tiền của Đại Hồ Tử , mục đích của hắn là thua Đại Hồ Tử, để mượn cái này cùng hắn nói chuyện.

"Không được phương phiến! Không được là phương phiến....."

Hai nam nhân nội tâm lời kịch.

Bất quá, không như mong muốn, hé ra phương phiến 3, gắt gao chiếu vào trong mắt mỗi người.

Một cục bài kịch tính, tưởng thua thắng, tưởng thắng được thua.

Nhưng lại làm cho Niếp Tích trong nháy mắt tìm về một cảm giác đã lâu không có.

Hắn ngẩng đầu, lại đánh giá Đại Hồ Tử.

https://thuviensach.vn

Chương 61: Ngải Tư

Chú thích: Ngải Tư= Ace

Trên chiếu bạc.

Đại Hồ Tử bắt đầu thu thập đứng những thành phẩm của mình, tính rời đi, nhìn hắn có chút bối rối, trong lòng nhất định là có chuyện gì.

Còn hai cái người kia, Đại Hồ Tử luôn luôn thắng tiền bọn họ, mà bây giờ còn có người tự mua thua, đây chính là vận thế đại nghịch chuyển a, nhưng làm sao hắn dễ dàng tha cho mình.

Bất đắc dĩ, Đại Hồ Tử lại ngồi xuống, ra vẻ bình tĩnh, nhưng vẫn trốn tránh ánh mắt Niếp Tích.

Vài hiệp sau, hắn còn hai trăm vạn , mà trên mặt bàn Niếp Tích xây cao thành "Ma thiên đại lâu".

"Chẳng lẽ truyền thuyết đổi vận? Hừ hừ, vẫn là....."

Niếp Tích vẫn luôn tin tưởng vào trực giác của mình, hắn vẫn chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Đại Hồ Tử, đối với người này hắn có cảm giác rất quen thuộc, làm cho đáy lòng hắn nghi hoặc không thôi.

Này hai người kia đi đánh bài thắng bây giờ đã trở lại, Đại Hồ Tử âm trầm cầm lấy chiến lợi phẩm đáng thương của mình, cuống quít đứng dậy rời đi.

Niếp tích nghếch đôi mày kiếm lên,cười xấu xa, đi tới phía Đại Hồ Tử lấy hai chân, ở thang lầu nghiêng người phía trước chặn đường đi của Đại Hồ Tử, cánh tay thực tự nhiên để trên bờ vai của hắn, trên mặt lộ vẻ tà mị.

"Hải!"

"Hải cái gì hải!" Đại Hồ Tử không kiên nhẫn nói một câu, tránh né Niếp Tích.

Niếp Tích sửng sốt, theo sát sau đó.

"Ngươi rất giống....."

https://thuviensach.vn

"Giống cái gì giống!" Đại Hồ Tử không khách khí cắt ngàng lời nói của Niếp Tích.

Niếp Tích nghe hắn nói câu này, nhưng lại không tự giác được nở nụ cười đi tới gần Đại Hồ Từ dùng sức véo hai má hắn, mặt Đại Hồ Tử bị véo lỗ ra hàn răng, hai mắt thì híp lại, ngay cả lỗ mũi cũng bẹt ra.

" Cách nói chuyện thật giống nhau, ngươi còn định giả vời trước mặt ta đến bao giờ nữa?"

Đại Hồ Tử dùng sức gặp hai tay Niếp Tích ra, thống khổ xoa mặt, thực phẫn nộ hô:"Diễn cái gì diễn! Ngươi nhận sai người rồi!"

Sau đó hắn né qua người Niếp Tích định chạy.

Nhưng thân thủ cảu Niếp Tích hơn, lập tức lại chắn hắn ở phía trước, hai tay dùng sức ở khuôn mặt hắn, lại kéo hai bên má.

Bị Niếp Tích làm như vậy, râu ở trên mặt bị bong ra.

"Ha ha, râu của ngươi sao lại bong ra thế này, sòng bạc có quy định phải mang giả râu sao?"

Đại Hồ Tử giống như điên kên, một nửa râu bị bong, đẩy Niếp Tích ra, nhắm chặt hai mắt, hai tay liều mạng vung loạn :"A!!! Không được đi theo ta....."

Vung vẩy một trận, hắn rốt cục cũng ngừng lại, mở to mắt, liều mạng bỏ chạy.

Ai ngờ không được hai bước, liền đụng vào trong ngực Niếp Tích, cả người Niếp Tích rất nhanh thật, làm cho hắn cảm tưởng như đụng vào nốp xe.

Còn không có phản ứng lại, mặt hắn lại bị "Kìm sắt" Vô tình của Niếp Tích chà đạp đứng lên, hắn thấy vẻ mặt xấu xa của Niếp Tích, dần dần , dần dần , hình ảnh mơ hồ , trong suốt , hai cổ có chất lỏng ấm áp, theo khe hở bên cạnh lăn đi xuống.....

"Đại ca, anh là quỷ sao? Sao giống như âm hồn bất tán. Buông tha tôi đi, cầu anh ."

Đôi mày kiếm của Niếp Tích hơi dương lên, cười xấu xa trở nên sắc bén .

https://thuviensach.vn

"Uy, ta có chân của ngươi đâu, chẳng lẽ ngươi và bằng hữu của ta giống nhau, chân trái cũng là giả sao?"

Đại Hồ Tử cử động một chút chân trái, quả nhiên na bất động, hắn trong lòng hiểu được, không có cách nào giả bộ được nữa , hai tay làm tư thế đầu hàng, gật đầu tỏ vẻ thừa nhận .

"Ngải Tư, trên thế giới này có thể thắng được nhiều người như vậy, cũng chỉ có ngươi ."

Ngón tay Niếp Tích buông lỏng, hai bên má của Ngải Tư nhanh chóng trở về lại như ban đầu, hắn lập tức bưng kín mặt, liều mạng xoa.

Niếp Tích sờ soạng khuôn mặt hắn, vẻ mặt cảm khái nói:"Sao lại biến thành cái dạng này ? Chúng ta ly biệt đến bây giờ cũng không lâu mà."

Ngải Tư buông xuống tay trên mặt xuống, hai bên má bấy giờ sưng đỏ lên, hắn bỏ bộ giả râu đi, phẫn nộ ném xuống đất.

"Mặc kệ tôi." Nói xong, Ngải Tư oán hận tận trời đi ra khỏi cửa.

Niếp Tích nhún vai, vẻ mặt không kềm chế được cười, đi theo phía sau hắn.

Bên ngoài, ánh dương chói mắt, sau khi ra cửa, hai người đều theo bản năng nghĩ ngơi gì đó.

Ngã Tư trên đường cũng không tính nhiều, có lẽ ban ngày suy nghĩ cũng không bằng một phần mười ban đêm, người ở trong thành này chính là như vậy, mọi người rất thích bóng dáng hạ ca múa mừng cảnh thái bình.

Sắc mặt hiện tại của Ngải Tư tại dương quang hoàn toàn không tương xứng, hắn tối tăm, cúi đầu vội vã đi.

Niếp Tích không chút hoang mang, theo sát ở đằng sau hắn, trên mặt không thay đổi, làm cho người ta đoán không được hắn đang nghĩ gì, nhưng càng là như vậy, Ngải Tư lại càng loạn.

"Cậu đột nhiên lại đây tìm tôi, không phải để ôn chuyện chứ?" Ngải Tư quay đầu lại, trong giọng nói tràn ngập bất đắc dĩ và không tình nguyện.

Niếp Tích đi đến trước mặt hắn, theo dõi hắn, hai mắt sắc bén lóe ra , làm trong lòng Ngải Tư sợ hãi.

"Nghe, bằng hữu của tôi, tôi có chuyện phải cần ngươi tới giúp, cậu hắn là hiểu được tôi đang nói gì, có hàm nghĩa gì."

https://thuviensach.vn

Ngải Tư thở dài một hơi, trầm thấp hừ nói:"Tôi kiếp trước nhất định là nợ cậu rất nhiều."

Niếp Tích khoát tay lên trên vai hắn, làm cho hắn bình tĩnh trở lại, nói tiếp:"Cậu có biết khách sạn Sa Mạc không?"

"Có." Ngải Tư lười nhác trả lời một chữ.

Niếp Tích khóe môi nghếch lên:"Tôi tính....."

Còn không nói xong, đã bị Ngải Tư gắt lời.

"Uy, tôi phải nói trước với cậu, giúp đỡ thì có thể , nhưng tôi không muốn ở cùng cậu, cậu không được tới gần tôi, cậu là khắc tinh của tôi, cậu ở bên cạnh tôi là không có chuyện gì tốt cả."

"Ha ha ha!" Niếp Tích cất tiếng cười to, tà mị theo dõi hắn, trong ánh mắt có một tia uy hiếp:"Vậy muốn xem biểu hiện của ngươi , nhưng tôi cảm thấy ở bên cạnh cậu thật vui vẻ. Bất quá tôi không thể ký giải, vì cái gì vừa thấy tôi, đổ vận của cậu liền trở nên như vậy kém."

Ngải Tư liếc mắt nhìn hắn:"Nói đi, chuyện gì?"

"Biết kia hiện tại tổ chức đổ vương đại tái sao?" Niếp Tích hơi thu lại ý cười, nghiêm trang nói.

Ngải Tư có chút khó hiểu nhìn Niếp Tích:"Sao vậy? Cậu muốn đi trận đấu đó?"

Niếp Tích lắc đầu, bình tĩnh nói với hắn:"Không không không, là cậu đi trận đấu, tôi chỉ là người trợ lý, đi theo bên cạnh cậu."

Ngải tư trước mắt bay ra càng nhiều dấu chấm hỏi :"Đây là cái gì ý tứ? Vì cái gì không chính mình đi đổ?"

Niếp Tích nhún vai, có chút xấu hổ:"Cậu cũng biết, tôi mang danh đổ kĩ, khả năng ngay cả đứng bên ngoài cùng không được, nhưng mà tôi phải sẽ ở khách sạn."

Ngải Tư có chút hiểu được , nếu có chút đăm chiêu loát đuôi lông mày:"Bởi vì nơi đó hiện tại không tiếp đãi khách lạ, không thì chừa cấp tham gia trận đấu nhân trụ, cho nên cậu hy vọng tôi thắng hoàn bên ngoài rồi vào sau, có thể thuận lợi để cậu đi vào, phải không?"

Niếp Tích vừa lòng ngật đầu.

https://thuviensach.vn

Ngải Tư trên mặt biểu tình trở nên có chút khó xử, thật cẩn thận hỏi một câu:"Nếu không đi, sẽ thế nào?"

Tiếp theo lại lập tức bổ sung nói:"Ta cải trang thành dạng này, không nghĩ cậu có thể nhận ra tôi, hiện tại tôi đi tham gia trận đấu, thực dễ dàng bị người ta tra ra con bài chưa lật ."

Niếp Tích không có trả lời hắn, hiện giờ rất nghiêm tức, làm cho người ta không rét mà run.

Nhìn biểu tình Niếp Tích , Ngải Tư bất đắc dĩ thỏa hiệp.

"Tốt lắm, cho tôi hỏi một chút."

https://thuviensach.vn

Chương 62: Ngươi sợ sao?

Trời đã tối

Mưa to tầm tã

Trên đường tầm nhìn không cao.

Thiên thần tựa hồ muốn liều mạng cọ rửa thành thị này, nhưng hắn xem nhẹ chiều sâu tính người.

Cần gạt nước đong đưa qua lại.

Xuyên qua cửa kính của xe có thể nhìn thấy hai gương mặt mệt mỏi.

Mặt Niếp Ngân không chút thay đổi, máy móc điều khiển tay lái, nhìn thẳng phía trước, lại có chút đăm chiêu.

Hắn chính là như vậy , tưởng như ông trời tạo ra một bức tường găn cản không gì có thể xâm nhập, làm cho người ta không thể biết được bên trong có cái gì.

Lãnh Tang Thanh ngồi ở bên cạnh đã ngủ rất say sưa, có Niếp Ngân tại bên người, cô sẽ không tự chủ được thả lỏng đề phòng, vài ngày nay thật rất mệt mỏi đến bây giờ mới có thể thư giãn một chút.

Bởi vì ở bên cạnh Niếp Ngân hắn đem cho cô cảm giác vô cùng an toàn.

Các cô gái trên đời này, rất ít khi ở bên cạch đàn ông thả lỏng cảm giác.

Đây là theo bản năng .

Xe chạy đến cửa khách sạn năm sao, chần chờ ngừng lại, tốc độ xe rất chậm, ngay cả bánh xe bấy giờ cũng hiện ra sự do dự.

Đây là vì Niếp Ngân rất chán ghét .

Hắn căn bản không tưởng mình lại nóng nảy quyết đoán một việc, trở về nơi này hắn lại càng không ngờ hắn lại ôn nhu .

Hắn theo bản năng lấy tay xao xao mặt mình, sau đó tự giễu nở nụ cười.

Này hắn thậy thật chán ghét hành đọng này, từ trước đến giờ chưa tường xảy ra.

https://thuviensach.vn

Cửa xe đột nhiên bị mở ra, nhân viên tiếp tân khách sạn r ache ô, rất có lễ tiết đứng ở bên ngoài.

"Hoan nghênh quang lâm! Khách sạn sẽ mang đến cho ngài một ban đêm thoải mái."

Thanh âm này làm bừng tỉnh giật mộng đẹp của Lãnh Tang Thanh, cô híp hai mắt nhìn nhìn Niếp Ngân, giọng nói vẫn còn ngái ngủ.

"Hả? Đến rồi sao?"

Niếp Ngân không có trả lời cô, nhìn chằm chằm vào mặt cô, vẫn như cũ không nói gì chỉ đang trầm ngâm suy nghĩ, bất quá hiện tại nhìn qua càng giống một loại rối rắm.

Lãnh Tang Thanh quay đầu lại nhìn ra trước cửa, một cái biển hiệu huy hoàng to đùng ở trước mắt cô, cực đại "HOTEL" hai chữ này kích thích đến thần kinh cảu cô. Cô giật mình lập tức ngồi dậy, ánh mắt trong nháy mắt trở nên bối rối, cả người cùng động tác tất cả đều cứng ngắc mất tự nhiên , hô hấp dồn dập, ở ban đêm, cũng có thể thấy mặt cô đỏ bừng.

"A? Niếp..... Niếp Ngân..... Đêm nay chúng ta sẽ..... Ở nơi này sao? A..... Ha ha....."

Niếp Ngân lẳng lặng nhìn nàng, nhưng trong ánh mắt cũng không tự giác mà toát ra một cỗ lo lắng, đương nhiên là liên quan đến sự bối rối ngôn ngữ của Lãnh Tang Thanh.

"Niếp..... Niếp Ngân, chúng ta lập tức trở về đi, dù sao còn phải xử lý rất nhiều chuyện ..... Không..... Không phải sao?"

Lãnh Tang Thanh cưỡng chế hô hấp cùng sự sốt ruột, nhưng lòng của cô đã muốn theo mau trong bụng nhảy ra ngoài, thật sự chuyện cùng với đàn ông thêu khách sạn, cô đời này chưa có làm qua, căn bản không có chuẩn bị tâm lý.

Cứ việc, kỳ thật cô cũng có chút chờ mong .

Niếp Ngân dài thở ra một hơi, lạnh nhạt nói một câu:"Không phải chúng ta sẽ ở nơi này, là em ở một người."

"Ôi chao?"

"

Vì sao?" Lãnh Tang Thanh sửng sốt.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân quay đầu, nhìn thẳng phía trước, một đôi mày kiếm lại khó gặp nhảy lên .

"Tôi không hứa hẹn cái gì....."

Đây là phương thức trả lời của hắn, nhưng từ cưới cùng lại hơi ngừng lại, giống như có điều cố kỵ, Niếp Ngân cũng chú ý tới điểm này, lập tức điều chỉnh cảm xúc, khôi phục lại sự hờ hững tư thái.

"Tôi không hứa hẹn cái gì."

Lần này trả lời thực rõ ràng, ngữ khí bình thản.

Nhưng mà hắn chưa từng biết, loại ngữ khí bình thản này lọt vào lỗ tai Lãnh Tang Thanh lạnh như băng như thể khắc vũ.

Lãnh Tang Thanh không có truy vấn, cảm xúc kích động lúc này không còn một chút, thậm chí còn biến thành phẫn ý, vì cái gì cô tới Tác Mã Lý, lại vô duyên vô cớ bị cuốn vào cái đại lốc xoáy này? Vì cái gì người đàm ông trước mắt mày luôn đem cô túm đến bên người, lại nói lạnh nhạt đem cô đá văng ra? Vì cái gì cô phải đối mặt với người này, chỉ dùng từ "Hỗn đản" để hình dung hắn, sao lại luôn nghĩ về hắn, sao lại để ý đến nhất cử nhất động của hắn?

"Đã biết."

Cô dùng giọng nói bình thản giống hắn đáp lại một câu, sau đó sửa sang lại áo mình một chút, một chân bước ra cửa xe.

Tiếp khách chạy nhanh đem tán che đến lãnh tang thanh trên đầu.

Ngay lúc cô đang định đi xuống xe, Niếp Ngân cúi người một cái về phía trước, bàn tay hữu lực thon dài lập tức cầm cánh tay của cô, độ mạnh rất lớn, cảm giác như không muốn buông tay.

Lãnh Tang Thanh tự nhiên cảm giác phân độ này mạnh mẽ, nhưng cô không có oán giận, thậm chí không có biểu hiện gì, chính là quay đầu lại lạnh lùng hỏi một câu.

"Còn có chuyện gì sao?"

Niếp Ngân không có lập tức trả lời, hai người nhìn nhau một lát, sau đó Niếp Ngân mi gian căng thẳng, buông lỏng tay cánh tay ra.

"Nhớ kỹ! Có việc gì nhất định phải gọi điện thoại cho tôi!"

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh đi xuống, tiếp tân cũng đi xuống, một mình một người đi đến cửa khách sạn.

Ngọn đèn đem bóng dáng của cô trải dài, Niếp Ngân nhìn bóng dáng của cô, đột nhiên gian phát hiện cô so với mấy ngày hôm trước càng thêm gầy , cảm tưởng thân thể suy nhược này đối mưa to gió lớn sẽ bị thổi bay.

Có lẽ thời tiết hôm nay liên quan.

Có lẽ.....

Hắn không nghĩ còn muốn đi xuống, thu hồi suy nghĩ, đạp ga xe, xe nháy mắt liền đi ra ngoài, nhưng những bọt nước nổi lại lên sự không cam lòng.

Cô ở lại nơi đó, hắn thấy có vẻ toàn một chút. Đây là suy tư của Niếp Ngân,quyết định đáp án.

Hắn biết, tình cảnh của mình đã càng ngày càng không xong, đem cô giữ ở bên người chỉ mang đến cho cô nguy hiểm. Tuy rằng hắn cũng hiểu được, cho dù không đem cô giữ ở bên người, nhưng vẫn gặp phiền toái, giống như lần trước người Niếp môn bắt cóc cô vậy, nhưng so sánh với ở đậy, độ an toàn cao hơn so với ở cùng hắn.

Nhiều năm qua như vậy, hắn chưa bao giờ cho rằng quá bảo vệ một người an toàn lại là chyện khó khăn như vậy, nhưng lần này đối mặt là Niếp môn, hắn theo đáy lòng lý tự tin chưa bao giờ giống giờ phút này không thể xác định được như vậy.

Giông như không xác định , hắn còn vừa mới hạ quyết định.

Như vậy thật sự sẽ an toàn sao? Không có hắn bên người thật sự sẽ an toàn sao? Thật sự giống như lời cha nói, hắn ngay cả dũng khí bảo vệ cô cũng không có?

Niếp Ngân giờ phút này rất phiền não,suy nghĩ trong đầu chất thành một đống.

Hắn dừng xe lại, đem xe để ở trên đường, mở cửa xe nhảy đi ra, mặc cho mưa to hắt lên người hắn, hắn giờ đấy không còn bình tĩnh.

Nhìn hắn ở trên đường, cả người tỏa ra mãnh liệt rối rắm, cho dù tại đây mưa to cũng che dấu không được, loại do dự này hắn chưa bao giờ từng có , loại hoảng hốt này cũng là hắn lần đầu tiên nếm trải.

https://thuviensach.vn

Cửa khách sạn.

Mưa lạnh như băng mưa gõ lên người cô, tức khắc lan tràn, không có chút giữ lại.

"Như vậy đi, ngài không nên đứng ở chỗ này, tôi đem ô mang cho ngài." Tiếp tân lại đã chạy tới, nhìn một cô gái mảnh khảnh đứng ở giữa trời mưa to, hắn thật sự không đành lòng liền theo đuổi .

"Thật sự không cần, cám ơn, anh mặc tôi." Lãnh Tang Thanh lại cự tuyệt ý tốt của hắn, lúc này toàn thân cao thấp của cô đã hoàn toàn ướt đẫm, khuôn mặt trắng hồng lúc trước giờ đã đông lạnh biến thành xanh tím.

"Ngài đừng lấy thân thể của mình ra nói giỡn, nếu cứ tiếp tục ở đâu, ngài nhất định sẽ sinh bệnh ." Tiếp tân đem ô tới trước mặt Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh không có nhận, vẫn không nhúc nhích đứng ở tại chỗ.

"Nhưng mà....."

Nhiệt tình của tiếp tân muốn mở miệng, một tiếng phanh xe đánh gãy lời hắn, chiếc xe quen thuộc lại xuất hiện ở trước mặt hai người.

Cửa xe mở ra, người Niếp Ngâncũng ước đẫm lập tức đi tới Lãnh Tang Thanh, ánh mắt kiên định gắt gao nhìn chằm chằm cô, giống như không có có việc gì có thể ngăn cản hắn tới gần cô.

Mưa to mưa tầm tã thanh âm nghe không rõ .

Hết thảy đều im lặng .

Hết thảy đều không có thanh âm .

Lãnh Tang Thanh giật mình nhìn Niếp Ngân, giờ phút này cô nhận không ra mình chỉ có thể nghe được tiếng "Oành oành", đến tột cùng là tim đập của cô, Niếp Ngân đi bộ tới gần cô.

Cô muốn mở miệng, nhưng môi lại không không chịu thua mà hoạt động.

Niếp Ngân tới gần nắm lấy tay cô,phục hồi lại vẻ bình tĩnh.

"Sẽ rất nguy hiểm! Thậm chí sẽ mất đi tính mạng! Em sợ sao?" Niếp Ngân nghiêm túc, hai mắt lóe ra sự đau lòng.

Mặc kệ tiếng mưa rơi lớn, nhưng Niếp Ngân nói ra lời nào, Lãnh Tang Thanh đều ghe rất kỹ.

https://thuviensach.vn

Cô cắn răng dùng ánh mắt kiên định giống hắn nhìn chăm chú vào Niếp Ngân.

Dùng sức lắc lắc đầu.

Theo sau, Niếp Ngân hơi hơi hạ thấp người, cánh tay cường tráng không cần tốn nhiều sức liền đem Lãnh Tang Thanh ôm vào trong lòng, đi về xe.

Lãnh tang thanh giống một cái công chúa rúc vào trong lòng Niếp Ngân.

Đột nhiên thứ gì đó chà sát vào khuôn mặt cô.

Đương nhiên, chà sát vào cô không phải mưa.

https://thuviensach.vn

Chương 63: Mộng một hồi

Lúc xe đi về biệt thự , mưa đã tạnh nhưng phía chân trời vẫn tối đen như cũ.

Niếp Ngân lái xe, tóc có chút hỗn độn, hai mắt bên trong có thể thấy rõ những tơ hồng.

Trên khuôn mặt hắn đã không còn lo lắng như lúc trước, mà bấy giờ không buồn cũng chẳng vui, mặt không chút thay đổi vô cùng bình tĩnh.

Hắn thỉnh thoảng liếc mắt một cái nhìn kính hậu, toàn bộ thân thể Lãnh Tang Thanh nằm bên nghế phụ, tựa như một chú mèo Ba Tư dịu ngoan.

Hai gò má ửng đỏ, trên mặt vẫn còn lưu lại dấu nước khô, làm cho người ta nhìn sẽ cảm thấy cảnh này thật đẹp và vui, lại có chút đau lòng.

Niếp Ngân không có thông báo với người trong nhà, bởi vì hắn biết Tần quản gia nhất định sẽ ở trước cửa trờ hắn trở về.

Hắn không muốn ảnh hưởng đến Lãnh Tang Thanh đang nghỉ ngơi, trong vòng vài ngày, con "Mèo Ba Tư" này đã trải qua quá nhiều vất vả, nhiều sóng gió, hắn hiện tại muốn cô được yên tĩnh, cho dù chỉ một chút.

Đi vào của lớn, xe dừng ở bãi đỗ xe.

"Dậy đi, chúng ta đến rồi."

Âm thanh của Niếp Ngân không quá lớn, nhắc nhở một câu, tuy giọng không lớn nhưng cũng đủ đánh thức một giất ngủ say của cô.

Hắn xuống xe, châm một điếu xì gà, đợi khoảng hai phút nhưng không thấy Lãnh Tang Thanh xuống xe khiến cho Niếp Ngân có chút không kiên nhẫn .

"Nha đầu chết tiệt kia, đang chờ tôi mở cửa xe sao?" Dứt lời, hắn gõ lên mặt cửa kình, mở cửa xe cho người khác là chuyện hắn chưa bao giờ làm.

Vài tiếng sau, người trong xe không có phản ứng.

Niếp Ngân trong lòng cả kinh, ánh mắt đột nhiên nhanh, một loại dự cảm xấu tự nhiên ập đến.

https://thuviensach.vn

Hắn chạy nhanh mở cửa xe, kéo Lãnh Tang Thanh lại trên người cô lúc đó nước vẫn còn chưa khô, tay đặt lên cái trán của cô, quả nhiên Lãnh Tang Thanh cái trán ấm đến phỏng tay.

Niếp Ngân cắn chặt hai hàm răng, trong lòng giống như bị thứ gì đó đâm vào.

Hắn ôm cô, chạy vội về phía biệt thự, cánh tay Lãnh Tang Thanh buông thoãng xuống dưới, hai mắt nhắm liền, hơi thở mỏng manh, trong miệng nỉ non cái gì đó, hoàn toàn mất đi ý thức.

Thanh âm kinh động đến người trong biệt thự , Niếp Nhân Quân ở bên cửa sổ nhìn đến cảnh này rất khẩn trương, phủ thêm chiếc áo ngủ chạy nhanh ra khỏi phòng ngủ, Tần quản gia cũng từ phòng mình vọt ra, một bên gọi điện thoại, một bên lo lắng đi xuống thang lầu, người làm trong biệt thự cũng nhộn lên, trong phòng y tế người hầu cũng đã chuẩn bị tốt mọi thứ.

"Chuyện gì sảy ra ? Thanh Nhi làm sao vậy? Hai đứa sao lại đi cùng nhau?"

Niếp Nhân Quân hô to theo sát bên cạnh Niếp Ngân, nhìn thấy cánh tay của Lãnh Tang Thanh buông thõng xuống dưới, hắn đau lòng đem tay cô để ở trong tay mình.

"Cô ấy phát sốt. Phòng y tế chuẩn bị có tốt không?"

Niếp Ngân đè thấp thanh âm, cực vì nghiêm túc.

"Không thành vấn đề , đều đã chuẩn bị tốt , Ngân thiếu gia."

Tần quản gia chạy theo hai cha con Niếp Nhân Quân , dù sao đối mặt với cha, hắn thật lực bất tòng tâm.

Cửa phòng y tế rộng mở, Niếp Ngân đem lãnh tang thanh cẩn thận đặt trên giường, các bác sĩ đều vây quan cô.

Ống tiêm.

Dụng cụ.

Thuốc.

Vì muốn dùng dụng cụ chữa bênh cho Lãnh Tang Thanh nên mọi người phải ra ngoài.

"Niếp tiên sinh, Ngân thiếu gia, vì chữa bênh, mời các ngài ra ngoài trờ." Một bác sĩ đi đến trước mặt hai cha con rất cung kính nói.

https://thuviensach.vn

"Các người phải chữa khỏi cho cô ấy! Biết không!"

Buông lỏng Lãnh Tang Thanh ra, Niếp Nhân Quân cực vì nghiêm khắc với các bác sĩ, sau đó lôi cánh tay Niếp Ngân hai người đi ra ngoài cửa.

Niếp Ngân vẫn trầm mặc không nói, nhưng tất cả mọi người cũng nhìn ra được hắn bây giờ vô cùng lo lắng .

"Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Không phải con trở về Niếp môn sao? Thanh Nhi sao lại biến thành thế này?"

Niếp Nhân Quân ổn ổn cảm xúc, lại chất vấn Niếp Ngân.

"Con về Niếp môn tìm được cô ấy, cô ấy thành như bây giờ..... Là do con ."

Ánh mắt Niếp Ngân tối tăm, nhìn thẳng của phòng y tế , ánh mắt thủy chung không có rời đi.

"Cái gì? Tìm thấy Thanh Nhi ở Niếp môn!"

Niếp Nhân Quân cùng Tần quản gia đồng thời trừng lớn hai mắt, trong ánh mắt khó hiểu lại toát ra vẻ lo lắng càng nhiều.

"Lập tức kể cho cha biết tất cả mọt việc."

Niếp Nhân Quân hét lớn một tiếng, này không phải hỏi Niếp Ngân, mà chính là mệnh lệnh.

"Thật có lỗi, cha hiện tại con không nghĩ nói chuyện gì cả."

Niếp Ngân cúi đầu, thản nhiên đáp lại một câu, thanh âm trầm thấp có chút khàn khàn.

Vốn tưởng rằng cha sẽ nổi trận lôi đình với hắn, nhưng lần này lại làm cho Niếp Ngân

có chút ngoài dự đoán.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua cha mình, trên mặt cha không sắc bén như trước, lại tương phản có chút ý cười thong dong, ngay cả Tần quản gia đã ở bên cạnh cũng cúi đầu, mân miệng.

"Xú tiểu tử, trong lòng rốt cục có thể xác định một chuyện rồi." Niếp Nhân Quân vỗ vỗ đầu vai Niếp Ngân.

Niếp Ngân giờ phút này có chút xấu hổ, nhưng chỉ ở trong lòng, không có biểu hiện ra ngoài, cực kỳ bình tĩnh giải thích một câu:"Cha hiểu lầm rồi

https://thuviensach.vn

, bởi vì cô biết đến càng nhiều, cho nên chờ cô ấy tỉnh lại rồi nói chuyện này sau, sẽ rõ ràng hơn một chút."

Khóe môi Niếp Nhân Quân khóe giương lên, cười lạnh một tiếng.

"Hừ hừ, được rồi, cha tin ." Dứt lời, xoay người chậm rãi rời đi.

"Thằng con trai này, thời gian cha sống nhiều hơn con, cho nên đối với sự hiểu biết, cha tất nhiên biết rất nhiều hơn con ."

Hắn vừa đi, đắc ý nói xong, thanh âm ở hành lang chậm chạp không chịu tán đi.

"Thanh Nhi, em còn muốn ở bên ngoài hồ nháo bao lâu, mau cùng anh về nhà đi."

"Ôi chao? Anh?"

Lãnh Tang Thanh gặp được anh trai Lãnh Thiên Dục, cả người nhất thời khẩn trương nhanh chóng đứng lên.

"Anh! Sao anh lại ở chỗ này?"

Anh trai không nói gì rất nghiêm khắc, túm lấy Lãnh Tang Thanh.

"Anh tới đón em, anh đã tìm một người đàn ông tốt, lập tức trở về kết hôn."

"A?"

Cô lập tức đẩy Lãnh Thiên Dục ra, lùi về phía sau mấy bước.

"Anh, còn..... Còn không được, em không thể trở về kết hôn, em..... em đã yêu người khác rồi!"

"Cái gì?"

Anh trai nói tiếp.

"Em cho đã chọn được người ưng ý, tên của hắn kêu là Niếp Ngân."

"Niếp Ngân!!!"

Cô ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh, hình ảnh có chút mơ hồ, xoa xoa hai mắt lại nhìn đi.

Nhưng trước mắt cô không phải là anh trai Lãnh Thiên Dục mà là, là, là La Sâm quản gia, chỉ thấy hắn cầm hai thanh chủy thủ (kiếm, hoặc dao), hung tợn hướng đâm tới mình, nhưng cô lập tức ngã xuống.

https://thuviensach.vn

Lúc đó có một lực kéo cô xuống, Niếp Ngân ở bên cạnh lập tức hướng tới cô, lấy người đỡ hai thanh chủy thủ gắt gao cắm vào sau lưng Niếp Ngân.

"Không..... Không!!!"

Lãnh Tang Thanh ngồi mạnh dậy, mở to mắt, đầu ướt đãm, ướt đẫm vạt áo.

Cô xoa xoa nước mắt, quay đầu, Niếp Ngân trên ghế đang ngủ.

Ngay cả quần áo, cũng không đổi.

https://thuviensach.vn

Chương 64: Ôn nhu khó thấy

Lãnh Tang Thanh bị cơn ác mộng làm bừng tỉnh, lập tức ngồi mạnh dậy.

Ánh nắng chót trang hắt vòa trong phòng qua khe hở của bức màn, thực chói mắt, nhưng thực ấm.

Niếp Ngân ngồi ngủ ngay bên cạnh cô, trên chiếc nghế không có tay vin, hắn dựa lưng vào ghế hai tay khoanh ở trước ngực, cúi đầu, nếu không nhìn kỹ, căn bản không phát hiện là hắn đang ngủ .

Nhìn thấy màn này, trong lòng Lãnh Tang Thanh nảy lên một cỗ dòng nước ấm.

"Người kia....."

Cô cười nụ cười này là phát ra nội tâm cười cực kỳ ngọt, vị ngọt này có thể so sánh với mật ong.

Mà lúc này cô lại phát hiện quần áo Niếp Ngân không có thay đổi giống hệt đem qua, ngay lập tức kí ức đêm qua trong đầu lại ùa về.

Nước mắt Lãnh Tang Thanh lại một lần nữa chảy ra, trong lòng có chút đau xót, nhưng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

"Đứa ngốc này."

Cô ôn nhu thở dài một tiếng sau đó vươn tay, muốn vuốt ve khuôn mặt Niếp Ngân một chút.

"Là ai cho phép cô tùy tiện sờ vào tôi."

Ngay lức đầu ngón tay Lãnh Tang Thanh vừa chạm vào Niếp Ngân, một âm thanh trầm thấp truyền đến.

Câu nói đột ngột trách tới rất đột ngột của Niếp Ngân, làm Lãnh Tang Thanh nhảy dựng, cả người run lên, thân thể giống như mất đi trọng tâm, không thể khống chế đổ về phía dưới giường.

Quá trình đổ rất chậm, cô cũng biết mình đang nguy hiểm, nhưng mà thân thể không nghe sai lời, chỉ có ánh mắt cùng miệng có thể nói thật to .

"Ai nha! Ngã! Ngã....."

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân không chút hoang mang, ngẩng đầu, khẽ cười một chút nhìn toàn bộ quá trình.

"A!!!"

Một tiếng chói tai thét lên.

Lãnh Tang Thanh nghĩ mình nhất định sẽ ngã xuống, trong đầu hận thấu kẻ đang cười tủm tỉm kia thấy chết mà không cứu.

Ngay lúc thân thể Lãnh Tang Thanh sắp ngã xuống giường, hắn nhanh chóng vươn một cánh tay đỡ cô, đem cô nâng lên thả lại trên giường.

"Cô chính là một nha đâu vô dụng như vậy sao?"

Trong lời nói của Niếp Ngân còn có vui sướng khi người ta gặp họa làn.

Lãnh Tang Thanh ngồi trở lại trên giường, cố gắng điều chỉnh người một chút, dùng hết sức kéo người mình sát vào bên trong, bởi vì cô sợ lại ngã xuống.

"Nhìn tôi như vây, anh rất vui vẻ chứa gì ! Có phải hay không! Anh là thầy thuốc thâm lý ! Khó trách ngươi luôn yếu kho dễ tôi!"

Nhìn thấy trên mặt Niếp Ngân còn chưa tan hết ý cười, khuôn mặt nhỏ của Lãnh Tang Thanh phình ra.

Niếp Ngân sửng sốt, sau đó bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

"Hết thảy đều là chính cô tạo thành, huống chi không có tôi, hiện tại mặt cô có khả năng đã ốp dưới đất rồi."

Nghe thế lời nói, Lãnh Tang thanh lại càng tức .

"Tôi hiện tại là bệnh nhân suy yếu, anh hiểu không? Hơn nữa, ai cho anh hù tôi , tôi có cố ý muốn ngã xuống đất đâu."

Vừa dứt lời, Niếp Ngân nghiêm túc lên, xác thực thân thể phát sốt giờ đây đã như trên đám mây.

Hắn có chút lo lắng, nằm ở trên giường, tay sờ sờ cái trán của Lãnh Lang Thanh.

"Ôi chao? Anh muốn làm gì! Anh muốn làm gì! Niếp Ngân! Anh lại kho dễ tôi....."

Lãnh Tang Thanh không biết ý đồ của Niếp Ngân , nghĩ đến mình vừa mới chọc giận Niếp Ngân, sợ Niếp Ngân thật sự đem mình đi đâu, cho nên dùng sức chân đạp.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân ngừng một chút, mắt nhúi lại dùng bàn tay to một đè chân Lãnh Tang Thanh giữ lại, Lãnh Tang Thanh không thể động đậy, hắn dùng mệnh lệnh lói.

"Đừng lộn xộn, đem cái trán lại đây."

Lãnh Tang Thanh cả kinh, sau đó lại từng đợt mừng thầm, cô cúi đầu má hơi hơi hồng lên, cả người dịu ngoan cúi xuống dưới, nhắm mắt lại đem trán đến gần hắn môt chút.

Niếp Ngân lấy tay dán tại trên trán cô, Lãnh Tang Thanh cảm giác được tay hắn có chút lạnh, có lẽ là đêm qua không có nghỉ ngơi tốt, dù sao trận mưa tối qua cũng không riêng gì cô, còn có người con trai này.

"Anh ta có thể cũng sinh bệnh hay không ....."

Lãnh Tang Thanh thầm nghĩ, có chút lo lắng đứng lên, cô chậm rãi mở hai mắt ra nhìn Niếp Ngân từ trên xuống dưới giống như một tiểu công chúa nhu nhu thuận thuận.

Niếp Ngân rất chuyên chú, thỉnh thoảng sẽ sờ sờ cái trán của mình, sờ đi sờ lại thăm dò.

Lãnh Tang Thanh hơi hơi mở miệng, vừa muốn mở miệng.

"Hư....."

Niếp Ngân ôn nhu nói ra một tiếng ngắt lời của cô, loại ôn nhu này rất khó thấy.

Có lẽ Niếp Ngân phát hiện người mình lạnh như băng, cũng không thể đuổi đi độ ấm của Lãnh Tang Thanh, hắn dùng tay vén sợi tóc Lãnh Tang Thanh lên, một cỗ mùi thơm bay vào bên trong xoang mũi của Niếp Ngân.

Cỗ hương khí này thật tự nhiên, thật sạch sẽ, làm cho con người trong nháy mắt trở nên an tĩnh lại, cũng làm cho lòng người say mê và vui vẻ thoải mái.

Niếp Ngân không nghĩ đến mình sẽ lưu luyến cái bầu không khí này, hắn không có làm động tác tiếp theo, lẳng lặng nhìn xuống Lãnh Tang Thanh, hắn đột nhiên phát hiện ở trước mắt cô gái xinh đẹp này, gần như hoàn mỹ, nhưng không phải giống thiên sứ bình thường không giống như những người tình khác, thật tương phản với một nam nhân nào đó, càng lúc càng tới gần, cô nhìn Niếp Ngân, đôi môi thật nghe lời gắt gao nhắm chặt.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân ôn nhu cười cười, hai tay đem tóc Lãnh Tang Thanh chia ra làm hai bên, hai tay nâng đôi má hồng của cô lên, chậm rãi đem mặt tới gần , muốn dùng cái trán của mình để kiểm tra nhiệt độ cơ thể của Lãnh Tang Thanh.

"A!"

Nhìn thấy động tác của Niếp Ngân, Lãnh Tang Thanh kêu một tiếng, rất thuận theo đem cái trán tới gần Niếp Ngân thật giống như con nai con, hô hấp cũng trở nên dồn dập , theo bản năng đem mặt dịch một bên.

Niếp Ngân hơi tạm dừng không nói gì, bàn tay to nhẹ nhàng dùng một chút lực, đem khuôn mặt Lãnh Tang Thanh tới gần trán của hắn lúc này cũng đi tới.

Lại đây ! Lại đây ! Trái tim a, ngươi đập chậm một chút, đừng như vậy không được chịu thua kém.....

Lãnh Tang Thanh gắt gao nhắm mắt lại, hai tay đan vào nhau.....

Nguy rồi! Không được thua kém ! Cảm giác như thế này giống như sung huyết não .....

Rất gần ! Lập tức sẽ ngất đi mất .....

"Cạch "

Âm thanh vang lên.

Giống như một trận kinh thiên lôi, xuyên qua màng nhĩ cảu Niếp Ngân và Lãnh Tang Thanh, còn có cả trái tim.

Niếp Ngân quay đầu nhìn cửa, tuy rằng không có lập tức lui về, nhưng dừng động tác trước mặt lại, khuôn mặt hiện lên một tia oán hận.

Lãnh Tang thanh bị hoảng sợ có chút ngơ ngác , máy móc quay đầu nhìn về phía cửa, tâm tình té xuống đáy cốc.

"A! Ngân thiếu gia, cậu ở trong này! Tôi vừa mới nghe được tiếng kêu của tiểu thư , liền vội vàng chạy tới ! Nay....."

Hình này quen thuộc cỡ nào a!

Tần quản gia vừa chuẩn khi xuất hiện ở trong này!

Tần đại thúc..... Ông là cố ý mà.....

Lãnh Tang Thanh khóc không ra nước mắt.

https://thuviensach.vn

Chương 65: Bùa hộ mệnh

Nghe được tiếng kêu của Lãnh Tang Thanh, Tần quản gia nghĩ là có chuyện gì, vội vàng từ lầu hai chạy lên, đẩy cửa phòng y tế ra, lại thấy Lãnh tiểu thư cùng Niếp thiếu gia đang ở trên giường.

Hình như là đang làm chút gì đó.....

Lại hình như là cũng không làm gì.....

Cũng tốt như vậy là chuẩn bị làm gì đó.....

Mặc kệ thế nào, Tần quản gia biết mình lại quấy rầy đến hai người bọn họ, trong lòng vô cùng xấu hổ và áy náy.

"Ngân thiếu gia, tôi thực không có tâm ."

Niếp Ngân không nói gì, mắt lé nhìn một chút Tần quản gia có chút kích động, lại quay đầu nhìn nhìn biểu tình uể oải lại mang theo hận ý của Lãnh Tang Thanh, nhưng trong lòng lại dâng lên mỉm cười.

Khóe môi hắn hơi hơi giơ lên, vuốt ve mái tóc của Lãnh Tang Thanh một chút, lui trở lại dưới giường.

"Lãnh tiểu thư, thân thể cô thế nào rồi ? Còn mệt không?"

Tần quản gia đi lên phía trước vài bước, tha thiết hỏi, là thật tâm từ tận đáy lòng.

Lãnh Tang Thanh cắn môi, đôi mắt khẽ chuyển động.

"Cháu thấy tốt rồi, nhưng vốn có thể khỏe hơn chút nữa."

Trong giọng nói có chút trách cứ, nhưng cô biết Tần quản gia là không có cố ý, cho nên vẫn có lễ phép.

Tần quản gia nghe lời nói này, tất nhiên là hiểu hắn càng thêm xấu hổ , đứng ở tại chỗ này thật không tự nhiên.

"Tần quản gia, ông chuẩn bị cho cô ấy chút đồ ăn nhẹ đi."

Niếp Ngân bình thản nói một tiếng, nhưng loại bình thản này làn c

ho Tần quản gia ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

"Đã chuẩn bị tốt. Lập tức mang điểm tâm cho Lãnh tiểu thư lên đây." Sau đó, Tần quản gia lập tức dùng bộ đàm bảo người hầu đem thức ăn lên.

Nói xong hắn hiểu ý cười, làm tiết lễ với Niếp Ngân:"Không biết có phải do thời tiết hôm nay đẹp không mà mỗi người nhìn qua đều ấm áp rào rạt , ngay cả Ngân thiếu gia của bây giờ so với ngày trước thoải mái hơn rất nhiều."

Niếp Ngân biết rất rõ Tần quản gia đang ngấm ngầm nói mình cái gì, nhưng hắn cũng không có phản cảm, không chút hoang mang đi tới phía trước cửa sổ, hai cánh tay giơ lên, kéo bức rèm ra.

Chỉ một thoáng một chút ánh sáng bao phủ tất cả phòng, ấm áp đến mỗi một góc của căn phòng.

Niếp Ngân dựa tay vào khung cửa, bình tĩnh nhìn phương xa.

"Còn không phải lúc thoải mái đâu, Tích ở bên kia còn có chuyện rất khó giải quyết đấy."

Ánh mặt trời hoàn toàn bao phủ lên thân thể Niếp Ngân, bên cạnh thân thể hắn giống như một tầng viền vàng, thực nhu hòa, thực ấm áp, miệng hắn bên ngoài vừa mới nói vậy, nhưng vô luận kẻ nào đều có thể nhìn ra, hắn giờ phút này đang hưởng thụ ánh mặt trời .

Sau một lát, thanh âm toa ăn ở ngoài cửa từ xa tới gần, Lãnh Tang Thanh khẩn cấp nhìn ngoài cửa.

Cô hiện tại thật sự rất đói bụng ,sau khi bị bệnh nặng thân thể hao phí rất nhiều khí lực, bụng đã thầm thì kêu, đương nhiên cô đặc biệt thích hương vị của đầu bếp ở biệt thự này, đây mới là quan trọng nhất.

Toa ăn được đẩy lên, ngay sau đó thân ảnh Niếp Nhân Quân thoáng hiện đi đến, là hắn tự mình đem toa ăn tới.

"A! Niếp bá bá!"

Lãnh Tang Thanh nhìn thấy Niếp Nhân Quân tự tay đem cơm điểm tới cho mình, trong lòng không khỏi cả kinh.

"Tiên sinh, sao ngài lại tự mình đưa tới, người hầu thật sự rất không có quy củ ."

Tần quản gia nhìn thấy Niếp Nhân Quân, vội vàng tiến lên nhận lấy toa ăn.

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Quân nâng tay ý bảo chuyện này cứ mặc hắn, sau đó nhìn thoáng Niếp Ngân ở cửa sổ bên kia.

Niếp Ngân xoay người, thấy cha mình tự mang cơm cho Lãnh Tang Thanh như rất sủng nha đầu này, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

"Niếp bá bá! Niếp bá bá! Bác không cần làm vậy đây!" Lãnh Tang Thanh dùng khí lực toàn thân, như oanh ca kêu Niếp Nhân Quân, rồi tươi cười.

"Ha ha ha! Niếp bá bá nhớ cháu a." Theo sau Niếp Nhân Quân nhíu mày, vẻ mặt đau lòng."Thanh Nhi sao lại gầy như vậy?"

"A, từ lần trước trước từ biệt, Thanh Nhi thật lo lắng cho sự an toàn của Niếp bá bá, mấy ngày mấy đêm đều ăn không vô ngủ không tốt, hiện tại nhìn thấy Niếp bá bá không có sao, lòng Thanh Nhi cũng có thể buông lỏng." Lãnh Tang Thanh không ngừng mà nói giọng thực ngọt, ngọt đến tận đáy lòng Niếp Nhân Quân.

"Ha ha ha ha....." Niếp Nhân Quân cao hứng cười.

Niếp Ngân đứng ở bên cửa sổ, đuôi lông mày có chút nhảy lên, nhìn một già một trẻ này trên mặt hắn tràn ngập bất đắc dĩ, cuối cùng thật sự nhìn không được , lại chuyển người về hướng cửa sổ.

"Niếp bá bá, cháu nói thật để bác an toàn hơn cháu đem tên của bác viết trên mặt cái bùa hộ mệnh." Nói xong, Lãnh Tang Thanh cố hết sức lấy cái vòng trên cổ xuống ở giữa vòng là cái hộp nhỏ, mở hộp ra bên trong có hé ra một lá bùa nhỏ, mặt trên tuy khắc chữ rất nhỏ nhưng Niếp Nhân Quân vẫn có thể thấy rõ ba chữ "Niếp bá bá"

Trong phòng đột nhiên im lặng một lát.

Tần quản gia cúi đầu, cười đến thực ấm áp.

Niếp Nhân Quân ngồi xuống bên người Lãnh Tang Thanh, cực kỳ vui mừng vuốt mái tóc của cô:"Thanh Nhi, mấy ngày nay cháu chịu khổ rồi, về sau ở trong này, Niếp bá bá cho cháu hưởng sự đại ngỗ của nữ vương Anh quốc."

Niếp Ngân vẫn đứng ở phương xa đó vô cùng bình tĩnh, có chút đăm chiêu.

https://thuviensach.vn

"Cơm có chút lạnh , nhanh ăn đi ăn nhiều một chút cho cơ thể nhanh hồi phục."

Niếp Nhân Nuân đứng dậy phân phó một tiếng, đem toa ăn đến bên giường.

Lãnh Tang Thanh đã sớm chảy nước miếng, cô hưng phấn mà hướng đến bên giường, gương mặt tham ăn không chỗ nào nhìn không ra, nhưng bởi vì thân thể quá suy yếu, hoạt động rất chậm.

Niếp Nhân Quân nhìn vậy, trong lòng có chút chua xót sau đó mệnh lệnh nói một tiếng:"Ngân, lại đây giúp Thanh Nhi ăn cơm!"

Thanh âm thực kiên quyết, hoàn toàn không có cho người ta cự tuyệt.

Cái gì!!!

Niếp Ngân xoay người, lộ vẻ bất mãn nhìn cha mình.

"Loại chuyện này con tuyệt đối không làm." Hắn dùng lời lẽ cự tuyệt như giọng của cha hắn đáp.

Ánh mắt Niếp Nhân Quân trở lên nghiêm khắc, lớn tiếng quát :"Chẳng lẽ con đối đãi với một cô gái hi sinh nhiều cho con vậy sao?"

"Cô ấy đủ sức." Niếp Ngân cực không tình nguyện thấp giọng nói.

"Thanh Nhi, cháu đủ sức ăn cơm sao?" Niếp Nhân Quân hỏi Lãnh Tang Thanh, sự nghiêm khắc vẫn như cũ không giảm đi.

Lãnh Tang Thanh nhìn nhìn Niếp Nhân Quân, lại nhìn nhìn Niếp Ngân, lại nhìn nhìn Niếp Nhân Quân, cái đầu nhỏ như không biết mỏi nhìn đi nhìn lại.

Niếp Ngân biết Lãnh Tang Thanh căn bản là cố ý , hắn thở dài một hơi, không nói gì, xoay người mặt hướng ra ngoài cửa sổ, vẫn như cũ không có động tĩnh.

Đương nhiên, Niếp Nhân Quân rất hiểu con mình, dù sao còn có hai người nữa ở trong phòng.

Hắn đắc ý cười cười, cố ý lẩm bẩm:"Thanh Nhi thật rất đói bụng, chỉ sợ có người so với ta còn thương tâm hơn."

Tự than thở xong, hắn lại sờ sờ cái đầu của Lãnh Tang Thanh, đối xử như cha ruột:"Thanh Nhi, ăn nhiều một chút rồi Niếp bá bá lại đến thăm."

https://thuviensach.vn

Sau đó, hắn và Tần quản gia đi ra khỏi cửa, cũng tùy tay đóng cửa phòng lại.

Trong phòng lại im lặng, hai người cũng không có nói chuyện.

Ước chừng nửa phút.

Niếp Ngân xoay người, đi tới bên cạnh Lãnh Tang Thanh, cầm lấy cái khăn trên toa ăn, vây quanh trước ngực Lãnh Tang Thanh.

Tiếp đó bưng một chén cháo hoa, dùng thìa múc cháo lên, đưa tới bên miệng thổi thổi, cuối cùng đưa đến tới miệng Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh hoàn toàn không ngờ tới, người con trai trước mắt cũng có mặt ôn nhu này sao.

Cô nghe lời hé miệng, hưởng thụ sự thật như trong mộng này.

Niếp Ngân buông bát, sau đó lấy cái bùa hộ mệnh của Lãnh Tang Thanh ra, mặt trên rõ ràng viết ba chữ nhỏ "Niếp bá bá".

Đem lá bùa mở ra.....

Hắn thấy được.....

Bên trong tràn ngập "Niếp ngân".....

https://thuviensach.vn

Chương 66: Nhớ lại cha mẹ

Hôm sau.

Ánh nắng mặt trời của ngày hôm nay giống hệt ngày hôm qua.

Sáng sớm Lãnh Tang Thanh đã rời khỏi giường, đứng ở trước cái cửa sổ sát đất hai tay chống ở khung thành, hưởng thụ sự sung sướng này mà ông trời đã đem cho nhân gian.

Đại sảnh nhìn qua là một màu xanh biếc, dưới ánh mặt trời xinh đẹp làm cho người ta vui vẻ thoải mái, mấy chục người hầu mặc đồ trắng đang ở mặt cỏ bận rộn , có người rửa sạch đài phun nước, có người tỉa cành cây, nhưng đại bộ phận vẫn vội vàng vận chuyển bữa sáng.

Niếp Nhân Quân dậy sớm hơn, Lãnh Tang Thanh đứng trước cửa sổ cũng nhìn thấy hắn đã mặc quần áo chỉnh tề ngồi ở đại sảnh, tay trái cầm điếu xì gà, tay phải loạng choạng cầm chén hồng rượu, như mộc xuân phong, thật thích.

Nhìn hắn bây giờ, từ nội tâm đến môi Lãnh Tang Thanh nở ra nụ cười, nhưng hốc mắt cô lại không biết đã ươn ướt từ lúc nào.

Nếu cha còn sống, cũng có thể giống thế này!

Từ nhỏ mất đi cha mẹ, vẫn là đại ca đảm đương trọng trách của cha mẹ chiếu cố mình, nhưng đại ca dù sao cũng là đại ca, không có cách nào có thể thay thế hình ảnh cha mẹ như trước.

Cô muốn cha mẹ yêu thương đến cỡ nào.

Lúc trước đến tột cùng là ai lại tàn nhẫn như vậy, đoạt đi tánh mạng cha mẹ cô, cô còn nhỏ tâm hồn vẫn non yếu, tất cả mọi thứ đều không thể khiến cho vết thương lòng của cô khép lại.

Anh cả hiện tại hẳn là còn truy tìm hung thủ năm đó, từ nhỏ đến lớn, anh cả luôn luôn cố ý lẩn tránh mối thù giết cha mẹ với cô vào anh hai, nhưng cô biết anh cả vẫn là đem mối thù này đeo lên lưng mình, nhiều năm qua chưa bao giờ dỡ xuống.

https://thuviensach.vn

Cô rời đi lâu như vậy, anh cả nhất định sẽ vội vã tìm khắp thế giới.

Nghĩ đến đây, lòng Lãnh Tang Thanh lại tự hồ trở lên đau đớn.

"Cốc, cốc, cốc!"

Vài tiếng gõ cửa ôn hòa vang lên, Tần quản gia đẩy xe lăn đi tới.

"Tần thúc thúc, chào buổi sáng." Lãnh Tang Thanh nhanh chóng điều chỉnh nỗi lòng mình một chút, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

"Lãnh tiểu thư, chào buổi sáng. Lãnh tiểu thư hôm nay có thể tự đứng lên sao?" Tần quản gia đầu tiên làm lễ với Lãnh Tang Thanh, sau đó lo lắng nhìn cô.

"Vâng, không có gì đáng ngại, cơ thể của cháu khỏe tựa như một đầu sư tử rồi." Vừa nói, Lãnh Tang Thanh chuyển động thân thể vài cái, cố ý khoe ra.

Nhưng hoạt động của cô có chút trục trặc trước mặt Tần quản gia, hắn vội vàng chạy đến đỡ cánh tay Lãnh Tang Thanh :"Lãnh tiểu thư! Không thể! Vẫn chưa có thể hoạt động như vậy! Tuy rằng sắc mặt cháu so với ngày hôm qua tốt hơn rất nhiều, nhưng nhìn qua vẫn rất suy yếu."

Khi nói chuyện, hắn lại vội vàng đem xe lăn đẩy đến, đưa tới phía sau Lãnh Tang Thanh:"Tiểu thư cô ngồi trên xe đi, tiên sinh đã nói, mời Lãnh tiểu thư đến dùng bữa sáng cùng."

"Ai nha, Tần thúc thúc, cháu không dùng xe lăn, cháu hiện tại có thể tự đi được, bác không biết tinh thần cháu tốt thế nào đâu." Lãnh Tang Thanh cầm lấy một chiếc áo khoác lên người, nghênh ngang đi tới cửa.

"Lãnh tiểu thư! Như vậy không được!" Tần quản gia đẩy xe lo lắng khuyên bảo.

"Không thành vấn đề, yên tâm đi!"

Vừa quay người lại,"bộp" một cái, Lãnh Tang Thanh đụng vào trong lòng Niếp Ngân, cơ ngực to lớn kia tựa như cao su rắn chắc, đầu tiên là một mùi hương dũng mãnh chạy vào trong mũi, không đợi cô phản ứng lại đã bị Niếp Ngân bế ngang lên.

Mặt Niếp Ngân không chút thay đổi, ôm cô đi tới hướng xe lăn.

Lãnh Tang Thanh thử giãy dụa một chút, nhưng người đàn ông trước mặt này, cô cảm giác làm thế thật phí công , cô giống như một sủng vật yếu

https://thuviensach.vn

đuối mà hắn ôm trong lòng.

"Ngân thiếu gia, cậu đã tới, Lãnh tiểu thư hình như không thích ngồi xe lăn." Tần quản gia cười cười.

"Không sao, tôi đi đây." Niếp Ngân đem Lãnh Tang Thanh ngồi trên xe lăn.

Nếu không phải cô không làm gì được, cô nhất định không ngồi cái thứ này, điều này làm cho cô nghĩ đến những bệnh nhân trước kia, Lãnh Tang Thanh cảm thấy bọn họ thật đáng thương, thật giống như chú chim nhỏ bị bẻ gẫy cánh.

Không ngồi được bao lâu, cô liền sốt ruột mà đứng lên, nhưng lại bị Niếp Ngân ấn ngồi xuống.

Cô nổi giận muốn lên tiếng, thật mất hứng nhìn Niếp Ngân, Niếp N

gân vẫn bình tĩnh thong dong nhìn lại cô, vẻ mặt tựa như tiếu phi tiếu.

Nhìn vẻ mặt này của hắn, Lãnh Tang Thanh như hồi lại sức , hai tay ở trên tay vịn chống đỡ không phục mà đứng lên.

Nhưng lại không địch nổi bàn tay to hữu lực của Niếp Ngân, cầm lấy bả vai của cô ấn cô ngồi xuống, hơn nữa lần này Niếp Ngân một chút không cũng lưu tình, một bàn tay ấn cô xuống, tay kia thì nhanh chóng thắt chặt dây an toàn , cái này làm cho Lãnh Tang Thanh không thể đứng lên nổi.

"Niếp Ngân! Anh sao lại trở lên chán ghét như vậy! Sáng sớm đã tới khó dễ tôi!" Hai tay Lãnh Tang Thanh ở trên vịn xẽ vỗ vỗ, hai chân ở dưới dùng sức đạp xuống.

"Tôi muốn tự đi! Nằm trên giường lâu như vậy , tôi nghĩ muốn đi!" Cô vẫn phản kháng như cũ.

Niếp Ngân đẩy xe đến cửa, căn bản không có để ý cô, Lãnh Tang Thanh la to nhưng lại không chút ảnh hưởng tới hắn.

Trên đường từ phòng y tế đến bàn ăn rất tiếng ồn ào.

Người hầu của Niếp Nhân Quân đều có tố chất cao, cho dù nghe thấy lại thanh âm gì, cũng tuyệt không liếc mắt một cái.

Mà ngồi ở bàn cơm Niếp Nhân Quân còn cười ha ha.

"Niếp bá bá, chào buổi sáng!" Gặp được Niếp Nhân Quân, Lãnh Tang Thanh tự giác dừng lại tiếng ầm ĩ, xuống xe lăn ngồi đối diện với hắn.

https://thuviensach.vn

"Chào buổi sáng, Thanh Nhi, tinh thần hôm nay hình như đã tốt hơn hôm qua." Nụ cười trên môi của Niếp Nhân Quân vẫn chưa giảm.

Lãnh Tang Thanh liếc Niếp Ngân một cái, hai con mắt đen bóng ở hốc mắt chuyển chuyển, sau đó bày ra bộ cao hứng.

"Niếp bá bá, đó là đương nhiên , có người phục vụ ăn cơm, tự nhiên cũng phải tốt lên chưa." Những lời này cô nói âm điệu rất cao.

"Xú nha đầu!" Niếp Ngân sửng sốt có chút xấu hổ, còn có chút tức giận, gầm nhẹ một tiếng.

Nhìn thấy lời nói của mình làm cho Niếp Ngân có chút xấu hổ và tức giận, tâm Lãnh Tang Thanh sung sướng vì đã trả thù được , cô vẫn cao hứng như cũ, khiêu khích Niếp Ngân.

Đột nhiên, một cánh tay trắng nõn bưng một chén canh từ phía sau lưng Lãnh Tang Thanh để ở trước mặt cô.

"Đây là món súp chỉ dành riêng cho em, chị tự mình làm ."

Âm thanh ngọt ngào quen thuộc vang lên, làm cho người khác cảm thấy thật mềm mại, Lãnh Tang Thanh nhìn lại thì ra chính là chị Ruby, cô cao hứng đứng lên, lập tức ôm lấy Ruby.

" Chị Ruby, em rất nhớ chị!"

"Chị cũng rất nhớ em! Biết em sinh bệnh , chị lền đi nhanh đến đây để xem em có sao không."Ruby cười đem thìa để tới trong bát của Lãnh Tang Thanh ,sau đó ngồi xuống cạnh Niếp Nhân Quân, lại trải khăn ăn lên đùi hắn.

"Bát canh này rất bổ, trời còn chưa sáng Ruby đã rời giường để nấu cho cháu, đương nhiên những nguyên liệu ngàn năm quý hiếm này là do bác tỉ mỉ lựa chọn ." Niếp Nhân Quân hiền lành nói, trong ánh mắt tràn ngập hiền lành.

Thấy vậy, trong lòng Lãnh Tang Thanh thật nghẹn ngào.

Đúng vậy, từ nhỏ lúc cô phát sốt, cha mẹ cô lúc đó chẳng phải luôn làm như vậy với cô sao?

Loại cảm giác này thật lâu chưa có.

https://thuviensach.vn

Chương 67: Áy náy

Bữa sáng qua đi, Niếp Ngân giúp Lãnh Tang Thanh tản bộ trên mặt cỏ.

Một ngày đẹp trời ánh nắng như chiếu vào lòng người, dưới bãi cỏ mênh mông xanh biếc chỉ có hai người đang chậm rãi tản bộ, toàn bộ hình ảnh hiện ra bởi ánh sáng, làm cho người ta cảm giác một loại hạnh phúc xa xỉ hoàn mĩ.

Bất quá, ánh sáng này trong nháy mắt liền mất đi vẻ đẹp của nó.

Quốc gia này nhiều thị phi, mấy ngày nay rất nhiều biến cố, nói trở mặt liền trở mặt.

Một khắc trước vẫn còn là ánh nắng tươi sáng, này không biết từ nơi lại xảy ra một đại phiến bụi vân, dữ tợn chặn ấm áp của ánh nắng mặt trời.

Niếp Ngân ngẩng đầu nhìn nhưng không để ý nhiều, bởi vì bây giờ hắn đang để ý đến chuyển biến trên gương mặt cô gái bên cạnh.

Theo như ngay từ ban đầu Lãnh Tang Thanh đã trầm mặc, mà hiện tại cho dù đang ngồi trên xe lăn, cô không có kháng cự như vừa rồi, loại nghe lời này làm cho trong lòng Niếp Ngân có chút không thoải mái.

Hắn chưa bao có lúc nào giống giờ phút này, muốn biết trong lòng một cô gái suy nghĩ cái gì.

Đương nhiên, chính là bởi vì dạng này, cho nên hắn cũng không biết xử lý cục diện này như thế nào.

"Hôm nay nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai theo tôi đi Lạp Tư Duy Gia Tư." Giọng nói trầm mặc, Niếp Ngân rốt cục cũng tìm một câu không liên quan nói, vừa mở miệng nói là hắn đang gượng ép.

"Ừ." Lãnh Tang Thanh trả lời một chữ đơn giản, điều này làm cho Niếp Ngân cảm thấy càng thêm xấu hổ .

Kế tiếp lại đi vài bước trầm mặc.

"Đến với Niếp Tích sao?" Lần này là Lãnh Tang Thanh nói trước trước, ngữ khí bên trong vẫn như thăn nhiên như cũ.

https://thuviensach.vn

"Liên hệ không tiện, cho nên muốn sang đó để không mất nhiều thời gian." Niếp ngân tựa hồ trở nên thích nói nhiều hơn một chút, nhưng cặp mày kiếm vẫn nhíu lại, hai mắt luôn tại lưu ý tới cảm xúc của Lãnh Tang Thanh.

"Xem ra sắp trời mưa , tôi để em tại trên mặt cỏ vừa đi." Có thể lấy lòng một cô gái như vậy, đã là cực hạn của Niếp Ngân .

Lãnh Tang Thanh nhẹ nhàng đứng dậy, đi trên mặt cỏ, nhưng không đi về phía trước mà đứng im tại chỗ vài giây sau đó xoay người lập tức bổ nhào vào trong lòng Niếp Ngân, nước mắt nháy mắt như vỡ đê, khóc không thành tiếng.

Niếp Ngân có chút giật mình, nhưng không nói gì chỉ là nhẹ nhàng ôm nàng.

"Tôi rất thích Niếp bá bá và chị Ruby." Lãnh Tang Thanh vừa khóc vừa nói :"Bọn họ làm cho tôi cảm giác giống cha mẹ ruột."

Một câu nói bình thường này lại làn cho trong đầu Niếp Ngân nổ tung, cái miệng của hắn giác hơi hơi co rúm một chút, cánh tay ôm Lãnh Tang Thanh đã lơi lỏng nhiều, hai bàn tay gắt gao lắm lại thành quyền.

"Tôi đã mất ba mẹ từ nhỏ vì bọn họ bị giết, nhiều năm qua tôi luôn luôn tự đặt câu hỏi, tôi trẻ người non dạ đối với thế giới này đầy ảo tưởng, ông trời tại sao lại vô tâm cướp đi hai người quan trọng của tôi." Nói đến đây, Lãnh Tang Thanh khóc nhiều hơn .

"Lúc nhỏ, bạn học cùng tôi luôn cười nhạo tôi, cười tôi là một người không có cha mẹ. Tôi không phục, thường xuyên đánh nhau với bọn họ, nhưng mỗi lần như vậy người tôi đầy thương tích. Bà ngoại nhìn rất đau lòng, không có cách nào cũng chỉ có thể chuyển trường, nhưng khi chuyển đến trường học khác, cũng đều bị bạn học cười nhạo. Cho nên lúc ấy tôi cảm thấy thật cô độc, căn bản là không có một bằng hữu, mỗi ngày cũng chỉ có thể nói chuyện một mình. Lúc đó tôi rất sợ buổi tối, nhà người ta ai cũng ấm áp. Tôi thừa dịp bà ngoại không chú ý vụng trộm chuồn đi, ghé vào cửa sổ nhà người khác nhìn lén, tôi thấy họ ngồi ăn cùng nhau, cha của đứa bé đang cười với nó, họ đoàn tụ những đứa bé cười hạnh phúc, tôi biết thứ tươi cười này tôi vĩnh viễn sẽ không có lại, tôi thật sự khát vọng có được. Bình

https://thuviensach.vn

thường tôi vẫn nhìn thấy những đứa bé đó đi ngủ, mẹ chúng ôm chúng vào trong lòng, cha thì ở bên cạnh đọc truyện cho chúng nghe, ru tới khi nào những đứa bé đó ngủ mới thôi, sau đó tôi lén rời đi lòng lại càng thêm khổ sở, nhưng ngày hôm sau tôi lại không tự giác được mà lặng lẽ đi đến cửa sổ nhìn bọn họ."

Giọng nói Lãnh Tang Thanh nhè nhẹ, giống như một viên đạn, không ngừng bắn lòng Niếp Ngân, hắn tự trách vì chuyện này sự tự trách chưa bao giờ từng có, giờ phút này hắn muốn ôm chặt lấy cô chia sẽ lỗi đau với cô để nước mắt cô ngừng rơi, nhưng hắn không thể làm như vậy mà hai bàn tay đang nắm thật chặt.

"Sau hi mất đi cha mẹ, bà ngoại cùng hai anh ruột đối với tôi vô cùng tốt, bao bọc tôi yêu thương tôi như báu vật, nhưng cho dù vậy, nhưng tôi tham lam muốn được mẹ ru ngủ một buổi tối, muốn được cha ôm vào bàn tay rộng lớn....."

"Đủ rồi!!!" Niếp Ngân quát to một tiếng, làm Lãnh Tang Thanh ngừng nói, Lãnh Tang Thanh hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn hắn, trên mặt có chút mê mang.

Niếp Ngân biết ngữ khí của mình có chút nghiêm trọng , cố ý nói sang hướng khác :"Trời sắp mưa , đi về đi."

Sau đó, hắn cúi đầu, tránh ánh mắt của Lãnh Tang Thanh.

Mưa rơi.

Không khác cái buổi tối hôm trước nhiều lắm.

Ở Tác Mã Lý này chính là như vậy, mưa nhiều.

Giọt mưa "Tích tí tách lịch" rơi trên mặt đất tạo ra âm thanh, làm cho lòng người đã phiền lại càng thêm phiền hơn, làm cho người uể oải càng thêm uể oải.

Người ta đã nhớ lại nhưng vì loại âm thanh này khiến nhớ lại rõ ràng hơn.

Trong không gian bình yên, hai khửu tay Niếp Ngân chống vào khung cửa, khuôn mặt lộ chút đau lòng, lông mày nhúi chặt, nhắm mắt lại, cúi đầu, một mình một người cảm thụ sự xương lạnh như băng này.

https://thuviensach.vn

Trận mưa to này giống trận mưa hôm trước hắn hy vong có thể nhờ nó mà suy nghĩ rõ ràng ra một chút.

Nhưng dù sao mưa vẫn là mưa, lòng người vẫn là lòng người.

Hắn nhớ rõ lần đầu gặp người Lãnh Thiên Dục lạnh lùng kia, ngày đó, cảnh tượng đó, mỗi một chi tiết đều hiện lên trong đầu hắn vô cùng rõ ràng.

Mắt hắn phẫn nộ, một quyền nện vào khung cửa, nghiêng đầu liền thấy cha không biết đã ở đó từ lúc nào, đã đứng cạnh mình lúc nào.

Niếp Nhân Quân miễn cưỡng nhìn, chỉ đứng đó không có chia sẻ lỗi buồn với Niếp Ngân.

"Sao lại trở nên uất ức như vậy, muốn nhờ trận mưa này làm cho mình tỉnh táo?" Ngữ khí Niếp Nhân Nuân nói có chút châm chọc, nhưng trong ánh mắt là một loại khích lệ.

Niếp Ngân không nói gì, lẳng lặng nhìn phương xa.

"Còn rối rắm trong lòng mình có yêu Lãnh Tang Thanh hay không sao?" Niếp Nhân Quân truy vấn, thở dài chút.

"Yêu thương, không có nghĩa là có thể cùng một chỗ, cùng một chỗ, không có nghĩa là có thể hạnh phúc." Niếp Ngân bình thản nói một câu, không biết vì cái gì làm cho người ta nghe xong lại thật đau lòng.

"Lãnh Thiên Dục? Thượng Quan Tuyền?" Niếp Nhân Quân có chút mất hứng.

Niếp Ngân nhìn hắn một cái, xoay người đi về phòng mình.

"Con đã nói rồi, có một số việc cha không biết."

https://thuviensach.vn

Chương 68: Khách sạn Sa Mạc

Niếp Tích dùng ba trăm ngàn mua một danh sách trận đấu, hơn nữa không cần tốn nhiều sức thành công vào ở khác sạn Sa Mạc.

Đi vào trong khác sạn, trong lòng Niếp Tích rất khẩn trương.

Theo như lời cha khách sạn nói, Rawson, Niếp Nhân Nghĩa còn có một người thần bí nữa hiện tại ngay ở chỗ này, đến tột cùng bọn họ ở đây làm cái gì...

Nghĩ đến đây, hắn vô cùng nghiêm túc, hai tay lắm lại thành quyền, bởi vì chỉ còn lại có hai ngày nữa, hai ngày sau, vô luận thế nào hắn phải trở về với cha và anh hồi (về) Niếp môn.

Hắn lấy điện thoại ra, bát thông dãy số trong nhà nhưng điện thoại bên kia không có người nghe, gọi lại mấy lần nữa, Niếp Tích buông điện thoại, mày kiếm nhíu lại đáy mắt lòe ra một chút chần chờ.

Hắn cũng cũng không rõ lắm, nghĩ tới Niếp Ngân, hôm qua hắn đã luôn gọi cho hắn, nhưng kết quả như nhau đều không nghe điện thoại.

Sau khi dàn xếp xong tất cả, thông qua Sắc Dụ, Niếp Tích đã mua tự liệu của khách sạn, trở lại trong phòng cùng Tu Nguyệt, cầm danh sách những người dự thi và các người thue phòng, tra đi tra lại.

"Người thuê phòng đều là thí sinh dự thi, tựa hồ không có gì vấn đề." Tu Nguyệt nâng cằm, bất đắc dĩ nhìn Niếp Tích, vẻ mặt mây đen.

https://thuviensach.vn

"Bên cô không có tra lậu sao?" Niếp Tích lo lắng hỏi.

"Tôi bên này cũng chỉ hơn anh bên kia tổng cộng có ba mươi tám phòng, làm sao có thể tra lậu!" Tu Nguyệt đem tư liệu đến trước mặt Niếp Tích.

Xác thực, quy mô chỗ ngồi của khách sạn này tuy rằng có thể ở toàn bộ Las Vegas sắp xếp vô cùng tiên tiến, nhưng bởi vì chỉ nhằm vào các phú hào cao nhất, vì tránh cho những quấy rầy không cần thiết, nên mỗi ba tầng chỉ có một hộ gia đình, nhà ăn, hoa viên, phòng tập thể thao linh tinh phương tiện công cộng cũng không có , từng hộ gia đình tự dùng một hộ.

Niếp Tích cầm tư liệu, sâu kín thở dài: "Chẳng lẽ nơi này cũng có mật thất linh tinh sao?"

"Còn có một khả năng, bên trong những người này còn có người tái tham dự giả, tôi cảm thấy để che dấu không cho người khác biết thì đây là một biện pháp tốt." Tu Nguyệt thông minh nói với Niếp Tích.

Niếp Tích đem tư liệu phòng ở để bên cạnh nhưng khóe miệng giơ lên một tia tà mị: "Tốt lắm, chúng ta liền đi đến từng phòng từng phòng tìm!"

"Anh điên rồi! Chúng ta bí mật tới, một khi bị bọn họ phát hiện làm sao!" Tu Nguyệt lớn tiếng hô, thanh âm kinh động cả đại sảnh và Ace.

Ace vội vàng chạy tới, nhìn xem đến tột đã xảy ra chuyện gì, mà vừa đuổi tới, liền thấy được vẻ mặt cười xấu xa Niếp Tích, đuôi lông mày hắn run lên, thấy lạnh cả người. *(Ace chính là Ngải Tư)*

Sau một lát, Ace mặc kệ Niếp Tích hắn muốn tới nhà vệ sinh để thay quần áo, bởi vì bụng quá lớn, nút thắt áo khoác đều chặt.

https://thuviensach.vn

"Ê, bằng hữu tốt nhất của tôi anh hiện tại giả mạo người vệ sinh, đến từng phòng khác sạn, đem những người thuê phòng là người Á Châu da vàng ở phòng nào nhớ kỹ giao cho tôi, chuyện này đối với tôi mà nói là rất quan trọng." Niếp Tích vỗ vỗ đầu vai Ace, biểu tình cực kì nghiêm túc.

Ace bất đắc dĩ thở dài, không tình nguyện nói: "Buổi tối 6 giờ không có ở trận đấu, thì sẽ không được tham gia nữa đâu."

"Tôi tin tưởng cậu có thể kịp đến trận đấu ." Niếp Tích nói.

Ace biết mình không lay chuyển được Niếp Tích, đẩy xe vệ sinh đi ra phòng.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt một cái đã sắp tới thời điểm thi đấu.

Niếp Tích đội mũ lưỡi trai, vành nón ép rất thấp, trên mặt đeo một cái kính râm đen to, che đậy khuôn mặt của mình.

Hắn đứng ở phía trên đại sảnh khách sạn, tay cầm tay vịn mạ vàng, xem kỹ người đến người đi trong đại sảnh.

Suốt cả buổi chiều, hắn đều ở trong này không có đi đâu, trên mặt nặng nề , chính hắn cũng không biết vì sao, trong lòng có một loại cảm giác không tốt.

Điện thoại kêu, Niếp Tích đem điện thoại tới bên tai, bên trong truyền đến âm thanh lo lắng của Tu Nguyệt .

"Tích, lập tức sẽ bắt đầu trận đấu , bằng hữu của anh sao còn không trở về!"

https://thuviensach.vn

"Tôi hiện tại trở về." Niếp Tích một tiếng, cúp máy vội vàng chạy về phòng.

Xác thực, trong đại sảnh dòng người càng ngày càng ít , dưới sòng bạc giờ phút này cũng đã đóng cửa , tất cả mọi người hẳn là đã về trong phòng của mình chuẩn bị cho trận đấu , vô luận là chuyện gì, Ace hiện tại cũng có thể đã trở lại, hay là xảy ra chuyện gì.

Dọc theo đường đi, tâm Niếp Tích loạn như ma, nhưng vẫn bảo trì khuôn mặt bình tĩnh.

Đẩy cửa ra, Tu Nguyệt lập tức đứng lên, túm lấy cánh tay Niếp Tích: "Chỉ còn lại không đến 10 phút , làm sao bây giờ? Anh ta vẫn không có trở về! Bằng không anh thay hắn đi tham gia trận đấu đi, nếu không chúng ta sẽ bị đuổi khỏi khách sạn!"

"Căn bản không có khả năng, có thể vào dự thi ở khách sạn này, mỗi người đều phải khai tên thật , người quản lý không cho phép thay đổi người." Niếp Tích bình tĩnh giải thích , nhưng trong đầu lại suy nghĩ rất nhanh .

"Đến bây giờ con không quay lại, liệu có chuyện gì xảy ra không!" Tu Nguyệt đi qua đi lại, mặt lo lắng trong đầu tìm nghĩ mọi biện pháp.

Niếp Tích đẩy mũ xuống, răng nanh cắm sẵn môi: "Xem ra bây giờ chỉ có thể như vậy !"

Tu Nguyệt sửng sốt, ngẩng đầu vừa muốn mở miệng, Niếp Tích đã xoay người chạy ra.

"Ở chỗ này chờ tôi, đừng đi đâu."

https://thuviensach.vn

Tốc độ chạy như bay, Niếp Tích đi tới cửa phong bảo vệ, đá văng cửa ra, bên trong có ba người bảo vệ, nhìn thấy Niếp Tích không tốt xông vào, tất cả bọn họ đều cảnh giác.

"Anh là ai?" Một bảo vệ la lớn.

Niếp Tích không nói nhiều lời vô nghĩa với bọn họ, tháo kính râm và áo khoác xuống ném sang một bên, sẵn sàng nghênh đón.

Chỉ trong nháy mắt, ba bảo vệ trong phòng đã nằm trên sàn bất tỉnh nhân sự.

Hắn nhanh chóng nhìn một vòng trong phòng, cuối cùng tầm mắt dừng ở một cái màu đỏ trên tường, đúng vậy thứ hắn muốn tìm chính là cái này.

Không trì hoãn một giây, Niếp Tích nhảy tới đó, bên cạnh cái núi viết rất rõ "Nút cảnh báo tai nạn khẩn cấp" một nụ cười cương quyết hiện trên mặt hắn.

Ấn núi xuống, tiếng cảnh báo điếc tai vang lên cả khác sạn.

Trong lúc nhất thời, mọi người trong khách liền loạn lên, các phú hào cực kì coi trọng mạng sống của mình tất nhiên vội vàng chạy.

Niếp Tích cười, để cái thắt lưng lười của mình thoải mái, nhưng vào lúc này một màn hình theo dõi trong phòng làm hắn chú ý.

https://thuviensach.vn

Chương 69: Giao dịch

Vì Niếp Tích nên trận đấu "Đổ vương đại tái thủ tràng" bị bỏ dở.

Mấy chục doanh nhân cờ bạc từ khắp nơi trong thế giới đến đây, cùng với nhân viên khác sạn đều chạy thục mạng ra khỏi cửa, bọn họ lo lắng đề phòng đoán rằng có hoả hoạn, có khủng bố.

Niếp Tích nhìn lên màn hình theo dõi mọi người đang kích động chật vật chạy trốn, trơ trẽn cười cười, sau đó một đôi mắt chim ưng chợt lóe lên, tựa hồ sắp làm gì đó.

Màn hình trong phòng hiện rõ ràng từng chỗ trong khách sạn, hành lang, đại sảnh, bãi đỗ xe, thậm chí là mỗi một gian khách phòng, đều xuất hiện ở đây. Xác thực, muốn tìm được gian phòng nào khả nghi thì rất dễ dàng, bất quá hiện tại không phải lúc, đầu tiên giờ phút này khách sạn đã nháo loạn hết, sau đó không bao lâu, chuyện cảnh báo giả sẽ bị vạch trần, đến lúc đó bảo vệ sẽ đến nơi này.

Hắn nhanh chóng lột hai bộ quần áo của hai người bảo vệ ra một bộ mặc vào người mình, một bộ khác chuẩn bị có Tu Nguyệt , rồi sau đó đem mấy người họ trói lại, dùng băng dán gắt gao bịt miệng lại, dấu họ vào bên trong, rồi hắn mang mũ lưỡi trai và đeo kính đi ra ngoài.

Bên ngoài vẫn lộn xộn như cũ, Niếp Tích hòa vào dòng người đi ngược với bọn họ, hai mắt quan sát sắc bén cực độ chạy qua mọi người nhưng cũng không gây đặc biệt chú ý đến những người khác.

Thân hình cao lớn uy mãnh của hắn ở trong dòng người vô cùng nổi bật, nhưng cũng may hắn mặc quần áo bảo vệ hơn nữa đội mũ và đeo kính, nên hắn cũng không lo lắng mình bị người khác chú ý tới.

Trải qua một hồi chen lấn, về tới phòng đẩy cửa ra mọi thứ đập vào mắt hắn, khiến cho hắn trong lòng không yên, loại cảm giác bất an trong lòng lại sinh ra một lần nữa càng lúc càng nghiêm trọng.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng ở trong khách sạn bây giờ rất ồn ào, hơn nữa trên dưới lầu cộng có ba tầng mỗi tầng hơn mười căn phòng, nhưng hắn vẫn có thể cảm thấy được trong căn phòng này không có một ai. *(phòng của khác sạn này rộng lắm chứ ko giống VN mình đâu m.n nhé)*

"Tu Nguyệt!" Cẩn thận đóng cửa lại, hắn hô một tiếng.

Không ai đáp lại, toàn bộ phòng khách bây giờ so với lúc hắn rời đi xa lạ vô cùng.

"Tu Nguyệt!" Lần này hắn hét rất to, âm thanh vang vọng trong căn phòng rộng lớn làm cho người ta cảm thấy thật cô đơn.

"Nguy rồi!" Hắn gầm nhẹ một tiếng, cùng lúc đó nhanh chóng đi tìm mọi chỗ trong căn phòng, lầu trên lầu dưới tất cả đều đã tìm, nhưng không thấy tung tích Tu Nguyệt.

"Cô ấy sẽ không nghĩ chuông cảnh bảo vừa lúc nãy là thật chứ, đứa ngốc này." Niếp Tích lầm bầm lầu bầu một câu, âm thanh có chút chột dạ, lòng hắn bây giờ vô cùng khổ sở.

Vài tiếng trước còn có ba người tại đây, hiện tại đã mất đi hai người, hắn hy vọng là không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng cảm giác bất an vô cùng mãnh liệt.

Về tới phòng ngủ, hắn lấy điện thoại ra bát thông dãy số Tu Nguyệt, nhưng một trận tiếng chuông chói tai dưới giường truyền ra, cảnh này khiến trong lòng hắn cả kinh.

Lấy điện thoại Tu Nguyệt dưới giường ra, ấn nút ngắt cuộc gọi điện thoại, điện thoại khôi phục lại đoạn ghi âm vẫn chữa hoàn chỉnh.

Vội vàng ghe lại đoạn ghi âm, sau khi nghe xong nội dung đồng tử của hắn dần dần mở rộng.

Thời điểm trước đó.

"Tôi thấy chuyện lần này thôi đi, dù sao hai ngày sau Niếp Nhân Quân không có một lời giải thích, cả nhà bọn họ sẽ chỉ có đường chết." Tây trang giày da, kính mắt tơ vàng, sự núm khúm này ,gương mặt này chính là Niếp Nhân Nghĩa.

https://thuviensach.vn

Ngồi ghế đối diện với hắn chính là La Sâm quản gia, gian trá cười cười:"Đồ vô dụng, ngươi sợ cái gì? Cái tên xú tiểu tử kia nếu dám theo tới đây, ta sẽ giết chết hắn ở trong này!"

"Chúng ta không cần thiết làm điều thừa, hai ngày sau bọn họ sẽ chết chắc rồi." Niếp Nhân Nghĩa sợ sẽ làm chuyện gì sai lầm, bọn họ ở đây làm việc một khi bị Niếp môn bên kia phát hiện, hắn sẽ có một đại phiề

n toái.

La Sâm quản gia đứng dậy, vỗ vỗ đầu vai Niếp Nhân Nghĩa, bộ mặt gian trá dần dần chuyển thành cười nhạo:"Đã biết bộ mặt thật của con dâu mình mà vẫn muốn giữ lại sao, chẳng lẽ ngươi không nghĩ muốn tự tay tháo xuống sự sỉ nhục này?"

Một câu này đâm trúng điểm phẫn ý trong lòng Niếp Nhân Nghĩa, hàm răng cắn chặt gầm nhẹ:"Con tiện nhân này!"

"Ha ha ha ha!" La Sâm quản gia cười ha hả:"Giao dịch lần này liên quan đến toàn bộ kế hoạch của chúng ta, muốn hoàn toàn khống chế hết Niếp môn, chúng ta không chỉ có đối phó với hai đứa con trai của Niếp Nhân Quân, bất quá nếu việc đã đến nước này, chúng ta trước hết phải giết sạch bọn họ."

"Lúc ấy tôi sẽ trở thành chưởng sự nhân của Niếp môn, ngươi cũng không có đổi ý." Niếp Nhân Nghĩa nhắc nhở một câu.

Lúc này, một trận tiếng đập cửa dồn dập, sau đó cửa phòng bị đẩy ra, ba người đàn ông vạm vỡ khiêng Tu Nguyệt tới.

Gặp được con dâu của mình, Niếp Nhân Nghĩa nổi trận lôi đình, hổn hển đi tới, cầm tóc Tu Nguyệt.

"Tiện nhân! Nói! Đứa con trong bụng rốt cuộc của là ai ?" Hắn gào thét lớn, trừng mắt Tu Nguyệt hai mắt che kín tơ máu.

Tu Nguyệt lại tràn ngập khiêu khích nhìn hắn, không thèm quan tâm cười cười:"Hừ hừ, ngươi là đồ ngu cả cơ thể của ta hắn còn chưa động tới, sao mà mang thai con của hắn, cho dù có thật ta cũng sẽ bỏ đi, mang bên người thật không đáng."

"Tiện nhân!" Niếp Nhân Nghĩa nâng bàn tay to lên, một cái tát mạnh giáng xuống mặt Tu Nguyệt, hắn đánh cô, một chút máu tươi phun ra.

https://thuviensach.vn

"Trói lại! Trói lại cho ta!"

Hai người đàn ông vạm vỗ kia liền đem thân hình nhỏ bé của Tu Nguyệt trói thật chặt bằng dây thừng, ném tới ở một gian phòng khác, Tu Nguyệt ngẩng đầu lên, ngạc nhiên thấy Ngải Tư cũng nằm ở trong phòng, bị trói lại đang hôn mê bất tỉnh.

"Xử lý tất cả! Đem bọn họ xử lý hết đi! Không lưu lại cái gì!" Niếp Nhân Nghĩa giống như một con chó điên rít gào .

Mà lúc này, thanh âm gõ cửa lại vang lên, cửa phòng bị mở ra một đôi nam nữ đi tới, người đàn ông có thân hình cao lớn, trên người mặc một bộ tây trang, tướng mạo anh tuấn lại mang theo một tia tà mị, tươi cười nhìn xung quanh.

La Sâm mở to hai mắt, sửa sang lại quần áo, miệng rộng nở nụ cười, cực kỳ nhiệt tình nghênh đón:"Thật cao hứng nhìn thấy ngài! Thật sự ngượng ngùng để cho ngài tự mình tới đây."

Cảm xúc Niếp Nhân Nghĩa cũng chuyển biến rất nhanh, một khắc trước đang phẫn nộ trong nháy mắt đã chuyển biến thành khuôn mặt tươi cười, cực kì lễ phép mời người đàn ông kia ngồi xuống sô pha.

"Tôi tự giới thiệu một chút, vị này là anh trai của tôi Niếp Nhân Nghĩa, còn vị này là La Sâm." Cô gái kia trầm ổn nói.

Tu Nguyệt sửng sốt, cô gái kia cô không tiếp xúc nhiều lắm, nhưng âm thanh này cô cảm thấy rất quen thuộc, bởi vì mấy ngày hôm trước có nghe qua.

"Isabella! Bác Niếp Tích!" Tu Nguyệt lẩm bẩm trong lòng.

Bên kia vẫn tiếp tục nói chuyện.

"Niếp Nhân Nghĩa, La Sâm, tôi không có gọi sai chứ. Rất hân hạnh. Tôi gọi là Cung Quý Dương."

https://thuviensach.vn

Chương 70: Chạy trối chết

Bị dây thừng trói lại tay chân, miệng cũng bị băng dán bịt lại, không thể kêu ra tiếng, Tu Nguyệt bất lực nằm trên mặt đất, trong phòng còn có một người vạm vỡ, phụ trách quan sát cô.

Cô xem liếc mắt nhìn Ngải Tư nhưng hắn vẫn hôn mê bất tỉnh, trên mặt hắn đều là máu, hơi thở cực kỳ mỏng manh, có thể cảm giác được cả người hắn lạnh cong.

Mà khi nghe thấy giọng nói của bác Niếp Tích, cô càng thêm kinh hoảng .

Sao bà ta cũng xuất hiện tại đây? Chẳng lẽ bà ta và La Sâm cùng một ruột ?

Tu Nguyệt cắm chặt khớp hàm, giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn sưng đỏ .

Cô ý thức được mọi chuyện đang rất nghiêm trọng, trong một nhà Niếp môn Isabella có quyền lực rất lớn, bà ta vẫn duy trì lập trường công đạo riêng, nếu Isabella và La Sâm cùng một ruột thì một nhà Niếp Tích sẽ lâm vào khốn cảnh(hoàn cảnh khổ) vạn kiếp bất phục .

Nghĩ đến đây, cô giãy dụa muốn lao ra khỏi cửa, nhưng người đàn ông to lớn kia, liền đem cô ấn trở về.

Isabella giới thiệu xong, mặt bình tĩnh tựa hồ muốn nói với La Sâm cái gì đó, nhưng lại không có thể nói ra sau đó rầu rĩ đi lên lầu.

Nhưng hành động không tự nhiên này sao có thể qua mắt Cung Quý Dương, hắn hơi hơi cười, trên mặt không biểu hiện gì.

Hắn biết lần này Niếp môn nhân cùng với hắn nói chuyện giao dịch, nếu là cùng với chính phủ quốc làm giao dịch, hắn chưa bao giờ để ý quá nhiều, thậm chí hắn còn lười ra mặt, nhưng lại làm giao dịch với người này, hắn phá lệ để tâm, mấy thứ súng ống đạn dược đã cho người mua thì có thể

https://thuviensach.vn

chứng minh sẽ gặp chuyện không hay, huống chi giao dịch lần này đối phương là Niếp môn nổi tiếng.

"Thật có lỗi, mây ngày này Isabella vội vàng xử lý rất nhiều chuyện vụn vặt, thể lực có chút cạn kiệt, có chỗ chậm trễ, Cung tiên sinh đừng để ý." La Sâm quản gia phát giác được ánh mắt Cung Quý Dương, tự mình vì Cung Quý Dương rót một ly trà xanh, đánh lạc hướng sự chú ý của hắn.

"Ngài khách khí , có thể cùng đại danh Niếp môn lừng lẫy nói chuyện, tôi thực vinh hạnh , chúng ta trở lại vấn đề, vì sao lại ở trong này nói chuyện? Lúc vừa mới vào, tổng cộng năm, sáu người trong phòng, thật sự là phiền." Cung Quý Dương cố ý mở miệng nói một câu, tất nhiên hắn biết nguyên nhân là vì trận đấu, người ngoài rất khó vào được khách sạn, mà ngồi ở đây nói chuyện sẽ tránh được tai mắt của người ngoài, bất quá hắn vẫn cứ nói nhiều để nhìn phản ứng của đối phương.

"A, đó là vì nơi này....." Niếp Nhân Nghĩa đang định mở miệng nói, nhưng không chưa nói xong, liền bị La Sâm quản gia dùng ánh mắt ngặn lại.

La Sâm quản gia bình tĩnh cười cười, đôi mắt nhìn chằm chằm vào mắt Cung Quý Dương:"Cung tiên sinh, có một số việc ngài không nên biết thì tốt hơn, chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi, đây là danh sách quân hỏa (vũ khí)."

La Sâm quản gia đem một văn kiện tới trước mặt Cung Quý Dương, văn hay tranh đẹp, mặt trên miêu tả các loại yêu cầu, ước chừng có trăm trang.

Cung Quý Dương cầm lấy danh sách quân hỏa xem qua một chút, trong lòng cười lạnh một tiếng, hắn chính là lão hồ li cần nhiều thứ thế này, muốn tấn công một quốc gia sao, xem ra Niếp môn muốn làm một đại sự .

Tươi cười của hắn chưa giảm, ra vẻ thật sự đang xem danh sách, mà toàn thân, xúc giác, thần kinh đang lưu ý đến một căn phòng khác.

Hắn biết vừa người Isabella vừa rồi rời đi là người trong gia tộc Niếp môn, lúc trước hắn đã điều tra qua, nay gặp được người đàn ông Niếp Nhân Nghĩa này, không nghi ngờ gì nữa bên ngoài mỗi người đều cho rằng thế lực Niếp môn là nhân vật hắc bạch lưỡng đạo hô phong hoán vũ, nhưng

https://thuviensach.vn

hôm nay mọi thứ hoàn toàn bị người khác điều khiển, tên hắn là La Sâm là một người xa lạ.

Mà ngay này hắn có thể thấy trên khóe mắt La Sâm có chút đỏ, tuy rằng hắn đã che dấu bằng mọi biện pháp, nhưng Cung Quý Dương liếc mắt một cái vẫn nhận thấy được.

Miệng hắn giương lên, đem danh sách để trên bàn:"Tất cả không có vấn đề, bất quá cần thời gian."

"Ha ha ha! Tôi thích Cung tiên sinh sảng khoái, cần bao lâu?" La Sâm quản gia mở miệng rộng cười, một cỗ dữ tợn nháy mắt lộ ra.

"Nửa năm, bất quá phải nộp trước 90% tiền đặt cọc." Cung Quý Dương cố ý nói ra một thời gian rất dài, bởi vì hắn cần đủ thời gian để điều tra biết tất cả mọi thứ, đối phương cũng không phải lợi dụng thứ quân hỏa này để kết giao bằng hữu với mình.

"Giá tăng lên gấp đôi, tôi muốn ba tháng sau sẽ nhận được hàng." Ngữ khí của La Sâm quản gia hoàn toàn không phải đang thương lượng, căn bản chính là mệnh lệnh.

Cung Quý Dương hơi hơi nhíu mi, vừa muốn mở miệng, đột nhiên một trận tiếng chuông cảnh báo điếc tai vang lên, tất cả mọi người trong phòng đề cả kinh, sau đó ngoài cửa dần dần chuyền tới những tiếng bước chân.

"Đi ra ngoài xem." La Sâm phân phó Niếp Nhân Nghĩa một tiếng, Niếp Nhân Nghĩa lập tức cẩn thận mở cửa, đi ra ngoài, giờ phút này Isabella cũng theo trên lầu đi xuống dưới.

Chỉ chốc lát, Niếp Nhân Nghĩa liền vội vã chạy trở về, mặt kích động lớn tiếng nói:" Là chuông báo động khẩn cấp, nghe người bên ngoài nói là có sự cố."

"Sự cố?" Đáy mắt La Sâm quản gia hiện lên một tia nghi hoặc.

Những người khác có chút kiềm chế không được , một gian cửa phòng mạnh khác bị đẩy ra, người giám sát Tu Nguyệt cũng khẩn cấp chạy tới, cửa liền mở ra.

Tu Nguyệt nhìn thấy thời cơ này, tất nhiên sẽ không bỏ qua cô dùng hết khí lực toàn thân đứng lên, giống như một con thỏ nhỏ nhảy nhảy ra ngoài cửa, lấy đầu vai dùng sức mở cửa, liều mạng mở cửa muốn ra ngoài .

https://thuviensach.vn

"Bắt lấy cô ta!" La Sâm quản gia hét lớn một tiếng, một người đàn ông to lớn thoải mái ôm lấy"Con thỏ nhỏ" này, đem cô túm trở về trong phòng.

Băng sơn!!!

Cung Quý Dương thấy mặt Tu Nguyệt, không khỏi ngẩn ra.

"Vì sao đem cô ấy bắt tới đây?"Isabella rõ ràng có chút kích động, đi tới chất vấn La Sâm quản gia.

La Sâm quản gia không để ý đến cô, xoay người, biểu tình cực kỳ nghiêm túc nhìn Cung Quý Dương:"Cung tiên sinh, đây là chuyện riêng của nhà chúng tôi, ngài đừng để ý."

Mọi thứ càng ngày càng phức tạp , cảnh này khiến Cung Quý Dương càng ngày càng hưng phấn, tiếng cảnh báo vang lên cả tòa khách sạn vẫn như cũ "Ong ong" gào thét, hắn mở to hai mắt, làm bộ đang hoảng sợ, hai tay ôm lấy đầu, ngồi ở tại chỗ la lên .

"Trời ạ! Có chuyện xảy ra sao? Bằng hữu của ta bảo không được đi loạn! Không được a! Con người của ta sợ nhất là chết!" Nói xong, hắn hét lên một tiếng, liều mạng chạy ra ngoài cửa lớn.

"Cung tiên sinh! Cung tiên sinh!" La Sâm quản gia lớn tiếng hô, cũng không thể ngăn cản Cung Quý Dương chạy.

https://thuviensach.vn

Chương 71 :Bị cứu

Tiếng chuông cảnh báo đột ngột vang lên, làm cho tất cả mọi người trong khách sạn đều nhộn nhạo.

Chưa tới năm phút đồng hồ, người bên trong khác sạn đã dồn dập chạy gần hết ra bên ngoài, trên mặt mỗi người đều hiện ra sự hoảng sợ.

Thứ khiêu khích này, khiêu chiến nhóm dân cờ bạc, nhưng tất cả chẳng ra sao.

Niếp Nhân Nghĩa vội vàng chạy tới cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới, phía dưới không chỉ có nhiều người, mà có cả xe cứu hỏa và xe cảnh sát đều đến đây.

"Chúng ta làm sao bây giờ? Hay là nắm lấy thời gian mà rời đi đi!" Hắn trong lòng sao lại không sợ chết.

La Sâm cau mày, không nói gì, đứng ở tại chỗ, trong đầu suy nghĩ rất nhanh, tỉ lệ ở Lạp T

ư Duy Gia Tư phát sinh ra sự cố là rất nhỏ, huống chi một chút dấu hiệu cũng không có và vụ sự cố này thật không đúng lúc.

Trong đầu hắn nghi hoặc liên miên, nhưng lại không dám hoàn toàn không tin.

"Còn chờ cái gì, xe cứu hỏa đều chạy tới rồi!" Niếp Nhân Nghĩa một bên hô, một bên đẩy cửa phòng ra, tính định mang Tu Nguyệt đi.

"Đầu óc ngươi bị ngớ ngẩn sao? Ngươi muốn toàn khách sạn này ai nhìn cũng biết chúng ta bắt cóc người sao? Đừng có mang cô ta theo!" La Sâm quản gia thét ra một mệnh lệnh, kêu Niếp Nhân Nghĩa.

"Nhưng vô luận ra sao cũng phải cho cô ta sống, tôi phải nghĩ cho con tôi chứ." Hắn hiểu được đứa con trai mình thích Tu Nguyệt đến cỡ nào, nếu Tu Nguyệt chết ở chỗ này, và biết được chuyện cô và Niếp Tích yêu đương vụng trộm thì nó sẽ ra sao.

https://thuviensach.vn

"Bốp bốp bốp!" La Sâm dùng súng đập ba phát vào Niếp Nhân Nghĩa, mặt rất hung tợn, dùng súng chỉ vào hắn:"Ngươi đừng có mà lề mề, lấy đại cục làm trọng! Nếu không phải ngươi là người duy nhất ở Niếp môn mà có lợi ích chụi sự không chế của ta thì ta đã súng xử lý ngươi lâu rồi!"

Nói xong, hắn nổi giận đùng đùng đi ra khỏi cửa, trong phòng có một người khác cũng đi theo.

Niếp Nhân Nghĩa phẫn hận nhìn bóng dáng La Sâm quản gia, hai tay lắm thành hai đấm thật chặt , tuy rằng hắn không cam lòng chịu sự vũ nhục như vậy, nhưng lại hận chính mình thua kém La Sâm, hắn nhìn thoáng qua Tu Nguyệt, thâm thở dài một hơi rồi vội vàng chạy ra cửa.

Trong phòng, chỉ còn lại hai người bị chói, chuông báo động vẫn cứ vang .

Tu Nguyệt giãy dụa trên mặt đất, cô hiện tại đã chẳng còn sức, cô có thể đoán ra vụ chuông báo động này là Niếp Tích dở trò, bất quá vì an toàn, cô vẫn phải dùng hết khí lực cuối cùng gọi tới Ngải Tư bên cạnh, làm cho hắn đang hôn mê mà tỉnh lại.

Không có nửa khắc nghỉ ngơi, Tu Nguyệt cắn răng, ánh mắt suy yếu nhìn thẳng cửa, dùng đầu vai, đầu gối và cằm làm điểm tựa, chậm chậm đi về phía cửa , mỗi một lần di động đều truyền đến cơn đau đớn kịch liệt.

Chậm rãi, trên chiếc cằm ngọc kia do cọ sát với mặt đất nên đã bị thương, chảy ra máu hồng, hai sườn đầu vai lộ ra cũng bị thương, lúc trước bị Niếp Nhân Nghĩa tát vào khuôn mặt bên trái, giờ phút này đã đỏ ửng và sưng tấy lên.

Cô cố nén cái đau nhức của thân thể, toàn thân đã thấm ướt mồ hôi , bất quá cô vẫn cứ phải đi đến phía trước, bởi vì cô biết Niếp Tích tưởng rằng cô tự hành động, nhưng sự thật là bị đối phương bắt lại .

Hơn nữa, hiện tại Niếp Tích rất nguy hiểm.

Lúc này, hình ảnh một đôi da giày tinh xảo đi vào mi mắt cô, theo bản năng cô cực kỳ cố hết sức ngẩng đầu lên, nhìn người ở phía trước lộ ra một khuôn mặt quen thuộc, một ngương mặt tươi cười tà mị .

"Là anh!" Hiện tại ngoài miệng Tu Nguyệt vẫn bị băng dán bịt lại như cũ, nhưng trong nội tâm ngầm thông lời qua ánh mắt mà biểu đạt ra ngoài.

https://thuviensach.vn

"Cô hy vọng là ai?" Cung Quý Dương ngồi xuống dưới, bỏ cái băng dán ở miệng cô ra.

Nhưng thấy được vết thương trên thân thể Tu Nguyệt, ý cười trên khuôn mặt hắn ngừng lại một chút, dù sao cũng là một cô gái xinh đẹp như vậy mà giờ lại biến thành như vậy, ai nhìn cũng thật đau lòng .

"Người vừa cùng bọ họ làn giao dịch là anh!" Tu Nguyệt kinh ngạc cảnh giác nhìn cung quý dương.

Cung Quý Dương không để ý đến lời của cô, có hưng trí hỏi cô: " Cái người con trai ngày đó đi cùng cô đâu?"

Đối với người con trai kia hắn thật hứng thú, bởi vì người đó thật giống "Lão bằng hữu" mà hắn quen, nhưng, lại thấy không giống chút nào.

"Anh giúp tôi cởi trói tôi liền nói cho anh." Khuôn mặt Tu Nguyệt cực kì kiên quyết, cô không rõ người đàn ông này là địch hay là bạn.

"A!" Cung Quý Dương bị kiên định của cô làm cho hoảng sợ, không khỏi cười khổ một tiếng, gãi gãi đầu, đơn giản chỉ ngồi ở bên cạnh.

"Cô biết Niếp Ngân sao?" Đi thẳng vào vấn đề, hắn tiếp tục lại hỏi một câu nữa.

"Anh giúp tôi cởi trói, tôi liền nói cho anh."

Máy bay đến đúng giờ tới sân bay Lạp Tư Duy Gia Tư.

Trên mặt thạch chuyên trơn bóng trong như gương, một đôi giày da xa hoa dẫm trên mặt trên đá phát ra tiếng "Cồm cộp", nhìn từ trên đến dưới mỗi một chỗ đều lộ ra vẻ xa xỉ.

Ở vị trí xuất khẩu, thân ảnh Niếp Ngân được ánh lên mặt sàn đá, hắn đi rất nhanh, phía sau Lãnh Tang Thanh miễng cưỡng đuổi theo hắn.

Hai người tựa hồ không có nói gì.

"A! Tên chán ghét, anh đứng lại!" Lãnh Tang Thanh hô to một tiếng, ném hành lý của mình xuống đất.

Niếp Ngân quay đầu lại, hơi hơi nhíu mi, không chút biểu tình nhìn cô, ánh mắt vẫn hờ hững như trước, đứng ở tại chỗ, không nói gì.

"Tôi mệt rồi!" Lãnh Tang Thanh tức giận nói.

https://thuviensach.vn

Cô cũng nhận ra bên hóa trong mắt Niếp Ngân, loại ánh mắt này lạnh tự như không có độ ấm, thật sự làm cho tinh thần cô hỏng nát .

Niếp Ngân không hề có chút xao động, dù sao hiện tại tinh thần bị tra tấn không chỉ có riêng Lãnh Tang Thanh:"Tốt, cô có thể ở đây trực tiếp mua vé máy bay về nhà, anh trai cô đang ở nhà chờ cô đấy!"

"Anh trai!" Lãnh Tang Thanh cả kinh, ngẩng đầu mờ mịt nhìn Niếp Ngân.

Niếp Ngân cũng ý thức được là mình nói sai , lập tức nói sang vấn đề khác:"Cô nghĩ rằng cô và tôi tới đây để đi chơi sao?"

Nói xong, hắn nhặt hành lý của Lãnh Tang Thanh lên, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Lãnh Tang Thanh cắm chặt khớp hàm, không chút yếu thế nào, cầm cánh tay Niếp Ngân, đem hắn lại xoay lại.

"Vì cái gì mà anh biến thanh thế này ! Mỗi lần tôi nản lòng thoái chí, anh liền chủ động xuất hiện ở trước mặt tôi, mà mỗi lần khi nào tôi cao hứng vui vẻ, anh lại múc một chậu nước lạnh dội xuống dưới, một cước đem tôi đá ra! Anh rốt cuộc muốn thế nào! Anh rốt cuộc muốn làm cho tôi thành thế nào!" Những lời này là cô đã nghẹn ở trong lòng thật lâu rồi, một hơi nói ra toàn bộ, cô nghĩ mình không muốn thua kém mà rơi lệ, cũng không nghĩ mình sẽ phải giả vờ bên ngoài bình tĩnh nữa.

Mỗi một từ một câu đều làm cho trái tim Niếp Ngân kinh ngạc, hắn nhíu chặt đôi mày kiếm, nhìn thẳng vào mắt Lãnh Tang Thanh, hơi thở dồn dập , muốn nói cái gì đó, nhưng không thể mở miệng được.

Lúc này, một người đàn ông chạy tới hai người, Niếp Ngân ghé mắt đảo qua, không có nửa khắc do dự, đem Lãnh Tang Thanh kéo về phía sau mình, chắn phía trước mặt cô.

Người trung niên đó sửng sốt, sau đó lại lễ phép cười cười, cúi mình chào:"Niếp Ngân tiên sinh, không cần đa tâm(nghĩ nhiều), tôi do Niếp Tích thiếu gia phái tới đón ngài."

https://thuviensach.vn

Chương 72: Niếp Ngân vô cùng lo lắng

Niếp Tích!!!

Niếp Ngân và Lãnh Tang Thanh đồng thời nghĩ.

Vì sao Niếp Tích lại phái người tới? Chẳng lẽ tất cả mọi việc tiến hành đều thuận lợi? Nhưng hắn sao lại biết cô và Niếp Ngân hôm nay sẽ đến đấy? Cho dù hắn biết, thì lấy tính cách hắn hẳn là sẽ tự mình đến đây đón tiếp, sao lại phái người tới ? Không thể đi cùng hắn!

Trong đầu Lãnh Tang Thanh nhanh chóng xoay tròn , đôi mắt trong suốt nhìn người đàn ông trung niên này từ trên xuống dưới.

Cô không nói gì, khuôn mặt chần chờ kéo cánh tay Niếp Ngân lại, ám chỉ hắn không được tin tưởng vào đối phương.

Còn Niếp Ngân híp nửa hai mắt lại nhìn chằm chằm người đàn ông này, vô cùng sắc bén, trong ánh mắt chim ưng như đang bắn mũi nhọn về đối phương, làm cho người ta nhìn thấy không rét mà run.

Trong lòng hắn tất nhiên sẽ hiểu được người này căn bản không là Niếp Tích phái tới , hôm qua hắn có gọi điện cho Niếp Tích nhưng không có ai ghe, hiện tại xuống máy bay, đột nhiên có người giả danh hắn tới tiếp đón, trên cơ bản hắn có thể xác định, em trai mình hiện giờ đang gặp chuyện không hay.

Người đàn ông trung niên kia thấy Niếp Ngân và Lãnh Tang Thanh đều không nói chuyện, trên mặt còn lộ vẻ hoài nghi, liền lại nói:" Các ngài cứ tin tưởng tôi, Niếp Tích thiếu gia đang chờ các ngài đấy, xe đã chuẩn bị tốt rồi."

Nói xong, hắn chỉ chỉ về phía trước không xa, một chiếc xe tôn quý xa hoa đang đỗ ở ven đường Lao Tư Lai Tư.

Niếp Ngân cười lạnh một tiếng, vẫn dùng ánh mắt khiếp người như cũ nhìn chằm chằm đối phương, thong dong nói:"Ta chính là Niếp Tích."

https://thuviensach.vn

Người đàn ông trung niên ngẩn ra, trừng lớn hai mắt đánh giá Niếp Ngân, trong ánh mắt lộ ra vẻ không xác định và khiếp ý :"Ơ..... Niếp Ngân thiếu gia, ngài đừng nói giỡn, ngài không thể nào có khả năng là Niếp Tích thiếu gia!"

Niếp Ngân chậm rãi đi tới chiếc xe bên cạnh, thoáng nhìn qua bên trong xe, xác định không có những người khác, quay đầu, nhìn người đàn ông trung niên âm trầm cười:"Ngươi nghĩ rằng ta nói giỡn với ngươi? Ta cũng không nhớ rõ có sai ngươi đến nơi này để đón người."

Sự không xác định trên mặt người đàn ông trung niên càng thêm rõ ràng, lộ ra vẻ xấu hổ, giờ phút này không còn nhìn và đánh giá Niếp Ngân như trước nữa , hai con ngươi ở hốc mắt trở nên mơ hồ như đang suy tư về cái gì đó.

Khóe môi Niếp Ngân hạ xuống, trong nháy mắt sắc mặt trở nên âm lãnh, hắn tiến lên vài bước khoá trụ(giữ lấy) cổ người đàn ông trung niên, không phí nhiều sức liền chế phục hắn ngã xuống đất, bởi vì lo lắng cho an nguy của em trai mình, tâm tình có chút vội vàng xao động nên dùng sức hơi mạnh, người đàn ông trung niên ngã xuống mặt đất trên mặt biến sắc.

"Ngươi rốt cuộc là ai? Niếp Tích hiện tại thế nào ?" Niếp Ngân hét lớn một tiếng, cơn giận dữ cơ hồ biểu lộ hết ra đôi mắt.

Người đàn ông trung niên biết mình đã bị lộ tẩy, thử giãy giụa, nhưng lực cánh tay của Niếp Ngân quá mạnh, hắn hoàn toàn không thể phản kháng, hắn thở hổn hển, lớn tiếng nói:"Cậu nhất định phải tin tưởng tôi, tuy rằng tôi lừa các người, nhưng tôi không phải địch."

Trên mặt Niếp Ngân vô cùng lo lắng làm cho Lãnh Tang Thanh ở bên cạnh nhìn thấy có chút sợ hãi, ngón tay hắn khóa trụ trên cổ người đàn ông trung niên càng thêm lực:"Đây là câu trả lời của ngươi với ta sao?"

Trên mặt người đàn ông trung niên hiện lên có chút bất đắc dĩ, hắn cười khổ một tiếng:"Hai anh em hai người sao lại không tin tưởng vào lời người khác như vậy. Nói thật cho cậu biết, tình cảnh em trai cậu hiện tại rất nguy hiểm, bất quá nếu cậu bây giờ cũng tới đó, thì cậu cũng sẽ gặp nguy hiểm."

Niếp Ngân lại cười lạnh, không phải hắn quá mức tự tin, mà là giờ phút này hắn không thể dễ dàng tin tưởng bất cứ kẻ nào.

https://thuviensach.vn

Hắn

túm người đàn ông trung niên đó lên, mở cốp xe nhét hắn vào, vừa định nhét hắn vào thì người đàn ông đó suy yếu mở miệng:"Bên hông tôi có một khẩu súng, cậu cầm lấy nó đi."

Niếp Ngân nhanh chóng lấy súng ở bên hông hắn ra, nhìn hắn một cái sau đó đóng cửa xe lại, lên xe khởi động xe.

Xe cấp tốc chạy trên đường, ban đêm ở Lạp Tư Duy Gia Tư tình hình giao thông cũng không phải tốt lắm.

"Chúng ta hiện tại đi đâu?" Lãnh Tang Thanh lo lắng hỏi .

"Khách sạn Sa Mạc, đi tìm Niếp Tích." Ngữ khí Niếp Ngân bình tĩnh, nhưng Lãnh Tang Thanh có thể biết được sự bình tĩnh này là giả .

Xác thực, đối với người thân của mình gặp nguy hiểm, Niếp Ngân lại không thể khống chế cảm xúc của mình, nhiều năm qua như vậy, hắn vẫn tuyên bố với bên ngoài là không có người thân, sợ bọn họ sẽ đến trả thù, dù sao đây cũng là thứ mà hắn trân trọng nhất.

Nhưng hắn vẫn bảo trì sự bình tĩnh, tuy rằng rất khó nhưng tuyệt đối không thể loạn.

"Sau khi tìm được Niếp Tích chúng ta hãy mau rời khỏi đây đi." Lãnh Tang Thanh nhỏ giọng nói một câu, trong lòng cô hiện tại lo lắng an nguy cho Niếp Ngân nhất.

"Ừ, nếu đã bị phát hiện , ở lại chỗ này cũng không có gì ý nghĩa ." Niếp Ngân thấp giọng trả lời, sau đó lấy điện thoại ra, rất nhanh bát thông dãy số.

"Chủ thượng, cái gì phân phó?" Điện thoại truyền ra một âm thanh.

"Lập tức chuẩn bị một máy bay trực thăng, bay đến khách sạn Sa Mạc ở Lạp Tư Duy Gia Tư , tốc độ phải nhanh, trong trực thăng trừ bỏ người điều khiển, không cho thêm một người nào nữa." Giọng nói Niếp Ngân uy nghiêm phân phó.

Lãnh Tang Thanh ở bên cạnh không nói thêm gì nữa, hai bàn tay chảy đầy mồ hô lạnh.

---

https://thuviensach.vn

Chuông cảnh báo giả kêu một hồi, ngưng hẳn trận đấu "Đổ vương đại tái" hôm nay.

Sau khi điều tra xong mọi thứ, quản lí khách sạn cùng toàn thể viên công ra mặt giải thích tất cả mọi thứ cho khách.

"Nguy rồi! Quả nhiên là quỷ kế !" Nghe được giải thích cảnh báo giả , La Sâm quản gia nhất thời trừng lớn hai mắt, gầm nhẹ một tiếng, sau đó mang theo vũ khí đi về cửa lớn của khách sạn.

"Sao..... Làm sao vậy?" Niếp Nhân Nghĩa còn chưa biết sự tình gì, vội vàng đi theo phía sau La Sâm quản gia.

La Sâm quản gia cầm đầu, Niếp Nhân Nghĩa, Isabella đem vài người vệ sĩ theo sau, mọi người đều vội vàng chạy về khách sạn.

Nhưng mà, khi đẩy cửa lớn của khách sạn ra, ai cũng không lưu ý đến người đứng trước cửa chính lớn, gặp thoáng qua bọn họ là một người mặc chế phục, đầu đội mũ lưỡi trai, trên mặt đeo một cái kính đen lớn.

Bọn họ càng không chú ý tới, cặp mắt được dấu sau cái kính đen lớn kia, đang phẫn nộ không thôi, hai mắt như dã thú.

Trở lại phòng, La Sâm quản gia một cước đá cái cửa mà lúc trước nhốt Tu Nguyệt, quả nhiên người đã không thấy .

Niếp Nhân Nghĩa chạy vào phòng, tìm kiếm chung quanh biểu tình bối rối lại có chút oán giận:"Làm sao bây giờ! Tôi vừa mới đã nói muốn dẫn cô ta cùng rời đi, hiện tại người không thấy , nhất định là Niếp Tích cứu đi cô ta, làm sao bây giờ!"

"Phế vật." La Sâm quản gia hừ lạnh một tiếng, không có để ý tới Niếp Nhân Nghĩa, khuôn mặt dữ tợn, nhìn chằm chằm vết máu mà Tu Nguyệt lưu lại.

"Nếu hắn phát hiện ra nơi này , ta liền phải dã man một chút, đêm nay đem hai người bọn họ xử lý !

https://thuviensach.vn

Chương 73: Ngoài ý muốn của Cung Quý Dương.

Uống cà phê ở tầng hai của Sa Mạc khách sạn, có thể nhìn thấy toàn bộ đại sảnh.

Cung Quý Dương ngồi ở một vị trí rất tốt cho việc quan sát, ly cà phê hương trần mộc phong cách cổ trang hoàng, cùng với khuôn mặt hắn giờ phút này hợp lại càng tăng thêm cuốn hút, tay phải hắn cầm một điếu xì gà Cu Ba, tựa như tiếu phi tiếu, nhàn nhã nhìn tất cả mọi thứ phía dưới.

Bởi vì vừa mới trải qua báo động giả, giờ phút này trong quan cà phê, trừ bỏ mấy khu khuôn viên, thì chỉ có một mình hắn là khách, mà nói chính xác lúc mọi người chạy trốn, hắn cũng đã ngồi chỗ này, cho nên không ai để ý hắn đang ngồi trước một chậu hoa và sau chậu hoa đó là thân hình mảnh mai của Tu Nguyệt bị dây thừng trói lại.

"Tiên sinh, đây là cà phê của ngài." Một cô gái có dáng người như người mẫu, diện mạo xinh đẹp ngọt ngào đi đến bên cạnh Cung Quý Dương, đem một ly cà phê đặt ở trước mặt hắn, cũng có vẻ đang trộm nhìn khuôn mặt người đàn ông này.

Cung Quý Dương không để ý đến cô, cầm ly cà phê lên, nhấm nháp một ngụm.

Mà người bán hàng xoay người vừa định rời đi, nhưng lại giống như phát hiện cái gì đó, đột nhiên dừng bước, quay đầu hướng mặt nhìn về chậu hoa.

Cung Quý Dương thấy hành động của cô, lập tức cầm cổ tay cô lại, đem phân tán sự chú ý, với đầu óc có năng lực tư duy nhanh hấp dẫn sự chú ý về hắn.

"A, mỹ nữ, cảnh báo giả vừa rồi rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?" Cung Quý Dương tràn ngập tà mị cười, loại tươi cười này của hắn toàn thế giới có 80% cô gái đều không thể chống cự.

https://thuviensach.vn

"A..... Cái đó..... Tiên sinh, về chuyện này, chúng tôi thật sự có lỗi." Nữ bán hàng thân là một trong những nhân viên khách sạn, tất nhiên là rất biết ăn nói, nhưng đối mặt với nam nhân như hoa như ngọc này, cô không tự giác được mà nói lắp.

Cung Quý Dương cười tệ hơn , đi về phía trước từng bước, thấp giọng nói:"Thật đúng là làm dọa chết tôi, tim của tôi đến bây giờ còn kêu 'Thình thịch' loạn lên, cô có muốn nghe chút không." Nói xong, liền đem bàn tay cô gái dò xét khuôn ngược mình.

"A!" Nữ bán hàng thất thanh hô lên, khuôn mặt cô tượng hồ đỏ lên như một cây táo chín, cái khay trong tay cũng rơi xuống.

"Thực xin lỗi! Thực xin lỗi!" Cô bối rối nói vài câu, vội vàng xoay người tránh đi , ngay cả khay bị rơi xuống cũng quên nhặt lên, âm thanh trái tim đập loạn lên, ngay cả Tu Nguyệt đang trốn ở phía sau chậu hoa đều nghe được nhất thanh nhị sở(âm thanh tim đập của cô bán hàng ý).

Lúc nhìn thấy cô bán hàng đã hoàn toàn đi khỏi, Cung Quý Dương mới an tâm mà trở lại vị trí , tiếp tục nhìn chằm chằm phía dưới.

"Đại sắc lang này, anh mau thả tôi ra, tôi còn có chuyện quan trọng!" Tu Nguyệt gầm nhẹ một tiếng, cô đã không thể kiềm chế nữa rồi , an nguy của Niếp Tích là chuyện mà cô lúc này lo lắng nhất .

"Đại sắc lang?" Cung Quý Dương cau mày nhìn Tu Nguyệt, bất đắc dĩ cười cười, vẻ mặt vô tội :"Dựa vào cái gì nói tôi như vậy, tôi rõ rằng không có làm gì cô mà."

"Cố ý để cho một cô gái xa lạ nghe tiếng tim đập của mình, như vậy không phải sắc lang à?" Tu Nguyệt cũng không nhưỡng bộ nói lại.

"Uy uy uy, trái tim của tôi thật sự là kêu 'Thình thịch' loạn lên đây, trộm người của Niếp môn, đây chính là sự dũng khí cứu với người không bình thường." Cung Quý Dương thong dong biện giải.

"Có dũng khí cứu tôi, nhưng không có dũng khí thả tôi sao?" Tu Nguyệt cố ý châm chọc Cung Quý Dương.

Cung Quý Dương liếc mắt về cửa quán cà phê một cái, hai tránh hán tây trang giày da đang đứng ở phía trước cửa, biểu tình ngưng trọng, trái phải tuần tra , hắn lại nhìn xuống phía dưới , đại sảnh lầu một có ba, bốn tráng

https://thuviensach.vn

hán, phân bố ở nhiều vị trí, còn có ở trong đám người nhộn nhạo như đang đợi lệnh. (tránh hán = vệ sĩ)

Cung Quý Dương biết bọn họ, mấy người này hắn nhìn thấy qua trong phòng của La Sân quản gia.

Việc chuông cảnh báo giả vừa được thông báo, La Sâm quản gia đã vội vã đi về khách sạn, trước tiên liền an bài mấy vệ sĩ canh gách ở đây, vội vàng đi vào thang máy, Cung Quý Dương cứ ở trong này, chậm chạp không muốn nói nguyên nhân cho Tu Nguyệt.

"Chờ một chút đi, bọn họ ở đâu cũng có người, hiện tại thả cô đi, chỉ sợ bị bắt lại thôi ." Cung Quý Dương không cho là đúng, ngay sau đó cố ý hỏi một câu:"Vì sao họ lại bắt cóc cô? Không phải vì cái tên Niếp Ngân kia gây phiền toái đó chưa?"

Niếp Ngân!

Cái tên này, Tu Nguyệt đã thấy hắn gọi tới hai lần .

Cô biết nếu không phải người quen thì sẽ rất dễ tưởng hai anh em Niếp Ngân và Niếp Tích là một người, nhưng nên cô trả lời như vậy? Nhưng trước kia hắn gặp Niếp Tích thì cũng phải nhận ra tính cách hắn không giống Niếp Ngân chứ, đúng rồi, hắn vừa mới nói "Phiền toái", xem ra hắn và Niếp Ngân xảy ra "Phiền toái" , ít nhất có thể cam đoan một chút, bọn họ không phải bằng hữu.

"Niếp Ngân? Niếp Ngân cái gì? Tôi chưa từng nghe qua tên này." Tu Nguyệt bình tĩnh trả lời.

Cung Quý Dương lãnh xuy một tiếng, còn có chút nghi ngờ, nhưng hắn cũng phải tin lời nói của Tu Nguyệt , tuy rằng hắn với Niếp Ngân tiếp xúc không nhiều lại đã có ấn tượng sâu sắc, nhưng ấn tượng không phải hình tượng bên ngoài, mà là tính cách Niếp Ngân và quanh thân hắn phát ra khí phách mãnh liệt và nam tử có tính cách bất đồng lần trước gặp mặt kia tuy rằng ngoại hình cực kỳ giống.

Lúc này, La Sâm quản gia an bài mấy tên thủ hạ kia, tựa hồ nhận được mệnh lệnh gì đó, tất cả đều vội vã ly khai.

Cung Quý Dương nhìn lướt qua, xác nhận lại một lần, sau đó tươi cười thoải mái, thả lỏng cái thắt lưng lười:"Tốt lắm, cô có thể đi , bọn họ đều đi

https://thuviensach.vn

rồi."

Nói xong, liền cúi lưng xuống, chuẩn bị cởi bỏ dây thừng trên người Tu Nguyệt , nếu nam nhân kia không phải Niếp Ngân, coi như mình làm được một chuyện tốt đi.

Cùng lúc đó.

Niếp Ngân và Lãnh Tang Thanh một đường chạy như bay, chạy tới khách sạn Sa Mạc.

Ngay lúc dừng xe, thần kinh hai người chợt căng thẳng .

Cửa khách sạn, đám người lung tung kia còn chưa đi hết, số lượng xe cảnh sát, xe cứu hỏa, xe cứu thương đều đứng ở nơi đó, đèn trên xe họ vẫn còn chợt lóe xoay tròn .

Lãnh Tang Thanh theo bản năng nắm chặt cánh tay Niếp Ngân, trong đôi mắt đẹp tràn ngập lo lắng:"Sẽ không là xảy ra chuyện gì chứ!"

Niếp Ngân không chút trì hoãn, nhanh chóng đi xuống xe, đầu tiên tới bên cạnh xe cứu thương nhìn thoáng qua, trong xe cũng không có người bị thương, bất quá tâm hắn vẫn là không nới lỏng.

Sau đó, hắn lại chạy tới khách sạn, nhìn trong đại sảnh rõ ràng nơi này vừa xảy ra chuyện gì đó.

"Cô được cứu rồi, tôi nhìn thấy bạn trai của cô." Ngồi trong quán cà phê Cung Quý Dương nhìn thấy Niếp Ngân đang từ cửa chạy vào, nhưng hắn không có cho rằng người này chính là Niếp Ngân, hai tay của hắn vẫn sờ soạng dây thừng như cũ , xem ra rất khó cởi.

Tu Nguyệt ngẩn ra, dùng sức lắc lắc đầu.

Lúc này, Lãnh Tang Thanh cũng vội vàng đi vào khách sạn, đến bên người Niếp Ngân , cầm cánh tay hắn.

"Không tốt, bây giờ chưa phải lúc, tô

i khuyên cô đừng có đi." Nhìn thấy có một cô gái xuất hiện, còn cầm ở cánh tay hắn, Cung Quý Dương cảm thấy Tu Nguyệt làm nhiều chuyện như vậy thật không đáng. Hắn có ý tốt khuyên, lại có chút vui sướng khi nhìn thấy người phía dưới gặp họa, bất quá trong giây lát, cả người hắn cứng lại rồi đứng mạnh dậy, xoa xoa hai mắt của mình, khuôn mặt vô cùng rối rắm.

https://thuviensach.vn

"Hả? Thanh Nhi!!!"

https://thuviensach.vn

Chương 74: Bị cảnh sát bắt

Niếp Ngân và Lãnh Tang Thanh vội vàng đi vào khách sạn.

Trong đại sảnh có chút loạn, hơn mười người bảo vệ khách sạn ghé vào nhau, biểu tình ngưng trọng tựa hồ như bàn luận nói cái gì, mà bên kia, vài tên cảnh sát thong thả bước tới, ánh mắt bén nhọn tuần tra ở chung quanh.

Nhìn tất cả mọi thứ, trong lòng Niếp Ngân có cảm giác không tốt.

Hắn đi tới trước sân khấu, có một cô nhân viên khách sạn xinh đẹp đi tới.

"Chào quý khách, thật có lỗi, trước mắt khách sạn đang ở tổ chức trận đấu "Đổ vương đại tái", cho nên không có buôn bán." Trước sân khấu nữ nhân viên đó nói rất ngọt ngào.

Niếp Ngân không có để ý cô ta vừa nói gì, trực tiếp hỏi:"Nơi này vừa mới xảy ra chuyện gì sao?"

Vừa hỏi xong, chỉ thấy cô tiếp tân trên sân khấu nhíu mi thật chặt, nhìn chằm chằm Niếp Ngân trong ánh mắt tựa hồ đã nhận ra điều gì đó, sau đó cô cười trừ.

"Ngài chờ một chút, tôi sẽ hỏi nhân viên bảo vệ một chút." Dứt lời, cô gái đó cầm điện thoại, nhanh chóng bát thông dãy số.

https://thuviensach.vn

Trong mắt Niếp Ngân hiện ra có hơi chút chần chờ, loại chuyện này còn phải hỏi sao?

Sau khi điện thoại liên kết với đầu máy bên kia, cô tiếp tân đứng trước sân khấu thay đổi ngôn ngữ, dùng tiếng Đức đạt tiêu chuẩn cấp tốc thấp giọng nói:"Tôi đã thấy hắn , hiện tại ngay ở trước sân khấu, mau tới bắt hắn!"

Niếp Ngân đối tiếng Đức không biết gì cả, tất nhiên không rõ đối phương đang nói cái gì, nhưng một chút tiếng Đức phổ thông này sao có thể gạt được Lãnh Tang Thanh, chỉ thấy Lãnh Tang Thanh tiến lên từng bước, hất điện thoại xuống dưới, mạnh mẽ cắt đứt.

"Cô này nói cái gì vậy, đùa giỡn thật hay!" Lãnh Tang Thanh hét lớn một tiếng. Thẳng thắn nói, làm Niếp Ngân giật nảy mình.

Cô tiếp tân đứng trước sân khấu nhất thời hoảng sợ chân tay luống cuống, lui lại phía sau mấy bước, lớn tiếng hét ầm lên.

Âm thanh chói tai khiến cho cảnh sát bên kia và bảo vệ khách sạn chú ý, bọn họ đều chạy tới nơi này, đề cao cảnh giác không có ý tốt nhìn chằm chằm Niếp Ngân và Lãnh Tang Thanh.

"Cô gái kia vừa mới gọi điện gọi người tới bắt chúng ta! Chúng ta chạy mau!" Lãnh Tang Thanh tuy rằng trốn phía sau Niếp Ngân , nhưng trong ánh mắt vẫn quật cường không thua những kẻ khác.

Chẳng lẽ mình vừa xuống máy bay đã bị theo dõi sao?

Mày kiếm Niếp Ngân nhíu lại, nhưng nhiều người thế này hắn đối phó cũng không dễ dàng, đôi mắt chim ưng của hắn nhanh chóng nhìn xung

https://thuviensach.vn

quanh bốn phía cuối cùng tập trung về một hướng, kéo cổ tay Lãnh Tang Thanh , chuẩn bị chạy.

Nhưng chạy không được mấy bước, đột nhiên có bốn gã cảnh sát, chắn trước hướng hắn muốn chạy, lấy súng chĩa vào Niếp Ngân, ngay sau đó cảnh sát và cảnh vệ khác cũng đều lấy súng ra, mười mấy người vây quanh Niếp Ngân chặt chẽ, bất đắc dĩ Niếp Ngân giơ hai tay để sau đỉnh đầu, như dã thú thở hào hển, bình tĩnh xem biến động.

Lúc này, quản lí khách sạn và các cảnh sát khác cũng đi tới, giọng nói quản lí nghiêm túc nhưng vẫn rất lễ tiết như cũ nói:"Vị tiên sinh này, chúng ta tuyệt đối có lý do hoài nghi anh chính là người vừa mới gây ra khủng hoảng, cũng ác ý chặn trận đấu "Đổ vương đại tái nhân"."

Niếp Ngân và Lãnh Tang Thanh đồng thời sửng sốt, nhìn vị quản lí này.

"Các ngươi không phải nhận sai người chứ, chúng tôi vừa mới đến nơi này." Lãnh Tang Thanh giải thích.

Có thể vào khách sạn này làm, nhất định phải học rất nhiều quy tắc, bằng không là người có tài quan trong, quản lí khách sạn rất rõ điểm ấy, cho nên đối với tình huống này, nhất định phải làm đối phương phục, tuyệt đối không được cưỡng chế bắt khách nhận bất cứ việc gì.

Hắn vẫn như cũ rất lễ phép cười cười:"Chúng tôi có bằng chứng rất xác thực, mời ngài vào trong phòng cảnh vệ, chúng tôi muốn đối chất một chút."

Sau đó, vài người giữ Niếp Ngân, đi tới một căn phòng, Lãnh Tang Thanh đừng tại chỗ đó, cảnh sát nói hai người phải tách nhau ra sợ có chuyện ngoài ý muốn, cũng an bài hai cảnh sát ở đây trông Lãnh Tang Thanh.

https://thuviensach.vn

Mà lúc này, ở quán cà phê lầu hai Cung Quý Dương đã mất kiên nhân, tâm tình không tốt lắm, đi tới gần Lãnh Tang Thanh.

Bên trong phòng bảo vệ.

Niếp Ngân ngồi trên ghế sô pha cao cấp, nhìn chằm chằm biểu hiện rực rỡ muôn màu phía trước , quản lí khách sạn đứng ở phía sau hắn, nơi này chính là như vậy đối khách hàng tuyệt đối tôn trọng, cho dù là đang chất vấn khách.

"Đại khái lúc sáu giờ ngài đã ra khỏi phòng, sau đó đi qua nơi này, nơi này, cuối cùng đi tới phòng cảnh vệ , bộ pháp của ngài cực nhanh, hơn nữa không có một chút chần chờ, có thể chứng minh mục đích của ngài chính là phòng cảnh vệ." Quản lí khách sạn phối hợp đoạn băng trên màn hình, tự cho là giảng giải đúng, trời biết hắn thật không muốn cùng cảnh sát phân tích chuyện này.

Niếp Ngân lại hết sức chuyên chú ở xem đoạn băng đó, hắn cũng không có đánh gãy lời nói của quản lí khách sạn, tuy rằng người trên màn hình hiển thị giống hắn như đúc, nhưng hắn biết đó là chính là em trai mình, hắn càng quan tâm đến tột cùng Niếp Tích đã gặp chuyện gì.

"Sau khi ngài đi vào phòng cảnh vệ, đánh ngã vài bảo vệ muốn ngăn chặn bọn họ, sau đó không còn chướng ngại nào nữa liền ấn chuông cảnh báo, tuy rằng rất nhanh nhưng động tác thỏa mãn của cái thắt lưng lười này, chứng minh rằng ngay từ đầu ngài đã có ý định ấn cái nút đó." Quản lí khách sạn lại trình bày , nói xong tao nhã làm lễ tiết với Niếp Ngân:"Tiên sinh, như vậy ngài đối nghi ngời của chúng tôi giải thích ra sao, còn nữa tôi rất muốn biết vì sao ngài lại lấy hai bộ phục chế của chúng tôi? Đến tột cùng ngài có ý định gì?"

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân có chút lo lắng đứng lên, Niếp Tích vì sao lại làm như vậy? Hắn ở trong này đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Vô luận như thế nào, thì trước mắt xác định hắn vẫn còn ở đây.

"Rồi sao nữa? Sau đó tôi làm gì?" Khuôn mặt Niếp Ngân ngưng trọng, không để ý đến vấn đề hắn hỏi, khẩn cấp truy vấn.

Sau đó đôi mắt nhìn qua một vòng, biết rõ tổng cộng có bao nhiêu người, đồng thời tính toán ra đối phó với bọn họ ước chừng cần hết bao nhiêu thời gian.

Quản lí khách sạn bị hắn hỏi như vậy , sửng sốt một chút, bất đắc dĩ cười cười hai tay mở ra, tỏ vẻ xấu hổ:"Sau đó, sau đó không phải là ngài ở trước sân khấu khách sạn, chúng ta khó quên mà gặp nhau sao?"

Vừa mới dứt lời, hắn nhìn đằng sau có một anh cảnh vệ, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm động tác cảnh vệ không ngừng đùa nghịch, thân hình hắn cao lớn , đầu đội một mũ lưỡi trai đeo một cái kính to, nhìn rất rõ cảnh vệ đó.

"Hỗn đản! Là ai cho anh dũng khí, cho anh không có quy củ như vậy!" Quản lí khách sạn hét lớn một tiếng, đứng ở trước nhìn cảnh vệ đó không ngừng đùa nghịch .

Hắn dừng động tác trong tay, chậm rãi chuyển đầu, nhìn chằm chằm quản lí khách sạn đang nổi giận.

Quản lí khách sạn đi tới trước mặt hắn, ra vẻ một người quản lí cao thượng, không chút sợ hãi nào đối diện với hắn:"Nhìn bộ dạng anh thật buồn cười! Tôi lệnh cho anh hiện tại lập tức đem kính và mũ bỏ xuống!"

https://thuviensach.vn

Thái độ của hắn mãnh liệt, có lẽ là bởi vì rất giận chuyện cảnh báo giả của hôm nay, nhưng vì danh dự khách sạn, không có biện pháp nào phát giận với người khách kia, cho nên mới phát giận ở trước mặt người cảnh vệ này.

"Hả? Ông xác định muốn tôi bỏ nó xuống?" Cảnh vệ thấp giọng hỏi một câu.

"Hiện tại! Giờ phút này! Lập tức!" Mỗi một từ, quản lí khách sạn đều lấy tay chỉ vào ngực người cảnh vệ.

Cảnh vệ tháo mũ và kính xuống tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Còn khóe miệng Niếp Ngân lại hơi hơi giơ lên.

https://thuviensach.vn

Chương 75: Anh em chạm mặt

Niếp Tích tháo kính và mũ xuống.

Thấy hai khuôn mặt giống nhau như đúc, trong phòng trừ Niếp Ngân, tất cả mọi người đều ồ lên.

"Đây..... đây, đến tột cùng là ai làm ?" Quản lí khách sạn ngẩng đầu nhìn Niếp Tích đang đứng trước mặt, lại quay đầu lại nhìn Niếp Ngân đang ngồi ghế so pha, mở to hai mắt nhìn, hắn không phải kinh ngạc vì đối song sinh này có ngoại hình giống nhau, mà hắn nhận thấy mọi chuyện không đơn giản như hắn nghĩ hắn lại càng thêm hoảng sợ.

"Vấn đề này cũng cần nói nhiều." Niếp Tích nói một câu, cánh tay lạnh chợi giơ lên sau đó bàn tay to mở ra, giống như thiên la địa võng áp vào trên mặt quản lí khách sạn.

"Tôi đến đây là thật tâm xin lỗi mọi người, nhưng mà tôi cũng không nghĩ ra cách nào để chúng ta hòa giả mà khiến các người thả chúng tôi đi, chúng tôi thật sự có việc gấp ." Ánh mắt Niếp Tích nhìn quét mọi người, khuôn mặt cười xấu xa làm cho trong lòng người ta sợ hãi.

Mặt người quản lí khách sạn bị hắn áp vào, giãy giụa muốn ra , môi có chút run run:"Cái gì..... Cái gì....."

Nói còn chưa xong, chỉ thấy năm ngón tay Niếp Tích căng ra, trong nháy mắt cánh tay hắn ấn xuống phía dưới :"Câm miệng của ông lại đi, thật

https://thuviensach.vn

long bộ(chậm), người này nói thật nhiều !" Sau một âm thanh phát ra, đầu quản lí khách sạn ốp xuống sàn đất, rồi hôn mê.

Cảnh sát và tất cả cảnh vệ khách sạn trong phòng đều khẩn trương , lấy súng ra chĩa vào Niếp Tích.

"Pàng pàng pàng pàng....." Liên tục hơn mười âm thanh tiếng súng vang lên.

Niếp Tích tưởng rằng là bọn họ nổ súng, theo bản năng thân thể tránh sau cái bàn, nhưng lại thấy hơn mười phát súng bay loạn lên trên, lại chật vật rơi xuống đất.

Đấy là do Niếp Ngân nổ súng, bởi vì Niếp Ngân không muốn thương tổn bọn họ, mỗi một viên đạn bắn ra cũng không trúng ai, chính xác là bắn vào súng trên mỗi người bọn họ, không phát nào trượt, hơn mười khẩu súng nháy mắt bị hỏng, thân thể bọn họ run lên.

Niếp Tích nhìn anh trai, trong ánh mắt hiện ra một chút súng bái, còn Niếp Ngân liếc mắt nhìn hắn, cố ý cười nhạo "hừm" lạnh một tiếng.

Sau đó, Niếp Ngân nhảy lên, động tác cực kì lưu loát, bắt đầu từ bên trái một đường đánh sang bên phải, t

ất cả mọi người chỉ dùng một chiêu đánh vựng , lực dùng khá mạnh, dáng người chuẩn, đẹp, vượt qua cả bộ võ hiệp điện ảnh, Niếp Tích ngồi ở sau bàn xem đến choáng váng.

Trong nháy mắt tất cả mọi người đều ngã xuống mặt đất.

"Oa! Là vì nhìn thấy em nên anh trở nên hưng phấn sao? Anh nhìn thật giống superman !" Niếp Tích đứng lên, vỗ tay rồi đi về phía Niếp Ngân.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân sửa sang lại quần áo một chút, bình tĩnh nói :"Chẳng phải như vừa em vừa nói sao, nên anh muốn làm việc quan trọng, nếu không chẳng phải anh cũng thực long bộ."

Niếp Tích sửng sốt, hai tay mở ra, nhún vai, bất đắc dĩ cười cười.

Hai anh em đối diện với nhau, vỗ vỗ vai nhau chào hỏi một chút, không nói gì thêm, cũng không có hỏi gì, nhưng lần gặp mặt này đối với anh em họ như thế là quá đủ rồi, trong mắt hai người không có lo lắng, chỉ còn lại có một loại cảm giác sắc bén vui sướng đầm đìa , trong lòng tràn ngập sức mạnh.

"Nghe này , em hãy đem cô gái Tu Nguyệt đó tới một khách sạn an toàn, có chuyện gì xảy ra thì cũng để xuống đã, sau đó sẽ có trực thăng tới, trong thời gian ngắn nhất anh sẽ hội hợp mọi người." Khuôn mặt Niếp Ngân ngưng trọng, bình tĩnh nói.

Niếp Tích lại cau mày nói :"Cô bạn Tu Nguyệt của em bị La Sâm bắt rồi , vừa mới ở khác sạn em đã nhìn thấy La Sâm."

Đôi mày kiếm của Niếp Ngân nhíu lại, im lặng một chút rồi nói tiếp :"Yên tâm đi trước đi, tất cả mọi chuyện hãy để cho anh."

Nói xong liền đi ra ngoài cửa, Niếp Tích lại kéo mạnh cánh tay hắn lại.

"Có chuyện gì xảy ra với hắn phải không?" Niếp Tích có chút nghi ngờ, hai anh em rất dễ nhận ra nội tâm của nhau, huống chi phương diện này Niếp Tích rất am hiểu.

Niếp Ngân quay đầu lại, nhìn vào mắt Niếp Tích , sau đó thản nhiên nói:"Ừ , kế hoạch có chút thay đổi, lần này cần phải xử lý La Sâm."

https://thuviensach.vn

Niếp Tích ngẩn ra, có chút nóng nảy :"Cái tên kia cho dù chúng ta hợp lại cũng không đối phó được hắn, chẳng lẽ anh còn muốn một mình hành động sao? Đừng nóng nảy nhất thời mà đi giết hắn, mai chính là ngày thẩm phán Niếp môn rồi , bây giờ đừng làm gì nữa?"

"Chuyện này anh đã quyết định rồi." Niếp Ngân kiên quyết như cũ, sau đó muốn đi nhưng lại bị Niếp Tích cầm chặt tay hắn .

"Là ý cha sao?" Niếp Tích cũng bắt đầu ngưng trọng.

"Không phải, là ý của Niếp Hoán." Niếp Ngân nói.

"Niếp Hoán? Vậy..... Vậy đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?" Niếp Tích mở to đôi mắt, hắn không rõ chân tướng giờ phút này đầu óc mờ mịt, hắn nằm mơ cũng sẽ không nghĩ có chuyện này xảy ra.

"Đúng vậy, chuyện này anh sẽ giải thích sau khi chúng ta gặp lại nhau, tóm lại thời cơ hiện tại để xử lý La Sâm là tốt nhất , lần trước chúng ta không giết được hắn vì hắn dùng một loại thuốc có cường độ kích thích cao, mà lần này đến Lạp Tư Duy Gia Tư, Niếp Hoán đã vụng trộm đem chai thuốc của hắn thay đổi nguyên liệu. Còn nữa, Niếp Nhân Thế thật sự đã chết." Ngữ khí Niếp Ngân thong dong, từ từ nói từng tiếng.

Niếp Tích chậm rãi buông lỏng cánh tay Niếp Ngân ra, cúi đầu, thân thể hơi hơi run run, thấp giọng âm trầm nở nụ cười, sau đó cuồng ngạo cười to.

Sau đó hắn nhặt khẩu súng ở trên mặt đất lên:"Mọi chuyện phát triển thật hay, diễn biến tiếp theo cho em biểu diễn cùng đi. Huống chi chuyện cứu Tu Nguyệt vốn là trách nhiệm của em."

Vừa dứt lời, Niếp Ngân lập tức túm lấy áo Niếp Tích , lộ vẻ huynh trưởng uy nghiêm :" Em phải an toàn rời khỏi nơi này, nếu chúng ta có gì

https://thuviensach.vn

bất trắc, ngày thẩm phán Niếp môn chỉ còn một mình cha, anh không hy vọng như vậy!"

Niếp Tích cũng không chịu yếu thế, đẩy Niếp Ngân ra, kiên định nhìn anh trai mình :"Nếu anh có bất trắc gì, ngày thẩm phán sẽ biến thành thế chiến (chiến tranh)."

Niếp Ngân im lặng không nói gì.

Niếp Tích vỗ vỗ trên vai anh trai , có chút vui mừng nói :" Chúng ta sẽ giống như ngày trước vậy, cùng đánh nhau với người khác cùng nhau tiến, bị cha mẹ mắng liền cùng nhau chạy."

Ánh mắt Niếp Ngân dần dần tản ra, chuyển thành hưng phấn và ý cười:"Hừ hừ, tên tiểu tử, đi theo anh."

Niếp Ngân không chút chậm trễ, rất nhanh đi tới đại sảnh , bởi vì Lãnh Tang Thanh vẫn ở nơi đó, hắn phải đem Lãnh Tang Thanh đến chỗ an toàn, Niếp Tích theo sát ở phía sau hắn.

Nhưng khi đến đại sảnh , cảnh tượng lúc này hoàn toàn khác với lúc hắn rời đi , một người cũng không có, ngay cả nhân viên công tác cũng không có, bốn phía nơi nơi trống rỗng , mọi thứ đều yên tĩnh.

Niếp Ngân nhất thời hoảng , không ngừng nhìn đại sảnh như đang tìm cái gì.

"Không thấy Thanh Nhi !"

"Cái gì? Không thấy Thanh Nhi !!!" Niếp Tích so với Niếp Ngân còn khẩn trương hơn.

https://thuviensach.vn

Chương 76: Tình cảnh nguy hiểm

Cái gì? Không thấy Thanh Nhi !!!

Tinh thần Niếp Tích chợt căng thẳng , sợ hãi ,hỗn loạn, oán giận tất cả đều sôi nổi biểu hiện lên sắc mặt hắn.

Niếp Ngân không để ý đến hắn, đôi mắt chim ưng tuần tra một vòng đại sảnh , trên cơ bản hắn xác định Lãnh Tang Thanh đã bị bắt đi rồi, bởi vì không khí đại sảnh giờ phút này bất đồng với lúc hắn rời đi, phạm vi trong tầm mắt đã không nhìn thấy một người , cửa lớn khách sạn cũng vô cớ bị khóa lại, xem ra đối phương đã hành động trước .

Khuôn mặt hắn chợt trở nên âm lạnh cực độ, hai mày kiếm trầm xuống , hai mắt bên trong rực sáng nhìn xung quanh, thật giống như núi lửa bùng nổ trong đêm, dần dần cả người tản mạn một cỗ hung thần sát khí, càng ngày càng giống như một dã thú đói khát.

"Thanh Nhi không phải đã rời khỏi chúng ta sao? Hai người sao lại đi cùng nhau? Biết nguy hiểm như vậy, sao anh còn mang cô ấy đến?" Niếp Tích phẫn nộ trách cứ anh mình, cả người rất kích động, có lẽ chính hắn cũng không nhận thấy điểm ấy.

Niếp Ngân có chút mờ mịt, quay đầu lại nhìn Niếp Tích:"Em vì sao lại kích động như vậy? Anh mang cô ấy vì nghĩ có thể đem an toàn cho cô ấy."

"Nhưng mà anh biết rõ nơi này nguy hiểm....."

https://thuviensach.vn

Niếp Tích còn chưa nói xong, đã bị Niếp Ngân hét lớn một tiếng đánh gãy lời nói :"Hôm trước anh vào Niếp môn đem cô ấy cứu ra , cho nên bây giờ cũng phải mang cô ấy theo bên người!"

"Cái gì? Niếp môn!" Niếp Tích sợ hãi than một tiếng, hai mắt híp lại, trong mắt có chút tơ máu, cầm nhanh súng thủ sẵn, phát ra tiếng vang "Khanh khách" .

Niếp Ngân không ngừng tuần tra nhìn bốn phía, hắn chậm rãi lấy điện thoại ra, ấn số điện thoại của Lãnh Tang Thanh , rồi để điện thoại đặt bên tai.

Bên trong điện thoại vừa vang lên một tiếng, thì chỉ nghe một tiếng "Pàng!", Niếp Ngân nhanh chóng lùi về phía sau, đầu suýt nữa trúng đạn, bất quá viên đạn lại bắn trúng điện thoại trong tay hắn, điện thoại trong tay hắn nhất thời bạo tứ phân ngũ liệt, vỡ nát ra .

Nhưng Niếp Ngân vừa né, gót chân còn chưa đứng vững mà lúc này,"Pàng!" lại một tiếng nữa.

"Anh! Cẩn thận!" Niếp Tích chạy về phía trước, đụng ngã Niếp Ngân, viên đạn gào thét bay qua, viên đạn trúng sang bên kia.

Niếp Tích:"Ở lâu bốn!"

Niếp Ngân:"Phương hướng mười một giờ !"

Hai anh em nhìn vết đạn một chút, nhanh chóng phân tích vị trí chỗ địch đứng.

Trong nháy mắt bọ họ trốn sau hai cái cột đá, hơi hơi ló ra, bình tĩnh nhìn chằm chằm phương hướng địch nổ súng, nhưng trực giác nói cho bọn

https://thuviensach.vn

họ biết, địch đã không còn đứng ở vị trí cũ .

"Mở súng lần thứ nhất , sau đó nhanh chóng phán đoán độ tránh né chính xác, lập tức bắn ra phát súng thứ hai, xem ra đối phương là một người khó đối phó." Ngữ khí Niếp Tích có vẻ rất nghiêm túc.

"Phát súng thứ nhất là súng lục, phát súng thứ hai mới là súng ngắm, nhưng đều là một người bắn , phát súng thứ hai của hắn mới là phát súng quan trọng để giết anh, phát súng thứ nhất hoàn toàn là để tìm hiểu." Ánh mắt Niếp Ngân trở nên trầm trọng , loại thủ pháp này hắn rất quen thuộc, đây là thủ thuật mà sát thủ thế giới bắt buộc phải học.

Hắn nhìn thoáng qua chiều sâu viên đạn trên thạch chuyên (mặt sàn thạch chuyên), lo lắng nói với Niếp Tích :"Đừng trốn chỗ này nữa, mau chóng nghĩ biện pháp rời đi, hắn dùng súng ngắm M82A1 , loại súng này có thể bắn 1000 thước, có thể đục lỗ xe tăng, cột đá này căn bản không dùng được." (1 thước = 1/3 mét)

Vừa dứt lời, tiếng súng lại vang lên, hai anh em đồng thời ngồi xuống, viên đạn xuyên qua cột đá, lại sát tóc Niếp Ngân .

Theo sau hắn chuyền cho Niếp Tích một ánh mắt, cũng cởi cái áo khoác của mình ra, túm ống tay áo, để sang bên trái một chút, trong nháy mắt áo lộ ra cột đá , ngay sau đó truyền đến một tiếng súng, áo của hắn bị bắn, Niếp Ngân thu áo về, lại hướng sang bên phải một chút, lúc đó lại có một tiếng súng vang lên, áo lại bị thủng một lỗ, làm đi làm lại năm lần, áo Niếp Ngân đã bị phá thành mảnh nhỏ .

Thừa dịp thời cơ này, Niếp Tích từ mặt sau cột đá vọt ra, nhưng mà vừa thò đầu ra, một viên đạn liền bay tới chân hắn, hắn nhảy về phía sau, lại nhảy trở về chỗ cũ.

https://thuviensach.vn

"Tốc độ súng của hắn quá nhanh, loại phương pháp dương đông kích tây này căn bản không thể dùng!" Hô hấp Niếp Tích dồn dập , hắn nói chuyện đồng thời lưu ý động tĩnh trong đại sảnh.

Hai sườn khóe mắt Niếp Ngân căng thẳng, cười lạnh một tiếng, đan cánh tay vung lên, một vật hình trụ màu đỏ bị ném ra ngoài.

Lúc này, tay súng bắn tỉa ngấm súng ngắm, theo bản năng phản ứng lại bắn một phát, nhưng sau khi hắn bắn xong hắn liền hối hận , bởi vì cái vật thể hình trụ màu đỏ kia , là một cái bình chữa lửa.

Một tiếng lệ vang, bên trong đại sảnh nhất thời trắng xóa.

Chỉ thoáng một cái, một ánh lửa ở giữa sương trắng đột nhiên sáng lên, não bộ của tay súng bắn tỉa tức khắc bị xuyên qua, hắn chết.

Cùng lúc đó, mười mấy tên Hắc y nhân, theo các tầng nhiều chỗ khác nhau đều chạy ra ngoài, mỗi một người trong tay đều cầm súng máy, chĩa thẳng vào đám sương trắng, tiếng súng của nhiều khẩu đều vang lên điên cuồng bắn, đạn bay như mưa bắn vào mỗi góc của đại sảnh.

"Không tốt!" Hai anh em quá sợ hãi.

Niếp Ngân chạy nhanh tới bên cạnh cột đá phía trước, tháo một cái bình chữa lửa khác xuống, hướng tới trên không nhưng ngay sau đó một phát súng bắn tới, bình chữa lửa này bạo liệt hơn, sương trắng che ở trên đầu hai người bọn họ càng thêm nồng đậm .

Còn Niếp Tíc
h cấp tốc chạy tới cửa lớn khách sạn, đem chốt cửa mở ra, nhưng lúc tay vừa mới đụng tới cái nút , cái nút đã bị một viên đạn bắn thủng , tóe ra lửa.

https://thuviensach.vn

Ngay tại giờ khắc này, đạn rơi như mưa bay xuống, hai anh em dùng hết toàn thân khí lực chạy tới lấp sau cây cột, chỉ cần chậm một chút một giây mọi chuyện đều sẽ khác.

"Nhất định là La Sâm mời lính đánh thuê!" Niếp Tích gầm nhẹ một tiếng.

Niếp Ngân vẫn duy trì bình tĩnh như cũ, trong đầu nhanh chóng nghĩ ra mọi biện pháp, thang lầu ngay tại trước mắt không đến mười thước, nhưng hiện tại tùy tiện lao ra thì hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Tất cả âm thanh gắn lại, giống như hợp thành một thể, đinh tai nhức óc, mà tránh ở mặt sau cột đá dù sao cũng không phải kế lâu dài, đá không ngừng bị bắn, thạch tiết bay loạn, hơn nữa càng ngày càng trắng, cũng sắp đạt tới trình độ bị bắn thủng , tánh mạng hai người như lửa sém lông mày.

Niếp Tích cầm cánh tay Niếp Ngân, đôi mắt ngưng trọng chưa bao giờ như lúc này:"Em nhảy ra bên trái, dẫn dắt rời sự chú ý của bọn họ, anh chạy nhanh lên thang lầu, vô luận thế nào cũng phải đem Thanh Nhi cứu ra!"

Niếp Ngân ngẩn ra, túm lấy áo Niếp Tích :"Không được xúc động! Em hiện tại đi ra ngoài nhất định sẽ mất mạng!"

"Không còn biện pháp khác, nếu không cả hai chúng ta đều phải chết ở chỗ này." Niếp Tích bỏ cánh tay anh mình ra, rất kiên quyết, làm tư thế chuẩn bị chạy.

Hai tay Niếp Ngân vung lên, chuẩn bị ôm lấy Niếp Tích, ngăn cản hắn.

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng "Oanh!", một chiếc xe thiết giáp ngạnh tàng phá cửa lớn khách sạn, tiến vào, thứ này hai anh em đã gặp qua,

https://thuviensach.vn

nhưng thân ảnh lại không quen, sau đó một người đi ra, tuần tra một vòng , tìm được thân ảnh hai anh em, an tâm cười cười.

https://thuviensach.vn

Chương 77: Nghĩ cách cứu viện

Hai anh em họ ai cũng đều không nghĩ tới, tất cả đến nhanh như vậy.

Nhanh đến mức hai người không kịp chuẩn bị thì La Sâm đã bắt đầu hành động, phương thức làm việc của La Sâm luôn luôn tốc quyết(nhanh và kiên quyết), thâm độc.

Đối phương là một đám người nhận tiền mời đến đánh thuê, cái tay súng bắn tỉa kia tâm tư kín đáo và có thể mặc kệ cái bình chữa lửa kia tuôn ra sương trắng mà hắn vẫn bắn trúng chốt mở cửa lớn, hai chuyện này đủ biết ra bọn họ thật không bình thường, nhất là lúc trước một tay súng bắn tỉa tiến hành bắn Niếp Ngân, hành động đó chứng mình là điển hình lính đánh thuê làm việc ăn khớp, bởi vì đạn cũng mua bằng tiền rồi, bọn họ sẽ tận dụng hạn chế đạn bắn ra ở trong số lượng đã được mua, hoàn thành yêu cầu.

Niếp Ngân giết tay súng bắn tỉa kia , chọc giận mấy chục người, bọn họ không hề keo kiệt đạn, tất cả đều điên cuồng bắn giết, đương nhiên bọn họ cũng ý thức được hai anh em Niếp Ngân khó giải quyết.

Cứu binh tới, ngay tại lúc hai người họ cận kề với cái chết.

Một chiếc xe thiết giáp phá cửa lớn khách sạn đi vào, người cầm đầu lính đánh thuê chỉ dừng động tác, tràn ngập nghi ngờ, bọn họ không rõ ràng đây có khách an bài hay không .

"Có cơ hội!" Niếp Ngân kéo Niếp Tích.

https://thuviensach.vn

Kinh nghiệm chiến đấu của hắn rất nhiều, thời điểm này mà nghĩ là cứu binh quả thực là ngu xuẩn đến cực điểm, không rõ được đó là địch hay là bạn, tốt nhất là quan sát trước .

"Ngân thiếu gia! Tích thiếu gia! Bên này!" Người trong xe hiểu ý, nói với hai anh em họ.

Nghe qua một cái, nhưng mà thanh âm truyền ra này thật xa lạ, hai anh em rất nhanh nhìn lại, ôn tồn giống nhau, đó là một người mà hai người họ đã gặp qua, bọn họ nhận được người này.

"Sao lại là anh ta? Anh ta không phải bị anh nhốt vào cốp xe sao?" Niếp Ngân ngẩn ra, giờ phút này đang trốn ở mặt sau cột đá với Niếp Tích.

Hắn không thể tưởng được bất thình lình lại có người cứu binh này, người trung niên này ở sân bay tự xưng là người của Niếp Tích phái tới đón mình.

"Ác! Có thể sống là phải nhớ đến hắn đó, người của BABY-M thật là đáng tin a!" Niếp Tích tất nhiên cũng nhận ra người này.

Sau khi nói xong, hai anh em mắt liếc nhìn nhau một cái, vẻ mặt đều mờ mịt.

Địch phát hiện đây không phải là người một nhà, lại điên cuồng bắn phá, tựa hồ so với vừa nãy càng hung tàn hơn, hai anh em lại chạy nhanh né trở về.

Người trung niên đó chui vào xe thiết giáp, xe thiết giáp chậm rãi chạy đến trước mặt hai anh em Niếp Ngân đứng phía trước cột đá, hoàn toàn chặn đạn, mưa đạn bay lì lợm đánh phá vào chiếc xe, có vẻ như vô lực.

https://thuviensach.vn

Súng máy lục cử trọng từ ô cửa nhỏ hai bên sườn xe thiết giáp thò ra, luống cuống bắn chết lính đánh thuê, người của đối phương ngã xuống, trong nháy mắt đã chết mất một nữa nhân lực.

Mở hông cửa ra người trung niên đó la lớn với hai anh em:"Mau lên đây! Rời khỏi chỗ này!"

"Chúng ta còn có phải cứu người!" Niếp Ngân trầm thấp nói một tiếng, cự tuyệt ý tốt của người trung niên.

Người trung niên nhíu mày, mặt ung béo lo lắng, vò đầu bứt tóc:"Ai nha! Mặc kệ thế nào, đi lên trước rồi nói sau! Chúng ta cùng đi cứu người!"

"Nguy rồi! Bọn họ có hoả tiễn!" Trong xe thiết giáp truyền ra một tiếng la.

Niếp Ngân quay đầu nhìn lại, đối phương quả thật khiêng tới một hoả tiễn, đang tìm điểm tựa.

Hắn không có nửa khắc do dự, đoạt lấy súng tự động trong tay người trung niên, liều mạng hướng súng đến xiềng xích treo đèn thủy tinh, chỉ vài nhát súng, xiềng xích gãy, dây điện và dây treo đèn thủy tinh bị đứt, nện xuống đất, nháy mắt trong đại sảnh tối đen.

"Oa!" Trong xe thiết giáp truyền ra một âm thanh sợ hãi .

"Ngu xuẩn!" Niếp Ngân lạnh lùng nói ra một câu.

Niếp Tích đá cái cửa xe thiết giáp, oán giận hô to:"Oa cái gì oa? Còn không mau chạy đi!"

https://thuviensach.vn

Bên trong tổng cộng bảy người, đều đi ra từ xe thiết giáp, mọi người vừa muốn đào tẩu, chỉ thấy trong đại sảnh lại sáng lên, ở trước cửa lớn khách sạn kia có một khối màn hình lớn, màn hình hiển thị nội dung, mọi người biểu tình trầm xuống, mà Niếp Tích lại lo lắng vạn phần, răng nanh cắn kêu ra tiếng.

"Hừ hừ hừ hừ, không nghĩ tới Ngân thiếu gia cũng đến giúp , tôi thật mừng rỡ như điên ." Thân ảnh La Sâm xuất hiện ở màn hình, gian trá tươi cười, sau đó hắn đi tới Ngải Tư đang bị trói ở bên cạnh, khuôn mặt Ngải Tư toàn máu, điên cuồng mà giãy dụa , trên cổ mặt hắn cuốn lấy một cái hòm màu đen, mặt ngoài hòm còn có một cái đồng hồ hiện 2 phút, con số màu hồng chợt lóe chợt lóe , tuyệt vọng và chói mắt.

"Ta biết các ngươi không dễ dàng bị xử lý như vậy, cho dù ta tìm một trăm ngàn sát thủ tới giết các ngươi, ta cũng không dám xác định các ngươi sẽ chết, cho nên, ta chuẩn bị một lễ vật cho các ngươi, hy vọng các ngươi thích, ha ha ha ha!" Nói xong, La Sâm ấn cái chốt mở trên cổ Ngải Tư, con số trên mặt hòm bắt đầu thay đổi, sau đó hắn rời đi.

"Hỗn đản!" Niếp Tích hét lớn một tiếng, mạch toàn thân hiện lên như dã thú.

Một âm thanh "Oành!" vang lên, khóe mắt mọi người nhìn thấy hoả tiễn tóe ra lửa, tất cả đều tránh ra một bên, tránh thoát hoả tiễn, nhưng xe thiết giáp đã bị tạc rách mướp, dậy lên hừng hực liệt hỏa.(lửa)

Niếp Ngân, Niếp Tích và người trung niên , đều áp người trên mặt đất đứng dậy nhanh chóng chạy tới thang máy , ấn nút .

Những người đó chạy theo hướng khác, không ngừng mà hướng nổ súng lên lầu trên, phân tán bọn họ lực chú ý, tạo cơ hội cho hai anh em họ đào thoát.

https://thuviensach.vn

Cửa thang máy mở ra, ba người vội vàng chui vào, ấn cái nút ở góc thang máy, cửa chậm rãi đóng lại, âm thanh của những viên đạn bắn vào cửa làm kinh tâm động phách.

Tầng 38, sớm đã có người giơ súng chờ sẵn trước cửa, cửa thang máy chậm dãi mở ra, một trận kịch liệt bắn phá ở trong thang máy xuất hiện, từng góc, không có chỗ nào may mắn thoát khỏi, mà lúc nhóm người nhìn vào đó, bọn họ mới phát hiện bên trong căn bản không có người.

Ba người đã thay đổi thang máy từ lúc trước, làm các sát thủ kinh ngạc , cửa thang máy mở ra , lúc vừa mở ra một khe hở , một lựu đạn liền lăn ra, tiếp theo là một tiếng nổ, cả nhóm sát thủ nhóm đều mất mạng.

Ba người đi ra thang máy, người dán vào tường, cẩn thận nhưng tốc độ lại không thể quá chậm hướng tới phòng Ngải Tư bị bắt, dọc theo đường đi lại xuất hiện rất nhiều sát thủ, đều bị bọn họ nhất nhất xử lý, thật vất vả đi tới cửa phòng, Niếp Tích dùng súng bắn vào khóa cửa ba phát, đá văng cửa ra, gặp được người bị trói ở ghế trên, Ngải Tư còn đang giãy dụa.

Mà giờ phút này bom sắp nổ, còn lại gần ba mươi giây .

https://thuviensach.vn

Chương 78: Người đàn ông trung niên

Ngải Tư nhìn thấy bọn họ, trên mặt hoảng sợ vạn phần, hai chân không ngừng đạp , đôi mắt mở ra rất tròn, ấp úng muốn nói cái gì đó, nhưng băng dán ngoài miệng làm cho hắn không thể nói ra tiếng.

Con số trên mặt hòm bom không ngừng giảm bớt, Niếp Tích lo lắng cả da đầu cũng run lên từng trận, hắn vừa muốn chạy tới.

"Không được cử động! Để anh đến!" Niếp Ngân hét lớn một tiếng, chặn trước mặt Niếp Tích , để hắn ở phía sau.

Niếp Ngân là người xuất thân từ BABY-M, loại kỹ thuật sách đạn này cũng là môn bắt buộc phải học, nhưng mà chỉ còn lại hai mươi mấy giây,

https://thuviensach.vn

với đoạn thời gian như vậy. muốn gỡ thật khó như lên trời.

Niếp Tích bất đắc dĩ đứng ở tại chỗ, hắn biết mình đối với loại chuyện này hoàn toàn không quen, chỉ có thể đem tất cả hy vọng đặt lên người anh trai, nhưng hắn lại sợ Niếp Ngân vì cứu bạn hắn mà bị thương, dù sao cũng chỉ còn lại hai mươi mấy giây nữa.

Trong đôi mắt hắn đã hiện lên tơ máu hồng, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, hai bàn tay nắm thật chặt, cắn răng.

Còn người trung niên kai, ngồi xổm ở cửa, không ngừng dùng súng giết địch.

Niếp Ngân vỗ vỗ bả vai Niếp Tích trấn an, khuôn mặt ngưng trọng, nhanh chóng tiến đến bên người Ngải Tư, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm hòm bom, trong đầu phân tích nhanh cấu tạo bom .

https://thuviensach.vn

Mà khi hắn tiếp cận Ngải Tư , trên mặt Ngải Tư càng thêm hoảng sợ , ở ghế trên giãy dụa lợi hại hơn , tuy rằng mở không nổi miệng, nhưng vẫn "ưm ưm" kêu , mũi cũng chảy cả máu ra.

Niếp Ngân chần chờ , trước tiên hắn bỏ băng dán Ngải Tư ra.

"Không được đụng! Con số là giả ! Đây là cạm bẫy!" Khi băng dán còn không có hoàn toàn kéo xuống , Ngải Tư đã liền liều mạng hô.

"Cạm bẫy?!" Tất cả cả mọi người ở đây đều sửng sốt , không hiểu ý câu nói vừa rồi của Ngài Tư , mà lúc này trên mặt bom con số hiển thị còn hai giây .

https://thuviensach.vn

Trên mặt Niếp Ngân không hiện một tia hờn giận, dùng hết toàn thân khí lực nhảy về phía sau áp mặt vào tường, Niếp Tích trừng lớn hai mắt tuyệt vọng, không cam lòng mà ghé sát vào tường, hai tay ôm đầu, mà người trung niên ở trước cửa , lăn trên mặt đất một vòng, trốn ra ngoài cửa, toàn thân cơ thể mọi người toàn căng thẳng, vạn phần khủng hoảng.

Qua hơn mười giây.

Không có tiếng vang.

"A! Thượng Đế của tôi! Trái tim tôi như nhảy ra ngoài. Quả nhiên không nổ." Ngải Tư thở hổn hển, an ủi mình cười cười.

Niếp Tích ngẩng đầu, nhìn Ngải Tư vẫn còn sống, thở phào một hơi, cũng kích động bật cười:"Tên hỗn đản này!" Rồi đứng lên, đang định chạy tới Ngải Tư .

https://thuviensach.vn

Ngải Tư nhìn thấy Niếp Tích chạy tới, trên mặt lại khủng hoảng , mở lớn hai mắt, hai chân dùng sức đạp loạn , thịt trên cái bụng run lên :"Ai! Cậu đừng lại đây! Trăm ngàn đừng tới đây!"

Niếp Tích hiểu được người Ngải Tư kia, lúc bình thường sẽ không thích mình tới gần hắn, cho nên không để ý đến lời nói của hắn, vẫn tiếp tục đi tới.

"Tích! Không được đi tới!" Niếp Ngân cản Niếp Tích, từ mặt đất đứng lên, cũng không lập tức làm gì, đôi mắt chin ưng lợi hại quan sát chung quanh phòng .

"Cạm bẫy là ý gì ?" Hắn lạnh lùng mở miệng, làm cho Ngải Tư có thể cảm nhận đầy đủ được khí thế người anh trai trong truyền thuyết của Niếp Tích.

https://thuviensach.vn

"Con số trên mặt bom mặt này là dùng để che dấu , trên thực tế nó chỉ cần một lúc tiếp xúc hai độ ấm, sẽ nổ mạnh." Ngải Tư cuống quít giải thích.

"Nói cách khác, vừa rồi chỉ cần anh ấy hoặc là tôi va chạm vào bom, chúng ta liền sẽ mất mạng." Niếp Tích trầm xuống , trong lòng vừa nghĩ vừa sợ.

Ngải Tư gật gật đầu:"Bọn họ nói dùng phương pháp bình thường thì không giết được hai người."

"Tên La Sâm ti bỉ này!" Niếp Ngân gầm nhẹ một tiếng, sau đó tuần tra một vòng trong phòng, lại lo lắng hỏi:"Hai người bọ họ đâu?"

"Hai người bọn họ?" Trên mặt Ngải tư lộ ra vẻ khó hiểu.

https://thuviensach.vn

"Tu Nguyệt và một cô gái khác ấy?" Niếp Tích cũng lo lắng cơn cường thịnh trở lại một lần nữa.

"Tu Nguyệt! Cô ấy không phải được anh cứu đi rồi sao? Hơn nữa một cô gái khác là ai? Tôi chưa từng thấy." Ngải Tư thật thà nói.

"Tôi ? Cứu Tu Nguyệt?" Lần này trên khuôn mặt Niếp Tích hiện lên một dấu chấm hỏi.

"Tôi luôn luôn giả bộ bất tỉnh, cho nên nghe được bọn họ nói là cậu cứu Tu Nguyệt đi , bọn họ thực mạnh, còn tìm rất nhiều người đến giết các cậu, chuyện bom này tôi cũng giả bộ bất tỉnh nên mới nghe được ." Ngải Tư nói tiếp .

https://thuviensach.vn

Mặt Niếp Tích mờ mịt, khó hiểu nhìn anh trai, Niếp Ngân cũng đang suy nghĩ sâu xa , hai anh em nhìn nhau một chút, lại cùng nhau nhìn về phía người trung niên ở cửa kia.

Người trung niên cũng thực sốt ruột, nhưng vẫn lễ phép như cũ :"Ngân thiếu gia, Tích thiếu gia, chuyện này tôi cũng không rõ ."

"La Sâm ở đâu?" Niếp Ngân vội vàng hỏi một câu, trong mắt vô cùng lo lắng rồi hiện lên hỏa diệm.

"Vài người bọn họ đã rời khách sạn rồi, tôi nghe chính mồm bọ hắn nói ." Âm thanh Ngải Tư trả lời có chút chột dạ, rõ ràng là bị cảm xúc của Niếp Ngân làm kinh sợ .

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân đánh một quyền nện trên bàn bên cạnh, chiếc mặt bàn gỗ hiện ra một vạch so le không đồng đều nhô lên.

"Ngân thiếu gia, Tích thiếu gia, chúng ta rời khỏi nơi này trước đã, tôi mang những người đó đến, hẳn là ở dưới chống đỡ không được bao lâu." Người trung niên dựa vào ở khung cửa, nói chuyện đồng thời hai mắt luôn nhìn trái phải.

"Lúc trúc, tôi đã muốn kêu máy bay trực thăng tới đón chúng ta rồi." Niếp Ngân thấp giọng phân phó một câu, khôi phục lại bình tĩnh trên mặt, sau đó chạy ra ngoài cửa.

"Tôi biết, nơi này có một thang máy có thể đi lên sân thượng , cũng là nối đi duy nhất lên trên đó." Người trung niên vội vàng nói, đứng ở trước họ dẫn đường.

https://thuviensach.vn

Người trung niên đi tuốt đằng trước, Niếp Ngân ở cuối cùng, phụ trách nhìn chằm chằm phía sau, Niếp Tích túm Ngải Tư đi ở giữa, đầu Ngải Tư chỉ có thể cố ngưỡng , đi như vậy thật không tiện.

Dọc theo đường đi, sát thủ không ngừng mà nhảy tới, lại không ngừng bị giết, may mà tất cả mọi ngươi đến nay đều không bị thương, bất quá đạn trên súng bây giờ đã dùng hết , lựu đạn cũng đã hết .

Trải qua bao nhiêu khó khăn, đi qua một đoạn đường, khi mọi người thấy được cái thang máy đi lên sân thượng, lúc này, Niếp Tích chạy nhanh vài bước, đi đến trước mặt ấn cái nút, sau đó lưu loát quay người lại, giơ súng lên để tại trán người trung niên.

Người trung niên sửng sốt, lùi về phía sau, nhưng mà lại có một khẩu súng, để tại gáy hắn.

https://thuviensach.vn

"Đến tột cùng ngươi là loại người nào?" Niếp Ngân phía sau hắn quát lạnh một tiếng, hơi thơ âm trầm làm cho người ta không rét mà run.

Đôi mắt người trung niên trói chặt, trong ánh mắt lại không hề sợ hãi:"Tóm lại không phải địch . Không có thời gian , lên thang máy đi." Nói xong, hắn đi về phía trước , nhưng súng Niếp Tích không thu trở về.

Người trung niên nhìn thấy hai anh em căn bản không có ý bỏ qua, bình tĩnh nói:"Chủ nhân phân phó quá, nhất định phải cam đoan tính mạng hai thiếu gia an toàn, cũng phân phó quá không được lộ ra thân phận mình."

Hai anh em vẫn như cũ không buông súng , gắt gao theo dõi hắn, cửa thang máy đã mở ra, cách đó không xa một đám sát thủ phái tới, người trung niên lo lắng bất đắc dĩ thâm hô một hơi.

"Tôi là do Thâm thiếu gia phái tới ."

https://thuviensach.vn

Chương 79: Hữu tình

Ở hai anh em không chụi bỏ súng, người trung niên đã nói ra thân phận và chủ nhân của mình.

Hắn cũng không sợ hai anh em nổ súng giết hắn, mà là sợ sẽ không hoàn thành nhiệm vụ của chủ nhận giao cho.

"Tôi, tôi được Thâm thiếu gia phái tới ." Người trung niên trầm giọng nói.

"Niếp Thâm?!"

"Tiểu Bạch Kiểm?!"

Hai anh em đồng thời kinh ngạc , bọn họ vô luận thế nào hai an hem họ cũng không nghĩ tới Niếp Thâm lại phái thủ hạ đi giúp bọn họ .

"Thâm thiếu gia đã an bài tốt tất cả mọi việc, nhưng mà lúc trước ở sân bay , hai vị thiếu gia ai cũng không tin tôi, nếu không tôi cũng sẽ không chật vật như vậy." Người trung niên ủy khuất nói, trong giọng nói cũng nghe ra một tia oán giận.

https://thuviensach.vn

"Anh dựa vào cái gì để chứng minh mình là người của Niếp Thâm?" Niếp Ngân không buông súng, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Hắn không thể nào dễ dàng tin bất cứ ai, từ lúc hắn trở về Niếp môn đến bây giờ, trong tâm trí đã khắc sâu sự quỷ kế đa đoan của La Sâm.

Người trung niên thong dong nhìn Niếp Ngân, ánh mắt kiên định, nói :"Hoặc là nổ súng giết chết tôi, hoặc là liền tin tưởng tôi!"

Cách đó không xa một đám sát thủ hắc y nhân đang chạy tới , bên trong súng, đạn cũng không còn mấy, khóe mắt Niếp Ngân hiện lên một tia ánh sáng, khóe môi giương lên, thu hồi súng, vài người nhanh chóng chạy tới thang máy .

Cách đó không xa tiếng súng cũng vang lên, Ngải Tư ngửa đầu, kéo thân thể mệt mỏi, vừa định đi lên, nhưng đã muộn, một thứ xuyên vào lưng hắn , theo quán tính hắn lập tức ngã xuống.

"Ngải tư!" Niếp Tích hô to một tiếng, hai tay nâng bả vai Ngải Tư , đỡ hắn đứng lên.

Người Ngải Tư mồ hôi chảy như mưa, nửa quỳ trên mặt đất:"Trăm ngàn..... Trăm ngàn đừng đụng tới bom trên cổ tôi. Tôi thấy..... cảm giác trúng đại này, thật đúng là đau a, tôi đã nói gặp gỡ anh sẽ không có chuyện gì tốt..... anh làm hại tôi thật thảm !"

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, toàn bộ thân thể hắn đột nhiên ngã ở cửa thang, máy xoay vòng quanh, Niếp Tích ngẩng đầu vừa thấy, thủ hạ của Niếp Thâm túm chân hắn, đem hắn đi ra ngoài cửa .

"Anh muốn làm gì?" Niếp Tích hét lớn một tiếng.

"Tích thiếu gia, phía trước không biết còn sẽ gặp những nguy hiểm gì, tôi sợ người này sẽ liên lụy đến hai vị thiếu gia, giờ phút này bảo vệ tính mạng hai người là quan trọng nhất." Người trung niên nôn nóng.

Niếp Tích trừng lớn hai mắt, trên mặt hắn mất hứng rất rõ ràng, hắn cầm lấy cánh tay Ngải Tư đem hắn kéo lại, dùng súng chĩa vào trán người trung niên , hung tợn nhìn hắn:" Bỏ tay anh ra!"

Người trung niên u oán nhìn Niếp Tích, lại ngẩng đầu nhìn xem Niếp Ngân, Niếp Ngân không nói gì, nhưng giống Niếp Tích chĩa súng vào người trung niên.

Người trung niên cười lạnh một tiếng, thở dài, buông lỏng hai tay ra, đứng ở ngoài cửa ấn cái nút đóng cửa thang máy .

https://thuviensach.vn

"Anh muốn làm gì?" Niếp Ngân nhìn thấy hắn căn bản không có ý vào, vội vàng hỏi một câu.

Người trung niên đưa lưng về phía bọn họ, không quay đầu, đem súng mình ném vào cửa , lấy một con dao ngăm ở bên hông, thong dong nói:"Tôi ở trong này tận lực giết bọn họ, phía sau còn nguy hiểm gì không biết, hai vị thiếu gia nhất định phải chạy an toàn, đừng làm nhiệm vụ của chúng tôi thất bại, phí công hy sinh."

Cùng lúc đó, cửa thang máy chậm rãi đóng lại, lúc nghe được hai chữ "Nhiệm vụ" này hai chữ, ngón tay Niếp Ngân dừng trên cái nút, hắn hiểu được người trung niên này, hắn càng hiểu được sức nặng của hai chữ"Nhiệm vụ" này.

"Anh quan hệ với Niếp Thâm tốt lắm sao?" Ngữ khí Niếp Ngân khôi phục lại bình tĩnh, nhưng lửa giận trong ánh mắt đã hoàn toàn phát ra ngoài.

"Không , không tính lần trước thì tám năm chưa thấy mặt ." Niếp Tích cau mày nghiêm mặt, ôm Ngải Tư, bàn tay gắt gao để trên miệng vết thương hắn, ngăn không cho máu bị chảy nhiều.

Niếp Ngân không nói nữa, trong đầu tràn ngập suy tư, lẳng lặng nhìn con số thang máy đi lên , trong thang máy yên tĩnh làm cho người ta lạnh cả người, có cảm giác mưa gió đang bay đến.

https://thuviensach.vn

Ngay tại lúc còn gần hai tầng nữa là đến sân thượng, thang máy đột nhiên dừng lại, trong nháy mắt ba người cảnh giác , cầm súng lên, nhìn chằm chằm , nhìn không chuyển mắt ở cái cửa thang máy.

Ngoài cửa có những tiếng chân ồn ào và dồn dập, bên trong mơ hồ nghe thấy được, lúc cửa vừa hé ra một chút, người ngoài cửa cũng đã bắt đầu bắn phá.

Đôi mắt Niếp Ngân trói chặt, liều mạng nổ súng vào cái mạch bản của cửa thang máy, mạch bản bốc lửa lên, lúc đó cửa thang máy mới mở một cái khe hở liền bất động . (mạch bản là công tắc)

"Em làm đi!" Hắn nói một tiếng.

Niếp Tích tất nhiên hiểu ý anh trai mình, lấy tay mở cửa sổ khẩn cấp của thang máy, thả người liền nhảy xuống, ngay sau đó cúi thân mình xuống, vươn tay, định túm Ngải Tư lên.

Cửa thang máy đã bị người bên ngoài chậm rãi phá ra một chút, Niếp Ngân không ngừng dùng súng bắn chết người bên ngoài, nhưng bất đắc dĩ người ngoài cửa rất đông, đạn bên trong súng đã hết .

Ngải Tư cắn răng đứng dậy, vừa muốn bắt lấy tay Niếp Tích, cửa lại bị người bên ngoài đưa vào ba khẩu súng, một chút loạn xạ, Ngải Tư lại né trở về.

https://thuviensach.vn

Cửa đã bị phá càng lúc càng lớn , mắt thấy có thể chen vào nửa người, Niếp Ngân tránh sang một bên để né đạn.

Ngải Tư tránh ở một góc, mồ hôi toàn thân đã tẩm đầy vào áo khoác hắn, hắn nhìn nhìn mặt Niếp Tích, Niếp Tích còn đang không ngừng ngoắc muốn hắn lại gần, hắn lại nhìn nhìn Niếp Ngân ở cửa, hắn biết rõ mình đi theo họ, Niếp Ngân sẽ còn gặp nhiều nguy hiểm, hơn nữa cửa đã càng ngày bị mở càng rộng, cho dù ba người đều đi, sát thủ cũng lập tức sẽ tiến tới.

Hắn cắn răng một cái, đứng lên, cầm lấy bả vai Niếp Ngân , lôi mạnh về phía sau , chính hắn ôm lấy ba khẩu súng kai, ngay cả đau hắn cũng nhẫn nhịn, hắn lập tức dùng thân mình chặn ở trước cửa.

Nhìn động tác Ngải Tư, Niếp Tích hoảng mở to hai mắt:"Người ngu ngốc này! Cậu muốn làm gì!"

Ngải Tư nhìn Niếp Tích, bình tĩnh cười cười:"Hai anh em các người đi nhanh lên, nơi này hãy giao cho tôi."

Tóc Niếp Tích lúc này đều dựng đứng lên, liều mạng rít gào :"Ngu ngốc! Cậu sẽ chết ! Giao tình hai ta còn không tốt như vậy! Cậu mau đi lên cho tôi!"

Ngoài cửa truyền đến vài tiếng súng vang, đều bắn vào trên người Ngải Tư , hắn ói ra máu, tràn ngập ôn nhu nhìn Niếp Tích.

https://thuviensach.vn

"Ách, đúng vậy, nếu có thể làm lại một lần nữa, tôi tuyệt đối không nghĩ muốn quen cậu. Lúc tôi bị đánh hôn mê , tôi mơ, tôi mơ thấy lúc tôi nợ chồng chất, cậu giúp tôi trả nợ, lúc tôi bị người ngoài đường đánh đuổi, cậu lại giúp tôi đánh đuổi bọn họ, lại còn đắc tội với thủ lĩnh hắc đạo, lúc tôi không có cơm ăn, nghèo túng, cậu chiếu cố tôi, tìm lại tự tin cho tôi, chán ghét là, sau khi tỉnh lại, việc này còn luôn luôn xoay quanh trong đầu tôi ....."

Sau đó, hắn lấy ra một cái bật lửa, bật lên:"Các người..... Đi nhanh đi, kiếp sau nếu..... còn có thể gặp mặt, cậu phải nhớ kỹ đem ơn đời này của tôi đến trả lại cho tôi, đương nhiên..... không trả cũng không quen..... Không được làm khó tôi lúc đó."

"Ngải Tư! Không được!" Tơ máu trong mắt Niếp Tích đã bao trùm gần hết.

Niếp Ngân nhìn hắn dần dần đem cái bật lửa hướng lên trên cổ có bom, khuôn mặt phẫn hận đến cực hạn, nhưng đã chẳng còn biện pháp nào, hắn phi người nhảy, nhảy ra cửa phụ thang máy, rơi lệ đầy mặt, Niếp Tích không chịu rời đi, trầm trọng đi về phía trước, về sau, hắn chỉ là một nhân vật vô tình.

Hơn mười giây sau, một tiếng nổ, vách tường đều bi thương run run.

https://thuviensach.vn

Chương 80: Rời khỏi khách sạn

Trong bộ thang máy đều dấy lên liệt hỏa(lửa) hừng hực , ngọn lửa theo cửa sổ an toàn của thang máy lan ra ngoài, giống một vũ đạo ma quỷ.

Không gian hẹp dài bị một cỗ sóng nhiệt mạnh mẽ bao phủ, làm cho người ta cảm thấy thương tiếc.

Bất quá, tâm Niếp Tích vẫn lạnh như cũ .

Nước mắt bi thương theo hai má hắn chảy xuống dưới, vuông góc tích lạc, nhưng trong nháy mắt lại bị ngọn lửa làm thành hơi nước bay lên, bao vây lấy toàn thân thể Niếp Tích , không thể trốn tránh.

Niếp Ngân đi ở phía trước, không nói gì, hắn có thể cảm nhận được giờ phút này trong lòng Niếp Tích rất đau đớn, nhưng hắn cũng không biết phải giúp Niếp Tích như thế nào, hiện tại việc duy nhất là phải tranh thủ cơ hội để thoát khỏi nơi này, nếu không tất cả sự hy sinh của mọi người đều lãng phí , nhưng phía trước không biết sẽ có nguy hiểm gì, bên trong súng ngay cả một viên đạn cũng không còn .

Nghĩ đến đây, Niếp Ngân gắt gao cắn chặt khớp hàm.

https://thuviensach.vn

Đẩy cửa ra, hai anh em thuận lợi đi tới sân thượng, trước tiên nhanh chóng nhìn xung quanh toàn bộ sân thượng, xác nhận không có kẻ thù mới thoáng thả lỏng.

Ban đêm gió có chút xương, nhất là tại đây còn có sa mạc, trong thành Lạp Tư Duy Gia Tư có rất nhiều bóng điện đem ban đêm chiếu sáng giống như ban ngày.

Niếp Ngân ngửa đầu nhìn bốn phía , dựa theo thời gian tính lúc trước hắn đã giao phó cho thủ hạ chuẩn bị một trực thăng, hiện tại hẳn là đã tới nơi này .

"Anh, ở bên kia." Niếp Tích hô một tiếng, chỉ về phía tây nam trên trời.

Niếp Ngân nhìn theo hướng Niếp Tích chỉ, một chiếc trực thăng màu trắng cấp tốc bay tới sân thượng khách sạn, trực thăng đậu vào sân thượng, bên trên chỉ có một người điều khiển.

"Chủ thượng , ngài đâu là....." Người lái trực thăng thấy hai người giống chủ thượng như đúc, trong lúc nhất thời có chút mờ mịt, ánh mắt nhìn chằm chằm hai anh em.

Niếp Ngân không để ý đến hắn, đang định chui vào trực thăng, ngay lúc hắn đã chui được nửa người vào , Niếp Tích túm mạnh hắn, kéo hắn lại.

https://thuviensach.vn

"Anh! Cẩn thận!" Niếp Tích hô to một tiếng, lôi mạnh cánh tay Niếp Ngân , liều mạng chạy sang một bên .

Niếp Ngân ngẩng đầu nhìn, không biết khi nào đã có một chiếc trực thăng đứng ở giữa không trung, vì nó màu đen trên bầu trời đêm nên không nhìn rõ , nhưng có thể nhìn thấy trên chiếc trực thăng đó khiêng một hoả tiễn, nhắm về bên này.

"Oành!" Thanh âm chấn động cả bầu trời, chiếc trực thăng màu trắng bị tạc tứ phân ngũ liệt.

Hai anh em đồng thời tránh đi ép người xuống mặt đất, tránh bị những mảnh nhỏ của chiếc phi cơ bắn vào, nhưng vì nổ quá mạnh nên những mảnh đó vẫn bắn ra đánh sâu vào hai người bọn họ .

Không chút chần chờ, hai anh em đứng lên, vội vàng chạy tới cửa sân thượng, nhưng lúc gần đến lại có một tiếng nổ, cửa sân thượng bị dập nát.

Theo đó súng máy thi nhau điên cuồng bắn phá, hai anh em liều mạng ở trên sân thượng chạy xung quanh tránh đạn.

Trên sân thượng rỗng tuếch, trừ bỏ mấy bồn cây yếu ớt thì chẳng còn gì, làm cho hai anh căn bản không có chỗ nào ẩn thân, đối mặt với cái trực thăng giữa không trung kia, hai người bọn họ thật sự giống con kiến được phủ ở lòng bàn tay, chuyện bị xử lý chỉ còn là vấn đề thời gian.

https://thuviensach.vn

Không đến nửa khắc, hai người bọn họ đã bị dồn đến bên cạnh sân thượng, có lẽ đây là cách duy nhất để bọn họ không bị bắn chết , nhưng theo độ cao như vậy nhảy xuống thì hẳn sẽ chết mà không cần nghi ngờ gì.

"Nhảy xuống đi!" Niếp Ngân rống lớn một tiếng.

Niếp Tích đối quyết định của anh trai cũng không cảm thấy quá bất ngờ, bởi vì bọn họ muốn sống sót thì chỉ còn cách này :"Được rồi! Liền đánh liều một phen đi!"

Nói xong, hắn thả người nhảy xuống trước, nhảy qua vòng bảo hộ, sau khi hắn nhảy qua vòng bao hộ hắn dừng lại động tác nhìn về phía dưới ngây ngẩn cả người, Niếp Ngân cũng chú ý tới hành động của hắn, đứng dậy trống tay vào lan can nhìn xuống dưới, sau đó hắn cũng rất kinh sợ.

Lại có một chiếc trực thăng nữa đến, ở phía dưới đang chậm rãi bay lên, hai anh em thấy không rõ bên trong cửa sổ là ai, chỉ thấy một cánh tay theo sườn trực thăng thò ra ngoài, ngón cái làm một tín hiệu.

Ngay sau đó, cái trực thăng phía dưới này bắn ra một chiếc pháo đồng, thực thô, tựa như xe tăng pháo đồng, hai người không kịp phản ứng thì chiếc pháo đồng trong nháy mắt lòe ra một ánh lửa, sau đó là một tiếng nổ, hai người quay đầu nhìn lại, cái chiếc trực thăng màu đen phía trước kia ở giữa không trung đã biến thành một quả cầu lửa lớn, rơi thẳng xuống phía dưới.

https://thuviensach.vn

Hai anh em có chút chần chờ, cái trực thăng này bay đến biết rõ hai người bọn họ, một cái thang dây từ khoang cửa trực thăng bỏ xuống, để tại trước mặt hai người bọn họ.

"Ngân! Tích! Mau lên đây!" Một thân ảnh quen thuộc đi tới cửa trực thăng, hai người tập trung nhìn vào, thì ra là Lãnh Tang Thanh.

Nhìn thây cô, hai anh em rốt cục cũng nhẹ nhõm thở ra, lưu loát đi lên thang dây, vừa tới cửa trực thăng, Lãnh Tang Thanh liền lập tức bổ nhào vào trong lòng Niếp Ngân , khóc không thành tiếng.

Niếp Ngân nhìn thấy Lãnh Tang Thanh không sao, trong lòng hắn rốt cục cũng có thể buông lỏng, không còn chuyện gì lo lắng nữa, hắn cũng không nghĩ mình sẽ lo lắng chuyện gì, hắn bảo vệ Lãnh Tang Thanh chỉ sợ cô sẽ biến mất trước mắt mình.

Này không chỉ có một mình Niếp Ngân, khi Niếp Tích thấy Lãnh Tang Thanh không sao, thật sâu trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm , mặt hắn không chút thay đổi, biểu hiện bi thống không lộ ra dù chỉ một chút khi thấy Lãnh Tang Thanh và anh mình ôm nhau.

Lúc này, lại có một cô gái khóc lóc bổ nhào tới người Niếp Tích, Niếp Tích nghiêng đầu nhìn, thì ra là Tu Nguyệt.

"Sao em lại ở trong này?" Niếp Tích có chút kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

"Sao anh bỏ lại em một mình! Sao anh bỏ lại em một mình!" Tu Nguyệt vừa nói, còn đầu thì ngục vào ngực Niếp Tích, sau đó lập tức tiến vào trong lòng hắn khóc lớn.

Niếp Tích dịu ngoan vuốt ve mái tóc Tu Nguyệt tóc, mà ánh mắt vẫn thủy chung không có rời, nhìn Lãnh Tang Thanh và anh mình ôm nhau.

Trực thăng chậm rãi bay , không biết đã đi về phương hướng nào.

Hai cô gái vẫn như cũ ôm lấy người mình yêu , nước mắt lo lắng thì không ngừng chảy.

Không một tiếng động, một khẩu súng để tại huyết thái dương Niếp Ngân, thứ lạnh như băng này trong nháy mắt đánh tan đi sự bình thản.

"Ôm đủ chưa? Cũng ôm với tôi một cái đi." Giờ phút này có một âm thanh trầm thấp bên tai Niếp Ngân vang lên, hắn mở mạnh hai mắt, lập tức liền nhận ra khuôn mặt đó, sau đó vạn trượng giáo mũi nhọn từ trong ánh mắt bắn ra.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người kinh ngạc lên, nhất là Lãnh Tang Thanh vào Tu Nguyệt, trong ánh mắt lại toát ra một tia oán hận khó hiểu.

"Cũng tôi ôm một cái đi, tôi muốn nhìn anh có bao nhiêu lợi hại, ai cũng đều dám ôm!" Thanh âm có chút bất mãn mãnh liệt.

https://thuviensach.vn

Chương 81: Cung Quý Dương bất đắc dĩ

Trên trực thăng , huyệt Thái Dương của Niếp Ngân bị họng súng hung hăng đè vào , tất cả mọi người đều giật mình trong ánh mắt lộ vẻ mờ mịt, nhưng chỉ có ánh mắt của Niếp Ngân là lộ ra thần thái khác thường , có chút hưng phấn, khóe miệng cũng chậm rãi giương lên.

"Quý Dương ca! Anh muốn làm gì?" Nhìn Cung Quý Dương làm hành động này , Lãnh Tang Thanh nhíu mày.

"A, là anh đang tiếp đón lão bằng hữu ." Cung Quý Dương nói một câu này , nhưng lại cực kỳ nghiêm túc, sau đó một kéo Lãnh Tang Thanh đang ở trong lòng Niếp Ngân về đằng sau mình.

"Lão bằng hữu? Hai người biết nhau sao?" Lãnh Tang Thanh kinh ngạc nhìn hai người.

"Không chỉ anh là biết, anh trai và chị dâu em đều biết hắn." Khi nói chuyện, hai mắt Cung Quý Dương vẫn nhìn chằm chằm Niếp Ngân như cũ không chuyển hướng.

Anh trai!? Chị dâu!?

https://thuviensach.vn

Trong đầu Lãnh Tang Thanh lộn xộn , nhưng cô có thể phán đoán được mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy, Quý Dương ca luôn luôn thích cười nói, mà giờ phút này khuôn mặt hắn lại lãnh khốc, bên trong hai mắt lộ vẻ thù địch , bọn họ tuyệt đối không phải bằng hữu.

"Hừ hừ, thế giới này thật sự là nhỏ a." Niếp Ngân cười lạnh một tiếng, biểu lộ trên mặt càng thêm hưng phấn .

"Đúng vậy, bất quá ngươi sẽ rất nhanh sang thế giới bên kia , ngươi đúng là tên giảo hoạt ." Cung Quý Dương gầm nhẹ , quanh thân phát ra khí thế chút không thua kém Niếp Ngân.

"Chỉ bằng ngươi?" Niếp Ngân khinh thường, lắc lắc đầu, hoàn toàn để khẩu súng của hắn vào mắt mình.

Lãnh Tang Thanh ở bên cạnh có chút khẩn cấp , hai tay bắt lấy cánh tay Cung Quý Dương đang cầm súng:"Anh bỏ súng xuống đi!"

Nhưng khí lực của cô so với Cung Quý Dương thì không là gì, căn bản không làm gì được hắn, nhưng Lãnh Tang Thanh cũng không yếu thế, lập tức bổ nhào lên người Cung Quý Dương , hai tay ở của cô trên tóc và trên mặt dùng sức nhựt véo, răng nanh cắn trên đầu vai hắn , liều mạng ép hắn.

"Ai nha! Ai nha! Đừng nháo! Đừng náo loạn! Đau quá....." Cung Quý Dương chạy nhanh thu hồi súng, toàn thân vặn vẹo ,muốn đẩy Lãnh Tang

https://thuviensach.vn

Thanh ra, hắn cũng không muốn trên vai mình lưu lại dấu răng, "người nào đó" mà nhìn thấy sẽ giận hắn chết mất.

Niếp Tích ở bên cạnh nhìn thấy cơ hội, cúi người muốn đoạt khẩu súng, nhưng vừa mới đi tới một nửa, chỉ thấy toàn thân Cung Quý Dương run lên, đem Lãnh Tang Thanh giữ sang một bên, sau đó lập tức giơ súng lên chĩa vào Niếp Tích.

Bị súng chĩa vào, Niếp Tích đành chậm rãi ngồi trở về.

"Đây là chuyện của ta, không liên quan đến người khác!" Niếp Ngân lo lắng hô một tiếng, hai mắt hung hiểm nhìn chằm chằm Cung Quý Dương .

Cung Quý Dương tất nhiên hiểu được ý của hắn, khẩu súng chuyển sang trước mặt Niếp Ngân :"Ta nhớ rõ ngươi đã nói ngươi không có người nhà mà , sao thế, vậy người kia là người giống ngươi thôi sao?"

"Nếu ai dám đụng đến người nhà ta, ta sẽ giết sạch cả nhà người đó ! Ngay cả người đó là bằng hữu ta cũng sẽ không buông tha!" Niếp Ngân lạnh lùng nói , thanh âm khàn khàn cảm giác như con dã thú thở dốc .

"Ha ha ha....." Cung Quý Dương cuồng vọng cười, rống lớn nói :"Ngươi cũng biết người nhà mình trong trọng? Nhưng ngươi lại đi giết người nhà của người khác, có phải ngươi cũng nghĩ tới lúc cả nhà ngươi bị giết không!"

https://thuviensach.vn

Nói xong, hắn dùng súng phẫn nộ chĩa vào Niếp Ngân, ngón tay để ở trên cò súng hết sức căng thẳng.

Lãnh Tang Thanh thấy tình thế không ổn, lập tức vọt tới trong lòng Niếp Ngân , chặn trước họng súng của Cung Quý Dương :"Quý dương ca, em không cho anh giết anh ta!"

Cung Quý Dương vẫn không buông súng, ánh mắt gian gắt gao khóa chặt, nhìn nhìn Lãnh Tang Thanh, rồi lại nhìn nhìn Niếp Ngân, khuôn mặt lộ vẻ rối rắm, tay nắm súng phát ra tiếng "Khanh khách" vang lên, cứ như vậy, giằng co thật lâu.

"Ai!" Hắn chịu thua thở dài một hơi, lập tức ngồi xuống ghế , đấm cửa sổ, ném khẩu súng xuống, buồn bực nhìn Lãnh Tang Thanh:"Tiểu công chúa của tôi! Tôi đúng là không còn biện pháp nào với em nữa rồi."

Lãnh Tang Thanh cũng thở phào một hơi, vẻ mặt lo lắng cũng bớt đi, sau đó ngồi xuống bên cạnh Cung Quý Dương, xoa bả vai lấy lòng hắn nhưng trên mặt vẫn lộ ra một tia bất an, cô mơ hồ cảm giác được người đàn ông mà mình yêu và anh trai mình tựa hồ đã xảy ra chuyện gì rất lớn.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao có cái đại hận này, vừa thấy mặt nhau là muốn giết người!" Lãnh Tang Thanh oán giận nói.

https://thuviensach.vn

"Đại hận? Hừ hừ, nói như vậy cũng không đủ." Cung Quý Dương cười lạnh một tiếng, một đôi mắt sắc bén gắt gao nhìn chằm chằm Niếp Ngân:"Mội chuyện đã qua đi, ngươi tiếp cận Thanh Nhi rốt cuộc còn muốn cái gì?"

Niếp Ngân không lập tức trả lời hắn, lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt đầy ngưng trọng, tuy rằng hắn không thích người đang ông nay, nhưng tuyệt đối không hận gì hắn, muốn nói hận thì người hắn hận chỉ có người bằng hữu của hắn, cái người Lãnh Thiên Dục đã cướp đi Thượng Quan Tuyền, hắn thật hy vọng nhìn thấy lúc Lãnh Thiên Dục biết em gái mà hắn âu yếm lại đi thích mình, hắn muốn nhìn xem Lãnh Thiên Dục sẽ nổi giận như thế nào, nhưng lúc nào hắn thật sợ, hắn sợ Cung Quý Dương sẽ nói cho Lãnh Tang Thanh biết mối quan hệ hắn vào cha mẹ cô, giờ phút này hắn thật sự thực hy vọng chuyện này không bị bại lộ.

"Mọi việc không như ngươi nghĩ đâu, nhưng ta lười giải thích với ngươi." Niếp Ngân nhẹ nói ra một câu.

"A?" Cung Quý Dương nghi ngờ cười cười, hắn cũng biết có một số việc ở trong này căn bản không có biện pháp giải quyết, quay đầu lại phân phó một tiếng:"Tìm vị trí cho bọn họ xuống."

Trực thăng chậm rãi hạ xuống một mặt cỏ, khoang cửa mở ra, vài người từ từ đi xuống.

Lãnh Tang Thanh đi đến trước mặt Cung Quý Dương , hai tay chắp lại làm một bộ dạng khẩn cầu , hai mắt thành khẩn trong suốt:"Quý Dương ca,

https://thuviensach.vn

van cầu anh, trăm ngàn lần đừng đem chuyện hôm nay nói cho anh em biết, kính nhờ !"

Nói xong, cô vừa định đi xuống trực thăng, nhưng bàn tay to của Cung Quý Dương vung lên, lập tức đem cô túm trở về:"Em không được xuống! Theo tôi về nhà!"

Lãnh Tang Thanh ngẩn ra, ngay sau đó liều mạng vùng vẫy muốn thoát khỏi Cung Quý Dương, đứng tại chỗ la lên:"Em không trở về với anh đâu! Em muốn đi với anh ta! Em không quay về!"

Nhưng sức lực của cô căn bản không là gì đối với Cung Quý Dương, Cung Quý Dương lớn tiếng khuyên :"Em không thể đi với hắn được, ở cùng với hắn em sẽ rất nguy hiểm !"

"A! Em không sợ nguy hiểm! Buông! Buông....." Lãnh Tang Thanh hét lên còn lợi hại hơn trước, toàn thân xoay loạn liều mạng giãy , anh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn chằm chằm về phái dưới Niếp Ngân.

Niếp Ngân đứng ở phía dưới toàn thân run run , hắn biết Lãnh Tang Thanh về nhà sẽ an toàn , nhưng chính hắn thật sự không muốn rời xa cô, do dự một lát, "Sưu" một cái hắn xông lên trực thăng, đẩy ra Cung Quý Dương ra ôm lấy Lãnh Tang Thanh nhảy xuống trực thăng, đầu cũng không quay lại lập tức đi về phía trước, Lãnh Tang Thanh gắt gao ôm lấy cổ hắn, chết cũng không nguyện buông .

https://thuviensach.vn

Cung Quý Dương đối với sự quật cường của tiểu công chúa này, cũng thật sự không còn cách nào, nhìn bọn họ rời đi , lớn tiếng hô:"Ngươi tốt nhất phải đối đãi với cô ấy như Thượng Đế , nếu không ta sẽ chờ về cướp người ."

https://thuviensach.vn

Chương 82: Ôn nhu

Lúc đến cảng Mã Nhĩ thì đã là buổi sáng .

Cha của bọn họ là Niếp Nhân Quân, tự mình ngồi trực thăng đến đón họ trở về .

Khi lúc hắn nhìn thấy hai đứa con mình trở về, trong hốc mắt đã ươn ướt, cơ hồ có thể dẫn dắt một quân đội chiến đấu với người Niếp môn.

Nhìn hai cái con hắn người đầy thương tích, một đứa trên mặt thì đã hoàn toàn không còn bình thường nhu trước nắm trong tay hết thảy mọi việc, khuôn mặt cực kỳ âm lãnh giống như Bắc Cực ngàn năm băng giá, còn một đứa khác cũng không còn kiệt ngạo bất tuân khí phách mười phần, nước mắt khô cạn có thể thấy hắn có chút suy sút, có chút uể oải như một con dã thú bị thương.

Nhìn hai đứa, lòng Niếp Nhân Quân vô cùng đau đớn .

Trên đường trở về, Niếp Tích tự gọi điện thoại về nhà, cũng không phải trong nhà không ai tiếp mà hắn sợ La Sâm giở trò, hắn còn đang nghĩ rằng mình vẫn còn bị cô lập ở Lạp Tư Duy Gia Tư, bị đuổi giết.

https://thuviensach.vn

Hắn thực ảo não, có lẽ hắn sớm phải lưu ý điểm này, thì sẽ không biến thành chật vật như vậy, bằng hữu hắn cũng sẽ không vì hắn mà chết, sớm biết rằng hắn đang trong thời kì nguy hiểm, hắn thật không nên để Ngải Tư cuốn vào chuyện này.

Tu Nguyệt biết là Ngải Tư đã chết, trong lòng cũng rất tiếc hận , tuy rằng trong thời gian ngắn cô tiếp xúc với tên mập ú đó nhưng cô biết hắn ở vị trí nào trong lòng Niếp Tích, ngay lúc buổi tối hôm trước Niếp Tích còn kể về tên mập béo đó , nói rất nhiều.

Niếp Nhân Quân ngồi xuống bên cạnh Niếp Tích đau lòng nhìn hắn, trong mắt vạn trượng hiền lành, trầm mặc một hồi, mở miệng nói:"Kỳ thật lúc hắn vì con mà hy sinh tính mạng mình, cũng là một loại may mắn, dù sao người kia còn sống sót mới là thống khổ nhất ."

Niếp Tích ngẩng đầu nâng hai con mắt nhìn cha mình, hắn có thêt hiểu được hàm nghĩa của cha biết cha tươi cười an ủi hắn, năm đó có cả mẹ hắn và có rất nhiều người vì cha hắn mà chết, cha thống khổ hắn cũng đã nhìn thấy .

Hôm nay ánh nắng trầm trọng, trong không khí tràn ngập một loại cảm giác rầu rĩ , sau khi mọi người cuống phi cơ, đều cảm thấy có một tia mê muội.

Lãnh Tang Thanh và Tu Nguyệt, tách hai anh em bọ họ ra cùng nhau đi nghỉ, nhưng ngủ vẫn bất an , còn lại ba cha con người kia cùng nhau đi tới

https://thuviensach.vn

thư phòng, Tần quản gia vì ba người pha cà phê.

Ba người ở trong phòng vẫn trầm mặc, tất cả mọi người biết rõ ngày mai chính là ngày thẩm phán Niếp môn , tức nghĩ là ngày mai tất cả ba cha con bọn họ sẽ đồng thời bị phán xét, xác định Niếp Nhân Thế chết sẽ là do La Sâm hại, và cùng với sự chú ý đặc biệt Isabella thế nhưng cũng là người đứng sau màn kịch này, vài chuyện này đều muốn từng bước từng bước đẩy bọn họ đến đường chết, nhưng bọn họ cũng không phải nhân vật tầm thường, ba cha con họ hợp lại luôn phát ra một cỗ cảm giác thâm sâu khó lường.

"Vừa mới cha nhận được một cuộc điện thoại, là Niếp Hoán gọi tới , hỏi các hai anh em con sao rồi, cũng tỏ vẻ đồng tình với hai đứa, nhưng cũng thất vọng." Niếp Nhân Quân đã mở miệng trước.

Niếp Ngân không có gì ngạc nhiên tự hồ đã đoán được trước, hắn biết rõ Niếp Hoán muốn làm cho La Sâm phải xuống địa ngục, so với tất cả mọi người càng thêm mãnh liệt.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con rời đi mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì? Niếp Hoán vì sao muốn giết La Sâm?" Niếp Tích hoàn toàn không biết gì về chuyện ở đây cả.

"Niếp Hoán biết là La Sâm giết chết cha hắn, cho nên lần trước mới cố ý để cho chúng ta chạy, cho chúng ta thời gian vài ngày dịu đi, nhưng Thanh Nhi lại bị người Niếp môn bắt lại, cũng là hắn cứu Thanh Nhi, đem cô trả lại cho anh, hắn nói điều kiện là chỉ cần chúng ta có giết La Sâm, hắn

https://thuviensach.vn

có thể cam đoan vào ngày thẩm phán chúng ta sẽ không sao." Niếp Ngân nói ngắn gọn khái quát kể cho Niếp Tích những chuyện quan trọng.

"Một người đứng đầu Niếp môn, ngay cả quản gia của mình cũng phải đối phó, cũng phải âm thầm cầu xin giúp đỡ sao?" Niếp Tích lạnh lừng nói một cậu, rồi lại nói tiếp:"Nếu hắn có năng lực có thể cam đoan ngay mai chúng ta sẽ không sao, chúng ta có thể gặp lại hắn bàn bạc chút không?"

Niếp Ngân nhíu mi, suy tư một chút, sự ngưng trọng trên khuôn mặt vẫn không giảm bớt:"Không thể được, La Sâm rất giảo hoạt, Thanh Nhi đã được cứu đi, hắn nhất định sẽ nghi ngờ."

Vừa dứt lời, Niếp Nhân Quân nện lên trên mặt bàn, tràn đầy phẫn ý đứng lên, lớn tiếng quát:"Tựa hồ không có biện pháp khác, chẳng lẽ đứng nhìn vậy sao, muốn đối phó với chúng ta không dễ dàng như vậy đâu, ngày mai chúng ta sẽ làm cho Niếp môn long trời lỡ đất!"

Sau đó hắn nhìn hai đứa con mình, nghiêm khắc nói:"Khả năng về sau các con chỉ có thể sống trong sự truy sát, nhưng nhất định phải sống thật tốt, đêm nay cha sẽ an bài tiễn hai đứa đi."

Niếp Ngân và Niếp Tích không chút kinh ngạc, bọn họ căn bản không để ý tới yêu cầu vừa rồi của cha, hai người đều cười lạnh một chút, trên mặt không hề có ý sợ hãi, bình tĩnh nhìn cha.

https://thuviensach.vn

"Những ngày truy sát? Về sau chúng ta hình như không được nghe cha kể về chuyện xưa nữa rồi, có khả năng cả đời em sẽ không thể nhập miên ! Dù sao cũng phải chết một lần , chúng ta tận tình nháo vào đi!"

https://thuviensach.vn

Chương 83: Lần đầu

"Ngân, em sẽ giống này nọ, sẽ giao cho anh." Đôi mắt Lãnh Tang Thanh kiên định bất đồng với sự quật cường.

Niếp Ngân ngẩn ra, lẳng lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Tang Thanh, trong đầu ngàn vạn suy nghĩ, hắn biết rõ ngày mai là ngày thẩm phán, hắn, em trai hắn và cả cha hắn đều phải cửu tử nhất sinh, hắn suy nghĩ thật lâu, hắn nên cùng cô sau buổi tối hôm này rồi sẽ phải càng ngày càng rời xa cô , hay hắn đẩy cô ra và nói những lới nói lạnh nhạt , hoàn toàn đóng vai một người tuyệt tình, làm cho đối phương hết hy vọng với mình không hề tiếc nuối mà rời xa hắn.

Hắn biết đây là phương thức tốt nhất, hắn có thể tưởng tượng ra chuyện sau này thế nào, nhưng hắn vẫn ích kỷ một hồi.

Hắn rất muốn lạnh lùng với cô, thản nhiên mà đối diện với cô gái này, nhưng hắn lại càng muốn thật sự rộng mở nội tâm mình, cùng cô lẳng lặng vượt qua cái đêm cuối cùng này.

"A? Là sao?" Hắn không nghĩ mình cũng có lúc ôn nhu như này.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh nhìn thẳng mắt hắn, không nói gì, đôi mắt dần dần hin lên một tầng hơi nước mê ly, dị thường mà lại mông lung gợi lên từng đợt sóng, hơi hơi cười cười, mỗi một cử động đối với hắn đều ngượng ngùng và xấu hổ, như ẩn như hiện khe khẽ , ở đây có hòm Pandora làm cho người ta mê muội, mà hình ảnh trước mắt Niếp Ngân bây giờ là hình ảnh đẹp nhất mà hắn đã thấy.

Sau đó cô cúi đầu, sợi tóc thản nhiên trượt qua cổ Niếp Ngân làm hắn ngửi được hương thơm quen thuộc, loại hương thơm này không thuộc về một loại nước hoa nào, mà là mùi thơm tự nhiện có trên người cô, mùi thơm man mát này Niếp Ngân ngửi thấy cùng giốn như lần trước, nội tâm hắn lại một lần nữa bị vén lên, lan tỏa toàn thân đến mỗi một tế bào muốn ngừng mà không được.

Cô đưa cánh tay ngọc trắng non lên cởi từng chiếc cúc áo, chậm rãi cởi từ trên xuống dưới, một đôi đầy đặn trí mạng lộ ra, núi non tuyệt mỹ theo hô hấp dồn dập của cô mà phập phồng , mỗi một lần cao thấp đều lơ đãng run run, mà mỗi một lần run run kia làm cho lòng Niếp Ngân nóng lên, cái khe núi đó của cô là nơi trí mạng, nơi đó làm cho người ta không thể kềm chế được ma lực, đó là một nơi mà làm cho máu của các nam nhân không thể không nôi trào, bao gồm cả Niếp Ngân.

Niếp Ngân có chút ngây dại, thậm chí trong lúc nhất thời hắn quên hô hấp, động tác của người kia làm thân thể như mãnh thú của hắn càng ngày càng không thể khống chế được, hắn thật sự khát vọng muốn phóng thích, dùng môi cẩn thận hôn qua mắt của cô, che đi cái chỗ làm lòng người say mê, môi hôn vào mắt cô, cằm cô, cổ cô và mỗi một tấc da thịt của cô, ở chỗ xương quai xanh lưu lại ân kí dục vọng của hắn, đem mặt chôn tại hai quả gò bông kia , hút hết những tinh hoa.....

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn biết, hắn ích kỷ cũng phải có điểm mấu chốt , hắn hung hăng nhắm mắt lại, suy nghĩ loạn như ma, thâm thở một hơi, ngay cả xoang mũi bên trong cũng run run, sau đó tay hắn rất nhanh cầm cái áo của Lãnh Tang Thanh, đem mỗi chiếc cúc áo cài trở lại.

"Đừng như vậy, em sẽ chịu thiệt ." Hắn nhíu lại ánh mắt thật nhanh, thanh âm có chút run run.

Lãnh Tang Thanh thâm tình nhìn Niếp Ngân, đôi mắt xúc động, làm cho thần kinh toàn thân Niếp Ngân lại một lần nữa bị khuyến đảo, không hề có lực chống đỡ, trên chóp mũi toát mồ hôi.

"Sao chứ, như vậy em lại bắt đầu lại lần nữa, nó vẫn đi theo em đến bây giờ, em vẫn thật bảo vệ , quý trọng , cũng không phải bởi vì anh trai nghiêm khắc quản giáo, mà bởi vì em sợ sẽ hối hận, hiện tại em nghĩ đem nó cho anh, bởi vì em sợ sẽ bỏ lỡ đêm nay, em sẽ hối hận." Lãnh Tang Thanh ôn nhu nói, mà lòng Niếp Ngân tự như châm.

Sau đó, cô đẩy Niếp Ngân lên chiếc giường mềm mại, cô nằm trên người hắn, giống như con rắn quấn quanh thân thể to lớn của hắn, vặn vẹo , nhưng lại hơi cứng ngắc, dù sao loại chuyện này đối với Lãnh Tang Thanh mà nói là rất trúc trắc .

Ngay lúc của cô hôn dọc theo hai má Niếp Ngân, cô ma sát thổn thức hắn, lúc cẩn thận tới gần về phía môi hắn, Niếp Ngân luôn rối rắm mà nhịn

https://thuviensach.vn

không được, hắn khẽ "hừm" một tiếng, giống như dã thú thở dốc, sau đó dùng thắt lưng chống đỡ, quay người đặt cô dưới thân mình, hai tay dùng sức xoa nắn lên ngực cô, vài cái cúc yếu đuối trên áo liền nhất thời bị bắn văng ra.

Ngực bị vặn đến dập nát, một đôi nở nang của cô trong nháy mắt hoàn toàn lộ ra, ở dưới thân Niếp Ngân lắc lắc lắc lắc, ngay sau đó thân hình cao lớn trực tiếp véo vào thân thể nhỏ bé của cô, đem cô hoàn toàn bao phủ dưới sự bao la hùng vĩ của mình !

"A!" Lãnh Tang Thanh kinh hô một tiếng, cô vừa nãy còn có chút bị lạc, lúc cô chưa kịp phản ứng lại, lưỡi của Niếp Ngân thừa dịp tiến vào thần tốc.

Hắn giữ lấy cánh hoa mềm mại của cô, quấn quýt lấy đôi môi của cô như người khát tìm được nguồn nước liều mạng hút lấy mật ngọt của cô, giống như muốn đem cô dung nhập vào máu. Điên cuồng mà kích tình, giống như bị châm hỏa, cả bốn tay chân hắn đều lưu động, kích tình như sóng to của hải đảo mà càn quét, trong nháy mắt bao phủ cô.

"Niếp, Niếp Ngân!" Bị hơi thở quen thuộc trên người hắn quanh quẩn làm cô dần dần trở nên vô lực, tâm, tuy rằng có chút kinh hoảng, nhưng chỗ sâu nhất trong thân thể kia lại vô cùng khát vọng.

Ngón tay thon dài của Niếp Ngân linh hoạt chui vào bên trong chiếc quần lót của cô, da thịt chỗ đó ươn ướt làm hắn càng thêm bốc cháy , hắn không hề cho cô thời gian chuẩn bị, thô bạo xé rách chiếc quần lót, dục vọng vô hạn ngón tà nịnh chui vào.

https://thuviensach.vn

Một trận tê dại rất nhanh lui tới toàn thân cô, chỗ đó của thân thể cô buộc chặt, mang theo một chút đau đớn.

"Ngân..... Có chút..... Có chút đau....." Lãnh Tang Thanh cắn môi, hai mắt mở ra nhìn hắn.

Niếp Ngân cưỡng chế mình thoáng tạm dừng một chút, đáy lòng nhất thời có cảm giác thương tiếc, ngẩng đầu nhìn cô nhíu lại đôi mày, chăm chú nhìn cô lại có chút men say, ôn nhu như thế này làm cho cô hơi hơi mất hồn, hô hấp cũng trở nên hít thở không thông.

"Thử chứa anh xem, anh sẽ không thương tổn em." Hắn cúi đầu nói một câu, dưới ban đêm này lại càng hiển nhu hòa.

Niếp Ngân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đem quần áo trên người cô cởi hết ra, ánh chăm chút nhìn vào thân thể mềm mại hoàn mỹ giống như một pho tượng nữ thần , ngón tay khẽ vuốt thân thể cô như trân bảo, tuyết trắng nõn nà, lung linh huyền ảo, xinh đẹp tượng như một đóa xuất thủy Bạch Liên, thân thể trắng nõn nhẵn nhụi lóe ra ánh sáng nhu hòa, hai vai gầy mà uyển chuyển, cánh tay như mềm mại, thân thể đầy đặn nhưng vòng eo như nhược liễu đón gió, tính cả chỗ cao cao nhô lên đẫy đà kia cùng với khuôn mặt xinh đẹp, da thịt non mềm trắng như tuyết , tạo thành những đường cong mượt mà bóng loáng, hiện ra một nữ nhân mê người xinh đẹp .

https://thuviensach.vn

Lập tức, hắn động tình không thể điều khiển được mà tự động cúi người xuống, bắt đầu hôn lên mỗi tấc mỗi tấc Lãnh Tang Thanh , môi hôn vào đôi hoa mật.

Bị cái loại cảm giác ướt át lại ôn này câu dẫn, Lãnh Tang Thanh tâm cả kinh, bàn tay nắm chặt, trong lúc nhất thời khuôn mặt nóng lên, xinh đẹp ửng hồng, tùy ý hắn hành động mà cô không động đậy.

https://thuviensach.vn

Chương 84: Giao nhờ

Đèn như chúc, trong phòng ánh sáng mập mờ, ánh sáng của bên ngoài chiếu vào một thân thể như pho tượng chạm ngọc được mài giũa đến mê người, da thịt trong suốt, bóng loáng mượt mà, đẹp vô cùng, giống như không có thật ở trước tầm mắt người.

Niếp Ngân không nghĩ sẽ để nhiều tham lam mà biểu hiện trên mặt, nhưng cô thật đẹp làm cho hắn say lòng không thôi, hắn cũng không nghĩ đến, ngày thường cô bị quần áo mặc vào che đi nhìn qua thì thấy thân thể nhỏ bé, nhưng bên trong lại cất giấu một thân thể mị hoặc như vậy.

Đầu lưỡi hắn liến mút nhanh ở trên da thịt Lãnh Tang Thanh , khẩn cấp chuyển đến bên đỉnh núi non bên kia, từ từ hút thẳng đến chỗ sâu nhất trong linh hồ cô, một bàn tay to khác ngang dọc thăm dò, cảm giác này vừa khổ sở lại vừa thoải mái, từng đợt kích thích cùng tê dại làm toàn thân cô hơi hơi khát vọng, khô nóng mà khổ sở.

Mặc dù Lãnh Tang Thanh cũng bất đắc dĩ phải chữa trị tới bộ phận kia, kiến thức không quá ít, nhưng chưa bao giờ trải qua người nào lại giống người đàn ông này to lớn thành thạo mà hữu lực cắn nuốt?

Cô vô lực nằm ở dưới thân hắn, khuôn mặt nhỏ kiều mỵ bởi vì ngượng ngùng cuốn hút mà hiện lên một tầng đỏ bừng, cánh hoa sưng đỏ , bên

https://thuviensach.vn

miệng lại không kiềm chế được mà thở dốc, hai tay gắt gao nắm chặt, hai chân thon dài bắt đầu bất an cựa quậy.

Nhìn Lãnh Tang Thanh ẩn nhẫn, khóe miệng Niếp Ngân giơ lên một chút liệt ý, loại nghênh(nghênh đón) dục mà xấu hổ này ở trong mắt hắn lại càng thêm dụ hoặc, ngực hắn không khỏi nảy lên một cỗ khô nóng, lập tức nhích người xuống, bàn tay to thô bạo cầm lấy hai chân cô, tách ra hướng tới mình, đầu lưỡi cực nóng, giống như con xà đang lo lắng mà thấy cửa vào nhà, uốn lượn chạy nhanh về phía cái động.

Lãnh Tang Thanh đột nhiên mở to hai mắt, theo bản năng muốn khép lại hai chân, nhưng cũng chỉ là phí công.

"A..... Này! Này..... Không, không thể!" Trong phút chốc vòng eo của Lãnh Tang Thanh căng thẳng, chỉ cảm thấy một cỗ ma lực thẳng đến lưng cô, cô liều mạng lắc đầu, loại tình tiết này là cô không hề nghĩ qua , muốn ngăn cản, lại phát hiện bên trong tiếng nói chỉ còn lại có tiếng rên rỉ vô lực , từng đợt sóng nhiệt đang xâm nhập tràn đầy vào từng cảm quan của cô, cô liều mạng vặn vẹo thân mình, nhưng không cách nào kháng cự lại sự dụ hoặc trí mạng này, hai má cô không khỏi phiếm hồng, chỉ cảm thấy thần trí càng lúc càng bay xa, toàn thân càng ngày càng nóng, tựa hồ hắn cố ý khơi mào cái nóng này.

"Thanh Nhi, anh muốn em!" Trong mắt Niếp Ngân đầy tơ máu hồng, khi hắn nói ra ba chữ này, trong nội tâm dục vọng gợn sóng, mà ba chữ này ở trong tai Lãnh Tang Thanh giống như có núi lửa phun trào bao la hùng vĩ.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Niếp Ngân cởi chiếc quần tam giác màu xám ra, thân thể tinh tráng có thể so với người mẫu, mau da ngăm đen cơ thể rắn chắc, hai chân thon dài hữu lực, mỗi một chỗ tản ra đều làm cho phái nữ phải thét chói tai !

Mặt Lãnh Tang Thanh hoàn toàn hồng rực, quay mặt qua chỗ khác, không dám nhình thẳng hắn, trong lòng lại bị thứ to lớn kiêu ngạo kia dọa đến khiếp sợ.

Niếp Ngân ôn nhu vuốt ve cô, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của cô quay lại, khóe môi nói một câu, ngay sau đó, cúi người xuống, bàn tay to nhanh chóng cầm lấy cái eo nhỏ của cô, thắt lưng dùng sức vọt vào.....

"A....." Lãnh Tang Thanh đột nhiên trừng lớn hai mắt, thình lình xảy ra nhanh chóng và đau đớn kịch liệt làm cho cô cơ hồ hôn mê bất tỉnh, trong nháy mắt thân thể của cô căng thẳng, lại không tự chủ được mà giãy dụa, đau thở ra tiếng, nước mắt không chịu thua chảy dòng dòng, chảy xuống đến khóe mắt, biến mất ở trên mái tóc .

Cho tới bây giờ cô cũng không biết, sẽ đau đến như vậy , sự to lớn cơ hồ xé cô ra thành hai nửa, chưa bao giờ cô nếm thử qua làm sao chụi đựng được sự to lớn mà trực tiếp xỏ xuyên như vậy, nhưng một tiếng trống làm tinh thần lại càng thêm hăng hái không cho cô cả thời gian thở dốc liền thật sâu đem cô chiếm cứ!

Bởi vì đau lòng, bởi vì thật sâu hắn cảm giác được cổ ấm áp kia, Niếp Ngân tràn ngập nhiệt tình rồi đột nhiên run rẩy một cái , hắn cúi đầu xuống, yêu thương nhưng càng hưng phấn khi nhìn chằm chằm ở dưới thân thể của

https://thuviensach.vn

cô, trên ga giường màu trắng giờ phút này bị dấu hiêu sự thuần khiết của cô nhiễm thành màu hồng, cái màu hồng màu đỏ kia được ánh trằng ngoài cửa sổ chiếu vào.

Trên giường, Lãnh Tang Thanh suy yếu , nước mắt cứ ồ ồ chảy xuống, thấm thấp vào ga giường, hương thơm nước mắt và máu hào vào trong không khí hỗn hợp lại, lại có một loại cảm giác khổ sở.

Cô gắt gao nhắm lại hai mắt, dùng giọng nói run run ưm nói:"Ngân, nhớ kỹ mỗi một tấc da thịt em, nhớ kỹ nó ở trong miệng anh, cảm giác nó ở trong lòng bàn tay, nhất định phải nhớ kỹ, bởi vì chúng chỉ thuộc về anh, vô luận lúc nào, vô luận anh ở nơi nào, thì nó chỉ có thể thuộc về anh!"

Thời gian, đột nhiên ngưng lại , hết thảy tựa hồ đều yên lặng.....

Niếp Ngân, toàn bộ thân thể vĩ ngạn đều cứng ngắc lại, như là một người máy, dưới ngọn đèn mỏng manh, có thể nhìn ra hắn rất xúc động, hốc mắt ướt áp có chút đỏ, nhưng ngay lập tức bị một tia ánh sao hoàn toàn che dấu.

"Hừ hừ hừ....." Một trận cười lạnh trầm thấp, thanh âm như vậy thật mê người, nhưng lại dọa người, hắn dịu dàng nâng Lãnh Tang Thanh lên, thâm tình trong mắt có thể bao phủ đại lục trên thế giới:"Em cũng hãy nhớ kỹ, vì em, ngày mai anh nhất định sẽ sống , chỉ vì em!"

https://thuviensach.vn

Trong giọng nói này, có làm cho người ta không thể cự tuyệt và rất tin tưởng không chút nghi ngờ gì, ngay sau đó, hắn lại một lần nữa đói khát như dã thú tiến lên.

Giờ khắc này, Lãnh Tang Thanh giống như thạch hóa, hai mắt mở thật to , ngón tay ngọc không tự giác ở nằm lấy sợ tóc của điên Niếp Ngân đang điên cuồng xuyên qua , trong nội tâm có cảm giác không hiểu nổi muốn khóc, đúng vậy, người đàn ông này vĩ đại như vậy, người đàn ông này nói nói rồi thì sẽ làm được , vì người đàn ông này, cô có thể trả giá tất cả.

Có lẽ là bởi vì nghe được lời nói này của Niếp Ngân, sự đau đớn này của cô dần dần tản đi, tay ôm hắn, mỗi một lần hắn lại điên cuồng hơn, khiến cho cô càng lúc càng không kềm chế được, theo bản năng lớn tiếng ngân nga.

"Ngân..... Ôm chặt em! Ôm chặt em....."

Bàn tay bé nhỏ xanh xao ôm lấy hai vai cường tráng của Niếp Ngân, theo từng nhịp mãnh liệt xuất nhập của hắn, móng tay của cô cơ hồ đều khảm vào bên trong da thịt hắn.

Loại âm thanh khát cầu này lại thêm hàm xúc nồng hậu thở dốc, không thể nghi ngờ gì nó làm cho dục vọng trong cơ thể Niếp Ngân bay lên cao, hắn nâng hai chân của cô lên, thuận thế đem cô đặt ở thân dưới, hắn giống như một con chim hùng ưng, mỗi một lần tiến vào điều như đang hủy diệt.

https://thuviensach.vn

Loại hủy diệt này đánh vào sâu trong nhị hoa cơ thể của Lãnh Tang Thanh, thân thể mãnh liệt run run , cô chỉ cảm thấy mỗi một lỗ chân lông toàn thân mình đều đang ở bị một cỗ hủy diệt tính bành trướng ra, sau đó chật ních, sau đó lại buông ra, cảm giác này thân thể cô còn chưa hấp thụ thì tiếp theo đã bị thứ đó vọt vào.

Cô rốt cuộc không thể tỉnh, linh hồn sớm đã bay lên chín từng mây, cô dần dần cảm giác trong cơ thể có một loại hỏa diệm làm cho người ta muốn ngừng mà không được, chỉ có thể theo từng tiết tấu luật động của hắn, một chút một chút lan tràn toàn thân, tốc độ lan tràn càng đến càng nhanh, cô cảm giác được đoàn hỏa diễm này sẽ lập tức ở trong cơ thể cô phun trào , giờ phút này cô muốn đè nén khoái cảm xuống, cô bối rối bắt lấy cổ hắn, trước đó ngân hô một tiếng, thiên địa xoay tròn.....

Mà Niếp Ngân không vội không nóng nảy thở dốc ra tiếng, tựa hồ ở nói cho cô bây giờ mới chỉ là bắt đầu.....

https://thuviensach.vn

Chương 85: Ngày thẩm phán

Mây mưa qua đi, một mảnh hỗn độn.

Lãnh Tang Thanh đã mệt đến mức ngất đi, sau khi kết thúc không đến ba mươi giây, cô nặng nề thiếp đi đi vào mộng đẹp, căn bản không còn suecs lực mà bận tâm đến tư thế ngủ của mình, thậm chí ngay cả chăn còn không có đắp, đúng vậy, cô quá mệt mỏi .

Ngọn đèn u ám, Niếp Ngân ngồi ở bên giường, thâm tình đứng ở trước cửa nhìn cô, nhìn giống như một đứa trẻ mới sinh, cô xinh đẹp quyến rũ như rượi ngon, có thể cho người quên mất sự phiền não hiện tại, thậm chí có thể nghiện, bất đồng là, rượi làm say người, mà cô là làm say tâm.

Lãnh Tang Thanh trở lên mệt như vậy, cũng không phải là Niếp Ngân không thương tiếc, cũng không phải là hắn khó có thể điều khiển được dục hỏa hừng hực của mình, mà là hắn cố ý làm như vậy .

Hắn lấy tay nhẹ nhành vuốt ve má Lãnh Tang Thanh từ từ vốt xuống dưới, một loại cảm xúc ẩn nhẫn không hiểu nổi trong lòng hắn tự dung xuất hiện, hắn cúi người xuống, hôn thậy sâu vào trán cô một chút, sau đó cầm khăn tay lau thân thể cho cô, rồi hắn lấy chăn đắp lên cho cô.

https://thuviensach.vn

Rót một ly hồng rượu, đóng lại tủ, Niếp Ngân đi tới phía trước cửa sổ, chậm rãi nặng nề ngắn nhìn bức màn, ánh trăng là sáng nhất .

Ngày mai chỉ mong ánh mặt trời sẽ chói lên một chút , rất có thể ngày mai là ngày hắn nhìn thấy ánh nắng là lần cuối cùng , kỳ thật lúc hắn bắt đầu làm sát thủ, Niếp Ngân cũng đã coi sinh tử thật rất phai nhạt, mỗi một lần thi hành nhiệm vụ, tỉ lệ sống hay chết đều chiếm một nửa, kỹ năng đã thành thạo, bình tĩnh và tự phán đoán, có lúc còn lấy mạng sống mình ra để thử, nhưng lúc đối mặt với những thứ nguy hiểm kia hắn luôn chiến thắng, hắn muốn chết hết thảy đều là uổng công, cho nên hắn căn bản không có hội chết.

Nhưng hiện tại, hắn thật sự hy vọng mình có thể sống sót, hắn thật sự rất muốn sống để nhìn thấy nụ cười của cô gái kia, muốn được ghe nghe nhiều giọng nói như oanh của cô, còn có thể cảm nhận được khi hắn hôn cô hôn lên da thịt cô, mùi vị làm say lòng người.....

Niếp Ngân biết hắn luôn lưu luyến cô , nhưng một loại rối rắm chậm rãi bừng lên, hắn còn xứng làm chủ thượng BABY-M nữa sao? Hắn còn xứng làm sát thủ sao? Thân là sát thủ nguyên tắc cơ bản là đối với mạng sống của mình không còn quan trọng, tâm ngoan, quyết đoán, bình tĩnh, vô tạp niệm(ko được vấn vương nhiều thứ), tất cả đã là thói quen trong cuộc sống của hắn, vài ngày ngắn ngủi tại đây liền tại có một cô gái xuất hiện làm hắn trầm luân .

Hắn cười khổ một tiếng, sau đó một hơi uống hết chén hồng rượu.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên , khóe mắt hắn lưu ý đến một cái bóng đen ở cửa phía dưới khe hở sau cánh cửa, tuy đi vội vàng nhưng không có tiếng bước chân.

Hắn buông chén rượu, mặc thêm áo ngủ, đi ra cửa phòng.

Trên hành lang ngoài cửa, Niếp Tích dường như không có chuyện gì đi tới phía cửa, nghe thấy âm thanh mở của hắn cũng quay đầu lại.

"Còn chưa ngủ, anh." Trong tay hắn đang cầm một điếu xì gà, hít sâu một hơi, khuôn mặt thiện cảm.

"Ừ, vậy còn em?" Niếp Ngân bình thản đáp lại một câu.

"Vừa mới ngủ không được, gọi người mang đồi ăn khuya, em hỏi cha có ăn không thì cha không ăn." Niếp Tích giương khóe môi, nhưng có thể nhận thấy được một tia xấu hổ, sau đó hắn bồi thêm một câu:"Cùng nhau đi chứ?"

"Không được, đi ngủ sớm một chút đi." Niếp Ngân cự tuyệt lời hắn mời.

Niếp Tích nhún vai, xoay người tránh ra , đưa lưng về phía anh trai, nâng tay lên để ở giữa không trung lắc lắc.

https://thuviensach.vn

Nhìn nhìn bóng dáng hắn, Niếp Ngân lại đem tầm mắt chuyển dời đi sang chỗ khác, nhìn phân tán thành một đống khói bụi, hơn nữa tràn ngập yên vị, hắn hiểu được dấu vết này không phải đi ngang là qua có thể lưu lại.

Buổi sáng không có ánh mặt trời, mây đen dầy đặc, nặng nề mà phủ lên bầu trời của một đất nước, giống như tùy tùy vào cảm xúc cảu con người.

Đi trên đường làm người ta hít thở không thông, kéo dài trên đường, có mọi người thể biết được ngọn nguồn của áp lực này, ngay cả không khí bên trong Niếp môn tựa hồ cũng là màu đen .

Hôm nay, người hầu của Niếp môn của ngày hôm này so với ngày xưa càng thêm bận rộn, bởi vì hôm nay phải chuẩn bị cho rất nhiều chuyện, nhưng mà không có ồn ào náo động như ngày xưa, miêng mỗi người đều ngậm, trừ bỏ ngẫu nhiên có người sụt sịt, thì chẳng ai nói điều gì .

Thủy áp suối phun tựa hồ không quá mức, cột nước bình thường không có cao như vậy, tuy rằng không biểu hiện ra ngoài, nhưng làm cho lòng người ta thực khó chịu.

Suối phun cách đó không xa trên mặt cỏ, Niếp Hoán ngồi ở trên xe lăn , trầm trọng nhìn lên bầu trời, trong ánh mắt đọng lại mây đen dày đặc của bầu trời.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt hắn so với mấy ngày trước đã tốt hơn rất nhiều, trên người cũng không có mang nhiều y dụng (dụng cụ y học), máy trợ tim trên xe lăn đã được gỡ xuống , cả người lại phát ra khí phách, nhưng người không cảm thấy thoải mái.

La Sâm quản gia đứng ở phía sau hắn, rất nho nhã.

"Chủ nhân, có chút gió , chúng ta vẫn là đi về trước đi." Hắn cúi that lưng xuống , cực kỳ tôn kính nói, nhưng đằng sau lại là gian trá, ngoan độc, lúc này hắn chôn dấu tất cả mọi thứ đề không có dấu vết.

Niếp Hoán không hề động, vẫn như cũ nhìn thẳng bầu trời, một lát sau mới chậm rãi mở miệng, tiếng nói có chút áp lực:"Chủ nhân? Xưng hô này không phải ông phải nên nói với cha tôi sao?"

La Sâm quản gia mặt trầm xuống , hô hấp có vài phần khóc thút thít:"Đúng vậy, Niếp tiên sinh sinh ngày trước đối với tôi như người nhà, tôi đã sớm đem số phận mình giao cho ngài ấy , ông ấy là chủ nhân vĩnh viễn của tôi, ngài là con của Niếp tiên sinh, cũng là người tôi chăm sóc từ bé , cho nên ngài ở lòng tôi lý từ lâu cũng là chủ nhân, tôi mang cả đời này để phụng dưỡng ngài, nhiều năm qua báo lại đáp của Niếp tiên sinh như vậy đối với tôi rất nhiều ân tình."

Niếp Hoán hoàn toàn thờ ơ, sau đó chậm rãi hỏi:"Hôm nay là ngày thẩm phán, ông có tính toán gì không?"

https://thuviensach.vn

Đáy mắt La Sâm quản gia hiện lên một tia ánh sao, hung tợn nói:"Giết người thì đền mạng! Một nhà Niếp Nhân Quân tàn nhẫn sát hại Niếp tiên sinh như vậy, la sâm tôi cho dù là phải chết , cũng muốn vì Niếp tiên sinh mà báo thù."

Niếp Hoán cười khổ một tiếng, thật dài thở dài:"Không không không, tính mạng của khôn được mất, đối Niếp môn mà nói, ông là người rất quan trọng."

Hả? Trong đầu La Sâm quản gia dâng lên một tia cảnh giác, hắn rõ ràng nghe ra những lời này tựa hồ là hắn có hàm nghĩa, hắn không nói gì, chính lẳng lặng nhìn Niếp Hoán trước mắt, trong ánh mắt tràn ngập suy tư.

Niếp Hoán cũng đã nhận ra phản ứng của hắn, chậm rãi chuyển xe lăn, cười cười với La Sâm quản gia , giải thích nói:"Không cần nghĩ nhiều, tôi không có ý gì đâu, tôi chỉ là nói ông còn phải sống để chiếu cố tôi, tương lai còn giúp tôi gánh vác chuyện lớn nhỏ của Niếp môn, ông ở bên cha tôi nhiều năm như vậy, nhất định có rất nhiều kinh nghiệm."

La Sâm quản gia chạy nhanh làm cái lễ, vội vàng nói:"Chủ nhân, ngài hiểu lầm , tôi không có nghĩ nhiều, chủ nhân tài hoa như vậy, khẳng định có thể đem Niếp môn mai sau so với Niếp môn ngày trước mà Niếp tiên sinh cai quản sẽ mạnh hơn , tôi cũng sẽ luôn ở bên ngài ."

Phía sau, cửa lớn của Niếp môn chậm rãi mở ra , hai lượng thuần màu đen Tân Lợi đi vào, xuyên qua cửa kính của xe , có thể thấy rõ có là Niếp

https://thuviensach.vn

Nhân Nghĩa.

"Sớm như vậy, thật đúng là nhanh a." Niếp Hoán nói một tiếng, tiếp theo giơ tay lên, ý bảo La Sâm quản gia đi mình về.

https://thuviensach.vn

Chương 86 : Ngoài ý muốn của mọi người.

Buổi sáng mười giờ .

Bầu trời vẫn nặng trịch như cũ, mây đen trên trời như liều mạng ép lại gần nhau đã không còn mềm mại, phiêu dật, bây giờ nó hoàn toàn như một khối thạch lớn, nhìn qua tự hồ như nó muốn áp xuống đất.

Không có mưa, không có tiếng sấm, chỉ ngẫu nhiên khỉnh thoảng có một cơm gió buồn, chim chóc không kêu, yên lặng như đã chết, yên lặng này thật giống như ngày tận thế của mai sau.

Hôi hấp của mọi người đều như khó khăn , trong đó thân thể mọi người dơ bẩn giống bùn .

Mọi người trong gia tộc Niếp môn cũng chẳng khác nhau là mấy , rải rác phân bố ở đình viện và các vị trí, trong lòng mỗi người đều có kế hoạch của riêng mình, dù sao hôm nay Niếp môn sẽ có một đại thay đổi, trên mặt mỗi người đều rất trầm trọng.

Đương nhiên, trừ Niếp Nhân Hằng cái tên không biết trời cao đất rộng đó, hắn giương nanh múa vuốt cùng với đứa con mình cuồng rầm rĩ.

https://thuviensach.vn

Giữ bể phun nước , một mình Niếp Thâm lẳng lặng đứng ở nơi đó, hắn vẫn ở cái bể phun nước này là có chú ý, nhưng hôm nay nước không quá chừng, nước phun ra cũng không hiệu quả tốt lắm, điều này làm cho hắn không không thích và xuất hiện một tia táo bạo.

Đi quanh cái hồ một một vòng, cũng không phát hiện cái gì vấn đề, hắn ngồi xổm xuống cạnh cái bảng tổng quảt bản đồ bên cạnh, nhìn chằm chằm bảng chỉ dẫn phức tạp đó nửa ngày, nhưng hắn xem thứ phức tạp này không hiểu gì cả, đơn giản nâng một cái chậu hoa bên cạnh lên, hung hăng vứt nó xuống.

"Sao vậy? Nếu không thể hiểu nổi thứ gì đó, thì sẽ hủy diệt nó sao?" La Sâm quản gia bước đến thong thả , chậm rãi đi tới.

Niếp Thâm ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, mặt không chút thay đổi, nhìn thấy La Sâm, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

La Sâm quản gia vội vàng nói một câu:"Hy vọng hôm nay có hủy diệt cả một nhà Niếp Ngân, đây đều là vì mọi người, tin tưởng tôi."

Thế nhưng trong con mắt La Sâm có một tia thần sắc khác thường.

Niếp Thâm không có quay đầu, dừng bước, lộ ra khí ngữ băng hàn, bình tĩnh nói:"Hy vọng ông có thể biết rõ thân phận mình, ông từ bao giờ đã có tư cách như vậy nói chuyện với tôt ." Nói xong, hắn rời khỏi nơi đó.

https://thuviensach.vn

La Sâm đứng ở tại chỗ, ánh mắt trói chặt, tia khác thường trong mắt kia càng thêm rõ ràng , nhìn thẳng bóng dáng Niếp Thâm, thở dài.

Tấm thép cửa lớn của Niếp môn mở ra, lực lượng thâm sắc (nguyên văn. m.n có thể nghĩ là giống vệ sĩ là đc) Lao Tư Lai Tư chậm rãi tiến vào, những người đi đầu trên xe tất cả đều lưu loát nhanh chóng xuống xe, tổng cộng hơn hai mươi người, toàn bộ mặc tây trang màu đen, kính đen, râu rậm đầy bên miệng, cuối cùng, một người cửa mở ra, Niếp Nhân Quân cầm đầu chiếc xe kia đi xuống dưới.

"Niếp Nhân Quân đến ....." Mọi người đều chuyển chú ý qua trên người hắn, sau khi nhìn qua cũng kinh ngạc ,"Hai đưa con của hắn đâu?"

Niếp Nhân Quân mặt bình tĩnh, mắt bình tĩnh nhìn mọi người , khóe miệng hạ xuống, nhìn quét qua một vòng cả tòa nhà, trong ánh mắt lộ ra sắc bén vô tận, cuối cùng hắn chậm rãi đi tới bên cạnh La Sâm quản gia.

"Niếp Nhân Quân tiên sinh, ngài đã tới, mời bên này." Diễn hay là muốn diễn , La Sâm quản gia âm hiểm cười, làm cái lễ với Niếp Nhân Quân , sau đó hắn nhìn về phía hơn hai mươi người kia , nhưng không nhìn thấy Niếp Ngân và Niếp Tích, trong mắt hắn hiện ra sự nghi ngờ mãnh liệt, hỏi tiếp một câu:"Ngân thiếu gia và Tích thiếu gia chưa có tới sao?"

Niếp Nhân Quân để qua hắn áo, ánh mắt như muốn ăn thịt người nhìn hắn:"Chẳng lẽ ông không biết gì sao?"

https://thuviensach.vn

La Sâm quản gia giả bộ một khuôn mặt vô tội, khó hiểu lắc đầu, nhưng đáy mắt lại hiện lên một chút mừng thầm.

Bởi vì người chết quá nhiều, hơn nữa toàn bộ mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi, cho nên phía bên cánh sát Lạp Tư Duy Gia Tư đến bây giờ còn chưa hoàn toàn phân biệt được thân phận người chết là ai, bất quá xem ra, bên trong chỗ thi thể hẳn là có Niếp Ngân và Niếp Tích . Nghĩ đến đây, trong lòng La Sâm quản gia càng thêm kiên định .

Sau đó, Niếp Nhân Quân đẩy La Sâm quản gia, lập tức đến vào trong phòng , ở đó Niếp Nhân Hằng lại nghênh ngang chào đón.

"Ha ha ha, cái ông lão gia vô dụng này, thi thể của ông vẫn vô dụng như thế sao, cần đến hơn hai mươi người giúp ?" Nước bọt hắn vẩy ra, làm cho không khí xung quanh đều ô nhiễm .

Niếp Nhân Quân không để ý hắn, tiếp tục đi về phía trước, mà Niếp Nhân Hằng lại đi theo chặn trước mặt hắn, nói:"Nghĩ đến phải đem hai cái con mình tiễn bước, bọn họ vừa chết rồi sao? Đây chính là bất hòa gia quy ."

Niếp Nhân Quân liếc mắt trừng hắn một cái, hung tợn nói:"Ta khuyên ngươi hôm nay không nên chọc ta, nếu không ta sẽ không cẩn thận giết ngươi đấy." Nói xong, hiên ngang đi qua Niếp Nhân Hằng, hắn một mình đi vào phòng, hơn hai mươi người mặc đồ đen kia thì bị ngăn ở ngoài cửa.

https://thuviensach.vn

Niếp môn có một gian phòng chuyên xử lí chuyện trong nhà, tên là chính đường, lạnh lùng mà trang nghiêm, bố trí có chút giống pháp trường, nhưng mà là phát trường kim bích huy hoàng.

Niếp Nhân Quân ngồi chỗ quan trọng trong phòng, đối diện cái bàn dài, trong gia tộc này hắn là trưởng sự nhân, một số tí vãn bối(*vãn bối là: từ những người trẻ xưng hô với người đi trước.) thân thuộc khác cùng ngồi xung quanh hắn, bên cạnh Niếp Nhân Quân có tám dáng người khôi ngô to cao đứng bên cạnh, nhưng những người này không phải là người của hắn, mà là để đối phó với người của hắn, cách góc sáng sủa đó không xa còn có vài thân áo dài màu trắng, chính là bộ bác sĩ , trong tay bọn họ là cái ống tiêm dài, trong ống tiêm là tình hóa nột, tình hóa giáp vật hỗn hợp , có thể gây chết người là không làm đau, đó là Niếp môn đã sớm chuẩn bị trước, cho dù là phạm vào gia quy ngập trời , chết cũng không được gây thương tích, chết cũng phải chết một cách cao quý .(trời ơi không khác gì gia tộc tiền cổ)*

Nhưng trong lòng Niếp Nhân Quân không có chút cảm kích, hắn phẫn nộ nhìn người đối diện, biểu tình cực kỳ âm trầm.

Các chưởng sự nhân cũng đều không nói gì, bọn họ đang chờ Niếp Hoán mở miệng trước, dù sao đây cũng là quy củ.

Trong phòng lặng im một hồi, Niếp Hoán hít thật sâu vào một hơi, nhắm chặt mắt, nhưng khí nhìn Niếp Nhân Quân lại toát ra vẻ thê lương bất đắc dĩ.

https://thuviensach.vn

"Cho ông thời gian vài ngày, ông đã tìm được công đạo sao?" Hắn nói với tốc độ rất chậm, tiếng nói vẫn khàn khàn như cũ.

Niếp Nhân Quân nhìn hắn, không nói gì, mà khóe mắt có thể thấy hắn đang đảo về hướng phía sau Niếp Hoán là La Sâm quản gia, khóe miệng nhẹ nhàng tạo nên một nụ cười gian trá.

"Niếp Ngân và Niếp Tích vì sao còn chưa tới? Ông cho là bọn họ không đến là có thể an toàn sao? Đây là trái với gia quy ." Niếp Hoán lại nói, sự uy nghiêm trong ánh mắt hắn giống hệt cha.

Niếp Nhân Quân rất nhanh nắm lấy hai đấm, nhìn chằm chằm mọi người, hung hăng nói một câu:"Trước đó, ta muốn biết, hai đứa con ta chết, đến tột cùng là các ngươi ai làm !"

https://thuviensach.vn

Chương 87: Niếp Nhân Quân không thuận

Bức màn xa hoa tơ vàng nặng chịch, ở cao trên cửa sổ sát đất phía trước, chặn kín ánh nắng bên ngoài, huống chi hôm nay bên ngoài lại không có ánh sáng.

Lãnh Tang Thanh chậm chậm lật người, cái chăn còn có mùi mồ hôi, cô cảm thấy mình ngủ đã lâu , nhưng thân thể vẫn mỏi mệt như vậy, cơ thể toàn thân đều đau nhức .

Hai mắt của cô chậm rãi hơi hơi mở mắt ra, cảm thấy cái mi mắt kia nặng hơn mọi ngày.

Trong phòng vẫn tối đen như mực , cho nên hiện tại cô không có cảm giác hiện tại là ban ngày , nhưng cô có thể cảm giác được cái giường lớn chỉ còn chỉ còn lại mình mình, cô mở mắt mạnh, không còn buồn ngủ .

Lấy tay dò xét tham chỗ ngủ của Niếp Ngân , hắn quả thực đã không còn.

Nàng giật mình lập tức theo trên giường ngồi dậy, một đôi mắt to chớp chớp Như Nguyệt nha bình thường, hai mắt bên trong kia vừa mới tỉnh ngủ

https://thuviensach.vn

sương mù hoàn toàn không thấy, trong suốt trung lộ ra lo lắng sợ hãi.

Cô nhìn lên đầu giường, nhìn thấy cái đồng hồ treo trên tường, bây giờ đã là mười một giờ , cô không khỏi hút một ngụm lãnh khí, nhảy xuống giường, vén bức màn lên, trên bầu trời ngoài cửa sổ kia hơi trắng bệch đập vào mắt cô, tuy bên ngoài không có nắng, nhưng có thể nhìn ra được thời gian thật sự đã tới buổi trưa .

Cô quay đầu lại, cầm lấy chiếc áo ngủ của mình, mặc lung tung ở trên người, không bận tâm tới tóc tai mình bù xù, vội vàng chạy ra cửa phòng.

"Niếp Ngân! Niếp Ngân....." Chạy xuống dưới lầy , hét to .

Trong nháy mắt cô biết Niếp Ngân đã tới Niếp môn , để cô ở đây không muốn đem cô đi theo, nhưng cô vẫn liều mạng vừa chạy vừa hô, chỉ có Thượng Đế mới biết giờ phút này cô muốn gặp người đàn ông của mình tới mức nào.

Chạy ra khỏi cửa, đến đình viện, trong đình viện rất ít người, cô liếc mắt một cái liền thấy được mặt cổ phía trước, nhìn ra phương xa thấy được Tần quản gia.

"Chú Tần!" Lãnh Tang Thanh lớn tiếng kêu, chạy tới bên Tần quản gia.

Thân thể Tần quản gia run lên, vội vàng lấy tay lau trên mặt vài cái, xoay người, cố gượng cười với Lãnh Tang Thanh, cũng làm cái lễ:"Lãnh

https://thuviensach.vn

tiểu thư, cô tỉnh rồi."

Lãnh Tang Thanh không để ý hắn cúi đầu chào mình, mà giờ phút này lòng cô nóng như lửa đốt, đi lên cầm đầu vai Tần quản gia , sốt ruột lay lay :"Niếp Ngân đâu? Bọn họ đã đi đến Niếp môn rồi sao?"

Mặt Tần quản gia trầm xuống, nhíu lại mi, hai mắt sưng đỏ, một cỗ chua xót lại một lần nữa nổi lên, biểu tình làm cho người ta nhìn cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

"Ừ." Hắn chỉ trả lời một chữ.

Lãnh Tang Thanh dừng lại động tác, nước mắt chảy ra như vỡ đê, tuy rằng cô đã biết Niếp Ngân đã đi, nhưng nghe được lời này, trong lòng giống như bị xé rách .

Tần quản gia không có khuyên nhủ Lãnh Tang Thanh , bởi vì tâm tình của hắn giờ đây cũng không tốt, hắn cúi đầu, tận lực duy trì bình tĩnh, có chút nghẹn ngào nói với Lãnh Tang Thanh :"Ngân thiếu gia có nói quá, sau khi Lãnh tiểu thư tỉnh lại phải nghĩ mọi biện pháp đưa Lãnh tiểu thư rời đi nơi này, hai ngày sau sẽ đi tìm cô, nếu đến lúc đó không có nhìn thấy cậu ấy..... Nếu đến lúc đó không có nhìn thấy cậu ấy, Ngân thiếu gia hy vọng Lãnh tiểu thư có thể vĩnh viễn nhớ kỹ cậu ấy ở trong lòng."

Một trận gió trầm đi quá, cỏ xanh đều bị ép ngã xuống, giờ phút này trong đầu Lãnh Tang Thanh giống như hiện lên trận sấm sét, nháy mắt nổ

https://thuviensach.vn

tung, lập tức tan nát, cô ngã xuống.

Tần quản gia vội vàng đỡ lấy Lãnh Tang Thanh, Lãnh Tang Thanh đẩy hắn ra, lảo đảo đi trên mặt đất vài bước, run run đứng lên, khuôn mặt như muốn dọa người.

"Không..... Không được, tôi muốn đi tìm anh ấy! Tôi muốn đi tìm anh ấy!" Giọng nói của Lãnh Tang Thanh lộ ra tuyệt vọng cùng đông lạnh, lay động về phía trước.

Tần quản gia đi lên từng bước, kéo cánh tay Lãnh Tang Thanh lại, hắn cũng đã khóc không thành tiếng:"Không thể! Lãnh tiểu thư. Nơi đó rất nguy hiểm . Ngân thiếu gia lúc gần đi đã nhắc nhở qua phải đưa cô rời khỏi nơi này, đó là lời cậu ấy nhắc nhở cuối cùng, bất chấp như thế nào cô cũng phải hoàn thành tâm nguyện của cậu ấy."

Cũng không biết từ đâu cô có khí lực lớn như vậy, thân thể nhỏ bé của Lãnh Tang Thanh đẩy Tần quản gia ra, ngã ngồi trên mặt đất:"Cái gì mà cuối cùng..... Không phải cuối cùng! Nhất định không phải cuối cùng! Anh đã nói ..... Anh đấy đã nói ....."

Sau đó, rất nhanh, vội vàng chạy tới cửa biệt thự.

Tuy rằng bi thương đến cực độ, nhưng cô vẫn là còn sót lại một tia bình tĩnh tự hỏi, cô biết mình không thể một mình mà đi tới, như vậy sẽ càng thêm gánh nặng cho Niếp Ngân.

https://thuviensach.vn

Đi vào trong phòng, cô cầm lấy điện thoại, muốn tìm người tới cứu Niếp Ngân, phản ứng đầu tiên của cô là anh cả Lãnh Thiên Dục, nhưng phiên đến đại ca số điện thoại thượng, cô vừa định ấn nhưng lập tức ngừng lại, một loại cảm xúc mãnh liệt toát ra.

Xác thực, cô hiểu anh mình, hơn nữa lần trước cô còn biết anh cả của mình với Niếp Ngân có ân oán rối rắm gì đó, bây giờ cô gọi cho đại ca, đại ca đến rồi sẽ cứu Niếp Ngân hay là sẽ trực tiếp mạnh mẽ đữa cô mang về, trong lòng cô không dám cam đoan.

Mọi việc không thể có một lát chần chờ, sau đó cô nhanh chóng quyết định , tìm số của Cung Quý Dương, không chút di dự ấn xuống.

"Uy! Thanh Nhi sao!" Âm thanh điện thoại bên kia truyền tới giọng nói lo lắng.

"Quý dương ca....."

"Cái gì? Niếp Ngân và Niếp Tích đã chết!"

Mọi người trong phòng đều ồ lên, những lời này của Niếp Nhân Quân nói đều là ngoài dự kiến của bọn họ, cũng bao gồm cả La Sâm quản gia, tuy

https://thuviensach.vn

rằng hắn biết rõ mọi chuyện, nhưng khi nghe được cậu này, trong lòng vẫn không khỏi kinh ngạc.

"Yêu! Các ngươi lên trời với nhau àm đoàn tụ nhé, đều mời chúng ta ra tay sao , xem ra hôm nay lão gia hỏa ngươi cũng sẽ phải chết không thể nghi ngờ a!" Niếp Nhân Hằng trừng lớn hai mắt, kiêu ngạo cảm làm cho người ta hận không thể lập tức một súng bắn tung đầu hắn.

Niếp Nhân Quân dùng khóe mắt liếc hắn một cái, không để ý đến hắn, cười lạnh một tiếng:"Hừ hừ, muốn ta chết thực dễ dàng, ta hiện tại cũng chưa thể đi gặp hai đứa nó được, Niếp Nhân Thế chết đến tột cùng mà ta lại không có vấn đề gì, các vị rất biết rõ, nhưng trước tiên ta phải giải quyết chuyện hai đứa con trai đã."

La Sâm ở phía sau Niếp Hoán nhìn chằm chằm Niếp Nhân Quân ở đối diện, trong mắt không hờn giận, hắn âm thầm đưa một ánh mắt cho Isabella và Niếp Nhân Nghĩa.

"Niếp Ngân và Niếp Tích chết, ta cũng thật đáng tiếc, nhưng hôm nay ở trong này xử lí chuyện thì không phải chuyện này, nếu ngươi bị phạt (chết), Niếp môn cũng nhất định sẽ thay ngươi phụ trách chuyện này , ngươi có thể yên tâm."Isabella lập tức đem chuyện có xoay trở về.

Niếp Nhân Quân nhíu mi, tựa hồ có chút cảm giác không tốt, vừa muốn mở miệng, lại nghe bên kia có một tiếng kêu rên.

https://thuviensach.vn

"Đại ca! Ngươi đối Niếp môn cống hiến nhiều như vậy, cứ như vậy mà chết thảm đi, hôm nay vô luận như thế nào cũng phải trả lại anh công lí." Niếp Nhân Nghĩa kích động đứng lên, trong thanh âm mang theo một tia khóc nức nở.

Isabella cùng Niếp Nhân Nghĩa kẻ xướng người hoạ(có người nêu lên ắt có người ủng hộ, kẻ xướng người họa ắt sẽ thành công), rất nhanh liền đem hướng chú ý của mọi người rời đi), xoay lại chủ đề hôm nay, Niếp Nhân Quân trừng lớn hai mắt, rất nhanh nắm hai đấm, biểu tình cực vội vàng xao động, không biết phải làm sao.

La Sâm quản gia nhìn hắn, trong mắt lộ vẻ đắc ý.

https://thuviensach.vn

Chương 88 : Phạt

Hôm nay tuyệt sẽ không phải ngày thuận lợi.

Niếp Nhân Quân biết, La Sâm quản gia cũng biết.

Tuy rằng theo lời nói của Niếp Nhân Quân hai đứa con của hắn bị giết, nhưng không biết đến tột cùng trong bụng hắn đang âm mưu, nhưng vô thế nào mọi chuyện cũng phải tiến hành theo kế hoạch của hắn .

Bị hai người Niếp Nhân Nghĩa và Isabella làm nhiễu loạn, khuôn mặt Niếp Nhân Quân hiện lên từng trận bối rối, hai đấm nắm chặt, khí thế cũng không bình tĩnh như vậy lúc nãy nữa , hắn chống vào hai tay vịn, có chút phẫn nộ đứng lên.

La Sâm quản gia nhìn thấy động tác Niếp Nhân Quân , khóe mắt hiện lên một tia giảo hoạt, tất nhiên hắn sẽ không bỏ qua cơ hội này, chỉ thấy hắn đi về phía trước, chạy tới cái bàn Niếp Hoán, dùng thân mình đứng trước mặt hắn, giống như đang bộ bảo hộ hắn .

"Ngươi muốn làm gì!" Hắn hét lớn một tiếng, làm mọi người kình ngạc, hắn đứng đối diện Niếp Nhân Quân, trên mặt hiện lên một tia mờ mịt.

https://thuviensach.vn

Mà thừa dịp mọi người còn chưa phản ứng đến phía sau, La Sâm quản gia kêu to, mấy người vệ sĩ xông lên về phía Niếp Nhân Quân , đè đầu vai hắn xuống, cưỡng chế Niếp Nhân Quân chở về chỗ ngồi , chung quanh có vài người vệ sĩ tất cả đều nói nên mọi thứ bây giờ đều không ổn.

Lúc trước Niếp Nhân Quân nói ra đề tài đó, hiện tại đã hoàn toàn bị áp đảo, hàng loạt hành vi của La Sâm quản gia này làm cho lòng mọi người nháo loạn lên, Niếp Nhân Quân vốn chỉ kích động đứng lên, nhưng hành động tại giờ phút này lại thành điểm báo là Niếp Nhân Quân muốn công kích, khiến cho mọi người đối với Niếp Nhân Quân rất bất mãn.

Trong không khí, La Sâm quản gia cười gian chuyền đến bên tai Niếp Nhân Quân , lộ vẻ đắc ý nói:"Ta không biết các ngươi đến tột cùng đang đùa cái gì, nhưng ta sẽ không cho ngươi dễ dàng thực hiện được . Ngươi nghĩ rằng ta tin hai đứa con ngươi chết rồi sao ? Ta muốn nhìn giờ khắc ngươi bị phạt, bọn chúng rốt cuộc có tới cứu ngươi không! Hừ hừ, không biết bây giờ bọn chúng đang ở chỗ nào cầm súng tỉa, cầm súng ngắm, ngắm vào đầu ta."

Niếp Nhân Quân hung tợn nhìn hắn, khóe miệng giơ lên một tia ý cười ma quỷ , thấp giọng thở dài:"Ta khuyên ngươi từ nay về sau phải cẩn thận một chút, ba cha con ta có biến thành quỷ, nhất định sẽ trở về tìm ngươi đền mạng ."

"A" Trong con mắt La Sâm quản gia hiện lên một chút hưng phấn.

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Quân bị khống chế, bị bắt ngồi trên ghế , người vệ sĩ bên cạnh không có buông tay, Niếp Nhân Quân thử giãy, nhưng không làm nên được chuyện gì.

La Sâm quản gia xoay người đối mặt với những người khác , trên mặt sinh ra một bộ kinh hoảng sợ hãi, thở hổn hển, lại nhớ tới Niếp Hoán phía sau, đi đến bên người Niếp Hoán, hắn có lưu ý đến khuôn mặt Niếp Hoán, Niếp Hoán vẫn một bộ thờ ơ, làm cho đáy lòng hắn lại phiếm lên một tia nghi ngờ.

Niếp Hoán nhìn quét qua những người khác chưa bình ổn phẫn nộ, và trong ánh mắt kích động kia, bất đắc dĩ hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn gắt gao Niếp Nhân Quân, giọng nói có chút nhanh hơn bình thường:"Nói đúng ra cháu nên gọi bác là Nhị thúc (bác, đứng thứ 2 sau NNT), cháu đồng thời hy vọng Nhị thúc có thể hiểu được trong thời gian này thân thể cháu hơi ốm yếu, cho nên không muốn nói nhiều , cháu đã cho bác bốn ngày đều tìm ra lí do, hiện tại bác đã có bằng chứng chưa?"

Niếp Nhân Quân khôi phục lại sự bình tĩnh như trước không hề sợ hãi, lạnh lùng đối diện với mọi người, lại quay đầu nhìn nhìn mấy người bác sĩ ở góc bên kia, khinh thường cười cười:"Chứng cớ? Cái loại này tốt sao? Chỉ sợ là hôm nay không đáng để nhắc tới. Muốn thế nào, các ngươi không biết đã tận hứng chưa, nhưng Niếp Nhân Quân ta lại vội vã cùng người nhà đoàn tụ đây."

Niếp Hoán dừng một chút, chậm rãi trừng mắt nhìn, tao nhã quay đầu, nâng tay sang một bên.

https://thuviensach.vn

Mục sư nhận được chỉ lệnh, hai tay nâng thánh kinh, đi tới trước mặt Niếp Nhân Quân :"Tôi là một giáo đồ vóc dáng tiều tụy tâm hướng về thiên chủ thỉnh cầu, dạ thưa người này đã đắc tội, hắn chỉ là trong lúc nhất thời bị lạc ....."

Mọi người ở đây tất cả đều hít thở sâu, cũng không phải bởi vì tiếc hận ai oán, mà giờ khắc này làm bọn chúng vô cùng hưng phấn, mọi người đều đem lực chú ý đặt ở trên người Niếp Nhân Quân , nhưng chỉ mình La Sâm quản gia căn bản là không bận tâm đến Niếp Nhân Quân, hắn nắm chặt trong lòng, toàn bộ thần kinh và con mắt sâu đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cẩn thận lưu ý đến tứng thứ biến động nhỏ bé ở bên ngoài, tuy hắn cũng không biết Niếp Nhân Quân vừa làm loạn đến mình đến tột cùng có âm mưu gì, nhưng hắn dám khẳng định, âm mưu bị dập tắt, Niếp Ngân và Niếp Tích nhất định sẽ đến cứu cha của bọn chúng.

Mục sư cầu nguyện chấm dứt, mấy người bác sĩ bên kia cũng bắt đầu bận rộn , bọn họ đều là nam , dù sao loại chuyện này không có nữ nguyện ý làm, mũ, khẩu trang cũng đều đầy đủ mọi thứ, có lẽ là bởi vì bọn họ không nghĩ muốn cho người chết nhìn thấy mặt bọn họ. Trong đó một người bác sĩ có dáng người đẹp, mang theo hàn khí nguy hiểm đang cầm lấy ra một lọ chất lỏng thủy tinh trong suốt, dùng ống tiêm rút ra một chút, nọ này chỉ cần 0.1 khắc, liền đủ để giết một mạng người, hắn đem ống tiêm giao cho một người bác sĩ khác, lão bác sĩ nhận lấy ống tiêm, nhìn đối phương một cái, muốn nói cái gì nhưng lại thôi, xoay người đi tới Niếp Nhân Quân , cước bộ thực trầm trọng.

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Quân vững vàng ngồi ở ghế trên, khóe miệng vẫn như cũ có một chút ý cười, lạnh lùng liếc mắt một cái nhìn người bác sĩ, không có chút sợ hãi.

Người bác sĩ làm cái lễ với hắn đầu tiên, sau đó đem kim tiêm cắm vào cảnh bộ Niếp Nhân Quân , chất lỏng trong suốt chậm rãi bị đẩy mạnh vào trong cơ thể.

Mơi bắt đầu không có gì phản ứng, mà đại khái 5 giây qua đi, trong nháy mắt Niếp Nhân Quân phát ra tiếng kêu thảm thiết, toàn thân run rẩy, theo trên ghế trượt xuống, trên mặt đất hắn mãnh liệt quay cuồng đứng đậy, toàn thân mạo hiểm hãn, mắt trợn trắng, nước bọt trong miệng không ngừng mà chảy ra bên ngoài !

Tất cả mọi người hít một ngụm lãnh khí, không chuyển mắt chăm chú nhìn vào hắn, mà La Sâm quản gia trừng lớn hai mắt đến cực độ, cảm giác như con mắt ở trong hốc mắt đều muốn đi ra ngoài , đầu đầy mồ hôi, hô hấp dồn dập .

"Không có tới! Niếp Ngân và Niếp Tích lại chưa có tới!!! Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!!!" Hắn mười hai vạn phần kinh ngạc, trong long rối bời.

Niếp Nhân Nghĩa và Isabella, cũng nhận thấy mọi chuyện tựa hồ tiến hành rất thuận lợi, trên mặt có chút mờ mịt, quay đầu nhìn nhìn La Sâm quản gia, nhưng hắn cũng căn bản tìm không ra lý do gì.

https://thuviensach.vn

Không đến hai phút, Niếp Nhân Quân bất động , một khí phách hiên ngang, uy chấn thiên địa , khí phách lại không mất đi sự tao nhã của tuổi già, cứ như vậy mà rời đi, trong lòng mỗi người có một ít cảm thấy đáng tiếc, nhưng đây chính là kết quả tốt của bọn họ.

Vài cái vệ sĩ mang chiếc nệm đi tới (là cái mà nệm giống mấy chỗ cấp cứu ấy), nâng Niếp Nhân Quân đặt lên, sau đó ở mặt trên cái nệm tinh xảo hé ra bạch bố, mặt trên có tượng trưng Niếp môn gia tộc đồ án --

Là một con chim ưng hùng giương cánh.

https://thuviensach.vn

Chương 89: Kế hoạch

Trên bầu trời vang lên một tiếng sấm rền, vừa không thanh thúy cũng không lưu loát, thậm chí ngay cả tia chớp cũng không có, làm cả không khí đã nghẹn đến cực hạn.

Cửa chính đường trầm trọng mở ra , một cỗ hơi thởi lạnh như băng trong nháy mắt từ cửa bùng lên, mấy trăm người ở đình viện nhất thời ngừng lại hô hấp, toàn thân nổi lên từng trận cảm giác mát, không chuyển mắt nhìn bên này.

Thi thể Niếp Nhân Quân bị khiêng ra, toàn thân bị trùm một cái chăn trắng nên không nhìn thấy mặt hắn, nhưng tất cả mọi người đều biết hình phạt đã xong thuận lợi.

Lúc trước hắn mang đến hơn mười người vệ sĩ, nhìn thấy chủ nhân bị khiêng ra, tất cả đều quỳ gối xuống đất, tràn đầy bi thống, muốn tiếp nhận thi thể chủ nhân, lại bị cự tuyệt .

Thông qua vài vị chưởng sự nhân ra quyết định, quyết định sáng sớm ngày mai sẽ vì Niếp Nhân Quân mà cử hành nghi lễ đưa ông xuống mồ, cho nên thi thể không được mang đi, có lẽ là bởi vì trong lòng bọn họ còn có một chút tình cảm của người nhà, muốn để cho Niếp Nhân Quân sớm an

https://thuviensach.vn

nghỉ, và cũng có lẽ bọn họ muốn chuyện này sớm hoàn toàn chấm dứt, để không cho đêm dài lắm mộng.

Nhưng bất luận như thế nào, ai cũng không phát hiện, những người vệ sĩ mà lúc trước quỳ trước cửa giờ đã thiếu hai người.

Thi thể bị khiêng đến phòng y tế trong đình, trong phòng hé ra không khí lạnh như băng, trên giường Niếp Nhân Quân đã nằm ở đó , không chỉ có như thế, mọi thứ của các phòng cũng đầy đủ mọi thứ, tất cả đều được trang bị đầy đủ tinh xảo, nói nó là bệnh viện cũng không đúng, dù sao số lượng người hầu trong Niếp môn có tận mấy trăm người.

Đưa thi thể vào đó thật tốt xong, có vài người vệ sĩ cùng những người thầy thuốc thì đi ra chỉ để lại một người để canh gác, những người khác đi về đúng chỗ của mình.

Hành lang trống trơn , giày của hai vị bác sĩ để lại âm thanh di chuyển lạnh như băng ,"Lộp bộp lộp bộp" thanh âm có vẻ hỗn độn, vang lên ở trong không gian.

"Cậu là người mới tới sao? Tôi chưa nhìn thấy cậu bao giờ?" Vị bác sĩ hành hình lúc trước hỏi người bác sĩ cao lớn ở bên cạnh.

Người bác sĩ chậm rãi tháo khẩu trang và mũ xuống, hé ra khuôn mặt anh tuấn bất phàm cùng nét tà mị, nhìn người bác sĩ kia cười lạnh một tiếng:"Ông thật sự không nên hỏi vấn đề này mà chỉ có hai chúng ta."

https://thuviensach.vn

Người bác sĩ trừng lớn hai mắt, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, cứng lưỡi nói:"Tích..... Tích thiếu gia! Cậu không phải....."

Còn chưa chưa nói xong, chỉ thấy Niếp Tích đánh một quyền vào bụng hắn , sau đó lấy khửu tay đập mạnh cái gáy của hắn, người bác sĩ đó lập tức bất tỉnh .

Niếp Tích kéo hắn tới một gian đựng rác , xoay người đi tới đình.

Trong đình độ ấm rất thấp, một tia hàn khí từ cửa đi ra, người vệ sĩ canh cửa nắm lấy áo mình thật chặt, quay đầu nhìn nhìn, cửa bị mở rộng một nửa, hắn tùy tay đóng cửa lại, khóe mắt lưu ý đến chiếc giường, nhưng thi thể đã không thấy .

Hắn lại vội vàng đẩy cửa ra, chạy nhanh vào, chỉ cảm thấy bên cạnh có một bóng đen, còn chưa kịp phản ứng , cảm giác cái gáy tiếp nhận một sự đau đớn mãnh liệt sao đó liền hôn mê bất tỉnh.

Niếp Nhân Quân thử nha, ánh mắt nhanh túc, không ngừng xoa cái tay vừa ra quyền:"Chẳng lẽ là bởi vì mình già đi sao? Đầu người này thật đúng là cứng rắn a."

"Cha! Cha không có việc gì chứ!" Một trận tiếng bước chân dồn dập, thân ảnh Niếp Tích ở cửa đi ra.

https://thuviensach.vn

Niếp Nhân Quân nhìn thầy con mình đến, lập tức buông lỏng cái tay đang xoa, buông hai cánh tay xuống, sống lưng thẳng, trên khuôn mặt khôi phục lại sự thong dong và uy nghiêm.

"Hừ hừ, trên thực tế có đến bốn, năm người, cha cũng có thể nhẹ nhàng giải quyết bọn họ." Hắn một bộ cao ngạo nói.

Niếp Tích nhìn cha mình, bất đắc dĩ gãi gãi đầu, trên mặt có chút xấu hổ:"A..... Ha ha....."

"Đại ca con bên kia thế nào rồi? Thừa dịp còn có thời gian, con đi qua xem một chút đi." Ngữ khí Niếp Nhân Quân dồn dập, lập tức phân phó một tiếng.

Hai mắt Niếp Tích cũng trầm xuống , lấy điện thoại ra:"Đại ca bên này đã xong, em chỉ là không yên lòng bên kia." Sau đó, hắn bắt thông dãy số.

"Phương tiện sao?" Sau khi chuyển điện thoại, hắn thấp giọng hỏi một câu.

"Được. Anh ở bên kia không sao chứ?" Điện thoại truyền đến giọng nói lo lắng của Tu Nguyệt .

"Kế hoạch thuận lợi, nhưng đừng chậm trễ, nhớ kỹ là cửa sau." Niếp Tích căn bản không cố kỵ lo lắng của Tu Nguyệt lo lắng, nghiêm khắc nhắc

https://thuviensach.vn

nhở một câu.

"Câm miệng lại! Tôi so với anh còn thông minh nhiều đấy!" Nói xong, bên kia cắt điện thoại.

"Hết thảy đều dựa theo kế hoạch tiến hành, con đi trước chuẩn bị một chút." Niếp Tích buông điện thoại, lấy một khẩu súng ở trong người, đưa tới vào tay cha.

"Ừ." Niếp nhân Quân nhận súng, để ở dưới thân, lại nằm trở lại trên giường.

Trước lúc Niếp Tích đi, để độ ấm trong phòng cao hơn một chút, quay đầu nhìn thoáng qua chiếc chăn trắng trùm lên người cha, một cỗ thương tâm không hiểu nổi hiện lên, tuy này đây là biểu hiện giả dối, nhưng hắn trong lòng vẫn có một tia đau đớn.

Biệt thự lý.

Hành lang quen thuộc, thanh lầu quen thuộc, góc quen thuộc .....

Đối với Niếp Ngân đã tới một lần mà nói, lần này vào thi lại rất dễ.

https://thuviensach.vn

Quần áo tây trang đên tuyền trên người hắn không hợp lắm, làm hắn vẻ có mập mạp chút, khuôn mặt đeo kính và mũ, vẻ mặt lạc má hồ, để trộn vào trong đám người, hắn giả dạng thành thế này bây giờ không thể trở lại bình thường.

Nhưng, thế này lại rất hợp hắn ý.

Mục đích của hắn là phòng theo dõi mật thất lầu bốn, ở đó đầy đủ tất cả hình ảnh ở đây, đây là trong kế hoạch lúc trước đã thống nhất, cũng không hoàn toàn là muốn dùng nó đến chứng minh mình vô tội, theo lời Niếp Nhân Quân nói, đây cũng không chỗ quan trọng, quan trọng là muốn dùng nó đến làm bằng chúng giết chết La Sâm quản gia.

Hôm nay là ngày được biệt trong cuộc sống, mọi nơi La Sâm quản gia đều an bài cảnh vệ, có khả năng đến mấy trăm người, hai thước là có thể đi hết, đây cũng là nguyên nhân Niếp Hoán không dám đôi phó với La Sâm quản gia, ở Niếp môn làm quản gia 10 năm, thế lực lực của hắn không thể khinh thường.

Dọc theo đường đi, Niếp Ngân cũng không có gây chú ý với những người khác , trong nháy mắt đi tới cuối hành lang lầu bốn, nơi này có sáu người canh gác , dường như đã sớm có chuẩn bị, nhìn thấy Niếp Ngân đi tới bên này, bọn họ đề cao cảnh giác.

Niếp Ngân ngẩng đầu lên, nhìn thấy mấy người theo dõi ở nơi này, thong dong cởi cúc áo của mình ra, cánh tay vung lên, cúc áo giống như phi

https://thuviensach.vn

tiêu , bắn vào trên mặt bọn họ.

Sáu người nhìn thấy hành động này của Niếp Ngân, tất cả đều lấy súng ra, nhưng đối mặt sát thủ đứng đầu thế giới, sáu người, sáu khẩu súng hiển nhiên ở xa xa thì không đủ, sáu người chỉ cảm thấy một trận gió lạnh ập đến, Niếp Ngân giống như hùng ưng giương cánh một quyền đánh tới bọn họ, bọn họ không kịp phản ứng tất cả đều ngã xuống đất, vừa muốn ấn còi súng, chỉ nghe âm thanh liên tiếp "răng rắc", cổ bọn họ đều bị Niếp Ngân bẻ gẫy .

Không chút chần chờ, Niếp Ngân nhanh chóng từ trong người lấy ra một ống giảm thanh, cửa trước khóa ba khẩu súng, sau đó đẩy cửa tiến vào, anh sáng trên tường ánh vào trong đôi mắt hắn , trên màn hình tràn đầy hình ảnh ở đây.

Hắn nhẹ nhàng mà đóng cửa lại, đi nhanh, vừa muốn đi tới, một khẩu súng lặng yên không một tiếng động để ở tại gáy hắn, sau đó truyền đến một tiếng cười quen thuộc.

Niếp Ngân hai tay giơ lên, hơi hơi hồi đầu:"Là ngươi?"

https://thuviensach.vn

Chương 90: La Sâm phát hiện

Trong biệt thự có một căn phòng, không lớn, sương khói lượn lờ, bởi vì do La Sâm quản gia và Niếp Nhân Nghĩa đang hút xì gà, bọn họ đã liên tục hút mấy điếu , làm cho căn phòng trắng xoá một mảnh.

Nhưng có một thứ nhiều hơn cả khói đó là nghi ngờ của bọn chúng, tràn ngập toàn bộ phòng.

La Sâm quản gia đứng ở trước cửa sổ, có chút căng thẳng, không cam lòng như cũ nhìn toàn bộ đình viện, Niếp Nhân Nghĩa một thân một mình ngồi trên một chiếc ghế so pha, đùa nghịch biên kính tơ vàng, suy nghĩ khổ tưởng, còn Isabella thong thả đi đi lại lại trong căn phòng không lớn lắm này , bà ta có chút vội vàng xao động.

"Tôi cảm thấy Niếp Ngân và Niếp Tích hẳn là đã chết ở Lạp Tư Duy Gia Tư rồi, loại khả năng này cũng khá lớn, dù sao bọn lính đánh thuê này người người thân kinh bách chiến, hơn trăm người muốn giết chiết hai người sao có thể chạy thoát." Niếp Nhân Nghĩa buông biên kính mắt trong tay, phân tích nói.

La Sâm không đáp lại hắn, ánh mắt trói chặt, vẫn âm trầm nhìn ra ngoài cửa sổ như cũ, hắn biết lúc trước ở Lạp Tư Duy Gia Tư, trước lúc hắn đi, hắn đã nhìn thấy viện binh của Niếp Ngân, tuy rằng chỉ có vài người, đối

https://thuviensach.vn

bọn lính đánh thuê này mà nói căn bản không làm nên chuyện gì, nhưng hắn vẫn không tin Niếp Ngân cùng Niếp Tích sẽ dễ dàng ở nơi đó như vậy.

Niếp Nhân Nghĩa nhìn thấy La Sâm không để ý đến hắn, cũng không nói nữa.

Isabella dừng bước, nếu có chút đăm chiêu nói:"Niếp Ngân cùng Niếp Tích có thể đã thoát khỏi đêm đó, bọn họ biết hôm nay thẩm phán bọ họ phải chết, cho nên hy sinh một để giữ hai , rồi hai người bọn họ chờ thời cơ báo thù."

La Sâm vẫn không nói gì như cũ, vắt hết óc tự hỏi làm cho hắn đau cả đầu, hắn nhắm hai mắt lại, lấy tay chỉ xoa xoa huyết thái dương, thở dài một hơi.

"Hai bọn chúng không yếu đuối như vậy, vì sinh tồn của mình mà để cha ruột mình chết." Hắn thản nhiên nói một câu, tiếng nói có chút khàn khàn.

"Sự thật đã xảy ra trước mắt , nên xảy ra đều đã xảy ra, cũng chỉ có hai loại khả năng này thôi, chẳng lẽ không đúng sao?" Niếp Nhân Nghĩa từ trên sô pha đứng lên, bởi vì lo lắng mà lại trăm tư(tự hỏi) không thể này giải, giờ phút này hắn có chút xao động.

La Sâm lạnh lẽo nhìn chằm chằm Niếp Nhân Nghĩa, biểu tình uy nghiêm, người kia làm loạn nên hắn không vui :" Ngâm miệng lại, ông là

https://thuviensach.vn

tên vô dụng, nghĩ mình giỏi sao!"

Nghe thấy La Sâm răn dạy như vậy, trong lòng Niếp Nhân Nghĩa buồn bực cùng hỏa diệm lại bùng lên, hắn đi từng bước đến trước mặt La Sâm, mở to hai mắt nhìn, chỉ vào hắn hô:"Ông chớ quên, về sau Niếp môn có chủ nhân là tôi, ông hiện tại phải là lấy lòng tôi, phụ trợ tôi!"

La Sâm bị hắn nói vậy còn chút mất kiên nhẫn , nhưng nghĩ nghĩ vẫn phải nhịn xuống, nhìn Niếp Nhân Nghĩa, hắn cười lạnh một tiếng, không nói gì thêm, đối La Sâm mà nói, Niếp Nhân Nghĩa này bây giờ vẫn còn là quân cờ có giá trị.

Hắn xoay người, tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, ngón tay tiếp tục xoa thái dương, nhưng lại không thể làm cho đầu hắn đỡ đau, sự thật xảy ra trước mắt , cũng chỉ có hai loại khả năng này, nhưng hai loại khả năng này đặt ở trên người ba cha con bọn họ lại không có khả năng, nếu Niếp Ngân cùng Niếp Tích thật sự đã chết ở Lạp Tư Duy Gia Tư , Niếp Nhân Quân tự nhiên biết là ai làm, theo tính cách hắn thì hắn sẽ dẫn một đội quân vào ban đêm đến đánh mình chứ, tuyệt không đợi tới hôm nay mới giải quyết chuyện này, mà nếu Niếp Nhân Quân thật sự dùng tính mạng để bảo vệ tính mạng hai đứa con mình thì Niếp Ngân cùng Niếp Tích là tuyệt đối sẽ không đồng ý , bọn họ căn bản không phải người như thế, nếu không cũng sẽ không khó đối phó như vậy, vì sao cha bọn họ bị phạt mà chúng không cứu? Chẳng lẽ thật sự trơ mắt nhìn Niếp Nhân Quân bị phạt?

.....

https://thuviensach.vn

"Nguy rồi!"

La Sâm đột nhiên gian phản ứng cái gì đó, một quyền nện ở trên cửa sổ, sao đó xoay người, cấp tốc đi ra cửa:"Đi theo tôi đi xem thi thể Niếp Nhân quân! Mau!"

Hai người kia sửng sốt, nhưng nghe thấy hắn nói như vậy, lại chỉ có thể im lặng, lập tức gắt gao đi theo phía sau hắn.

Chạy một đường, ba người lại không dám đi cùng nhau quá thân cận, sợ bị người khác hoài nghi đến quan hệ của bọn họ, vào phòng y tế , Niếp Nhân Nghĩa đi trước, bởi vì La Sâm không có tư cách kiểm tra thi thể.

"Niếp Nhân quân thật lại giảo hoạt như vậy, ngất đi để lừa gạt mọi người sao? Chẳng lẽ là thuốc tiêm cho hắn là tay chân hắn động thủ?" Niếp Nhân Nghĩa quay đầu nói với La Sâm.

Những lời này không hề hữu ích, La Sâm tất nhiên không để ý đến hắn, nhưng mà vào lúc này, trong lòng hắn có một cái tiếp thu khí "Đích đích" vang lên. (gân giống bộ đàm nhé)

"Khoan đã!" Hắn kêu mọi người dừng cước bộ.

Hai người quay đầu, một bộ mờ mịt.

https://thuviensach.vn

"Có người đang ở phòng theo dõi lầu bốn của biệt thự." La Sâm gầm nhẹ nói, sau đó lấy súng ra, xoay người trở về.

"Nói nhiều kêu người đi giết hắn, chúng ta đi xem thi thể Niếp Nhân Quân đã." Có lẽ là vừa mới bị La Sâm đối đãi không lễ phép , giờ phút này Niếp Nhân Nghĩa cố ý ra vẻ thủ lĩnh, tự cho là đúng phân phó nói.

La Sâm khinh bỉ nhìn thoáng qua Niếp Nhân Nghĩa:"Không được! Đình thi gian hẳn là cái cạm bẫy"

La Sâm khinh bỉ nhìn thoáng qua Niếp Nhân Nghĩa:"Không được! Đình thi gian hẳn là cái cạm bẫy, phòng theo dõi rất có thể là Niếp Ngân, kêu nhiều người đi giết hắn, nhất định hắn sẽ chạy trốn, ta muốn tự mình đi!"

Lâu bốn phòng theo dõi.

Hòng súng để ở trên gáy Niếp Ngân lạnh như băng, một trận tiếng cười ở phía sau hắn vang lên, Niếp Ngân giơ hai tay lên, hơi hơi quay đầu, ghé mắt tảo đến cái thân ảnh quen thuộc kia.

"Là ngươi? Cái gì Tiêu đó nhỉ ?" Hắn lạnh lùng cười.

https://thuviensach.vn

Mặt Tiêu Tông dữ tợn, dùng dung ấn gáy Niếp Ngân, lớn tiếng rít gào nói:"Là vì tuổi lớn cho nên trí nhớ không tốt sao, ngươi sao có thể quên tên người thiếu chút nữa sẽ giết chết ngươi!"

Niếp Ngân bất đắc dĩ lắc lắc đầu, khóe miệng hơi động một chút khinh bỉ:"Hừ hừ, nằm mơ sao? Vài lần thiếu chút nữa giết được ta? Chỉ bằng ngươi!"

Tiêu Tông điện cuồng nói một tiếng:"Ha ha ha! Chẳng lẽ không đúng sao? Hiện tại không phải ngươi lại rơi vào tay ta sao? Không thể tưởng được ta còn không chết đi!"

Niếp Ngân thong dong thở dài, ngữ khí bình tĩnh:"Biết vì sao ta không nhớ tên ngươi không? Chính là bởi vì ngươi chẳng ra gì, nên ta căn bản không lưu ý đến ngươi. Thật không biết cái tên La Sâm ngu xuẩn kia, vì sao lại tin tưởng ngươi."

Tay Tiêu Tông lại bắt đầu run lên , Niếp Ngân có thể cảm giác được, lời nói vừa nãy của mình là cố ý, hắn biết rõ nhược điểm của người này, chỉ cần bị mình châm chọc vài câu, toàn thân liền có sơ hở.

Chỉ thấy thân thể hắn ngồi mạnh xuống, sau đó quay người một cước đạp trước ngực Tiêu Tông, Tiêu Tông bị đá bay ra, ngã xuống đất Niếp Ngân tiến đến đá văng cái súng trong tay hắn, bóp cổ hắn giống như đang cầm một con gà, đem hắn từ dưới đất túm lên, lại gắt gao ấn vào trên tường.

https://thuviensach.vn

"Trên thế giới này người có thể dùng súng bắt chết ta chẳng có mấy, đáng tiếc ngươi không phải một trong số đó." Giọng nói Niếp Ngân như dã thú thở dốc, hơi hưng phấn mà nhìn Tiêu Tông. (không thì nhục bộ tộc sát thủ)

Tiêu Tông bị ấn vào tường nói không ra lời, tràn ngập tức giận nhìn chằm chằm Niếp Ngân.

Niếp Ngân hơi hơi giương lên một nụ cười tà ác, tiếp tục thở dài:"Ta đã sớm biết ngươi không chết, ta tới nơi này kỳ thật chính là tìm ngươi đó!"

https://thuviensach.vn

Chương 91: Mồi

Tiêu Tông này còn sống, đây là lần trước Niếp Hoán nói trong điện thoại cho ba cha con họ biết, cho nên Niếp Ngân sớm có chuẩn bị, cũng đúng như dự liệu, Tiêu Tông quả nhiên canh sẵn ở trong phòng này, hắn thật sự không thể hiểu được, người Tiêu Tông vô dụng này vì sao La Sâm lại trọng dụng hắn.

Hắn bóp cổ Tiêu Tông, đem Tiêu Tông gắt gao đè tại trên tường, Tiêu Tông liều mạng giãy dụa , nhưng ở trước mặt Niếp Ngân, hắn nhỏ bé giống như một con kiến, cảm thấy hắn không còn chút giãy giụa, Niếp Ngân cảm thấy sức lực của hắn còn không bằng cả Lãnh Tang Thanh.

Hắn hơi hơi cười một nụ cười tà ác, nhìn mặt Tiêu Tông như sắp chết :"Ta đã sớm biết ngươi chưa chết, ta tới nơi này kỳ thật chính là tìm ngươi!"

Tiêu Tông dùng hết khí lực, tay phải rốt cục va chạm vào cổ tay trái bóc cái thứ gì đó ra bị ném xuống đất, sau đó tức giận nhìn chằm chằm Niếp Ngân.

"Sớm biết rằng ta không chết? Coi như hết! Ngươi luôn làm như mình giống một vị thần sống ,chuyện gì cũng trong lòng bàn tay ngươi, việc gì ngươi cũng điều khiển được, nhưng ngươi đừng tưởng rằng mình thật là

https://thuviensach.vn

thần, nói chuyện giật gân này chính muốn làm ta sợ , tỉnh lại đi, ta sẽ không mắc bẫy đâu." Hắn không phục nói.

"A?" Trong ánh mắt Niếp Ngân lòe ra một tia ánh sao, so với phía trước càng hung hiểm hơn , hắn trào phúng cười cười, thong dong nói:"Không chỉ thế này đâu, ta còn biết chuyện ta cứu Thanh Nhi trong mật thất lần trước, ngươi cũng không nhất ngũ nhất thập nói thật với La Sâm."

Điểm này là Niếp Ngân đoán , tuy rằng cùng Tiêu Tông tiếp xúc không nhiều, nhưng người như thế này tâm tư thực dễ bị người khác đoán ra, chuyện lần trước chính là bởi vì Tiêu Tông xúc động, mới cho mình có cơ hội, lấy sự ngu muội giảo hoạt của hắn mà nói nhất định sẽ không khai thật tình hình cho La Sâm biết.

Nhưng Tiêu Tông cũng không biết đây chỉ là Niếp Ngân đoán, trong mắt hắn hiện ra một tia sợ hãi, hắn không thể ngờ được ngay cả chuyện này Niếp Ngân cũng biết, trong nội tâm hắn không thừa nhận cũng không được người này thật sự như thần.

"Ta khuyên ngươi hãy nên ngoan ngoãn buông tay, ngươi chạy nhanh tìm chứng cớ đi thôi, thời gian của ngươi không nhiều lắm ." Tiêu Tông âm trầm gầm nhẹ nói, trong lòng phẫn hận đến cực điểm.

Niếp Ngân cũng không buông ra tay, mặt chậm rãi tới gần mặt Tiêu Tông, một đôi mắt như mấy vạn lưỡi kiếm, đâm thẳng vào trái tim Tiêu Tông, cổ cảm giác áp bách làm cho Tiêu Tông không thở nổi, yết hầu như

https://thuviensach.vn

bị đánh cái kết, ra cũng không thể, tiến cũng không thể, hắn hai bên móng tay loạn lên , lỗ chân lông toàn thân đều giãn ra.

"Máy tính căn cứ bản sớm đã bị cắt bỏ , nhưng còn có một dự bị là để ở nơi này." Khóe miệng Niếp Ngân giương lên ý cười tà ác, thong dong làm cho hắn như đã nắm hết mọi thứ.

Nghe xong những lời này, trái tim Tiêu Tông cơ hồ sẽ ngừng đập, toàn thân hắn bắt đầu phát run, hai ánh mắt trừng to so với cái miệng hắn còn lớn hơn, hắn không thể hiểu nổi vì sao Niếp Ngân lại biết chuyện này, chính mình vì phòng bị La Sâm sẽ để mình bất lợi, giết người diệt khẩu, lúc trước đã sao chép sang một bản khác làm "Kim bài miễn tử".

"Ngươi..... Ngươi sao lại biết!" Những lời này hoàn toàn là hô lên, hắn đã không khống chế nổi cảm xúc của mình .

Nhìn Tiêu Tông thế này, trên mặt Niếp Ngân cũng tràn ngập hưng phấn, không phải cảm thấy đối phương buồn cười, mà là bởi vì mỗi một cái lời phỏng đoán của mình đều đúng. Sự việc xảy ra ngày hôm đó, lấy tính cách gian xảo của La Sâm, đoạn băng đầy đủ kia nhất định đã bị hủy diệt trừ hậu hoạn sau này, mà lúc trước hắn ở theo dõi trong phòng lại còn nhìn thấy được đoạn tần số kia , cái thuyết minh này phụ trách tiêu hủy người này, cũng không lập tức làm, mà lúc ấy nhìn thấy đoạn băng đó, hắn cũng nhớ rõ trên mặt máy tính có chữ "Văn kiện truyền" , hiện tại nghĩ lại, đó hẳn là tác phẩm do tên Tiêu Tông tự cho rằng mình thông minh này, vì mình lưu lại để bảo mệnh.

https://thuviensach.vn

Nhưng Niếp Ngân không nói cho Tiêu Tông biết đây là chuẩn đoán của hắn, chính là đơn giản lưu loát nói ra vài từ :"Vì - ta - là - thần!"

Trong óc Tiêu Tông "Oong" một tiếng, giống như bị nổ tung, toàn thân hắn đã run lên hoàn toàn, trên mặt vặn vẹo , tựa tiếu phi tiếu, nhìn qua giống như đã hỏng nát.

"Ha ha ha ha....." Đột nhiên, hắn phát ra tiếng cười bén nhọn , giống người điên rít gào :"Nói thật cho ngươi biết, ta ở trong này chính là làm một con mồi, ta vừa mới kéo miếng khối dán kia trên cổ tay ném xuống, mặt trên kề cận truyền cảm khí, chỉ cần ta chết không còn mạch đập hoặc là ta ném nó xuống, La Sâm sẽ biết ngươi ở trong này , lập tức sẽ có một số người lớn đến giết ngươi , có lẽ chỉ cần năm phút , a không không không, có lẽ chỉ cần hai phân chung, ngươi sẽ nhìn thấy trăm khẩu súng chỉ vào ngươi, ngươi nói ngươi là thần, ta xem ngươi trốn ra sao!"

Cái gì!!!

Điểm này hắn hoàn toàn thật không ngờ , xác thực, La Sâm đem người kia đặt ở con mồi trên điểm mấu chốt như vậy, nhất định sẽ có mục đích của hắn , hắn rất nhanh , vì mình sơ sẩy nên cảm thấy tức giận, sơ sẩy này này nọ, đối người thường mà nói thì khả năng không tính cái gì, nhưng đối một sát thủ mà nói, thì phải là cảnh giới của sống hay chết.

Lúc này còn không thể cùng La Sâm giao thủ, nếu không kế hoạch sẽ thất bại, hắn khó có thể che dấu nội tâm mình đang vô cùng lo lắng, cầm lấy cổ Tiêu Tông, lại hung hăng tạp đến trên tường, lấy súng ra đỉnh ấn tại mi

https://thuviensach.vn

tâm hắn, tràn đầy sát ý nhìn hắn:"Nói mau! Thứ đó ở nơi nào? Bằng không ta nhất súng bắn chết ngươi!"

Tiêu Tông điên cuồng vẫn chưa thối lui, hai tay bắt được cánh tay Niếp Ngân, bộ mặt dữ tợn nhưng vặn vẹo , nước bọt cuồng phun:"Vậy ngươi liền nhất súng bắn chết ta đi! Ha ha ha!"

Đúng lúc này, cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra, trong lòng Niếp Ngân cả kinh, quay đầu nhìn lại, hé ra khuôn mặt tái nhợt, một người lạnh như băng, một cỗ hơi thở tử vong theo từ ngoài cửa đi đến. :s

"Niếp Thâm!" Niếp Ngân có chút kinh ngạc.

Niếp Thâm bình tĩnh, cười thản nhiên, ngữ khí thản nhiên nói với Niếp Ngân:"Cũng sắp không còn kịp rồi, bọn họ đã sắp chạy tới ."

"Ngươi luôn luôn ở tại ngoài cửa?" Niếp Ngân lạnh lùng hỏi, ánh mắt nhìn Niếp Thâm cũng không có thu lại thú tính, thình lình xảy ra làm cho Niếp Ngân cảm giác được toàn thân không khoẻ, bên này tay giữ lấy Tiêu Tông cũng không có buông ra, tuy lửa sém lông mày nhưng hắn thật sự không thể buông tha cơ hội này.

Niếp Thâm mỉm cười gật gật đầu:"Ta là muốn nhìn một chút vì sao không thể giúp ngươi , ngươi đã muốn không còn thời gian , hay để cho ta, ta nghĩ ta muốn so với ngươi tiện hơn một chút."

https://thuviensach.vn

"Ta vì cái gì phải tin tưởng ngươi?" Niếp Ngân không thả lỏng cảnh giác, bởi vì hắn đối với Niếp Thâm năm lần bảy lượt viện trợ thật sự không thể lý giải.

"Ngươi vì sao không tin tưởng ta?" Niếp Thâm hỏi lại hắn một câu, trên mặt nhìn không ra biểu cảm của hắn.

Niếp Ngân cười lạnh một tiếng, làm ra không thể nề hà quyết định.....

https://thuviensach.vn

Chương 92: Ma quỷ

"Ta muốn giết bọn họ! Ta nhất định phải giết bọn họ!" La Sâm rống giận .

Đi tới phòng theo dõi lầu bốn của biệt thự, ngay cả bóng dáng Niếp Ngân hắn cùng không thấy, mà ngay cả cái gọi là "Mồi" của mình cũng không lưu lại tất cả đều biến mất, toàn bộ trong phòng ngoại trừ cái thứ thiết bị lạnh như băng cùng với vết máu lớn kia , hắn biết rõ, tiếp thu khí trong mình vang lên, đuổi tới nơi này, chỉ không đến năm phút, như vậy trong đoạn thời gian này, Niếp Ngân không bị vệ sĩ phát hiện, còn mang theo một Tiêu Tông rời đi, hắn sao có thể làm thế được ? Điều này làm cho lòng hắn đối với người đàn ông kia phẫn hận đến cực hạn nhưng đồng thời lại ít nhiều có một chút sợ hãi.

Hắn lấy bộ đàm ra, liên lạc với người hầu trong Niếp môn do hắn cầm quyền:"Niếp Ngân và Niếp Tích đang ở trong Niếp môn, phải tìm cho ra, không, đào ba thước cũng tìm ra bọn họ! Nhìn thấy người nào khả nghi, lập tức dùng súng bắn chết!"

Hắn vừa mới phân phó xong, chỉ thấy ở đình viện , người trong biệt thự bắt đầu hành động, toán loạn, nhưng tuyệt không mất trật tự.

https://thuviensach.vn

"Như vậy có nên hay không , bị Niếp Hoán và chưởng sự nhìn thấy sẽ biết nhất định đã xảy ra chuyện gì, đến lúc đó ông nên giải thích ra sao?" Niếp Nhân Nghĩa ở một bên vội vàng hỏi.

"Nếu bị hỏi, đương nhiên là phải lấy danh nghĩa của ông, nếu không ông ở trong này làm gì! Ông chẳng lẽ chỉ biết ngồi mát ăn bát vàng sao?" La Sâm đã không còn kiên nhẫn , hắn cầm áo Niếp Nhân Nghĩa, hai mắt bên trong lộ ra sát ý.

Niếp Nhân Nghĩa bị hắn đối xử thô bạo bản thân rất bất mãn, hắn đẩy tay La Sâm ra, phẫn nộ đứng tại chỗ lớn tiếng rít gào :"Ông sợ cái gì, tư liệu không phải đã sớm bị cắt bỏ rồi sao? Ông đúng là người nhát gan, chẳng lẽ không thể bình tĩnh một chút được sao?"

"Bình tĩnh!" Nghe cái từ, La Sâm đột nhiên suy nghĩ, thử cưỡng chế tâm tình mình đang giống như núi lửa lập tức bùng nổ, về sau phải bình tĩnh, đối phương cũng không phải là người bình thường.

Sao hắn có thể trở nên bình tĩnh dễ như vậy, hai mắt hắn đã bị tơ máu hồng che kín, giống như bạo liệt mơ ra, hắn cũng biết tư liệu đã bị hủy bỏ, nếu Tiêu Tông chết tại gian phòng này hắn cũng không có nhiều nghi ngờ như vậy, nhưng hiện tại Tiêu Tông không thấy , hắn đoán không ra Niếp Ngân đến tột cùng muốn làm cái gì.

Lúc này, bộ đàm truyền đến thanh âm:"Niếp Hoán thiếu gia bị người đẩy mạnh đến phòng y tế, chúng tôi..... Chúng tôi không có cách nào đi vào ." Giọng nói đối phương thực khó xử.

https://thuviensach.vn

Nghe cái tin tức, hai măt La Sâm híp lại, đáy mắt phóng ra và một hơi thở tử thần, nắm chặt hai tay, khàn khàn thở dốc một tiếng.

"Bọn họ vào không được, ta có thể đi vào đi. Vừa lúc vào bên trong bắt Niếp Nhân Quân, ta không tin hai đứa con hắn không đi cứu cha bọn họ!" Niếp Nhân Nghĩa mặc dù làm bộ bình tĩnh lạnh lẽo , nhưng thật sự vẫn bị chấn động.

"Hừ hừ!" La Sâm lạnh lẽo nở nụ cười, khóe miệng hạ đạp, ánh mắt hung thần:"Ông cho là bọn họ không đến sao? Nhất định là cái bẫy! Muốn dẫn ta đi vào, ta liền Không đi vào! Ta muốn nhìn các ngươi còn có cái xiếc gì!"

Tiếp theo hắn cầm bộ đàm:"Nhiều người bảo vệ ngoài cửa phòng y tế, ai cũng không hành động, những người khác tiếp tục tìm kiếm!"

Người trong đình viện nháo loạn lên, Niếp Ngân biết là La Sâm đã hạ mệnh lệnh, hành động này là có chút vội vàng, cái tên kia nhất định rất xúc động, hết thảy đều ở trong khống chế, nghĩ đến đây, Niếp Ngân cười lạnh một tiếng.

Nhưng dịch dung kia của hắn cao minh hơn, khiến cho hắn thực dễ dàng xen lẫn trong đám vệ sĩ kia, mỗi người đều rối lên đi tìm chung quanh , vừa

https://thuviensach.vn

lúc này hắn thật tiện hành động.

Một đường vô kinh vô hiểm, hắn đi tới chỗ cửa rượu diếu, một cỗ hương rượu u trần phả đến, Niếp Ngân đối với nơi này cũng không xa lạ, đối với cổ hương vị này cũng rất quen thuộc , nhưng giờ phút này hắn cảm thấy hương rượu hôm nay thật hỗn loạn có một phần mùi máu tươi mờ mịt.

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, lại bị nhanh chóng đóng lại, ánh sáng ám trầm tại đây hạ xuống(âm u đen tối), Niếp Ngân tìm tòi thân ảnh Niếp Thâm , cái rượu diếu to như vậy còn các loại rượu cái , rượu dũng, rượu đôi đem để đầy ở nơi này , Niếp Thâm xác thực thực đã chọn địa điểm này, nghĩ vậy, trong lòng Niếp Ngân cũng không phải khen ngợi đối phương cơ trí, mà có một loại áp lức không rõ ràng.

"Dĩ nhiên là cậu tới tìm tôi trước! Cậu sao biết tôi ở trong này?" Thản nhiên , một giọng nói truyền tới, ở phía sau Niếp Ngân.

Niếp Ngân quay đầu, Niếp Thâm liền đứng ở sau lưng mình không tới hai thước , nhưng mình lại không có phát hiện, đối một sát thủ đứng đầu thế giới mà nói, là trí mạng .

"Tôi có thể tìm ra, cho dù nó ở chân trời góc biển, cũng đều ở trong phạm vị tầm mắt của tôi." Niếp Ngân ở dưới tình huống nào vẫn thong dong.

https://thuviensach.vn

"Cậu quả nhiên vẫn không tin tưởng tôi, hai anh em cậu thật đa nghi, ha ha....." Niếp Thâm bắt trảo tóc, mạc danh kỳ diệu nở nụ cười, cười thực hồn nhiên, giống đứa nhỏ, khuôn mặt này so với lúc kia không hề tức giận, có vẻ không hợp nhau.

"Người đâu?" Niếp Ngân hỏi, hắn không có thời gian chậm trễ ở trong này.

Niếp Thâm híp mắt, vẫn mỉm cười như cũ, rất lễ tiết chỉ sang một bên, ở đó thật u ám, lại có chút đáng sợ.

Niếp Ngân nắm chặt thời gian đi tới chỗ hắn chỉ, đi lướt qua một bình rượu cái , hắn thấy Tiêu Tông, nhưng cảnh tượng này mới là thật đáng sợ, tay hắn nhiều lắm gặp qua vô số trường hợp, không khỏi rùng mình một cái .

[Tác giả: thận trọng, nhát gan mời lược bỏ qua này đoạn!] Tiêu Tông bán thân ngồi dưới đất, hai tay trái phải bị cố định ở trên tường, cũng không phải dùng dây thừng buộc , mà là lòng bàn tay bị cái đinh đính ở mặt trên ; Chân hắn, ngón tay hơn nữa ngón chân tổng cộng hai mươi ..., mỗi một cái đầu ngón tay đều bị lột bỏ , chỉ còn lại có nửa thanh, vẫn chảy xuống máu tươi như cũ; Hai đùi hắn là bị bẻ gẫy , nhưng còn hợp với thịt, bất quy tắc gấp khúc ; Mắt trái trên mặt đã biến thành một lỗ máu, miệng bị xé rách đến bên tai, huyết nhục mơ hồ, da thịt so le không đồng đều, miệng hàm chứa một thứ màu trắng, nhìn kỹ, thì ra là con mắt trái ; Trên mặt bụng, theo hầu đến đến rốn, bị mở ra, cắt chỉnh tề, có thể nhìn thấy thịt cùng xương bên trong, nhưng không có thương tổn nội tạng, rõ ràng là xuống tay giả cố ý ;

https://thuviensach.vn

Hắn hơi hơi nâng đầu, dùng một con mắt sót lại nhìn Niếp Ngân, ẩn chứa niết thực cầu xin thương xót chưa bao giờ gặp qua .

Editer nghĩ: Theo từ TQ tôi nghĩ tên "Niếp Thâm" từ "Thâm" trong đây là thâm độc, thâm nho, vì từ TQ được dịch theo nghĩ của từng từ.

Rời đi cũng chỉ là một giờ, người này hoàn toàn bị tra tấn thành một bộ dáng khác! Niếp ngân thở phào một hơi, cả người không được tự nhiên, đứng ở tại chỗ sửng sốt một hồi.

Sau một lát, hắn cầm áo Niếp Thâm, lộ vẻ phẫn ý lại không thể tưởng tượng mà nhìn hắn, thấp giọng quát:"Cậu đem hắn biến thành cái dạng này, tôi sao còn tìm ra cái gì?"

Niếp Thâm tràn đầy mờ mịt, sau đó hiền hoà cười cười, đưa cho Niếp Ngân một cái USB:"Ha ha, trước đừng có gấp, cậu muốn gì đó, tôi giúp cậu lấy , bất quá người kia miệng cũng thật cứng rắn , tôi mất thật nhiều công sức, ha ha....."

Niếp Ngân gắt gao nhìn hắn, cảm thấy mình gặp được một người ma quỷ, một người không hơn không kém ma quỷ, hắn tiếp nhận USB, muốn giống bình thường cười lạnh một tiếng, nhưng phát hiện chính mình đã cười không nổi , trầm thấp hỏi:"Cậu đến tột cùng muốn làm gì?"

Mặt Niếp Thâm không chút thay đổi, dù cố ý vị nhìn Niếp Ngân:"Tách ra nhiều năm như vậy, tôi chỉ nghĩ hảo hảo cùng cậu làm bằng hữu, nghĩa

https://thuviensach.vn

vô phản cố cái loại này."

"Chúng ta cho tới bây giờ không là bằng hữu!" Niếp Ngân đánh gãy lời nói của hắn.

Niếp Thâm muốn nói cái gì đó, nhưng không tiếp tục nói tiếp, lạnh nhạt nhìn Niếp Ngân, cười cười.

Niếp Ngân quay đầu lại, nhìn Tiêu Tông, cắn chặt răng, hắn hiểu được ý nguyện cầu xin thương xót của Tiêu Tông , tuy hắn đối với người này thực phản cảm, nhưng lúc này lại cảm thấy hắn thực đáng thương, sau đó lấy súng ra , nhất súng bắn thủng mi tâm Tiêu Tông.

Xoay người, hắn không để ý đến Niếp Thâm, lập tức đi ra khỏi cửa.

https://thuviensach.vn

Chương 93: Ly gián

Hôm nay bầu trời căn bản không nhìn thấy thái dương, sắc trời càng ngày càng u ám , Niếp Tích ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, biết màn đem sắp buông xuống, hắn cũng tin rằng vào buổi tối hôm này La Sâm sẽ vĩnh đêm.

Tuy rằng anh trai hắn làm việc luôn luôn rất yên tâm, nhưng giờ phút này hắn vẫn có một chút lo lắng, một cỗ lo lắng không tên, lần trước bắt đầu rời khỏi cha, một khắc kia, nhìn thấy cha lại nằm trở về giường, dùng chăn trắng đắp lên toàn thân, trong phút chốc, hắn cảm thấy cha đã qua đời, đại khái cũng chính là dạng này, cho nên trong lòng ẩn dấu một trận đau đớn, tuy rằng hắn biết đây đều là đóng kịch.

Về sau không thể để cho mình ngẩn ngơ nữa, hắn điều chỉnh lại cảm xúc, lại dính bộ râu giả lên mặt, khôi phục lại tinh thần, chuyển qua góc tường, nhìn suối phun trì ở bên kia.

"Xuất hiện !" Hai tròng mắt hắn chợt lóe, chú ý tới thạch duyên trên suối phun trì, chi tiên màu vàng hoa kia.

Hắn mỉm cười, trên mặt lại xuất hiện thân mình hắn nhưng loại này có cảm giác không kềm chế được, làm như không có việc đi tới suối phun trì .

https://thuviensach.vn

Đây là lúc trước bọn họ đã đặt ra ám hiệu tốt, Niếp Ngân bên này hoàn thành nhiệm vụ, ở suối phun bên cạnh hồ sẽ thấy phóng thượng nhất chi hoa, Niếp Tích nhìn, kế hoạch được tiến hành theo từng bước khá tốt , cũng là sợ dùng điện thoại liên lạc sẽ gây chú ý, nếu ở đối phương không có phương tiện báo cáo tình huống, vô luận là để tiếng chuông hay là để im lặng đều dễ dàng khiến cho người chung quanh hoài nghi.

Niếp Tích thực tự nhiên đi tới xuối phun trì bên cạnh hồ, nhìn chung quanh một chút, cũng không có người chú ý hắn, tiếp theo hắn cúi người nhặt lên cái chi hoa kia, chỉ thấy bộ phận hoa hành, lập tức chiết thành vài đoạn, nhưng lại chưa đoạn đạp xuống dưới.

Niếp Tích chiết sổ một chút, sau đó nhịn không được mà bất đắc dĩ bật cười:"Là nói cho mình biết, nhiệm vụ biến đổi bất ngờ sao? Anh khi nào đã có thai cảm như vậy ."

Tuy rằng hắn cảm thấy hành động này của Niếp Ngân làm cho mình cảm thấy thực hài hước, nhưng hắn cũng biết anh mình muốn nói cho việc gì cũng không phải thuận buồm xuôi gió như vậy, nhưng vô luận thế nào mọi chuyện đã làm thỏa đáng , anh cũng bình an vô sự.

"Bước đầu tiên kế hoạch hoàn thành, bước thứ hai sắp triển khai hoa lệ." Trong lòng hắn hít một câu, vứt bỏ rảnh hoa trong tay, vẻ mặt cười xấu xa, hướng về cửa sau Niếp môn đi tới.

---

https://thuviensach.vn

Màn đêm đã hoàn toàn buông xuống, nhưng cũng không tối trong Niếp môn bao gồm mỗi một gian phòng ở và cùng bên ngoài đình viện, tất cả đèn đều mở hết, đây là lệnh của La Sâm quản gia .

La Sâm ngồi trong phòng theo dõi, trong ánh mắt che kín tơ máu, nơi này cũng không phải chỗ phòng theo dõi kia, mà là ở lầu một, chỗ theo dõi toàn bộ Niếp môn.

Trong phòng chỉ có bọn họ ba người, ba người đều không nói chuyện, ba người đều giống nhau đã rất mệt mỏi, căn bản là tìm không ra chỗ khả nghi gì, nhưng lại không có khác biện pháp, chỉ có thể ở chỗ này chờ tin tức, Niếp môn tuy rằng lớn, nhưng có mấy trăm người đồng thời đi tìm, vì sao lại tìm không thấy bóng dáng Niếp Ngân và Niếp Tích?

Trên mặt La Sâm vẫn một bộ tử ác, đã liên tục cả ngày hắn không lo lắng bọn họ sẽ trốn được mật thất, bởi vì cửa vào cảm ứng tất cả khóa đều đổi mới , hắn biết Niếp Ngân và Niếp Tích sẽ không tàng hình như vậy mà đi , nhất định sẽ có bước hành động tiếp theo, cho nên hiện tại lấy tịnh chế động, tĩnh xem biến này.

Niếp Nhân Nghĩa vẫn một bộ bất mãn, thường thường nhìn La Sâm, sau đó thực phẫn hận lườm hắn một cái, trong đầu hắn vẫn còn rối rắm La Sâm đối với hắn không lễ kính, còn không bàn bạc vấn đề quan trọng với hắn.

Trong đầu La Sâm hiên ra Niếp Ngân cùng Niếp Tích, giờ phút này còn tự hỏi một người, thì phải là Niếp Hoán, qua hành động mấy ngày, hiện tại

https://thuviensach.vn

hắn càng ngày càng hoài nghi Niếp Hoán có phải đã biết chân tướng về cái chết của cha hay không, cũng âm thầm giúp đỡ Niếp Ngân đối phó mình, Niếp Hoán luôn luôn ở phòng y tế không có đi ra, đây rõ ràng chính là không muốn cho vệ sĩ vào trong tìm, chẳng lẽ hắn luôn diễn trò trước mặt mình? Vốn đang muốn mượn tay hắn diệt trừ giết càng nhiều người . Nghĩ vậy, trong lòng La Sâm càng không nắm chắc .

Bộ đàm đột nhiên truyền đến một giọng nói:"La Sâm tiên sinh! La Sâm tiên sinh! Có khác thường! Chúng ta phát hiện người khả nghi !"

Trong phòng ba người đồng thời cả kinh, La Sâm lo lắng hô với cái bộ đàm:"Còn chờ cái gì? Lập tức bắn chết!"

"Nhưng..... Nhưng mà....." Bộ đàm lý truyền đến giọng nói ấp a ấp úng.

"Bất kể là ai? Nói mau!" La Sâm cơ hồ là hét lên , cả ngày nay tâm hắn loạn lên, hắn đã chịu đủ loại tra tấn, vội vàng muốn lập tức giải quyết.

"Chúng tôi nhìn thấy là con dâu của Niếp Nhân Nghĩa tiên sinh, cùng một người đàn ông che mặt khác, dáng người rất giống Niếp Ngân thiếu gia hoặc Niếp Tích thiếu gia, chúng tôi..... Sẽ nổ súng sao? Hiện tại ngay ở cửa biệt thự." Giọng nói trong bộ đàm khúm núm.

https://thuviensach.vn

Rawson biết người đàn ông này chính là Niếp Tích, hắn lập tức nhìn nhìn màn hình, chỗ cửa biệt thự, trên màn hình chiếu rõ hình ảnh Tu Nguyệt cùng một người đàn ông khác để nửa thân mình ra, bọn họ nắm tay nhau, khuôn mặt Tu Nguyệt nhìn không sót cái gì, cô nhìn chung quanh, rõ ràng không biết có người theo dõi mình.

"Tiện nhân này, lúc này còn giúp Niếp Tích !" Niếp Nhân Nghĩa vẫn khó chịu gầm nhẹ một tiếng.

Rawson cũng không chậm trễ một chút, giơ súng lên xông ra cửa, từ cửa phòng theo dõi biệt thự đến đó rất gần, hai người kia theo sát phía sau hắn.

Bởi vì rất sốt ruột, bọn họ không có chú ý tới một cái cửa cách đó không xa, một cái "Đại hồ tử" dấu ở nơi nào đó, hắn tháo xuống bộ đàm trong lời nói , đắc ý nhìn thoáng qua bọn họ, tiếp theo lưu loát chạy tới lầu hai.

"Nghẹn chết anh !" Người đàn ông tháo xuống mặt nạ bảo hộ, mồm to thở phì phò:"Vợ, vì sao nhất định phải mang theo này?"

Tu Nguyệt lập tức đem mặt nạ bảo hộ hắn ấn trở về, nghe hắn gọi "Vợ", cô nổi lên từng đợt buồn nôn:"Anh mau mang vào, nếu bị Niếp Tích phát hiện chúng ta ở cùng một chỗ, hắn sẽ giết chúng ta , cho nên vẫn đừng làm cho hắn nhìn thấy mặt của anh."

https://thuviensach.vn

Người ông kia làm một bộ cao ngạo :"Tên hỗn đản này tính cái gì, anh gọi cha anh tới giết hắn."

Tu Nguyệt gật gật đầu, kéo người đàn ông trốn sau một cái cột cây:"Nhìn thấy cha, chúng ta sẽ không sẽ trốn trốn tránh tránh nữa, hơn nữa về sau giết chết hắn, em sẽ không lại bị hắn bức bách ở lại bên người hắn, chúng ta sẽ hạnh phúc ."

"Trong khoảng thời gian này anh không bị hắn thế nào ? Lão tử không đánh đến trước, cũng không nghĩ sẽ bị hắn đánh đến trước." Ngữ khí của người đàn ông có chút thô tục.

"Em còn chưa tin anh sao?" Tu Nguyệt liếc hắn một cái, sau đó nhìn về phía bên kia, lo lắng nói:"Mau tránh ra! Bọn họ đến đây!"

Bên kia có Rawson, ba người gấp rút đi về hướng bên này , tuy rằng Tu Nguyệt bên này che đậy, nhưng vẫn bị Rawson phát hiện dấu vết, hắn giơ súng lên, phẫn nộ nhìn về phía bên này.

Người đàn ông nhìn trộm thoáng qua, phát hiện chính là cha mình , vội vàng từ sau cây cột mặt thất thiểu đi ra, lấy tấm che mặt bỏ xuống, vừa muốn nói cái gì.....

"Pàng!" Một tiếng súng vang lên.

https://thuviensach.vn

Máu trên đầu người đàn ông văng tung tóe.

Rawson ở tại chỗ sửng sốt một chút, nhìn khẩu súng trong tay mình, trên mặt mờ mịt.

Mà bên kia, truyền đến tiếng khóc tê tâm liệt phế của Tu Nguyệt : " Chồng ơi!!!"

Lầu hai đằng sau chậu hoa "Đại hồ tử(râu xồm)" Niếp Tích thu hồi súng, nhanh chóng rời đi.

Niếp Nhân Nghĩa.....

Mộng.....

https://thuviensach.vn

Chương 94: Phản bội

Tỉ mỉ thiết kế hóa trang, tây trang rộng rãi, hơn nữa hành động không chút chậm trễ, Niếp Ngân và Niếp Tích thực dễ dàng trộn lẫn vào trong nhóm vệ sĩ của Niếp môn , dịch dung là thứ BABY-M giữ nhà bản lĩnh.

Rawson và nhóm bảo vệ tất nhiên không biết điểm ấy, cuộc đời bọn họ trải qua phần lớn là chém giết cướp đoạt, minh đao minh thương, đối với am hiểu đang âm mưu, hành động của sát thủ, phương pháp làm việc linh tinh của đặc công thì không đủ hiểu biết, cho nên bọn họ cảm thấy hai người kia thật giống như u linh, xuất quỷ nhập thần.

Bước đầu tiên của kế hoạch, cùng với Niếp Thâm đột nhiên xuất hiện, hóa hiểm thành may, mà bước thứ hai cũng thuận lợi khai triển .

Trong nháy mắt ngay tại lúc Rawson theo bản năng giơ súng lên, Niếp Tích đang ẩn ở lầu hai lợi dụng đúng thời cơ khai súng, con Niếp Nhân Nghĩa trong nháy mắt biến thành một cỗ thi thể, có lẽ là có chút tàn nhẫn, nhưng nơi này là Niếp môn, không có cách nào, không tàn nhẫn thì sẽ bị chôn dưới đất , mọi người trong Niếp môn rất rõ điểm ấy, Tu Nguyệt cũng rất rõ.

Mọi người mờ mịt một khắc, Niếp Tích thu hồi súng, nhanh chóng biến mất ở lầu hai sau một bồn hoa , trong không khí còn lưu lại miệng hắn bất giác gợi lên độ cong hiểm hách.

"Chồng ơi! ! !" Tu Nguyệt tê tâm liệt phế hô, lập tức bổ nhào tới bên cạnh thi thể con của Niếp Nhân Nghĩa , cực độ bi thương nhìn thi thể hắn, cố gắng vài lần, nhưng vẫn không thể chảy ra nước mắt.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Rawson kinh ngạc, hắn biết rõ mình không có nổ súng, chẳng lẽ là tẩu hỏa ? Tất cả vừa mới phát sinh quá nhanh . Hắn nhìn khẩu súng của mình, lại nhìn nhìn Niếp Nhân Nghĩa, có chút không biết làm sao.

Tóc Niếp Nhân Nghĩa đều đã dựng lên, kinh ngạc nhìn thi thể bên kia, miệng đã muốn không thể nói chọn câu , hô hấp mỏng manh, tim đập đứt quãng: "Không... Sẽ không phải ... Con tôi đi..."

Tu Nguyệt ngẩng đầu, nhìn Niếp Nhân Nghĩa bên này, khuôn mặt nhỏ tinh xảo vặn vẹo kia, dùng sức gật gật đầu.

Một tiếng kinh lôi ngập trời giống như ở trong đầu Niếp Nhân Nghĩa nổ tung , hắn cảm thấy đầu mình đều đã bị phanh tư ngũ liệt , "Bùm" lập tức quỳ gối xuống đất, như đã không còn linh hồn sửng sốt nửa ngày, sau đó rất nhanh đi đến bên cạnh thi thể, vươn cánh tay run run, xoa xoa khuôn mặt trắng bệch trên thi thể, thấy rõ ràng khuôn mặt của con trai mình, hơn nữa hai mắt còn sáng lên (vì lúc ấy nhìn thấy hắn), hắn gào khóc lên.

Cái chết của con hắn chết đối với hắn mà nói là sụ đả kích lớn nhất trên thế giới này, con hắn là duy nhất của hắn, làm nhiều chuyện như vậy tất cả đều là vì con mình.

Rawson có chút áy náy nhìn bên này, muốn nói cái gì đó nhưng không thể mở miệng, nhưng sau đó, trong mắt hắn lại lòe ra tinh quang sắc bén.

Không đúng! Phát súng này tuyệt đối không phải do mình nổ !

Hắn chạy đến ương trong đại sảnh, nhìn tất cả chung quanh, trong lòng hắn cũng hiểu được, hiện tại mới phát hiện, hết thảy đã quá muộn , hung thủ sớm rời đi.

https://thuviensach.vn

"Niếp Ngân! Niếp Tích!" Hàm răng hắn nghiến lại rồi nói ra hai cái tên, trong ánh mắt sát khí đã đến đỉnh.

Isabella ngưng trọng, đi tới bên cạnh Niếp Nhân Nghĩa, muốn trấn an hắn một chút, Tu Nguyệt đứng lên, nhìn nhìn Niếp Nhân Nghĩa lại nhìn nhìn Rawson, phát hiện hai người không có chú ý tới bên này, liền đưa cho Isabella ảnh chụp.

Isabella sửng sốt, nhưng tiếp nhận ảnh chụp nhìn xong, trên mặt cô càng thêm ngưng trọng , ảnh chụp là hình chồng cô, toàn thân bị trói đứng lên trên một cái cột, bên cạnh còn có người cầm súng chĩa vào hắn.

"Thông minh một chút." Tu Nguyệt nhẹ giọng nói một câu, sau đó lại nằm úp sấp xuống khóc lên.

Isabella sững sờ ở tại chỗ, tay cầm ảnh chụp nhẹ đang run run, làn da khóe miệng cũng đang không ngừng co rúm , hô hấp càng ngày càng dồn dập.

Lúc này, Rawson phẫn hận đi về phía bên này, Isabella nhìn thấy hắn muốn tới đây, lén lút đem ảnh chụp giấu đi.

"Hai người... Hai người vì sao đến đây?" Niếp Nhân Nghĩa thu lại tiếng khóc một chút, phẫn hận hỏi.

Tu Nguyệt cúi đầu, vẫn không ngừng mà khóc thút thít như cũ : "Anh ấy nói nhìn cha rất vất vả , muốn vì cha làm chút việc, cho nên kêu lên con cùng tới, ai có thể nghĩ đến sẽ biến thành như vậy!"

Nghe xong những lời này, tâm Niếp Nhân Nghĩa giống như bị vạch ra để tìm tòi, nước mắt lại không được chảy xuống: "Cô không phải đã cùng Niếp Tích ở một chỗ sao? Vì sao lại sẽ tìm con tôi?"

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Tu Nguyệt vô tội ngẩng đầu, xoa xoa hai đôi mắt đẹp, làm cho ánh mắt có thể sưng đỏ một chút, tràn đầy khó hiểu đáp lại: "Sao lại thế, cha còn không biết sao? Đây là con cùng anh ấy đã sớm thương lượng tốt, con bị Niếp Tích mang đi hoàn toàn là cố ý, muốn lẻn vào nơi đó của bọn họ, chí tí có thể tìm chút manh mối."

Niếp Nhân Nghĩa cả kinh, ngẩng đầu, xuyên thấu qua hai mắt đẫm lệ mông lung, nhìn chằm chằm Tu Nguyệt: "Cô... Vậy cô vì sao không nói sớm!"

Tu Nguyệt trở nên càng thêm vô tội , sợ hãi nháy ánh mắt: "Con nghĩ cha đã sớm biết, chuyện này Rawson quản gia biết, không phải đã nói cho cha sao?"

Niếp Nhân Nghĩa mạnh đứng dậy, nhìn Rawson bên này, hai mắt bên trong tựa hồ đã phun ra hỏa.

"Nha đầu chết tiệt kia! Cô nói bậy bạ gì đó! Tôi nhất súng bắn chết cô!" La Sâm nghe đến mấy câu này, lớn tiếng kêu lên, giơ súng trong tay, chĩa vào Tu Nguyệt.

"Không được giết cô ta!" Isabella hô to một tiếng đẩy tay hắn xuống.

Nhìn cảnh tượng này, trong mặt Tu Nguyệt nháy hiện lên một tia đắc ý.

Khuôn mặt Rawson kinh ngạc, khó hiểu nhìn Isabella trong cơn giận dữ hô: "Sao vậy? Cô!"

Isabella kiên quyết, không để lối thoát cảnh cáo Rawon một chút: "Tôi muốn nghe cô ta nói xong!"

https://thuviensach.vn

Tu Nguyệt đứng lên, thâm thở một hơi, phẫn hận nhìn Rawson : "Chính là lần trước ở Las Vegas, nếu không phải bị các người bắt lại, Niếp Tích nhất định phải chết. Lúc tôi bị bắt, đã đem toàn bộ kế hoạch nói cho Rawson quản gia , hắn còn bảo tôi tiếp tục giám thị Niếp Tích, để tôi chạy, chuyện đó các người một chút cũng không biết sao? Khi đó tôi bị trói mà nhanh như vậy tự mình đào tẩu được?"

(Las Vegas nơi đánh bạc nổi tiếng cứ nhắc tới nơi đó thì sẽ nhắc tới sòng bạc= Lạp Tư Duy Gia Tư)

"Thì ra ông để cho cô ta chạy !" Răng nanh Niếp Nhân Nghĩa đều đã cắn vang lên.

"Không nên nghe cô ta nói bậy! Tôi giết cô ta!" Rawson giận quát một tiếng, đẩy Isabella ra, lại giơ súng lên, nhưng tay vừa nâng lên một nửa thì Niếp Nhân Nghĩa đánh một trọng quyền đánh vào mặt hắn , bởi vì không phòng bị, hắn lảo đảo lui lại về sau mấy bước.

" Rawson! Ông giết con tôi! Tôi muốn ông đền mạng!" Niếp Nhân Nghĩa giống như chó điên, đánh quyền đầu hướng về Rawson.

Mắt đẹp Tu Nguyệt dạo qua một vòng, vì muốn mình an toàn, nàng lập tức nhảy tới phía sau Isabella, trong lòng mừng thầm.

https://thuviensach.vn

Chương 95: Giật mình

Lãnh Tang Thanh đã hẹ chỗ gặp Cung Quý Dương.

Trên mặt cô không có trang điểm gì, ngay cả tóc cũng không có tâm tình đi sửa sang lại, sắc mặt tái nhợt, xám như tro tàn, nhưng trong lòng lại giống như lửa đốt vô cùng lo lắng, hiện tại mỗi một kim giây nhảy lên, cô rất long lòng.

Chuyện này cô không nói cho những người khác, bởi vì cô ở bên cạnh bốn người đại ca kia cũng chỉ có Cung Quý Dương là người nói chuyện tốt nhất, nếu đổi là anh trai Lãnh Thiên Dục hay là ca ca Lăng Thiếu Đường, thì ngay cả khả năng nói chuyện cũng không thể nói rõ mà sẽ bị khiêng đi ngay lập tức.

Nhưng cô vẫn tin rằng Niếp Ngân sẽ không có việc gì , bởi vì chính miệng hắn nói với cô là sẽ không có việc gì, tuy lo lắng nhưng tận đáy lòng cô vẫn tin người đàn ông này chỉ cần nói ra cái gì thì nhất định sẽ làm được , nhưng khi buổi sáng Tần quản gia chuyển đạt lại lời của hắn thì tất cả những tin tưởng trong lòng cô đều biến mất , nếu thật sự không có việc gì, hắn nhất định sẽ không nói như vậy .

Cơ hồ cứ mỗi mười giây cô lại xem đồng hồ một lần, cô cảm thấy mình đã đứng không nổi.

Không thấy ai chỉ nghe tiếng động phía trước, tiếng động của mô-tơ từ xa tới gần, một chiếc Ferrari đỏ xuất hiện trong tầm mắt nàng, lại làm một

https://thuviensach.vn

tốc độ như tia chớp , trong nháy mắt ngừng ở trước mắt nàng.

Cung Quý Dương từ trong xe đi ra, nhìn bộng dang tiều tụy đáng thương của Lãnh Tang Thanh , đi nhanh vai bước hắn tới ôm cô.

Lãnh Tang Thanh nhìn thấy Cung Quý Dương, vừa muốn mở miệng nói cái gì đó thì nước mắt lại trào ra đến bên miệng giọng nói cũng chuyển thành tiếng khóc.

Chuyện này làm cho Cung Quý Dương sợ hãi, hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ thân thể nhỏ của Lãnh Tang Thanh, vội vàng hỏi nàng: "Làm sao vậy? Thanh Nhi, bị khó dễ sao?"

Lãnh Tang Thanh nắm chặt thời gian lau đi nước mắt, bây giờ không có thời gian để cho cô khóc, cô cầm cánh tay Cung Quý Dương, vội vàng nói: "Quý Dương ca, có thể giúp em cứu Niếp Ngân không? Van cầu anh !"

Cung Quý Dương sửng sốt, đầu óc mờ mịt, hai bên lông mi nhích lên: "A? Sao lại cứu cậu ta? Cậu ta lại làm sao vậy?"

"Bọn họ bị người trong Niếp môn đổ oan, hôm nay là ngày thẩm phán Niếp môn, tóm lại là lành ít dữ nhiều, anh có thể giúp em cứu anh ấy không?" Mặt Lãnh Tang Thanh đã bị nước mắt tẩm ướt hoàn toàn, nhìn Cung Quý Dương như vị cứu tinh.

Nhìn thấy Lãnh Tang Thanh lòng nóng như lửa đốt, Cung Quý Dương cũng còn rối lên: " Trong Niếp môn có ngày thẩm phán này, anh cũng đã ghe qua..." Khi nói chuyện, hắn nhìn đồng hồ của mình, khuôn mặt quẫn ý tiếp tục nói: "Lúc này hẳn là đã xong rồi, chỉ sợ..."

Lãnh Tang Thanh cũng đã nghĩ tới điểm này từ lâu, hắn đi từ trời sáng tinh mơ, hiện tại đã đến buổi chiều , nên phát sinh ra chuyện gì thì cũng đã

https://thuviensach.vn

xảy ra rồi, nhưng cô vẫn kiên quyết hô: "Quý Dương ca, em biết! Nhưng cho dù chỉ còn thi thể , em cũng muốn nhìn thấy anh ấy, anh nhất định phải giúp em nghĩ biện pháp!" (gặp quá đúng người, hắn có IQ cao nhất trong tứ đại tài phiệt)

Cung Quý Dương thở dài một tiếng, khuôn mặt nghiêm túc khó gặp, nhìn chằm chằm Lãnh Tang Thanh, răn dạy hô: "Có phải em thật sự đã rất yêu câu ta hay không , em biết hắn là loại người gì sao?"

Lãnh Tang Thanh không trần trừ gì ngẩng đầu nói: "Vâng! Yêu thương ! Khăng khăng một mực là thứ này!"

"Thế giới này người đàn ông nào em cũng có thể yêu, nhưn duy độc cậu ta em không thể yêu! Cậu ta tiếp cận em nhất định không có cái gì tốt cả!" Cung Quý Dương đánh đáy lòng Lãnh Tang Thanh đang sốt ruột, cô và hắn coi nhau như an hem ruột.

"Em mặc kệ! Em mặc kệ anh ấy và anh cả đã xảy ra chuyện gì! Em và Niếp Ngân yêu nhau là chuyện của hai người bọn em!" Lãnh Tang Thanh không có chút thoái nhượng.

Cung Quý Dương nhíu lại mi: "Không phải cậu ta và anh cả em xảy ra chuyện gì, mà là cậu ta cùng..."

"Em có con với anh ấy rồi!" Lãnh Tang Thanh đánh gãy lời nói của hắn, cô không muốn lãng phí thời gian, cô biết Cung Quý Dương là người nói chuyện tốt nhất, nhưng đồng thời cũng là người hay nói dài dòng, cho nên cô nói thế để cho hắn không từ chối nữa.

Cung Quý Dương sửng sốt, tim đập thiếu chút nữa ngừng hẳn, hắn không xác định được lời vừa mới nghe thấy, có phải hắn được vừa ghe thấy

https://thuviensach.vn

câu nói mà vừa rồi tai mình nhận được, trong nháy ánh mắt hắn ngừng thở, miệng hỏi: "Em, vừa mới nói cái gì?"

"Em cùng anh ấy đã có con!" Lãnh Tang Thanh lặp lại.

"A! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! !"

Hai mắt Cung Quý Dương rất tròn, miệng mở đến cực hạn, cằm đã nhanh rơi trên mặt đất , kìm lòng không đậu hô to một tiếng, toàn bộ vũ trụ giống như đang tràn ngập tiếng hét của hắn.

Lãnh Tang Thanh kéo hắn lại, lớn tiếng thúc giục : "Quý Dương ca, cho nên em mau nghĩ biện pháp a!"

Trong nháy mắt Cung Quý Dương vốn muốn đem mọi chuyện Niếp Ngân nói cho Lãnh Tang Thanh thì hắn lại phải đem những lời này nuốt vào trong lòng, tuy coi Lãnh Tang Thanh như em ruột, nhưng chuyện mang thai này đã vượt qua phạm vi khống chế của hắn.

"Nhưng ngay cả anh trai mafia của em Niếp môn cũng không để vào mắt, nếu chúng ta tới đó cũng không phải là dễ dàng a!" Cung Quý Dương gãi đầu, trên mặt lo lắng và cảm giác lúc vừa rồi rất bất đồng, hiện tại đáy lòng hắn rất sốt ruột.

"Được rồi, vì em, anh liều mạng! Em lên xe trước đi, sau đó đem kể lại mọi chuyện cho anh biết." Hắn dậm chân một cái, sau đó lấy ra điện thoại, bát thông dãy số.

Rawson vạn vạn thật không ngờ, mình sẽ đưa vào một bộ vòng tròn như vậy, chính hắn hao hết tâm tư mượn sức quan hệ, lại bị hủy đi trong chốc

https://thuviensach.vn

lát.

Niếp Nhân Nghĩa nhào vào người hắn đánh , giống như người đàn bà chanh chua, liên kết được càng ngày càng nhiều người, Rawson thấy tình thế không ổn, một phen đẩy ra Niếp Nhân Nghĩa, cầm lấy áo hắn, quát: " Đầu óc ông có vấn đề sao, súng rõ ràng không phải do tôi nổ !"

"Tôi rõ ràng nhìn thấy ông nổ súng! Ông bắn con tôi!" Niếp Nhân Nghĩa đã mất lý trí, tiếp tục đánh Rawson, Rawson một phen liền đẩy hắn xuống, Niếp Nhân Nghĩa sao có thể phản kháng mà cũng không làm được gì.

"Ông rốt cuộc giấu diếm chúng tôi bao nhiêu chuyện, ông đến tột cùng nghĩ muốn làm gì? Chúng tôi chẳng qua chỉ là con cờ sao?" Isabella kiên quyết, nghiêm khắc chỉ trích Rawson.

Rawson phẫn nộ vô hạn nhìn nhìn Tu Nguyệt ở phía sau bà, chiếc mũi tráng kiện thở ra hai cổ khí thống hận , hắn không biết giả thích cái gì nữa, không có người nghe, hắn chỉ là lạnh lùng nói: "Các người tốt nhất hiểu biết một chút, bắt đầu mọi chuyện không phải chúng ta ai cũng biết, hơn nữa không nên ép tôi, nơi này đều là người của tôi."

Nói xong, hắn thu hồi súng, một mình một người nhanh chóng tránh ra , hắn biết một chưởng sự nhân Niếp môn khác, sự tình lại càng không có công bằng.

Vừa đi, một bên lấy ra điện thoại: "Uy ! Đem trang bị chuẩn bị tốt, chờ ta thông báo, khả năng một hồi sẽ đại khai sát giới."(giết)

Vài người nhìn thân ảnh Rawson rời đi, ai cũng không có ngăn cản, dù sao chuyện ba người này đều có liên lụy.

https://thuviensach.vn

Toàn thân Isabella mềm nhũn, lập tức than ngồi ở trên sàn, trên mặt vô cùng sợ hãi, nước mắt trụ không được.

Tu Nguyệt khó hiểu nhìn bà, chỉ thấy bà ngẩng đầu tràn ngập bất lực nhìn Tu Nguyệt nói: "Làm sao bây giờ? Con của tôi vẫn còn trên tay Rawson."

https://thuviensach.vn

Chương 96: Nhìn như thuận lợi

Tu Nguyệt kinh ngạc nhìn người ngồi dưới đất, cảm giác Isabella tràn ngập bất lực, trong lòng không khỏi nổi lên một tia thương hại, bà luôn xuất hiện ở với bộ dạng cường thế, bình tĩnh, chưa bao giờ lao lung, luôn công bằng .

Hiện tại nghĩ đến, Isabella nhất định là có khổ riêng ở bên trong , nếu nói Niếp Nhân Nghĩa và Rawson làm bạn, là vì mượn lực lượng và âm mưu của Rawson, để được đứng đầu vị trí nhà Niếp môn, Isabella kia xác thực không động cơ gì, lại liên hợp một quản gia để điều khiển chính người nhà mình, cho dù là trăm phương nghìn kế xoay chuyển vận mệnh Niếp môn hiện tại, cho nên bà nhất định là bị uy hiếp, mới có thể cam nguyện ở bên cạnh Rawson.

"Đối với điểm ấy, tôi cũng thật có lỗi, tự cầu nhiều phúc đi, nhưng hy vọng bác có thể giải." Tu Nguyệt chớp mi, ngữ khí mặc dù có chút bất đắc dĩ, nhưng có kiên định thủy chung không thay đổi.

Isabella cầm cổ chân Tu Nguyệt, cầu xin nói: "Tôi muốn gặp Niếp Ngân và Niếp Tích, van cầu cô cho tôi gặp bọn họ, bọn họ nhất định có thể giúp tôi ."

Tu Nguyệt đứng ở tại chỗ dài thở dài một hơi, không nói gì.

Trong đại sảnh người đến càng nhiều, mọi người đều giật mình vì một màn trước mắt này, Niếp Nhân Nghĩa ôm đứa con chết, đã không thể khóc thành tiếng, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy, Isabella cúi đầu, ngồi dưới đất, không ngừng mà khóc thút thít , Tu Nguyệt cũng làm bộ mặt uể

https://thuviensach.vn

oải, nhưng ánh mắt không ngừng tuần tra bốn phía, bởi vì vài chưởng sự nhân đều không nói gì cho nên vì bọn người hầu xung quanh cũng không dám ra tiếng, chính là vào giúp khóc theo thôi.

Niếp Tích xuất hiện ở tại bên trong đám người, nhìn Tu Nguyệt, vụng trộm làm thủ thế, cái này là bọn họ trao đổi tốt ám hiệu với nhau trước, bởi vì Niếp Tích hiện tại đang dịch dung, thì ngay cả Tu Nguyệt cũng không nhận ra được.

Tu Nguyệt nhận được ám hiệu, đi tới chỗ Niếp Tích, đi vài bước, lại ngừng lại, quay đầu nhìn nhìn Isabella, trong lòng lại dâng lên một tia không đành lòng, đứng tại chỗ suy tư một lát rồi ghé vào tai Isabella, bất đắc dĩ thở dài: "Đi theo tôi."

Phòng Y tế, Niếp Ngân, Niếp Nhân Quân và Niếp Hoán gặp mặt, đem tất cả tiến triển của kế hoạch tiến báo cho đối phương biết.

"Niếp Thâm? Người này rốt cuộc muốn làm gì? Mọi cách ân cần, tuyệt đối không phải chuyện tốt, con phải đề phòng cậu ta." Niếp Nhân Quân lạnh thấu xương nói.

"Cậu ta tàn nhẫn, trước kia con cũng nhìn qua, nhìn đến bây giờ mà nói cậu ta so với ngày xưa càng thêm làm cho người khác sợ hãi." Niếp Hoán nhìn Niếp Ngân, chậm rãi nói.

Niếp Ngân không nói gì, nhưng biểu tình thực thong dong, hắn cũng muốn biết Niếp Thâm năm lần bảy lượt tương trợ đến tột cùng là có mục đích gì, hiện tại không phải là thời điểm nghĩ đến điểm này sau đó hắn đem cái USB của Niếp Thâm đưa cho cắm vào máy tính, hắn phải kiểm tra nội dung bên trong một chút.

https://thuviensach.vn

Sau khi hắn cắm vào xong, hắn cũng không có lập tức mở video mà thoáng dừng một chút, hơi suy tư quay đầu nhìn qua Niếp Hoán, Niếp Hoán hiểu được dụng tâm của hắn, cười khổ một tiếng, tự mình điều chỉnh xe lăn lùi xuống, xoay người sang chỗ khác.

Trên màn hình hiện ra hình ảnh sự việc ngày hôm đó xảy ra, thật thật nhất thiết, Niếp Nhân Quân ở một bên nhìn hưng phấn mà cười lớn: "Tôi Niếp Nhân Quân nói qua hôm nay sẽ cho mọi người một công đạo thì nhất định sẽ làm được!"

Hắn hoàn toàn không có bận tâm đến tâm tình Niếp Hoán, phân ghi hình này Niếp Hoán đã xem, tuy giờ phút này không xem lại, nhưng hình ảnh cha hắn bị giết lần trước lại lặp lại trong lòng hắn, tâm hắn vẫn cứ chảy máu hai mắt hồng lên hô hấp khó có thể bình tĩnh.

Nhưng vào lúc này, đoàn người Niếp Tích chạy trở về, mọi người nhìn thấy Isabella đi theo sau, cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

"Này... Đây là có chuyện gì?" Niếp Nhân Quân tựa hồ có chút bất mãn.

Không đợi Niếp Tích mở miệng, Isabella lập tức bổ nhào tới dưới chân Niếp Ngân, cầm lấy hai chân hắn, lớn tiếng khóc: "Ngân! Là lỗi của bác, bác không nên cùng Rawson âm mưu hãm hãi các người, cầu cháu tha thứ cho bác, bác thật sự không có cách nào, ông ta bắt con gái bác, các người lại bắt chồng bác, bác thật sự không có cách nào , cháu nhất định phải cứu con gái bác!"

Trong lúc kêu khác, bà có thể nhìn thấy Niếp Hoán ở trong phòng, lại thấy được khuôn mặt hắn vẫn bình tĩnh như: "Đúng! Ông ta giết Niếp Nhân Thế! Bác có thể thay các người chưởng sự nhân khác đi làm chứng cứ! Các người nhất định phải nghĩ biện pháp giúp bác!"

https://thuviensach.vn

Không ngoài dự liệu, quả nhiên là bị uy hiếp , Niếp Ngân bình tĩnh, cúi người xuống: "Không có vấn đề, con gái bác sẽ được an toàn, nhưng bác phải nói cho tôi biết kế tiếp Rawson muốn làm gì."

Isabella nghe câu nói này của Niếp Ngân, ánh mắt lòe sáng ra nhìn hắn như vị cứu tinh phát ra hào quang, hô hấp của bà nhất thời xúc động, lớn tiếng nói : "Ông ta... Ông ta... Ông ta còn muốn..." Nói còn không nói xong, bà liền ngất đi.

" Thật không ngờ bà ấy lại có một mặt như vậy, thật sự là không thể tưởng được." Niếp Tích nói một cậu, ngồi xổm bên cạnh Isabella, vỗ vào khuôn mặt bà muốn bà tỉnh lại.

Niếp Ngân nhìn Isabella té xỉu, bất đắc dĩ thở dài: "Cha và Niếp Hoán tới trước lầu hai phòng hội nghị, con đi kêu các chưởng sự nhân khác đến, Tích, em nghĩ biện pháp cho bà ấy tỉnh lại xem có thể hỏi ra chuyện gì hay không, đừng quên đem chứng cớ bảo quản tốt."

Hắn đi tới cửa, Niếp Hoán bắt lấy tay hắn, khuôn mặt chua xót nhìn hắn nói: "Hôm nay, vô luận như thế nào, cũng phải thay cha tôi báo thù!"

Niếp Ngân cười lạnh một tiếng: "Hừ hừ, báo thù không phải nghĩa vụ của chúng tôi, nhưng hôm nay Rawson nhất định sẽ chết." Nói xong, hắn đẩy cửa ra, lập tức rời đi.

Niếp Nhân Quân nhìn nhìn Isabella trên mặt đất, muốn nói cái gì đó, nhưng tựa hồ lười nói, đi thong thả đến cửa, lại ghé mắt nhìn nhìn Niếp Hoán trên xe lăn, lãnh xuy một câu: "Cần hỗ trợ sao?"

Niếp Hoán lắc lắc đầu, điều khiển xe lăn, đi ra ở đến bên cạnh hắn.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích lấy một chén nước, hắt lên trên mặt Isabella, nhưng mà lại không hề có phản ứng, khiến cho hắn có chút buồn bực, căm giận ngồi xuống trên ghế.

"Các người xác định Rawson nhất định sẽ tới nơi này sao?" Tu Nguyệt vẫn có chút lo lắng.

Niếp Tích kiên định nói: "Đầu tiên bị lấy mất chứng cớ, sau đó lại bị ly gián những người bên cạnh, tiếp theo Rawson nhất định sẽ nhịn không được , chỉ cần hắn đến đến nơi đây, hắn liền chạy không thoát ."

"Vậy đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Không có chết, chết tiệt ông chưa có chết! Niếp Nhân Quân, tên hỗn đản này đùa giỡn chúng ta sao?" Phía sau, ngoài cửa thản nhiên truyền đến tiếng hét của Niếp Nhân Hằng tuy rằng rất xa, nhưng nghe rất rõ ràng.

Trong lòng Niếp Tích trầm xuống, ánh mắt trói chặt lại: "Trước tiên hai người ở trong này xem, con đi xem có chuyện gì xảy ra ."

Sau đó, hắn vội vàng rời phòng.

Trong phòng chỉ còn lại có hai người Tu Nguyệt và Isabella.

https://thuviensach.vn

Chương 97: Chứng cớ bị mất.

Dụng cụ y tế trong phòng hội nghị, không lớn, cũng không thoải mái.

Niếp Ngân cải trang thành bảo vệ, lấy danh nghĩa Niếp Hoán đi mời từng trưởng môn nhân trong Niếp môn , ngoại trừ Niếp Nhân Nghĩa đang thương tâm quá độ hắn cự tuyệt yêu cầu của Niếp Ngân.

"Vì tôi tham lam và xúc động thế nên con tôi mới chết, ở Niếp môn tôi đã mất đi thứ quý giá nhất, tôi không nghĩ như vậy, không nghĩ đứa ngốc đó lại ở trong này , từ nay về sau tôi và Niếp môn sẽ không còn quan hệ nào nữa , Niếp Ngân, cậu quả nhiên là người đàn ông xuất sắc trong Niếp môn, bất quá tôi cũng chỉ có thể chúc phúc cho các người bình an vượt qua kiếp này, nhưng cái khác tôi làm không được ." Niếp Nhân Nghĩa để lại một câu, liền ôm lấy người con trai đã chết mà hắn yêu thương, trầm trọng rời đi.

Niếp Ngân không ngăn cản, chỉ đứng ở tại chỗ lẳng lặng nhìn bóng dáng Niếp Nhân Nghĩa rời đi, trong lòng nhưng nổi lên một trận đau đớn, cũng không phải bởi vì Niếp nhân Nghĩa mất con, mà trong đầu hắn không tự giác hiện lên cha mẹ của Lãnh Tang Thanh.

Cái loại mấy đi người thân này rất đau đớn, hẳn được cho là sát thủ thế giới nhưng cũng cảm thấy khó chịu, sườn mũi hắn thầm thở dài một hơi.

Trừ bỏ hắn ở bên ngoài, còn lại mọi người đến đã đông đủ , nhìn thấy Niếp Nhân Quân rõ ràng đứng ở nơi đó, tất cả đều lắp bắp kinh hãi nhưng cũng không làm được gì.

https://thuviensach.vn

Thân thể Niếp Nhân Hằng to tròn, căng mọng, ngồi ở chỗ kia chân còn gác lên ghế , làm cho ghế dựa vang lên tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt: "Đây là ông có ý gì, lúc giờ phạt ông dùng thủ thuật để che mắt sao? Ông không phải hẳn là đã chết rồi sao?"

Niếp Nhân Quân nghẹn miệng, một bộ khinh thường nhìn Niếp Nhân Hằng: "Tôi đã sớm nói qua, ông chết ngày nào thì tôi vẫn còn sống khỏe mạnh ."

"Sao, sao lại như thế được? Quy củ Niếp môn cũng không thể tùy tiễn giẫm lên như vậy được ." Cha Niếp Thâm, Niếp Nhân Thịnh cũng đã mở miệng, hắn luôn luôn trầm mặc âm lãnh nhưng đối với chuyện này cũng thực bất mãn.

Niếp Nhân Quân cười lạnh một tiếng, nhìn mỗi người đang ngồi: "Lúc trước tôi nói rồi sẽ cho mọi người một lời giải thích, còn chưa giải thích xong, tôi sao có thể chết được, hơn nữa lần trước là Rawson giết người đổ cho tôi, tôi phải cho các người biết một chân tướng vô cùng thú vị và để giải oan cho tôi."

"Rawson? Chẳng lẽ tất cả mọi việc là do tên quản gia này dở trò?" Niếp Nhân Hằng kêu to.

"Quản gia? Ông và ông ta cũng chẳng kém gì trình độ ở vườn trẻ đâu." Niếp Nhân Quân khinh miệt cười cười, sau đó cho Niếp Ngân một ánh mắt, Niếp Ngân cửa trước đi vào.

Vừa muốn mở cửa thì từ bên ngoài cửa bị mạnh đẩy ra, Niếp Tích thất kinh xông vào: "Cha, anh, chứng cớ không thấy !"

"Cái gì!"

https://thuviensach.vn

Hai mắt Niếp Nhân Quân nhất thời mở tròn ra, Niếp Thâm đứng ở bên cửa sổ cười khổ, Niếp Ngân tiến lên cầm cánh tay Niếp Tích: "Rốt cuộc sao lại thế này!"

Ánh mắt Niếp Tích nhíu lại, nghiêm túc: "Em cũng không rõ lắm, lúc em đi về thì Tu Nguyệt không thấy, lại nhìn USB trên máy tính cũng bị người lấy đi mất!"

"Isabella đâu?" Phản ứng đầu tên của Niếp Ngân chính là nghĩ tới bà.

Không đợi Niếp Tích nói, Niếp Ngân liền thấy Isabella loạng choạng đi tới, một bàn tay giúp đỡ trên tường, một bàn tay xoa đầu, biểu tình thực hoảng hốt.

Niếp Ngân túm lấy cổ tay bà kéo vào phòng động tác rất mạnh và cứng rắn, ánh mắt càng thêm cường ngạnh, gắt gao nhìn chằm chằm mặt Isabella: "Đã xảy ra chuyện gì? Tu Nguyệt đâu? Chứng cớ đâu?"

Isabella bị khuôn mặt của hắn dọa sợ tới mức thanh tỉnh, kích động lắc đầu: "Bác cái gì cũng không biết, lúc Niếp Tích trở về bác mới tỉnh lại, cậu ấy có thể làm chứng."

"Này ! Này ! Các người rốt cuộc đang diễn cái gì vậy? Lần lượt đùa giỡn chúng ta sao, thực vui vẻ phải không?" Niếp Nhân Hằng hiển nhiên đã thực không kiên nhẫn .

Niếp Nhân Quân, Niếp Ngân, Niếp Tích đều không thể trả lời hắn, khuôn mặt trầm thấp, cố gắng suy nghĩ cái gì đó.

"Tôi yêu cầu hiện tại lập tức phạt ba cha con Niếp Nhân Quân, ba người bọn họ đùa giỡn chúng ta như vậy, quả thực đối với gia quy Niếp môn cực

https://thuviensach.vn

kì không tôn trọng !" Nhìn thấy ba cha con họ không ra tiếng nào, Niếp Nhân Hằng đắc ý càng thêm được một bậc lại muốn tiến một thước.

Vừa dứt lời, cửa lại bị đẩy ra, một thân ảnh ung béo từ ngoài cửa đi đến, cuồng ngạo nhìn quét qua mỗi người trong phòng, trong người hắn lấy ra một lọ thuốc, mở ra hai viên để vào trong lòng bàn tay, rồi sau đó giống như đang do dư cái gì đó, sau đó hắn lại đổ ra nhiều viên nữa, tổng cộng tám viên thuốc rồi bỏ vào miệng nuốt.

"Rawson!" Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn.

"Từng bước tiếp theo từng bước âm mưu, không phải là muốn đẩy tôi bức đến tới nơi đây sao? Hiện tại tôi đến đây." Rawson nhìn chằm chằm Niếp Ngân, cười sắc bén , chậm rãi đi thong thả đến bên cạnh Niếp Hoán, ra vẻ vô tội nói: "Tôi tôn kính đại thiếu gia, tôi tôn kính chủ nhân, ngài lại hùa theo bọn họ, giúp đỡ bọn họ đổ oan tội cho tôi vậy? Điều này làm cho cha cậu ở trên thiên đàng sao mà an tâm được."

Niếp Hoán nhìn hắn, trong mắt đã dậy lên lửa giận, từ trong hàm răng oán hận bài trừ: " Tên hỗn đản này, ông đã làm chuyện gì là rõ nhất."

Bên kia, Niếp Tích cầm khẩu súng thượng hạng, chỉ vào Rawson: "Tốt lắm, ông đã dám đến, tôi sẽ khiến cho ông có biết vì sao chúng tôi bức ông tới đây."

Niếp Ngân cầm cánh tay Niếp Tích, vỗ vỗ đem cánh tay hắn cầm súng hạ xuống: "Không nên xúc động."

Rawson thực khoa trương hai tay khua lên, lớn tiếng quát: "Giết tôi? Có thể. Nhưng cậu vì sao muốn giết tôi? Chỉ là vì muốn che dấu tội ác ngập trời của mình sao, để tôi thay cậu chịu tôi sao?"

https://thuviensach.vn

Niếp ngân cắn chặt hàm răng, ánh mắt khiếp người, hắn biết rõ bây giờ chưa thể giết Rawson, nếu giết hắn hì chân tướng sẽ không được làm rõ, giết người này chỉ rước lấy phiền toái, các chưởng sự nhân đều như vậy, nói chưa rõ ràng thì sẽ không dứt chuyện.

"Niếp Nhân Thế rõ ràng chính là ông giết , không chỉ có như thế, ông còn tự mình mua vũ trang , tính nuốt diệt Niếp môn." Niếp Tích quát to một tiếng, sau đó lôi Isabella ra, "Bác ấy là có thể làm chứng!"

"A? Phải không?" Rawson cười gian , nhìn Isabella.

Isabella vạn phần khủng hoảng, cái gì cũng không nói, sợ tới mức trốn sau Niếp Ngân.

Giờ phút này, điện thoại Rawson vang lên, hắn nhìn thoáng qua dãy số, cười càng thêm cuồng vọng , sau đó tiếp điện thoại: "Kêu vài vệ sĩ đắc lực nhanh chóng đến phòng hội nghị lầu hai, người khác gắt gao bảo vệ cửa cho tôi."

Ngắt điện thoại, hắn cuồng vọng nói: "Ha ha ha, tôi khuyên các vị chưởng sự nhân rời đi, mặc kệ hợp không hợp quy củ nhưng hôm nay tôi nhất định phải giết chết ba người bọn họ, để báo thù rửa hận cho chủ nhân!"

https://thuviensach.vn

Chương 98:Giá lâm

"Rawson, đây là ông muốn tạo phản!" Chưởng sự nhân đối với thái độ kiêu ngạo của Rawson rất bất mãn, hơn nữa với cảm giác của mình hắn cảm nhân được là Rawson cố ý gây rối, "Ông là một quản gia mà rất không biết lượng sức mình , khi nào thì đến phiên ông tới nhúng tay vào việc trong nhà Niếp môn, ông đừng quên thân phận của mình!"

"Thân phận? Tạo phản? Hừ hừ..." Rawson quỷ dị cười, sau đó nhìn chằm chằm Niếp Ngân, hai mắt tràn ngập độc xà hàn ý: "Tiêu Tông không ngờ lại ẩn tay, thật sự là ngoài ý muốn a, bất quá tôi vừa mới quyết định phần chứng cớ kia đã không quan trọng , hiện tại Niếp Hoán đại thiếu gia đã biết toàn bộ chân tướng, tôi cũng không tiếp tục diễn nữa , mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng sau khi Niếp Nhân Thế chết, rục rịch tâm của tôi này và tôi vẫn áp tham vọng kia, rốt cuộc cũng nhịn không được ."

"Nói như vậy, ông thừa nhận là ông giết Niếp Nhân Thế !" Niếp Nhân Quân đắc ý nói.

Rawson cố ý nhún vai, mở tay ra: "Đúng, thì sao nào!"

Lời vừa nói ra, trong phòng ồ lên, hiểu được ý, có phẫn hận, vừa có người lo sợ , cũng có người thờ ơ .

"Làm ra nhiều chuyện như vậy, thì ra đều là một quản gia như ông giở trò quỷ, ông cũng quá xem thường Niếp môn , tôi giết ông trước!" Niếp Nhân Hằng phẫn nộ đứng lên, tuy hắn cũng e sợ nhiều người nhưng hắn cảm thấy mình rất vinh dự được sinh ra trong gia tốc này nên không cho phép có người ngoài đến khống chế chuyện trong gia tộc.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy hắn từ trên ghế đứng lên, giương nanh múa vuốt trước mặt Rawson, tròng mắt Rawson lòe ra một tia hàn quang, khóe miệng hơi hơi giương lên, đi lên một cú quyền anh đả tại bụng Niếp Nhân Hằng, một người cso thân hình hai trăm cân nhất thời bay lên trên không, bay ra hai thước rất xa.

"Ha ha ha ha!" Rawson cuồng cười cười lên, có lẽ nguyên nhân chính là kích động và cũng có thể là do thuốc , giờ phút này thân thể hắn có chút phát run, có một cỗ hưng phấn dị thường không chủi nổi dậy lên trong cơ thể hắn: "Cùng với việc giữ nguyên kế hoạch từng bước từng bước trừ bỏ các người thì không bằng thừa dịp cơ hội này đem nhóm các người giết hết cho thật thống khoái! Lính đánh thuê của ta lập tức sẽ đến nơi này , nơi này về sau sẽ có máu chảy thành sông!"

"Ông cho là giết chết mọi người thì ông sẽ trở thành người quản Niếp môn sao? Ông cho là chi nhanh trêm toàn thế giới nhiều này của Niếp môn, tất cả đều sẽ nghe lời một quản gia sao?" Niếp Ngân không có chút ý sợ hãi, ngữ khí tràn ngập hèn mọn châm chọc Rawson.

Rawson hưng phấn mà nhìn quét mọi người ở trong phòng, rồi lại nhìn nhìn Niếp Thâm, giống dã thú thở dốc một tiếng, thanh âm cảm giác như có thể xé rách tất cả: "Vậy muốn nhìn chết chóc hay không ."

Ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên đang dần dần tới gần, Rawson đắc ý cười cười, lập tức mở cửa, hô to một tiếng: "Ở trong này!"

Nói xong sau lập tức lấy súng ra, họng súng chĩa vào Niếp Ngân, mà tốc độ né súng của Niếp Ngân nhanh hơn hắn, "Pàng" một tiếng, viên đạn gào thét bay về ngực Rawson, Rawson ra sức né tránh thoát khỏi viên đạn chí mạng nhưng viên đạn vẫn bắn trúng cánh tay hắn.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích gặp được cơ hội này, đá cái bàn về phía trước nhảy lên: "Còn có chuyện cần giải quyết! Tu Nguyệt ở đâu?"

"Không nên đi tới!" Ngồi ở trên xe lăn Niếp Hoán nhìn thấy động tác Niếp Tích, dưới tình thế cấp bách hô to một tiếng.

Vốn nghĩ Rawson trúng thương thì hành động và sức mạnh nhất định sẽ suy giảm nhiều, nhưng sao tại sao hắn không có ảnh hưởng gì về viên đại này, chỉ thấy hắn giơ cánh tay bị trúng đạn lên, đối với loại thuốc này hắn ở giữa không trung hung hăng đánh một quyền vào Niếp Tích, Niếp Tích phun một ngụm máu tươi, cả người bị đánh lùi trở về, Niếp Ngân chạy nhanh về phía trước, dùng thân thể đỡ Niếp Tích.

"Là do tác dụng của thuốc sao?" Trong lòng Niếp Ngân quýnh lên, để Niếp Tích sang một bên, lại giơ súng lên, nhưng gặp được một cái ghế gấp rút bay tới phía mình, không kịp trốn tránh, hắn hai tay bảo vệ ở trước mặt, "Răng rắc" một tiếng, chiếc ghế tan tành, mà bởi vì quá mạnh, súng trong tay Niếp Ngân bị đẩy lùi, vang ra ngoài cửa sổ.

Lại một hồi Niếp Nhân Quân chạy tới chỗ Rawson bị đánh bay súng cưa hắn , xoay người vừa muốn nhặt lên, "Lão già kia, tốc độ ông quá chậm !" Sau đó thấy Rawson dùng một cước, đá trúng sườn thắt lưng Niếp Nhân Quân, Niếp Nhân Quân lăn trên mặt đất vài vòng, đụng va vào trên tường.

"Cha!" Niếp Ngân cùng Niếp Tích đồng thời hô lớn lên.

Nhưng vào lúc này, tiếng bước chân và tiếng súng ở ngoài cửa đã tới gần, cửa bị đẩy mạnh ra, Rawson biết lính đánh thuê đã đến, sau đó nhặt súng lên, bừa bãi sủa : "Trừ bỏ người trước đó có công đạo qua, những người khác xử lý giống nhua! Xử lý bọn họ!"

https://thuviensach.vn

Mà ngay tại lúc hắn hô lên, tiếng vang ở trong phòng còn chưa tán đi, một cái hòng súng lạnh như băng để ở tại trên gáy hắn, coi hắn như chó điên nhiệt tình trong nháy mắt phục hồi lại trang thái bình thường của hắn hơn một hơn phân nửa.

Trong phòng nhất thời tĩnh, tất cả mọi người ngây ngẩn ra, bao gồm Niếp Nhân Quân, bao gồm Niếp Ngân và Niếp Tích, bao gồm cả Rawson...

Còn có bao gồm cả người ở phía sau đang dí hòng súng vào gáy Rawson là Cung Quý Dương.

"Ách... Tôi lấy súng chỉ vào ông ta... Hắn là không chỉ sai người chứ?" Cung Quý Dương hàn huyên một câu, hắn cũng không rõ trạng thái bên này lắm, chỉ đi vào trong phòng này dựa trực giác thứ nhất, hay dùng họng chỉ vào Rawson.

"Là anh!" Niếp Ngân và Niếp Tích đều ngoài ý muốn, mà trong lòng hai người đều hiểu rõ, gặp người đàn ông này sẽ ý nghĩa gì.

"Ngân... Niếp Ngân!" Quả nhiên, thân ảnh Lãnh Tang Thanh từ ngoài cửa đi ra, cả người tiểu tụy dị thường, nhưng trong ánh mắt trong suất lại tràn ngập kích động, nhìn thấy Niếp Ngân còn sống, cô cảm thấy trong cơ thể mình bừng tỉnh hẳn.

"Thanh... Thanh Nhi!" Giờ phút này Niếp Ngân cũng vô pháp khống chế kích động của mình, vốn tưởng rằng sẽ chẳng gặp được cô nữa , trong lòng có trăm ngàn câu muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ có thể hô lên tên của cô.

Lãnh Tang Thanh chạy lên, lập tức nhào vào trong lòng Niếp Ngân, hai người gắt gao ôm nhau, cô vuốt ve khuôn mặt Niếp Ngân, cảm thụ được độ ấm của Niếp Ngân, cô đã muốn khóc lên: "Em... em còn tưởng rằng đã

https://thuviensach.vn

không còn kịp rồi... Anh thật đáng ghét... Còn bảo Tần quản gia truyền đạt lại câu nói như vậy..."

Niếp Ngân cắn chặt hàm răng, đáy mắt đã hồng lên : "Em có biết nơi này có nhiều nguy hiểm không, em còn..."

Nói cũng chưa nói xong, Lãnh Tang Thanh liền dùng ngón tay thiên ngọc kai đè lại cái miệng của hắn: "Còn nhớ rõ đêm đó mưa anh đã nói gì không?"

Niếp Ngân thất thần , trong ánh mắt tràn ngập rối rắm.

"Anh để em nhớ thật kĩ, anh là một tên đáng ghét, về sau vô luận có bao nhiêu nguy hiểm, chúng ta đều phải cùng một chỗ, chết cũng phải cùng một chỗ!" Lãnh Tang Thanh khóc thút thít , không chút nào không có ảnh hưởng đến ngữ khí kiên định của cô.

Niếp Ngân trầm mặc , hắn không biết nên nói cái gì, nhưng nhìn ánh mắt Lãnh Tang Thanh, chưa bao giờ từng có vẻ mặt này.

Cung Quý Dương ở một bên bất đắc dĩ lắc lắc đầu, tâm lí có một loại phát điên làm cho hắn thật hy vọng họng súng này đang ấn vào không phải là Rawson, mà là Niếp Ngân.

https://thuviensach.vn

Chương 99: Khiêu khích

Cung Quý Dương và Lãnh Tang Thanh xuất hiện làm cho tất cả mọi người đều chấn động.

Lãnh Tang Thanh gắt gao rúc vào trong ngực Niếp Ngân, giống một con nhim nhỏ vũ thiên tình đứng trên nhánh cây, tuy thân thể còn lạnh run, nhưng trong lòng tối tăm, sợ hãi đã hoàn toàn tản ra.

Tuy rằng hai người không gặp nhau quá 24h, nhưng khi bên nhau lại cảm giác như đã không gặp đã rất lâu rồi, như qua một đời người vậy.

Nước mắt Lãnh Tang Thanh từ hai má tán loạn, theo từ đôi mắt hạ xuống tạo ra tiếng"Tóc tạch tóc tạch", nhưng đều không có lãng phí, tất cả đều rơi xuống mặt Niếp Tích đang ngồi dưới đất, Niếp Tích nhìn hai người bọn họ, lấy tay nhẹ nhàng lau mặt , cảm thụ được sự bi ai, vui vẻ, ấm áp của Lãnh Tang Thanh, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng chỉ hóa thành tiếng thở dài.

Cung Quý Dương nhìn hai bọn họ gắt gao ôm nhau, có loại bất đắc dĩ rối rắm này ở trong lòng hắn, muốn chọc tức hắn sao? Nhân quả báo ứng? Xem ra muốn trách cũng chỉ có thể trách quả Địa Cầu không đủ lớn thôi.

Màn gặp lại ấm áp này xen kẽ khắc khẩn trương của lúc nãy hòa vào trong không khí, có vẻ thực không thỏa đáng, nhưng cũng không làm cho hiện trường cấp bách giảm bớt đi, nguy hiểm còn đang xuyên qua ở trong tế bào thần kinh của mỗi người.

https://thuviensach.vn

"A? Cung tiên sinh? Ngài làm sao có thể tới nơi này? Ngài có ý gì?" Hai tay Rawson giơ lên, nhưng biểu tình vẫn bình tĩnh như cũ, giọng nói trầm thấp có nhiều bất mãn cùng khó hiểu.

Cung Quý Dương bất đắc dĩ cười cười, đầu lưỡi liếm môi dưới: "Lại nói tiếp đúng là đang lúc rối rắm, vốn nghĩ tên Niếp Ngân kia đã chết, muốn dùng cái này nọ này để đổi thi thể cậu ta từ ông..."

Nói tới đây, lấy từ trong người Cung Quý Dương ra một quyển giấy thật dày để tại trên bàn, quyển này đúng thật là lúc trước ở Las Vegas, Rawson đưa bản danh sách vũ khí cho hắn, mặt trên còn có chữ kí của Rawson.

Rawson hung hăng trừng mắt nhìn liếc mắt một cái nhìn danh sách bảng vũ khí trên bàn, không nói gì, nhưng ồ ồ tiếng thở dốc tràn ngập sát khí, hiện tại hắn cũng không lo lắng danh sách này bị lộ ra mà là thực buồn bực vì mọi chuyện tiến triển lại sinh ra nhiều thứ như vậy.

Các chưởng sự nhân khác cầm lấy danh sách vũ khí ra xem , tất cả đều tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, thật không ngờ Rawson ngấm ngầm làm chuyện lớn như vậy.

"... Đến nơi này mới phát hiện người kia vẫn còn sống rất tốt , thật sự là làm cho người ta cao hứng không đứng dậy, về phần tôi vì sao làm như vậy, thật sự cho tới bây giờ đành phải coi như bán một người tình ở Niếp môn đi." Cung Quý Dương nói tiếp.

Niếp Ngân nghe hắn nói vậy, trong ánh mắt hiện lên một tia mũi nhọn, hai tay ôm lấy Lãnh Tang Thanh càng chặt hơn, nhìn chằm chằm mặt hưng phấn của Cung Quý Dương, khóe miệng hắn cười lạnh, tràn ngập ý khiêu khích.

https://thuviensach.vn

Lúc này, thủ lĩnh lính đánh thuê đang vào, đi tới bên cạnh Rawson, đoạt lại súng của hắn, nhét vào bên hông mình, Rawson nhìn thấy lính đánh thuê của mình làm vậy, Cung Quý Dương vẫn đứng ở một bên, càng thêm nổi giận lôi đình.

"Cậu làm gì với lính đánh thuê của tôi?" Hắn hô to.

"Ha ha ha!" Cung Quý Dương khinh thường nở nụ cười: "Lần sau lúc tìm lính đánh thuê, nhớ kỹ phải hỏi rõ ràng thân thế của đối phương, trên thế giới này có hơn một nửa tổ chức lính đánh thuê là do tôi cũng cấp vũ khí súng đạn, cho nên bọn họ tuyệt đối sẽ không vì một khách hàng mà đắc tội với tôi, mọi chuyện thực khéo, tôi vốn định gọi bọn họ giúp đến Niếp môn cứu người, nhưng không nghĩ tới tôi lại đụng vào hành động của ông trong lúc đó, ông nói đây có tính là ý trời không, tôi có tính là khắc tinh của ông không, không hay ho gọi gì mà gọi ông là Rawson quản gia."

Giọng nói mang theo sắc thái châm chọc cười nhạo, gân xanh trên trán Rawson tất cả đều hiện lên, hắn cắn răng, từ trong hàm răng phẫn hận bài trừ: "Các người làm việc không có chức nghiệp đạo đức!"

Thủ lĩnh lính đánh thuê bất đắc dĩ cười một chút, giơ ngón giữa ra chỉ vào ra Rawson.

"Còn nói người ta không có chức nghiệp đạo đức, chẳng lẽ một quản gia như ông có chức nghiệp đạo đức chính là phản chủ nhân sao? Người Niếp Ngân kia truy đuổi đến bây giờ không chết, trình độ như vậy còn muốn làm phản sao?" Cung Duý Dương đột nhiên nói lớn lên, không thể nghi ngờ khiêu khích này rất ảnh hưởng tới Niếp Ngân.

"Quý Dương ca!" Lãnh Tang Thanh đứng một bên nghe hắn nói vậy thì tỏ vẻ bất mãn mãnh liệt.

https://thuviensach.vn

"Không bằng chúng ta thương lượng một chuyện, cậu buông súng xuống, tôi cam đoan giết chết Niếp Ngân còn thi thể đưa cho cậu mang đi, nếu cậu muốn, thi thể Niếp Tích cũng cho cậu." Rawson nghe ra quan hệ của Cung Quý Dương và Niếp Ngân tựa hồ không tốt lắm, vội vàng nói .

"Ông ngốc sao? Trước mặt Thanh Nhi mà nói ra loại chuyện này, ông nghĩ sao mà tôi lại đáp ứng ông chứ!" Cung Quý Dương mở to hai mắt nhìn, tức giận dùng súng đập vào cái gáy Rawson một cái.

Rawson bị đánh, cả người giống như té xỉu, thân thể mềm nhũn, "Bịch" một tiếng ghé vào súng, sau đó không có thanh âm .

Cung Quý Dương ngẩn ra, nghĩ hoặc nhìn tay mình, lập tức ngồi xuống dưới, xác định Rawson bị mình đập có thật là liền hôn mê hay không.

"Không được tới gần ông ta! Cẩn thận!" Lúc này Niếp Ngân hô to một tiếng, vạn phần lo lắng, ra sức khuyên Cung Quý Dương.

Nghe thấy Niếp Ngân hô to, Cung Quý Dương theo bản năng phản ứng ngẩng đầu lên, nhưng đúng lúc này, Rawson xoay người một cái giơ tay lên, bắt được cánh tay cầm súng của Cung Quý Dương, Cung Quý Dương cũng nhận ra phản ứng của hắn, cánh tay dùng sức đánh một quyền về phía trước, nhưng sao biết được Rawson rất khỏe giống như người máy, hắn căn bản vô lực phản kháng, súng trong tay đã bị đoạt mất.

Tốc độ cực nhanh, còn chưa kịp phản ứng lại, đoạt lấy khẩu súng trong tay Cung Quý Dương, Rawson liền chỉ súng vào đầu hắn, chỉ mành treo chuông, sau đó Niếp Ngân nhảy về phía trước, phi thân một cước đá văng Cung Quý Dương ra, một tiếng súng rách trời vang lên, viên đạn suýt nữa thì lấy cái mệnh của Cung Quý Dương.

"A cái hỗn đản nhà cậu! Sao dùng lớn lực như vậy!" Cung Quý Dương từ dưới dất đứng dậy, dùng tay xoa ngực, vì đau mà nước mắt rất nhanh

https://thuviensach.vn

tuôn ra .

Chỉ thấy Niếp Ngân dùng một thuật chuyên nghiệp, bắt lấy hai tay Rawson để sau lưng, đầu gối gắt gao để ở đỉnh xương sống của Rawson, cố hết sức ấn xuống: "Đừng dài dòng, mau tới đây hỗ trợ!"

"Cậu ra lệnh cho tôi sao? Cậu có cái tư cách gì mà nói với một người ân nhân cứu mạng cậu hai lần như vậy!" Cung Quý Dương thực khó chịu ngữ khí của Niếp Ngân, nhưng hắn không có lưu ý đến, chính mình đã áp đảo trên đùi Rawson, giúp đỡ Niếp Ngân.

Niếp Tích và Niếp Nhân Quân cùng một lúc nhảy tới, tất cả đều ở trên người Rawson, bọn họ rất rõ người này đã dùng thuốc, thể lực sẽ trở lên vô cùng đáng sợ.

Bốn người đè ở trên người Rawson, tựa hồ vừa mới có thể chống lại sức mạnh của hắn, những người khác cũng đang chạy tới giúp, Niếp Ngân lấy tay cố hết sức nhắm ngay vào huyết thái dương của Rawson, muốn chuẩn bị cho hắn đòn trí mạng.

"A!" Rawson rống to một tiếng, đứng mạnh lên, toàn thân bốn người bị đẩy ra.

https://thuviensach.vn

Chương 100: Đuổi theo

Trong phòng hội nghị lầu hai đang diễn ra trận đấu kịch liệt trong im lặng , mảnh gãy của cái bàn hỗn độn đang ở các góc, trên màn hình máy tính có người đang chờ thời cơ chậm rãi qua lại, không quá bao lâu liền đổi thành một mảnh tối đen, bước vào trạng thái lặng như tờ, "bằng thượng đăng quản" không biết vì sao giờ phút này bắt đầu lúc sáng lúc tối, thường thường sẽ phát ra ánh sáng điện, âm thanh "Chi chi".(*tiếng điện bị nhiễm*)

"Ầm!" Một thanh âm vang lên, trữ vật quỹ bắt đầu kịch liệt lắc lư.

Chớp lên với biên độ càng lúc càng lớn, phát ra thanh âm cũng càng ngày càng vang, đến cuối cùng, trong trữ vật quỹ môn bị một lực lớn đá văng ra, thân ảnh Tu Nguyệt từ bên trong găn tủ ngã ta.

Hai cổ tay cô bị dây thừng trói, hai chân từ đầu gối đến cổ chân cũng bị buộc gắt gao , miệng cũng bị bịt kín, may mà bởi vì thời gian quá nhanh, vải bịt cũng không có cột chắc, Tu Nguyệt hoạt động vài cái cằm, miếng vảikia liền rơi xuống.

Cô ủy khuất và phẫn hận, trên khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn còn giữ lại hồng ấn do vải bố để lại, trên trán cao cao nhô lên một cái cục to như quả trứng gà, đây là vừa mới bị đánh đến choáng váng nên mới lưu lại.

Tuy sau khi tỉnh lại đau đớn làm cho cô khó có thể chịu được, nhưng cô vẫn không có bận tâm nhiều như vậy, thử lấy tay cởi dây thừng ở cổ chân, nhưng bất đắc dĩ khoảng cách còn kém rất lớn, cô giãy dụa từ trên mặt đất để đứng thẳng lên, dùng tốc độ nhanh nhất đi tới cửa.

---

https://thuviensach.vn

Rawson giận dữ gầm lên, giống như một cự hùng quật dựng lên, bốn người đèn lên người hắn bị văng ra, ngã trái ngã phải.

Tuy trong phòng không ai là đối thủ của hắn, nhưng hắn biết đối phương có nhiều người, ở trong này dây dưa thì đối với mình cũng không lợi, hiện tại phải nhanh trốn đi ra bên ngoài, bên ngoài phần lớn là thủ hạ của hắn, nơi đó mới có thể an toàn.

Rawson khởi động thân thể, không hề do dự, mở cửa liền chạy tới hành lang mặc kệ vết thương do vừa rồi bị bốn bọn họ công kích, đều không có ảnh hưởng đến tốc độ vào giờ phút này của hắn.

"Không thể để cho hắn rời đi nơi này!" Niếp Nhân Quân cách cửa gần nhất, hắn hét lớn một tiếng, nhanh chóng đứng dậy, một phen đoạt lấy súng trong tay lính đánh thuê.

Hắn giơ súng lên chỉ vào Rawson , Isabella kêu khóc bổ nhào vào hắn, cầu xin hắn: "Không thể nổ súng! Con của tôi còn trên tay hắn!"

Niếp Nhân Quân căm tức bà ta, khẩu súng thu trở về, mà lúc này, thân ảnh Niếp Ngân đã vọt đến ngoài cửa.

"Anh ở trong này bảo vệ Thanh Nhi, cô ấy có làm sao tôi sẽ lấy cái mệnh của tứ đại tài phiệt các người!" Hắn la lớn với Cung Quý Dương, sau đó đuổi tới hướng Rawson chạy trốn.

Niếp Tích cũng chạy tới cửa, quay đầu nhìn thoáng qua Lãnh Tang Thanh, không biết nên nói cái gì, chỉ hé miệng cười cười, sau đó theo sát phía sau Niếp Ngân cũng đuổi theo.

Cung Quý Dương phẫn nộ dị thường, "Sưu" một tiếng từ trên mặt đất đứng lên, "Xú tiểu tử nhà ngươi, vừa mới nói cái gì? Cậu thử lặp lại lần

https://thuviensach.vn

nữa!" Một bên hô to , một bên nhằm phía cửa, nhưng vừa mới đi ra ngoài, hắn lại vòng vo trở về, lý trí nói cho hắn, hiện tại đang ở tình hình này, vẫn nên ở bên cạnh Lãnh Tang Thanh, tuy mình giống như ngoan ngoãn nghe lời Niếp Ngân, nhưng vì an toàn của Lãnh Tang Thanh, tất cả đều không quan trọng .

"Cái tên kêu là Rawson kia, là người sao?" Cung Quý Dương oán giận một câu.

"Quý dương ca, anh nhanh đi giúp Niếp Ngân và Niếp Tích đi! Nhanh chút!" Giờ phút này Lãnh Tang Thanh rất sốt ruột, nhưng cô vẫn giữ bình tĩnh, vừa mới lúc Niếp Ngân lao ra, thiếu chút nữa liền theo sát Niếp Ngân cũng đuổi theo người kia, nhưng cô hiểu được làm như vậy chỉ mang gánh nặng cho Niếp Ngân, cho nên cô dừng lại, cô cũng biết phải cam đoan mình an toàn, việc đó đối Niếp Ngân là trợ giúp lớn nhất.

"Anh đi rồi ai tới bảo vệ em? Nói sau đây là chuyện của Niếp môn, chúng ta không có liên quan." Cung Quý Dương biểu tình cực không tình nguyện.

"Anh yên tâm, em sẽ tự bảo vệ chính mình! Em cũng không muốn đứa nhỏ vừa sinh ra mà..." Lãnh Tang Thanh không thuận theo không buông tha, nhưng nói còn không có nói xong, biên bị Cung Quý Dương ngắt lời .

"Ngừng! Đừng nói nữa, anh không nghĩ lại chịu kích thích, anh đi, anh đi còn không được sao!" Cung Quý Dương vươn tay ra muốn ngừng lời nói của Lãnh Tang Thanh, đuôi lông mày hắn nhảy lên , mồ hôi lạnh đã theo trên trán chảy xuống, sau đó cùng với lính đánh thuê thủ lĩnh phân phó một tiếng: "Bảo vệ tốt cô ấy, anh gọi người đứng ở bên ngoài bảo vệ, không được thả Rawson ra."

Nói xong, hắn tiếp nhận một khẩu súng trong tay lính đánh thuê , chạy ra ngoài bằng cửa trước.

https://thuviensach.vn

Rawson một đường chạy như điên đi tới cửa lớn, xuyên qua cửa kính trong suốt, lính đánh thuê ở trước cửa nhìn thấy Rawson tất cả đều giơ súng lên, Rawson thấy tình thế không ổn, quay đầu lại chạy lên lầu, ở thang lầu hẹp cùng Niếp Ngân và Niếp Tích gặp nhau, Niếp Ngân phi thân một cước, đá vào ngực Rawson, nhưng lại giống như đá vào lốp xe, người hắn bị bắn trở vè, Rawson cũng lui về phía sau mấy bước, nhưng cũng không lo ngại, Niếp Ngân tiếp tục chạy lên lầu, Niếp Tích lập tức đánh tới, hai cánh tay gắt gao bám vào thân thể Rawson, nhắc đầu gối chuẩn bị đánh vào đỉnh xương của Rawson, nhưng Rawson dùng sức chống đỡ, lập tức đá Niếp Tích sang một bên, cánh tay trái của Niếp Tích cảm thấy một trận đau nhức, tựa hồ nghe âm thanh xương cốt vỡ vụn, sau đó hắn mặc kệ, cắn răng, không để ý đến cánh tay có khả năng bị gãy, chịu đựng đau đớn, tiếp tục đuổi theo Rawson.

Rawson chạy đến lầu hai, vừa mới mở cửa thang lầu ra, chỉ nghe một tiếng súng "Pàng" vang lên, hắn lùi về phía sau, ghé mắt nhìn thấy Cung Quý Dương đang cầm súng, lại lui về gian thang lầu, tiếp tục chạy về phía trước.

Thất tha thất thểu một đường, bởi vì gian thang lầu 3 bị khóa , Rawson đi tới lầu 4, nhưng vì thuốc quá mạnh, hơn nữa miệng vết thương mất máu quá nhiều, thân thể hắn bắt đầu xuất hiện phản ứng không tốt, toàn thân bắt đầu run rẩy, hắn đến cửa sổ lầu bốn, mồm to thở phì phò, cố gắng điều chỉnh chính mình.

Mà Niếp Ngân, Niếp Tích, Cung Quý Dương trong giây lát chạy tới, người người mắt lộ ra hung quang, tràn ngập sát khí nhìn hắn.

Rawson kích động mở cái cửa bên người, nhưng phát hiện bên trong không có gì có thể cho mình lợi dụng, hắn liên tục về phía sau lui, thân thể không khoẻ cũng càng ngày càng rõ ràng, nếu không là vì hiện tại bất lương

https://thuviensach.vn

phản ứng, hắn hoàn toàn có nắm chắc với ba người trước mặt này an toàn né ra.

Tâm hắn đơn giản trầm xuống, cắn răng một cái, sau đó lấy thuốc ra, bỏ vào miệng mình, dùng tốc độ nhanh nhất nuốt xuống.

Ba người nhìn vậy, ý thức được sự tình càng thêm không ổn, thêm tiến tốc độ chạy tới Rawson.

Thân thể Rawson tựa hồ khôi phục sức lực, ở tại chỗ điên cuồng kêu một tiếng, mở cửa sổ, từ lầu bốn nhảy xuống.

Niếp Ngân ra sức về phía trước nhảy, tưởng phải bắt được thân thể Rawson, nhưng không có được, không có nửa khắc do dự, chỉ thấy Niếp Ngân thả người trên ban công, cũng nhảy xuống.

https://thuviensach.vn

Chương 101 : Kích đấu

Rawson uống xong bình thuốc, màu da đều biến thành phấn hồng sắc, trong tròng trắng mắt xuất hiện tơ máu hồng vụn vặt kéo dài đến đồng tử, cảm giác như sắp muốn nứt ra, trong lỗ mũi chảy ra huyết róc rách, bao trùm cả chòm râu hắn, nhìn qua có chút ghê tởm, nhưng lúc này hắn lại giống như trọng sinh.Trong hoảng hốt tựa như có cảm giác thân thể hắn bay lên giống hơi nước, động tác hắn có biên độ khoa trương, biểu tình dữ tợn cực độ, căn bản đã trở thành một con quái vật, nhìn không ra đâu là dấu hiệu của con người.

Nhìn thấy ba người Niếp Ngân vội vàng chạy tới phía hắn, hắn cười, không chút hoang mang nhưng động tác lại sạch sẽ lưu loát, một quyền đánh nát thủy tinh bên cạnh, từ lầu 4 phi thân nhảy xuống.

Chuyện này ba người thật không ngờ , bất luận ra sao, độ cao của lầu 4 đối với một người bình thường mà nói khi nhảy xuống khẳng định ko thể sống, bộ phát của Niếp Ngân nhanh hơn, nhảy về phía trước, lại bắt không được đành nhanh chóng đứng dậy, một tay chống ban công, thả người nhảy xuống.Theo từ cửa sát sau nhảy xuống, tuy hắn được huấn luyện đặc biệt, nhưng loại động tác cực hạn này, nếu rơi xuống đất không có tốt lắm, vẫn rất nguy hiểm.

"Đại ca!" Niếp Tích hô to một tiếng, khuôn mặt vạn phần lo lắng.

Còn Cung Quý Dương trợn tròn mắt ra xem, cả người có chút cứng đờ đứng đó, tận mắt nhìn thấy hai người liền như vậy "Vèo" một chút bay ra ngoài, trong lúc nhất thời hắn không biết nên biểu đạt như thế nào tâm tình hắn thật phức tạp.

https://thuviensach.vn

Mà bên này, Niếp Tích cũng lập tức nhảy tới trước ban công, vạn phần cấp bách nhìn phía dưới, tựa hồ cũng có chút nóng lòng muốn thử.

"Không thể nào! Anh cũng có thể?" Cung Quý Dương đứng trước bàn công nhìn Niếp Tích, nghĩ đến hắn cũng muốn nhảy xuống, trong lòng tràn ngập vô số cảm khái, nhất định hắn bắt đầu có cảm giác khâm phục với nhà họ Niếp .

Niếp Tích thật sự có một khắc xúc động muốn nhảy xuống như vậy, nhưng hắn biết đại ca là chịu qua huấn luyện chuyên nghiệm, nếu đổi là hắn, nhất định không chết cũng tàn phế, đang nhìn đại ca mình trên mặt đất quay cuồng vài vòng xong, không có chút khác đứng lên, hắn xem như yên tâm, quay đầu nhảy trở về, bỏ lại Cung Quý Dương, hai người nhanh chóng chạy xuống lầu.

Khi Rawson nhảy xuống, hắn không có kỹ xảo gì, tất cả là dựa vào thuốc chống đỡ, thân thể cứng ngắc nhảy đứng xuống mặt đất, có thể nghe được tiếng xương đang vỡ ra, hắn cũng lo lắng sẽ tổn hại thân thể của mình, cho dù có thể né ra, nhưng cũng có thể tàn phế, bất luận ra sao, giờ phút này tính mạng vẫn quan trọng nhất.

Niếp Ngân trải qua huấn luyện đặc thù, ở hai chân cực lực đạp một cái lâu trên mặt sườn tường, khiến cho vuông góc trọng lực tản ra ở chỗ khác, lúc rơi xuống đất, tốc độ thân thể quay cuồng rất lớn, để giảm bớt lực tác động vào, tuy khoang bụng hắn vẫn bị lắc đến đau nhức, nhưng thân thể vẫn chưa có gì tổn thương.

Nhanh chóng từ dưới đất đứng lên, Niếp Ngân chạy về phía trước, hai tay bắt được cổ chân Rawson, dùng sức một cái, vốn tưởng rằng có thể làm Rawson ngã, nhưng không nghĩ tới hắn như núi vững chắc tại chỗ, 1 chút cũng không rung động.

https://thuviensach.vn

Trong đình viện thủ hạ của Rawson phát hiện mọi chuyện không đúng, đám người đó chạy tới, mà Cung Quý Dương mang theo lính đánh thuê cũng nhanh chóng đi tới.

"Xử lý bọn họ!" Rawson ra lệnh một tiếng, hai nhóm người triển khai bắn nhau kịch liệt, mà so với số lượng người thì lính đánh thuê kém rất nhiều.

Vừa dứt lời, Rawson xoay người, một chân giãy khỏi bàn tay của Niếp Ngân, giữa không trung hắn hung hăng đá vào bụng Niếp Ngân, Niếp Ngân nhất thời cảm thấy bụng mình giống như bị ô tô cán qua, cơ bụng kiên cường dẻo dai tựa hồ muốn nứt ra , nhưng tay kia của hắn thì không buông cổ chân Rawson ra, nếu không nhất định sẽ bị đá văng ra hơn mười thước.

Hắn cắn chặt răng, cố nén đau đớn, dùng hết toàn thân khí lực, lại túm một cái, thân hình cực đại cả Rawson "Bốp" một tiếng lập tức ngã xuống đất.

Ngay sau đó, hắn nhảy lên trên người Rawson, khai quyền, nhìn thẳng mặt Rawson, Rawson theo bản năng lấy hai tay che ở trước mặt, nhưng lần này Niếp Ngân công kích cũng không phải đầu của hắn, trải qua vài lần giao thủ cùng thân thể uống thuốc của Rawson xong, hắn hiểu được lấy lực trị lực căn bản là không phải đối thủ của Rawson, hắn đánh một quyền vào nách của Rawson.

Âm thanh gãy thanh thúy vang lên, Rawson tuy rằng không cảm thấy đau đớn, nhưng hắn lập tức ý thức được cánh tay trái của mình đã không thể nhúc nhích , chính là một quyền này này của Niếp Ngân, đánh nát các đốt ngón tay của hắn.

Hắn hét lớn một tiếng, dùng tay kia thì đẩy Niếp Ngân ra, nhanh chóng đứng dậy, mà Niếp Ngân căn bản không cho hắn thời gian thở dốc, cất bước

https://thuviensach.vn

tiến lên, túm nổi tay phải hắn lên, lại một quyền nữa đánh xuống nách đối phương.

Chỉ thấy thân thể thể Rawson né một bên, dùng bả vai kéo cái cánh tay không thể động đậy kia, "Ong" một tiếng, đánh lại Niếp Ngân, đánh vào trên mặt Niếp Ngân , Niếp Ngân cảm thấy đầu giống như bị ồ ồ cao su lưu hoá quản đánh tới, đầu óc chóng váng lui mấy bước về phía sau.

Rawson không đánh tính nữa hắn không muốn ở chỗ này cho mất thời gian, quay đầu chạy đi, nhưng mắt hắn đột nhiên cảm thất một bóng đen, ngay sau đó một quyền đánh vào mũi hắn, tập trung nhìn vào, thì ra là Niếp Nhân Quân, cầm súng chỉ vào mình.

"Ông không phải nói ta tuổi lớn rồi, tốc độ chậm sao? Lần này rất nhanh đi!" Hắn túm lấy tóc Rawson, lấy tay cánh tay kia , lớn tiếng quát: "Kêu người của ông dừng tay!"

Rawson kêu thủ hạ của hắn, người khác có thể đi từ phòng y tế ra, đều đi tới bên này.

"Nghe nói thân thể của ông chăn đạn đả thương cũng còn có thể giống chó điên chạy loạn, không biết đầu nở hoa rồi xem ông còn có thể tiếp tục cắn người hay không!" Khẩu súng của Niếp Nhân Quân gắt gao để ở trên gáy hắn, tràn ngập uy hiếp nói.

Rawson thở hổn hển, thử nha, hung tợn mắt lé phía sau: "Các ngươi không dám giết ta, muốn giết sớm đã giết."

Niếp Nhân Quân cười lạnh một tiếng, hoàn toàn bày bộ mặt khinh thường ra: "Ông có thể thử một chút! Tuy ông còn có ở đây, nhưng giờ phút này tâm tình của ta thật không tốt, rất thích bất chấp nhiều như vậy !"

https://thuviensach.vn

Lúc này, Isabella lấy một khẩu súng trong tay lính đánh thuê, chạy tới đối diện Rawson, chỉ vào Rawson: " Tên hỗn đản này! Con gái của ta ở chỗ nào? Nói mau!"

Tất cả mọi người đứng ở tại chỗ nhìn Isabella cự kì bi thương, tuy rằng bọn họ cũng hy vọng Rawson đem trả lại con gái cho bà, nhưng nếu không như vậy, bọn họ cũng kiên quyết sẽ không lại vì điều kiện này mà để cho Rawson chạy mất.

Nhưng bọn họ không có chú ý tới, bà nhìn ánh mắt Rawson có một loại thần sắc khác thường, mà tia khác thường này cũng bị Niếp Nhân Quân nhận ra, vừa muốn phản ứng, xa xa có tiếng la làm hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Từ hướng thanh âm nhìn lại, chỉ thấy Tu Nguyệt liều mạng nhảy ra đây, một đầu mái tóc hỗn độn rối tung , hô to cái gì nghe không rõ ràng lắm, nhưng trên mặt bày ra mười hai vạn phần lo lắng.

https://thuviensach.vn

Chương 102 : Dấu vết bị thương

"Tu Nguyệt!"

Niếp Ngân và Niếp Tích đều nghĩ đến Rawson bị thương sẽ đến phòng y tế lấy thuốc nhưng nhìn phía sau hóa ra là cô, cuối cùng đáy lòng có cảm giác kiên định.

Chỉ thấy cô từng bước một liều mạng nhảy tới đây,cô hô to cái gì đó nhưng căn bản nghe không rõ ràng lắm, xuyên thấu qua mái tóc dài tán loạn, có thể nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên, trên khuôn mặt vạn phần lo lắng.

Niếp Tích ôm cánh tay, chạy nhanh tới chỗ nàng.

Mà Tu Nguyệt cũng bởi vì chạy quá nhanh, cả người lập tức bổ nhào vào trên mặt đất, nàng không cố kị đau đớn trên người,hít một hơi, cố hết sức bước tiếp.

Isabella nhìn thấy Tu Nguyệt nhảy tới đây, đồng tử mở rộng, bi thống lúc trước chợt biến mất thay vào đó là khuôn mặt hung hăng, bà ta quay đầu, hung tợn nhìn Niếp Nhân Quân, khẩu súng chỉ vào Rawson hơi hơi lệch đi.

Niếp Nhân Quân đã nhận ra động tác này của bà ta, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, vứt qua thân thể Rawson, vừa muốn lắc mình trốn sau lưng Rawson.

https://thuviensach.vn

"Không được tin tưởng bà ta! ! !" Thanh âm phá rống lên, xé rách thần kinh mỗi người, lúc mọi người nghe rõ tiếng là của Tu Nguyệt thì...

"Phanh!"

Trong lúc nhất thời, tiếng súng vang lên...

Hồi âm, tựa hồ vang lên ở toàn bộ thế giới...

Thật lâu không tiêu tan...

Trời,

Vẫn tối sao?

Vì sao ngay cả sao cũng nhìn không thấy.

Trời đầy mây như vậy, vừa rồi mới bay qua, không phải sao?

Cái lúc kia, cha sẽ không để ý mẹ quấy nhiễu, cha mang cho mình và Niếp Tích hạnh phúc, ba người cùng nhau ngắm nhìn xa xa phía chân trời, khi đó trong ánh mắt cha luôn nghiêm khắc và tha thiết cùng tồn tại , gắt gao lôi kéo mình cùng Niếp Tích, tựa hồ chờ mong mưa rền gió dữ tiến đến.

Khi đó hắn còn nhỏ, đối với hành động của cha cũng không hiểu, luôn tràn ngập nghi vấn, mà Niếp Tích tựa hồ không thèm quan tâm chuyện đó, chỉ biết đón gió ngây ngốc cười ha ha.

Nhớ rõ có một lần, rốt cục nhịn không được hỏi cha: "Chẳng lẽ cha thích mây đen sao? Vì sao luôn muốn lôi kéo con cùng Tích ở trong này bồi

https://thuviensach.vn

cha? Nói thực ra, con thực sự không thích, tuy chúng nó cứ một đoàn một đoàn đội ở trên trời, thật giống kẹo đường."

Cha vuốt đầu mình, chỉ cười cười với mình, cười thực trầm trọng: "Rốt cục nhịn không được hỏi sao? Quả nhiên là con hỏi trước, Ngân của cha."

Hắn dừng một chút, tiếp tục ngắm nhìn phương xa: "Các con hãy khắc sâu nhớ kỹ, mọi người sinh ra ở Niếp môn là bất hạnh, Niếp môn là trên đỉnh đầu mây đen của các con, mặc dù người ngoài xem vào, nó cũng như là kẹo đường ngọt miệng. Các con muốn quen với loại thời tiết này, cũng không cần phải thích ứng nó mà nhất định phải dựa vào thực lực của chính mình, toát ra một dương quang cho riêng mình, không cần e ngại cuồng phong, không cần e ngại mưa to, bởi vì gió quá, trời sẽ tĩnh."

Mưa to, thật sự nói đến là đến, thẳng thắn mà nói, cho dù nghiềm ngẫm lời cha nói những vẫn không nghĩ ra hàm ý là gì, nhưng chính mình lại cảm thấy thân thể cha sẽ phát ra một loại hào quang chói mắt, tựa như ánh mặt trời, mình cũng vì là con hắn mà cảm thấy tự hào.

Cái loại tự hào này, vẫn tiềm tàng dưới đáy lòng mình, không phải sao?

Vì sao lúc trước chính hắn quyết phải rời khỏi Niếp môn, nếu không có rời đi mà ở lại bên cạnh cha thì mọi chuyện có xảy ra như hiện tại hay không?

Vì cái gì chính mình lại quyết định trở lại Niếp môn, nếu không có trở về, mà vẫn ở tổ chức BABY-M thì mọi chuyện có xảy ra như hiện tại hay không?

Vì sao chính mình không phá hủy kế hoạch của Niếp Nhân Thế rồi kiên quyết rời đi, nếu khi đó rời đi sẽ không có bất kì kẻ nào có uy hiếp lớn như vậy thì mọi chuyện có xảy ra như hiện tại hay không?

https://thuviensach.vn

Thời gian.

Trong nháy mắt giống như chậm lại.

Chậm đến mức có thể thấy được nhớ lại.

Vết đạn ở trên đầu Niếp Nhân Quân chảy ra máu, tất cả đều im lặng, vẽ ra một đường vòng cung tuyệt vọng, có chút dừng ở trên người, có chút nổi tại trên mặt, tuy là ở trong bóng đêm, nhưng cũng hồng đến chói mắt như vậy.

Trong đầu Niếp Ngân giống như một trái bom nguyên tử nổ tung, rõ ràng mục đích rất ngẫn và có một loại cảm giác đau đớn, áy náy không thể nói ra thành lời, lập tức máu toàn thân muốn trào ra.

Tứ chi hắn đều muốn chết lặng , lập tức quỳ đến đất, che mặt trơ mắt nhìn thẳng một màn phía trước, ngay cả đồng tử đều giãy dụa run run .

Niếp Tích cũng sửng sờ ở tại chỗ, toàn thân mãnh liệt run rẩy , hô hấp tựa hồ dừng lại, trên mặt hai anh em hoảng sợ chưa bao giờ từng có.

Hắn trầm trọng hoạt động hai chân, mỗi đi từng bước nhưng thân thể lại lung lay sắp đổ, đi chưa được mấy bước lại ngã xuống đất, nhưng vẫn dùng đầu gối thay thế hai chân bò đi như cũ, cố hết sức bò về phía cha hắn.

Rawson nhìn thấy phản ứng của mọi người, không có nửa khắc chần chờ, kéo tay Isabella, nhanh chóng chạy đi.

Niếp Ngân quỳ gối tại chỗ, khóe miệng co rúm, miệng thở dồn dập .

Niếp Tích đi đến bên người cha, cánh tay đau đớn giờ phút này đã chẳng để ý, hắn nâng dậy Niếp Nhân Quân lên, đem đầu của cha nhẹ nhàng đặt lên đầu gối của mình, một bàn tay vuốt ve mặt ông, tay kia thì bối rối ý muốn ngăn máu đang chảy ra, rồi sau đó phát hiện căn bản không thể làm được gì, liền gắt gao đè lại miệng vết thương.

"Không phải như thế..... Sẽ không như vậy....." Hắn run run đôi môi, bất lực lắc đầu, trong mắt hoảng sợ hơn nữa còn có cả nước mắt, có làm cho người ta cảm giác tan nát cõi lòng.

"Cha..... Cha không thể cứ như vậy mà đi, cha muốn nhìn còn chưa nhìn thấy đâu, cha không thể như vậy, mau tỉnh lại, cha, mau tỉnh lại....." Hắn đã chỉ còn tiếng khóc, thật cẩn thận loạng choạng ôm thân thể cha, sao

https://thuviensach.vn

đó tưởng như nổi điên, dùng lấy cánh tay của mình đấm lên mặt, trên nắm tay, 4 mặt đều mơ hồ nhuốn máu .

Tu Nguyệt nhìn hành động của Niếp Tích, đau lòng đến cực điểm, ra sức đi tới hướng hắn, nước mắt đã ướt đẫm trên mặt cô, khuôn mặt Cung Quý Dương trầm trọng, thật dài thở dài, không chút hoang mang đi đến bên người Tu Nguyệt, thay cô tháo dây thừng, dìu cô đứng lên, Tu Nguyệt nhanh chóng chạy tới bên Niếp Tích, cầm lấy cánh tay hắn, ngăn cản động tác của hắn lại, hai người khóc rống lên ôm nhau cùng một chỗ.

Lãnh Tang Thanh cũng đã bật khóc, nhìn bên người còn sửng sờ ở tại chỗ, Niếp Ngân lạnh run, làm sao lại không đau lòng đến cực điểm, cô ôm lấy Niếp Ngân vào trong lòng mình, muốn nói cái gì đó lại không thể mở miệng, cô đang khóc không thành tiếng, chỉ lấy tay vỗ vỗ lưng Niếp Ngân, đến hỗ trợ hô hấp của hắn, gắt gao ôm lấy hắn, dùng nhiệt độ cơ thể mình đều làm cho hắn cảm thấy được lòng mình ấm áp.

Niếp Ngân không có cự tuyệt an ủi của Lãnh Tang Thanh, bả đầu cứ như vậy mà dựa mà ngực nàng.

"A!!!" Niếp Ngân phát ra tiếng kêu bất lực đầu tiên trong cuộc đời, tiếng kêu thê lương.

Hắn cảm thấy mình đau quá, chưa từng có đau như vậy, tuy rằng chính mình giết rất nhiều người, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới mất đi người thân lại sẽ đau như vậy, đau đến mức hắn sắp suy yếu đến không chịu nổi.

Cùng với thanh ai của hắn, một trận sấm rền "Ù ù" Rung động.

Mưa to, hạ xuống.

https://thuviensach.vn

Chương 103: Lấy tử tướng hợp lại

Mưa to như bộc, liều mạng cọ rửa áp lực và đau thương ở nơi này.

Mưa như có thể chảy xuôi đến khắp ngõ ngách trên thế giới này, nhưng không cách nào chạm đến lòng người.

Nếu có thể chảy vào trong lòng thì chỉ có nước mắt.

Hai đối ôm nhau vừa mới trải qua tra tấn lớn nhất trên thế giới này, giọt mưa chảy xuống người bọn họ, tựa hồ muốn làm cái gì đó, nhưng bất đắc dĩ bị bóng đêm che lại, ngay cả thân mình trong suốt cũng nhìn không thấy.

Ngồi ở trên xe lăn, Niếp Hoán bất lực ngửa đầu, trên đầu là hắc ám vô tận, ngay cả một tia ánh sáng cũng nhìn không thấy, mưa rơi ở trên mặt hắn, lưu vào trong ánh mắt hắn, xoang mũi hắn, mà mặt hắn không chút thay đổi, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không biến đổi, nhưng giờ phút này quanh thân hắn phát ra hàn ý, tựa hồ mưa có thể đông lại.

Cung Quý Dương bất đắc dĩ mà nghiêm túc, nhìn nhìn Niếp Ngân và Lãnh Tang Thanh ở một chỗ ôm nhau, trầm trọng đi tới bên người bọn họ, cởi áo của mình ra khoác trên người Lãnh Tang Thanh, sau đó dừng một chút, lại cởi thêm, làm thân hình Niếp Ngân cũng chắn vào bên trong.

Cách đó không xa tiếng súng vang lên kịch liệt, Rawson cùng Isabella trốn vào trong mặt biệt thự, thủ hạ của hắn tất cả đều gắt gao canh giữ ở cửa.

https://thuviensach.vn

Trên bầu trời chợt sáng ngời, một tia chớp hiện lên trong giây lát rồi biến mất.

"A!" Lãnh Tang Thanh kêu sợ hãi một tiếng.

Cũng không phải bởi vì tiếng sắc bén này mà đột nhiên dọa đến cô, so với chuyện này càng thêm khủng bố, càng thêm làm cho người ta sợ hãi, vừa mới chợt lóe khiến cho cô thấy khuôn mặt Niếp Ngân như dã thú, và cùng với ánh mắt như ma quỷ.

Niếp Ngân đứng lên, đem áo của Cung Quý Dương trên người Lãnh Tang Thanh bỏ xuống, nhưng trả lại cho Cung Quý Dương, sau đó cởi áo khoác mình ra, khoát lên người Lãnh Tang Thanh.

Sau đó hắn đi tới bên cạnh cha, kinh ngạc nhìn cha, cố nén bi thống, nhìn chăm chú thật lâu, lại đứng ở tại chỗ nhìn chung quanh một lần toàn bộ Niếp môn, khóe miệng phẫn nộ co rúm lại, trên mặt hung ác chưa bao giờ tứng có, một người chậm rãi đi tới biệt thự.

"Bên này có một chiếc xe đại ba." Niếp Hoán nhắc nhở Niếp Ngân một tiếng, ngữ khí dị thường bình tĩnh.

Niếp Ngân cũng đã nhìn qua xe đại ba này, lần trước nó suýt nữa bị hắn làm nổ mạnh, hắn nhìn thoáng qua chiếc xe này, lại quay đầu nhìn nhìn thủ hạ của Rawson đứng trước cửa, xoay người đi lên xe đại ba.

Niếp Tích nâng cánh tay bị thương, cũng đứng lên, cảm giác đau đớn khôi phục , hơn nữa lại khôi phục gấp bội, bị mưa to hắt mặt trên, miệng vết thương vừa đau lại ngứa, hắn thử nhịn một chút, đi theo ở phía sau Niếp Ngân.

"Em không cần đi theo." Niếp Ngân lạnh lùng ra lệnh một tiếng.

https://thuviensach.vn

"Anh yên tâm, em không sao." Niếp Tích ứng phó một câu, ngữ khí cũng rất lạnh như Niếp Ngân.

Niếp Ngân xoay người lấy tay vỗ cánh tay Niếp Tích một chút, lực không lớn, nhưng Niếp Tích lại đau đến nỗi đứng không nổi.

Niếp Ngân không nói gì, chỉ nghiêm khắc nhìn hắn, trong ánh mắt có phản bác tất cả lí do của Niếp Tích, Niếp Tích không cam lòng lắc đầu, muốn giải thích với Niếp Ngân.

"Bảo em không được đi, cũng không phải bởi vì cánh tay kia của em bị thương..." Nói tới đây, Niếp Ngân dừng một chút, có một chút nghẹn ngào, nói tiếp: "Đem cha đưa về nhà, anh không hy vọng cha còn ở đây, ở lại nơi không có trời nắng này."

Cho dù có nhiều lý do, Niếp Tích cũng không cách nào không nghe theo anh mình, tâm hắn muốn báo thù thật quá kích động, đến nỗi lại xem nhẹ điểm này, hắn không nói nữa, nước mắt lại bừng lên, yên lặng trở về bên người cha.

"Đưa tôi đi!" Niếp Hoán túm lấy cánh tay Niếp Ngân, trong giọng nói cũng không phải thỉnh cầu, căn bản chính là một loại mệnh lệnh không thể cự tuyệt.

"Anh sẽ chết ." Niếp Ngân không chút có để ý mệnh lệnh của hắn, xoay người muốn lên xe.

Niếp Hoán gắt gao túm lấy ống tay áo hắn, khuôn mặt vô cùng kiên định: "Tôi sẽ không trở thành gánh nặng của anh, hơn nữa, tôi phải đi."

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân bỏ tay hắn ra khỏi áo mình, đi lên xe: "Có bản lĩnh liền thì tự mình lên xe."

Niếp Hoán gắt gao nhìn chằm chằm Niếp Ngân, cười lạnh một tiếng, hai tay chống lên tay vịn của xe lăn, lắc lắc lắc lắc đứng lên, hai cái đùi không ngừng run rẩy, hắn cố hết sức đi lên xe, xoay tay lại đem xe lăn cầm lên, tựa hồ dùng hết toàn thân khí lực, sau đó lại ngồi ở trên xe lăn, từ hô hấp dồn dập của hắn có thể nhìn ra hắn có bao nhiêu gian nan.

Niếp Ngân không có nói nữa, trong lòng đối người đàn ông này có một tia tán thành, nhưng vô tâm biểu đạt ra ngoài, mà lúc này, Cung Quý Dương cùng Lãnh Tang Thanh cũng nhảy lên, ánh mắt Niếp Ngân nhíu lại, vừa muốn mở miệng.

"Đừng vô nghĩa." Cung Quý Dương nói một câu.

Niếp Ngân chuyển xem qua nhìn Lãnh Tang Thanh, hai người đều không nói gì, nhưng tựa hồ từ trong ánh mắt đã trao đổi hết tất cả cho nhau, cuối cùng Niếp Ngân cắn chặt răng, ngồi xuống chỗ điều khiển xe.

"Còn có súng không?" Niếp Ngân khởi động xe.

"Bộp" Một khẩu súng bị ném tới bên người hắn.

"Đạn không nhiều lắm ." Cung Quý Dương bổ sung một câu.

Niếp Ngân nhặt súng lên, nhấn mạnh chân ga, xe như tiễn bắn khỏi cung, bay thẳng tới cửa biệt thự, thủ hạ Rawson thấy xe đại ba đi tới, liều mạng nổ súng hướng tới nó, trong nháy mắt đầu xe bị bắn thủng như tổ ong vò vẽ, nhưng nó không ảnh hưởng gì tới tốc độ của xe.

https://thuviensach.vn

Xe đại ba chạy ra đám người, húc bay vài người, tiếp theo "Oành" một tiếng, trực tiếp vọt tới trong mặt biệt thự, bởi vì thân xe lớn, mắc ở tại cửa.

Vài người vội vàng xuống xe, nhưng người bên ngoài cũng không cam chịu yếu thế, không có biện pháp đi vào cửa, liền đạp nát kính xe đại ba , muốn đi qua chiếc xe này đuổi theo.

Sau đi vài người tách được một khoảng cách, Niếp Ngân lấy súng ra, chĩa vào bình xăng bắn, bắn mất phát xong, xe đại ba liền nổ mạnh, một đại hỏa chắn ở cửa, ai cũng đều không có cách nào tiến vào.

Cung Quý Dương nhìn hành động này của Niếp Ngân, có chút không biết làm sao tức giận đứng lên, hắn oán giận nói: "Tổng cộng liền bắt từng ấy đạn, cậu bắn nó thật lãng phí, cậu này... Khụ khụ... Tôi nói, như vậy có đúng không?"

Vốn có thể quá đáng mắng hắn một chút, nhưng nói được một nửa, Cung Quý Dương thấy Lãnh Tang Thanh oán hận nhìn mình, nghĩ tới Niếp Ngân vừa mới trải qua đau đớn, hắn đem muốn nói lại phải nuốt trở về, dùng nhu hòa biểu đạt ra ngoài.

Niếp Ngân lại cầm khẩu súng trả cho Cung Quý Dương, không để ý đến hắn, âm trầm nhìn quét toàn bộ không gian, tìm kiếm tung tích Rawson.

Thấy bên này chỉ có Niếp Ngân và Cung Quý Dương là có thể chiến đấu, Rawson hưng phấn mà đi ra, trên thân hắn không có mặc quần áo, Isabella đang dùng băng gạc băng bó vết thương của hắn.

"Ha ha ha! Chỉ có các người sao? Muốn khẩn cấp cùng cha gặp lại sao?" Rawson cuồng vọng hô quát.

https://thuviensach.vn

"Hôm nay hoặc là ông chết, hoặc là tôi và ông cùng chết, ông sẽ không lại có lựa chọn khác !" Toàn thân Niếp Ngân đã dấy lên hỏa diễm.

https://thuviensach.vn

Chương 104: Vật lộn

**quên không nói cho mọi người "đánh quyền" có nghĩa là đấm bằng tay. "Đá cước" là đá bằng chân.*

Hỏa diệm hừng hực ở tại cửa tùy ý mà thiêu đốt , ngọn lửa nhảy lên lan ra mấy Michael, làm cửa gắt gao đổ, người bên ngoài rất khó đi vào.

Bất quá hỏa diễm ở đây so với ở đó càng dữ dội hơn, ở trong đại sảnh biệt thự trên người Niếp Ngân như thiêu đốt , tất nhiên nhìn không thấy ngọn lửa nào, nhưng loại lửa này tựa hồ có thể đốt hết cái đất nước này.

"Ha ha ha! Chỉ có các người sao? Muốn khẩn cấp cùng cha gặp lại sao?" Rawson cuồng vọng hô quát.

"Hôm nay hoặc là ông chết, hoặc là tôi và ông cùng chết, ông sẽ không có lựa chọn khác !"Đối mặt với Rawson kia khó làm người ta không giận sôi máu, răng nanh Niếp Ngân cắn kêu"Ken két", phẫn hận như muốn phá tan đầu hắn, hắn cố nén cho mình tỉnh táo lại, nhưng phát hiện căn bản làm không được, tất cả với hắn mà nói đều không còn quan trọng .

"Thử! Xem ra ngươi tính không tiếc hy sinh chính mình mà muốn giết chết ta , hừ hừ, có thể giết một sát thủ giỏi nhất như ngươi không biết sẽ thế nào, cũng thật vinh hạnh cho ta. Vừa vặn ta cũng tính tìm ngươi về để cùng ta giao đấu." Rawson nhìn nhìn các đốt ngón tay của chính mình bị Niếp Ngân đánh nát, gân xanh trên đầu đều hiện lên.

Niếp Ngân không muốn cùng hắn nói nhảm nhiều, một bước vọt tới chỗ hắn.

https://thuviensach.vn

"Ngân, cẩn thận!" Lãnh Tang Thanh lo lắng hô to một tiếng.

"Cậu ấy sao không đi bằng cầu thang?" Cung Quý Dương nhìn Niếp Ngân chạy tới phương hướng đó cảm thấy không hiểu nổi, sau đó mở băng đạn ra, phát hiện bên trong súng còn sót lại một viên.

Rawson ở lầu hai, nhưng Niếp Ngân cũng không có ý muốn đi bằng cầu thang, chỉ thấy hắn nhảy lên, một chân đạp vào trên cái chậu hoa lớn lấy lực, một chân khác mượn lực đạp một cái đại sảnh lấy làm trụ lại hướng về phía trước nhảy lên, thân thể linh hoạt không thua chút gì một con báo, công phu nhanh nhẹ hai tay hắn đã bắt được rào chắn lầu hai, cánh tay chợt tăng sức mạnh, chống đỡ về phía trước, cả người hắn đã nhảy lên trên đầu Rawson đứng ở giữa không trung, ngay sau đó giống như hùng ưng, một chân dùng hết toàn lực, sắc bén đá vào Rawson, trong đại sảnh trong đều nghe thấy tiếng gió xoẹt qua ở không khí.
*Như kiểu phim chưởng cổ xưa ấy nhỉ.

Một loạt động tác cũng chưa dùng tới 5 giây, sát thủ đứng đầu thế giới hiển nhiên dùng công phu vô cùng nhuần nhuyễn.

Rawson cũng bị thân thủ của hắn làm kinh hãi, bối rối bên trong vội vàng nâng cánh tay lên che ở trước mặt.

Một âm thanh phát ra, Niếp Ngân đá đến vào cánh tay Rawson, Rawson lùi lại mấy bước rồi té trên mặt đất lăn vài vòng, lại văng ra một khoảng cách, bị một cái trụ đập vào thân thể, lại nhìn cánh tay mình, nơi mà bị Niếp Ngân đá vào giờ phút này đã ứ thanh thành thâm.

Niếp Ngân dùng một cước này, chính mình cũng không có chiếm nhiều được tiện nghi, hắn bị cản trong nháy mắt thân mất đi trọng tâm, nếu không phải đúng lúc dựa vào vòng bảo hộ, thì có khả năng sẽ bị vang xuống lầu

https://thuviensach.vn

một, vừa mới tiếp xúc cảm giác như là đá vào trên tảng đá, chân bị cũng run lên.

"Cừu hận quả nhiên có thể làm cho một người trở nên cường đại!" Rawson đứng lên, bộ mặt dữ tợn, hai con mắt trừng như mắt hổ, khàn cả giọng rít gào : "Vậy xem xem hai người chúng ta cừa hận của ai sâu hơn!"

Nói xong, hắn mạnh vọt tới hướng Niếp Ngân, giơ lên quyền hình cái đầu thiết chùy.

Trong giấy lát mắt Niếp Ngân hiện lên một tia ánh sáng, thân thể nhanh chóng né sang một bên, né tránh trọng quyền của hắn, một quyền đánh kia tới trên inox vòng bảo hộ , vòng bảo hộ bị đánh nghiêm trọng thay đổi hình dạng.

"Ta muốn ngươi chết! Ta muốn mỗi người Niếp môn các ngươi đều chết!" Rawson đánh hụt giống điên lên, vung cánh tay không ngừng mà lại ra quyền.

Niếp Ngân cũng không muốn né tránh ý này, thậm chí cũng không có phòng ngự, cha chết làm cho điểm mấu chốt của hắn hoàn toàn hỏng bét, hoàn toàn đã không có lý trí, giờ phút này trong lòng hắn phẫn hận như muốn đột phá cực điểm, giờ phút này hai người một quyền, ta một quyền, ngươi một quyền, ta một quyền, hoàn toàn lâm vào vật lộn, căn bản đã không phải xét ở lực ai mạnh hơn ai nữa rồi, mà là xem mệnh ai rắn hơn ai.

Nhưng mà dù sao thân thể Rawson là dược vật tạo nên, không chỉ không có cảm giác đau đớn, trong cơ thể có bạo vọng đến cực hạn gấp hơn người thường mười lần, một phen kích đấu này, Niếp Ngân rõ ràng có chút chống đỡ không được .

https://thuviensach.vn

Rawson nhìn thấy cơ hội, lại đánh Niếp Ngân một quyền nữa, nhưng khóe mắt đột nhiên lòe ra một cái bóng đen, ngay sau đó bụng liền trúng một cước thật mạnh, khiến cho ngay cả hắn phải lui lại mấy bước về phía sau, ngã xuống đất.

"Cậu nếu làm như vậy, mười cậu cũng không đủ đánh hắn." Khuôn mặt Cung Quý Dương ngưng trọng, đứng bên người Niếp Ngân, cho dù đến bây giờ hắn cũng còn không rõ, vì sao đáy lòng hắn có một cỗ xúc động muốn giúp Niếp Ngân.

Niếp Ngân không để ý đến hắn, chống tay lên vách tường, mồm mở to thở hổn hển, chà lau máu tươi ở khóe miệng, hai mắt nhìn chằm chằm Rawson vẫn tràn ngập mê muội quỷ dị như cũ.

Rawson đứng lên, bởi vì dùng thuốc, máu hắn bị vây thành một mảng sinh động đến cỡ độ, máu ở miệng không ngừng mà chảy ra ngoài , trên khuôn mặt be bét máu, thậm chí nhìn không thấy da, hắn xoa xoa cằm, nhổ ra mấy cái răng.

Cung Quý Dương lập tức giơ súng lên, chỉ vào đầu Rawson, vừa muốn nổ súng, lại do dự một chút, hắn so với Niếp Ngân còn bình tĩnh rất nhiều, hắn hiểu được viên đạn duy nhất còn sót lại, không thể lãng phí.

Thu hồi súng lại, hắn đi về phía trước từng bước: "Tôi đi lên trước, cậu hãy tìm đúng thời cơ."

Niếp Ngân như dã thú thở hào hển: "Anh đánh không lại ông ta, chỉ vướng thêm thôi."

Cung Quý Dương quay đầu, khinh thường cười cười: "Tôi sẽ không giống người đàn bà chanh chua, cùng người khác đánh ở một chỗ , hai người có bộ dạng thật buồn cười, tôi nói giúp cậu, mạo hiểm sinh mệnh

https://thuviensach.vn

nguy hiểm này, nói chuyện với tôi, ngữ khí của cậu tốt nhất nên chú ý cho tôi một chút, bằng không tôi dùng cây súng có một viên cuối cùng này dành cho cậu đó."

Nói xong, hắn đi nhanh một bước, vọt tới chỗ Rawson, Rawson tất nhiên không có đem hắn để vào mắt, giơ lên quyền phải, dùng hết toàn lực, lại đánh một cái.

Cung Quý Dương cũng không có tính trực tiếp cùng hắn giao đấu, thân thể nhan nhẹn, né sang bên trái, giơ khuỷu tay lên, dùng lực mạnh đánh vỡ vụn các đốt ngón tay của Rawson.

Nhưng độ công kích của hắn so với Niếp Ngân yếu cũng không ít, Rawson cảm giác được rất đau, cái khác cũng không lo ngại, nhưng tay trái cử động không được, Cung Quý Dương lại ở bên trái hắn, còn hắn chỉ có dùng tay phải đánh được Cung Quý Dương, dùng tay phải đánh sang bên trái, vô luận là sức mạnh ra sao nhưng tốc độ đều đã kém rất nhiều, Cung Quý Dương cũng đang bắt lấy nhược điểm này của hắn, vô luận Rawson đánh quyền ra sao, hắn đều nhanh nhẹn vọt đến bên trái Rawson, làm lại làm lại động tác này đánh gãy các đốt ngón tay hắn.

Mà Niếp Ngân ở bên này cũng không có ý từ bỏ, hắn xem chuẩn thời cơ, phi thân một cái về phía trước, một cước đá vào ngực Rawson , Rawson bay lên, lướt qua vòng bảo hộ lầu hai, trực tiếp hung hăng vang ra mặt đất.

"Ti bỉ! Tên ti bỉ!"

https://thuviensach.vn

Chương 105: Hỏng mất

Cái thân thể to lớn trực tiếp bay xuống đại sảnh lầu một, hung hăng ngã xuống đất, toàn bộ mặt cảm giác đều đang rung động.

Nhưng mà đối với hắn thương tổn này tựa hồ cũng không lớn, chỉ thấy Rawson lấy một tay chống đỡ, đứng dậy, tựa hồ có chút không khoẻ xoa xoa ngực, một ngụm máu tươi phun ra, ánh lửa làm nổi bật nó, nhưng không phân biệt rõ là đen hay là hồng.

"Ti bỉ! Tên ti bỉ ! Nghĩ muốn dùng loại tiểu kỹ xảo này là có thể đối phó ta sao? Ha ha ha! Ta muốn đem nhóm mỗi người các ngươi đều giết chết, một người đều không buông tha!" Rawson điên cuồng mà cười lớn, ở mức độ thương tổn trên người hắn, nếu là một người bình thường, thì khả năng ngay cả mệnh cũng không còn , nhưng với hắn mà nói không có chút hiện tượng suy yếu nào, thuốc tác dụng vào, nhìn qua hắn tựa như một người có thi thể đánh không chết.

Đôi mày kiếm của Niếp Ngân gắt gao nhíu lại, mồ hôi cùng máu loang ra hòa vào thấm ướt toàn thân hắn, mồm hắn mở to thở phì phò, đối mặt với người trước mắt này đánh hắn hắn lại không thương tổn gì, trong lòng Niếp Ngân càng thêm nôn nóng .

Cung Quý Dương nhìn Rawson lại hoàn toàn không tổn hao gì, chán nản xoa xoa thái dương của mình, trên mặt một bày ra vẻ không kiên nhẫn.

Niếp Hoán nhìn thấy biểu cảm giờ phút này của Niếp Ngân cùng Cung Quý Dương, cùng với những vết thương trên người, lại nhìn nhìn khí thế

https://thuviensach.vn

nghiêm nghị của Rawson đứng ở tại chỗ đang rít gào, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, cực kỳ trầm trọng dài thở dài một hơi, nắm chặt hai đấm trên vịn ghế run run , trên mặt như tận thế tuyệt vọng.

"Phiền Lãnh tiểu thư, đẩy tôi đi qua, mau!" Hắn quay đầu thúc giục với Lãnh Tang Thanh một tiếng.

Nhìn Niếp Ngân bị thương nặng như vậy, lòng Lãnh Tang Thanh sớm đau sắp vỡ ra, nghe Niếp Hoán nói vậy, nàng ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời không có phản ứng gì.

"Mau! Đẩy tôi đến bên người Rawson! Tôi muốn tự tay báo thù báo thù cho cha!" Niếp Hoán lại thúc giục cô, trong mắt sáng bóng đã như tro tàn.

Lãnh Tang Thanh cầm tay vịn của xe lăn, phụ giúp đẩy Niếp Hoán chạy tới bên người Rawson, tuy cô cũng không biết Niếp hoán muốn làm cái gì, nhưng cô thật sự hy vọng Rawson có thể mau chết đi, bằng không Niếp Ngân thật sự chống đỡ không được .

Nhưng Rawson cũng không phải dễ dàng đối phó như vậy, hắn ghé mắt thấy được Lãnh Tang Thanh đang phụ giúp đẩy Niếp Hoán tới gần hắn, khóe miệng giương lên, trên mặt hiện lên một tia lạnh thấu xương, hắn cầm lấy một bình hoa, hung hăng ném tới bên người Lãnh Tang Thanh.

* Nói thật tôi thấy hai người này ngu quá thể luôn.

"Thanh Nhi! Cẩn thận!" Tâm Niếp Ngân dựng đứng lên, chống vào cái trụ lớn tiếng la lên .

"Mau tránh ra! Thanh Nhi!" Đôi mắt Cung Quý Dương trừng rất tròn, bị một màn này dọa tới.

https://thuviensach.vn

Hai người đều biết, lấy thể lực của Rawson, mà văng cái bình hoa lớn kia ra sẽ có nguy hiểm cơ nào, hơn nữa Lãnh Tang Thanh hoàn toàn là một cô gái nhu nhược.

"Ong!" Bình hoa cắt qua không khí, gào thét bay tới hướng Lãnh Tang Thanh, ngay ở phía sau, Niếp Hoán cắn chặt khớp hàm, hai tay dùng đem hết toàn lực đem thân thể của mình chống đỡ đứng lên, chắn trước người Lãnh Tang Thanh, hai tay bảo vệ đầu.

Một tiếng nổ, nháy mắt bình hoa dập nát, toàn bộ thân thể Niếp Hoán đều bị vang ra ngoài, tuy rằng Lãnh Tang Thanh không có trực tiếp bị đập vào, nhưng bởi vì quán tính, hai người vẫn ở trên mặt đất quay cuồng vài vòng, đầu cô vô ý đụng đến mặt đất, chảy ra máu đỏ tươi.

"Hỗn đản! ! !" Nhìn thấy Lãnh Tang Thanh bị thương, Niếp Ngân giống như điên lên, tiếng hô chấn động phòng ốc làm nó rung động, hắn buông tay vịn ở trụ ra, lập tức nhảy tới lầu một.

Cung Quý Dương cũng bị hành động của Rawson làm tức đến cực điểm, bất chấp tất cả, đi theo Niếp Ngân nhảy xuống một cái.

Hai người đàn ông liều mạng nhằm về phía Rawson, Cung Quý Dương gia tốc từng bước, chạy sang bên trái ôm lấy tay phải của hắn, hai chân chặt chẽ cuốn lấy đùi phải của Rawson, mặc cho hắn giãy dụa ra sao, Cung Quý Dương cũng là chết không buông tay.

Niếp Ngân biết dụng ý của Cung Quý Dương, trong nháy mắt vọt đến trước người Rawson , hai cơ bắt cánh tay đột nhiên nhanh lên, hai đấm như mưa đánh tới, mãnh liệt đánh vào ngực Rawson, lấy kĩ năng chuyên nghiệp của sát thủ đứng đầu thế giới ra sử dụng, ít nhất mỗi một giây Rawso cũng lãnh một quyền của hắn.

https://thuviensach.vn

Liên tục đánh 1 phút, ngực Rawson đều đã bị móp méo, chỉ thấy Niếp Ngân đột nhiên thu hồi quyền, lùi về phía sau hai bước, hô to một tiếng: "Bỏ ra!"

Bởi vì Rawson vẫn giãy dụa, Cung Quý Dương cũng đã sức cùng lực kiệt, vết thương cũng nặng hơn, nghe thấy Niếp Ngân la lên, toàn thân hắn buông lỏng, chạy nhanh lui về phía sau né sang một bên.

"Ngươi đi chết đi!" Niếp Ngân nổi giận gầm lên một tiếng, dùng hết toàn thân lực đánh ra một quyền cuối cùng, "Bốp" một tiếng, cả người Rawson bay vào ngọn lửa phía sau.

"Không!" Isabella khóc rống hô to một tiếng, chạy tới hỏa diễm phía trước, tràn đầy bi thống quỳ gối xuống đất, bất lực nhìn liệt hỏa hừng hực, lệ xuối như chảy ra.

Hai người đàn ông này đã muốn mệt đến cực hạn , ngồi phịch ở xuống đất, dồn dập hô hấp .

"Không cần phải khóc, rất nhanh bà sẽ đi xuống hầu ông ta!" Giong nói Niếp Ngân lạnh như băng không chứa một tia tình cảm, tuy hắn biết Isabella chẳng qua là đồng lõa của Rawson mà thôi, nhưng bà ta tự tay giết cha mình, hành vi này tuyệt đối sẽ không tha thứ.

Hắn đứng dậy, lấy súng từ bên hông Cung Quý Dương, chậm rãi đi đến trước mặt Isabella, đưa lưng về phía đại hỏa ngập trời, Isabella ngẩng đầu nhìn Niếp Ngân, hắn giống như tử thần đang đi tới.

Hai mắt bên trong Niếp Ngân bắn ra hận ý vô hạn, khẩu súng để tại trên trán Isabella, Isabella nhắm lại hai mắt đẫm lệ, tuy rằng thực bi thương, nhưng vẫn thản nhiên nhận lấy.

https://thuviensach.vn

Đang muốn bóp cò của khẩu súng, một cỗ hương vị mãnh liệt xông thẳng vào xoang mũi.

"Cẩn thận!" Cung Quý Dương kích động hô to một tiếng.

Chỉ cảm thấy mùi da người bị thiêu từ phía sau lưng Niếp Ngân đi tới, một phen túm lấy súng trong tay Niếp Ngân, ngay sau đó Niếp Ngân cảm giác được sau ngực bị mãnh liệt đánh vào, bay ra mấy thước xa.

Rawson! Không bị chết cháy!

Da toàn thân hắn đều đã bị thiêu thối rữa, càng thêm giống một cái thi thể .

Niếp Ngân từ dưới đất đứng lên, cố nén đau đớn, khó có thể tin nhìn cảnh tượng này ở trước mắt, trong ánh mắt cực độ táo bạo, biểu hiện thong thả đã mất.

Cung Quý Dương còn đặt mông trên đất, hoàn toàn giật mình, phát điên gãi đầu, bất đắc dĩ nhìn Rawson, thật sự là không có biện pháp nào, tự giễu cười cười: "A... Ha ha, điện ảnh công ty của ta thực cần diễn viên như ngươi." =))

Rawson từ hỏa diễm đi ra, cũng không còn cuồng ngạo như vừa rồi, nhìn làn da toàn thân mình, mặt hắn thương tâm vặn vẹo, hắn cũng không có trực tiếp đi đối phó Niếp Ngân cùng Cung Quý Dương, mà là tràn ngập đau lòng nhìn Isabella bên cạnh, quỳ gối trước mặt hắn, vươn cánh tay ra, chà lau nước mắt của bà ta.

"Anh không nghĩ, lại phải nhìn thấy nước mắt của em."

https://thuviensach.vn

Chương 106: Tác dụng phụ

Trong phòng mùi thực gay mũi, mùi da người bị cháy hỗn loạn cùng một cỗ mùi thuốc.

Rawson từ trong diệm hỏa đi ra, chỉ nhìn qua tựa hồ như không có việc gì như cũ, một màn này làm cho Niếp Ngân cùng Cung Quý Dương thật sự bất lực không biết làm sao, chỉ cảm thấy thứ trước mắt này căn bản không phải là người, hoàn toàn là một ác ma đến từ địa ngục.

Giờ phút này Rawson so với lúc trước có biến hóa rõ ràng, cũng không còn cuồng ngào như vừa rồi, nhìn làn da mình đã bị cháy sạch không thành hình dạnh, lòng hắn bi thương, tràn ngập đau lòng quỳ gối trước mắt Isabella , chà lau đi nước mắt của bà.

"Anh không nghĩ, lại phải nhìn thấy nước mắt của em." Hắn bi tình nói.

Isabella nhìn mặt hắn, nhẹ nhàng mà bắt lấy tay hắn, thật cẩn thận vuốt ve làn da hắn, cái loại làm cho người ta ghê tởm thối rữa này, chỉ có ở trong mắt bà là tựa hồ là nó không dơ bẩn, trong mắt bà tràn đầy đau lòng giống hắn, nước mắt lại một lần nữa bừng lên chảy ra.

"Chúng ta rời khỏi nơi này đi, cái gì đều không cần , cái gì cũng đều không cần ." Isabella tràn ngập chờ mong nhìn Rawson.

Rawson nhìn thẳng bà, trên mặt biểu tình tối tăm, thở dài nói: "Anh hiện tại đã thành cái dạng này, chẳng khác gì quỷ, đã không thể cho em một cuộc sống như mong muốn."

https://thuviensach.vn

Nói xong, hắn đứng dậy quanh thân sắc bén lại phát ra, tràn ngập sát ý nhìn Niếp Ngân cùng Cung Quý Dương.

"Thu tay lại đi! Em cầu anh ! Em thật sự không để ý anh hiện tại ra sao, chúng ta rời đi đi, chuyện quá khứ cứ để nó đi qua!" Isabella lập tức ôm lấy chân Rawson , xấp xỉ cầu xin nói.

"Thu tay lại? Đi qua? Hừ hừ, làm nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ đều phải thất bại trong gang tấc sao?" Rawson cười lạnh một tiếng, bỏ qua Isabella, phẫn nộ đi tới chỗ Niếp Ngân.

Lưng Niếp Ngân cảm thấy có một tia lạnh như băng, ác ma này xác thực làm cho hắn có cảm giác nhận được hàn ý, từ khi sinh ra đây là lần đầu tiên hắn cảm giác được, bất quá hắn chút không yếu thế, vẫn như câu nói cũ , Rawson phải chết! Cho dù là hắn chết cũng không sao!

"Nghĩ muốn rời đi sao? Thật sự nghĩ thiên chân là quyền chủ động ở trên tay các ngươi sao?" Dứt lời, sau lưng hắn dùng sức, nhanh chóng vót tới chỗ Rawson, khởi động quyền, hung hăng đánh vào bụng hắn.

Cùng lúc đó, trong nháy mắt hắn đánh vào Rawson thì Rawson cũng tung một quyền đánh vào ngực hắn, một quyền này cương liệt khá mạnh, Niếp Ngân lui về phía sau mấy thước, một ngụm máu tươi lại phun ra, hắn cảm thấy xương sườn mình có khả năng đã bị đánh gãy .

"Lực của ngươi so với vừa rồi kém rất nhiều a." Rawson đắc ý cười cười, sau đó lại dữ tợn hô: "Quyền chủ động vẫn nằm trong tay của ta, tên hỗn đản này đem ta biến thành như vậy, ta sẽ làm cho các ngươi nghiền thành mảnh nhỏ!"

https://thuviensach.vn

Hắn giống một chiếc xe tải chạy tới chỗ Niếp Ngân, Niếp Ngân đứng lên, thân thể suy yếu đã không đủ sức mà chống đỡ được đòn tấn công của Rawson nữa, cho nên lúc này đây hắn phải né ra, nhưng giờ phút này hai chân đã giống như bị đinh đóng lại.

Cung Quý Dương cũng cố chống đứng lên, hắn biết Niếp Ngân đã không được, lần này có khả năng Niếp Ngân sẽ mất mạng mất, hắn kéo hai chân đứng dậy, đem hết toàn lực nghĩ đẩy Rawson ra, nhưng tốc độ căn bản kém hắn.

Mắt thấy Rawson sẽ đánh tới Niếp Ngân , nhưng đột nhiên, hắn lập tức ngã xuống đất, toàn thân mãnh liệt run rẩy, trong miệng không ngừng mà sùi bọt mép, trên mặt đất lăn qua lộn lại.

Tác dụng phụ! ! !

Hai người đồng thời nghĩ tới điểm ấy, cơ hội không thể buông tha, hai người đồng thời chạy tới hướng Rawson.

Đúng lúc này, Isabella chạy tới, chắn phía trước Rawson, quỳ trên mặt đất, cầu xin nhìn Niếp Ngân: "Là tôi giết cha cậu, cậu muốn báo thù thì giết tôi đi, đừng thương tổn ông ấy!"

Niếp Ngân căn bản không có dừng lại động tác, bất quá trong mắt lại có một tia chần chờ, nhanh chóng mà giương quyền đánh giống như viên đạn, phẫn hận đánh vào mặt Isabella, mà lúc cách chóp mũi bà ta mấy mm thì lại ngừng lại.

Mồm hắn mở to thở hổn hển, cảm giác như trải qua rằng co mãnh liệt mới có thể ngừng lại, không chỉ ngừng lại nắm đấm, mà là ý muốn báo thù.

https://thuviensach.vn

"Nói cho tôi biết, cha tôi thiếu các người cái gì? Niếp môn thiếu các người cái gì?" Hắn vặn vẹo , cực kỳ thống khổ, giận quát một tiếng, thanh âm lớn đến ngay cả Cung Quý Dương đều lắp bắp kinh hãi.

Hành vi này, loại vấn đề này, trước kia Niếp Ngân cũng chưa từng nghĩ qua , cho tới bây giờ hắn đều giết người không chớp mắt, không có vì sao, không có đúng cùng sai, chỉ có ai mạnh ai yếu, chỉ có nhiệm vụ cùng ủy thác. Nhưng hiện tại mỗi một lần hắn giết người, lúc đó còn rất nhiều chuyện, trong đầu luôn sẽ hiện ra cha mẹ Lãnh Tang Thanh, hắn hiểu được đời người nhất định có tuần hoàn, thật giống như hắn sẽ yêu thương Lãnh Tang Thanh là kẻ thù của cô, lại giống như hai người trước mắt kia làm loạn Niếp môn.

Isabella nhìn Niếp Ngân, trong mắt tràn ngập oán hận vô tận, vừa muốn mở miệng nói cái gì, chỉ thấy phía sau hắn Rawson lại đột nhiên đứng lên, bất quá trạng thái đã chẳng thành bộ dạng gì, làn da toàn thân đều sấm máu.

"Chạy mau đi!" Isabella hô to một tiếng, lập tức bổ nhào vào dưới chân hai người, gắt gao ôm lấy hai chân người này.

Lần này Rawson tựa hồ thật sự muốn chạy trốn , hắn xoay người, liều mạng chạy tới hành lang lầu một.

Trong lòng Niếp Ngân quýnh lên, túm lấy Isabella lên ném sang một bên, đầu Isabella đụng vào cây cột, ngất đi, Niếp Ngân nhìn bà ta một cái, không có một lát trì hoãn, đứng dậy đuổi theo Rawson.

"Ông ta hẳn là muốn theo cửa nhỏ phòng bếp chạy đi!" Niếp Hoán nhắc nhở một tiếng.

Lãnh Tang Thanh cũng lòng nóng như lửa đốt, phụ giúp Niếp Hoán, cũng nhanh chóng đuổi theo sau.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên không ngoài dự liệu, một đường dọc theo hành lang vào phòng bếp, đụng ngã một đám bàn điều khiển, Rawson mở ra một cái cửa nhỏ, chạy ra bên ngoài, bên ngoài là một khoảng không rộng lớn, đối diện mặt chính là vách núi đen, phía dưới không biết là cạn sâu hay đại hải.

Đây không phải là ý đồ của Rawson, mà là vì tác dụng phụ của thuốc khiến cho tư duy hỗn loạn, hắn chạy thẳng đến vách núi đen.

"Không được cho ông ta đào tẩu!" Niếp Hoán gấp đến độ trong hai mắt vấn đầy tơ máu hồng, hắn biết lúc nếu để Rawson chạy trốn mất, thù giết cha sẽ không cách nào báo được .

Niếp Ngân nhảy tới phía trước, lập tức ôm lấy hai chân Rawson, Rawson ngã xuống đất, Cung Quý Dương gia tăng tốc độ cũng nhảy đi ra ngoài, đè lên người Rawson.

Tuy rằng tác dụng phụ của thuốc đã bạo phát ra, nhưng tựa hồ thể lực Rawson so với lúc trước càng thêm dọa người, hai người căn bản không khống chế được hắn, toàn thân hắn dùng một chút lực, hai người liền bay ra ngoài.

Đứng dậy, Rawson chạy nhanh hơn, trong nháy mắt đi tới vách núi đen bên cạnh, mà lúc này Niếp Ngân lại đánh tới, giờ phút này dùng toàn bộ khí lực giữ hai chân hắn, Cung Quý Dương chạy qua, túm cổ Rawson, liều mạng kéo trở về.

"Đưa tôi đi qua! Mau! Đưa tôi đi qua!" Niếp Hoán hô lớn với Lãnh Tang Thanh.

https://thuviensach.vn

Chương 107: Thù giết cha

Tác dụng phụ của thuốc bộc phát, làm cho Rawson từ một con quái thú biến thành một con quỷ thất thế, lúc trước khí thế bừng bừng trong nháy mắt hóa thành hư ảo, cả người không chỉ có sùi bọt mép, toàn thân run rẩy, mà ngay cả tư duy cũng gián đoạn hỗn loạn.

Hắn biết được mình đã không phải đối thủ của Niếp Ngân và Cung Quý Dương, dùng sự thanh tỉnh còn lại để chạy ra, cũng không phải hắn không để ý đến Isabella, mà là hắn biết mình không còn cách nào bảo vệ tính mạng của cả hai, cho nên mượn thời cơ chạy trốn đến dẫn dụ Niếp Ngân và Cung Quý Dương rời đi, nói như vậy Isabella mới có thời gian chạy trốn.

Vách núi đen bên cạnh, ba người đang không muốn sống dây dưa, đây cũng rất hợp ý Rawson, đáy lòng hắn cũng không phải muốn chạy trốn, mà là tận lực ở kéo dài thời gian cho Isabella, cho dù đánh đến hơi thở cuối cùng.

Có thể không luận ruốt ra cuộc Rawson có mục đích gì, lần này vô luận thế nào Niếp Ngân không thể lại buông tha cho hắn, mấy trăm vách núi đen Michael, nếu phía dưới là lục địa, Niếp Ngân sẽ không chút do dự đá hắn xuống dưới, nhưng phía dưới là nước, Niếp Ngân quyết không để cho đối phương giữ lại một tia hi vọng có khả năng còn sống.

Thân thể Rawson tuy rằng có ra hiện thượng suy yếu, nhưng lực lại lớn kinh người, Niếp Ngân và Cung Quý Dương vốn cũng đã bị thương, giờ phút này càng thêm ăn không tiêu, nhưng đây là cơ hội cuối cùng, không

https://thuviensach.vn

thể buông tha, hai người bị đánh bay, lại đứng dậy trở về, lại bị văng ra, vài lần như vậy, ba người đều đã tận lực.

Vốn kỳ vọng Niếp Ngân có thể vì mình báo thù giết cha, nhưng hiện tại xem ra tựa hồ không nhất định có thể thành công , tất cả mọi người đã dừng hết toàn lực, nhưng Rawson thật sự rất khủng bố, vượt quá xa tưởng tượng của hắn, bất quá nói muốn giết chết Rawson, cho dù là Niếp Ngân không mãnh liệt đánh đến hắn.

"Đưa tôi đi qua! Mau! Đưa tôi đi qua!" Niếp Hoán hô lớn với Lãnh Tang Thanh.

Đầu Lãnh Tang Thanh còn đang chảy máu, trên mặt cũng có vẻ liều mạng, lần này cô cắn răng một cái, cầm tay vịn xe lăn, bước đi so với lúc trước càng thêm nhanh phụ giúp Niếp Hoán chạy tới chỗ Rawson.

Gió thổi phả trên người Niếp Hoán, Lãnh Tang Thanh thấy được động tác hắn, chỉ thấy hắn sớm đã chuẩn bị tốt một cái còng tay, đem một bên chặt chẽ còng vào tay mình, một bên khác mở ra , chỉ thẳng vào Rawson.

Xe lăn đứng ở bên trái Rawson, Rawson quay mạnh người lại, thấy Niếp Hoán đang cười lạnh tuyệt vọng đến cực điểm, ngay sau đó Niếp Hoán nhanh chóng bắt tay lấy cánh tay phế kia của Rawson khóa lại.

"Ngươi... Ngươi muốn làm gì?" Rawson có chút kinh hoảng kêu lên, phản ứng đầu tiên là muốn lấy tay Niếp Hoán ra, nhưng tay trái căn bản không thể nhúc nhích.

"Con người của ta, từ nhỏ đã ôm yếu nhiều bệnh, được cha nuông chiều từ bé mà lớn lên, cái gì đều không cần làm, cái gì cũng không cần động, cha nghiễm nhiên đã trở thành toàn bộ mọi thứ trong thế giới của ta, mà ngươi lại vô tình giết ông ấy như vậy, hủy diệt mọi thứ của ta, chúng ta đến tột

https://thuviensach.vn

cùng có chỗ nào có lỗi với ngươi! Ngươi vì sao lại muốn đem ta hồi sinh! Làm cho ta trơ mắt đối mặt với tất cả mọi thứ này! Vì sao ngươi lại giết người xong, còn muốn móc tim ông ấy! Ngươi có biết hay không, mỗi lần nghĩ đến trái tim cha ở trong lồng ngực của mình, ta lại có bao nhiêu đau khổ! Mỗi lần nghĩ tới trái tim cha, nhìn ngược trên di thể của cha có cái hố sâu không thấy đáy hắc động, ta lại có bao nhiêu đau khổ!" Niếp Hoán cực độ căm hận nhìn Rawson, liều lĩnh lớn tiếng rít gào .

Rawson nghe xong hắn hò hét, trong ánh mắt nhất thời tràn ngập oán hận vô hạn, khinh thường nhìn Niếp Hoán: "Ngươi là một người vô dụng, có thể làm được chút gì!" Dứt lời, tay phải hắn bắt được chỗ Niếp Hoán và hắn khóa lại, dùng sức xé rách , tay Niếp Hoán bị hắn bẻ gẫy , nhưng còng tay vẫn không có mở ra.

Niếp Hoán vẫn tràn ngập cừu hận cười nhẹ như cũ, đau đớn với hắn mà nói đã bé nhỏ không đáng kể : "Vậy nhìn xem người vô dụng này sẽ mang cho ngươi cái lễ vật gì!"

Nói xong, một phen hắn xé quần áo mình, hơn mười lựu đạn dấu ở trong quần áo hắn, ở giữa ngực còn cột lấy một quả bom rất lớn.

Rawson nhìn thấy một màn này, hoàn toàn sợ ngây người, cuối cùng càng thêm liều mạng xé rách chỗ tay kia để mở xích, nhưng vẫn không làm nên chuyện gì như cũ, ba người khác cũng bị kinh động, vội vàng rời khỏi mấy thước.

Niếp Hoán tùy tay cầm lấy một quả lựu đạn trong người, dùng răng nanh mở chốt an toàn, để nó vào trong tay, tràn đầy sắc bén nhìn Rawson hoảng sợ, bên trong hai mắt tỏa ra vô số hận ý.

Chỉ thấy Rawson đánh một quyền vào trên mặt Niếp Hoán, thừa dịp lúc này, tiến lên cầm cổ tay hắn, cầm quả lựu đạn, liều mạng ném ra vách núi

https://thuviensach.vn

đen.

Vài giây sau, chỉ nghe vách núi đen phát ra tiếng "Oành" vang lên.

Niếp Hoán không chút nào yếu thế, lại cầm lấy một viên, mở chốt an toàn, Rawson cũng lại dùng tay muốn cướp đi, nhưng lần này Niếp Hoán trừng lớn hai mắt, đem quả lưu đạn nhanh chóng nhét vào miệng, ngạnh ngược muốn nhốt vào trong bụng.

"Ha ha ha!" Hắn cười phá lên, cố hết sức vịn vào tay ghế đứng dậy: "Ta xem lần này ngươi còn có biện pháp nào? Hãy để cho hai người chúng ta chết chung với nhau đi!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Niếp Hoán dùng toàn lực nhảy về phía trước, cả người nhảy xuống vách núi đen.

Bị còng tay hợp lại với Rawson, thân thể hắn cũng trong nháy mắt mất đi trọng lực, ngã xuống vách núi đen, nhưng mà dưới chân bị xe lăn cản lại, thân thể hắn cũng không có ngã cùng xuống, chính là nửa thân mình đang ở biên giới giữ vực sâu và đất, phía dưới là Niếp Hoán trên người treo đầy bom.

"Nguy hiểm! Trốn vào biệt thự nhanh một chút!" Cung Quý Dương hô to một tiếng, hắn am hiểu sâu vũ khí hắn biết rõ chất nổ này có thể lan đến nhiều phạm vi lớn.

"Không được! Anh ta có thể bị gãy cánh tay của mình!" Lãnh Tang Thanh hô to một tiếng, cô thấy Rawson vẫn không buông tay như cũ, nên quyết định tới đó đẩy hắn xuống.

"Các người mau chạy đi! Tôi đi!" Có lẽ là rõ ràng giờ phút này hai người đàn ông suy yếu không chịu nổi, có lẽ là biết hành vi này sẽ nguy

https://thuviensach.vn

hiểm, Lãnh Tang Thanh liều lĩnh, chạy tới bên người Rawson, muốn đẩy hắn xuống.

"Không được! Thanh Nhi!" Hai người đàn ông sợ hãi, nhưng trong lòng ai đều hiểu được, hành vi này của Lãnh Tang Thanh hoàn toàn là thay Niếp Ngân suy nghĩ, thay thế hắn đi .

Hai người cũng không có trốn vào biệt thự, không hẹn mà cùng chạy tới chỗ Lãnh Tang Thanh, nhưng thân thể đau đớn làm cho mỗi di động của bọn họ từng bước đều phải cố hết sức.

Nguy hiểm chính là đống bom kia, Rawson vĩnh viễn là người tồn tại nguy hiểm nhất, Lãnh Tang Thanh túm lấy hai chân hắn, dùng sức đẩy về phía trước, mắt thấy cánh tay Rawson giãy giụa, nhất thời cảm giác được thân thể bị đẩy xuống, bối rối nhìn lại, thì ra là Lãnh Tang Thanh, chỉ thấy hắn cắn răng một cái, hai chân thẳng hướng tới eo nhỏ của Lãnh Tang Thanh đá tới.

https://thuviensach.vn

Chương 108: Thống khổ

Ngay từ đầu Niếp Hoán đã chuẩn bị tốt, nếu Niếp Ngân không thành công thì hắn sẽ cùng Rawson chết chung.

Hắn yêu cha hắn còn hơn cả cha hắn yêu hắn, tuy cực kỳ bi thương, nhưng hắn vốn cũng nghĩ tới trái tim của cha hắn, trái tim này của cha hắn, hắn rất quý trọng có lẽ cha hắn cũng muốn hắn sống thật lâu bằng trái tim này.

Nhưng Lãnh Tang Thanh đã nói cho hắn biết, trái tim được cấy ghép của hắn căn bản chính là một ca giải phẫu thất bại, một mình Tiêu Tông làm giải phẫu căn bản là không thành công, trái tim này chỉ duy trì mạng sống của hắn không quá được ba năm.

Biết được điều này, hắn càng thêm kiên định ý định bất luận thế nào hắn cũng phải giết được Rawson, hắn không thể tha thứ cho việc làm tàn nhẫn của Rawson trên người mình và cả cha hắn.

Nửa thân Rawson nằm ở bên cạnh vách núi đen, phía dưới là Niếp Hoán treo đầy thuốc nổ trên người, Niếp Hoán giống như tử thần, dùng ánh mắt miệt thị thưởng thức bộ dạng không biết làm sao của Rawson.

Rawson cũng không tính buông tha như vậy, ỷ vào tác dụng của thuốc, thân thể không có cảm giác đau đớn, nương vách núi đen nham thạch bên cạnh, liều mạng cứa cánh tay của mình, máu văng khắp nơi, vô cùng thê thảm, nhưng mà mất đi một cái cánh tay thì tổng lại mất đi hơn một nửa tánh mạng.

https://thuviensach.vn

"Các người chạy mau chạy đi ! Tôi đi!" Phía sau truyền tiếng la của Lãnh Tang Thanh, sau đó, Rawson chỉ cảm thấy hai chân bị nâng lên, cả người bị đẩy xuống dưới vách núi đen, nhìn lại, thì Lãnh Tang Thanh đang cố hết sức nâng hai chân hắn.

Chết cũng phải tha thêm một người nữa! ! !

Trong lòng Rawson hận vô cùng, rõ ràng là có thể chạy trốn thì lại bị nha đầu chết tiệt này phá hủy tất cả, hắn cắn chặt răng, hai chân khúc mạnh, tính ôm lấy thắt lưng Lãnh Tang Thanh, đang đẩy hắn xuống dưới.

Đúng lúc này, một cái bóng đen hiện lên, Niếp Ngân chạy tới bên người Lãnh Tang Thanh, đẩy cô ra, vốn tưởng rằng sẽ không sao, nhưng cổ chân mình lại bị Rawson kia kiềm lại giống như cua bàn tay to gắt gao bắt lấy, cả người về phía dưới rất nặng, trong nháy mắt động đến vách núi đen bên cạnh.

"Không! ! !"

Tâm Lãnh Tang Thanh sợ tới mức như muốn dập nát , không có nửa khắc do dự, hướng mặt về phía trước, bắt lấy ống tay áo của Niếp Ngân.

Nhưng thân thể Lãnh Tang Thanh dù sao cũng rất nhỏ, lực thiếu, mà phía dưới lại là ba cái người đàn ông trưởng thành, thân thể của hắn nhanh chóng theo sát trượt qua vách núi đen, lúc này chỉ thấy Cung Quý Dương chạy tới phía trước, bắt lấy hai chân Lãnh Tang Thanh, liều mạng lôi lại.

"Mau! Bắt lấy tay của em! Mau!" Lãnh Tang Thanh lớn tiếng thét chói tai, trên khuôn mặt nhỏ của cô tràn đầy tro bụi, khuôn mặt lo lắng đã đột phá cực hạn, cánh tay của cô để ở trên tảng đá, làn da đều đã vỡ tan , máu ở cổ tay róc rách chảy xuống, giọt xuống mặt Niếp Ngân.

https://thuviensach.vn

"Nha đầu ngốc! Mau buông tay ra! Em điên rồi sao!" Niếp Ngân cũng không có bắt lấy cổ tay cô, biểu tình trên mặt chưa bao giờ xuất hiện như giờ phút này, phía dưới bom lửa đã sém lông mày, hắn mặc dù mắng Lãnh Tang Thanh, nhưng trong hai mắt tràn ngập sợ hãi đến cực độ.

"Em không buông! Em chết cũng không buông! Anh mau nắm lấy cổ tay em đi... Mau... A..." Lãnh Tang Thanh tựa hồ chống đỡ không được , nhưng trong ánh mắt kia ý chí kiên định không chút giây phút nào dao động.

"Thanh Nhi! Mau buông tay... Đứa ngốc này... Sẽ không chết đâu... Mau!" Cung Quý Dương ở phía sau đứt quãng hô, bởi vì mặt đất là thạch chuyên, có vẻ bóng loáng, hơn nữa không có gì có thể mượn lực từ vật cản, giờ phút này hắn chỉ dùng cằm, mới miễn cưỡng kéo Lãnh Tang Thanh lại, một ít đá vụn trên mặt đều bám vào da mặt hắn.

"Em mau buông tay! Bom phía dưới lập tức sẽ nổ mạnh ! Em không cần nhất thời xúc động, mất mạng theo anh! Không đáng ! Chẳng lẽ đến bây giờ em còn không rõ, chúng ta là không có khả năng sống cùng nhau !" Trong mắt Niếp Ngân sợ hãi đã chuyển thành cầu xin.

Đúng vậy, hắn cầu xin Lãnh Tang Thanh buông tay ra, nói ra những lời này cũng thật đả thương người, tuy Lãnh Tang Thanh cho rằng hắn cố ý chọc giận cô, nhưng mà Niếp Ngân nói ra từ nội tâm , đoạn này như gần như xa cảm tình đã áp lực hai người lâu lắm rồi, thựcc chất Niếp Ngân đã muốn dứt bỏ tất cả rồi, tính trực diện đối mặt với tình cảm trong lòng mình, nhưng cha chế làm cho hắn hoàn toàn lại phủ định ý nghĩ của mình, mất đi người thân cảm giác cũng không phải nói là buông thì có thể buông , bởi vì muốn báo thù, thà rằng chết cũng cũng muốn giết chết Rawson, nhưng hắn đứng ở trước mặt Lãnh Tang Thanh, chẳng lẽ hắn lại không giống tên Rawson kia sao?

https://thuviensach.vn

"Vì sao anh lại nó vậy chứ!" Lãnh Tang Thanh đã khàn cả giọng, nước mắt tràn ra tràn ra mi mắt: "Chúng ta không phải nói tốt lắm sao? Cho dù chết cũng muốn cùng chết. Nhiều người phản đối chúng ta ở bên nhau, vì sao anh cũng nói như vậy! Vì sao anh cũng muốn buông xuôi! Chẳng lẽ lần mỗi lần anh cứu em, là giả sao? Chẳng lẽ chúng ta thâm tình đối diện, gắt gao ôm nhau, là giả sao? Chẳng lẽ trong thân thể anh chảy xuôi máu của em, là giả sao? Niếp Ngân, em nói cho anh biết, em sẽ không tha tay, vĩnh viễn cũng không, bất luận anh ở chân trời góc biển! Niếp Ngân, em yêu anh! Liều lĩnh yêu anh! Em không thể mất đi người mình yêu! Anh hiểu chưa? ! !"

Niếp Ngân tràn đầy thâm tình nhìn cô, hơi hơi nở nụ cười, nụ cười tràn ngập cảm kích, nhưng khóe mắt lại lộ ra một tia đau đớn, hốc mắt hắn đã ươn ướt, một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống đến hai má.

Hắn khóc, xác thực khóc, hắn đã quên rốt cuộc đã bao nhiêu năm không nhìn thấy bộ dạng khóc lóc của mình , mà nhiều năm như vậy tích góp từng tí một tựa hồ đều là vì giờ khắc này, trong giây lát nước mắt giống như hồng tiết, tất cả đều bừng lên, xuyên thấu qua mông lung trong suốt, hắn cảm thấy Lãnh Tang Thanh càng thêm đẹp, đẹp làm cho người ta đau lòng.

"Cám ơn em, Thanh Nhi..." Niếp Ngân cười tràn đầy nước mắt, bày ra một loại tuyệt vọng, điều này làm cho lòng Lãnh Tang Thanh hiện lên một cảm giác xấu.

".... Cuộc đời này anh thực may mắn có được người yêu mình, nhưng chúng ta thật sự không có cách nào bên nhau được, có biết Lãnh Thiên Dục và anh có hiềm khích gì không..." Nói tới đây, hắn dừng một chút, tất cả bi thương từ trong anh mắt thâm tình của hắn hiện ra.

"Bởi vì, cha các người là anh hại chết ..."

https://thuviensach.vn

"Tê..."

Tay áo rách , nhiễm vết máu gắt gao bám vào trong tay Lãnh Tang Thanh...

Cô cảm thấy thế giới này thật trống rỗng ...

Cô cảm thấy không biết mình đã chết hay chưa...

Chẳng lẽ đã chết...

Hai mắt nhìn thẳng chằm chằm vào tay, sau đó cô chỉ có thể nghe thấy tâm mình bị xé rách, đau đã không hét giận nổi .

Cho đến khi phía dưới truyền đến tiếng nổ mạnh, lòng của cô cũng đi theo bể tro tàn.

"h... en..." Cô thử hô tên của hắn, nhưng mà vô lực như vậy, tái nhợt như vậy.

Trời mưa lớn hơn nữa .

Cung Quý Dương đã đi tới, gian nan nâng Lãnh Tang Thanh đang quỳ rạp xuống mặt đất, thân thể Lãnh Tang Thanh đã như là một bãi không thành hình dạng.

Hắn đem cô gắt gao ôm vào trong ngực, muốn mở miệng, nhưng thật sự nói không ra lời.

"A... A! ! !"

https://thuviensach.vn

Một trận khóc kêu thống khổ, xé rách thiên địa

https://thuviensach.vn

Hồi 6 : Sống sót sau tai nạn

https://thuviensach.vn

Chương 109: Năm thứ nhất.

Một năm không quá yên ổn, chiến tranh, thiên tai, nạn đói, ôn dịch... Ở các nơi trên thế giới không ngừng diễn ra, chuyện đã xảy ra ở Niếp môn cũng khiến cho sóng thần rung chuyển, không chỉ có kinh tế, còn có chính trị, còn hai nhà chưởng sự còn sống sót gánh vác sự nghiệp của Niếp môn, vì kiềm chế lẫn nhau, cũng không có ở riêng, nhưng bởi vì phối hợp không giống nhau nên thường thường có tranh chấp.

Trời dần dần ấm , đã hòa nhập vào mùa hạ.

Trong phòng bệnh khó có được sự im lặng, Lãnh Tang Thanh mặc một bộ quần áo trắng, đứng ở trên cửa sổ sát đất, giống như đang nghĩ gì đó nhìn ra bên ngoài.

Đây là mỗi ngày cô đều phải ở trong đó, có đôi khi ở trong này đứng cả một ngày, thậm chí ngay cả nước cũng không uống một ngụm.

Đầu cô xõa rối tung, đã dài ra rất nhiều, nhưng chưa từng có sửa sang lại, cho nên có vẻ thực loạn, khuôn mặt cô tái nhợt, có chút điểm ố vàng, khuôn mặt đẹp tựa như một viên đá thủy tinh không hề tì vết, mặt trắng nõn nà.

Ngoài cửa sổ đã bắt đầu có một chút lục sắc nhè nhẹ chiếu vào mi mắt của cô, ánh mặt trời ấm áp, ngẫu nhiên có vài ánh mây, trên nhánh cây có một đám chim hót cười nói chuyện , nhưng trong phòng nghe không được.

Đây từng là hình ảnh Lãnh Tang Thanh thích nhất, nhưng hiện tại, chính cô cũng không biết.

Thử hít một hơi thật sâu, ngực vẫn có một chút buồn đau nói không nên lời.

Giọng nói trong phòng của Niếp Tích đang ngồi trên sô pha làm nàng bừng tỉnh , nhìn thấy Lãnh Tang Thanh lại đứng ở trước cửa sổ sát đất, hắn

https://thuviensach.vn

không có đi quấy rầy cô, chỉ rót một cốc nước, nhẹ nhàng đưa tới tới trên bàn bên cạnh cô, lại ôn nhu nói ra một tiếng: "Uống nước đi."

Sau đó hắn lại trở lại trên sô pha, rót một ly cà phê, đọc báo chí hôm nay. Lãnh Tang Thanh không nói gì, từ ngay đi vào phòng bệnh cho tới bây giờ, cô đều không có nói một câu, đã 9 tháng rồi

Nhớ rõ lúc nói chuyện lần cuối cùng là sau cái lễ tang đau đớn đến cực độ.

Đó là một lễ tang cực kì đơn giản, cũng không phải không tôn trọng người chết, mà là cảm thấy Niếp Nhân Quân rất oanh oanh liệt liệt, có thể hy vọng hắn được yên tĩnh, nên ngay cả mộ cũng chôn ở quốc gia khác, bởi vì chỗ Tác Mã Lý này có quá nhiều chuyện không muốn nhớ lại .

Niếp Ngân cũng được an táng ở bên cạnh cha.

Bên trong quan tài không có thi thể, sau lần đó, Niếp Tích từng tự dẫn người của mình tìm tòi ở phiến vực biển đó hơn nửa tháng, nhưng tất cả đều phí công, tương quan chuyên gia nói cho hắn, phiến hải vực kia cũng tại vì mùa sẽ có các loại cá thường xuyên hoạt động, thèm ăn tràn đầy, bởi vì đó là kỳ sinh sôi nẩy nở của chúng, cho dù là một người khỏe mạnh còn sống chìm ở phía dưới, đều không có khả năng sống sót.

Rơi vào đường cùng, Niếp Tích đành phải tiếp nhận sự thật này.

Cung Quý Dương cũng tham gia tang lễ, nhưng vì bồi Lãnh Tang Thanh, lễ tang qua đi, hắn đang chuẩn bị muốn cùng Lãnh Tang Thanh về nhà, mà mặt Lãnh Tang Thanh xám nhu tro tàn, mỏi mệt không hề tình cảm hít một tiếng: "Em nghĩ mình nên yên lặng một chút."

Sau đó một mình ở trong bệnh viện này, cũng chính là theo khi đó cũng không nói sau quá một câu, đã chín tháng rồi.

Lại một bác sĩ quyền quý, một lần lại một lần kín đáo kiểm tra, đều không có tra ra vấn đề gì, dây thần kinh não Lãnh Tang Thanh cũng đều kết cấu hoạt động bình thường, cuối cùng hạ kết luận xuống đều là có thể bởi vì kích thích quá độ, mà làm cho tâm lý bị ảnh hưởng, đề nghị về nhà tĩnh dưỡng, không cần thiết ở trong bệnh viện.

https://thuviensach.vn

Nhưng Lãnh Tang Thanh không muốn ra viện, thế giới bên ngoài này với cô mà nói thật sự đáng sợ, mọi chuyện đều sẽ phát sinh, quan hệ rối rắm gì đều cùng nhau liên lụy, cô thậm chí cảm thấy thượng đế luôn luôn tại khó dễ mình, làm cho cô cứ khăng khăng một mực yêu một người như vậy lại chính là một người hại chết chính cha mẹ mình, cô thật muốn trốn tới nơi nào đó mà thượng đế không nhìn thấy mình, vĩnh viễn không tìm thấy được.

Từ đầu theo cô nhập viện cũng chỉ có Niếp Tích, mỗi ngày 6 giờ hắn sẽ đến đây, mãi cho đến buổi tối mười giờ mới rời đi, chin tháng nay hắn chưa bao giờ rời đi, cẩn thận chăm sóc cố Lãnh Tang Thanh, lúc sóng gió, Tu Nguyệt đều ở chỗ này bồi Niếp Tích, nhưng gần đây hai người tựa hồ không thoải mái.

Xuyên qua thủy tinh trên cửa sổ nhìn thấy một thân ảnh ở bên ngoài đứng một chút, sau đó kêu một tiếng "Chi dát" , cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một người bác sĩ to lớn đi tới, mũ màu trắng, khẩu trang màu trắng, quần áo màu trắng, thật giống như băng sương.

Bệnh viện là như vậy, cho dù là ngày mùa hè nóng bức, cũng sẽ làm cho người ta cảm giác một loại hàn khí.

Trước kia thầy thuốc tiến vào là đều gõ cửa, khi ghe thấy đáp lại sau mới mở cửa đi vào, nhưng nay lại trực tiếp đi vào, điều này làm cho trong lòng Niếp Tích có chút mất hứng.

Bác sĩ đi tới bên cạnh Lãnh Tang Thanh, đem nhiệt kế đưa cho cô, Lãnh Tang Thanh tiếp nhận nhiệt kế để vào miệng, ước chừng qua 2 phút, cô đem nhiệt kế bỏ ra, trả lại cho thầy thuốc, toàn bộ quá trình cô đều vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, biểu tình không thể nói rõ là tuyệt vọng, nhưng mà tuyệt không có điểm sáng.

Bác sĩ cũng không mở miệng, bởi vì toàn bộ bệnh viện mọi người đều biết, trong phòng bệnh này có nữ bệnh nhân không nói lời nào.

"Lần sau nhớ rõ gõ cửa."

Bác sĩ đang muốn đi về, Niếp Tích ở trên sô pha tức giận nói.

Bác sĩ quay đầu, nhìn Niếp Tích, gật gật đầu, tựa hồ muốn nói gì đó thì ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích đi tới mở của ra, thì ra là Cung Quý Dương cùng phu nhân Sầm Tử Tranh của hắn.

Tay trái Cung Quý Dương đang cầm một bó hoa tươi lớn, tay phải cầm theo một cái giỏ hoa quả tinh xảo, Sầm Tử Tranh ở bên cạnh hắn, trong tay cầm theo một cái bình giữ nhiệt, hai người đi tới, trên trán còn bụi, có thể nhìn ra là mới hạ máy bay xuống liền vội vã chạy tới .

"Thanh Nhi, mau tới đây ăn canh, Tranh Tranh tối hôm qua nấu suốt một đêm, cũng chưa ngủ sao, sáng nay anh vừa thấy cô ấy, giống như già đi năm, sáu tuổi."

Cung Quý Dương nghĩ tận lực làm cho Lãnh Tang Thanh vui vẻ được, lại bị Sầm Tử Tranh ở phía sau lưng gắt gao véo một cái.

Bọn họ thường xuyên đến đây, Cung Quý Dương biết Lãnh Tang Thanh không có mang thai, cũng không có đem chuyện này nói cho anh trai Lãnh Thiên Dục của cô biết, nếu sau khi Lãnh Thiên Dục biết thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra, hắn thật tâm muốn để Lãnh Tang Thanh trước yên lặng một chút.

Lãnh Tang Thanh vui mừng cười cười, bất quá cũng không có đi ăn canh trước, mà là lập tức đi tới toilet.

" Tiểu tử này, mỗi lần đến đều có thể thấy cậu."

Cung Quý Dương lập tức ngồi xuống bên cạnh Niếp Tích, không có hảo ý nhìn mặt hắn.

Niếp Tích không để ý mà cười cười: "Tôi có thời gian, hơn nữa để người khác chiếu cố cô, tôi cũng lo lắng."

"Hừ hừ!"

Cung Quý Dương cười lạnh, oai đầu nhìn Niếp Tích: "Không phải muốn lấy anh trai mình làm góc tường là tốt rồi."

Mắt Niếp Tích trầm xuống : "Tôi cảnh cáo anh, không được nói lung tung, tôi chỉ là muốn chiếu cố cô ấy tốt, huống chi... Anh trai đã mất..."

Nói tới đây, hắn không tự giác mà chần chờ .

https://thuviensach.vn

Chương 110: Năm thứ hai.

Năm thứ hai.

Gia tộc Niếp môn xuống dốc không ngừng, mấy chục năm trăm xí nghiệp trên toàn cầu đều tuyên bố đóng cửa, làm lên một vòng gió lốc tận thế tài chính, chính phủ các quốc gia đều hy vọng có thể tìm gia tộc Niếp môn nói chuyện, nhưng hai vị chưởng sự này không cho mọi người cơ hội, bọn họ đều vắt hết óc nghĩ hết mọi cách, bất đắc dĩ đành phải chạy vào kho bạc chính phủ của đất nước họ, để chống đỡ trận nguy cơ này.

Trong nháy mắt lại qua một năm.

Năm nay cây anh đào nở hoa so với năm vừa rồi trễ hơn, tàn so với năm rồi đều sớm hơn. Trong bệnh viện chỉ có hai cây anh đào nở, cách phòng Lãnh Tang Thanh có một khoảng cách.

Có sai giống hay không ? Tại sao màu xanh đậm lớn hơn được pha tạo thành hai chót vót màu hồng cao?

Lãnh Tang Thanh cũng không rõ lắm, suy nghĩ lần này của cô thật hiểm hoi, mỗi ngày đứng ở trước cửa sổ sát đất, cô đều ngắm hai gốc cây anh đào kia, cô cảm thấy cây anh đào nở rộ sáng lạn, thật ngắn thật đau khổ, cũng làm cho người ta thật đau lòng.

Niếp Tích phá lệ có một ngày không tới phòng bệnh, chính là mỉm cười, ôn nhu nhìn Lãnh Tang Thanh nói: "Ngày mai có chút chuyện quan trọng không thể ở đây cùng em nhưng cũng chỉ là có này một ngày."

Trong khoảng thời gian này, Niếp Tích cũng thay đổi nhiều.

Niếp Tích không có tới ngày nào, Lãnh Tang Thanh có chút không quen , cũng không có đến cửa sổ phía trước nhìn ra xa, chỉ đem mình quấn vào trong chăn suốt một ngày, cô cảm thấy thật cô độc, cô không nghĩ Niếp Tích không sẽ ở bên cạnh mình, cô sẽ khổ sở như vậy, cảm giác có Niếp Ngân ở bên cạnh, giờ phút này đã không còn , cô biết mình thực ích kỷ, cô

https://thuviensach.vn

biết loại ý nghĩ này đối với Niếp Tích thực không công bằng, trong lòng cô cũng thực rối rắm.

Mỗi lần nghĩ đến Niếp Ngân, thì trong đầu đều hiện ra hình ảnh cha mẹ, còn có đại ca, loại thống khổ này đã tra tấn cô rất lâu ,cô chỉ có thể lựa chọn một phương pháp yếu đuối, đó chính là tận lực trốn tránh, cái gì đều không muốn nghĩ ra, nhưng càng như thế này, trong đầu nghĩ lại càng nhiều, lại càng không muốn nói chuyện, thậm chí không muốn mở mắt, cũng không muốn thở.

Ngày hôm sau lúc sáu giờ sáng, Lãnh Tang Thanh liền chuyển một cái ghế ngồi ở cửa phòng bệnh, vẫn hướng hành lang nhìn về cửa thang máy, trong ánh mắt tràn ngập chờ đợi, cô rất muốn gặp Niếp Tích , vô luận là xuất phát từ nguyên nhân gì, cô rất muốn Niếp Tích ở bên cạnh mình .

Hai chân khép lại, để ở trên thang sắt của ghế, hai tay ôm ở trước ngực, bộ quần áo bệnh nhân dài rộng tựa hồ to gấp 3 lần thân thể của cô, cô nhàm chán lắc lắc thân mình, nhưng vẫn không có vừa lòng, hai mắt thẳng nhìn cửa thang máy xa xa.

Ý ta đi trên hành lang tiếng "Tí tách đát tí tách đát" vang lên làm lòng người phiền chán, thẳng đến mau 9 giờ rưỡi , Niếp Tích vẫn không có xuất hiện, trên mặt Lãnh Tang Thanh cực kì uể oải, thân thể cũng không lay động , gắt gao ngồi ở nơi này, lại sau một lúc lâu, cô đứng lên, cầm ghế dựa, đem cửa đóng lại, cũng ở bên trong khóa trái.

Có lẽ mọi chuyện không có tốt đẹp, có lẽ hôm nay hắn cũng không đến, Lãnh Tang Thanh tự an ủi mình, lại đi tới trên giường, cả người cuộn vào chăn.

Hôm nay tiếng kêu của các chú chim ngoài cửa sổ có vẻ vui mùng, ánh mặt trời bị rèm cửa sổ che lại, cửa sổ bên cạnh giống như tương kim, Lãnh Tang Thanh nằm không nổi, phiền chán xuống giường, đi tới bên cửa sổ.

Vốn tưởng rằng ánh mặt trời sẽ chiếu xuống, tâm tình cũng sẽ giãn ra chút, nhưng kéo bức rèm ra một màn trước mắt này lại làm cô sợ ngây người.

Trời, có ánh hồng.

Mây, có ánh hồng.

https://thuviensach.vn

Mặt, có ánh hồng.

Mắt nhìn lại, khu vườn hoa anh đào chiếu vào trong mắt cô, mỗi một cây đều thực tươi tốt, cách cửa sổ, xoang mũi có thể cảm thấy được nhè nhẹ ngọt ngào.

Mà hình ảnh kế tiếp, lại làm cho lòng của cô giống như dây cung căng lên.

Dưới tàng cây hoa anh đào, cái thân ảnh quen thuộc kia, thân thể cao lớn đang ở trong khu vườn, hắn hơi hơi ngẩng đầu, tựa hồ đang nhìn cây anh đào, hoặc như là trầm tư, bên môi hơi hơi gợi lên, lẳng lặng , giống như bức tranh trong các bộ truyện tranh, hoàn mỹ không gì sánh bằng ...

Hô hấp của cô đang run lên, không có nửa khắc chần chờ, quay đầu liền chạy tới ngoài cửa sổ, nhưng vừa chạy tới cửa, cha mẹ cùng đại ca liền xuất hiện trong đầu, Lãnh Tang Thanh dừng bước, liều mạng lắc lắc đầu, tiếp theo chạy tới lầu cầu thang.

Như vậy cảnh tượng, thân ảnh như vậy, cảm giác như vậy, là nàng ảo tưởng sao? Lãnh Tang Thanh đứng ở cây anh đào, cả người cứng đơ tại chỗ.

Niếp Tích nhìn thấy Lãnh Tang Thanh chạy đến , có chút kinh ngạc, lập tức muốn chạy tới bên cạnh.

Lãnh Tang Thanh vươn tay ý bảo hắn không cần cử động, ngay sau đó nước mắt chảy xuống, cũng không phải là cô phát hiện người kia là Niếp Tích mà không phải là Niếp Ngân, ngay từ đầu cô đã biết là Niếp Tích, chẳng qua chuyện này làm cô thật cảm động, hơn nữa lại gợi lên vô số chuyện trong lòng cô.

Niếp Tích có chút mờ mịt , chạy nhanh tới trước mặt Lãnh Tang Thanh, trên mặt mang theo chút đắc ý:

"Là bị của anh làm cho cảm động sao? Anh cho là thể nhìn thấy em rất thích cây anh đào, cho nên ngày hôm qua chuẩn bị cả một ngày, ban đêm đem nơi đem tất cả cây đi rồi thay các cây anh đào này trồng vào, mãi cho đến giờ mới chấm dứt, vốn định kiểm tra lại một chút, lên lầu báo cho em một tin vui, lại bị em phát hiện trước."

Nước mắt Lãnh Tang Thanh cũng không có dừng lại, cúi đầu, ngón tay thiên ngọc ở trên mặt chà lau , khóc thút thít nói: "Niếp Tích... Cám ơn cậu.

https://thuviensach.vn

" Niếp Tích bừa bãi nhún vai, ôn nhu nói: "Chỉ cần em có thể vui vẻ..."

"Chờ một chút! ! !"

Trong đầu Niếp Tích kêu "Ông" một tiếng, vốn là cho Lãnh Tang Thanh một niềm vui, mà Lãnh Tang Thanh lại cho mình một tin vui bất ngờ như vậy.

"Em! Em mở miệng ! Em rốt cục đã nói chuyện !"

Niếp Tích hoàn toàn không để ý người chung quanh, lớn tiếng kêu lên.

"Đừng lớn tiếng như vậy, người song sinh."

Lãnh Tang Thanh nín khóc mỉm cười, nụ cười kia của cô y như Niếp Tích giống như chưa từng thấy cả đời.

Niếp Tích nhìn nhìn đồng hồ, lông mày có chút hưng phấn, thâm tình nhìn Lãnh Tang Thanh:

"Em biết không, đã 19 tháng, 13 ngày và 9 giờ 12 phút 05 giây em không nói, trong lúc đó, lòng của tôi vẫn không muốn buông."

Lãnh Tang Thanh có chút mất tự nhiên tránh né ánh mắt hắn, cái loại thâm tình này cùng Niếp Ngân không giống như vậy, cô suy yếu nói ra một tiếng:

"Đi về trước đi, bên ngoài gió thật lớn."

Hai người đi về phòng bệnh, Lãnh Tang Thanh lại quay đầu lại, nhìn một màn cảnh sắc tuyệt mỹ kia, nhưng trong lòng cũng không kinh ngạc như vừa rồi.

Kỳ thật ngày đó cây anh đào không hồng như vậy, ngày đó thụ không có mật như vậy, ngày đó là sắc thuần trắng ...

Cung Quý Dương sau khi biết tin tức này, khua chiêng gõ trống chạy tới bệnh viện, đi theo làm trò cười cho Lãnh Tang Thanh vui, hắn lệnh cho cấp dưới sưu tập một trăm cực phẩm chuyện cười, cả điện thoại di động, vì muốn làm cho Lãnh Tang Thanh vui vẻ.

Lãnh Tang Thanh thực không muốn làm hắn mất mặt , biểu hiện rất cao hứng, mặc dù cô không biết làm thế nào để nghe mấy chuyện cười này, cô cũng không muốn mọi người ở quanh mình lo lắng quá lâu, cô nghĩ mình nên bỏ tính ích kỉ đi.

https://thuviensach.vn

Nghe chuyện cười xong, cô nhìn Cung Quý Dương, thản nhiên nói một câu:"Em muốn gặp đại ca ."

Thanh âm có chút khàn khàn

https://thuviensach.vn

Chương 111: Năm thứ ba.

Lại một năm giống như năm vừa qua, ban ngày giống năm vừa qua, có đêm tối giống năm vừa qua, có 365 ngày giống năm vừa qua, có xuân hạ thu đông bốn mùa giống năm vừa qua, lại có người luôn không ngừng hạnh phúc giống năm vừa qua, mà cũng có người không ngừng khóc giống năm vừa qua... Không có gì đặc biệt .

Lãnh Tang Thanh gặp được đại ca chuyện đầu tiên chính là khóc rống lên. Sau đó, vẫn là khóc rống lên...

Tựa hồ cô muốn đem tất cả áp lực của vài năm nay đều trút vào trong lòng đại ca mình.

Lãnh Thiên Dục cảm thấy có điều kì lại, rất khẩn trương, thời gian không gặp nha đầu này có vẻ khá dài, nó rốt cuộc ủy khuất gì? Lãnh Tang Trong thật sự rất muốn hỏi đại ca một chút, chuyện Lãnh gia cùng Niếp Ngân đã xảy ra như thế nào , nhưng lại không hỏi nổi đành nuốt trở về.

Cô không biết sau khi hỏi xong sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng cô biết nhất định sẽ có chuyện xảy ra, cô không nghĩ .

Đại ca và chị dậu ở chung một thời gian, tình yêu tâm tình tựa hồ có rất nhiều hạnh phúc, nhưng cô cũng biết rõ, hạnh phúc, không có nghĩa là qua đi.

Một thời gian qua đi, dựa theo ban đầu, cô nói với đại ca là mình muốn đi ra nước ngoài, yên ổn tìm một công việc.

Tin này làm cho đại ca cùng chị dâu cô khẩn trương ngoài ý muốn, nhưng không có hỏi gì nhiều, dù sao cô em gái này muốn yên ổn, là một chuyện khó có được.

Bất quá cùng nhau sống lâu như vậy, đại ca của cô thật sự hy vọng cô em gái mình đi xem mắt để sớm tìm được một chỗ yên thân dựa vào. Gặp mặt , làm sao có thể thuận lợi như vậy.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh chỉ có nói qua loa, mà mười lần gặp mặt thì có chín lần Niếp Tích đều đã đến quấy rối, mỗi lần phương thức đều không giống nhau. Nhưng mà, mặc dù biết Lãnh Tang Thanh chính là đi xem cho có lệ, đối mặt việc Lãnh Tang Thanh xem mặt, Niếp Tích cảm xúc cũng dần dần cũng không an tâm lắm.

Một tháng sau một tuần, có mây, thời tiết lạnh ẩm ướt. Nhìn lại nghĩa địa công cộng, lộ ra khối bia đá màu xám, đem nơi này tạo vẻ trang nghiêm, thậm chí có một chút áp lực.

So sánh với tiếng rầm rĩ lớn trong nội thành, nơi này lại yên tĩnh như vậy.

Taxi đứng ở trước cửa lớn nghĩa địa công cộng, cửa mở ra, một cái chân thon dài bước ra, dẫm lên đất đá có chút ẩm ướt, sau đó cả người Lãnh Tang Thanh theo từ trên xe đi xuống.

Trang phục màu đen tuyền bó sát người lộ ra đôi chân thon dài của cô, gió thổi chiếc áo nhỏ đem thân thể của cô soạn ra một bản nhạc linh lung có hứng thú, tóc buộc gọn, cái mũi thẳng đeo một chiếc kính đen, hơn nữa cô ít nói, cả người nhìn qua chín chắn mười phần.

Người tài xế xuống xe, đưa ô cho Lãnh Tang Thanh, hắn không phục vụ trong phạm vi này, ai biết hắn có ý muốn gì, còn đưa danh thiếp cho Lãnh Tang Thanh, kêu Lãnh Tang Thanh có thời gian liên lạc với hắn, đem ô trả lại cho hắn.

Lái xe giống như trúng xổ số ngây ngô cười lái xe rời đi, Lãnh Tang Thanh ngay cả tấm danh thiếp kia cũng không xem, liền ném nó sang một bên .

Đi trên bậc thang có chút bất ngờ, mỗi bước đi, chuyện quá khứ ở trong đầu Lãnh Tang Thanh lại càng thêm rõ ràng, đã qua đi ba năm , lòng của cô, vẫn còn đau.

Chuyển qua một góc, cô đã nhìn thấy Niếp Tích đang đứng ở nơi nào đó , thực khéo, hai người lại cùng nhau gặp ở đây.

Niếp Tích nghe được có người đi tới, quay đầu, thì ra là Lãnh Tang Thanh, hắn cũng có chút kinh ngạc, đứng ở nơi đó nhìn thẳng cô.

https://thuviensach.vn

Hai người không có nói gì, hôm nay Niếp Tích nhìn qua trầm trọng, Lãnh Tang Thanh yên lặng đi tới trước mộ Niếp Nhân Quân, đặt xuống bó hoa, ngay sau đó đi đến trước mộ Niếp Ngân, tính đem bó hoa đặt xuống.

"Cũng muốn thăm anh ấy sao? Mặc kệ ra sao, anh ấy coi như là người giết cha mẹ em."

Niếp Tích ở một bên lạnh lùng nói, cái cảm giác lạnh lẽo này còn lạnh hơn cả thới tiết bây giờ.

Lãnh Tang Thanh nghe hắn nói vậy, dừng lại động tác, suy nghĩ một lát, vẫn đem hoa đặt trước mộ Niếp Ngân.

Đứng dậy, cô muốn nói cái gì đó, nhưng lại không biết mở lời thế nào, cừu hận giết cha tất nhiên sẽ không tha thứ, nhưng mỗi một lần nhớ tới hắn, mỗi một đêm đều mơ tới hắn, như vậy lại có thể không tới thắm hắn? Tựa hồ thực vô lực, nhưng lại chân thật tồn tại .

"Anh ấy là anh trai của cậu, sao cậu lại nói xấu anh ấy như vậy?"

Ngữ khí Lãnh Tang Thanh có chút tăng lên, cô thấy trước mộ Niếp Nhân Quân có hoa do Niếp Tích mang đến, mà trước mộ Niếp Ngân lại không có.

Những lời này tuy rằng nghe có ý chuyển đề tài, nhưng lòng Lãnh Tang Thanh thật sự có chút mất hứng.

Niếp Tích nhìn nhìn bia mộ Niếp Ngân, tràn đầy thương ý ngắm nhìn phương xa, thản nhiên thở dài một hơi: "Nếu không phải anh ấy, thì cũng sẽ không có nhiều người chết như vậy."

"Sao cậu lại nói chuyện này! Nếu không phải anh ấy, cậu sớm cũng đã chết rồi!"

Giọng nói Lãnh Tang Thanh Thanh trở nên dồn dập, lớn tiếng chất vấn Niếp Tích. Niếp Tích không nói gì, cũng nhìn không ra tức giận , hai điều mày kiếm nhíu chặt lại, nhìn chằm chằm Lãnh Tang Thanh, trong ánh mắt hiện lên một tia kích động, sau đó nghiêm túc nói với Lãnh Tang Thanh một câu: "Anh thích em!"

Lãnh Tang Thanh nghe thấy câu này thiếu chút nữa làm cho mình nước miếng nồng đến, tuy rằng cô sớm đã có cảm giác được ý tứ của Niếp Tích, nhưng trong lòng vẫn chưa chuẩn bị kịp, cô không biết làm sao đành lui lại

https://thuviensach.vn

phía sau mấy bước, không đầu không đuôi đáp lại : "Cậu... Nói cái gì... Sao lại nói lung tung..."

Niếp Tích không nhân nhượng, ánh mắt lại ngưng trọng như sắp đông lại, lại lóe ra một tia khác thường, ngay sau đó lại cừng rắn nói: "Anh thích em! Em có thể cũng thích anh sao?"

Lãnh Tang Thanh cứng đờ đứng ở tại chỗ dồn dập thở, cô thật sự không biết nên nói thế nào, trong lòng cô thật loạn, muốn nói không có cảm giác với Niếp Tích thì là đang dối gạt chính mình, vô luận thế nào, lúc cô khó khăn nhất Niếp Tích đã ở bên cạnh chăm sóc cô, thủy chung không xa cô, còn gây cho cô rất nhiều cảm động, nhưng cô không biết loại cảm giác này có phải bởi vì trên người hắn có bóng dáng Niếp Ngân hay không?

Cô đặc biệt kích động, không nói gì, quay đầu chạy ra, chạy trối chết... Lại qua một tháng, Lãnh Tang Thanh về bệnh viện làm bác sĩ, cô không biết vì sao lại lựa chọn nơi này, có lẽ chính là trong tiềm thức cho rằng nơi này có cảm giác an toàn.

Niếp Tích mua một biệt thự gần bệnh viện, gần đây hắn cùng Niếp Thâm hay gặp nahu, hơi có chút bận rộn, không quá ba ngày lại đến tìm đến Lãnh Tang Thanh một lần.

Hai người đều không có nhắc lại chuyện xảy ra ở nghĩa địa đó, biểu hiện của Niếp Tích thậm chí hoàn toàn có thể cho rằng không có chuyện gì xảy ra, nên như thế đối với Lãnh Tang Thanh chỉ là dĩ vãng, chỉ là Lãnh Tang Thanh thường thường lại không được tự nhiên.

Khu vườn cây anh đào kia sớm đã tàn, chỉ có thuần sắc trắng, còn có vẻ lạnh ...

https://thuviensach.vn

Hồi 7: Lại gợn sóng

https://thuviensach.vn

Chương 112: Mượn sức

Tính cách, nghe nói có thể quyết định vận mệnh của mỗi người...

"Không được khóc! Không được để nước mắt rơi xuống! Mỗi một giọt nước mắt rơi xuống, tất cả sẽ bắt đầu! Cái thằng dã loại này, mày phải nhớ kỹ, mỗi muỗng cơm mày ăn, uống mỗi ngụm nước miếng, tao là tao bố thí đưa cho mày, muốn bảo toàn được cái tánh mạng nhu nhược của mày, thì hãy thành thành thật thật nghe lời cho tao!" Giọng nói Niếp Nhân Thịnh khàn khàn mà giờ phút này có chút run run, cái tẩu cây thạch nam mộc trong tay bị đập vang lên, sau đó lại lập tức bị ném đi ra ngoài, nện vào đầu Niếp Thâm.

Niếp Nhân Thịnh, đứng hàng thứ năm trong gia tộc Niếp môn, thân thể cường tráng, thâm sâu khó lường, làm cho người ta không thể dễ dàng đoán được suy nghĩ của hắn, ai ai gặp qua hắn đều có ấn tượng sâu sắc vì đôi mắt, bởi vì đó là một đôi mắt xà.

Tiểu Niếp Thâm chỉ có 8 tuổi, quỳ gối trên một Lũ khối băng lớn, chung quanh tất cả đều thiết bị làm lạnh, "Vù vù" gió lạnh cứ thổi vào người hắn, toàn thân Niếp Thâm lạnh run, môi đã đông lạnh đổi thành màu xanh tím, tràn đầy khó hiểu nhìn Niếp Nhân Thịnh, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng mà run rẩy , điềm đạm đáng yêu.

"Cái gì là dã loại? Ngài vì sao nói con là dã loại? Ngài vì sao lại trừng phạt con như vậy? Con làm sai cái gì? Ngài vì sao đột nhiên không thương con ? Vì sao không hề ôm con ?" Liên tiếp nghi vấn từ trong cái miệng nhỏ của Niếp Thâm đưa ra, miệng hắn nói cũng không rõ lắm , đầu lưỡi cũng không lưu loát .

https://thuviensach.vn

Từ bên người Niếp Nhân Thịnh cầm lấy roi da, nổi giận đùng đùng đi tới trước mặt hắn, giơ bàn tay to, một roi hạ xuống.

Hắn hạ tay xuống, bởi vì vẫn ở trạng thái đông, làn da Tiểu Niếp Thâm giờ phút này cực kì mẫn cảm, một roi này hạ xuống người hắn làm da thịt hắn nhất thời toác ra máy đỏ sẫm chảy ra.

Tiểu Niếp Thâm đau lập tức bính lên, khóc lớn muốn chạy sang bên cạnh, Niếp Nhân Thịnh long trọng bước lên chặn nó, một tay cầm lấy cổ nó, tiểu Niếp Thâm bị bóp cổ nên tiếng khóc không phát ra được.

"Rét lạnh cùng nóng bức có thể rèn tính nhẫn nại rất tốt cho con người, mày phải hoàn thành nó, mày phải biết rằng, mày không phải là con tao, cho nên nhất định phải trả ẩn tình dưỡng dục nhiều năm qua cho tao, Niếp môn là một đầm lầy, mày phải ở đầm lầy này chiến đấu đến cuối cùng, chiến đấu đến thắng mới thôi, sau đó lập công cảm ơn, báo đáp cho tao." Trên mặt Niếp Nhân Thịnh không có cảm giác chút tính người, đôi mắt lạnh như băng làm cho tiểu Niếp Thâm cảm thấy nó so với đại Lũ khối băng kia còn lạnh hơn.

Tiếp theo Niếp Nhân Thịnh đem hắn vứt sang một bên, phân phó một tiếng: "Đem hắn trói lại, tiếp tục."

Vài người đi đến, không đành lòng trói tiểu Niếp Thâm lại, đưa hắn lại thả lại trên khối băng.

Cách đó không xa, mẹ hắn quỳ trên mặt đất, đỡ trên khung cửa, đã khóc sắp ngất...

Nhưng vận mệnh, thật đúng là do tính cách tạo ra...

https://thuviensach.vn

Sau khi Niếp môn chấm dứt cuộc thi lớn, Niếp Thâm lúc đó chỉ có mười sáu tuổi đang phát sốt cao, kém gần mười giây nữa là có thể hoàn thành, hắn biết đây là ý nghĩa gì.

Đứng ở tại chỗ vẫn không nhúc nhích, mặt không chút thay đổi, như tro tàn, sườn mắt ghé ra nhìn chỗ Niếp Nhân Thịnh ngồi, nhưng hắn sớm đã không còn ở nơi đó, quy lại chỉ có duy nhất có Niếp Ngân hoàn thành, trong ánh mắt phiếm ra một chút thần sắc khác thường, thật giống như tử thần.

Về nhà, trong lòng hắn có chút không yên, nhưng biểu hiện ở trên mặt không chút thay đổi, một đường êm tai, bọn người hầu cũng không dám cùng hắn nói chuyện, thậm chí rất muốn tránh hắn, vì trên người hắn đã bắt đầu có một loại khí quỷ dị, tĩnh mịch mà khủng bố.

Đi vào phòng mẹ trước, hắn không gõ cửa, trực tiếp đẩy ra, trước mắt cảnh tượng cũng như hắn dự liệu.

Mẹ của hắn vắt khăn ở trên xà ngang, tự sát .

Niếp Thâm đứng ở cửa, cố nén nước mắt, bởi vì lời nói trước đây của Niếp Nhân Thịnh vẫn lưu vào trong lòng hắn giống một loại bóng ma, hắn sợ tất cả đều bắt đầu thêm một lần nữa.

Nhưng mà, vẫn không có được nhịn, một giọt nước mắt từ hai má tái nhợt chảy xuống, đó là giọt nước mắt cuối cùng của hắn.

Đại quản gia từ hành lang bưng một chén canh đi tới gian phòng, đi tới bên cạnh Niếp Thâm, làm cái lễ tiết tính tiếp đón, nhưng Niếp Thâm căn bản không để ý tới hắn, mặt không chút thay đổi, hai mắt vẫn không nhúc nhích nhìn mẹ.

https://thuviensach.vn

Đại quản gia quay đầu lại, sợ hãi, bát canh ở trong tay rơi xuống đất tứ phân ngũ liệt, khóc hô vọt vào phòng, đem thi thể mẹ Niếp Thâm để xuống dưới.

"Vừa rồi chủ nhân đi tới, nói với phu nhân một câu 'Các người về sau sẽ có ngày vui', sau đó phu nhân rất không vui, tôi phải đi kêu phòng bếp chuẩn bị một chén canh..." Đại quản gia khóc kể chuyện cho Niếp Thâm nghe.

Niếp Thâm đi đến, quỳ gối đất, đem thi thể mẹ ôm vào trong lòng, lúc này hắn phát hiện trong tay mẹ có một tờ giấy.

Lấy ra rồi mở nó, mặt trên giấy chỉ có một câu ngắn ngủi--

Mẹ thực xin lỗi con, nhưng hay tin tưởng mẹ.

Niếp Thâm cứng ngắc 1 phút, ngẩng đầu, đối với người quản gia đang khóc nói: " Bác có thể đi ra ngoài."

Lúc này, từ xa trên hành lang truyền tới tiếng bước chân không kiên nhẫn, thân ảnh Niếp Nhân Thịnh từ cửa thiểm tiến vào, mái tóc có chút hỗn độn, trên trán hơi hơi có mồ hôi, cổ còn có vết son môi, quần áo không chỉnh tề, giữa hai chân đột ngột... Đều chứng minh vừa rồi hắn làm những chuyện gì.

"Sao ầm ỹ như vậy..." Nói được một nửa, hắn thấy thi thể mẹ Niếp Thâm, không có kinh ngạc, không có cảm thương, chỉ khinh thường cười cười.

Niếp Thâm cũng mỉm cười nhìn bà, nhẹ nhàng nói: "Không có gì."

https://thuviensach.vn

Niếp Thâm liền ôm lấy mẹ hắn như vậy, trên mặt nhợt nhạt cười, ba ngày ba đêm, không động tĩnh...

...

Niếp Tích ngồi trên ghế gỗ lộ ra vẻ xa hoa tinh xảo, Niếp Thâm rót cho hắn một ly hồng rượu, chất lỏng đặc được rót vào ly thủy tinh, giống như máu tươi.

"Hôm nay muốn hỏi một chút Tích đại ca, mọi chuyện thế nào rồi mà thuận tiện cho hai anh em chúng ta ôn chuyện." Niếp Thâm chậm rãi nói xong, thanh âm thực nhu, lại rất lạnh.

Niếp Tích khinh thường cười cười, nhưng tựa hồ có chút đắc dĩ: "Đừng nói giỡn, chúng ta có cái gì mà nói, chỉ là gần đây gặp chút chuyện."

Niếp Thâm không có phản bác, hắn cũng không có thói quen hay diễn kịch dối trá, nhưng rất lễ tiết, trên mặt tươi cười không nhiều lắm, mà cũng không ít: "Tôi biết Tích đại ca không hề muốn nhúng tay vào chuyện Niếp môn, nhưng tôi đã cứu mọi người nhiều lần như vậy, hay anh hãy đứng về phía tôi."

Niếp Tích không trả lời hắn, cầm chén rượu lên , hai mắt theo chất lỏng đỏ tươi chuyển động, trong đầu có chút suy nghĩ.

Niếp Thâm nhìn ra ý hắn, nhấp một ngụm hồng rượu xong, thử tính hỏi : "Ngân đại ca dù sao đã qua đời rất nhiều năm , anh có tính toán gì không? Lãnh Tang Thanh thật là một cô gái khó tìm."

Một câu này đánh trúng tinh thần Niếp Tích, hắn chậm rãi nâng lên mắt, không hờn giận: "Đừng nói như kiểu cậu rất hiểu Thanh Nhi vậy."

https://thuviensach.vn

Tính cách, nghe nói có thể quyết định vận mệnh của mỗi người...

"Không được khóc! Không được để nước mắt rơi xuống! Mỗi một giọt nước mắt rơi xuống, tất cả sẽ bắt đầu! Cái thằng dã loại này, mày phải nhớ kỹ, mỗi muỗng cơm mày ăn, uống mỗi ngụm nước miếng, tao là tao bố thí đưa cho mày, muốn bảo toàn được cái tánh mạng nhu nhược của mày, thì hãy thành thành thật thật nghe lời cho tao!" Giọng nói Niếp Nhân Thịnh khàn khàn mà giờ phút này có chút run run, cái tẩu cây thạch nam mộc trong tay bị đập vang lên, sau đó lại lập tức bị ném đi ra ngoài, nện vào đầu Niếp Thâm.

Niếp Nhân Thịnh, đứng hàng thứ năm trong gia tộc Niếp môn, thân thể cường tráng, thâm sâu khó lường, làm cho người ta không thể dễ dàng đoán được suy nghĩ của hắn, ai ai gặp qua hắn đều có ấn tượng sâu sắc vì đôi mắt, bởi vì đó là một đôi mắt xà.

Tiểu Niếp Thâm chỉ có 8 tuổi, quỳ gối trên một Lũ khối băng lớn, chung quanh tất cả đều thiết bị làm lạnh, "Vù vù" gió lạnh cứ thổi vào người hắn, toàn thân Niếp Thâm lạnh run, môi đã đông lạnh đổi thành màu xanh tím, tràn đầy khó hiểu nhìn Niếp Nhân Thịnh, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng mà run rẩy , điềm đạm đáng yêu.

"Cái gì là dã loại? Ngài vì sao nói con là dã loại? Ngài vì sao lại trừng phạt con như vậy? Con làm sai cái gì? Ngài vì sao đột nhiên không thương con ? Vì sao không hề ôm con ?" Liên tiếp nghi vấn từ trong cái miệng nhỏ của Niếp Thâm đưa ra, miệng hắn nói cũng không rõ lắm , đầu lưỡi cũng không lưu loát .

Từ bên người Niếp Nhân Thịnh cầm lấy roi da, nổi giận đùng đùng đi tới trước mặt hắn, giơ bàn tay to, một roi hạ xuống.

https://thuviensach.vn

Hắn hạ tay xuống, bởi vì vẫn ở trạng thái đông, làn da Tiểu Niếp Thâm giờ phút này cực kì mẫn cảm, một roi này hạ xuống người hắn làm da thịt hắn nhất thời toác ra máy đỏ sẫm chảy ra.

Tiểu Niếp Thâm đau lập tức bính lên, khóc lớn muốn chạy sang bên cạnh, Niếp Nhân Thịnh long trọng bước lên chặn nó, một tay cầm lấy cổ nó, tiểu Niếp Thâm bị bóp cổ nên tiếng khóc không phát ra được.

"Rét lạnh cùng nóng bức có thể rèn tính nhẫn nại rất tốt cho con người, mày phải hoàn thành nó, mày phải biết rằng, mày không phải là con tao, cho nên nhất định phải trả ẩn tình dưỡng dục nhiều năm qua cho tao, Niếp môn là một đầm lầy, mày phải ở đầm lầy này chiến đấu đến cuối cùng, chiến đấu đến thắng mới thôi, sau đó lập công cảm ơn, báo đáp cho tao." Trên mặt Niếp Nhân Thịnh không có cảm giác chút tính người, đôi mắt lạnh như băng làm cho tiểu Niếp Thâm cảm thấy nó so với đại Lũ khối băng kia còn lạnh hơn.

Tiếp theo Niếp Nhân Thịnh đem hắn vứt sang một bên, phân phó một tiếng: "Đem hắn trói lại, tiếp tục."

Vài người đi đến, không đành lòng trói tiểu Niếp Thâm lại, đưa hắn lại thả lại trên khối băng.

Cách đó không xa, mẹ hắn quỳ trên mặt đất, đỡ trên khung cửa, đã khóc sắp ngất...

Nhưng vận mệnh, thật đúng là do tính cách tạo ra...

Sau khi Niếp môn chấm dứt cuộc thi lớn, Niếp Thâm lúc đó chỉ có mười sáu tuổi đang phát sốt cao, kém gần mười giây nữa là có thể hoàn thành, hắn biết đây là ý nghĩa gì.

https://thuviensach.vn

Đứng ở tại chỗ vẫn không nhúc nhích, mặt không chút thay đổi, như tro tàn, sườn mắt ghé ra nhìn chỗ Niếp Nhân Thịnh ngồi, nhưng hắn sớm đã không còn ở nơi đó, quy lại chỉ có duy nhất có Niếp Ngân hoàn thành, trong ánh mắt phiếm ra một chút thần sắc khác thường, thật giống như tử thần.

Về nhà, trong lòng hắn có chút không yên, nhưng biểu hiện ở trên mặt không chút thay đổi, một đường êm tai, bọn người hầu cũng không dám cùng hắn nói chuyện, thậm chí rất muốn tránh hắn, vì trên người hắn đã bắt đầu có một loại khí quỷ dị, tĩnh mịch mà khủng bố.

Đi vào phòng mẹ trước, hắn không gõ cửa, trực tiếp đẩy ra, trước mắt cảnh tượng cũng như hắn dự liệu.

Mẹ của hắn điếu ở trên xà ngang, tự sát .

* tôi nghĩ bà ấy treo cổ tự tử.

Niếp Thâm đứng ở cửa, cố nén nước mắt, bởi vì lời nói trước đây của Niếp Nhân Thịnh vẫn lưu vào trong lòng hắn giống một loại bóng ma, hắn sợ tất cả đều bắt đầu thêm một lần nữa.

Nhưng mà, vẫn không có được nhịn, một giọt nước mắt từ hai má tái nhợt chảy xuống, đó là giọt nước mắt cuối cùng của hắn.

Đại quản gia từ hành lang bưng một chén canh đi tới gian phòng, đi tới bên cạnh Niếp Thâm, làm cái lễ tiết tính tiếp đón, nhưng Niếp Thâm căn bản không để ý tới hắn, mặt không chút thay đổi, hai mắt vẫn không nhúc nhích nhìn mẹ.

https://thuviensach.vn

Đại quản gia quay đầu lại, sợ hãi, bát canh ở trong tay rơi xuống đất tứ phân ngũ liệt, khóc hô vọt vào phòng, đem thi thể mẹ Niếp Thâm để xuống dưới.

"Vừa rồi chủ nhân đi tới, nói với phu nhân một câu 'Các người về sau sẽ có ngày vui', sau đó phu nhân rất không vui, tôi phải đi kêu phòng bếp chuẩn bị một chén canh..." Đại quản gia khóc kể chuyện cho Niếp Thâm nghe.

Niếp Thâm đi đến, quỳ gối đất, đem thi thể mẹ ôm vào trong lòng, lúc này hắn phát hiện trong tay mẹ có một tờ giấy.

Lấy ra rồi mở nó, mặt trên giấy chỉ có một câu ngắn ngủi--

Mẹ thực xin lỗi con, nhưng hay tin tưởng mẹ.

Niếp Thâm cứng ngắc 1 phút, ngẩng đầu, đối với người quản gia đang khóc nói: " Bác có thể đi ra ngoài."

Lúc này, từ xa trên hành lang truyền tới tiếng bước chân không kiên nhẫn, thân ảnh Niếp Nhân Thịnh từ cửa thiểm tiến vào, mái tóc có chút hỗn độn, trên trán hơi hơi có mồ hôi, cổ còn có vết son môi, quần áo không chỉnh tề, giữa hai chân đột ngột... Đều chứng minh vừa rồi hắn làm những chuyện gì.

"Sao ầm ỹ như vậy..." Nói được một nửa, hắn thấy thi thể mẹ Niếp Thâm, không có kinh ngạc, không có cảm thương, chỉ khinh thường cười cười.

Niếp Thâm cũng mỉm cười nhìn bà, nhẹ nhàng nói: "Không có gì."

https://thuviensach.vn

Niếp Thâm liền ôm lấy mẹ hắn như vậy, trên mặt nhợt nhạt cười, ba ngày ba đêm, không động tĩnh...

...

Niếp Tích ngồi trên ghế gỗ lộ ra vẻ xa hoa tinh xảo, Niếp Thâm rót cho hắn một ly hồng rượu, chất lỏng đặc được rót vào ly thủy tinh, giống như máu tươi.

"Hôm nay muốn hỏi một chút Tích đại ca, mọi chuyện thế nào rồi mà thuận tiện cho hai anh em chúng ta ôn chuyện." Niếp Thâm chậm rãi nói xong, thanh âm thực nhu, lại rất lạnh.

Niếp Tích khinh thường cười cười, nhưng tựa hồ có chút đắc dĩ: "Đừng nói giỡn, chúng ta có cái gì mà nói, chỉ là gần đây gặp chút chuyện."

Niếp Thâm không có phản bác, hắn cũng không có thói quen hay diễn kịch dối trá, nhưng rất lễ tiết, trên mặt tươi cười không nhiều lắm, mà cũng không ít: "Tôi biết Tích đại ca không hề muốn nhúng tay vào chuyện Niếp môn, nhưng tôi đã cứu mọi người nhiều lần như vậy, hay anh hãy đứng về phía tôi."

Niếp Tích không trả lời hắn, cầm chén rượu lên , hai mắt theo chất lỏng đỏ tươi chuyển động, trong đầu có chút suy nghĩ.

Niếp Thâm nhìn ra ý hắn, nhấp một ngụm hồng rượu xong, thử tính hỏi : "Ngân đại ca dù sao đã qua đời rất nhiều năm , anh có tính toán gì không? Lãnh Tang Thanh thật là một cô gái khó tìm."

Một câu này đánh trúng tinh thần Niếp Tích, hắn chậm rãi nâng lên mắt, không hờn giận: "Đừng nói như kiểu cậu rất hiểu Thanh Nhi vậy."

https://thuviensach.vn

Chương 113: Từ biệt

Hôm nay trong bệnh viện bề bộn nhiều việc, buổi chiều có một môn quy hoạt động rất lớn, chuyên môn chủ đề hoạt động là nhằm vào người vừa trở thành mẹ, trong quá trình đứa nhỏ trưởng thành như thế nào, phát triển hài hòa, chất lượng bầu không khí trong gia đình tốt.

Rất nhiều người trong bệnh viện bị điều đi để chuẩn bị hoạt động này, còn những người khác ở lại, mà Lãnh Tang Thanh chính là một trong số đó.

Cô có báo danh tham dự lần hoạt động này , tuy rằng không thích trẻ con, nhưng cô thích cái loại cảm giác tân sinh này, nhưng mà bệnh viện không cho, thứ nhất là vì chuyên nghiệp không hợp, thứ hai là vì cô không phải mẹ.

Lãnh Tang Thanh mặc một thân áo trắng, biểu tình rất chăm chú đang viết cái gì đó, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào khuôn mặt cô, làm làn da cô có cảm giác mềm mại, cô là bác sĩ trẻ nhất trong này, cũng là bác sĩ xinh đẹp nhất trong này.

Buông bút xuống, cô kéo thẳng cái thắt lưng, dáng người mềm mại giống một con mèo, cô nâng tay ý bảo trợ lý, trợ lý đi ra bên ngoài, hô một tiếng: "Bệnh nhân số 28."

Một chuỗi tiếng vang của giày cao gót thanh thúy thản nhiên đi tới, người còn chưa tới, nhưng mùi thơm cao quý mà gợi cảm kia lại hoàn toàn không tầm thường bay vào trong xoang mũi Lãnh Tang Thanh, cổ mùi thơm này cô rất quen thuộc, đây là độc hữu, chủ nhân của nó căn cứ vào yêu

https://thuviensach.vn

thích của mình mà điều chế ra , mà chủ nhân của nó có ngoại hình khí chất hòa hợp với trời, thân ảnh quen thuộc kia hiện lên trong đầu Lãnh Tang Thanh.

Tu Nguyệt bước đi theo gió, xuất hiện ở tại trước mắt Lãnh Tang Thanh, vẫn thướt tha như vậy, vẫn mê người như vậy, chỉ là càng thêm phần thương cảm.

"Sao cô lại tới đây! Đã lâu không thấy cô !" Lãnh Tang Thanh đứng lên nghênh đón.

"Nhớ tiểu Thanh Thanh của tôi nên đến thăm !" Tu Nguyệt cũng có vẻ cao hứng, hai người ngắn gọn ôm một chút sau đó ngồi xuống.

"Không phải thân thể cô có gì không thoải mái chứ?" Lãnh Tang Thanh có chút lo lắng, lại nhìn tinh thân của Tu Nguyệt.

"Hả? Không có. Chính là muốn gặp cô nói chuyện thôi, lâu không đến thăm cô, có chút nhớ cô ." Tu Nguyệt mỉm cười lắc lắc đầu, mái tóc dài đen bóng dưới ánh mặt trời mặt càng thêm mượt mà.

"Vậy cô vì sao còn muốn đến khám bệnh, trực tiếp tới tìm tôi không phải tốt sao." Lãnh Tang Thanh có chút ngượng ngùng, cảm giác mình chậm trễ đón Tu Nguyệt.

Lúc trước Lãnh Tang Thanh nằm viện, ngày ấy Tu Nguyệt mỗi ngày đều đến chăm cô, tuy rằng Lãnh Tang Thanh biết cô muốn ở bên Niếp Tích nhiều hơn, nhưng mỗi ngày cũng cẩn thận chiếu cố mình, về sau cô ấy và Niếp Tích có chút không nên một thời gian sau không có đến nữa, lần trước gặp mặt cũng đã hai năm rồi, Lãnh Tang Thanh biết bọn họ cãi nhau là vì mình, cho nên giờ phút này lại nhìn thấy Tu Nguyệt, trong lòng còn là có chút xấu hổ, cử chỉ cũng không tự nhiên.

https://thuviensach.vn

"Tôi nhìn thấy cô ở nơi này vẫn bề bộn nhiều việc, sợ chiếm dụng thời gian của cô bệnh viện sẽ không cho phép, cho nên liền lấy cớ làm bệnh nhân đến tìm, chúng ta như vậy mới có nhiều thời gian tán gẫu." Tu Nguyệt bừa bãi hướng về phía Lãnh Tang Thanh trừng mắt nhìn, hai cái cô gái này đều có một mặt đáng yêu.

Nhưng mà trong phòng còn có một trợ lý thực tập, Tu Nguyệt cũng không biết người này với Lãnh Tang Thanh còn không phải rất quen thuộc , Lãnh Tang Thanh có chút lo lắng quay đầu nhìn trợ lý, trong ánh mắt tràn ngập thỉnh cầu, chợt lóe chợt lóe , trợ lý tự nhiên thực hiểu, lấy ra MP3, đem tai nghe nhét vào lỗ tai, ngồi ở ghế trên nhàn nhã xem báo.

"Lần này đến tôi cô muốn cố vấn một chút, nghe nói cô đi qua rất nhiều nước, hiện tại tôi tính đi du lịch thế giới, cô có đề nghị gì không?" Tu Nguyệt hỏi tiếp.

"Cái gì? Cô muốn du lịch vòng quanh thế giới?" Lời nói của Tu Nguyệt làm Lãnh Tang Thanh cảm thấy có chút giật mình, nhưng có một loại cảm giác không thoải mái nữa.

Sao cô ấy lại bỏ Niếp Tích chứ? Cô ấy đã hạ quyết tâm lớn cỡ nào? Trải qua thống khổ giãy dụa cỡ nào?

Tâm Lãnh Tang Thanh mãnh liệt tự trách, cô thừa nhận chính mình có cảm giác đối với Niếp Tích đã muốn vượt qua phạm vi hữu tình, nhưng mà cũng có giới hạn, người yêu không đầy, cô rất rõ lòng mình thực đang nghĩ tới người nào, nhưng mà điểm này có ích kỷ, phá hủy cảm tình của người khác, điểm này cô thật ích kỷ, làm cho Tu Nguyệt giờ phút này lâm vào tình cảnh đau khổ, ngực của cô lại bắt đầu nổi lên từng trận khó chịu, trong lòng lại bắt đầu đau đớn, có ai có thể hiểu biết, cô tham luyến bóng dáng Niếp Ngân thường thường xuất hiện trên người Niếp Tích đến cỡ nào.

https://thuviensach.vn

"Cô nghĩ cái gì vậy? Sao giống như muốn khóc vậy?" Tu Nguyệt thở dài ra một hơi, tinh thần sảng khoái, giống như không có việc gì nói một câu, kỳ thật cô biết Lãnh Tang Thanh đang nghĩ gì, thậm chí nhìn ra Lãnh Tang Thanh đang tự trách.

"Nhưng mà..." Lãnh Tang Thanh cúi đầu, ưm ra hai chữ, nhưng cũng không nói gì xong.

"Bất kể cái gì... Niếp Tích sao?" Tu Nguyệt trầm mặc vài giây, sau đó miễn cưỡng cười vui, vẫn như cũ duy trì trạng thái không có chuyện gì kia.

Lãnh Tang Thanh không nói gì.

Tu Nguyệt nhìn đôi mắt Lãnh Tang Thanh không có nhìn cô, yên tâm mà thu lại kiên cường do mình tạo ra, trong nháy đôi mắt hiện lên vẻ thương cảm vô hạn.

"Tôi cùng anh ấy cứ như vậy đi." Giọng nói Tu Nguyệt có chút run run, nói tiếp: "Tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh ấy rối rắm như vậy, thậm chí tôi chưa bao giờ nhìn thấy một người con trai rối rắm như vậy, tình cảm anh ấy đối với cô rất thật lòng. Ánh mắt của anh ấy nhìn cô, nói chuyện với cô tất cả đều ôn nhu, đối với tôi thì chưa bao giờ từng có quá . Mỗi lần quay lừng rơi khỏi ánh mắt cô, anh ấy lại có một mặt nghĩ đến đại ca mình, một mặt đối với tình cả của cô, trong nội tâm anh ấy có loại thống khổ trằn trọc giãy dụa, tôi đều nhìn ra trong mắt anh ấy, tâm cũng đau theo. Ở bên người anh ấy luôn sẽ có một đám đàn bà giống ruồi bọ vây quanh, thẳng thắn mà nói tôi chưa từng cảm thấy Niếp Tích bị cướp đi, nhưng lần này không giống vậy, tôi theo chưa thấy anh ấy lại có tình cảm với một người như vậy, có khả năng từ nhỏ đến lớn anh ấy cũng chưa có loại tình cảm này với ai, có lẽ người kia ngay cả chính mình cũng không biết loại tình cảm này tên là chân ái. Kỳ thật rất có thể đã có trước khi tôi phát hiện, lúc có cô, biểu hiện của

https://thuviensach.vn

anh ấy sẽ có một chút không được tự nhiên, người khác nhìn không ra, nhưng tôi có thể nhận thấy được biến hóa rất nhỏ của anh ấy, tôi đoán khi đó là vì đại ca mình còn bên cô, cho nên anh ta không có biện pháp nên đè nén cảm giác trong lòng, nhưng hiện tại Niếp Ngân đã qua đời, anh ta hẳn là không có áp lực nữa..."

Tu Nguyệt khóc không ra tiếng, nhưng nước mắt đã chịu không được , Lãnh Tang Thanh ngẩng đầu ẩn nhẫn nhìn cô, cô vội vàng xoa xoa nước mắt trên mặt, lại muốn tươi cười có lệ, nhưng cũng thật làm không được .

"Thực xin lỗi... ích kỉ của tôi hại cô, cô hẳn là biết tôi muốn thấy cái gì ở anh ấy, tôi thật sự rất ích kỷ , tôi sẽ không gặp anh ấy nữa ..." Lãnh Tang Thanh cũng đau khổ khóc lên.

"Đừng!" Tu Nguyệt dồn dập kêu ra tiếng: "Đừng... Anh ta không thấy, như vậy đối với anh ấy sẽ tạo thành thương tổn ..."

Tu Nguyệt đứng lên, chậm rãi đi tới bên cạnh Lãnh Tang Thanh, nhẹ vỗ về mái tóc của cô, hơi hơi bật cười, nụ tươi này không phải cô cố tạo ra, mà là một hương vị đau khổ, nhìn qua so với lúc trước cô khóc càng đau lòng hơn, cô khẽ thở dài: "Hãy đáp ứng nguyện vọng của tôi, hãy dùng hết mình yêu thương Niếp Tích, cũng không phải thay thế tôi đi yêu anh ấy, tôi chỉ là muốn nhìn thấy anh ấy hạnh phúc."

"Không có khả năng !" Lãnh Tang Thanh cự tuyệt cô, cô không nghĩ như vậy, không nghĩ lại vì ích kỉ của mình mà không nhìn người khác : "Có thể cho anh ấy hạnh phúc chỉ có cô, cô phải biết rằng Niếp Tích ở bên tôi, đối Niếp Tích mà nói là không công bằng !"

Tu Nguyệt nhìn Lãnh Tang Thanh, vẫn cười khổ như cũ: "Có cảm giác gì mà bằng hạnh phục nào so với mỗi ngày rời giường mở mắt ra có thể nhìn thấy người mình thật lòng yêu..."

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 114: Không khống chế được

Buổi chiều.

Tâm tình Lãnh Tang Thanh tệ hết chỗ nói.

Cô cảm thấy mình đã sai lầm một chuyện, nhưng đáy lòng lại có một loại cảm giác ủy khuất.

Cô gọi điện thoại nói xin nghỉ vì thân thể, với lí do rằng tâm tình không tốt, không muốn làm công tác, hiện tại cô vẫn thường thường tùy hứng một chút, đương nhiên, nhân duyên rất tốt nên cô cũng có rất nhiều đồng sự góp vui .

Hoạt động trong đại sảnh, làm thế nào để trở thành mẹ tốt, quá trình nuôi dạy đứa bé thật tốt, có mấy người bác sĩ vừa trở thành mẹ ngồi bên trong nghe, Lãnh Tang Thanh lén lút từ sau cửa vào, muốn lợi dụng giáo sư trên bục giảng để thao thao bất tuyệt dời đi một chút, giờ này trong lòng cô rất tối tăm, nhưng mà giáo sư chết tiệt kia căn bản không đi nói gì, ở trên bục giảng thanh tình, giống đài kịch, lớn tiếng ở trên bục giảng nói tình thương của mẹ vĩ đại cỡ nào, không chiếm được tình thương của mẹ đứa nhỏ đáng thương cỡ nào, điều này làm cho Lãnh Tang Thanh lại nghĩ tới mẹ của mình, tâm tình vốn đã áp lực giờ giống như họa vô đơn chí.

Cô yên lặng cúi đầu, không thể không cuốn hút vào lời nói của giáo sư, vài lần nói nước mắt Lãnh Tang Thanh trong hốc mắt liền tuôn ra.

https://thuviensach.vn

"Này ! Này ! Bạch mã hoàng tử của cô đến tìm cô kìa !" Bên cạnh một bác sĩ trẻ tuổi lấy tay lắc lắc cánh tay Lãnh Tang Thanh, phá vỡ suy nghĩ của cô, mà khi cô quay mặt đến chỗ cửa, nhìn xung quanh.

Lãnh Tang Thanh ngẩn ra, bất quá trong lòng đại khái đã đoán được là ai, nhìn lại chỗ cửa, xuyên qua cửa sổ đã thấy mặt Niếp Tích, hắn hẳn là tìm một thời gian , trên trán sấm mồ hôi, hai mắt có chút lo lắng quan sát tại đây có hơn 200 người .

Tâm Lãnh Tang Thanh loạn lên, chạy nhanh chuyển qua mặt, hai mắt nhắm nghiền, một bộ khẩn trương, mười ngón tay ngọc ở trước quần không yên làm loạn, thân thể nhỏ lén lút vội đi, trốn người bên kia, thật cẩn thận lấy ta điện thoại, quả nhiên, có hơn ba mươi đến.

Hiện tại trong lòng cô thực táo loạn, không biết nên làm thế nào đối mặt với Niếp Tích, thậm chí có chút sợ hãi gặp Niếp Tích.

"Làm sao vậy? Mâu thuẫn ? Loại cực phẩm này cô còn không quý trọng?" Cái cô bác sĩ kia nói một câu.

Lãnh Tang Thanh nhìn nhìn cô gái đó, một bộ ghét thảo nhân, hai mắt đều có thể kiến một khu nhà máy điện , vốn nghĩ sẽ giải thích chút, nhưng lại đơn giản không nghĩ để ý đến cô .

Niếp Tích nhìn thấy Lãnh Tang Thanh, nhưng phát hiện Lãnh Tang Thanh cũng không có nhìn hắn, hắn liền nhẹ nhàng mà đẩy cửa ra, muốn không cho cô phát hiện, thanh âm rất nhỏ, hoàn toàn không có động đến người nào.

"Vị tiểu tử đang ở cửa, nói vậy cậu đang ngồi giữa hai trăm người vị mẹ vĩ đại trong đó một người cậu yêu đấy, không có vấn đề gì, tiến vào cùng cô ấy đi, hoạt động này cậu cũng nên tham gia, có thể cho cậu hiểu một nửa

https://thuviensach.vn

của mình muốn làm một người mẹ không dễ." Giáo sư trên bục giảng phát hiện Niếp Tích, cũng bảo hắn tham gia, có chút người liền như vậy, dưới đài càng nhiều người, hắn ở trên đài lại càng hưng phấn.

Lực chú ý của mọi người đều nhìn ra cửa, một hồi âm thanh khen ngợi Niếp Tích, và cũng có cả sợ hãi, hôm nay Niếp Tích thật sự giống một bạch mã hoàng tử, áo sơmi màu trắng, quần bò màu lam, mái tóc hỗn độn, một thân rất giản dị, nhìn qua sạch sẽ lưu loát, cảm giác tựa như mặt biển thượng phong, hơn nữa khuôn mặt hắn đẹp trai vô cùng, trong tay còn cầm một bó hoa, không thể không nói hắn cực kỳ hoàn hảo.

Niếp Tích ở kề sát lưng vào trên cửa, khuôn mặt xấu hổ nhìn mọi người trong phòng, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở trên người Lãnh Tang Thanh, Lãnh Tang Thanh cũng xấu hổ, cắn răng lắc lắc đầu, lại nhìn về phía Niếp Tích, muốn cười cho lấy lệ nhưng vẫn không được.

Nếu bị mời, thì hắn cũng không thể từ chối, Niếp Tích chút không ngại ngùng, khóe môi giương lên, nhìn giáo sư trên bục gật đầu, mang theo một trận gió, đi tới chỗ Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh thấy tình thế không ổn, đứng dậy chạy nhanh, tỏ vẻ xin lỗi mọi người, ngay sau đó túm lấy góc áo Niếp Tích, vội vã chạy ra cửa.

Ra cửa, Lãnh Tang Thanh liền buông lỏng Niếp Tích ra, một mình đi qua hắn, cũng không quay đầu lại.

Niếp Tích có chút mờ mịt, nhìn theo bóng dáng Lãnh Tang Thanh hắn đoán giờ phút này cô đang có tâm trạng, nhưng hắn không biết có phải nguyên nhân là mình không.

https://thuviensach.vn

"Thanh Nhi, làm sao vậy?" Bước đi nhanh, hắn chạy tới trước mặt Lãnh Tang Thanh .

Lãnh Tang Thanh cũng không liếc hắn một cái, lắc đầu đẩy hắn ra, tiếp tục đi về phía trước.

Niếp Tích không đi tiếp nữa, chỉ đứng ở phía sau quan sát cô, cô làm sao, hắn liền phục vụ tới đó.

Cứ như vậy, hai người đi tới chỗ vườn cây anh đào, cây anh đào sớm hết mùa, chỉ còn lại nhánh cây và thân cây trụi lủi, bởi vì thời tiết chuyển lạnh, người ở trong này tản bộ cũng rất thưa thớt.

Lãnh Tang Thanh xoay người mạnh, nhìn chằm chằm mặt Niếp Tích, Niếp Tích hoảng sợ, sau đó cô cầm bó hoa trong tay Niếp Tích, ném xuống đất, cô còn dùng sức hất nó xuống .

Nhìn thấy một màn này, khóe miệng Niếp Tích có chút run run.

"Vì sao anh lại mua hoa cho tôi?" Lãnh Tang Thanh nổi giận đùng đùng nói.

Niếp Tích không nói gì, chỉ nghiêm túc, khó hiểu nhìn Lãnh Tang Thanh.

"Vì sao anh lại mua hoa cho tôi? Anh có biết hoa hồng là đưa cho người nào không?" Lãnh Tang Thanh áp lực dần dần phóng ra.

Niếp Tích vẫn không nói gì như cũ.

"Anh có biết không hoa hồng của anh đã đưa sai người? Anh có biết nó nên đưa cho Tu Nguyệt không? Anh có biết anh đã làm cho Tu Nguyệt tổn

https://thuviensach.vn

thương đến mức nào không ? Anh có biết không hai người hẳn là phải nên yêu nhau, ở cùng nhau?" Lãnh Tang Thanh lớn tiếng hô, nhưng nước mắt cũng không không chịu thua kém chảy xuống.

"Tu Nguyệt tìm đến quá em? Cô ấy ở nơi nào?" Niếp Tích có chút kinh ngạc, dù sao hắn cũng không gặp cô đã được một khoảng thời gian.

"Đúng vậy! Cô ấy đi rồi! Đi du hành thế giới ! Lòng của cô ấy đã bị anh làm tổn thương đến chết rồi!" Cảm xúc của Lãnh Tang Thanh càng ngày càng kích động.

"Cái gì?" Trong lòng Niếp Tích "Lộp bộp" nhảy lên một chút, suy nghĩ có chút táo loạn, nhưng lập tức lại đè ép xuống, điều chỉnh một chút, vẫn như cũ đứng ở tại chỗ, bi thương nhìn Lãnh Tang Thanh.

"Sao? Chẳng lẽ anh không đi tìm cô ấy sao? Hiện tại cô ấy còn chưa rời đi, nhưng nếu trễ sẽ không còn kịp đâu!" Nhìn thấy thờ ơ của Niếp Tích, cô càng thêm sốt ruột .

Niếp Tích cúi đầu, cả người nhất thời trở nên trầm trọng, chậm rãi thở dài: "Cứ như vậy đi. Anh biết anh thực có lỗi với cô ấy, anh không nghĩ nếu tiếp tục có lỗi với cô ấy."

"Có lỗi với cô ấy? Vậy anh hãy quý trong cô ấy thật tốt đi!" Lãnh Tang Thanh phản bác nói.

Chỉ thấy Niếp Tích ngẩng mạnh đầu, cảm xúc vạn phần kích động, gắt gao nhìn chằm chằm hai mắt Lãnh Tang Thanh, trong ánh mắt tựa hồ có giãy dụa cái gì đó, ngay sau đó đi nhanh khóa ở phía trước, hai cánh tay nhất hoàn, gắt gao ôm Lãnh Tang Thanh vào trong lòng...

https://thuviensach.vn

Chương 115: Thông báo

Chỉ thấy Niếp Tích ngẩng đầu mạnh, cảm xúc vạn phần kích động, đi nhanh tới trước mặt cô, hai cánh tay nhất hoàn, gắt gao ôm chặt lấy Lãnh Tang Thanh ở trong lòng: "Được rồi, anh bất chấp giá nào ! Người anh yêu cũng không phải cô ấy, chẳng lẽ em không biết sao? Trong lòng anh đến tột cùng nhớ là ai, chẳng lẽ thật sự một chút cảm giác em không có sao..."

"Anh buông ra! Anh thật là tên chán ghét! Anh mau bỏ tôi ra!" Lãnh Tang Thanh liều mạng muốn tránh thoát khỏi cái ôm áp của hắn, nhưng sức nhu nhược này ở hắn trước mặt có vẻ như bé nhỏ không đáng kể.

"Buông ra? Buông em ra đi đâu? Là đi tới chỗ thân cận không dứt nhàm chán, hay là đi tới bia một đại ca cho em cuộc sống cô độc suốt quãng đời còn lại? Đã ba năm , em thật sự đối với anh không có một chút cảm giác sao?" Hai tay Niếp Tích ôm lấy Lãnh Tang Thanh chặt hơn.

Hành động của hắn làm cho trong đầu Lãnh Tang Thanh trống rỗng, sợ hãi trong lòng lại tăng lên, tựa như cảm giác ở khu nghĩa địa công cộng ngày đó, làm cho chân tay cô luống cuống, hô hấp dồn dập, kích động than ra một tiếng: "Không... Không có."

Nhưng một tiếng này lại làm cho Niếp Tích cảm giác được cô không xác định, vội vàng đoạt lấy lời của cô: "Đừng tự lừa mình nữa ! Đối với tồn tại của anh, em sớm đã trở thành thói quen, đối với việc anh ở bên cạnh chiếu cố em, em sớm đã không tự chủ được mà sinh ra ỷ lại, không phải sao?"

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh ngẩn ra, sợ hãi trong lòng càng phát ra rõ ràng , vốn đang giãy giụa, giờ phút này hoàn toàn bất động , liền mặc cho Niếp Tích gắt gao ôm như vậy, xác thực, hắn nói một chút đều không có sai, cô bất tri bất giác thật sự đối với hắn đã hình thành thói quen, thậm chí còn ỷ lại.

Niếp Tích thấy nàng không hề từ chối, trên mặt lòe ra một tia vui sướng, gắt gao nhắm lại hai mắt, nói tiếp: "Có một cô gái, từ khi lần đầu tiên anh thấy cô, đáy lòng liền sinh ra một loại tình tố khác thường, đối với mọi cô gái anh đều không có cảm giác đó, mới đầu anh cũng không biết đó là cái gì, mà khi mỗi lần anh nhìn thấy cô ấy cùng đại ca ôm nhau cùng một chỗ, mỗi lần nhìn thấy cô ấy cùng đại ca ẩn tình đưa tình, tâm lý của anh rất đau, nhất là một đêm kia, anh nghe thấy cô ấy cùng đại ca ở trong phòng rên rỉ, tâm của anh giống như bị xé rách, dần dần anh đã biết, cái loại tình cảm này tên là chân ái. Nhưng bất đắc dĩ, rõ ràng anh đã gặp cô ấy trước, cô ấy lại kỳ diệu trở thành chị dâu trong tương lại của anh, anh không thể làm thế nào được, khả năng lúc đó trở thành chị dâu tương lại của anh. Nhưng mọi chuyện xảy ra ngoài ý muốn, anh cũng không phải hy vọng dùng sinh mệnh đại ca để đổi lấy lần ngoài ý muốn này, nhưng ngoài ý muốn đã chân thật đã xảy ra, đại ca xác thực đã không còn nhân thế, thượng đế lại lần nữa cho anh cơ hội đến với cô ấy thêm một lần nữa. Kỳ thật anh cũng vẫn rất thống khổ rối rắm , thậm chí đã khắc chế mình nên tiếp tục cùng em giữ mối quan hệ này, nhưng càng tiếp cận em, anh nghĩ muốn lại càng nhiều. Hiện tại anh đã suy nghĩ cẩn thận , anh đối với hoài niệm của đại cùng anh đối với cảm tình của em, căn bản chính là hai chuyện, anh tuyệt sẽ không lại là sự kiện này chộn vào lẫn nhau để nó kiềm chế , anh sẽ không lại lãng phí lúc này đây cơ hội !"

Dứt lời, hắn buông Lãnh Tang Thanh ra, hai tay đặt nhanh lên hai bên mặt cô, hắn cường ngạnh nâng mặt cô lên, nhìn đôi môi run nhè nhẹ, nhấp hé miệng, hôn xuống.

https://thuviensach.vn

"A!" Niếp Tích hét to một tiếng, ngẩng đầu buông tay ra, môi dưới tuy rằng không có máu, nhưng mà ứng vẫn còn dấu hồng để lại.

Hắn che miệng, lui lại mấy bước, nhìn Lãnh Tang Thanh, hai mắt cũng không có oán giận, mà có một tia ngạc nhiên.

"Anh điên rồi sao!" Lãnh Tang Thanh liều mạng lau miệng, sau đó hô: "Tôi thừa nhận, tôi có ỷ lại vào anh, tôi không rõ đối với anh là cảm giác gì, nhưng tôi rất rõ người mà lòng mình yêu nhất là ai, điểm này tuyệt sẽ không sai, hơn nữa người kia không phải anh, vĩnh viễn cũng không sẽ là anh!"

Niếp Tích cảm giác linh hồn của mình bị tê nát, mỗi một chữ Lãnh Tang Thanh nói đều giống một mũi đao nhọn đâm vào tim mình, hai sườn khóe mắt hắn hạ xuống, đáy mắt đã phiếm hồng, kinh ngạc nhìn Lãnh Tang Thanh, hô hấp có chút run run.

Lãnh Tang Thanh nhìn thấy bộ dáng này của hắn, trong lòng cũng không tự giác đau theo, cô chưa bao giờ nghĩ tới Niếp Tích sẽ có vẻ mặt này, cảm thấy lời nói của mình có chút trầm trọng , ngữ khí hơi chút hạ xuống, thành khẩn cầu xin : "Anh đừng đối với tôi như vậy"

Niếp Tích nhìn nàng, phản hỏi một câu: "Em cũng đừng nói với anh như vậy."

"Anh không đối với tôi như vậy, tôi sẽ không nói như vậy với anh." Lãnh Tang Thanh lập tức nói.

Niếp Tích cúi đầu, có chút suy nghĩ, sau đó trong mắt lại khôi phục sự kiên định: "Em không nói như vậy với anh, anh cũng đã làm như vậy với em."

https://thuviensach.vn

Hiển nhiên, câu trả lời như vậy làm cho Lãnh Tang Thanh càng thêm táo úc , cô ngồi xuống ghế dài, chua sót cười cười, u oán nhìn Niếp Tích: "Tôi thật sự thật muốn biết đến tột cùng tôi thiếu các người Niếp gia cái gì, cha mẹ bị Ngân hại chết, còn tôi thì bị hai anh em các người tra tấn như vậy."

Niếp Tích ngẩn ra: "Cha mẹ em là đại ca hại chết !"

Tâm Lãnh Tang Thanh như tro tàn, căn bản không có để ý tới vấn đề của hắn, nói tiếp: "Tôi không biết anh nghe xong sẽ thương tâm cỡ nào, nhưng hiện tại tôi phải nói cảm thụ chân thật của mình cho anh biết, sở dĩ tôi ỷ lại anh, sở dĩ tôi muốn gặp anh, hoàn toàn là lưu luyến cảm giác có hình bóng Ngân ở bên cạnh. Sở dĩ nhiều năm qua tôi chỉ đến nghĩa địa có một lần, cũng không phải tôi đã không thương Ngân , thậm chí ba năm này tôi không có lúc nào là không nhớ tới anh ấy, chỉ là vì căn bản tôi không biết nên đối mặt với người tô yêu thế nào , Ngân lại hại chết cho mẹ tôi, tôi cảm thấy tôi còn yêu anh ấy, đối với cha mẹ, đối với các ca ca thực không tôn trọng, mà mỗi một lần nhìn anh tôi sẽ không có loại cảm giác tội ác này, có đôi khi tôi thích cái loại cảm giác không rõ là Ngân hay là Niếp Tích anh, nhưng không hơn. Tôi đối với thổ lộ của anh làm tôi rất sợ, lần trước ở nghĩa địa công cộng cũng vậy, lần này cũng vậy, bởi vì khi tôi trơ mắt nhìn người đối diện là anh, tôi liền cảm thấy Ngân tựa như muốn hoàn toàn ở cạnh mình! Tôi thật sự không biết làm sao, tôi thật sự sợ không tìm thấy bóng dáng Ngân bóng trên người anh!"

Yên lặng nghe Lãnh Tang Thanh nói, tuy tâm Niếp Tích càng thêm đau thương , nhưng trong ánh mắt đã có một tia cảnh giác ngoài ý muốn, hắn không có lập nói gì đó với Lãnh Tang Thanh, hai con mắt ở trong hốc mắt đã chuyển , tựa hồ xét tự hỏi cái gì đó.

Lãnh Tang Thanh cũng phát hiện Niếp Tích có chút không thích hợp, mờ mịt nhìn hắn, trong ánh mắt tràn ngập khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Hai người không nói chuyện nữa, một lát sau, Lãnh Tang Thanh đứng lên, không hỏi Niếp Tích làm sao, cũng không muốn hỏi, chính là thản nhiên nói một câu: "Thật sự không nên bỏ Tu Nguyệt, anh nhất định sẽ hối hận , chúng ta... Chúng ta về sau đừng gặp lại ."

Nói xong, một mình cô trầm trọng đi trở về bệnh viện.

Niếp Tích không đi theo cô, vẫn đứng ở tại chỗ không động như cũ, hai điều mày kiếm trói chặt, suy tư trong mắt vẫn chưa ngừng, một lát sau, hắn lấy điện thoại ra, bát thông dãy số.

"Là tôi, tìm một người cho tôi!"

https://thuviensach.vn

Chương 116: Còn sống

Mấy ngày nay, Niếp Tích không đi tìm Lãnh Tang Thanh.

Mấy ngày nay, cảm xúc Niếp Tích vẫn thực rối rắm, không cười, nhưng tựa hồ có thể nhìn ra có chuyện gì đó làm cho hắn khẩn cấp.

Mấy ngày nay, Niếp Tích vẫn mang theo mũ lưỡi trai cùng kính râm, vành nón ép rất thấp, kính râm to làm che đi nửa khuôn mặt của hắn, đây là có dụng ý khác, hắn không muốn ai nhìn thấy mặt hắn.

Bọn hạ nhân nhìn thấy cảm xúc của hắn biến hóa, cùng với hành động của hắn, đều thực không hiểu, nhưng mà không dám hỏi nhiều, tất nhiên Niếp Tích cũng không có nói mục đích của mình ra.

"Chủ nhân, chúng tôi đang tìm người mất tích, cho tới bây giờ đã mất tích sáu người , nhưng sự tình vẫn không có tiến triển như cũ. Theo thuộc hạ biết, BABY-M là tập đoàn sát thủ toàn thế giới cao nhất, người của chúng tôi thực sự đã dữ nhiều lành ít." Một tên hắc y nhân rất cung kính bẩm báo cho Niếp Tích .

Bàn chân Niếp Tích để ở trên ban công biệt thự, tay phải giống như ngoạn phi ngoạn đùa nghịch một điếu xì gà chưa châm, bên trái trên chỗ đá là một ly hồng rượu, chén bị gió thổi "Ong ong" vang lên, trời không vạn dặm không mây, một mảnh trong sáng, nhưng mà trên mặt hắn lại không phải trong sáng như vậy.

https://thuviensach.vn

"Lũ ngu ngốc các người, có dựa theo phân phó của tôi làm việc cũng không được sao?" Ngữ khí hắn có chút tức giận .

Hắc y nhân không nói gì, có chút khẩn trương khép lại hai chân, cúi đầu, hạ thắt lưng.

Niếp Tích bưng lên chén rượu nhấp một ngụm, có chút không kiên nhẫn tiếp theo nói: "Tôi muốn các người đi tìm người, các người lại đi bắt người, tốt nhất ở trước mặt tôi các người nên biểu hiện một chút, chỉ bằng năng lực này của các người, mười người cũng không đối phó được một người."

"Thuộc hạ vô năng." Hắc y nhân chán nản nói.

"Tiếp tục phái người đi tìm, nếu thân phận bị bại lộ, phải nhớ kỹ bảo trụ tánh mạng quan trọng nhất, tìm càng nhiều manh mối càng tốt, hơn nữa nói được càng nhiều càng tốt." Niếp Tích lại phân phó nói.

Tất cả đều là cố ý làm chi , hắn biết rõ lấy những thục lực của thủ hạ mình ra, muốn so với sát thủ xuất thân từ BABY-M rất kém nhiều, biện pháp hữu hiệu mà nhanh nhất chính là, kinh động bọn họ, làm cho bọn họ tìm đến hắn.

Hắc y nhân lui ra, hắn tiếp tục ngắm nhìn phương xa, đôi mắt dưới kính râm tràn ngập buồn bã vô tận, đoạn thời gian gắn 3 năm trước , lặp lại trong đầu hắn.

"Đại ca, anh thật sự còn sống không... Nhưng mà anh vì sao..." Hắn thở dài một tiếng, trong giọng nói bao hàm rất nhiều chua xót.

Quả nhiên không ngoài dự liệu.

https://thuviensach.vn

Ba ngày sau vào một buổi chiều, Niếp Tích đang trên đường đi xuống bãi đỗ xe, bãi đỗ xe yên tĩnh thần kỳ, xa xa chỉ có một người, đứng sau xe cầm điện thoại, tuy rằng là trốn Niếp Tích, nhưng Niếp Tích thực sắc bén phát hiện hắn qua kính thủy tinh, người theo dõi mình.

Cơ hội tới .

Niếp Tích làm bộ dường như không có việc gì, tiếp tục đi về phía xe của mình, sắp đến lúc, gọi người thu hồi điện thoại, mở ra cửa xe bên cạnh, chui vào, khởi động ô tô.

Niếp Tích thực tự nhiên mở cửa xe, ngay cả nhìn cũng không có nhìn bên cạnh xe, dùng cái chìa khóa khởi động động cơ, sườn mắt ngắm bên cạnh một chút, phía sau xe đã đi tới, lại khẩn cấp quay đầu một cái, ngang ở trước Niếp Tích .

Niếp Tích chút không có kinh hoảng, khóe môi giương lên, cười lạnh một chút, ngay sau đó chỉ cảm thấy đầu có một vật cứng để gáy mình, không cần phải nói, trong xe có một người, đang bị dí súng.

Tất cả động tác biên độ rất nhỏ, lại lợi dụng tất cả chướng ngại vật rất tốt đem cả bốn phía bãi đỗ xe theo dõi gắt gao, căn bản nhìn không ra trong xe đến tột cùng đã xảy ra cái gì.

Niếp Tích vừa muốn quay đầu, lại bị súng để ở trể mặt đỉnh, phía sau truyền đến âm thanh lạnh lùng: "Lần sau còn dám quay đầu, ta nhất định nổ súng, đem hai bàn tay để ra ngoài, mau!"

Niếp Tích thực nghe lời, ngoan ngoãn đem hai tay để ra bên ngoài.

https://thuviensach.vn

"Vì sao gọi người theo dõi BABY-M? Ngươi đến tột cùng có mục đích gì?" Giọng nói giờ phút này cương ngạnh lên, đối diện che ở trước mặt trong xe mình, một người khác cẩn thận quan sát động tĩnh chung quanh.

"Ta nghĩ nói cho các ngươi, chủ thượng các người đã chết." Niếp Tích bình tĩnh nói.

Hắn muốn nhìn phản ứng của người này, tuy rằng lúc trước điều tra qua BABY-M vài năm nay vẫn có nhiệm vụ như cũ, liền chứng minh còn người tồn tại phân phối nhiệm vụ, nhưng nhắc tới cá nhân có phải đại ca hay không, đại ca có phải còn sống hay không, hắn cũng không phải hoàn toàn có thể xác định.

Người kia tựa hồ sợ run một chút, sau đó vang lên một trận cười lạnh, trong tiếng cười có chứa hương vị hèn mọn, nhưng ngữ khí vẫn không có độ ấm như cũ: "Tuy rằng ta không biết ngươi nói như vậy là có mục đích gì, nhưng ta khuyên ngươi lần sau có diễn nên có cái lý do thật tốt, chủ thượng đại nhân vài ngày trước mới hạ nhiệm vụ, hiện tại vẫn sống tốt như cũ , nói mau đến tột cùng ngươi là loại người nào, đến tột cùng muốn làm gì, còn dám nói bậy, ta lập tức bóp cò súng !"

Nghe thấy mấy câu này, Niếp Tích gắt gao nhắm lại hai mắt, một bộ thoải mái, tưởng niệm đại ca lại nảy lên trong lòng, nhưng cũng dĩ vãng bất đồng, mỗi lần nghĩ đến đại ca, trong lòng sẽ đau, nhưng lần này sẽ không đau , tất cả đều là một loại mãnh liệt vui sướng, biết đại ca quả nhiên còn sống, hắn cảm giác được mình giống như được đầu thai lại.

"Ta muốn gặp chủ thượng các người!" Hắn khẩn cấp nói.

Người phía sau không để ý đến Niếp Tích, hiển nhiên hắn đã không kiên nhân với kiểu nói chuyện vòng vo của Niếp Tích, bọn họ thân là cao

https://thuviensach.vn

nhất sát thủ, cũng sẽ không cho phép đối phương có cơ hội kéo dài thời gian.

"Ta nói lại một lận cuối, trả lời vấn đề của ta." Hắn dí khẩu súng, nghiêm túc cảnh cáo Niếp Tích.

Niếp Tích không muốn cùng hắn động võ, thật vất vả chờ có manh mối, không đợi người ở phía sau phản ứng, hắn nhanh chóng thu tay, bỏ mũ và kính râm.

Tuy không quay đầu, nhưng người ở đằng sau đã rất rõ ràng thấy được tướng mạo Niếp Tích qua kính, hoảng sợ, súng để sau người Niếp Tích thu về, vẻ mặt lộ ra ngạc nhiên, đối diện người trong xe thực ngây ngẩn cả người, mở cửa xe, chạy nhanh tới.

Tuy rằng hai người gặp được người có khuôn mặt giống chủ thượng mình như đúc, nhưng tính cảnh giác rất cao , bọn họ ở BABY-M đều học qua thuật dịch dung, bất quá cho tới bây giờ chưa thấy ai có thể cải trang giống như thế.

Niếp Tích không có phản kháng, một người dùng súng chỉ vào hắn, một người khác cẩn thận rất tìm dấu vết dịch dung rất nhỏ trên khuôn mặt hắn, nhưng chút không có tìm được, đây căn bản chính là một khuôn mặt thật rất sinh động, thậm chí ngay cả dấu vết chỉnh dung cũng không có.

*chỉnh dung có thể nghĩ là thẩm mĩ

Hai người đã không có cảnh giác, đã không có kinh ngạc, hoàn toàn mờ mịt .

Niếp Tích vung cánh tay lên, đẩy người cầm súng ra, có một phen túm áo người đó vào trong xe, hai mắt tràn ngập vạn phần lo lắng.

https://thuviensach.vn

Không đợi Niếp Tích mở miệng, người không bị hắn tùm lấy chạnh nhanh cầm điện thoại, vội vàng lớn tiếng nói với điện thoại: "Thông báo chủ thượng đại nhân, chúng tôi phát hiện một người giống ngài như đúc, anh ta muốn gặp chủ thượng đại nhân."

https://thuviensach.vn

Chương 117: Ruột rỗng

"Bên ngoài còn có bệnh nhân không?" Lãnh Tang Thanh lãnh đạm nói một câu.

Trợ lý thực tập ân cần, chạy nhanh đi ra ngoài cửa, cố ý cẩn thận tuần tra một lần, trở về nói cho Lãnh Tang Thanh: "Bác sĩ Lãnh, đã không còn."

Đem bệnh án của bệnh nhân cuối cùng sửa lại một chút, việc xong rồi, Lãnh Tang Thanh thầm thở một hơi dài, đứng lên xoay cái vòng eo mềm mại, chậm rãi đi thong thả đến bên cửa sổ, có chút suy nghĩ nhìn bên ngoài.

Khó được có một hồi rảnh rỗi, nhưng Lãnh Tang Thanh cũng không hy vọng như vậy, bởi vì chỉ cần có một chút rảnh rỗi, cô sẽ cảm thấy mình thật cô đơn, trong lòng luôn có một cỗ xao động, không thể nói rõ là vì sao, cảm thấy tựa hồ có một chuyện gì đó xảy ra, nhưng không biết là tốt hay xấu.

Rất nhiều ngày qua Niếp Tích không thấy, điện thoại và tin tức cũng không có, xác thực, điều này làm cho Lãnh Tang Thanh thực không quen, chuyện này đối với cô có chút lệch hướng, mấy ngày nay, cô vẫn buồn bực không vui.

Một người bồi mình ba năm, mỗi ngày đều cùng một chỗ, hiện tại đột nhiên liền mất tiêu, thậm chí có cảm giác mất đi hắn, Lãnh Tang Thanh cảm thấy không điều chỉnh được trái tim.

Là cô nói lời cương ngạnh như vậy, là cô đuổi hắn đi, hiện tại lại muốn thấy hắn...

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh tự giễu cười khổ một tiếng.

Lấy điện thoại ra nhìn nhìn, hơn ba mươi điều kia chưa xóa là trò chuyện ghi lại tám ngày trước, ngón tay cô ấn nút "Cắt bỏ" , nhưng mà ở chữ "Xác định cắt bỏ" cô lại do dự ở, thế rồi lại ấn nút "Hủy bỏ" .

"Hiện tại anh ta có thể đang đuổi theo Tu Nguyệt không..." Trong lòng cô thở dài, sao đó lấy ra số điện thoại của Tu Nguyệt, gọi qua.

Điện thoại truyền đến đối phương đã kêu lên tiếng không có tin hiệu, lập lại hai lần, cô cúp điện thoại, xem ra Tu Nguyệt không muốn liên lạc với những người trước đây , trên mặt Lãnh Tang Thanh vô cùng mất mát.

Tất cả đều biến mất, tất cả những người trong quá khứ của cô , có chuyện liên quan , tất cả đều không còn bên cô, thật giống như chưa từng cô chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ tất cả những mạng người trước đây cũng trở thành mộng sao?

Xa xa ngoài của là cỏ, có bệnh nhân chống gậy đi bộ, thấy được một màn này, trong ba năm nhiều điểm giọt giọt, ở Lãnh Tang Thanh trong đầu chậm rãi hiện lên.

Lúc trước Ngân rời đi, hơn nữa Niếp Ngân đã thừa nhận là kẻ thù giết cha mẹ cô, làm cho tâm cô bị đả kích, đau đến không muốn sống, kỳ thật Niếp Tích như người gậy, vẫn ở lại cái nơi thương tàn này, cẩn thận chiếu cố cô, mà hiện tại cô sống tốt sao? Đã muốn không cần gậy nữa sao? Cô hi vong người ở bên mình không phải Niếp Tích, mà là Niếp Ngân, bởi vì không có hắn cô mới trọn vẹn, có hắn, tâm cô mới có thể đầy đủ, giờ phút này vết sẹo ở trái tim cô lại có đau đớn, chưa từng có luyến ái qua cô, thật sự cảm nhận được tình yêu có lực sát thương.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến đây, đáy mắt Lãnh Tang Thanh lại hồng nhuận lên, nhưng biểu tình trên mặt đã không hề là thương cảm, rối rắm, mà là càng còn nhiều mỏi mệt, ẩn nhẫn.

"Chúng ta... Đi ra ngoài tán tản bộ đi." Trợ lý thực tập là một cô gái nhỏ, cô nhìn thấy cảm xúc của Lãnh Tang Thanh mấy ngày nay không đúng, muốn cô vui vẻ trở lại.

"A!" Lãnh Tang Thanh sửng sốt, lập tức ngừng suy nghĩ, quay đầu nói: "Một hồi nữa có khả năng còn có thể có bệnh nhân đấy."

"Sẽ không , lúc này trên cơ bản sẽ không còn người đến , đi thôi! Đi thôi!" Trợ lý lôi kéo Lãnh Tang Thanh cánh tay, cùng nhau đi ra ngoài cửa.

Dọc theo đường đi líu ríu, bất tri bất giác đi tới khu vườn đào...

Lá cây đều đã rơi xuống, còn sót lại phiến lá khô, nhìn cây sơ xác, một mảnh lại một mảnh.

Lãnh Tang Thanh đi tới phiến lá khô phía trước, đau lòng nhìn nó, trợ lý bên cạnh vẫn như cũ không ngừng nói, nhưng Lãnh Tang Thanh tựa hồ nghe không đến một câu, nhìn phiến lá khô một hồi, nàng đi tới thân cây , dùng sức lắc lư, nhưng thân cây tráng kiện căn bản không động.

Nàng không buông nó, bỏ thêm một phen kính lại phụ giúp thân cây, phía sau trợ lý nhìn ra ý cô, tuy cảm thấy không hiểu, nhưng cũng không có hỏi nhiều, đi đến bên cạnh cô, hỗ trợ cùng nhau lắc thân cây.

Cho dù hai người làm cách gì thì nó cũng không động, cuối cùng vẫn là ở đột nhiên có một trận gió thổi tới, phiến lá cây lung lay sắp đổ kia mới hạ xuống, rơi xuống các ghế dài.

https://thuviensach.vn

Tiểu trợ lý sôi nổi đi rồi đi tới, nhặt lên phiến lá khô , lại cao hứng phấn chấn trở lại bên người Lãnh Tang Thanh: " Bác sĩ Lãnh, cô muốn nó sao?"

Lãnh Tang Thanh miễn cưỡng cười cười, lấy qua chiếc lá khô, lại lập tức ném xuống đất, nhiều chiếc lá khô lẫn vào nhau.

"Thật vất vả lấy được , vì sao lai muốn ném xuống?" Tiểu trợ lý thực không hiểu hành động của Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh dài thở dài một hơi, thản nhiên đáp lại một câu: "Tôi... sợ nó cô đơn."

Tiểu trợ lý không thể hiểu nổi, bất đắc dĩ nhún vai, lấy tay phủi chiếc ghế, sau đó ngồi xuống, tựa hồ vẫn như cũ không có cách nào khiến Lãnh Tang Thanh vui vẻ .

Lãnh Tang Thanh cũng hiểu được ý của cô, nhưng cũng thực bất đắc dĩ, chiếc ái màu trắng có khả năng vì vẫn đề thời tiết mà nó trở nên có chút loang lổ , và trong trí nhớ của cô cái cảnh tượng kia chiếc áo dài càng thêm gần , kinh ngạc nhìn chiếc áo dài, không tự giác mà nghĩ đến cảnh tượng tràn ngập cây anh đào kia.

Đột nhiên cô nhớ tới cái gì đó, lúc trước Niếp Tích đưa đến chiếc áo dài, giống như không phải là thuần trắng ...

Chạng vạng thời gian.

Niếp Tích cùng hai tên sát thủ khác chờ ở chỗ đã định, đây là một có vẻ khá ẩn nấp, nơi này là chỗ tổ chức BABY-M ở các nơi trên toàn thế giới đều chính là nơi bọn họ tập trung.

https://thuviensach.vn

Hai người bên cạnh giống hai pho tượng, đứng ở phía sau Niếp Tích vẫn không nhúc nhích, hai tay Niếp Tích để trong ở túi quần, lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi, vạn loại suy nghĩ tất cả đều loạn lên trong đầu hắn, ba năm không gặp, hắn có nhiều lời nói với đại ca, bất quá chuyện quan trong nhất là đại ca còn sống.

Phi cơ trực thăng dần dần xuất hiện ở tại trên trời, tốc độ rất nhanh, không lâu xuất hiện trên đầu Niếp Tích, nhất thời trong lúc gió cuốn mây tan, thổi góc áo Niếp Tích vang lên tiếng "A a", tóc loạn thành một đoàn, nhưng không chút nào không hề có thể động đến cấp bách trong lòng hắn.

Chậm rãi hạ xuống, cửa khoang thuyền mở ra, mấy cô gái đi ra mở của, nhìn thấy Niếp Tích có chút sửng sốt, sau đó lạnh lùng nói: "Chủ thượng đại nhân có chuyện quan trọng hơn, cần ở lại chỗ này."

Sau đó cô gái ra ý mời hắn Niếp Tích, ý bảo hắn đi lên.

Niếp Tích theo sau một cái bước xa nhảy đi lên, không nói 1 câu.

Phi cơ trực thăng chậm rãi bay lên, hướng tới ánh sáng, cấp tốc bay tới.

https://thuviensach.vn

Chương 118: Gặp lại

Không rõ kinh độ và vĩ độ lắm, tổ chức BABY-M dừng chân tại một cái cái đảo nhỏ không người, đảo này thậm chí tên cũng còn không có.

Thành phiến cây, lần lượt thay đổi lân thạch (đơn vị dung tích khoảng 100 lít), núi thấp phập phồng, bốn phía đều là biển vô tận... Tất cả điều kiện của thiên nhiên tạo nên một thế giới sân huấn luyện sát thủ cao nhất, có lẽ cảnh sắc còn để cho người sau, nhưng bất luận là rời đi hay là đến vì nhiệmvụ , ai ai đi qua nơi này sẽ nhớ mãi, nơi không kém gì địa ngục.

Một đám trại doanh giống như mật, như tơ chằng chịt cùng một chỗ, tập trung quay xung quanh ở một kiến trúc hai tầng bên cạnh, tuy rằng từ bên ngoài nhìn qua cũng không có xa hoa, nhưng bên trong trang trí lại trang hoàng cực kỳ xa xỉ, hơn nữa nơi này có ẩm hồng rượu vô cùng quý, cơm ở đây có đủ mĩ thực, tất cả đều chính là bồi bổ người luyện tập để huyến luyện thành sát thủ giỏi nhất, giảm bớt áp lực tâm lý, nhưng thật sự từng áp lực của sát thủ nơi này so sánh ra ngoài, thì nhưng chỗ khác chỉ nhỏ như sợi tóc.

Trực thăng giảm tốc độ, thân máy bay mãnh liệt hoạt động hạ xuống, Niếp Tích tựa lưng vào ghế đang ngủ say thì bừng tỉnh, hắn mở mắt, sắc trời đã tỏa sáng mênh mông, vốn tưởng rằng thời gian từ lúc hắn lên trực thăng tới nơi này không lâu lắm, nhưng hiển nhiên đã qua một đêm .

Đầu hắn nổi lên một trận đau nhức, hắn cắn răng, quơ quơ đầu, cũng không có phát ra thanh âm khó nhịn, hắn ngủ từ khi nào, chính mình căn bản không biết, xem ra là bất tri bất giác bị bon họ dùng thuốc, rõ ràng là

https://thuviensach.vn

bọn hắn không muốn cho người ngoài biết được tìm tổ chức BABY-M như thế nào.

Phía dưới cách mỗi một khoảng cách sẽ có một cây đuốc, miễn cưỡng chiếu sáng cảnh tượng xung quanh, Niếp Tích vỗ đầu nhìn phía dưới, huấn luyện tàn khốc đã hừng hực khí thế tiến hành, chống lại đánh huấn luyện, chạy trốn huấn luyện, binh khí chân thật đã đấu huấn luyện... Tàn ác hạng nhất.

Nghĩ vậy tất cả cái đó đại ca đã trải qua, trong lòng Niếp Tích nổi lên từng đợt chua xót, hắn lấy một lọ thủy tất cả nước đều đổ lên đầu, thuốc trong đầu được xua tan, tùy ý lắc lắc đầu tóc, từng giọt nước mưa văng khắp nơi, giàu dã tính kiệt ngạo bất tuân sôi nổi toát ra, sau đó có chút không kiên nhẫn hỏi một câu: "Khi nào thì bay xuống?"

Người trên trực thăng không có đáp lại hắn, chủ thượng cũng không có nói cho bọn họ biết Niếp Tích là loại người nào, mà đi theo chủ thượng nhiều năm như vậy bọn họ biết, người nhà chủ thượng đều chết sạch, cho nên vẫn đối Niếp Tích còn có tính cảnh giác.

Trực thăng chậm rãi đi đến trung tâm kiến trúc sân bay trên không trung, từ từ hạ xuống, hô hấp Niếp Tích cũng dồn dập theo, tim đập tăng tốc, trên trán hơi hơi chảy ra mồ hôi, trong lòng vô cùng lo lắng cùng kích động khó có thể tả được.

Hắn lập tức mở cửa khoang thuyền ra, trực thăng còn chưa hạ xuống trên mặt, hắn liền nhảy đi ra ngoài, bằng ánh sáng mỏng manh, hắn ở trên sân bay tìm kiếm bóng dáng đại ca, mà khi quay đầu, ánh mắt của bốn người nhìn hắn, có ba người đứng trước người kia, rõ ràng là người hầu mà lại đứng phía trước, mà một người cao lớn đẹp trai, một người trầm ổn lại khí phách mười phần, người kia cho dù là ở dưới tình huống ánh sáng

https://thuviensach.vn

không đủ, thấy không rõ mặt đối phương, lại vẫn như cũ có thể sử dụng tâm linh cảm ứng được , đúng là đại ca hắn! Niếp Ngân!

Môi Niếp Tích cũng không tự giác được mà run run, đồng tử hai mắt giãn ra, kinh ngạc nhìn người trước mắt này, hô hấp đã dồn dập đến cực hạn, kích động trong lòng đã bạo phát ra.

Bước dài đi nhanh , hắn vọt mạnh tới, bí mật mang theo bao nhiêu ưu sầu lo lắng, bí mật mang theo bao nhiêu nhớ mong, giận dữ một phen túm lấy áp Niếp Ngân, như người bị bệnh tâm thần điên cuồng gào thét nói: "Tên hỗn đản này! Nếu còn sống vì sao không trở về nhà! ! !"

Một người bên cạnh thấy cảnh tượng này, rất tự mình hiểu lấy, đều hiểu ý thi lễ, xoay người nhanh chóng rời đi, Niếp Ngân nâng ngón tay chỉ thị một chút, trực thăng giữa không trung cũng không có hạ xuống mặt, thực thức thời lại bay lên không bay đi.

Niếp Ngân nhắm lại hai mắt, mày kiếm trói chặt, toàn thân đều đang run rẩy, trên sân bay chỉ còn lại có hai anh em, rốt cuộc hắn không thể không chế được tình cảm của mình, một vung tay lên, bỏ hai tay Niếp Tích ra, tay kia cầm áo Niếp Tích, túm mạnh về mình, sau đó ôm lấy Niếp Tích, nhanh đến hô hấp đều đã không thông, tuy rằng phía trước có lâu thời gian hai huynh đệ không có đã gặp mặt, nhưng lần này gặp mặt ý nghĩa phi phàm.

"Tích..." Niếp ngân theo bản năng thán ra đệ đệ tên.

Niếp Tích cũng ôm chặt lấy đại ca hắn, nhưng vẫn còn giận lấy tay đấm sai lưng Niếp Ngân, tuy là đàn ông, tuy cũng cũng nếm thử qua ức chế, nhưng nước mắt hắn vẫn nhịn không được, loại bừng tỉnh này cách một thế hệ cảm giác như muốn phá tan tất cả khống chế của hắn, chính là một bên đánh, một bên khóc không ra tiếng: "Đại ca... Đại ca... Đại ca..."

https://thuviensach.vn

"... Lúc ấy anh nghĩ đến mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng trong quá trình rơi xuống, đột nhiên Rawson bắt lấy cổ chân anh cánh tay dùng sức hất về phía sau, dựa vào anh đang ở trên không, anh bị văng ra rất xa, ít nhất hơn mười thước, nhưng vẫn không tránh thoát bom đánh vào, anh bị hôn mê, khi tỉnh lại đã là bốn ngày sau, ở trên một du thuyền, mà du thuyền đã rất tiện lợi, anh ở địa phương nhận trị liệu." Niếp Ngân có chút kích động nói với Niếp Tích.

"Rawson? Vì sao ông ta lại làm như vậy?" Cảm xúc Niếp Tích kích động chậm rãi ổn định xuống, nhưng cũng không hiểu được lời đại ca lới.

Niếp Ngân không nói gì, nhìn ánh sáng mặt trời xa xa dâng lên, uống một ngụm hồng rượu, thói quen buổi sáng uống hồng rượu là vài năm nay hắn cố tạo thành , người trước khi Niếp Nhân Quân còn sống cũng như vậy.

"Vậy vì sao anh vẫn không chịu lộ diện? Vì sao không nói cho mọi người là anh còn sống? Lúc trước ngay cả em tìm hơn nửa tháng ở phiến hải vực tìm tung tích của anh, anh có biết mọi người đã tìm anh và tổ chức tang lễ xong rồi không? Mà anh vẫn trốn ở chỗ này!" Niếp Tích lớn tiếng nói, cũng thực tức, tuy trong lòng kích động chậm rãi bình phục xuống, nhưng vẫn còn rất nhiều oán giận.

Niếp Ngân nghe xong lời hắn nói, cũng không có lập tức đáp lại, hai tròng mắt tràn ngập ẩn nhẫn, dần dần thấp xuống, ánh sáng mặt trời chiếu lên trên khuôn mặt hắn, Niếp Tích có thể thấy rõ được tang thương trên khuôn mặt hắn bây giờ so với ba năm trước đã tăng gấp đôi, hiện tại hắn càng làm cho người ta đau lòng.

Niếp Tích đi đến bên cạnh Niếp Ngân, mạnh mẽ xoay thân thể hắn, làm cho hắn đối diện với mình, căn bản không cho hắn một cơ hội trốn tránh,

https://thuviensach.vn

lúc này có chuyện lạ là hắn trịnh trọng hỏi: "Vì sao vẫn cũng không chịu gặp mọi người?"

Niếp Ngân tránh né ánh mắt hắn, thấp mắt nhìn chén hồng rượu, trầm mặc một hồi, sâu kín thở dài: "Thanh Nhi... Cô ấy có khỏe không?"

Trên mặt biển bằng phẳng, thái dương vừa mới dâng lên một ngọn lửa, hồng chói mắt.

Trên sân bay, bong dáng hai người được chiếu xuống thật dài...

https://thuviensach.vn

Chương 119: Hối hận

Ấm áp của rạng sáng đột nhiên lạnh đi, xa xa mặt biển bằng phẳng, ánh sáng mặt trời vừa dâng lên tuy là nhìn như một đoàn hỏa, nhưng lại không mang theo độ ấm.

Ánh sáng này, xuyên qua cốc thủy tinh có chân dài, dừng ở bên trong ly hồng rượi, làm chén hồng rượi đổi thành màu đen , lại phiếm đi giống như vô u hồng, làm cho người ta cảm giác có một loại u buồn.

Bưng chén rượu lên, biểu hiện trên khuôn mặt không giống như ly rượi cũng như tâm tư thật.

Đôi mắt Niếp Ngân thấp xuống, đồng tử tràn ngập suy tư, không biết cố ý hay vô tình chớp lên cốc thủy tinh có chân dài, chất lỏng bên trong ly thuận theo kim đồng hồ nhộn nhạo , nhưng cảm giác mạt sầu khổ lại không thể thoát ra.

"Thanh Nhi... Cô ấy có khỏe không?" Niếp Ngân đáp lại Niếp Tích một câu, thanh âm có vẻ như khàn khàn.

Nghe thấy lời nói của đại ca, Niếp Tích ngẩn ra, nhưng không giật mình nhiều, hắn đã sớm đoán được đại ca sở dĩ không quay về, thì 90% là không biết đối mặt với người mình yêu như thế nào.

Cảm xúc hắn cũng đột nhiên lạnh xuống, biểu hiện trên mặt trở nên thực bình tĩnh, ba năm đến nay, hoặc là sớm hơn một chút, trong nội tâm hắn thâm căn cố đế kia lại rối rắm, ban đầu thấy đại ca vội vàng cùng kích

https://thuviensach.vn

động, bị đè nén xuống , nhưng ở giờ khắc này, phân rối rắm này lại bừng lên gấp bội.

Hai tròng mắt hắn ở đáy mắt không tự giác xẹt qua một vòng tròn, cũng có chút suy nghĩ, hai tay khoát lên khung lan can, ngắm nhìn phương xa, nặng nề nói một câu: " Không phải anh ở nghĩa địa đã gặp qua cô ấy sao?"

Niếp Ngân không tự giác mà nâng hai mắt lên, nhưng lập tức lại chậm rãi hạ xuống, thấp giọng nói: "Em biết ?"

Niếp Tích dài thở dài một hơi, nhưng trên mặt cũng không phải là sáng lên: "Nếu không bởi vì em đã biết chuyện này, em sẽ không thể nhận thấy được anh còn sống."

Niếp Ngân không nói gì, hai điều mày kiếm chậm rãi nhảy lên, bên trong đồng tử tràn ngập tưởng niệm, rối rắm tưởng niệm, tưởng niệm lại đau ở trong lòng nhưng không cách nào biểu đạt đi ra ngoài .

"Anh còn đã biết em thích Thanh Nhi ." Ngữ khí Niếp Tích có chút đông cứng.

Niếp Ngân: "..."

"Hơn nữa em lấy thân phận của em, thổ lộ với Thanh Nhi ." Niếp Tích cũng không có chờ đợi Niếp Ngân đáp lại, tiếp tục nói.

Niếp ngân: "..."

"Là anh hại chết cha mẹ Thanh Nhi, là anh hại chết bọn họ." Niếp Tích cố ý lặp lại điều đó một lần nữa, lúc này hai tay hắn gắt gao nắm lấy thanh vịn.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân: "..."

Tuy Niếp ngân vẫn không nói gì như cũ, nhưng nghe Niếp Tích nói xong câu vừa rồi kia, vết sẹo trong lòng lại đau lại lạnh, như bị lại đông cứng.

Niếp Tích xoay người mạnh lại đối mặt với đại ca, cảm xúc lại kích động lên, nhưng còn vẫn duy trì thái độ bình thường, nghiêm khắc nói: "Là vì trong lòng anh vẫn day dứt hại chết cha mẹ Thanh Nhi, anh không biết phải đối mặt với cô ấy như thế nào, cho nên anh vẫn trốn ở chỗ này không muốn trở về, anh sợ nhìn thấy cô ấy! Anh luôn luôn thầm quan sát mọi người, biết em yêu Thanh Nhi, anh lại ngại mà vẫn không thổ lộ, cho nên anh sẽ không biết nói là cố ý hay là trùng hợp cùng ở trước bia mộ gặp Thanh Nhi, cũng lấy thân phận của em thổ lộ với Thanh Nhi, hy vọng có thể thành toàn cảm tình của em cùng Thanh Nhi, đến nỗi ngay cả em cũng không có thể gặp, anh hy vọng bọn em có thể không hề cố kỵ ở bên nhau! Chính là cái dạng này sao?"

Niếp Ngân yên lặng nghe, xác thực, trong lòng hắn luôn luôn giấy dụa ý nghĩ gì đều bị Niếp Tích biết, hắn có chút táo ý, nhấc gáy lên uống cạn ly hồng rượu, ý vị thâm trường nhìn Niếp Tích, chậm rãi hít một câu: "Anh làm sai sao?"

Niếp Tích nhìn thẳng hai mắt đại ca, trong mắt có suy tư, nhưng chôn dấu rất sâu, cắn chặt răng, sau đó hỏi ra một tiếng: "Anh vẫn yêu Thanh Nhi thật nhiều, đúng không?" Ngữ khí có một tia khiếp ý.

Ánh mắt Niếp Ngân đã hóa nồng không ra, không có trốn tránh ánh mắt Niếp Tích, cũng đối diện với hắn: "Vấn đề này quan trọng sao?"

Tuy rằng đại ca không có trả lời nghi vấn của hắn ngay, nhưng Niếp Tích đã chiếm được đáp án khẳng định, hắn chậm rãi cúi đầu, hai con ngươi

https://thuviensach.vn

ở trong hốc mắt thong thả , từ ánh mắt có thể nhìn ra trong nội tâm hắn mãnh liệt đấu tranh, thường thường hắn giương mắt nhìn gương mặt đại ca.

Sau đó từ trong người lấy ra hai điếu xì gà thượng đẳng, đem một điếu đến trước đại ca, một ngụm uống cạn chén hồng rượu của mình, châm xì gà, ngẩng đầu, trên mặt lộ vẻ đau thương cùng bi thương.

"Không có gì có quan trọng, nếu còn yêu cô ấy, trở về đi gặp cô ấy đi." Niếp Tích lạnh nhạt nói một câu, nhưng nói cũng là từ trong cổ họng bài trừ ra.

Niếp Ngân không nói gì, nhắm lại hai mắt cất giấu rất nhiều ẩn nhẫn, rất nhiều vô lực, rất nhiều không cam lòng, lại có rất nhiều xúc động, làm sao không muốn lập tức nhìn thấy Lãnh Tang Thanh, làm sao không muốn gắt gao ôm cô vào trong ngực vĩnh viễn cũng không buông ra, nhưng hoàn cảnh của hai người lúc đó không thể không xa cách, thật sự quá sâu , quá rộng .

Niếp Tích liếc mắt nhìn đại ca một cái, hai tròng mắt ở đáy mắt nhẹ nhàng nhất hoa, đầu lưỡi liếm liếm môi, rồi lại hạ môi, tràn ngập bất đắc dĩ nói một tiếng: "Nhưng, Thanh Nhi tựa hồ rất để ý đến chuyện cha mẹ cô ấy, dù sao đại ca là hung thủ hại chết bọn họ."

Lặp lại lần thứ ba ! Ba năm Niếp Ngân cố gắng bình phục hối hận, giờ phút này dưới đáy lòng không kiêng nể gì một cỗ phiền não và hối hận đều lan tràn ra.

Niếp Tích ngắm liếc mắt một cái nhìn biện hiện của đại ca, sau đó lại dài thở dài một hơi, đau khổ nói: "Ba năm nay có lẽ anh thường xuyên đang âm thầm thăm cô ấy, nhưng em vẫn bồi ở bên cạnh cô ấy, bi thống của cô, đáng thương của cô, em vẫn thấy, mỗi lần cô nhớ tới mẹ, loại thương tâm đó muốn chết thật sự làm cho em thực đau lòng. Chậm rãi, em cẩn thận

https://thuviensach.vn

chiếu cố cô ấy, làm cô vui, tâm tình của cô dần dần tốt lên, hơn nữa cũng rất ít khi nhớ đến những chuyện thương tâm trước đây . Cũng chính là trong lúc đó, em dần dần yêu thương cô ấy, cô ấy cũng dần dần đã ỷ lại vào em. Bất quá tất cả những điều đó vì cô ấy hoàn toàn nghĩ anh đã chết, hiện tại nếu anh còn sống, em sẽ chủ động rời đi, dù sao ở trong lòng em vẫn coi trọng tình anh em hơn."

Hai mắt Niếp Ngân đã gắt gao trói chặt, cấp tốc hô hấp tựa hồ muốn điều tiết đau đớn trong lòng, chua sót cười cười, sau đó khàn khàn thấp giọng nói: "Em đi về trước đi, anh sẽ bảo người đưa em về, anh muốn mình yên lặng một chút... Còn nữa... Chăm sóc Thanh Nhi thật tốt..."

Niếp Tích không cự tuyệt, gật đầu cáo biệt đại ca, đi lên cửa sân bay, mở cửa phía sau ra, quay đầu nhìn đại ca, có chút giãy dụa, lại muốn nói cái gì đó, nhưng vẫn phải nuốt trở lại, hai mắt hiện lên một tia ánh sao.

Thái dương đã hoàn toàn đã lên cao ...

Trên sân bay chỉ còn lại có một bóng dáng Niếp Ngân...

Lâu ...

https://thuviensach.vn

Chương 120: Chuyển biến

Trên đường trở về, trong lòng Niếp Tích tràn đầy lo âu, nhưng cũng không náo loạn, tuy tiếng động hỗn tạp của trực thăng thật sự làm cho người ta phiền tâm.

Hắn cúi đầu, trầm mặc không nói, khóe miệng hạ xuống, ánh mắt nhìn thẳng, toàn thân không nhúc nhích, bên trong hai tròng mắt qua lại xẹt qua vẻ khác thường, hô hấp dồn dập tựa hồ như đang điều tiết tần suất suy nghĩ, loại biểu hiện này lại xuất hiện trên người Niếp Tích, kẻ mà luôn cuồng ngạo không kiềm chế được, rất ít khi nhìn thấy, trong tay hắn cầm một điếu xì gà đã bị hắn tiêu hủy, nhưng tựa hồ hắn cũng không nhận thấy được, kỳ thật đã lâu hắn không hút xì gà , nhưng khi nhận biết đại ca còn chưa chết, không biết vì sao, hắn luôn muốn hút.

Đã qua giữa trưa , trực thăng đưa hắn về tới chỗ ẩn nấp ban đầu kia, hắn vẫn không nói gì như cũ, nhảy xuống trực thăng, đầu tiên là thở dài một hơi, theo sau cúi đầu, hai tay để vào trong túi quần, chậm rãi thong thả đi về phía trước, cái đó và hắn bình thường, trên mặt còn mang theo một chút cảm giác phá hư hoàn toàn bất đồng, giờ phút này trong ánh mắt hắn có chút khác thường, giống như nói ô ư không ra lời.

"Đây là chủ thượng nói đưa cho anh cách liên hệ, có tình huống khẩn cấp gì có thể liên hệ đến địa phương của thành viên BABY-M." Phía sau truyền đến một âm thanh lễ phép, Niếp Tích nhìn lại, đặc công trên phi cơ đã đưa cho mình một chiếc điện thoại.

Chiếc điện thoại thoạt trông thật bình thường, nhưng bên trong là đặc chế , Niếp Tích nhìn thoáng qua điện thoại, không nói gì thêm, ngập ngừng

https://thuviensach.vn

một chút, nhận lấy.

Xe hắn còn đang ở trên chỗ đường nhỏ kia, hắn dùng điều khiển từ xa mở cửa xe ra, chui vào trong xe, nhưng cũng không có lập tức đi, hai cánh tay khoát lên trên tay lái, vừa mới lấy cái điện thoại kia ở trong tay hắn đổi tới đổi lui, hai mắt hắn liếc nhanh, giống như xem đi xem lại nhìn chằm chằm cái điện thoại đó, không tự giác lại lấy ra một điếu xì gà, để ở trên miệng, đầu kia châm lửa, khói nhè nhẹ tỏa ra, ánh mắt hắn trầm trầm hiện ra nội tâm hắn.

Ban đầu hai quan hệ bình thường vô sự, lại có Niếp Ngân xuất hiện, liền hoàn toàn bị quấy rầy , ít nhất ở trong lòng hắn đã hoàn toàn bị quấy rầy .

Trong lòng không yên, từ lúc Niếp Ngân hỏi về sức khỏe Lãnh Tang Thanh , cũng đã lần lượt nghiêm trọng thay đổi .

Kỳ thật ngày trước hắn yêu Thanh Nhi là chân thật , và sự áy náy với anh mình cũng là chân thật , cho nên chưa bao giờ thổ lộ với Thanh Nhi , thầm nghĩ duy trì quan hệ này, không lùi cũng không tiến, như vậy có thể ở bên Thanh Nhi, ở trên danh nghĩa là thực xin lỗi thay cho anh mình, mặc dù có chút lừa mình dối người, nhưng mà một chuyện này làm cho hắn không đau, dù sao cái khi nghĩ đến lúc anh mình chết, đối mặt với tình cảm của Thanh Nhi, hắn cũng có thể thoải mái một ít.

Nhưng hiện tại thì ngược lại , đại ca lại sống, đối với tiềm thức hắn cảm giác là không chết, mà lại sống. *trời ơi thế này là chướng ngại vật à, nghĩa là Niếp Tích ngươi ko muốn anh mình sống lại à???????????*

Cho dù là vài ngày trước cùng Thanh Nhi cãi nhau ở vườn cây anh đào, thổ lộ, hắn vẫn cảm thấy có thể khôi phục lại bộ dạng trước kia, nhưng hiện tại mọi chuyện đã xảy ra rất nhiều biến hóa, trong lòng hắn không nắm chắc .

https://thuviensach.vn

Tuy hắn cũng yêu anh mình, tuy khi lại nhìn thấy anh mình, trong lòng kích động cùng hưng phấn là không sai , nhưng hắn không thể không thừa nhận, khi biết được anh mình vẫn yêu Lãnh Tang Thanh như cũ, phân kích động cùng hưng phấn lại đột nhiên lạnh một chút, trong nháy mắt trong lòng hiện lên một tia địch ý, cho nên mới cố ý nói chuyện về cha mẹ Thanh Nhi, cùng với mức độ tình cảm của Thanh Nhi và mình ở hiện tại.

Thực rối rắm, Niếp Tích vươn hai ngón tay thon dài ra xoa xoa ánh mắt, tiếp theo vặn cái chìa khóa, tiếng mô-tơ nổ vang lên, thấp mắt thấy hắn cầm lấy điện thoại, mũi thở phì, cau mày, suy tư một hồi, sau đó đem điện thoại ném ra ngoài cửa sổ, vừa định khởi động chân ga, trên mặt hắn lại hiện ra một trận lòng chua xót và cảm giác mất mát, mở cửa xe, lại thật cẩn thận đem điện thoại nhặt lên, nhưng mà nhặt lên hắn lại trầm mặc , hô hấp đã trở nên không đều, lại gắt gao nhìn chằm chằm điện thoại trong tay, trong ánh mắt đã lan tràn ra tơ máu, ước chừng qua 5 phút, hắn cắn chặt hàm răng, ôn nhu trong ánh mắt đã chuyển thành không kiên định, từ cửa sổ, hắn đan cánh tay dùng sức vung lên, đem điện thoại ném đi ra ngoài thật xa.

Sau đó đạp chân ga, xe chậm rãi thúc đẩy, hắn lấy điện thoại mình ra, bát thông dãy số Niếp Ngân ...

Trong bệnh viện giống như hòa bình, không có chỗ nào khác, chính là một cô bác sĩ mặc áo trắng dài Lãnh Tang Thanh thường xuyên không tự giác mà lưu ý.

Hôm nay cũng như thế, khi vừa mới tiếp bệnh nhân xong, bàn tay Lãnh Tang Thanh nâng khuôn mặt nhỏ lên, nhìn về phía bên ngoài, theo bản năng ánh mắt lại một lần nữa nhìn cái vị trí của người ngồi trên ghế dài kia, tuy có rất nhiều cành khô, nhưng vừa vặn có một khe hở, vẫn đủ để cô ở trong phòng nhìn thấy đầy đủ người kia.

https://thuviensach.vn

Lúc này ở trên có một người ngồi, dáng người đó khôi ngô, to lớn, thon dài, bệnh nhân kia đang kéo cánh tay cơ bắt lên, làn da màu đồng dưới ánh mặt trời có vẻ khỏe mạnh, gió nhẹ thổi qua sợi tóc hắn, làm cho hắn hết sức nhẹ nhàng khoan khoái, một người hắn lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, tựa hồ có chút suy nghĩ.

Lãnh Tang Thanh tâm "Lộp bộp" một chút, xác thực, cái thân ảnh kia, có cảm giác rất giống hắn, điều này làm cho tim Lãnh Tang Thanh đập đột nhiên đập tăng tốc, tim đập tăng tốc đập cũng không hoãn lại, trên mặt biểu hiện trên khuôn mặt cô càng ngày càng kích động.

"Niếp Tích!" Cô đứng mạnh lên, bên trong hai mắt có chút kinh ngạc cùng khó hiểu.

Buông xuống mọi chuyện, cô chạy nhanh ra khỏi ngoài cửa lớn bệnh viện, vội vàng chạy tới chỗ cành cây khô kia, dừng lại, hai tay giúp đỡ thắt lưng, thở hồng hộc nhìn người ngồi trên ghế dài này, quả nhiên là Niếp Tích.

"Anh... Anh làm sao vậy? Bị bệnh sao?" Lãnh Tang Thanh lớn tiếng hỏi, tựa hồ đã quên chuyện hai người cãi nhau lần trước, tuy mấy ngày nay cô cũng cũng có chút khó khăn.

Niếp Tích nhìn thấy cô đến, đáy mắt hiện lên một tia đắc ý, nhưng lập tức lại ẩn trở về, vui sướng nhìn Lãnh Tang Thanh, đứng nhanh dậy, còn không đứng vững, hắn lại biểu tình thống khổ lên mặt, một bàn tay ấn ngực, thân thể mất đi trọng tâm, lại đổ xuống dài ghế.

Nhìn thấy Niếp Tích như vậy, Lãnh Tang Thanh nhanh đỡ hắn, khuôn mặt trắng nhỏ hồng lên tràn ngập khẩn trương, giọng gấp gáp hỏi: "Anh rốt cuộc làm sao vậy? Có đau tim không? Anh vào từ lúc nào? Sao không nói cho tôi biết?"

https://thuviensach.vn

Niếp Tích miễn cưỡng cười cười, chống thân mình ngồi dậy, sau đó lấy ra một lọ thuốc, cho vào miệng mấy viên, một lát sau, tựa hồ tốt lên.

Lãnh Tang Thanh chú ý đến thuốc của hắn, quả nhiên là thuốc trị tim, điều này làm cho cô càng thêm sốt ruột .

Niếp Tích chậm rãi quay đầu nhìn Lãnh Tang Thanh, bên trong hai mắt hiện ra nhè nhẹ bi ai thống khổ, tiếng khàn khàn nói: "Cảnh sát phát hiện hài cốt anh trai, đi xem xét, chính là anh ấy ."

https://thuviensach.vn

Chương 121: Niếp Tích tiến công

Vào thu thời tiết sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, ánh nắng buổi chiều cho dù thực sung túc, nhưng độ ấm vẫn rất thấp.

Niếp Tích chỉ mặc một chiếc áo bệnh nhân đơn bạc, ngồi ở trên ghế trong khu vườn, gió lạnh từ từ thổi vào người hắn, hắn lại cảm thấy lạnh, trên thân thể lạnh, không chút ảnh hưởng đến trong suy nghĩ "Lạnh" của hắn .

"Lạnh" lại đến.
(Lạnh này là lạnh tâm ấy, âm mưu thủ đoạn)

Niếp Tích dùng khóe mắt nhìn Lãnh Tang Thanh đã đến, trong lòng trào ra một tia đắc ý, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, vẫn lẳng lặng ngồi ở dài ghế như cũ.

Một tiếng bước chân vang lên, Lãnh Tang Thanh đỡ thắt lưng, miệng thở phì phò, đứng ở trước mặt Niếp Tích, nhận ra Niếp Tích, một đôi mắt đẹp tràn ngập kinh ngạc cùng khó hiểu.

Trên mặt Niếp Tích thì suy yếu và hưng phấn, đứng nhanh dậy, nhưng vừa đứng được một nửa lại ngồi phịch xuống, tỏ ra rất thống khổ, một bàn tay ôm ngực.

" Rốt cuộc anh làm sao vậy? Đau tim không? Anh vào khi nào? Sao không cho tôi biết?" Lãnh Tang Thanh chạy nhanh đỡ Niếp Tích, lo lắng hỏi.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích ôn nhu cười cười, cười thực miễn cưỡng, có chút bất đắc dĩ lại tràn ngập thâm tình nhìn Lãnh Tang Thanh, nhẹ nhàng mà thở dài: " Không phải em nói không muốn gặp lại tôi sao, ha ha, tôi sợ em không vui, cho nên vốn không có gọi cho em."

Nói xong, hắn chống thân ngồi dậy, từ trong người lấy ra một lọ thuốc bỏ mấy viên vào miệng, Lãnh Tang Thanh liếc mắt một cái liền nhận ra cái lọ kia là thuốc trị tim.

Nghe Niếp Tích nói, Lãnh Tang Thanh trầm mặc xuống, xác thực, vài hôm trước, cô còn tuyệt tình nói với Niếp Tích là sẽ không gặp lại nữa , Niếp Tích thực nghe lời, đi vào bệnh viện không có nói cho cô biết, mà hôm nay cô lại chủ động chạy tới bên hắn.

Nhưng Lãnh Tang Thanh không có xoay người rời đi, so với lời trong miệng, xem ra người trước mắt này ở trong lòng cô rất quan trọng.

"Anh bị bệnh tim sao? Vì sao lại đột nhiên như vậy?" Tuy rằng cảm xúc có chút khẩn cấp, nhưng hai mắt Lãnh Tang Thanh vẫn lộ ra thân thiết quan tâm.

Bị Lãnh Tang Thanh hỏi, Niếp Tích yên lặng cúi đầu, một loại thương cảm không thoải mái quanh quẩn ở toàn thân hắn, hai người trầm mặc một hồi, Niếp Tích thấp giọng nói: "Mấy ngày hôm trước, anh nhận được một tin xấu, tuy rằng ở hiện tại không có ảnh hưởng gì, nhưng sau khi nghe xong anh cảm thấy rất đau, hôm nay đau không thể chịu đựng được, cho nên đi vào bệnh viện."

Lãnh Tang Thanh sửng sốt, tuy cô cũng không biết là chuyện gì, nhưng một loại cảm giác không tốt vẫn bừng lên, cô gấp giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

https://thuviensach.vn

Niếp Tích chậm rãi quay đầu nhìn Lãnh Tang Thanh, hai mắt biểu lộ nhè nhẹ bi thống, tiếng nói khàn khàn: "Cảnh sát phát hiện hài cốt đại ca, xét nhiệm, chính là anh ấy ."

"A!" Lãnh Tang Thanh hoảng sợ, tuy cô đã sớm chuẩn bị tinh thần, nhưng nghe tin này xong, lòng của cô vẫn phản ứng có chút run rẩy.

Niếp Tích thấp mắt, hết sức chăm chú quan sát phản ứng Lãnh Tang Thanh, Lãnh Tang Thanh cũng không khóc, nhưng trên mặt cũng không nên khóc vì nó như trò hề, cô ngồi thẳng xuống ghế dài, con ngươi khô cạn thấy rõ tơ máu hồng một chút một chút lan tràn, ánh mắt mờ mịt nhìn xuống mặt đất, một bàn tay đỡ bắt lấy tay, mặc dù hơi thở không nhanh, nhưng rất sâu.

Đúng vậy, ngay tại lúc cô phát hiện không biết là ai lén lút đem chiếc áo dài này đổi đi nhưng cũng là màu trắng, cô còn tưởng thượng đế an bài, duyên phận hai người còn không có phải xa nhau, còn ngây thơ ảo tưởng đợi người nào đó trong một mùa hoa anh đào sáng lạn, thân ảnh Niếp Ngân còn sẽ xuất hiện tại trên chiếc ghế dài, cùng giống như tư thế trước đây, và giống khuôn mặt trước kia...

Nghĩ đến đây, Lãnh Tang Thanh tự giễu cười khổ một chút, chính ra ở tuổi này cô không nên ưu sầu, cô cảm thấy thượng đế tựa hồ còn không có buông tha cô muốn tra tấn cô, hiện tại cho dù là ảo tưởng của cô, thượng đế cũng không muốn lưu lại hoàn toàn dẫm nát.

Niếp Tích thấy Lãnh Tang Thanh như vậy, trong lòng hiện lên một trận đau đớn, tuy nhìn là tươi cười, không phải nước mắt, nhưng hắn có thể cảm thấy rõ được biểu cảm hiện tại với khóc còn tuyệt vọng hơn, hắn không nghĩ tới Lãnh Tang Thanh sẽ như vậy, cho nên sắp xếp mọi chuyện tiến hành từng bước, hắn cắn chặt răng, tràn ngập kiên định nhìn Lãnh Tang Thanh, hắn tin tưởng vững chắc mình có thể cho Lãnh Tang Thanh một hạnh phúc lớn nhất, cho dù là lừa gạt.

https://thuviensach.vn

"A!" Niếp Tích thống khổ rên rỉ một tiếng, hai tay đè nhanh trước ngực, từ trên ghế dài ngã xuống mặt đất, hành động này cũng phá vỡ suy nghĩ của Lãnh Tang Thanh.

"A! Làm sao vậy? Lại bắt đầu đau sao?" Lãnh Tang Thanh chạy nhanh đến bên người hắn, ở trong túi hắn tìm thuốc.

Lại đổ ra bỏ vào miệng Niếp Tích, hơi một lúc lâu sau, Niếp Tích dần dần tốt trở lại, ngồi dưới đất, mồm mở to thở hổn hển, thâm tình nhìn Lãnh Tang Thanh: "Cám... Cám ơn..."

Lãnh Tang Thanh cũng không có lưu ý đến ánh mắt hắn, vội vàng nói: "Mức đau rất mạnh, hẳn là thực nghiêm trọng , bác sĩ nào xem cho anh? Anh lại theo tôi đi vào kiểm tra thật tốt một chút đi."

Niếp Tích khoát tay , ẩn tình cười cười: "Không có việc gì, chỉ khi anh nhớ tới đại ca, tâm sẽ đặc biệt đau, những lúc khác hoàn toàn tốt."

Trong mắt Lãnh Tang Thanh lại hiện lên một tia đau khổ, mỗi lần nhớ tới Niếp Ngân, trong lòng sẽ đau làm sao chỉ có một mình Niếp Tích, cô dùng sức nâng Niếp Tích lên, thản nhiên nói một câu: "Chúng ta trở về đi, anh mặc ít như vậy, sẽ lạnh ."

Niếp Tích tay khoát lên trên vai Lãnh Tang Thanh, thân thể dựa vào cô, tuy rằng bệnh viện có chút mùi độc hại, nhưng không có ảnh hưởng đến mùi thơm trên thân thể Lãnh Tang Thanh, mùi thơm truyền vào xoang mũi Niếp Tích, làm cho tâm hắn cảm thấy từng đợt tê dại, hắn cố ý dựa vào thân thể Lãnh Tang Thanh càng thêm gần sát một chút, cảm thụ độ ấm của cô, Niếp Tích cảm thấy mỗi một tế bào trên người mình đều nhảy lên.

"Thanh Nhi..." Niếp Tích thấp giọng kêu lên.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh cũng không có nói gì, hiển tình của cô vẫn đắm chìm ở bên trong nhớ Niếp Ngân như cũ, căn bản không có lưu ý đến người bên cạnh, chỉ máy móc đưa Niếp Tích đi về phòng bệnh.

"Thanh Nhi!" Niếp Tích lớn tiếng thêm, thanh âm cũng nghiêm túc rất nhiều.

"A?" Lãnh Tang Thanh đột nhiên phản ứng lại: "Chuyện gì?"

Nhìn cô như vậy, xoang mũi Niếp Tích nổi lên một trận dấm chua, tiếp theo phải chính thức yêu cầu cô: "Đem anh chuyển tới phòng của em đi, như vậy anh cũng sẽ yên tâm một chút, hơn nữa lần sau, anh hy vọng em có thể mỗi ngày giúp anh."

"Ừ... Tốt..." Lãnh Tang Thanh trả lời không yên lòng, có lẽ cô nghe thấy lời nói của Niếp Tích, có lẽ căn bản không nghe được, trong đầu cô đang suy nghĩ, nên nghe cũng không xong.

Hai người, chậm rãi đi tới cửa lớn bệnh viện...

https://thuviensach.vn

Chương 122: Tranh thủ đồng tình

Đối với bệnh viện này, đối với phòng bệnh này, Niếp Tích sớm đã rõ như lòng bàn tay , dù sao từng có một thời gian ở đó rất lâu , ban ngày hắn đều ở trong này, khi đó hắn là chăm sóc bệnh nhân, mà lúc này chính hắn thành lại bệnh nhân, tuy đến tột cùng có phải thật sự bị bệnh hay không đã không còn quan trọng.

Buổi sáng, Lãnh Tang Thanh thường bề bộn rất nhiều việc, sứt đầu mẻ trán, buổi sáng vội vàng đưa điểm tâm cho Niếp Tích, lại vội vàng chạy về văn phòng .

Tuy rằng nó là do Lãnh Tang Thanh mua ở bên ngoài, không phải tự tay làm, nhưng Niếp Tích vẫn ăn rất ngon, nhấm nháp từng miếng một , không lập tức ăn hết, một hương vị hạnh phúc nổi lên, nhưng loại hạnh phúc này chỉ là giả, trong lòng Niếp Tích hiểu rất rõ.

Cửa sổ sát đất phòng bệnh tựa hồ đối bệnh nhân nào cũng có ma lực, lúc trước mỗi ngày Lãnh Tang Thanh cứ thích đứng ở trước cửa sổ, nay Niếp Tích cũng giống như vậy, ăn xong bữa sáng, theo bản năng hắn đi tới phía trước cửa sổ, lạnh nhạt nhìn trời phương xa , trong đầu bốc lên suy tư.

Trong khoảng thời gian này, mỗi khi chỉ còn một mình hắn, đáy lòng lại có một chút cảm giác áy náy.

"Đại ca giết chết cha mẹ Thanh Nhi, cho nên hai người bọn họ căn bản không có khả năng ở bên nhau, mà hiện tại hắn rất thuận lợi để xử lý tình

https://thuviensach.vn

cảm khúc mắc của ba người..." Thời khắc này trong lòng lại giải thích hành động của hắn như vậy.

Hơn nữa hắn cực đoan cho rằng, trong lòng Lãnh Tang Thanh chỉ yêu mình , bởi vì là cô gặp mặt mình trước, hắn lấy cái cớ đó, cho dù một thời gian sau, Thanh Nhi gặp là đại ca, nhưng lúc đó Thanh Nhi vẫn tưởng đại ca là mình, lúc trước nhất định là Thanh Nhi vừa lúc nhìn thấy hắn bị chôn xuống, nếu không cũng sẽ không tiếp xúc với đại ca quá nhiều...

Trời ơi tôi bức xúc muốn quẳng thằng này đi quá. Ảo tưởng >.<

Nghĩ đến đây, hắn hưng phấn mà lấy tay đặt lên thủy tinh, năm ngón tay gấp khúc, móng tay cùng thủy tinh ma sát thành tiếng, đâm thẳng màng tai.

"Cốc cốc cốp!" Phía sau truyền tới tiếng đập cửa nhẹ nhàng, Lãnh Tang Thanh đẩy cửa ra đi đến, cô cầm trong tay cái điện tâm đồ, tràn ngập nghi hoặc lại nhìn.

"Thanh Nhi!" Niếp Tích chạy nhanh nghênh đón.

"Thế nào ? Có đau nhiều không?" Lãnh Tang Thanh bình tĩnh hỏi, trong giọng nói đã không còn ỷ lại như ngày trước, đã hoàn toàn biến thành một bằng hữu ân cần thăm hỏi.

Niếp Tích có thể cảm giác được cô cố ý tạo khoảng cách giữa hai người, trong lòng hắn hiện lên một tia táo ý không hiểu nổi.

"Đã không còn, nhưng mà vẫn khó chịu." Niếp Tích bình tĩnh trả lời .

Theo bản năng Lãnh Tang Thanh nâng tay lên, muốn xem thử nhiệt độ cơ thể Niếp Tích, nhưng tay vừa mới chạm vào cái trán, cô lại đột nhiên

https://thuviensach.vn

giống như ý thức được cái gì, thu tay trở về, sau đó lấy nhiệt kế đưa cho Niếp Tích.

"Thử nhiệt độ đi." Tuy rằng nhìn như không có việc gì, nhưng cô vẫn có điểm kích động.

Niếp Tích đã nhìn ra cái cố ý của cô, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm lấy nhiệt kế, để vào miệng, hai con mắt nhìn chằm chằm Lãnh Tang Thanh.

"Theo như điện tâm đồ, thì các chỉ tiêu hoàn toàn bình thường, chỉ sợ bệnh viện này rất khó tìm thấy bệnh như anh, về tim nếu không phải lúc lên cơn đau thì rất khó tìm ra nguyên nhân." Lãnh Tang Thanh nghiêm túc nói, rất khó tưởng tượng đến cô lại có bộ dạng này .

Niếp Tích tập trung tinh thần nghe, miệng ngậm nhiệt kế, không mở miệng. "Như vậy đi, tôi giới thiệu một bệnh viện Mỹ, nơi đó có một thầy của tôi, người ấy hẳn sẽ tìm ra nguyên nhân bệnh của anh, ở phương diện này người ấy được cho là chuyên gia tiền ngũ thế giới." Lãnh Tang Thanh nói tiếp.

Vừa dứt lời, Niếp Tích rút nhiệt kế ở miệng ra, nhìn Lãnh Tang Thanh: "Em tính đưa tôi chuyển viện?"

Lãnh Tang Thanh bị hắn làm cho hoảng sợ, kinh ngạc nhìn Niếp Tích, vừa muốn mở miệng, Niếp Tích nói tiếp: "Tôi không đồng ý!"

"Vì sao không đồng ý? Bệnh tim rất nghiêm trọng, không trị liệu kịp thời có thể chết người!" Lãnh Tang Thanh cũng nói gấp, ngữ khí nghiêm khắc đối với Niếp Tích.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích lập tức chạy tới trước mặt Lãnh Tang Thanh, khoảng cách rất gần, ngực không đến ba thước, hai hàng lông mày hắn nhăn nhanh, gắt gao nhìn chằm chằm hai mắt Lãnh Tang Thanh: "Cô lo lắng cho tôi?"

Lãnh Tang Thanh lại cả kinh, vội vàng lui lại hai bước, chỉnh lại cảm xúc: "Anh... Đừng nghĩ nhiều, chỉ là... Chỉ là quan tâm của tình bạn thôi."

Niếp Tích giương mắt nhìn cảm xúc Lãnh Tang Thanh một chút, cảm giác mình hơi nóng vội , ngay sau đó hai tay ôm ngực, quỳ gối xuống đất, thống khổ rên rỉ.

"Thuốc đâu? Ở nơi nào?" Nhìn hắn như vậy, Lãnh Tang Thanh lại hoảng lên. Niếp Tích chỉ chỉ đầu giường, toàn thân phát run, vẫn thống khổ như cũ.

Lãnh Tang Thanh chạy nhanh lấy thuốc, bỏ vào trong miệng hắn, càng thêm lo lắng nói: "Hiện tại anh đã nghiêm trọng như vậy! Không được cự tuyệt !"

Sau một lát, Niếp Tích hoãn lại, hắn dồn dập hô hấp , suy yếu thở dài: "Chỉ là anh nghĩ đến đại ca , mỗi lần nhớ tới anh ấy, tâm của anh đều đau sống không bằng chết, anh nhìn thấy đại ca ở dưới bóng tối, đang triệu hồi anh. Kỳ thật đến nước Mỹ trị bệnh thì có hiệu quả gì chứ? Nguyên nhân bệnh là cái gì, em và anh đều hiểu ra, trừ phi có một loại thuốc có thể làm cho anh hoàn toàn quên đại ca. Anh đã mất đi cha, mất đi đại ca, chỉ còn lại một mình anh, cũng tốt, em chuyển tôi đến Mỹ đi thôi, như vậy em cũng có thể thực hiện được lời nói trước kia, vĩnh viễn không hề gặp anh, dù sao anh nhất định độc thân, sống hay chết và bất luận kẻ nào cũng không còn cũng được ."

"A... Nói như vậy... Hiện tại đừng nói tới nó ." Lãnh Tang Thanh rơi vào đường cùng phủ định lời nói của mình, đồng thời cô cũng do dự , cô thật sự

https://thuviensach.vn

thật không ngờ tin tức hài cốt của Niếp Ngân lại đả kích mạnh đến Niếp Tích như vậy, hai người đã mất hết hy vọng, cô cũng không biết nên chuyển Niếp Tích đễn Mỹ hay không, có phải nếu để hắn ở lại chăm sóc sẽ đỡ đi hay không?

Ghé mắt nhìn Lãnh Tang Thanh đang suy tư, trong mắt Niếp Tích khôi phục lại một chút bình tĩnh.

Lúc này, tiếng đập cửa lại vang lên, Niếp Thâm đẩy cửa ra đi vào, một cỗ hàn khí lớn đi vào trong phòng bệnh, làm phá võ không khí hai người .

Lãnh Tang Thanh trừng lớn hai tròng mắt, trong nháy mắt nhìn Niếp Thâm, vươn tay chỉ vào hắn: "Anh... Anh không phải là người kia chứ?"

Niếp Thâm mỉm cười nhìn Lãnh Tang Thanh, hai con mắt đẹp thành một đường: "Là tôi, đã lâu không gặp, tên của tôi là Niếp Thâm."

Lãnh Tang Thanh cảm thấy hắn cười như ánh mặt trời, nhưng mà là dương quan của bắc cực, sau sống của cô nổi lên từng trận rét run.

"Không quấy rầy hai người, lúc nghỉ trưa tôi lại qua." Đơn giản nói vài câu, Lãnh Tang Thanh rời phòng bệnh.

Xác nhận Lãnh Tang Thanh đã đi, Niếp Tích quay đầu lại nhìn Niếp Thâm, trên mặt hiện lên một tia cười xấu xa, nhưng mạt cười xấu xa này đã bất đồng với nụ cười xấu xa của ngày xưa.

https://thuviensach.vn

Chương 123: Phát hiện

Sau khi Lãnh Tang Thanh rời đi, trong phòng chỉ còn hai người đàn ông.

Niếp Tích để cửa phòng bệnh khe khép hở, nhìn thấy Lãnh Tang Thanh đi vào thang máy, quay đầu, khóe miệng hiện lên một nụ cười xấu xa, nhưng nó khác với nụ cười xấu xa của ngày xưa, nhìn qua làm cho người ta kinh sợ.

Niếp Thâm vẫn híp mắt cười như cũ, nhưng nhìn thấy biểu hiện trên mặt Niếp Tích, trong mắt hắn hiện lên một phần suy tư.

"Vì sao muốn vào bệnh viện này? Vài năm nay nghe hương vị độc thủy, nghe đến nghiện sao?" Niếp Thâm nói trước một câu râu ria, thực rõ ràng mục đích này nhưng vẫn thử tâm tư Niếp Tích.

"Biết rõ còn cố hỏi." Niếp Tích thực không kiên nhẫn trả lời , nhưng cũng không có địch ý, hỏi tiếp: " Làm sao cậu có thể tới nơi này?"

"Suy nghĩ là có thể hiểu ý của anh." Niếp Thâm trả lời đơn giản, nói thẳng chủ đề.

"Ý nghĩ của tôi?" Đuôi lông mày Niếp Tích nhướm lên, gắt gao nhìn chằm chằm hai mắt Niếp Thâm, lại họa xuất quỷ dị cười xấu xa, bình tĩnh nói: "Ý nghĩ của tôi ở trong điện thoại không phải đã nói rất rõ sao?"

https://thuviensach.vn

Niếp Thâm gãi gãi đầu, khóe mắt hạ xuống, hai bên mi hơi hơi nhướm lên, khuôn mặt này là hắn theo Niếp Tích quen biết đến bây giờ, trừ bỏ mỉm cười, thì muốn gặp một khuôn mặt biểu tình khác của hắn là rất khó, đại đa số bình thường, ngũ quan hắn đều như được khắc trên mặt, cũng không động một chút.

"Anh tính trở về Niếp môn?" Suy tư sau một lát, Niếp Thâm khôi phục nụ cười kia, không nhanh không vội nói, đồng tử thâm màu xám ở chỗ sâu trong kia, vĩnh viễn làm cho người ta đoán không ra đang nghĩ gì.

Niếp Tích đứng ở cửa sổ, ánh mắt nhìn về phương xa, cười lạnh một tiếng: "Đây là nguyện vọng của cha, cha vẫn muốn đem những hỗn độn không chịu nổi của Niếp môn quản lí thật tốt, tôi thân là con, phải hoàn thành tâm nguyên của cha còn tiếc nuối trên đời, cũng có thể sớm làm như vậy, chẳng qua ba năm nay luôn xử lý một ít chuyện tư, không có tinh lực quản tới, bất quá tôi nghĩ hiện giờ tôi đã chuẩn bị tốt ."

"Anh thật sự là nghĩ như vậy sao?" Niếp Thâm nhìn thẳng Niếp Tích, ánh mắt không có rời hắn.

Niếp Tích chậm rãi xoay người, hai mắt nâng lên, đối diện ánh mắt Niếp Thâm, không có ý tránh né: "Đương nhiên là thật , như vậy cũng không uổng trong khoảng thời gian này cậu làm bạn với tôi, hai anh em chúng ta liên thủ, hẳn là không có chuyện gì làm không được ."

Mặt Niếp Thâm không chút thay đổi, cùng Niếp Tích đối diện , hai người trầm mặc một lát.

"Sao? Cậu không tin được tôi? Tôi đã nhận lời luôn ở bên cậu giựt giây." Niếp Tích mở miệng trước, đánh vỡ suy nghĩ quay cuồng trong đầu.

https://thuviensach.vn

"Tuyệt đối sẽ không! Thật cao hứng anh có thể trở về, hiện tại Niếp môn thành thế này ai cũng không muốn, anh em gia tộc chúng ta vốn không nên tan rã, anh trở về sẽ có hơn một phần lực, tôi tin tưởng tất cả sẽ càng ngày càng tốt ." Niếp Thâm lắc lắc đầu, nhưng bên trong ánh mắt càng thêm thâm thúy .

Trong lúc đó quan hệ của hai người tựa hồ đột nhiên tốt lên rất nhiều, nhưng loại đột nhiên tăng mạnh này, làm cho trong lòng Niếp Thâm nghi ngờ lớn, bất quá cũng không có tạo thành ảnh hưởng lớn trong lòng hắn.

"Trước đó, tôi hy vọng cậu có thể giúp tôi một chuyện." Niếp Tích vòng vo nói.

"A? Còn có chuyện gì là tôi có thể làm được, anh lại làm không được?" Niếp Thâm tựa hồ cảm thấy thật hứng thú hỏi.

Niếp Tích dừng một chút, trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng đôi mắt phá lệ lóe lên, nhìn nhìn không gian ngoài cửa sổ, lại chạy đi nhìn ra xa xa, quay đầu lại nói với Niếp Thâm: "Giúp tôi lấy danh nghĩa của cậu mua bệnh viện này, sau đó hủy bỏ viên công nhà trọ."

Nói xong, hắn châm một chi xì gà, hít sâu một ngụm, sương khói bốc lên chặn ánh mắt hắn.

"Không hơn?" Niếp Thâm xác định một chút, nhưng cũng không có hỏi vì sao phải làm việc này.

Niếp Tích suy nghĩ một chút, nói tiếp: "Đem bốn phía bệnh viện này trong 40 phút hủy phòng thuê, tất cả phòng thuê hủy hết, cậu cứ xử lý tùy tiện, chỉ cần không còn phòng thuê là tốt."

https://thuviensach.vn

Niếp Thâm thực đoán được rõ ý đồ của Niếp Tích, lại cười cười, cũng không nói thêm gì, xoay người đi ra ngoài cửa.

Đẩy cửa ra, hắn ngừng một chút, quay đầu lại nhìn nhìn Niếp Tích, thử tính hỏi một câu: "Hôm nay, anh tựa hồ không giống thường ngày."

Niếp Tích đang nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu cũng không có quay lại, thản nhiên nói: "Thời tiết không phải cũng có lúc chuyển biến sao?"

Niếp Thâm không có nói nữa, đi ra ngoài cửa, lúc đi đến đại sảnh lầu một, hắn lấy điện thoại ra.

"Điều tra cho tôi Niếp Tích đi tới chỗ nào, gặp qua người nào."

Mặt trời chói chiếu vào đầu, làm chỗ ngồi nóng bỏng, tuy có rừng cây lớn, bốn phía lại đều là hải dương, nhưng độ ấm trên đảo vẫn giống như ở lò vi sóng.

Trong rừng, nhóm sát thủ đang bắt chước thực chiến huấn luyện, nội dung huấn luyện đưa ra là ở trong rừng này tìm người, cũng tận khả năng đánh tới người đó.

Tuy bọn họ tẫn hết năng lực của mình, dùng ý thức cứng cỏi, nhưng không ai cho rằng thật sự có thể hoàn thành cái nhiệm vụ này, vì mục tiêu là chủ thượng đại nhân của bọn họ, Niếp Ngân.

Hai mươi sát thủ đã tìm ước chừng khoảng 5 giờ, lại vẫn không có phát hiện tung tích Niếp Ngân như cũ, mà đến bây giờ thôi, ban đầu có hai mươi người mà giờ chỉ còn sáu người, còn lại đều đã bị Niếp Ngân âm thầm bắt giết chết, bị trục xuất.

https://thuviensach.vn

Còn lại sáu người kia không dám lại tản ra , chặt chẽ ở cùng nhau, ở một chỗ một chỗ tìm kiếm , mà Niếp Ngân ẩn vào trong một góc, có chút không chịu thua kém âm thầm quan sát mỗi người.

Lại qua một thời gian, Niếp Ngân càng ngày càng bực mình mãnh liệt , đơn giản là lộ thân phận của mình, sáu cái người kia nhìn thấy mục tiêu, cùng nhau vọt lên, mà không đến 3 phút, tất cả đều bị Niếp Ngân đánh ngã trên mặt đất, người người mặt mũi bầm dập, thống khổ rên rỉ .

Huấn luyện chấm dứt, toàn bộ không qua.

Niếp Ngân thực không kiên nhẫn đi về phòng mình, tất cả mọi người im lặng , không dám nhiều lời, mọi người đều thực cảm giác rõ tâm tình của chủ thượng mấy ngày nay đều không tốt.

Ở trong phòng tắm nước chảy vào thân thể, bọt nước từ trên da thịt hắn chảy xuống, cổ màu đồng, góc cạnh rõ ràng, to lớn thon dài, còn có cái lưng tam kia có một vết thương vô cùng sâu, đây là vết thương ba năm đó do nổ mạnh nên bị lưu lại trên người hắn.

Ra phòng tắm, hạ nhân đã cung kính chờ, cầm trong tay một phần tư liệu, nhìn thấy chủ thượng đại nhân đi ra, chạy nhanh đem tư liệu đưa đến trước mặt hắn.

"Đây là cái gì? Không quan trọng thì bỏ đi." Niếp Ngân cũng không có ý muốn xem tư liệu.

"Ách... Là người liên lạc truyền tin đến vì nhiệm vụ." Hạ nhân cũng biết tâm tình của Niếp Ngân, cho nên nói chuyện thật cẩn thận.

"Lấy đi! Các người tự mình xử lý." Niếp Ngân cự tuyệt .

https://thuviensach.vn

"Chủ thượng đại nhân, người này có vẻ đặc thù, tôi cảm thấy ngài vẫn nên tự mình xem thì tốt hơn." Hạ nhân tuy khó có thể mở miệng, nhưng vẫn là kiên trì nói.

Niếp Ngân không nói gì, dùng khăn chà lau tóc, hạ nhân thực hiểu rõ ý chủ thượng đại nhân mình, mở tư liệu ra nói: "Mục tiêu tên là Niếp Thâm, đây là ảnh chụp của hắn ta...

https://thuviensach.vn

Chương 124: Thủ đoạn

Hôm nay trời không âm u .

Trong bệnh viện vẫn giống như xưa, bận tối mày tối mặt, chỉ có không khí có chút không đúng, mỗi một mặt người y tế đều không sáng, tựa như thời tiết hôm nay.

Giữa trưa, Lãnh Tang Thanh mua cơm tới phòng bệnh Niếp Tích, trong khoảng thời gian này tới nay, tất cả mọi thứ Lãnh Tang Thanh đều chăm sóc Niếp Tích, mặc kệ là xuất phát từ nguyên nhân gì, ít nhất lúc trước Lãnh Tang Thanh nằm viện, Niếp Tích đã chăm sóc cô rất nhiều .

Tất cả đều giống ngày xưa, tiết tấu quen thuộc, quen thuộc đoạn ngắn... Chẳng qua thân phận hai người đổi lại một chút, Lãnh Tang Thanh có chút sợ, cô cố gắng áp chế tính ỷ lại, từ một màn này tương tự, dần dần lại phá vỡ ra, vô luận như thế nào, dù sao nơi này đã để lại cho họ nhiều thói quen.

Niếp Tích đứng sừng sững ở phía trước cửa sổ, có chút suy nghĩ ngắm nhìn xa xa, trong lúc đó ngón tay thon dài kẹp điếu xì gà cao cấp rám nắng , nó toả ra khói trắng, bên trong đầy tàn thuốc, khi xoay người nhìn thấy Lãnh Tang Thanh đến, hắn có vẻ rất cao hứng, ra vẻ miễn cưỡng nở nụ cười.

"Lại hút thuốc? Trong phòng bệnh cấm hút thuốc . Có minh xác số liệu công tác thống kê, bệnh nhân hút thuốc so với bệnh nhân không có chỉ số tử vong là hơn 40%!" Lãnh Tang Thanh nhìn thấy Niếp Tích vẫn không nghe

https://thuviensach.vn

lời cô dặn như cũ, có chút tức giận , cảm giác như một bác sĩ không phải đang nói chuyện cho bệnh nhận nghe mà là lải nhải.

Niếp Tích sẽ không ngại cô phiền, thực nghe lời ném xì gà xuống, thực bất đắc dĩ nhìn Lãnh Tang Thanh, nhún vai.

Lãnh Tang Thanh nhìn thoáng qua Niếp Tích, cảm giác hắn so với trước kia càng thêm tiều tụy, ít nhất cô cho rằng như vậy, sau đó mang đồ ăn xếp lên bàn, Niếp Tích một phần, cô một phần, thực phân biệt rõ ràng.

Loại thức ăn bán ở bên ngoài này làm Niếp Tích muốn ói, nhưng không có biểu hiện ra ngoài, vẫn thử hỏi một câu: "Thanh Nhi, em sẽ không làm đồ ăn sao?"

Lãnh Tang Thanh ngẩn ra, chậm rãi cúi đầu, một đôi mắt dần dần thâm thúy, lại lâm vào trầm tư.

Cô lại nghĩ tới người kia, người duy nhất nhấm nháp đồ ăn do cô làm chính là Niếp Ngân, tuy rằng cô không muốn làm đồ ăn, nhưng vẫn là chuyên môn hạng nhất, nhưng cái người Niếp Ngân duy nhất kia không còn, cô không muốn duy nhất đó mất đi, cho nên cô sẽ không làm đồ ăn cho ai khác.

Ngẩng đầu nhìn Niếp Tích, cô nghĩ đem việc này nói cho hắn, nhưng chỉ cần hắn nghĩ tới đại ca, tim sẽ đau, cho nên không nói chuyện này, chính là nhẹ nhàng mà mói một tiếng: "Về sau có cơ hội, tôi sẽ học ."

Niếp Tích cũng phát hiện trong ánh mắt cô có suy nghĩ, nhưng cũng không có nói gì, trong lòng hắn không hiểu sao có chút bức mình nổi lên.

"Hôm nay mọi người trong bệnh viện làm sao vậy? Nhìn qua so với thường ngày không giống nhau, có vẻ lòng em rất khỏe." Niếp Tích hỏi,

https://thuviensach.vn

chuyển đề tài, đánh gãy ý đồ suy tư của Lãnh Tang Thanh.

"Hazzz...!" Chỉ thấy Lãnh Tang Thanh thở dài một tiếng, trên mặt cũng không có bi thống, chỉ là có nhiều tiếc hận.

Cô buông đồ ăn xuống, hình như nhất thời không muốn ăn, sâu kín nói: "Đêm qua, viện trưởng bệnh viện này gặp tai nạn, vẫn cấp cứu tới rạng sáng hôm nay, cuối cùng qua đời... Thật sự đáng tiếc!"

"Một viện trưởng qua đời, toàn bộ nhân viên bệnh viện đều âm u, xem ra quan hệ của người đó có vẻ tốt, thực đáng tiếc." Giọng nói Niếp Tích cũng rủ xuống, hắn thực hy vọng việc nhìn thấy Lãnh Tang Thanh có thể quan tâm, như vậy ít nhất cô có thể chậm rãi quên mất một chuyện.

"Cũng không phải như vậy, mọi người xác thực cảm thấy tiếc hận, nhưng càng lo lắng tình huống về sau của bệnh viện này." Lãnh Tang Thanh nói tiếp.

"A?" Niếp Tích có chút khó hiểu nhìn Lãnh Tang Thanh: "Trên thế giới này người có năng lực quản lí mọi chuyện rất nhiều, viện trưởng bệnh viện ngày trước nắm giữ nhiều thứ trong tay."

"Nhưng là người này chính là chủ tịch ban giám đốc, hắn qua đời đối với toàn bộ quyết định sẽ ảnh hưởng tới bệnh viện." Lãnh Tang Thanh có chút lo lắng.

Niếp Tích sửng sốt, cái thìa ăn canh trên miệng ngừng lại, sắc bén ở đáy hai mắt chậm rãi xẹt qua, tựa hồ là đã nhận ra chuyện gì đó.

"Này? Anh làm sao vậy? Lại đau sao?" Lãnh Tang Thanh nhìn thấy phản ứng của Niếp Tích, có chút lo lắng hỏi .

https://thuviensach.vn

Niếp Tích suy nghĩ một hồi, ngẩng đầu, cười đáp lại Lãnh Tang Thanh: "Không sao, không đau..."

Theo sau, hắn buông thìa xuống, cầm lấy khăn tay lau miệng, ở mặt ngoài thực bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt tựa hồ có một chút cấp bách, nói với Lãnh Tang Thanh: "Vừa vặn em cũng chưa ăn, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm trưa đi."

"A? Nhưng mà... Anh..." Lãnh Tang Thanh đối với quyết định đột ngột của Niếp Tích cảm thấy có chút kì lạ không hiểu, dù sao bây giờ Niếp Tích còn là một bệnh nhân.

Như không đợi cô phản ứng lại, Niếp Tích đã nhanh chóng cầm quần áo ở tủ bên mặc vào, cơ ngực bao la hùng vĩ làm màu da xàm nắng theo khỏe, quần bò làm hai chân hắn nhìn dài kinh người.

"Có thể , đi thôi." Niếp Tích một thân lưu loát đứng ở trước mặt Lãnh Tang Thanh, giống ngoại hình, giống dung mạo, trên người hắn luôn có bóng dáng Niếp Ngân anh trai hắn.

"Vì sao đột nhiên muốn ra ngoài ăn?" Lãnh Tang Thanh không nghĩ để hắn rời bệnh viện, bệnh tim của hắn tùy thời có thể phát tác, mỗi hai ngày cô mang đồ ăn đến đều là căn cứ vào bệnh của hắn , ra bên ngoài ăn chỉ sợ nắm chắc không được điểm này.

"Mỗi ngày ăn thứ này, ngẫu nhiên cũng muốn đổi khẩu vị." Niếp Tích ứng phó nói, mặc kệ thế nào, đây cũng coi như nguyên nhân ở trong lòng hắn.

Nói xong, hắn phụ giúp Lãnh Tang Thanh, đi ra ngoài cửa phòng.

https://thuviensach.vn

Đi ra ngoài, Lãnh Tang Thanh cũng không có quên thuốc của Niếp Tích, thuận tay lấy nó.

Trên đường không khí cũng không có tiếng động lớn như ngày xưa, ít người hơn rất nhiều, cửa hàng cũng đóng rất nhiều, tuy rằng Niếp Tích cũng không lưu ý nơi này nhiều, hơn nữa lại nhiều chỗ như vậy, nhưng dù sao nơi này là bệnh viện, hắn đi qua lại cũng nhiều.

Lái xe, mang theo Lãnh Tang Thanh, ở chung quanh bệnh viện đi lại , phạm vi ước khoảng cách càng lớn, nhưng không có nhà ăn tốt.

Niếp Tích đoán được sẽ là như thế này, nhưng không nghĩ tới thực là như vậy, trên đường người của các đại lý cho thuê phòng đều đóng cửa, có ngay cả cửa lớn thủy tinh cũng bị nát.

"Chúng ta rốt cuộc đi ăn ở đâu?" Lãnh Tang Thanh bị dẫn đi một vòng trái một vòng phải, thực không thể lý giải.

"Vào nhà ăn này đi." Niếp Tích để xe ở trước cửa một nhà hàng bít tết, vẫn duy trì bộ dạng không có viện gì như cũ, cười cười với Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh nhìn nhìn nhà hàng này, cảm giác cũng không có gì đặc biệt.

"Em trước xuống xe chờ tôi, tôi tìm chỗ để xe." Niếp Tích vỗ vỗ đầu vai Lãnh Tang Thanh, nhất cử nhất động đều mang theo lại cảm giác yêu thương.

Lãnh Tang Thanh xuống xe, Niếp Tích chậm rãi mang xe xuống chỗ rẽ, sau đó dừng lại, khóe miệng hạ xuống, hai mắt tràn đầy tức giận, lấy điện

https://thuviensach.vn

thoại ra.

https://thuviensach.vn

Chương 125: Bên trong kế hoạch.

Tránh khỏi tầm mắt của Lãnh Tang Thanh, xe để ở chỗ rẽ bên cạnh nhà ăn, trên mặt Niếp Tích rất không cao hứng, hắn cảm thấy việc mình làm tuy có chút ích kỷ, nhưng không tính là tổn hại đến cái gì, nhưng trong quá trình xuất hiện tình huống như vậy, sai lệch yêu cầu ban đầu của hắn và điểm mấu chốt.

Hắn lấy điện thoại ra, gọi cho Niếp Thâm, điện thoại rất nhanh tiếng đáp lại.

"Tích đại ca, có chuyện gì sao?" Cho dù giọng nói Niếp thâm cách điện thoại, nhưng vẫn có có thể cảm giác được cỗ hàn ý kia.

"Là cậu giết ban giám đốc chủ tịch bệnh viện, còn dùng một chút thủ đoạn ác ý bỏ đi rất nhiều phòng thuê đại lý!" Niếp Tích có chút không hài lòng nói.

Trong điện thoại Niếp Thâm cười cười, nhẹ giọng nói: "Ừ, đúng vậy."

"Có phải làm như vậy sao?" Niếp Tích gầm nhẹ một tiếng.

"Như vậy... Có cái gì sai sao? Cái lão già kia gia bảo nó quả như mạng, không chịu bán, cửa hàng xung quanh cũng giống vậy, luôn vụng trộm đào một chút tài nguyên, không chịu bỏ phòng thuê, nói chuyện với một nhà một nhà rất phiền toái, tôi thật chán ghét vì lãng phí thời gian." Ngữ khí Niếp Thâm thực bình thản, giống như không có chuyện gì xảy ra.

"Hừ hừ, cậu thật là bình tĩnh." Niếp Tích cười lạnh một tiếng, không nói gì nữa, trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Niếp Thâm nhìn điện thoại đã bị cắt đứt, có điểm bất đắc dĩ trừng mắt nhìn nó, ánh nắng mặt trời ngoài cửa sổ hắt vào hắn, làn da hắn trắng có vẻ trong suốt, có lẽ làn da kia nổi bật lên vì bờ môi của hắn hồng như máu, lại có vài phần mềm mại, khuôn mặt này lại không ngờ làm nên khí chất hắn, hắn giống như một bá tước trong tòa thành.

https://thuviensach.vn

Rót một ly hồng rượu, hắn phiêu nhiên ngồi xuống ghế, hứng thú mười phần thưởng thức sủng vật, đây là một không gian tường được làm bằng thủy tinh, bên trong diện tích rất lớn, nhánh cây, nham thạch, suối nước, nê sa... Cái gì cần có đều có, chằng chịt, có hứng thú, mấy chục con sói chú ở bên trong nhàn nhã sinh hoạt, loài ăn thịt này, có thể so với người trưởng thành chỉnh khuôn mặt.

Cái m.n không hiểu chỗ này thì bỏ qua nhé, vì khả năng của tôi cũng chỉ có hạn, đại khái tôi vẫn có thể truyền đạt 100% cốt truyện cho m.n.

Lúc này, phòng vang lên tiếng đập cửa, sau khi được cho phép, một quản gia đi đến, trong tay cầm một phong thư.

"Chủ nhân, có người đưa tới một phong thư." Quản gia thật cẩn thận nói.

"Người nào? Giọng nói Niếp Thâm tìm không ra một tia độ ấm.

"Ách... Không rõ ràng lắm, người đó thế nào tôi cũng không nhìn thấy." Quản gia đã sợ tới mức toàn thân mãnh liệt run rẩy , hai đầu gối quỳ đất.

"Gọi người theo dõi hắn sao?" Niếp Thâm không liếc hắn một cái, vẫn hứng thú nhìn cái trang mãn sói chu tường thủy tinh kia.

Quản gia không nói gì, cúi đầu thật thấp, mồ hôi trên trán như nước mưa rơi xuống thảm.

Niếp Thâm cầm lấy phong thư, rất mỏng, mở ra sau bên trong chỉ có một tờ giấy hé ra, trên giấy chỉ có mấy chữ thật to mà ít ỏi --

Có người muốn giết ngươi!

Sau khi xem xong, Niếp Thâm vò nát giấy, đắc ý nở nụ cười.

Phía sau, quản gia đã có một khẩu súng thượng thang, họng nhét vào miệng mình.

Niếp Thâm xoay người chậm rãi đi tới, quản gia nhìn thấy chủ nhân đang cười, cũng không có lập tức động cò súng, tưởng chủ nhân sẽ bỏ qua mình, hai mắt đang nhìn chủ nhân, nhưng Niếp Thâm sát bên người hắn, không có một tia ý tứ dừng lại, lướt qua hắn, trực tiếp đi ra cửa.

"Pàng!" Trong phòng truyền đến một tiếng súng vang.

Cửa thang lầu hai người hầu nghe tiếng thấy đi tới, gặp chủ nhân Niếp Thâm, lại chạy nhanh xoay người thi lễ.

https://thuviensach.vn

Mặt Niếp Thâm không chút thay đổi, hắn đi qua giữa hai người hầu, chỉ thản nhiên nói một tiếng: "A, con nhện."

Lại là một giữa trưa mữa, Lãnh Tang Thanh đem cơm đến phòng bệnh Niếp Tích, nhưng hôm nay cô chỉ mang đến một phần Niếp Tích.

Đi vào phòng bệnh, Lãnh Tang Thanh quá sợ hãi, chỉ thấy được Niếp Tích không chịu nổi dựa vào trong góc, hai mắt sưng đỏ, tay trái cầm một lưỡi dao, cổ tay phải mở ra, trong ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng, rõ ràng là muốn tự sát.

Lãnh Tang Thanh ném cơm trưa xuống đất, vội vàng chạy tới, căn bản không có bận tâm mình có thể bị thương hay không, đoạt lấy con dao trong tay Niếp Tích, chạy đến bên cửa sổ mở cửa sổ ra, quăng ra ngoài cửa sổ thật xa.

Niếp Tích bị vì hành động này của Lãnh Tang Thanh mà làm cho kinh sợ, lập tức từ trong đầu thế giới ùa về sự thật, hồi thần, kinh ngạc nhìn Lãnh Tang Thanh.

"Anh muốn làm gì! Đây là anh muốn làm gì!" Lãnh Tang Thanh đi đến trước mặt Niếp Tích, dùng sức loạng choạng trên đầu vai hắn, lớn tiếng hô, nhìn Niếp Tích như vậy, cô thật sự cảm thấy rất đau lòng, cô thực không biết vì sao bóng dáng Niếp Ngân cứ như bóng ma quanh quẩn bên Niếp Tích, thủy chung không rời đi.

Niếp Tích không nói gì, chỉ thấp mắt, bả đầu tựa vào bả vai Lãnh Tang Thanh, tuy rằng không khóc, nhưng quanh thân lại tản ra một cỗ bi thống mãnh liệt.

Ngược lại Lãnh Tang Thanh lại khóc, cô thực không hy vọng nhìn thấy Niếp Tích như vậy, nâng hai tay lên, muốn an ủi ôm lấy đầu Niếp Tích, nhưng tựa hồ lại cố ý lảng tránh cái gì đó, bỏ hai tay xuống dưới, Niếp Tích không có chút do dự, gắt gao ôm lấy eo nhỏ Lãnh Tang Thanh, trong đầu Lãnh Tang Thanh nhất thời trống rỗng, muốn giãy dụa rời đi, nhưng nhìn hiện tại Niếp Tích như vậy thì không làm gì, mặc cho hắn gắt gao ôm lấy.

Sau một lát, Niếp Tích thở phào một hơi, buông lỏng hai tay ra, đầu cũng nâng lên, thực xấu hổ cười cười, nói khổ một tiếng: "Thật ngại."

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh không nói gì, hiển nhiên đối với hành động ôm ấp này của Niếp Tích cô rất để ý .

Niếp Tích quay đầu nhìn thoáng qua phần cơm kia, chỉ có một phần, cảm thấy có chút kỳ quái, ngữ khí có chút cứng rắn, vội vàng hỏi một tiếng: "Sao... trưa hôm nay không giúp tôi mua cơm sao?"

Lãnh Tang Thanh xoa xoa nước mắt, miễn cưỡng cười cười: "Trong bệnh viện hủy bỏ nhà trọ bác sĩ, xung quanh vài phòng ốc đại lý tất cả đều đóng cửa, giữa trưa tôi tính đi xa chút nữa để thuê phòng."

Nói xong, cô nâng Niếp Tích dậy, đặt hắn ở trên giường.

Nghe xong Lãnh Tang Thanh nói, đáy mắt Niếp Tích hiện lên một tia sáng, nhưng lập tức lại ẩn trở lại, vẻ mặt quan tâm hỏi: "Cần tôi giúp không?"

Lãnh Tang Thanh lắc lắc đầu, vẫn mỉm cười thực đông cứng: "Có thể cho tôi mượn xe của anh một chút được chứ ."

Niếp Tích lấy trong túi quần bộ chìa khóa, đưa cho Lãnh Tang Thanh, mỗi một động tác đều có vẻ thực suy yếu.

"Cám ơn." Lãnh Tang Thanh cầm lấy cái chìa khóa, cố ý nói một tiếng cám ơn, tựa hồ như cố ý đối với Niếp Tích, sau đó cầm cái chìa khóa đi ra phòng bệnh.

Cửa vừa đóng, khuôn mặt Niếp Tích trầm xuống, lại khôi phục bộ dạng bình thường, xoa xoa khóe mắt, chậm rãi đi thong thả đi đến bên giường, mắt nhìn ngoài cửa sổ, tay tùy ý châm một điếu xì gà, hít sâu một ngụm, khóe miệng hơi hơi nhướn lên, sầm ra một chút nụ cười xấu xa khiếp người.

https://thuviensach.vn

Chương 126: Thuê phương

Thuê phương: đối tượng đi thuê người.

Ác ý cưỡng chế thu mua bệnh viện, bao gồm hủy bỏ toàn bộ nhà trọ, sau đó lại chặn đại lý xung quanh, tất cả đều dựa theo kế hoạch của Niếp Tích tiến hành, hắn rất đắc ý, đắc ý đến tựa hồ quên cả những người đã chết, và vứt bỏ bát cơm của người.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, không đến một giờ, Lãnh Tang Thanh liền đã trở lại, vẻ mặt buồn bực, ngay cả cơm đều không có ăn.

"Nhanh như vậy đã trở lại ?" Niếp Tích biết rõ còn cố hỏi nói một tiếng, trên mặt khó hiểu nhìn không tìm ra sơ hở.

"A." Lãnh Tang Thanh đem cái chìa khóa đưa cho Niếp Tích, tùy ý lên tiếng, đáp lại như vậy, nhưng tinh thần nhìn qua thực mỏi mệt.

"Mọi chuyện không thuận lợi sao? Vẫn không tìm được phòng?" Niếp Tích cũng không nhận chìa khóa, một bộ lo lắng nhìn Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh gật gật đầu, biểu tình thực bất đắc dĩ, trong giọng nói có chút vô lực phiền chán: "Thật sự là rất khéo, mấy ngày hôm trước trên ngã tư đường phố còn rất nhiều chỗ quảng cáo cho thuê phòng , nhưng khi bệnh viện hủy bỏ thuê phòng ở, tìm ốc phòng ở đều không có, ngay cả các khách sạn cũng ngừng hoạt động, tất cả đều giống như thượng đế nói đỡ vậy."

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh đã không còn khuôn mặt quật cường như trước, đây là lần đầu tiên, về sau nhất định sẽ la to, thậm chí sẽ chửi trời, nhưng hiện tại cô còn càng nhiều việc gì càng cần phải bỏ xuống, gặp phải ngoài ý muốn cùng không công bằng, tận lực làm cho mình thuận theo, thích theo, lúc thượng đế trước ban cho cô một người khiến cô đầy yêu thương nhưng lại chính là người hại chết cha mẹ mình, đúng một trò đùa, cô khắc sâu cảm nhận được, vận mệnh nếu tàn khốc thì so với ngày tận thế còn đáng sợ hơn, hơn nữa nhất là vận mệnh của cô.

"Vậy em tính thế nào?" Niếp Tích từng bước một nắm lấy suy nghĩ của Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh cúi đầu suy nghĩ một hồi, chậm rãi nâng lên hai tròng mắt, bên trong có chứa một tia thương cảm: "Nếu thật sự tìm không được phòng ở, tôi cũng chỉ có thể rời đi nhà bệnh viện này."

Niếp Tích nhíu lại mày, thản nhiên nhìn Lãnh Tang Thanh, trong ánh mắt toát ra không đành lòng: "Nhà bệnh viện này đối với cô rất quan trọng, ghi lại nhiều kí ức của em, em lại rời đi sao?"

Lãnh Tang Thanh trầm trọng thở dài, xác thực, rời đi nơi này thì lại chặt đứt ý nghĩ của cô, chuyện của ngày trước xảy ra sẽ xóa đi không còn dấu vết , tuy nhiều năm qua như vậy cô luôn rối rắm không biết làm sao, nhưng trong lòng cô hiểu được mình vẫn không nghĩ như vậy .

"Không đi, thì làm thế nào?" Lãnh Tang Thanh u u hít một tiếng.

Niếp Tích nâng lên ngón tay thon dài hữu lực lên, ôn nhu đem Lãnh Tang Thanh vẫn nâng cái chìa khóa mở ra ngọc thủ lại khép lên, nói khẽ với nàng nói: "Cầm chìa khóa đi, từ tối hôm nay mở, em ở phòng của tôi đi, chiếc xe kia làm phương tiện đi lại, sau đó tiếp tục ở lại trong bệnh viện,

https://thuviensach.vn

không còn vì chuyện này phiền não nữa rồi, anh không muốn thấy em lo lắng."

"Như vậy sao được! Ở cùng với anh... Rất... Rất không tiện !" Lãnh Tang Thanh lập tức khẩn trương, thái độ đột nhiên trở nên rất mãnh liệt, hiển nhiên căn bản cô không chuẩn bị tốt để ở cùng Niếp Tích, mà nói chính xác, là ngay cả tưởng tượng cũng không có.

Hai mắt Niếp Tích vốn có chút ánh rạng đông, trong nháy mắt chuyển thành tối không chút hờn giận, hắn cảm giác được tâm Lãnh Tang Thanh bài xích, chuyện này không thể khuyên bảo vài câu là cô sẽ đồng ý, xem ra thời cơ còn chưa tới, sau đó thâm hô một hơi, dịu đi nói: "Cứ ở tạm đi, dù sao anh ở trong bệnh viện, nơi đây cũng chỉ có một mình anh thôi, tốt hơn so với việc rời khỏi nơi này, không phải sao? Có lẽ ngày nào đó sẽ thuê được phòng. Huống hồ, trong khoảng thời gian ngắn anh không tính xuất viện , đã trải qua nhiều chuyện như vậy, anh cảm thấy thế giới bên ngoài có rất nhiều thương tổn ."

Lãnh Tang Thanh không nói nữa, biểu tình cũng không cự tuyệt, cô biết Niếp Tích nói đúng cô rất sợ rời khỏi bệnh viện , nhìn cái chìa khóa trong tay, lòng của cô vẫn thực không thoải mái.

Tời giấy thông báo có người muốn giết Niếp Thâm, là Niếp Ngân gây nên.

Chuyện này đã làm trái quy định tiêu chuẩn của BABY-M, cũng phá hủy hành vi đạo đức chức nghiệp của sát thủ thường ngày, nếu sát thủ xem như chức nghiệp đứng hạng nhất.

https://thuviensach.vn

Nhưng Niếp Thâm mấy lần đã cứu hắn, cùng có thể coi là có chút quan hệ, cho dù bất luận là thứ quan hệ này, Niếp Ngân cũng sẽ nghĩ biện pháp báo hồi ân tình ngày xưa, đây là Niếp Ngân làm trái quy định.

Bên này tổ chức BABY-M đột nhiên bỏ dở hiệp nghị, đối phương thuê sát thủ bên kia tựa hồ thực mất hứng, họ muốn gặp chủ thương của tổ chức, vốn là việc nhỏ, nhưng Niếp Ngân cũng không để vào mắt, nếu người thuê sát thủ kia đưa ra nhiệm vụ khác, loại chuyện này cũng không rơi vào lỗ tai Niếp Ngân, thuộc hạ sẽ làm thỏa đáng, nhưng người thuê sát thủ này lại không như vậy, Niếp Ngân thực có hứng thú nhìn xem đến tột cùng là người nào có dã tâm muốn hạ sát người Niếp môn, bởi vì có thể tìm được tổ chức BABY-M để làm chuyện này, cũng đã chứng minh người kia đã rất rõ ràng bối cảnh Niếp Thâm.

Máy bay tư nhân đáp xuống sân bay quốc tế Đức Frankfurt, trong sân bay sáu, bảy chiếc Bentley xa hoa sớm đã chờ.

Cửa Cabin chậm rãi mở ra, thân thể cường tráng của Niếp Ngân từ bên trong đi ra, một thân thuần màu đen tây trang đem hắn dáng người bao vây nhanh thực có hình, tuy phía dưới mười mấy người tới đón hắn, cũng đều là mặc tây trang đen thuần, nhưng so sánh với góc dưới, vô luận là khí chất hay là khí tràng, người mù đều có thể nhìn ra có cái gì đó cách biệt một trời một vực, đây chính là nhưng người đàn ông kia cùng người đàn ông ở giữa rất bất đồng.

Đi theo phía sau Niếp Ngân, chỉ có một người bàn bạc, người phía dưới đều thật không ngờ, mang nhiều xe như vậy, lại chỉ có chủ thượng BABY-M một mình một người đến, nhưng bọn họ cảm thấy người kia vô cùng bức bách, lại giống như là đối mặt với toàn bộ một quân đội.

Trong quá trình không nói thêm gì, mấy chiếc xe một đường chạy đến khu phố trong một tòa ma thiên đại dưới lầu mặt.

https://thuviensach.vn

Từ người bàn bạc dẫn dắt, Niếp Ngân đi vào chỗ ngồi đại lầu này, ầm ỹ, tiếng động lớn xôn xao, người đến người đi, đại lầu giống hòa bình, nhưng mọi người vẫn là bị người đàn ông cao lớn tuấn lãng này hấp dẫn ánh mắt, Niếp Ngân cũng không có để ý, hắn sẽ không giống bình thường che dấu mình như vậy, tương phản một đường lên giọng.

Thang máy chuyên dụng, cần gần 3 phút, từ lầu một thẳng lên tới tầng chín mươi chín, cửa thang máy mở ra, một văn phòng cực kỳ xa hoa xuất hiện ở trước mặt Niếp Ngân, ước chừng có một bãi bóng lớn như vậy.

Đối diện mặt một đầu khác, một người đàn ông trung niên nho nhã đang đứng ở phía dưới một bộ bức tranh, nhìn bên Niếp Ngân bên này.

Niếp Ngân ở xa xa nhìn hắn, lập tức đi tới chỗ hắn, đến gần xong mới không kiên nhẫn đem tầm mắt từ trên người hắn dời đi, tuy rằng trung niên này nho nhã, diện mạo bất phàm, trong ánh mắt cũng có đầy đủ thong dong bình tĩnh, nhưng người kia không phải là người Niếp Ngân hôm này muốn gặp.

"Người đâu?" Niếp Ngân thấp giọng hỏi nói, ngữ khí cũng chẳng phải hữu hảo.

Vừa dứt lời, từ cửa bên cạnh có một người rời đi, cửa vừa nhất mở, một cỗ hàn khí liền bừng lên, chỉ thấy trong tay hắn bưng hai bàn mật qua, trên mặt hiện lên nụ cười không cảm tình, da thịt trắng dọa người.

"Ngân đại ca, đến nếm thử qua loại mật do tự tay tôi làm xem, hương vị rất tốt."

https://thuviensach.vn

Chương 127: Nói chuyện với nhau

Nhìn từ cửa có người đi tới, một thân ảnh trong tay bưng hai bàn mật qua, Niếp Ngân tự giễu cười lạnh một tiếng, tuy rằng không tiếp xúc nhiều, nhưng hắn rất quen thuộc bóng dáng này, càng thêm quen thuộc loại hơi thở lạnh băng trên người hắn, không biết vì sao, mỗi lần Niếp Ngân thấy hắn, trong đầu đều hiện ra thi thể đã chết lạnh băng trong phòng, giống như đi vòng quanh thi thể.

"Ngân đại ca, đến nếm thử mật qua do tự tay tôi lằm, hương vị rất tốt." Xoay người lại, dung mạo Niếp Thâm hiện ra ở trong mắt Niếp Ngân, cùng ba năm trước đây không chút thay đổi.

Da thịt sáng trong suốt, dáng người thon dài, bề ngoài Niếp Thâm thật sự là rất đẹp, nhưng mà đẹp làm cho trong lòng người ta thực không thoải mái, càng thêm làm cho Niếp Ngân không thoải mái là tư duy tình cảm của hắn, dưới tình huống như vậy nhìn thấy mình, nhưng lại biểu hiện giống như ngày hôm qua rời nhau.

"Là muốn xem sát thủ BABY-M sao? Chính mình thuê sát thủ BABY-M đến giết mình, cậu thực vì hành vi ngu xuẩn này mà có thể chuyển thi thể đến chỗ khác." Khóe môi Niếp Ngân nhếch lên, một chút làm cho người ta đoán không ra tựa tiếu phi tiếu ở trên mặt, có thể khẳng định là, ẩn ý tứ hàm xúc này cũng không phải ý tốt.

Niếp Thâm không có lập tức đáp lại Niếp Ngân, trên mặt tràn đầy mỉm cười, nhẹ hai tay thật cẩn thận dùng dao nhỏ cắt khối mật qua, lại lấy quá một cái dĩa ăn, dùng khăn ăn sạch sẽ thực cẩn thận lau một lần, đặt ở trên

https://thuviensach.vn

bàn, sau đó đưa tới trước mặt Niếp Ngân, đồng thời lấy một chén trà tinh xảo, rất lễ tiết vì Niếp Ngân rót một ly trà.

*Mật qua: hình như là quả dưa ngọt thì phải.

"Nếu không như vậy, sao có thể dẫn Ngân đại ca tự mình tới gặp tôi chứ? Huống hồ Ngân đại ca không phải loại người không báo ân. Không phải sao?" Niếp Thâm không hề sợ hãi nói, người này tựa hồ không có gì khiến hắn sợ.

"Nhưng cũng không có thể bắt tôi làm những gì mà tôi không muốn làm." Niếp Ngân thực quyết đoán đáp lại hắn, một đôi ưng mâu sắc bén nhìn chằm chằm mặt Niếp Thâm.

Niếp Thâm tựa hồ không có cảm giác gì, cúi đầu suy tư một chút, sau đó nhẹ giọng nói với Niếp Ngân: "Nếm thử chén khổ trà này đi, ăn với mật qua thử xem, mật qua sẽ rất ngọt, hơn nữa còn có một cỗ trà hương trong suốt, loại kiểu ăn này là tôi mới phát hiện ."

Niếp Ngân không có chút cố kỵ, dùng dĩa ăn lấy miếng mật qua đưa vào miệng, thản nhiên nói: "Không cần khổ trà, mật qua với tôi mà nói cũng đã đủ ngọt, nhưng với người tham như cậu, cũng không phải lấy mấy thứ này là có thể thỏa mãn được."

"Ngân đại ca tựa hồ luôn đối với tôi có địch ý." Niếp Thân tràn đầy khó hiểu nói, trong giọng nói ra vẻ có rất nhiều vô tội.

Ánh mắt Niếp Ngân sắc bén nhìn hai mắt Niếp Thâm, khóe môi hơi hơi giơ lên, ngay cả hô hấp đều biểu lộ một cỗ hương vị khiếp người: "Phải không? Tôi cũng cảm thấy như vậy."

Niếp Thâm mặt trầm xuống, ý cười hoàn toàn không có, khó được nghiêm túc, ánh mắt cũng giống Niếp Ngân biểu lộ khiêu khích, đối diện

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân, hai người đều không nói gì, nhưng giờ phút này không khí lại rất khẩn trương.

"Loại địch ý này từ đâu mà đến?" Niếp Thâm đã mở miệng trước, ngữ khí đã không mềm nhẹ như bình thường.

Niếp Ngân nở nụ cười lạnh thấu xương, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Niếp Thâm chưa bao giờ di chuyển, thú vật trong cơ thể kia tựa hồ đang nóng lòng muốn thử, âm thanh trầm thấp giống như có thể xé rách tất cả: "Cậu đoán xem, tôi có thể nhìn thấu mục đích không có ý tốt trong lòng cậu hay không!"

"Mục đích nhất định sẽ có, nhưng không nhất định là không có ý tốt!" Trong ánh mắt Niếp Thâm khí thế cũng không yếu nhược so với Niếp Ngân.

"A?" Hai điếu mày kiếm Niếp Ngân chậm rãi nhếch lên, ngực khí giận dữ: "Vậy cậu làm sao biết tôi sống ? Tôi biết gần đây cậu cùng Tích rất thân với nhau, nhưng vẫn phái người giám sát nhất cử nhất động của hắn, đây lại là có ý gì? Tôi cảnh cáo cậu, đừng động vào nó, nếu không cậu thật sự có thể chuyển chỗ thân thể!"

Niếp Ngân rất rõ, em trai mình nhất định sẽ không đem chuyện của nó gặp mình nói với Niếp Thâm, tuyệt không nói cho người trong Niếp môn là hắn còn sống.

Niếp Thâm không có nói nữa, khóe miệng có một tia cảm xúc không cam lòng, dù có suy tư nhìn Niếp Ngân, ba năm trước đây Niếp Ngân cho hắn nhìn cái loại bình tĩnh này, cơ trí, cảm giác khí thế khiếp người, lập tức lại trở lại, hắn cảm giác sâu sắc đến Niếp Ngân cũng không có thể nắm giữ Niếp Tích chắc như vậy.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân bình tĩnh cười cười, xoay người đi tới trước cửa, thong dong lại không cho đối phương chút đường sống nói: "Nợ cậu hai mạng, tôi cùng Tích sẽ trả lại cho cậu, nhưng báo ân thế nào cũng không phải cậu định, đừng nghĩ lôi kéo chúng ta tiến vào bên trong bùn lầy Niếp môn này, nếu lại có hành động gây rối, cậu thật sự sẽ mất mạng, tôi khuyên cậu nên tin tưởng tôi."

Vừa nói vừa đi, đi tới cửa, đầu Niếp Ngân cũng không có quay, rời khỏi cửa nghênh ngang mà đi.

Niếp Thâm lại tươi cười, nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập tơ máu, trong tay cầm nhanh dĩa ăn, đĩa mật qua đã sớm bị hắn làm cho nát bét.

Thang máy chuyên dụng đi xuống lầu một đại sảnh, cửa thang máy mở ra, Niếp Ngân từ bên trong đi ra, tốc độ rất nhanh, phía sau người bàn bạc thực cố hết sức mà đi nhanh, chạy thật nhanh, mới có thể đi cùng hắn.

Người bàn bạc không dám nói thêm cái gì, hắn biết tâm tình hiện tại của chủ thượng đại nhân cũng không phải tốt, chỉ ở phía sau Niếp Ngân, một cấp tốc kêu xe đón chủ thượng đại nhân.

Một đường đi nhanh, trong nháy mắt đi tới cửa lớn, cửa lớn rộng mở , ở giữa vị trí, một dáng người dọn vệ sinh đang cúi người, kín mũ, cái khẩu trang lớn, ngồi ở đó không chớp mắt.

Niếp Ngân vòng qua hắn, lúc vừa muốn đi khỏi cửa, người vệ sinh này thân đập mạnh, lập tức đụng vào ngực Niếp Ngân, cả người ngã ra ngoài, vốn đã muốn thu dọn lại rác bị vung đầy ra đất.

"Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! ..." Thanh âm thực thương lão, người dọn vệ sinh này quỳ rạp trên mặt đất cung kính nhận lỗi với Niếp Ngân.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân nhìn hắn, mày có chút hơi hơi xúc động, không nói gì thêm.

Người bàn bạc ở phía sau hắn, cũng rất bình tĩnh, cũng không có bởi vì người vệ sinh liều lĩnh này mà lòng đầy căm phẫn, thủ hạ của Niếp Ngân có tố chất rất cao, hắn đi tới nâng người quỳ rạp trên mặt đất kia lên, cũng quan tâm hỏi vài câu, sau đó theo Niếp Ngân đi ra cửa lớn.

Xe đến thực đúng lúc, Niếp Ngân vừa đi đến ven đường, một chiếc Rolls-Royce màu đỏ sẫm đứng ở trước mặt hắn, người lái xe đi ra, thi lễ với Niếp Ngân, cung kính mở cửa xe ra.

Niếp Ngân đứng ở tại chỗ, tựa hồ cũng không có ý muốn lên xe, trong ánh mắt thâm thúy suy tư một phen, theo sau thấp giọng phân phó : "Xe để lại, các người đi về trước đi, tôi còn muốn xử lý chuyện một chút."

Những người khác không hỏi nhiều, dựa theo mệnh lệnh của Niếp Ngân mà rời đi.

Niếp Ngân quay đầu lại, nhìn nhìn cửa lớn, cái người vệ sinh kia đã không thấy , sau đo hắn đi vào trong xe, mở tay trái ra, bên trong hé ra một tờ giấy --

Buổi tối hai mươi ba giờ ba mươi phút, làm ơn hãy đến địa chỉ này!

https://thuviensach.vn

Chương 128: Đêm thăm dò trang viên

Buổi tối hơn hai mười mốt giờ, thời gian so với trên tờ giấy sớm hơn hai giờ, xe Niếp Ngân cũng đã đứng ở địa chỉ như đã định trên một con đường nhỏ, bên cạnh có cái cây ẩn thân rất tốt, lẳng lặng quan sát nơi này.

Chỗ này tìm được rất nhanh, bởi vì lân cận này tựa hồ chỉ có một tòa nhà này, quý phái, xa hoa, kim bích huy hoàng, to giống một trang viên chiếm mặt tích không kém Niếp môn, ở giữa sườn núi, lúc vừa mới đi tới chỗ cửa vào sơn đạo, trên đường có mấy người canh giữ, Niếp Ngân rất dễ tránh khỏi tầm mắt người canh gác, điều này cũng làm cho Niếp Ngân biết người "Người vệ sinh" đưa cho mình tờ giấy này, hẳn là hiểu biết mình rất nhiều.

Thực dễ dàng tìm tới nơi này nguyên nhân chỉ có một, chính là Niếp Ngân mơ hồ cảm thấy đã tới chỗ này, nhưng nhất định là chuyện đã rất lâu rồi, có liên quan tới trí nhớ đã hoàn toàn mơ hồ .

Ánh trăng sáng tỏ, Niếp Ngân lẳng lặng nhìn chằm chằm cửa cùng với tất cả trong đình viện, dòng người ra vào rất ít, chỉ ở ước chừng hai mươi hai giờ trái phải, có ba hào xe từ bên ngoài đi vào nhanh, nhìn có vẻ phô trương hẳn là chủ nhân trang viên, bởi vì ba chiếc xe trực tiếp tiến vào dừng ở nhà để xe, cho nên cũng không có thấy rõ chủ nhân.

Bên trong trang viên bao gồm phòng ở, ngọn đèn đều rất âm u , giống như cái thành của quỷ, tầm mắt cũng không phải tốt lắm, bên trong không giống như có không khí của người, dù đi qua đi lại không ít người, nhưng mọi người tựa hồ đều không thể nào nói chuyện với nhau, chính là yên lặng chính mình làm chính mình chuyện tình.

Dần dần , cũng càng ngày càng sâu, người cũng càng ngày càng ít, chỉ còn lại vài bảo vệ tuần tra.

Niếp Ngân chậm rãi nâng cánh tay lên, cực kỳ nghiên cứu một chiếc đồng hồ tinh xảo từ cổ tay áo, mặt trên kim đồng hồ đúng hai mươi ba giờ

https://thuviensach.vn

ba mươi phút, đã đúng thời gian ước định trên giấy, Niếp Ngân cũng không có xuống xe, vẫn lẳng lặng nhìn chăm chú cửa lớn trang viên như cũ, cùng chờ người thần bí này xuất hiện trước.

Quả nhiên, không quá 2 phút, một cái thân hình thấp bé lại có bóng dáng lưng còng một chút, từ một bên góc tường thật cẩn thận dò xét đi ra, cùng với thân hình "Người vệ sinh" ban ngày kia không có sai biệt.

Niếp Ngân chuyển tầm mắt qua, nhìn nhìn vài người bảo vệ ở cửa lớn, giờ phút này bọn họ cũng không còn ở đó, xem ra "Người vệ sinh " này đối tình huống nơi này rất quen thuộc, Niếp Ngân cười lạnh một tiếng, mở cửa xe, chậm rãi đi tới người kia.

"Người vệ sinh" kích động nhìn chung quanh , hẳn là tìm Niếp Ngân, nhưng vẫn chưa nhìn thấy thân ảnh Niếp Ngân, tuy cũng thực tối, nhưng là có thể nhìn ra lúc này hắn thật không yên.

Niếp Ngân sớm vòng đến phía sau hắn, quan sát một "Người vệ sinh" này xác thực không có ý đồ công kích gì, Niếp Ngân ở phía sau hắn nhẹ giọng khụ một chút.

Tuy rằng Niếp Ngân đã tận lực đem độ kinh hãi đến cho người khác tới mức thấp nhất, nhưng "Người vệ sinh" này vẫn bị hoảng sợ, lập tức ngã ngồi xuống đất, quay lại nhìn Niếp Ngân, hoảng sợ mới bớt đi, nhưng cảm xúc vẫn rất khẩn trương như cũ, vội vàng đứng lên, kéo lấy tay Niếp Ngân.

"Mau! Đi theo tôi trước!" Giọng nói hắn rất nhẹ, nhưng thực gấp.

Khí lực hắn sao có thể kéo được chủ thượng BABY-M, cả người Niếp Ngân giống như thái sơn không chút dịch chuyển, đối mặt một quái nhân xa lạ, Niếp Ngân làm sao có thể hoàn toàn tin tưởng hắn.

"Người vệ sinh" nhìn thấy Niếp Ngân cũng không có ý muốn đi theo hắn, càng thêm lo lắng , tuy rằng thấy không rõ mặt hắn, nhưng vẫn là có thể cảm giác được toàn thân hắn run run, chỉ thấy hắn không có nửa điểm suy tư, "Bịch" lập tức quỳ gối trước mặt Niếp Ngân, nửa người trên nằm ở trên đất, này hành động làm cho Niếp Ngân cũng cảm thấy cả kinh.

"Tôi biết ngài có tâm phòng bị, nhưng mong ngài hãy tin tưởng tôi, thời gian không nhiều , bảo vệ thay đổi chỉ có 10 phút, ngài mau đi theo tôi, Niếp Ngân thiếu gia!" Hắn hai mươi vạn thành khẩn nói.

https://thuviensach.vn

"Niếp Ngân thiếu gia" ?

Xưng hô này khiến cho Niếp Ngân chú ý, nhưng cùng lúc đó cũng làm cho Niếp Ngân biết, người trước mắt này hẳn là người hầu Niếp môn, lại có quan hệ với Niếp môn, điều này làm cho lòng hắn hiện lên một tia không hờn giận, một loại dự cảm không tốt xông thẳng tới.

Chỉ thấy người này từ trên đất đứng thẳng dậy, lôi Niếp Ngân bay nhanh tới cửa lớn, lần này Niếp Ngân đi theo hắn, tâm lí phòng bị cũng không bớt đi, nhưng hắn muốn biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, cho dù là cái bẫy.

Vài bước đến cửa lớn, cước bộ hai người chậm lại, tựa vào tường biên, "Người vệ sinh" hơi hơi ló ra, triều đình trong viện nhìn lại, tổng cộng có sáu người bảo vệ, đã vội vàng chạy về phía này, đảo mắt gần ngay trước mắt, may mà còn không có phát hiện hai người bên này, hắn hổn hển đấm vào vách tường, âm thanh cắn răng rõ ràng có thể nghe thấy, oán giận thấp giọng quát: "Xem ra hôm nay không được, ngài có thể đáp ứng tôi..."

Nói còn không có nói xong, chỉ thấy Niếp Ngân "Vèo" một cái chạy ra ngoài, hai tay chống đỡ, giống như bay lên, rất dễ dàng bay qua cửa lớn, sáu cái bảo vệ kia phát hiện có người xâm nhập, vừa muốn mở miệng kêu, Niếp Ngân không cho bọn hắn chút cơ hội, xông tới hướng bọn họ nhanh, một trận gió thổi qua, sáu tên bảo vệ không kịp phản ứng lại, liền đều đã bất tỉnh nhân sự.

Ngoài cửa "Người vệ sinh" nhìn đến choáng váng, sững sờ ở tại chỗ, Niếp Ngân đi tới trước cửa lớn, thấy được khóa cửa là điện tử , không có cách nào mở ra, thản nhiên hỏi một câu: "Ngươi có thể nhảy qua không?"

"Người vệ sinh" lấy lại tinh thần, cũng không có nhảy bay qua cửa lớn, vội vàng chạy vài bước đến chỗ chân tường, đẩy hoa cỏ ra, từ một cái lỗ nhỏ lý chui vào.

"Niếp Ngân thiếu gia, bên này!" Hắn nhỏ giọng nói, lập tức vừa muốn dẫn đường, nhưng Niếp Ngân vung lớn tay lên, lập tức nhéo áo hắn.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Ngữ khí Niếp Ngân thực nghiêm khắc.

"Nơi này nói chuyện không tiện, nhưng ngài hãy tin tưởng tôi, đến chỗ đó, ngài sẽ biết tất cả ." Hắn lại khẩn cầu Niếp Ngân, thanh âm có vẻ kích động.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân nhìn nhìn hắn, hai điều mày kiếm trói chặt, có chút không kiên nhẫn thở dài, tiếp tục đi theo phía sau hắn.

Bảo vệ đình viện ít, hai người thành công tránh thoát tầm mắt của bảo vệ, đi tới cửa nhà để xe, sau đó một đường đi xuống, đi tới tận cùng nhà để xe bên trong có một cửa nhỏ không có khóa, mở cửa ra, là một cái thang lầu thông tới phía dưới, từ thang lầu đi xuống, một cỗ vị tanh tưởi phả vào xoang mũi Niếp Ngân.

Phía dưới là một kho hàng có không gian rất lớn, có đèn, rất tối , mỗi một chỗ tro bụi đều rất dầy, một mùi vị gay mũi là hương vị thuốc nước tràn ngập toàn bộ không gian.

Vượt qua mấy chướng ngại vật xong, một màn trước mắt làm cho Niếp Ngân có chút buồn nôn, hắn biết đây chính là "Người vệ sinh " muốn cho hắn nhìn thấy.

Góc sáng sủa có một người, càng xác thực nói là một người tàn phế, hai chân cùng hai tay đều đã không có, chỉ còn lại có trụi lủi một thân mình và cái đầu, hắn còn sống, phía sau lưng cắm một cây mềm, trên đầu tiếp một cái túi nước, tựa hồ là dinh dưỡng cung cấp cho sự sống sót của hắn, răng nanh cũng đều bị vặt sạch , hẳn là sợ hắn cắn lưỡi tự sát, toàn bộ thân thể để trong một thùng thủy tinh trong suốt, vị thuốc nước gay mũi hẳn là từ cái thùng thủy tinh này đầy chất lỏng lan ra.

Niếp Ngân liếc mắt một cái nhận ra thân phận của hắn, Niếp Nhân Thịnh.

https://thuviensach.vn

Chương 129: Thù hận

Niếp Ngân, gồm cha hắn Niếp Nhân Quân, cùng một nhà với Niếp Nhân Thịnh trên cơ bản không có gì cùng xuất hiện, tuy là người thân thích, nhưng mà chỉ có trên danh nghĩa mà thôi, lúc nhỏ Niếp Ngân từng theo cha đến nhà Niếp Nhân Thịnh vài lần, đây cũng là lí do mà khiến Niếp Ngân thấy quen khu trang viên này, đây, chính là nhà Niếp Nhân Thịnh.

Nhưng bộ dạng hiện tại của hắn, thì tựa hồ nơi này không còn thuộc về hắn nữa, với hắn mà nói nơi này đã thành 18 tầng địa ngục.

Ở trong ấn tượng Niếp Ngân, mới trước đây thực sợ hãi khi nhìn thấy người này, vì lời nói lạnh nhạt, ăn nói luôn thận trọng, biểu hiện luôn dọa người như vậy, nhất là cặp mắt kia lạnh như băng, thật giống như độc xà, mà hiện tại, cặp mắt độc xà hàn ý bức người kia chỉ còn lại có hai lỗ máu làm cho người ta thương hại, đương nhiên, máu sớm đã chảy khô.

Niếp Ngân đứng ở tại chỗ, nhìn thẳng chằm chằm hộp thủy tinh chứa Niếp Nhân Thịnh, trên mặt không có biểu tình gì, trong lòng cũng không có, không có bi thương gì, không có hưng phấn gì, nhưng xác thực có cảm giác lạnh băng.

Hắn vội vàng đi qua, đầu tiên là cẩn thận quan sát, sau đó tìm hiểu hai ngón tay, người Niếp Nhân Thịnh đặt ở giữa, sau đó lại dùng ngón tay cái xoa bóp động mạch trên cổ của hắn một chút, quả nhiên còn sống, hắn nhìn nhìn sau lưng Niếp Nhân Thịnh, buộc ở mặt trên túi nước, đây hẳn là thứ cung cấp sinh tồn duy nhất cho hắn, chính mắt nhìn thấy loại thủ đoạn tàn

https://thuviensach.vn

nhẫn này sống không được, chết cũng không xong, đuôi lông mày Niếp Ngân không khỏi dậy lên một trận tê dại.

Lúc này, "Người vệ sinh " dẫn đường đứng ở bên cạnh Niếp Ngân đã bỏ mũ cùng khẩu trang, nhìn theo ngọn đèn u ám, hé ra là một ông lão, ai oán, tràn đầy biểu hiện đau khổ trên mặt, hắn lại quỳ xuống trước mặt Niếp Ngân một lần nữa.

"Niếp Ngân thiếu gia, mong ngài tha thứ tôi quá đường đột, nhưng vô luận thế nào, khẩn cầu ngài cứu chủ nhân của tôi." Giọng nói hắn chuyển biến có chút bén nhọn, hỗn loạn từng trận khóc nức nở.

Niếp Ngân nhìn nhìn hắn, lại nhìn nhìn Niếp Nhân Thịnh, khóe miệng hạ xuống, trong ánh mắt cũng ngưng trọng: "Cứu ông ta? Hiện tại muốn cứu ông ta, chính là để ông ta chết càng nhanh càng tốt."

"Đừng!" Hắn vội vàng nói, trong lúc đó chắn giữa Niếp Ngân cùng Niếp Nhân Thịnh, kỳ thật Niếp Ngân cũng không muốn làm gì, biểu hiện của hắn quá kích động.

Niếp Ngân nhìn nhìn hắn, lùi về phía sau, tỏ vẻ không có ý muốn đả thương Niếp Nhân Thịnh, bình tĩnh hỏi một câu: "Ông là đại quản gia trước kia ở trang viên này, tôi nhớ rõ đã gặp ông, làm sao mà ông biết hôm nay tôi sẽ đi tới tòa đại lầu đó ?"

Còn chưa hỏi xong, Niếp Nhân Thịnh chết khiếp đột nhiên nâng đầu lên một chút, hai mắt đã không còn, dùng lỗ tai thám thính động tĩnh trong phòng, trên mặt còn có chút biến hóa, nhưng hết thảy đều thong thả đến cực điểm.

"Quản gia... Là ông sao... Còn giống như những người khác..." Giọng nói của hắn căn bản không giống như người có thể phát ra tiếng, khàn khàn

https://thuviensach.vn

đáng sợ, vô cùng suy yếu.

"Chủ nhân! Là tôi!" Quản gia đứng lên, cảm xúc kích động tiến đến bên tai Niếp Nhân Thịnh, gấp giọng nói: "Chủ nhân, tôi dẫn con trai của Niếp Nhân quân là Niếp Ngân đến này !"

"Niếp Ngân... Cái đứa bé duy nhất hoàn thành nghi thức đứa trẻ đã lớn của Niếp môn đó sao..." Hắn chậm rãi nói một tiếng, tuy thanh âm cực kỳ trầm thấp, nhưng có thể nghe ra một tia ngoài ý muốn.

Niếp Ngân nhìn hắn, biểu tình trên mặt cũng không phải gọi là sáng, thấp giọng đáp một câu: "Đúng, là tôi."

"Hừ hừ..." Niếp Nhân Thịnh bài trừ mỉm cười, vui mừng hít một câu: "Rốt cục đợi cho ngày này ... Nhiều năm sống không bằng chết như vậy... Cuối cùng không có nhận không!"

Nhìn biểu hiện trên mặt Niếp Nhân Thịnh, Niếp Ngân thương hại hắn càng ít, đáy mắt xẹt qua một tia khinh thường, loại vẻ mặt này, loại ngữ khí này, quả thực giống như loại máu tự mang trong một thành phần của gia tộc Niếp môn, cha cũng có, Niếp Nhân Thế cũng có, tựa hồ mỗi người đều có, cái loại dã tâm này, tham vọng, liều lĩnh tất cả đều có đầy đủ trong người.

"Có phải nhận không hay không, vẫn là tự làm tự chịu, trước đây vội vã kết luận như vậy, tất cả đến cuối cùng xảy ra như vậy? Đương nhiên, ông phải biết rằng tôi hỏi ông cũng không phải có hứng thú." Hắn lạnh lùng đáp một câu.

"Ha ha ha, quản gia, làm vậy không sai, nhưng mà ông mang đến một tên rất giỏi." Tiếng cười của Niếp Nhân Thịnh giống như là thanh âm đầu gỗ, sau đó hắn tiếp tục nói: "Tôi biết cậu đối với Niếp môn có nhiều hận ý,

https://thuviensach.vn

nhưng cậu vẫn mãi là người trong gia tộc Niếp môn, chẳng lẽ cậu có thể phản bội cha mình sao? Cha của cậu, ông ấy có khỏe không?"

Những lời này làm cho lòng Niếp Ngân nổi lên một trận đau đớn, đối với câu hỏi cố ý này, làm cho hắn cảm thấy mất hứng, hắn hai mắt nhắm lại, ngữ khí cũng có chút đông cứng: "Ba năm trước đây vào ngày thẩm phán, không phải ông cũng ở đó sao?"

Nói xong câu đó, Niếp Nhân Thịnh cùng quản gia đều trầm mặc , sau một lúc lâu, quản gia khóc thút thít, thấp giọng nói: "Chủ nhân ở trong này đã tám năm , bên ngoài Niếp Nhân Thịnh kia là người thế thân."

Tám năm! Một người vẫn duy trì trạng thái này suốt tám năm, trong lòng Niếp Ngân giật mình, mà ba chữ "người thay thế" kia lại làm cho hắn không thể tưởng tượng, lập tức lộ ra trắng bệch , nụ cười trên mặt làm cho người ta đoán không ra, hiện lên ở trước mắt hắn: "Niếp Thâm không biết tất cả chuyện này sao..." Nói đến này, hắn dừng một chút, ánh mắt trở nên sắc bén, nói tiếp: "Hay là tất cả, căn bản chính là cậu ta gây nên!"

"Giết nó! Tôi lấy một thân phận trưởng bối cầu xin cậu." Niếp Nhân Thịnh nghe đến tên Niếp Thâm, đột nhiên trở nên có chút kích động.

"Trong lúc đó cha con hai người đến tột cùng là có thù hận lớn đến cỡ nào, lại đối đãi lẫn nhau như vậy!" Niếp Ngân nhớ tới cha mình, hai người tuy rằng cũng có ngăn cách rất lâu, nhưng cảm tình hai người cũng tồn tại rất rõ, hắn không có biện pháp lý giải được quan hệ của Niếp Nhân Thịnh với Niếp Thâm.

Niếp Nhân Thịnh trầm mặc một lát, chậm rãi mở miệng: "Nó căn bản không phải con tôi, từng ở một lần nghiên cứu ngẫu nhiên, bệnh viện phát hiện chúng tôi có DNA không tương xứng, từ khi đó, tôi đối với mẹ con họ luôn rất hà khắc, đến cuối cùng bức mẹ nó phải treo cổ tự tử."

https://thuviensach.vn

Nghe đến đó Niếp Ngân cười lạnh một tiếng, dùng ánh mắt miệt thị nhìn Niếp Nhân Thịnh: "Nói như vậy ông chính là tự làm tự chịu, ông vĩnh viễn không có khả năng hiểu được tình mẹ con, đối với đứa nhỏ mà nói có bi thống cỡ nào, nhất là chết ở trước mặt mình."

"Hừ hừ..." Niếp Nhân Thịnh lại dùng âm thanh yếu đuối kia cười khổ, nói tiếp: "Nếu chỉ một người chịu khổ có thể giải quyết, tôi cũng không chịu khổ 8 năm nay, lại vẫn an bài quản gia khi nào thời cơ ra tay, mặc kệ cậu thế nào, tôi chỉ muốn nói lại lời tuyên cáo của nó, đây cũng coi như di ngôn cuối cùng của tôi, chỉ mong tôi không phải chỗ không thuộc mình."

Niếp Ngân không nói gì, đôi mày kiếm gắt gao nhíu chặt.

"Nó nói với tôi 'Ông tự tay hủy diệt sinh mệnh quan trọng của tôi nhất, tôi cũng muốn tự tay hủy diệt sinh mệnh quan trọng của ông nhất, tôi muốn giữ lại mạng của ông, để ông biết tôi tóm lấy toàn bộ Niếp môn như thế nào, lại phá hủy nó thế nào, không chỉ có như thế, tôi còn muốn giết sạch mỗi người trong gia tộc Niếp môn, làm cho Niếp môn vĩnh viễn biến mất.' "

Nghe hắn nói xong, một đôi mắt chim ưng của Niếp Ngân chậm rãi trầm xuống, nếu có chút suy nghĩ, thứ phản ứng đầu tiên trong đầu chính là em trai mình, Niếp Tích.

https://thuviensach.vn

Chương 130: Cảm giác xa lạ.

Kho hàng khắp chỗ được phủ lên lớp bụi bặm , ngọn đèn mờ mờ, chiếu xuống bóng dáng trầm trọng của Niếp Ngân trên mặt đất, giống như che một tầng tro bụi.

Nghe xong lời nói của Niếp Nhân Thịnh, đã biết một loạt chân tướng, nếu như vẫn không làm gì thì căn bản không thể, dù sao em trai Niếp Tích của mình, cùng Niếp Thâm tiếp xúc càng ngày càng nhiều.

Hiện tại nghĩ đến, ngày trước Niếp Thâm đã giúp đỡ nhiều lần, tựa hồ có thể lý giải đôi chút, tuy rằng hắn ở mặt ngoài luôn đóng vai là người cứu thế, nhưng mà mỗi lần hắn cứu giúp là khiến cho mọi chuyện lúc đó đều nháo lên, bị liên lụy vào người khác càng ngày càng nhiều, cuối cùng phát triển trở thành kết cục tàn khốc của ba năm trước đây.

Tất cả đều là chứng cứ cho thấy hắn phát triển đẩy mạnh, rất cao minh là, hắn vẫn để mình là người ngoài cuộc, nhiều lần cứu mình, căn bản chính là muốn lợi dụng mình để hắn diệt trừ nhiều chướng ngại vật hơn, cho tới hôm nay lại vẫn dùng tư cách ơn cứu mạng để có lý do tạo áp lực cho mình, nghĩ đến đây, trong lòng Niếp Ngân có một loại cảm giác cực kì khó chịu.

Niếp Ngân ngẩng đầu, ánh mắt kiên nghị nhìn hộp thủy tinh chứa Niếp Nhân Thịnh, lạnh lùng thốt một tiếng: "Niếp môn bị nguyền rủa, đã sớm nên tan biến."

https://thuviensach.vn

Nói xong, vung tay lên, túm lấy cái thứ cung cấp dinh dưỡng mềm ở phía sau Niếp Nhân Thịnh, quản gia ở một bên kích động, chạy nhanh tới, hai tay ôm lấy cánh tay Niếp Ngân.

"Cậu muốn làm gì!" Hắn hô to một tiếng.

Niếp Ngân không nói gì, chỉ trầm tĩnh nhìn hắn.

Tuy rằng Niếp Nhân Thịnh không thấy gì, nhưng đại khái có thể nghe ra có chuyện gì xảy ra, khóe miệng hắn chậm rãi giương lên, phân phó một tiếng: "Buông cậu ta ra, tôi nghĩ tôi đã tìm đúng người."

Quản gia nghe lời nói của chủ nhân xong, nhưng vẫn thực lo lắng, buông lỏng Niếp Ngân ra, lui lại mấy bước về sau.

Niếp Ngân lại nhìn Niếp Nhân Thịnh, thâm thuý hô một hơi, trong giọng nói cũng không có sắc bén, thản nhiên nói: "Tám năm, ông hẳn nên nghỉ ngơi một chút ."

Khóe miệng Niếp Nhân Thịnh vẫn cười không giảm: "Cám ơn cậu, nhưng cứ chết như vậy, có thể tạo thành phiền toái của cậu hay không."

"Phiền toái? Hừ hừ..." Niếp Ngân cười lạnh một tiếng, lập tức chặn đứt túi mền sau lưng Niếp Nhân Thịnh.

Trong nháy mắt Niếp Nhân Thịnh giống như thiếu dưỡng khí, mồm mở to thở hổn hển, nhưng vẫn biểu lộ vui vẻ như cũ.

"Nếu gặp được cha tôi, giúp tôi chuyển lời, nói với ông ấy Niếp môn thế nào tôi cũng không muốn quản, nhưng mà tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào làm hại tới Niếp Tích." Niếp Ngân thấp giọng nói, sau đó xoay người đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Sau lưng truyền đến tiếng khóc đau thương của quản gia.

Từ trang viên đi ra ngoài, Niếp Ngân thần không biết quỷ không hay trở lại trong xe, khởi động xe, lúc chạy xuống chân núi, trời đã sáng lên không nhiều lắm, hắn lo suy nghĩ, gọi điện thoại tới Niếp Tích.

Hai anh em đã hẹn chỗ thật tốt, là chỗ nghĩa địa công cộng của cha.

Niếp Ngân đi tới trước thời gian đã ước định, đem hoa đặt trước mộ cha, đột nhiên hắn lại nhớ tới một chuyện, nhìn qua bia mộ của mình, trong lòng hắn nổi lên một trận tối tăm, hắn cảm thấy nếu mình thật sự đã nằm ở trong đó, cũng không phải là chuyện không tốt.

Một lát sau, Niếp Tích xuất hiện ở tại trước cửa nghĩa địa, liếc mắt một cái liền phát hiện thân hình đại ca mình, hắn dừng ở đó một chút, khuôn mặt có chút trầm trầm, trong ánh mắt có chút suy tư, hắn cũng muốn nói chuyện với anh mình tốt một chút, chỉnh lại suy nghĩ, hắn ngẩng đầu lên, đi tới hướng Niếp Ngân.

"Anh! Lần này cũng không tính là em đi muộn, là anh đến sớm." Niếp Tích nói một tiếng.

Thanh âm từ sau lưng Niếp Ngân sau truyền đến, Niếp Ngân quay đầu nhìn lại, chính là vội vàng tới, trong tay cũng cầm một bó hoa cúc tươi, hai anh em mua cùng một loại hoa, số lượng cũng giống nhau.

Nhìn thấy em trai mình, từ tận đáy lòng hắn nở một nụ cười, tang thương từ khóe mắt kia cũng mất đi không ít.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích đi tới trước bia cha trước, buông xuống hoa, nhắm lại hai mắt, tựa hồ từ tận đáy lòng nói với cha cái gì đó, sau đó mở to mắt, thở phào một hơi.

"Trong nháy mắt, cha đã qua đời hơn ba năm, chuyện ngày trước xảy ra cứ giống như mới xảy ra từ hôm qua." Niếp Ngân hít sâu thở dài một hơi.

"Anh tìm đến em, hẳn là sẽ không chỉ có tụ hội ba cha con nói chuyện chút." Niếp Tích hơi hơi cười, nhưng cũng thực mẫn cảm nhìn anh mình.

"Anh là muốn hỏi một chút gần đây em gặp chuyện gì, nghe nói em nằm viện ." Niếp Ngân cũng không có trực tiếp đi vào chủ đề, hắn hiểu tính cách Niếp Tích, sợ hắn sẽ nhất thời xúc động mà làm ra chuyện gì.

Sau đó Niếp Ngân đưa cho Niếp Tích một điếu xì gà, để một điếu về miệng mình, mà Niếp Tích thì lấy cái bật lửa ra châm cho anh mình, sau đó mới làm cho mình, hai anh em nhìn như thân mật khăng khít.

"A, không có trở ngại gì, sớm đã rất tốt, chỉ là cảm giác trong bệnh viện rất tốt, nên không xuất viện." Niếp Tích phỏng đoán suy nghĩ của đại ca, hắn cũng không nói hắn ở bệnh viện là vì tiếp cận Lãnh Tang Thanh.

"Gần đây em hay qua lại với Niếp Thâm, đang làm chuyện gì vậy?" Niếp Ngân hít sâu một hơi xì gà, chậm rãi nói một câu.

Nhưng hắn thật không ngờ, Niếp Tích sẽ có phản ứng lớn như vậy, chỉ thấy Niếp Tích ngẩng đầu mạnh lên, vẻ mặt nghi hoặc nhìn mình, trong ánh mắt tràn ngập khó hiểu, nhìn nửa ngày, mới thốt lên một tiếng: "A."

Niếp Ngân cũng không biết giờ phút này trong lòng Niếp Tích rất mẫn cảm, Niếp Tích xác thực hắn có ý nghĩ âm thầm, cùng Niếp Thâm liên lạc đều là mục đích của hắn, nhưng tất cả cũng không muốn cho anh mình biết.

https://thuviensach.vn

Hai người trầm mặc một lát, ai cũng không nói gì.

"Anh theo dõi em?" Trầm mặc qua đi, Niếp Tích đã mở miệng trước, nhưng trong giọng nói tựa hồ không có một chút hờn giận.

Lời này vừa nói ra, trong lòng Niếp Ngân trào ra một cảm giác vô lực không hiểu nổi, hắn nhíu đôi lông mày kiếm, có chút ngoài ý muốn nhìn Niếp Tích, hắn đột nhiên cảm thấy hôm nay em trai mình trở nên có chút xa lạ, loại cảm giác này mặc kệ là do cách xa vài năm, hay là lần cách nhau gần nhất, đều không có gặp qua, nhưng giờ phút này hắn lại cảm thấy hai anh em nói chuyện với nhau, giống như có khoảng cách gì đó.

Niếp Tích cũng nhìn ra suy tư của anh, vội vàng làm dịu đi không khí, vỗ vỗ bả vai anh mình, lại nở nụ cười: "Hay nói giỡn , em biết anh làm như vậy làm muốn bảo vệ em cùng Thanh Nhi, không phải sao?"

Hành vi này của Niếp Tích tuy rằng giảm bớt xấu hổ, nhưng cũng không có giảm bớt được lo lắng trong lòng Niếp Ngân, nhìn em trai khuôn mặt kia lại hiện lên nụ cười đông cứng, ánh mắt hắn càng thêm trầm trọng.

https://thuviensach.vn

Chương 131: Tâm tư

Nghĩa địa, hiu quạnh.

Gió thổi qua, mùi hoa của thiên nhiên, như có như không xẹt qua xoang mũi, trong lúc đó hô hấp thâm nhập vào phế quản, nhưng có điểm thê lương.

Trên bia mộ, cha cười như trước.

Một bia mộ khác, có khuôn mặt thật giống hắn, bừng tỉnh cách một thế hệ.

Niếp Tích gọi một câu "Thanh Nhi" kêu càng ngày càng dễ gọi, nghe vào lỗ tai Niếp Ngân lại có bao nhiêu đau đớn, giống là có người cầm một con dao nhỏ nhẹ nhàng cứa qua, mơ hồ thẳng tới máu và da thịt.

Nhưng mà, càng làm cho Niếp Ngân có điều khó chịu là, Niếp Tích đột nhiên xoay chuyển thái độ lạ lùng, loại cảm giác này trước kia hắn không có, nhưng ngay tại vừa rồi lại có, loại cảm giác này rất mãnh liệt. Đến tột cùng xa lạ làm sao, hắn không thể nói rõ được, có lẽ là Niếp Tích không có trả lời luôn, có lẽ là khuôn mặt Niếp Tích tươi cười quá mức thoải mái, có lẽ ... là ngữ khí khi hắn nhắc tới tên Thanh Nhi.

"Tích, em có việc gạt anh?" Mây đen hơi hơi che khuất ánh sáng trên đỉnh đầu, có vài phần lo lắng chắn trên đỉnh đầu Niếp Ngân, nhờ ánh sáng mà mặt hắn trở lên lúc sáng lúc tối, khuôn mặt đẹp lộ ra một tia nghi ngờ mẫn cảm, nhưng không có nhìn về phía Niếp Tích, mà là nhìn chằm chằm cái mộ rỗng tuếch của mình.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích hơi hơi sửng sốt, theo bản năng nhìn về phía Niếp Ngân, tuy nói anh không có nhìn hắn, nhưng ánh mặt trời đằng sau lưng giống như mũi nhọn châm hắn làm hắn không thoải mái. Môi hơi hơi mỉm cười, nhìn chằm chằm bóng dáng cao lớn của Niếp Ngân, nói: "Em có thể có chuyện gì gạt anh? Anh à, anh quá nhạy cảm."

Niếp Ngân quay đầu nhìn hắn, trong lúc nhất thời ánh mắt thâm thúy có vài phần suy tư.

"Nếu thực là nói có chuyện gì..." Niếp Tích chuyển câu chuyện, khuôn mặt có chút biến hóa.

Niếp Ngân nhìn về ánh mắt hắn hơn một phần miệt mài đuổi theo, "Chuyện gì?"

"Đương nhiên vẫn là về Thanh Nhi ." Ngữ khí Niếp Tích nghe có chút thoải mái, lại lộ ra như không để ý, hắn nhìn về ánh mắt Niếp Ngân rất thật và còn ngưng trọng , tựa hồ muốn thông qua hai chữ "Thanh Nhi" này để xem phản ứng của hắn.

Đôi mắt chim ưng của Niếp Ngân hơi hơi co rụt lại, ánh mắt tựa hồ thay đổi, có điểm ảm đạm, nhưng chỉ chớp mắt một cái liền lại bình tĩnh, làm cho người ta nghĩ lầm là vừa rồi có đám mây đen đi tới che mất ánh mắt hắn.

Hắn không nói gì nữa, chỉ đem ánh mắt đang dừng trên khuôn mặt Niếp Tích thu hồi lại, sau đó nhìn về phương xa, ánh mắt xa xưa sâu xa.

"Thanh Nhi đã lớn nhưng vẫn còn là một nha đầu mẫn cảm." Trong lòng Niếp Tích hơi hơi trầm xuống, từ đuôi lông mày của anh mình có thể

https://thuviensach.vn

nhìn ra trong lòng hắn có một tia do dự, một tia bất đắc dĩ, còn có một chút điểm không cam lòng...

"Cô ấy vẫn thường xuyên dùng công tác để làm nghiện mình, mỗi ngày đều làm việc tới khuya, ngay tại ngày hôm qua, cô vẫn khóc, em mới biết được, thời gian dài như vậy cô ấy vẫn không thể bỏ qua được tất cả những việc trước kia."

Thân thể to lớn của Niếp Ngân run nhè nhẹ một chút.

Niếp Tích nhìn về phía Niếp nNgân, sau đó lại nói tiếp, gằn từng chữ: "Cha mẹ chết, là cả đời Thanh Nhi không thể biến mất gánh nặng, nhất là, cô ấy còn từng yêu người đàn ông mà chính là hung thủ giết chết cha mẹ mình."

Gió bỗng dưng thổi qua, đem những lời này thổi vào tai Niếp Ngân, tiến vào tận đáy lòng, cơn đau bộc phát quá nhanh, thật lâu sau, ánh mắt hắn dừng ở trước ảnh chụp của cha, tiếng nói hơi hơi khàn khàn: "Nếu anh là cô ấy, cũng giống vậy."

Ánh mắt Niếp Tích hơi hơi tối đi, giương mặt kia cùng khuôn mặt Niếp Ngân giống nhau như đúc chớp mắt một cái lại nổi lên một tia ý lạnh, nhưng cũng chỉ là chớp mắt một cái, lại khôi phục vẻ mặt dày dĩ vãng.

Hai người trầm mặc nửa ngày, ở trường hợp trầm mặc xuống này nghiễm nhiên có điểm khác thường.

Thật lâu sau, Niếp Tích nhìn chằm chằm bóng dáng Niếp Ngân, đột nhiên mở miệng, thanh âm tuy rằng rất nhẹ, tuy rằng cũng là câu hỏi, nhưng lộ ra một lực khẳng định lớn --

"Nếu, em và Thanh Nhi ở bên nhau, anh sẽ không phản đối chứ?"

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân hơi hơi nhíu mi, đầu vai rắn chắc bắt đầu cứng ngắc, hắn không mở miệng nói đồng ý, cũng không mở miệng nói phản đối, chỉ trầm mặc.

Thông qua phản ứng hắn, trong lòng Niếp Tích cũng đã sớm xác định được bảy tám phần , trong lòng nổi lên môt trận chua xót khó thành lời, như không biết nói gì, quay cuồng , giãy dụa , chưa bao giờ từng khó chịu như bây giờ.

Hắn biết, anh mình không thể bỏ Lãnh Tang Thanh được.

Nắm tay thật chặt, âm thầm hít sâu một hơi, hắn lại mở miệng, lúc này đây ngữ điệu càng thêm trầm ổn kiên định --

"Nếu, em cùng Thanh Nhi kết hôn, anh cũng sẽ không phản đối chứ?"

Niếp Ngân rồi đột nhiên xoay người, nhìn về phía Niếp Tích, tâm mi trên khuôn mặt đẹp chau lại, một tia tàn bạo lặng yên lướt qua đôi mắt.

Môi Niếp Tích vẫn duy trì độ cười, nhợt nhạt không vội không nóng, như là hỏi ý kiến Niếp Ngân, lại như là thông báo cho Niếp Ngân một chuyện hợp lẽ.

Yết hầu Niếp Ngân di chuyển lên xuống hơi hơi giật, nhìn chằm chằm ánh mắt Niếp Tích từ lúc ban đầu khiếp sợ và xa lạ rồi chuyển thành lạnh nhạt, hắn không nói gì, vẫn trầm mặc như cũ, hốc mắt lạnh nhạt kia hạ xuống như che dấu một cái giếng cạn nước, tĩnh mịch vô thần.

Thật lâu sau, gió cơ hồ thổi tan mùi hoa di động trong không khí.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích theo bản năng nhẹ nhàng thở ra, cười cười, "Cám ơn thành toàn của anh, em sẽ cha,ư sóc thật tốt cho cô ấy, chính như hy vọng của anh ngày trước."

Ngón tay Niếp Ngân hơi hơi thu, thật lâu sau mới mở miệng, "Nếu như vậy, có thể làm cô ấy hạnh phúc..." Nói đến một nửa thì hắn dừng lại, nói không được nữa, ngực nặng nề đòi mạng.

Hắn hẳn là cao hứng mới đúng, đây không phải ý muốn của hắn sao?

Hai anh em, tựa hồ vì đề tài này mà trở nên ngưng trọng, Niếp Ngân cùng Niếp Tích trong lúc đó cũng tựa hồ bởi vì một Lãnh Tang Thanh mà nổi lên một tầng ngăn cách, loại ngăn cách này rất mỏng, mỏng đến nhìn không thấy, nhưng không cách nào đi qua.

Khi Niếp Tích chuẩn bị rời nghĩa địa, Niếp Ngân ở phía sau lại mở miệng --

"Tích, cách xa Niếp Thâm một chút, anh không hy vọng em và cậu ta quá thân cận."

Niếp Tích dừng bước, quay đầu, đuôi lông mày nổi lên một tia nghi hoặc: "Vì sao?"

Ánh mặt trời theo kẽ mây chui qua, thản nhiên rơi xuống khuôn mặt Niếp Ngân, mắt hắn, gằn từng chữ: "Rất đơn giản, em không hiểu cậu ta."

Môi Niếp Tích câu lên, không phản đối gì, chính là nhẹ giọng nói câu, "Em đã biết, anh yên tâm đi." Lúc xoay người, nụ cười dần dần tiêu tán.

Tất cả mọi người không biết, từ nhỏ đến lớn hắn là tự ti lớn đến mức nào! Niếp Ngân, hắn không được bằng đại ca, là đứa con trai duy nhất trong

https://thuviensach.vn

Niếp môn hoàn thành nghi lễ đứa trẻ đã lớn kia, hắn bị mọi người khinh thường trong Niếp môn mà rời đi, lại ở bên ngoài tay trắng xây dựng sự nghiệp của mình, mà hắn, có khuôn mặt so với đại ca giống nhau như đúc, nhưng thủy chung sống như bóng ma của đại ca, tất cả đều nói cách ăn mặc của hắn khá ngang ngạnh, không có chính mình, mới đầu hắn không ngại, thật sự không ngại mọi người như vậy cho rằng như vậy, cho dù là cha âu yếm nói không có gì đáng trách.

Nhưng mà, hắn không dễ dàng tha thứ được cô gái mình thích cũng chỉ là đem ánh mắt đặt lên người anh mình, nhiều năm như vậy, hắn muốn làm cái gì đó để thắng được đại ca dành được ánh mắt chú ý đó? Chỉ có Niếp Thâm, chỉ có liên hợp với hắn mới có thể được vào Niếp môn, hắn cần dùng phương thức này để chứng minh với mọi người, hắn, mới là đúng

https://thuviensach.vn

Chương 132: Tranh chấp

Mưa thu thật lạnh.

Toàn bộ thành thị đều tối mờ , giọt mưa rơi xuống mặt đất tạo ra âm thanh "Tí tách tí tách", làm lòng người loạn lên, cũng làm cho người ta ảm đạm không hiểu nổi.

Không nhiều cũng không ít người ở trên đường không hoãn lại, không vội đi lại, bộ quần áo màu thâm, cầm cái ô trắng, Lãnh Tang Thanh mặc một cái áo gió màu đỏ, nghiễm nhiên thành tiêu điểm chói mắt trên đường.

Sợi tóc mềm mại trải qua sửa sang đơn giản lại, có vẻ tinh xảo lại không khoa trương, trong tay cầm điểm tâm mà mình mua cho Niếp Tích, góc áo kiều diễm theo bộ pháp tần suất có tiết tấu loạng choạng.

Cô cố ý mặc như vậy, thời tiết đã thành, mặc quần áo đẹp sẽ làm cho tâm tình cô đỡ hơn, vô luận như thế nào, tuy chuyện cũ vẫn rõ ràng như cũ, nhưng cảm giác áp lực không thể tùy ý bừa bãi liên quan tới người khác, cô đã thử bảo trì một trạng thái thật tốt, đây là chuyện tốt.

Lúc đi vào phòng bệnh, Niếp Tích đã rời giường, tắm xong, đang ở trước gương cạo râu ở dưới hàm, bên trên cởi trần, cơ bắt giống như tỉ mỉ điêu khắc mà ra, thật có hình, mặt trên còn giọt nước chưa bị lau đi, theo da thịt của hắn chậm rãi chảy xuống, ở trên mỗi một khối cơ bắp đều lưu lại dấu vết ẩm ướt, toàn thể nhìn qua, thân hình hắn tuyệt mĩ làm cho người ta muốn ngừng nhìn mà không được, làm cho người nhìn thấy mà răng nanh đều ngứa .

https://thuviensach.vn

Nhưng Lãnh Tang Thanh thì không cảm giác, thậm chí còn nhấm nháp.

Lãnh Tang Thanh khi đến nơi đây phát hiện cửa đã rộng mở , nhẹ nhàng gõ trước cửa phòng vài cái, sau đó đi vào, thấy thân thể Niếp Tích, trong lòng không khỏi cả kinh, cố ý tránh ánh mắt đi, đem bữa sáng để trên bàn.

Niếp Tích nhìn đến thấy cách ăn mặc của Lãnh Tang Thanh hôm nay, máu trong người nhất thời như bị thiêu đốt, đúng vậy, cô đã đẹp đến mức không thể dùng từ để nói, tay hắn không cẩn thận run lên, lưỡi dao sắc bén xoẹt qua làn da hắn, một giọt máu đỏ tươi nhanh chóng chảy ra, chảy xuống cơ ngực cường tráng của hắn.

Hắn dùng ngón tay lau ở trên cơ ngực một chút, sau đó ngón tay đặt ở trên miệng mút, hai mắt nhìn thẳng gương theo dõi nhất cử nhất động của Lãnh Tang Thanh, trong ánh mắt lóe ra hào quang mang đến cảm giác tham lam cắn nuốt, thậm chí so với gương bên cạnh đèn còn sáng hơn.

Miệng vết thương tuy nói là kẻ hèn hạ, nhưng xác thực mà nói, là dựa vào vị trí gần cổ, hắn tùy tiện tìm một miếng dán, dán lên miệng vết thương, thay trang phục bệnh nhân , rửa mặt xong đi ra.

Lãnh Tang Thanh nhìn thấy hắn thay quần áo, ánh mắt không hề cố ý như vậy, có chút quan tâm cũng có chút chỉ trích hỏi: "Ngày hôm qua anh đi đâu vậy ?"

Ánh mắt Niếp Tích thủy chung chạy trên toàn thân thể cô, nhưng ánh mắt đó khoá lại thật nhanh, hắn thấp giọng trả lời: "A, đi ra ngoài một chuyến."

"Về sau đi ra ngoài thì hãy nói với tôi một tiếng, nói cho tôi biết đi đâu, tình hình của anh, không cẩn thận sẽ phát tác ở bên ngoài, nếu cứu trễ sẽ rất

https://thuviensach.vn

nguy hiểm ." Ngữ khí Lãnh Tang Thanh thoáng nghiêm khắc.

Cô ấy quan tâm tôi, là cô đang khẩn trương, là như vậy.

Niếp Tích nghe Lãnh Tang Thanh nói vậy, trong lòng hiện lên một tia vui mừng kì lạ, nhưng cùng với vui sướng đang hỗn loạn là ánh mắt ẩn nhẫn của đại ca ngày hôm qua, không khỏi làm cho lòng hắn lại dâng lên một trận đau đớn, .

Đại ca vẫn yêu Lãnh Tang Thanh, điểm ấy sẽ không sai, cũng như Lãnh Tang Thanh vậy, cô vẫn nhớ đại ca mãi không quên, nhưng đáng mừng là, cô đang nếm thử áp lực trong lòng mình, mặc dù hắn ở trước mặt đại ca nói nhiều như vậy, nhưng đại ca thủy chung không chính miệng khẳng định thái độ của hắn, xem ra phương thức này tuy có thể kích thích đến đại ca, nhưng cũng không thể hoàn toàn chặt đứt tình cảm của hắn với Lãnh Tang Thanh, phải nhanh kết thúc một chút, đêm dài, mộng nhất định sẽ nhiều.

Hắn ngồi vào bàn, tiếp nhận cháo của Lãnh Tang Thanh đưa qua, đặt cái thìa ở trước miệng, có chút suy nghĩ , hắn trầm thấp nghiêm mặt, nói với Lãnh Tang Thanh: "Ngày hôm qua, anh tới nghĩa địa."

Nghe thế , Lãnh Tang Thanh run lên, thìa trong tay rơi xuống bát.

Đây không phải phản ứng của Niếp Tích muốn thấy, nhưng Niếp Tích biết, Lãnh Tang Thanh nhất định có thể có phản ứng như vậy, nhưng hắn còn nói tiếp: "Nhìn mộ bia của anh trai và cha, trong lòng anh thật sự cảm thấy mình sống trên đời này thật cô độc, ba cha con vốn thực hạnh phúc, hiện tại chỉ còn lại một mình anh ở trên đời."

Lãnh Tang Thanh có chút lo lắng chậm rãi ngẩng đầu, hai tròng mắt thật cẩn thận quan sát đến biểu hiện của Niếp Tích .

https://thuviensach.vn

Niếp Tích cười một chút, cười thực thê lương: "Sao? Lo lắng anh sẽ làm chuyện điên rồ?"

Mà giờ phút này, Lãnh Tang Thanh cũng lưu ý đến chỗ hàm dưới của Niếp Tích, tới gần yết hầu kia có một miếng dán, cô đột nhiên khẩn trương: "Cổ của anh làm sao vậy?"

Niếp Tích kinh ngạc một chút, đang muốn nói sáng nay không cẩn thận bị thương, nhưng lời vừa muốn nói khỏi miệng, hắn đột nhiên lại không muốn nói, hai mắt hiện lên một tia quỷ quyệt, chậm rãi cúi đầu.

"Anh lại tra tấn mình có phải không?" Lãnh Tang Thanh có chút giận dữ hô to .

Niếp Tích không nói gì, nhưng âm trầm cúi đầu như cũ.

Lãnh Tang Thanh nhìn người đàn ông đáng thương trước mắt này, khó chịu trong cơ thể trong nháy mắt bốc lên, một loại cảm xúc hận không chịu thua kém tràn ngập toàn thân, cô thật sự rất không muốn nhìn thấy người đàn ông này bởi vì Niếp Ngân mà không gượng dậy nổi, cô thật sự thực không muốn nhìn thấy người đàn ông này còn muốn tự sát mà cam chịu, bởi vì, nó thật giống như làm cho cô thấy được trong nội tâm mình chân thật của mình.

"Anh tỉnh lại đi! Đừng suy sụp như vậy! Chẳng lẽ anh thực sự muốn kết thúc như vậy sao? Anh còn một con đường dài phải đi, bên cạnh anh còn có rất nhiều người quan tâm của anh đang nhìn anh, chẳng lẽ anh thật sự không quan tâm cái gì sao?" Lãnh Tang Thanh cấp bách hô lớn, âm thanh rất lớn, như đánh thức Niếp Tích, lại càng như là đánh thức chính mình.

Niếp Tích đứng mạnh dậy, bàn tay to cường mà hữu lực một chưởng đập lên trên bàn cơm, bát cơm, cốc nước tất cả đều bị chấn động, văng ra

https://thuviensach.vn

nơi nơi.

Tính tình hắn táo bạo lên, ánh mắt nhìn Lãnh Tang Thanh tràn ngập phẫn nộ, lớn tiếng quát: "Anh nghĩ sao, anh làm gì, đều là việc của anh! Anh cảnh cáo em, đừng quản chuyện của anh!"

Niếp Tích đột nhiên nổi giận, làm cho Lãnh Tang Thanh hoảng sợ, xác thực, từ lúc quen biết đến hiện tại, hắn chưa bao giờ có biểu hiện trước mặt cô như vậy, bất quá đúng là loại thay đổi này, làm cho lòng Lãnh Tang Thanh càng thêm lo lắng .

"Em đi khỏi nơi này đi! Tôi không muốn lại nhìn thấy em !" Niếp Tích thừa dịp Lãnh Tang Thanh kinh dị, lại rống to một tiếng.

Nước mắt Lãnh Tang Thanh đã rơi ra từ trong hốc mắt, hận không chịu thua kém nhìn Niếp Tích, cô thật sự không thể tưởng được hiện tại Niếp Tích lại biến thành như vậy, cô căm giận nói: "Được, tôi thật không ngờ anh lại không có triển vọng như vậy, Niếp Tích của trước kia đã hoàn toàn biến mất, tôi sẽ không xen vào chuyện của anh nữa, tôi đi, tôi cũng sẽ không để anh nhìn thấy tôi nữa!"

Nói xong, Lãnh Tang Thanh nổi giận đùng đùng đi khỏi phòng bệnh, trước khi đi còn đi tới bồn rửa mặt, đem dao cạo râu của hắn mang đi.

Nhìn Lãnh Tang Thanh rời đi, tự đắc của Niếp Tích nảy lên miệng, sợ đêm dài lắm mộng, hắn phải làm như vậy , hơn nữa lẻn vào bệnh viện làm một loạt hành động, là có kết quả .

https://thuviensach.vn

Chương 133: Khuất tùng sự thật

Cuối mùa thu cũng có cảnh đẹp, chỉ là cảnh đẹp này quá mức tiêu điều.

Đẹp nhất là chờ mùa cho quả của cây bạch, rơi lác đác, vàng óng ánh đầy đất, lúc mưa qua, sắc lá kim hoàng trên mặt đất, có lá cây phát ra thanh âm, như là tay của ai đó, lẳng lặng , dùng một loại gần như tử vong bi thương mà phát tiết trận mùa biến hóa này.

Rất nhiều lúc Lãnh Tang Thanh thích ở giữa lối cửa vào nhìn quả cây bạch diệp lác đác này, hai bên cây bạch có rất nhiều nhánh cây, nảy mầm, xanh lục, tươi tốt đến vàng óng ánh, giống như suy diễn cuộc đời ngắn ngủi của con người, bắt đầu, phát triển thẳng tới lúc chấm dứt. Chẳng qua, mùa cây bạch quả năm sau còn có thể lặp lại quá trình đoạn sinh mệnh này, nhưng người đâu? Kế tiếp luân hồi sẽ ở nơi nào?

Theo lý thuyết, cô là thầy thuốc, không nên tin tưởng vận mệnh luân hồi như vậy, hãy nhìn lá cây bay xuống trước mắt, trong lòng không khỏi nổi lên bi thương, nếu có thể có kiếp sau, cô... Có thể mờ mịt ở trong biển người lại gặp hắn hay không?

Cố gắng điều chỉnh lòng mình, tại đây sau giữa trưa của mùa thu cuối đột nhiên trở nên có chút thương tâm, đã thật lâu cô không đến vườn cây anh đào, đã thật lâu không nhớ lại lần gặp đầu tiên trong mộng xuất hiện cái ghế màu trắng lạnh, người đàn ông ngồi ở ghế lạnh, cô cũng rất muốn nhìn khuôn mặt mơ hồ hóa của hắn, nhưng chỉ còn lại có ánh sáng hạ xuống hình dáng, loáng thoáng, giống như mộng giống như thực.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh theo bản năng thở dài, nhẹ, lại u oán.

"Làm sao vậy? Người trẻ tuổi à, nhìn lá rụng là sẽ đa sầu đa cảm đấy." Giọng nói hiền lành từ người ngồi trên xe lăn truyền tới tai Lãnh Tang Thanh, mang theo ý cười.

Lãnh Tang Thanh cúi đầu, nhìn xe người già ở trên xe lăn, nhẹ nhàng nói: "Đúng vậy, có chút cảm thán sinh mệnh vô thường."

Ở bệnh viện lúc không vội, cô sẽ vội vàng cùng y tá chăm sóc người già đang làm vật lý trị liệu, trước mắt chính là người này, bà lão vô tình từ trên thang lầu bị ngã xuống, ngã hỏng chân, trong lúc cùng nằm viện cùng Lãnh Tang Thanh tán gẫu rất hợp, sau đó lúc làm vật lý trị liệu cũng thường xuyên cùng Lãnh Tang Thanh gặp mặt, một lúc sau, Lãnh Tang Thanh cũng thích bà già này, trừ bỏ thăm Niếp Tích ra, chính là giúp bà lão này đi ra ngoài phơi nắng.

Lão thái thái nghe thấy cô nói vậy thì cười cười, "Sinh mệnh sở dĩ sáng lạn xinh đẹp, còn vì nó vô thường. Giờ khắc này cháu không biết chốc lát lát sẽ có chuyện gì, cho nên mới quý trọng thứ trước mắt, không phải sao?"

Lãnh Tang Thanh nao nao.

Bà lão nâng tay, sủng nịch sờ sờ sợi tóc mềm mại của Lãnh Tang Thanh "Cháu rất ít khi nói về chuyện của mình với bà, nhưng bà biết, ở trong lòng cháu nhất định ẩn sâu một chuyện, một người, cho nên ánh mắt của cháu lại có điểm ưu thương như vậy, nhưng mà cháu phải biết rằng, đến cũng tốt mất đi cũng thế, vui vẻ cũng bi thương cũng thế, nhưng kỳ thật con người cũng trải qua quá trình tất yếu, chính là thời gian hơi sớm chậm khác biệt một chút, con người nhìn nhạt một chút sẽ chẳng thấy vất vả."

https://thuviensach.vn

Lòng Lãnh Tang Thanh đang run rẩy, cô luôn luôn yêu cầu mình quên đi, trên thực tế cô cũng làm như vậy, khi nhìn hình ảnh nào, lại hoặc là nghe đến đoạn nhạc nào, lòng của cô vẫn sẽ ẩn ẩn làm đau.

Phủ lá rụng đi, cô ngồi lên trên chiếc ghế, thật lâu sau rốt cục cũng nhìn thẳn ánh mắt bà lão, nhẹ giọng hỏi câu:"Bà mất đi người mình yêu thương nhất sao? Bà từng trải qua loại mất đi đau giống như dùi đục đó sao?"

Cô luôn luôn chỉ biết cười, chưa bao giờ sẽ đem tâm sự nói ra, nhưng hôm nay cô nhịn không được, có lẽ tâm trang quá vẹn toàn sẽ nói hết, nếu không người sẽ hỏng mất.

Bà lão cười cười, tựa hồ một chút cũng không kinh ngạc câu hỏi của cô, giống như đã sớm nhìn thấu lòng cô, gật gật đầu, "Bà hiểu được cảm nhận của cháu, bởi vì, bà cũng trải qua chuyện đó." Bà dừng một chút, lại bổ sung một câu, "Sinh tử phân biệt."

Lãnh Tang Thanh khiếp sợ, ngơ ngác nhìn bà lão.

Gió thổi qua, lạnh ở trên gương mặt của cô hạ xuống.

Thật lâu sau --

"Bà lúc ấy nhất định rất đau khổ."

Bà lão suy nghĩ tựa hồ phiêu thật sự xa, nhẹ giọng nói: "Là rất đau khổ, nhưng những người tiếp tục sinh sống, kỳ thật, sinh tử phân biệt cũng là một loại hạnh phúc a."

Lãnh Tang Thanh khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Bà lão đem ánh mắt dừng ở trên mặt cô, "Có thể sinh có thể chết tình yêu chính là tình yêu, có thể sinh tử phân biệt muốn sống dễ chịu là không thể, người tuy rằng mất, nhưng tối thiểu để lại cho cháu hình ảnh hoàn mỹ nhất và trí nhớ đầy đủ nhất, mang theo đoạn trí nhớ này hết cả đời, đến già đi ngẫu nhiên lấy ra nhớ lại một chút cũng là một loại hạnh phúc bình tĩnh."

Đau đến tắc thở mà vẫn nói hạnh phúc được, bó tay.

"Loại hạnh phúc này là đau, nếu là đau, thì cháu không muốn loại hạnh phúc này." Lãnh Tang Thanh lắc đầu không đồng ý.

"Chúng ta đều giống nhau, mọi người là đến già đi mới hiểu được chân lý nhân sinh." Giọng nói bà lão hiền lành, ngữ điệu thực chậm chậm lại đầy lực, "Đau thủy chung là tạm thời, loại đau này trải qua năm tháng lễ rửa tội, sẽ gặp giống con bướm phá kén mà ra, tới lúc đó cháu nghĩ lại thủy chung chỉ còn lại có trí nhớ ngọt ngào , lại oanh oanh liệt liệt nhân sinh chung quy là đi tới bình tĩnh, bên này là nhân sinh chân lý, chẳng lẽ, cháu không biết là dùng một loại tâm tình hạnh phúc hoài niệm người yêu của mình, chẳng phải phương thức xa xa này để vượt qua đau khổ là rất tốt sao?"

Lông mày Lãnh Tang Thanh hạ xuống, đuôi lông mày nổi lên một tia suy tư.

"Cháu yêu người là cháu hy vọng người đó được hạnh phúc, hỏi lại chính mình một chút, có làm được điều đó hay không? Nếu cháu cũng yêu người đó, nên làm cho cuộc sống mình tốt lên." Bà lão nhẹ giọng nói: "Phải biết rằng, tất cả sự thật sẽ để cho người hy vọng, khuất tùng cho sự thật mới có thể đạt được ấm áp, không phải sao?"

"Khuất tùng sự thật?" Lãnh Tang Thanh ngẩng đầu, mâu quang như nước nổi lên gợn sóng.

Bà lão hiền lành cười cười, không nói cái gì nữa.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh tĩnh lặng ngồi ở chỗ kia, nghĩ về lời nói của bà thật lâu.

Cây bạch quả cuối đường mòn, bay xuống càng nhiều sắc lá cây kim hoàng, xinh đẹp, tư thái giống như bay múa trong tinh linh, lay động tin tức ở trên thân ảnh Lãnh Tang Thanh. Hắn đứng ở nơi đó đã thật lâu thật lâu, lâu đến mức hắn có thể nhìn thấy mỗi chỗ trên giương mặt Lãnh Tang Thanh như Minh Nguyệt, cái loại lạnh nhạt này, còn lộ ra vẻ mặt ưu thương làm hắn đau lòng.

Lá cây bay xuống ở trên đầu vai rắn chắc của hắn, hắn không có nâng tay phủi đi, chỉ đứng ở nơi đó.

Sau giữa trưa ánh nắng mặt trời làm bóng dáng của hắn kéo dài, thân hình cao lớn giống như thần thánh, gió thổi động một góc áo lớn của hắn, nhẹ nhàng động ra một hình dáng nặng nề.

Lúc một gã tiểu y tá chạy đến cạnh Lãnh Tang Thanh, bóng dáng người đàn ông lặng yên giấu ở sau thân cây, vô thanh vô tức giống như lá rụng. Rất nhanh, xa xa Lãnh Tang Thanh đứng dậy, một lần nữa đẩy xe lăn của bà lão, ánh mắt hắn lại lần nữa xuất hiện, không hề chớp mắt đuổi theo bóng dáng cô gái dần dần đi xa, càng ngày càng mơ hồ, đôi mắt chim ưng đen lặng yên tràn ngập đau đớn vô tận, như là vượt qua tương tư thiên sơn vạn thủy, áp lực, suy nghĩ xúc động muốn tiến lên.

Gió thổi , lá cây rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Chương 134: Cầu hôn

Cùng Niếp Tích cãi nhau, không phải là dự định ban đầu của Lãnh Tang Thanh, thứ duy nhất cô tức giận chính là Niếp Tích suy sút.

Trước kia Niếp Tích không như thế, mỗi ngày hắn sẽ cười hớ hớ , bên môi có nụ cười tự tin, biếng nhác cùng tà mị, làm cho người ta vừa thấy là có thể cảm nhận được người đàn ông chính nghĩa .

Nhưng hiện tại, Lãnh Tang Thanh không tìm được tính cách đó ở hắn.

Ngày hôm sau, thời tiết âm trầm đáng sợ, mây đen cúi đầu ép xuống, sáng sớm sắc trời lại tối như là đêm khuya, xem ra mưa to một hồi sẽ như vậy.

Mùa này, mưa tựa hồ đặc biệt nhiều.

Lãnh Tang Thanh ra cửa, sớm đi ra bệnh viện, vừa lúc đi vào đại sảnh, ngoài cửa sổ rồi đột nhiên một tia điện quang hiện lên, ngay sau đó phát ra tiếng ầm, sấm vang vong vươn xa, cơ hồ phải muốn nhấc toàn bộ trời đất lên.

Loại thời tiết này làm cho tim người ta đều phát run, run rẩy, bất an trong lòng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhánh cây không ngừng lay động, như quái thú u ám hạ giương nanh múa vuốt, làm bịt kín trên con người một vẻ mặt lo lắng.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh vừa muốn tiến vào phòng bệnh, phía sau cửa sổ đột nhiên phát ra một tiếng sét đánh, ngay sau đó mưa to tầm tã liền hạ xuống, nước trời giống như khoa trương. Thân cây trong sân bị chặt đứt nằm chặn ngang, vài bệnh nhân cả kinh kêu to, cô vội vàng gọi y tá hỗ trợ tới trấn an bệnh nhân, ánh mắt lại lạc ở vị trí nhập viện.

Nghĩ nghĩ, trong ánh mắt chấp nhất vẫn tiêu tán đi, đổi áo dài thật sạch sau đó vội vàng đi tới chỗ cửa nhập viện.

Đi qua hành lang nhập viện lại âm u dọa người, chân đèn trên đỉnh đầu không bởi vì sét chớp đánh mà rung động, có đèn chân không rõ sẽ không sáng, nhìn hành lang thật dài lúc sáng lúc tối, hơn nữa bên ngoài trời mưa, tất cả bệnh nhân ở trong phòng bệnh, hành lang càng im lặng , chỉ còn lại có tiếng mưa to phát ra.

Mùa này yêu mưa, nhưng, mưa lớn như vậy thật ra hiếm thấy.

Lúc đi đến phong bệnh Niếp Tích, Lãnh Tang Thanh dừng bước, tay để ở trước cửa, đôi mi hiện lên có chút tự hỏi, nâng tay gõ cửa phòng. Cô cảm thấy nên cùng Niếp Tích nói chuyện thật tốt, Niếp Ngân chết một số người sẽ đau, tỷ như cô, lại như hắn. Cô cùng hắn đều sống rất thống khổ, cuộc sống của cô bị một người chết làm chúa tể, Niếp Tích thì khác, hắn còn có thể làm nhiều chuyện.

Gõ cửa nửa ngày cũng không có phản ứng gì.

Đứng ở ngoài cửa Lãnh Tang Thanh hồ nghi, gõ cửa mạnh thêm một chút, trong lòng lại nổi lên một tia không rõ!

Niếp Tích không phải loại người keo kiệt, cho dù đã xảy ra tranh chấp cũng không có cố ý tránh ở trong phòng không nhìn cô. Lơ đãng nhớ tới đủ

https://thuviensach.vn

loại hành động của hắn, bất an trong lòng cùng cảnh giác đột nhiên hiện lên, ngay sau đó đẩy cửa đi vào!

Trong phòng bệnh, rỗng tuếch.

Lãnh Tang Thanh im lặng vài giây sau đó tìm xung quanh, cửa toilet rộng mở , Niếp Tích cũng không ở bên trong.

Cô có chút luống cuống, ánh mắt nhìn lướt qua bồn rửa tay, mặt trên còn có chút nước, chứng minh rằng Niếp Tích vừa rời đi không bao lâu, đi tới giường cô tìm xem có chút manh mối nào không, lại phát hiện, lời nhắn lại hé ra lưu tại cái bàn bên giường .

Là Niếp Tích nhắn lại!

Lãnh Tang Thanh cầm lên xem, mặt trên là mấy chữ cứng rắn hữu lực, lại chỉ có ngắn ngủn một câu -- tôi đi rồi.

"Rầm rầm" một tiếng, sét đánh phát ra từ ngoài cửa sổ, ánh sáng toàn bộ phòng, chiếu lên trên mặt trắng bệch của Lãnh Tang Thanh!

Niếp Tích đi rồi?

Hắn vừa mới đi sao?

Đầu tiên Lãnh Tang Thanh đi tới tủ quần áo, xem xét đồ dùng hằng ngày của hắn còn có hay không, mở ra lại kinh ngạc phát hiện, tất cả đều còn nguyên vẹn, ngay cả hành lý cũng im lặng còn ở kia, như là ở đằng sau cô cười nhạo .

Ngây ngốc đừng hơn nửa này, hô hấp càng ngày càng dồn dập, Niếp Tích không có mang theo hành lý, lại chỉ để lại tờ giấy ngắn gọn này, nói

https://thuviensach.vn

câu "Tôi đi rồi" ? Trong lòng bắt đầu nhảy lên, cô đột nhiên hiểu được ý của hắn, chạy khỏi phòng bệnh như điên.

------- hoa lệ lệ phân cách tuyến --------

Ngoài cửa sổ, mưa to mưa to.

Một loại bệnh tâm thần lây bệnh toàn bộ phía chân trời.

Lãnh Tang Thanh như một con thuyền nghiêng ngả sợ hãi ở trên sóng, thân ảnh nhỏ lắc lư, hai tay gắt gao cầm ô che, cuồng phong thổi quét, ô trên đỉnh đầu cũng đi theo loạn chiến. Ngay lúc cô vừa mới xem tư liệu camera, camera ở cửa lớn vừa vặn chụp được thân ảnh Niếp Tích rời đi, hắn đi về phía đông, cô liền dọc theo con đường này đi tìm kiếm.

Hắn không mang gì hết, ngay cả chìa khóa lái xe cũng không mang, hẳn sẽ không mang xe rời đi, hơn nữa không đi bao lâu, nếu như vậy sẽ có cơ hội tìm được hắn.

Nghĩ nghĩ, Lãnh Tang Thanh cắn chặt khớp hàm, lo lắng trong lòng lan tràn, cô đã mất đi Niếp Ngân, không thể lại mất Niếp Tích, tuy nói cô không nhận Niếp Tích, nhưng cho dù là bạn bè bình thường, cô cũng không thể trơ mắt nhìn hắn làm chuyện điên rồ.

Lúc ô bị gió đột nhiên thổi, cả người Lãnh Tang Thanh cũng giật mình, tùy ý cho mưa hắt lên trên người mình, lo lắng trên mặt sớm bị khẩn trương thay thế vào!

Cô nhìn thấy, Niếp Tích đứng ở phía trước cách đó không xa, không có ô, mưa đã hắt hết vào quần áo hắn, vải dệt rối rắm dán vào thân thể to lớn của hắn, có vẻ suy sút đi vẻ hoàn mỹ, nhưng mà, hắn về vẻ đẹp thì không

https://thuviensach.vn

làm một bước chân thụt giảm, đang muốn đi tới chỗ hắn, phố đối diện đèn đỏ lại sáng, hắn tựa hồ cũng làm như không thấy.

Một màn này làm tâm Lãnh Tang Thanh chạy tới cổ họng, mắt, hướng về bóng dáng to hô --

"Niếp Tích!"

Niếp Tích không có quay đầu, giống như hồn phách đần độn, còn bước đi qua phố.

Đúng lúc này, chỗ quẹo vào có một chiếc xe, mưa trầm trọng làm nắp xe bị ép tới nẩy lên!

"Niếp Tích --" Lãnh Tang Thanh gọi to, như điên chạy tới.

Giữa đường cái Niếp Tích nhất thời dừng bước, quay đầu nhìn mình cách cái xe tải lớn càng ngày càng gần, không chút có ý né tránh, thẳng đến, xe tải phát ra một tiếng gào thét--

Ngay sau đó, thân mình Niếp Tích liền bị Lãnh Tang Thanh hung hăng đẩy sang một bên, trong tâm hai người không tốt tất cả đều ngã sấp xuống ven đường, xe tải lớn phát ra âm thanh phanh dồn dập, thân xe trầm trọng phanh lại rốt cuộc cũng dừng hẳn.

Tắt động cơ, đóng cửa "Rầm" một tiếng đủ để thấy sự phẫn nộ của người lái xe!

"Muốn tìm cái chết cũng đừng chui vào dưới bánh xe của tôi? Muốn chết thì chết xa một chút!" Bên tai âm thanh như sấm gào thét.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh vội vàng xin lỗi người lái xe, nói vài lời, người lái xe mới nổi giận đùng đùng lái xe rời đi.

Nhìn Niếp Tích thất thần nghèo túng trước mắt, trong lòng lo lắng cùng kinh hồn vừa rồi trong giây lát trở thành phẫn nộ khó thành lời, những lo lắng của sáng sớm, tất cả đều như bị bom nổ tung chạy ra!

"Niếp Tích, anh điên rồi có phải không? Anh có biết mình đang làm cái gì không?"

"Niếp Tích, anh điên rồi có phải không? Anh có biết mình đang làm cái gì không?"

Tiếng thét chói tai Lãnh Tang Thanh như xé rách không gian xung quanh, tựa hồ có thể chặt đứt hạt mưa, nhưng mây đen nồng hậu phía dưới vẫn tái nhợt vô lực như cũ.

Mưa to tầm tã giống như thời gian tạm dừng một chút, giây lát lại tiếp tục tiếp diễn, so với trước càng thêm mãnh liệt .

Niếp Tích chậm rãi nghiêng đầu, mưa từ chiếc mũi như điêu khắc của hắn chảy qua, dọc theo cảm xúc trên khuôn mặt được miêu tả của hắn, hắn cố ý che đậy rất tốt, thậm chí là tất cả những việc bừa bãi do hắn dự liệu.

Lãnh Tang Thanh nhìn vẻ mặt hắn không hề tức giận, hận trong lòng liên tục cấp tốc tràn ra, hơi thở dồn dập thổi bay hạt nước mưa, trong không khí vẽ ra đường cong có chút bất đắc dĩ, không cam lòng.

"Sao em lại tới đây?" Giọng nói Niếp Tích vô lực cùng với thanh âm tí tách phát ra trên mặt, lại có vẻ rất rõ ràng.

https://thuviensach.vn

"Anh vì sao chạy tới đây? Anh muốn làm gì?" Cảm xúc Lãnh Tang Thanh cũng không bị thời tiết lạnh băng này khống chế, tức giận quát to.

Niếp Tích nhìn nhìn khuôn mặt của cô, muốn nói gì đó, nhưng không nói ra, biểu hiện cũng bình thản, cuối cùng chỉ nhếch đôi môi, dùng đầu lưỡi liếm dấu tích nước mưa để lại, trúc trắc nuốt một chút, thản nhiên nói ra một câu: "Em đừng quản tôi." Sau đó liền xoay người rời đi.

Loại biểu hiện này, lại càng kích thích thêm tức giận của Lãnh Tang Thanh, giờ phút này hai cánh tay mảnh khảnh của cô không yếu đuối như vậy, hai tay ngọc kéo lấy áo Niếp Tích, không biết không có khí lực hay không, nhưng cô thuận thế kéo, thân thể cường tráng của Niếp Tích lập tức bị Lãnh Tang Thanh kéo tới trước mặt.

Tình hình này làm cho Niếp Tích cũng lắp bắp kinh hãi, rồi đột nhiên mở to hai mắt, nhìn chăm chú vào hai tròng mắt tức giận của Lãnh Tang Thanh, hai má tinh xảo gầy yếu của cô, tuy nhìn qua vẫn xinh đẹp như cũ, nhưng giờ phút này phát ra khí thế lại làm cho bất luận kẻ nào đều không khỏi sinh ra cảm giác áp bức.

"Thế nào cũng không cho đi! Theo tôi về phòng bệnh!" Lãnh Tang Thanh hô to một tiếng, thanh âm như có lực xuyên thấu.

"Phòng bệnh? Phòng bệnh cùng mộ thì có gì khác nhau? Còn sống cùng chết lại có gì khác nhau?" Ngữ khí Niếp Tích cũng cao vút lên, hai mắt chưa bao giờ ngừng quan sát cảm xúc của Lãnh Tang Thanh.

Mộ! Chết! Lãnh Tang Thanh nghe thấy hai từ này, cả người lập tức ngây ngẩn ra, tuy rằng cô sớm cũng đã biết Niếp Tích có suy nghĩ như vậy, nhưng giờ phút này nghe thấy Niếp Tích chính mồm nói ra, nhìn thấy hiện tại Niếp Tích có bộ dạng này, lòng của cô lại sợ run lên, cái loại cảm giác vô lực và tuyệt vọng này lại một lần nữa tràn ngập toàn thân cô.

https://thuviensach.vn

"Hiện tại sao anh lại biến thành bộ dạng này ? Niếp Tích trước kia đi đâu rồi? Trở lại nhanh chút được không? Đừng khiến tôi thấy anh như bây giờ được không?" Ngữ khí Lãnh Tang Thanh đã gần như cầu xin hắn, lại nhanh chóng cầm lấy ống tay áo Niếp Tích, cô thật sự không thể chịu đựng được nhìn thấy biểu hiện của Niếp Tích bây giờ, cô vì rất nhiều biểu hiện của Niếp Tích vào giờ phút này mà trong lòng vô cùng đau.

"Trở về tính cách trước kia? Hoàn cảnh đều đã muốn chuyển biến, tôi còn có thể trở về là người trước kia?! Ngắn ngủi trong vài năm đã trải qua rất nhiều chuyện, tôi còn có thể trở lại như trước kia sao ! ! Sinh mệnh con người tàn khốc như vậy, đã phá tôi thành nhiều mảnh nhỏ rồi, em muốn tôi trở lại như trước kia như thế nào ! ! !" Một một câu của Niếp Tích so với câu trên càng nặng hơn, nội tâm đau triệt chất vấn Lãnh Tang Thanh, nhưng mà mỗi một câu đều là vì Lãnh Tang Thanh tạo nên, mỗi một chữ đều như dao khắc vào cảm thụ nội tâm Lãnh Tang Thanh.

Từ khi lúc Niếp Tích bắt đầu nhập viện, tâm Lãnh Tang Thanh luôn âm ẩm đau, mỗi lần nhìn thấy hắn, Lãnh Tang Thanh cảm giác mình như đang đứng trước gương, mỗi một chi tiết của cô đều bị chiếu rọi nhìn ra không sót một cái gì, càng quá đáng là, mặt gương này cũng không phải chỉ có thể phản ánh ra mặt ngoài, mặt gương tại đây, phản ánh cô, cô lại trở nên trần như nhộng, trần truồng riêng mình, thậm chí dưới làn da mỗi một chỗ xương thịt, mỗi một tế bào, mỗi một hào tư ẩn, tất cả đều vô cùng nhuần nhuyễn bày ra, máu chảy đầm đìa hiện ra ở trước mặt cô, cô tìm cách che dấu nhiều năm như vậy lại bị một tầng một tầng bóc ra, trong khoảnh khắc trở nên không còn sót lại chút gì.

"Anh có nhất định không tiến bộ như vậy hay không! Có phải cam chịu như vậy không!" Cảm xúc Lãnh Tang Thanh đã bắt đầu bực tức cực độ, đây như không phải biểu hiện nói với Niếp Tích, càng giống như một loại phẫn hận oán giận đối với chính mình.

https://thuviensach.vn

Niếp Tích không nói gì, một đôi mắt lạnh xuyên thấu qua màn mưa gắt gao nhìn chằm chằm Lãnh Tang Thanh, lưu ý từng bước một hãm sâu của cô.

"Người của anh còn có thể sống rất dài! Cạnh anh còn có rất nhiều người quan tâm anh! Chẳng lẽ anh lại bởi vì một người đã chết làm liên lụy tới mình sao? Anh lại không thể thử quên anh ấy sao? Không ai phủ định anh ấy mang cho anh tới kí ức vui vẻ, nhưng chuyện người khác đã chết thật anh vẫn không tính vui vẻ sao? Tự mình tra tấn như vậy, là hy vọng của anh sao?" Lãnh Tang Thanh khản cả giọng hô lớn, hiển nhiên, những lời này đã không phải là nói với Niếp Tích , hoàn toàn thành là mãnh liệt giãy dụa trong lòng.

Niếp Tích tất nhiên đã nhìn ra điểm ấy, hai mắt hắn chuyển nhanh, đáy mắt hiện lên một tia tự đắc, sau đó cường ngạnh mở một cánh tay Lãnh Tang Thanh, đổ thêm dầu vào lửa tức giận lớn tiếng nói với Lãnh Tang Thanh: "Quên! Thật sự giống như nói vậy sao ! Em có tư cách gì nói với tôi? Hỏi một chút em giấu ở chỗ sâu nhất trong nội tâm, chẳng lẽ không giống tôi sao?"

"Hỗn đản! ! !" Phòng tuyến trong lòng Lãnh Tang Thanh cuối cùng đã vỡ ra, từng bước đi lên, cánh tay giơ lên đến đầu, hung hăng cho Niếp Tích một cái tát.

* Mã sướng quá !!! Kết sướng theo =))*

Đây là khi núi lửa được bùng nổ thoải mái, áp lực rất lâu, tích tụ rất nhiều, lưng đeo quá nặng, một cái bạt tai tại đây đã trào ra tất cả.

Mà giờ khắc này, đúng là chủ mưu Niếp Tích đã lâu chờ đợi , từ ngày nằm viện đó, hắn vẫn che dấu ý nghĩ trong lòng mình với Lãnh Tang Thanh, thông qua biểu hiện của mình lại bày biện ra, luôn dùng lại xấp xỉ tàn nhẫn này, đem vết thương lòng của Lãnh Tang Thanh đã băng bó bằng vải thật

https://thuviensach.vn

tốt, lại từng mảnh từng mảnh mở ra, chính là đợi cho tâm trạng Lãnh Tang Thanh hỏng bét như hiện tại, bởi vì chỉ có lúc đem băng vải mở ta , hắn mới có cơ hội thừa dịp xen vào.

Niếp Tích ôm mặt, cũng không có nhiều ngoài dự liệu, cho dù là có, cũng là tin vui.

Mà một cái tát này của Lãnh Tang Thanh, hình như là dùng hết khí lực toàn thân, cả người lập tức nhuyễn xuống, thân thể mất đi trọng tâm, ngồi phịch xuống ở trên chỗ tràn đầy nước, mặc cho nước mưa lạnh băng ngâm hai chân cô, lạnh tận xương, nhưng cô không chút cảm giác gì, chôn dấu đau xót lâu như vậy lại bừng lên, băng bó vết thương đã lâu như vậy lại bị mở ra, cô giãy dụa ngẩng đầu, tận lực làm cho mưa rơi xuống mưa kích thích lệ tuyến của mình, nhưng đúng là vẫn còn nhịn không được, cô lên tiếng khóc, âm thanh vang khắp ngã tư đường.

Vẻ lo lắng ở ngã tư đường, tiếng khóc của Lãnh Tang Thanh xuyên qua âm thanh của mưa, nước lăn trên làn da tinh xảo của cô, độ ấm của nước mắt cũng thấp hơn độ ấm của mưa.

Vài người rải rác qua đường đều hơi hơi nghiêng đầu, tò mò nhìn nhìn tình cảnh bên này, nhưng ngay cả bước chân đều không ngừng, mọi người đối với loại chuyện này, nhiều người hờ hững, bởi vì không ai có thể nhìn thấy hết tâm tình của cô gái, đau đớn gần như là trí mạng kia.

Đáy mắt Niếp Tích hiện lên một tia sắc bén, tâm Lãnh Tang Thanh đã mở cửa, áp lực, cất vào trong, giờ khắc này tất cả đều phát ra, đây là cơ hội Niếp Tích luôn luôn chờ đợi, tất nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Niếp Tích quỳ nửa người trên mặt đất, cầm cánh tay vừa đánh mình của Lãnh Tang Thanh lên, như có chuyện lạ rống lớn : "Đánh tôi? Em dựa vào cái gì đánh tôi! Có tư cách gì đánh tôi!"

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh cũng cảm giác được mình vừa rồi xúc động hơi quá, xuyên qua hai dòng lệ, nhìn bàn tay mình, lại nhìn Niếp Tích, trong lúc nhất thời yết hầu đột nhiên nghẹn ngào, trong lòng có rất nhiều thứ muốn phát tiết, nhưng khi mở miệng chỉ có thể nói một câu "Thực xin lỗi".

Niếp Tích cũng không có ý bỏ qua, ngữ khí so với lúc trước càng thêm tuyệt lệ (cự tuyệt + nghiêm túc): "Vì sao lại xin lỗi? Là vì hành động kìm lòng không được vừa rồi sao, còn vì nhân sinh đần độn từ trước tới nay? Hỏi em một chút, cái tát vừa rồi, đến tột cùng là đánh vào mặt tôi, hay là đánh vào lòng em?"

Lãnh Tang Thanh lại bi thương cúi đầu, bất lực lắc đầu.

"Đem cảm xúc phát tiết ra ngoài, cái tát này, sẽ làm cho lòng em giảm bớt đau thương sao? Cái người sang sảng đáng yêu kia, có chút quật cường lại mang theo chút ngốc của Thanh Nhi này trước lại một lần nữa trở về sao?" Niếp Tích lại nói tiếp.

Đầu Lãnh Tang Thanh lắc càng lúc càng nhiều, tần suất cũng càng lúc càng nhanh, cô thật sự không muốn nghe đến phương diện này, muốn lớn tiếng hét lên ngăn cản Niếp Tích, nhưng cả người giống bị kết lại, căn bản không thể nói ra tiếng,cô liều mạng muốn phá tan, liều mạng muốn hô lên.

Niếp Tích không có dừng lại: "Một cái tát này của em rất khá, tôi cũng từng vô số lần muốn đánh tỉnh mình, thậm chí còn muốn tìm người đánh tỉnh mình, nhưng nó thì có ích gì? Thân thể đau có thể giảm bớt đau đớn trong lòng sao? Có thể thay đổi chút ít gì sao? Tất cả căn bản chính là phí công ! Bởi vì trong lòng chúng ta đã quá thừa nhận so với cái đó càng đau đớn nghiêm trọng hơn một ngàn vạn lần ! Niếp Ngân, một người chúng ta yêu thương, anh ấy đột nhiên rời đi làm cho chúng ta, hoàn toàn mất đi trong tâm trong cuộc sống, thậm chí còn ngay sống sót thế nào cũng không biết! Em lựa chọn hoàn toàn phong bế mình, tôi lựa chọn cam chịu, tuy

https://thuviensach.vn

rằng đó cũng không phải thứ chúng ta muốn, nhưng đối mặt với đau xót như vậy, chúng ta còn có thể đủ sao?"

"Đừng nói nữa! Đừng nói thêm gì nữa !" Lời nói của Niếp Tích như dao, phá tan tất cả Lãnh Tang Thanh, rốt cục cũng kêu ra.

Cô không có cách nào lại ở đây, cho dù là trốn tránh cũng tốt, hay là như thế nào đều tốt, ở đây cô thở cũng không xong, cô điên cuồng mà lắc đầu, dùng hết lực của bản thân ở cánh tay Niếp Tích vẫn cầm lấy tay cô, chậm rãi xoay người, hai chân quỳ gối xuống nước, hai tay chống đỡ trên mặt đất, làm thân thể tràn đầy vết thương, nằm rạp ra, giống một thiên sứ vừa bị trải qua cực hình, bị bẻ gẫy không chỉ có cánh, mà còn có xương cốt trong cơ thể cô.

Niếp Tích nhìn thấy bộ dạng giờ phút này của cô, trong lòng đau đớn như dao cứa, nhưng mà hắn cũng không tính buông tha, muốn được chạm đến, giờ phút này đã tình cảm đã chuyển khác ở trong lòng hắn, thậm chí nhân tính kia của hắn đã trở nên như ẩn như hiện.

Niếp Tích đi lên trước, chắn phía trước Lãnh Tang Thanh, phát cuồng gào thét lớn: "Trốn? Em còn muốn chạy trốn để làm gì? Em thoát được lòng mình sao?"

Lãnh Tang Thanh bất lực ngồi dưới đất, bộ dạng lúc này của cô khiến người ta thương xót, có thể trên thế giới này trừ bỏ Niếp Tích ra thì lòng mọi người đều vỡ thành bụi, cô đã hoàn toàn biến thành cầu xin: "Buông tha tôi đi, đừng tra tấn tôi !"

"Chẳng lẽ cho em tiếp tục trốn tránh sẽ không là tra tấn mình sao? Chẳng lẽ tôi tiếp tục đi tìm cái chết, mà em vẫn ở trong bệnh viện tối tăm đến chết đi, đây là lẽ thường tình mà chúng ta phải làm để đạt được kết quả

https://thuviensach.vn

sao?" Cảm xúc Niếp Tích cũng đạt tới cao điểm, quỳ gối trước mặt Lãnh Tang Thanh, hai đầu gối để nước mưa lạnh băng bao lấy.

"Vậy anh muốn thế nào?" Từ cảm xúc Niếp Tích, Lãnh Tang Thanh cũng nói ra.

Niếp Tích từ trên mặt đất túm lấy Lãnh Tang Thanh, hai tay vòng lại, gắt gao ôm cô vào trong lòng, một bàn tay không ngừng mà vuốt ve đầu cô.

"Quên anh ấy đi ! Hoàn toàn quên anh ấy đi ! Tên Niếp Ngân này, chúng ta vĩnh viễn không cần nhắc đến ! Tuy rằng chúng ta nhớ anh ấy, nhưng không cần để một người đã chết anh hưởng tới cuộc sống của chúng ta, được không?" Ngữ khí Niếp Tích cũng biến thành cầu xin, đôi môi khi nói chuyện hơi run run , đương nhiên, loại run rẩy này không phải do nhiệt độ của nước mưa và thời tiết gây nên.

Hai tay Lãnh Tang Thanh để ở hai sườn chân, nghe thấy lời này, trong lòng cũng không đau thêm, bởi vì vẫn chính là đau, cô nhìn trời, giọt mưa vẫn không ngừng mà rơi xuống mặt cô, nhưng cô đã không còn cảm giác, làn da toàn thân đều đã chết lặng , cô cười khổ, mệt mỏi đáp một câu: "Được, chúng ta quên anh ấy."

Niếp Tích nghe được câu trả lời của cô, thân thể hơi hơi chấn động, nhưng trăm phương ngàn kế hắn cũng không có để cảm xúc của đáy lòng mình biểu hiện ra ngoài, tương phản lại đẩy Lãnh Tang Thanh trong lòng ra, lộ vẻ chán ghét.

Này vừa mới động làm cho Lãnh Tang Thanh cũng kinh ngạc một chút, mỏi mệt đến cực điểm trong ánh mắt, tựa hồ cũng có một tia khác thường.

Niếp Tích híp hai mắt lại, hai loại nghi ngờ cùng bi thương đồng thời hiện lên mặt hắn, mỗi một thứ hắn đều chừng mực nắm giữa và xác định,

https://thuviensach.vn

ngay cả khóe miệng kia nhẹ nhàng hiện lên độ cong, đều không chê vào đâu được: "Luôn miệng nói sẽ quên anh ấy, nhưng thực chất là nhớ mãi không quên, ở mặt ngoài thì nói cho có lệ, sau đó lại khôi phục trạng thái và cuộc sống của trước kia, là vậy?"

Lãnh Tang Thanh đã không còn khí lực lại đi giải thích với hắn, bởi vì chính cô cũng không xác định được cô đã thoát khỏi bóng ma của Niếp Ngân hay chưa, cô chỉ thản nhiên nói môt câu: "Không phải nói lấy lệ với cậu, tôi sẽ thử, sẽ cố gắng ."

"Em làm thế nào để cho tôi tin ?" Hơi thở Niếp Tích dồn dập, đồng tử trong hai tròng mắt đều đã khẩn trương khi dãn khi lui.

Khuôn mặt Lãnh Tang Thanh hiện lên vẻ ngơ ngác, nhưng lập tức lại ảm đạm xuống: "Anh muốn thế nào mới tin tôi?"

Niếp Tích tiến lên cầm cổ tay Lãnh Tang Thanh, trong ánh mắt hàm chứa tia chân thật chưa từng có.

"Cùng tôi kết hôn! Chứng minh chúng ta đã hoàn toàn bước ra từ trong bóng ma đó !"

https://thuviensach.vn

Chương 135: Nơi bi thống rất lớn

Ban đêm, mưa lại sâu không ngừng.

Ngoài cửa sổ thủy tinh, nhánh cây tóc tai bù xù lay động , lá rụng bị cắn xé thành bảy tám, tan, hàn ý lặng yên tới, cứ như vậy, người tự nhiên biến hóa trong thói quen ngươi lừa ta gạt, mà cũng tự nhiên người lặng yên biến hóa thay đổi thành nóng lạnh đông hạ.

Phòng tiếp khách, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Hương xì gà lại lấp đầy không khí bên trong, lại nhét đầy hô hấp, làm cho bộ phổi sinh đau.

Phía trước cửa sổ thủy tinh, luôn có âm thanh rất lớn, chiếc áo tây trang tối màu vẽ lên đường cong bên ngoài của hắn làm hắn càng thêm lưu loát, thân hình này lâm vào trong ánh sáng lúc tối lúc sáng, bên ngoài cửa sổ mưa rền gió dữ làm nổi bật hắn, ngược lại như pho tượng yên tĩnh, chỉ còn lại bóng dáng sắc bén.

Phòng tiếp khách trên sô pha cũng có một người đàn ông đang ngồi, bạc môi hơi phiếm một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng, đẹp đến dị thường, hai má ôm lấy một tia tựa tiếu phi tiếu, người đàn ông cùng đứng trước cửa sổ thì tương phản.

Thật lâu sau, người đàn ông đưa tay đặt xì gà ở chỗ giữ gạt tàn, thân mình dựa lưng vào trên sô pha, quanh thân tản ra biếng nhác, nhìn chằm chằm người đàn ông đứng trước cửa sổ, cười --

https://thuviensach.vn

"Sao? Dám gặp lại chúng tôi nhưng không dám gặp lại cô gái sắp phải lập gia đình, tâm tình của anh sợ là giống thời tiết hôm nay."

Mưa ngoài cửa sổ, rơi càng đột nhiên, sét đánh rè rè đập bể rơi vào trước thủy tinh, tiếng động lớn như dã thú ầm ĩ chuẩn bị tiến vào.

Niếp Ngân thủy chung không xoay người, bóng dáng hắn nhìn qua cao ngạo, hai vai rộng lớn hơi hơi cúi, trong tay cầm theo điếu xì gà hơn nửa ngày không bỏ xuống, một chút khói sao kia đã bắt đầu dần dần trở nên mỏng manh.

"Niếp Thâm, tôi chưa bao giờ biết, cậu còn đối với hành tung của tôi lại có hứng thú." Sau một lúc lâu hắn mới mở miệng, tùy ý xoay người nhìn về phía Niếp Thâm, trong lúc nhất thời, đôi mắt đen của hắn tối như mực, không chút nào có thể nhìn ra gợn sóng rung chuyển.

Niếp Thâm nhẹ nhàng nhếch môi, tay đặt lên trán "Tôi cũng muốn người có tình ý sẽ thành thân thuộc mà thôi."

"Ngàn dặm xa xôi chạy tới, chỉ là vì làm thứ nguyệt lão?" Niếp Ngân đi thong thả bước đến bên cạnh sô pha, đối diện người kia ngồi xuống, thân hình hắn mang bộ tây trang phẳng phiu làm cho càng thêm sắc bén, quanh thân lại tản ra uy nghiêm và lãnh đạm quen thuộc, khác với Niếp Tích, Niếp Ngân luôn rất xa cách như vậy.

Niếp Thâm nghe vậy sau đó buồn cười nhếch môi, lắc đầu, "Nhắc tới ngàn dặm xa xôi, tôi làm thế nào cũng không gặp được anh? Anh có thể ba ngày hai phía phải đi quan sát tới cô gái kia, bàn về lộ trình, lần này tôi bị cho là cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Xem ra, chuyện tôi cùng Tích thật đúng là làm cho cậu lo lắng ." Bạc môi Niếp Ngân hơi nhếch, hình thành một độ cong tản ra ý nguy hiểm, cặp mắt kia như trước sâu không thấy đáy, như đại dương mênh mông trong giữa biển.

Niếp Thâm vỗ tay chút, nhíu mày, "Đường đường là chủ thượng đại nhân đi lo sợ em trai mình? Còn là vì tình nghĩa anh em nguyện buông bỏ tình yêu? Thật sự là vui buồn lẫn lộn, chỉ sợ, anh còn sống mới là ác mộng lớn nhất của Niếp Tích."

Niếp Ngân cười nhẹ: "Đến nơi này, chỉ nói chuyện đó?"

"Như vậy chưa đủ sao ?" Niếp Thâm nhìn thẳng hắn.

Niếp Ngân lại không nói thêm gì, nụ cười trên khóe môi chậm rãi bình thản khôi phục: "Không tiễn." Hắn trực tiếp tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Niếp Thâm cũng nghe ra ý hắn, đứng dậy lắc thẳng cái lưng lười, cầm cái thiệp mời từ trong người, đặt trên bàn trà --

"Cái này, có khả năng hữu dụng nói anh." Nói xong, thanh thản cười rời đi.

Rất nhanh, ngoài cửa sổ mưa to cắn nuốt biệt thự, xe chạy nhanh liền chút không thấy tung tích, sau đó không nhìn thấy bóng dáng.

Trong phòng tiếp khách, Niếp Ngân lại vẫn cứ duy trì tư thế ngồi đó, khóe miệng hạ xuống thành một đường thẳng tắp, tính cả cái càm gợi cảm ngay ngắn đều cứng đến chặt chẽ .

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thẳng đến --

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa sổ đột nhiên có một tia ánh quang hiện lên, ngay sau đó đó là tiếng ầm tiếng sấm vang vọng vươn xa, gần như phải đem toàn bộ tất cả biệt thự mà mạnh mẽ đánh tới.

Tiếng sấm nặng nề lại bừng tỉnh Niếp Ngân!

Ngón tay thon dài theo bản năng buông lỏng cà vạt ra, một đôi mắt chim ưng lại gắt gao nhìn chằm chằm cái thiệp mời trên bàn, bìa mặt là màu đỏ, tượng trưng cho vui sướng cùng hạnh phúc.

Lâu sau, tay hắn rốt cục cũng vươn ra cầm lấy thiếp mời, đụng chạm trong nháy mắt, ngón tay thon dài theo ban năng run rẩy.

Mở ra, là nghi thức thiệp mời Niếp Tích cùng Lãnh Tang Thanh!

Vị hôn thê của Lãnh Tang Thanh như là mũi nhọn châm vào hai mắt Niếp Ngân làm hắn đau đớn, hắn hơi hơi nheo ánh mắt lại, hàng lông mi dài che lấp đi kinh hãi trong nội tâm.

Thanh Nhi, rốt cục quyết định gả cho Tích sao?

Trong lúc nhất thời, ngực Niếp Ngân như bị xé ra rất đau, đau đến khó có thể hô hấp.

Hắn đau, không đơn giản là vì Thanh Nhi yêu người khác, nếu đơn thuần như thế, hắn cũng tình nguyện chấp nhận, cho dù thống khổ cũng có thể nhận, nhưng cái thật sự làm hắn đau chính là một màn mưa hôm đó!

Niếp Thâm nói đúng, xác thực hắn từng vụng trộm theo dõi Lãnh Tang Thanh, từ lần trước Niếp Tích đột nhiên đưa ra thỉnh cầu sống bên nhau với Lãnh Tang Thanh, từ lần trước ở trước mộ cha Niếp Tích đã có một tia biến hóa mỏng manh, tâm hắn chưa từng quá kiên định.

https://thuviensach.vn

Người em trai cùng hắn lớn lên, em trai cùng hắn sóng vai chiến đầu kịch liệt với Niếp môn, chẳng sợ vẻ mặt của hắn có chút biến hóa là hắn có thể phát hiện ra.

Lo lắng của hắn không phải gì khác, chính là sợ Niếp Tích sẽ cùng Niếp Thâm khởi xướng đánh nhau, người em trai này của hắn, tính tình ra sao hắn hiểu rất rõ .

Nghĩ vậy, Niếp Ngân không khỏi tự giễu nở nụ cười.

Hắn hiểu sao?

Hắn nghĩ mình rất hiểu, nhưng màn mưa ngày đó, hắn mới giật mình biết được, người có thể thay đổi , Niếp Tích thay đổi, không biết là từ nhỏ, hay là ngày kia hình thành.

Niếp Ngân vĩnh viễn nhớ rõ ngày đó.

Trời mưa thật lớn, giống như hôm nay.

Hắn ngồi ở trong xe, tận mắt thấy Niếp Tích từ trong bệnh viện đi ra, tinh thần ban đầu vô cùng khỏe mạnh lại khi nhìn thấy thân ảnh kiều nhỏ kia trở nên suy sút không chịu nổi, thậm chí có thể cố ý đụng chiếc xe trước mắt!

Lãnh Tang Thanh giống như một tên chạy trốn, Niếp Tích kéo theo vẻ mặt "Thất hồn lạc phách".

Một màn này vững chắc lọt vào đôi mắt Niếp Ngân, mưa to hình thành sương mù bao phủ hai người bọn họ, không chút nào không ảnh hưởng đến tầm mắt Niếp Ngân.

https://thuviensach.vn

Cho tới bây giờ hắn cũng không biết, em trai mình lại có thể hành động kỹ càng như vậy, trên mặt bi thương rất lớn cùng suy sút, biểu diễn này hắn nhìn thấy cũng rất rung động!

Lãnh Tang Thanh bi thống như dao nhọn nhỏ cứa ngực hắn, nước mắt của cô, cô đơn của cô, tất cả tất cả của cô làm hắn đau không thôi.

Thẳng đến một khắc kia, hắn mới biết được mình đã yêu cô gái kia bao nhiêu.

Loại yêu này, giống như dây thừng làm người ta hít thở không thông, làm cho hắn một vòng một vòng cuốn vào, lại vô pháp buông ra.

Ngày trước, hắn hy vọng cô có thể hạnh phúc, nếu Tích có thể cho cô hạnh phúc, nếu cùng Tích sống bên nhau. có thể với bi thống cùng cừu hận, hắn tình nguyện buông tay.

Niếp Ngân luôn không phản đối theo đuổi bạn gái là phải dùng thủ đoạn, nhưng mà khi hắn ngồi ở trong xe, rành mạch nhìn thấy hai người bọn họ nói chuyện với nhau, cả người giống như bị ngâm vào hồ băng, ý lạnh trong nháy mắt thôi tới hắn.

Đúng vậy, hắn nghe bọn họ đang nói cái gì, bởi vì, hắn biết môi ngữ này, cũng là kĩ năng hắn từng dạy cho Thượng Quan Tuyền.

Môi ngữ: kiểu nói

Ngay tại lúc Niếp Thâm rời đi, hơn nữa hắn còn đưa thiếp mời này, tạm thời Niếp Ngân không hiểu nổi hành động của Niếp Thâm có mục đích gì, chỉ là khi hắn đi rồi, khuôn mặt tuy vẫn bình tĩnh như trước, nhưng trong lòng cỏ dại sớm lan tràn.

https://thuviensach.vn

Niếp Thâm nói đúng.

Khi hắn nghe thấy cuộc đối thoại của Tích và Lãnh Tang Thanh thì mới giật mình hiểu được, thì ra Tích không hy vọng mình còn sống như vậy, mà hắn, cũng vẫn lấy cớ này để đánh đòn Lãnh Tang Thanh.

Cho nên lòng hắn đau, Tích lại thay đổi như vậy.

Hắn càng thêm đau lòng --

Hắn tình nguyện dùng cô tịch cùng thống khổ của mình đến thành toàn cho cô được hạnh phúc, thế nhưng em trai hắn lại dùng phương thức này đến bắt buộc cô thỏa hiệp.

Ngón tay thon dài theo bản năng nắm chặt lại, thiếp mời tinh xảo ở trong tay hắn văn vẹo, hắn nghiêm túc nhíu mi , càng ngày càng chặt...

-------- hoa lệ lệ phân cách tuyến --------

Trời rốt cục trong, mưa to qua đi, đó là cầu vồng.

Gió đuổi mây đen đi, ánh mặt trời thản nhiên từ các khe mây chiếu xuống, rơi xuống mặt, lay động lá cây khô vàng và bọt nước long lanh sáng lạn.

Bên trong, Lãnh Tang Thanh tĩnh tĩnh ngồi ôm hai chân, nhìn ngoài cửa sổ từ mưa to chuyển thành cầu vồng, khuôn mặt lại thủy chung trầm mặc như cũ.

Từ khi Niếp Tích mở miệng cầu hôn cô đến bây giờ, cô liền đem mình nhốt vào trong phòng, vẫn không đi ra, buồn phiền hiện lên khuôn mặt nhỏ của cô làm nó mệt mỏi tái nhợt, thật lâu sau, hàng lông mi thật dài nhẹ

https://thuviensach.vn

nhàng chớp động một chút, đôi mắt to trong suốt nâng lên, nhìn chân trời cầu vồng rõ ràng, đôi mắt dần dần dậy sóng sáng rọi.

Cô giống như nhìn thấy, ngay ở chân trời, hai má Niếp Ngân nhợt nhạt mỉm cười lập loè, lại giống như nhìn thấy dưới tàng cây anh đào rực rỡ, Niếp Ngân ngồi ở trên ghế màu trắng.

Hơi thở của Lãnh Tang Thanh bỗng dưng xúc động, theo bản năng đi về chỗ cửa sổ, ngẩng đầu nhìn chằm chằm cầu vồng kia, ánh mắt cũng mơ hồ có thêm ánh sáng .

Dưới tàng cây anh đào kia, thân ảnh Niếp Ngân lại rất rõ như vậy. Lúc gió mát thổi qua, cây anh đào thưa thớt, còn có cánh hoa bay lên dừng ở trên sợi tóc hắn, một màn này, cô còn nhớ rất rõ.

Tay đang muốn chạm vào, nhưng trong nháy mắt, hình ảnh đó biến mất, chỉ còn lại có cầu vồng lẻ loi.

Nước mắt Lãnh Tang Thanh lại đột nhiên chảy xuống, Niếp Ngân... Niếp Ngân... Cho dù cô lại kiên cường, nhưng cái tên này mỗi khi khẽ gọi vẫn đau đến trí mạng.

Cô, chuẩn bị quên Ngân của cô sao?

Có phải hay không chỉ có quên, mới có thể hạnh phúc?

Đang yên lặng thì cửa phòng bị đẩy ra, một thân hình đi đến, thân thể cao lớn chứa lực cùng mị hoặc.

Nam nhân tiến vào, nhìn thấy Lãnh Tang Thanh vẫn đứng ở trước cửa sổ, bước đi hơi hơi dừng một chút, hắn không có quấy nhiễu cô, chỉ nhẹ nhàng bước lên, từ sau lưng tay nhẹ nhàng ôm cô.

https://thuviensach.vn

Cảm thấy thân thể của cô nổi lên một hồi run rẩy, hắn mới trầm thấp mở miệng, đem cằm để ở gáy cô, hạ xuống một hơi hơi thở nỏng dài --

"Lo lắng sao?"

Lãnh Tang Thanh ở bị nhét vào trong lòng một người đàn ông, là Niếp Tích vào được.

Hắn hỏi làm ngực cô co rụt lại, cô nhìn về phía cầu vồng ánh sáng của mắt cũng hơi thu về, dừng ở trên thủy tinh, thủy tinh trơn bóng ẩn ẩn chiếu ra bóng dáng người đàn ông phía sau, cùng với cặp mắt thâm tình kia.

"Niếp Tích, tôi..."

"Đừng vội vã đẩy anh ra, bởi vì kết hôn, là phương thức mà em cùng anh quên đi thống khổ tốt nhất." Niếp Tích buộc chặt cánh tay, ôm cô chặt hơn, môi dừng ở bên tai cô.

Thân mình Lãnh Tang Thanh cứng lại, nửa ngày mới nói ra một câu: "Thật sự... Muốn như vậy sao?"

Việc kết hôn này, từ lúc Niếp Ngân chết đã càng thêm xa xôi .

Cô còn nhớ rõ lúc trước mình mong chờ được ôm như thế đến nhường nào, mỗi lần được Niếp Ngân kéo vào trong ngực, cô đều chờ mong, chờ mong giây tiếp theo hắn cầu hôn cô.

Cô mong ngóng chờ đợi có thể làm cô dâu của Niếp Ngân, có thể gả cho Niếp Ngân.

https://thuviensach.vn

Đêm đó Niếp Ngân đặt cô ở dưới thân, biến cô từ một cô gái thành một người phụ nữ, lòng của cô bị hạnh phúc cùng kích động lấp đầy, từ ngày đó, cô liền thành người phụ nữ của hắn.

Hắn ôn nhu như vậy đối với cô, cho dù có lúc lạnh băng, khi nhìn ánh mắt của cô vẫn sẽ lộ ra một tia nhu hòa, cô biết, cô cũng thể cảm nhận được, yêu một người, vậy nên muốn nhìn từng lời nói của hắn cùng động tác, chỉ cần nhìn ánh mắt của hắn là có thấy.

Trong mắt Niếp Ngân, có cô.

Nhưng chỉ có một người đàn ông như vậy lại bỏ cô mà đi ? Sao lại có thể nhẫn tâm bỏ cô như vậy ?

Niếp Tích nhìn sườn mặt cô, thấy vẻ mặt cô lại bắt đầu cô đơn đến hạnh phúc ẩn ẩn, bây giờ lại tới bi thương, trong lòng bỗng dưng thu lại, bàn tay to vòng vo, trực tiếp xoay người cô lại, muốn cô chỉ có thể nhìn thấy hắn.

"Em đang nghĩ đến ai?" Ngón tay nâng cằm cô, ngữ khí lười biếng có chút lo âu.

Đôi mắt Lãnh Tang Thanh rất nhanh trở nên trong suốt, nhìn mặt Niếp Tích, trong hoảng hốt lại thấy được Niếp Ngân, đôi mắt cô hạ xuống, khi mở miệng tiếng nói nghe có chút khàn khàn --

"Không có gì, chỉ suy nghĩ chúng ta đến tột cùng chúng ta hợp hay không hợp."

Niếp Tích thu hồi lo lắng ở đáy mắt, gò má đẹp nổi lên một tia sủng nịch, đem cô ôm vào trong lòng, nhẹ giọng thở dài: "Ba ngày lo lắng là đủ rồi? Thanh Nhi, em có biết anh yêu em đến nhường nào, em cũng biết, amh

https://thuviensach.vn

muốn cho em hạnh phúc đến cỡ nào. Chỉ có chúng ta hạnh phúc, anh ấy mới có thể an tâm, không phải sao?"

Lãnh Tang Thanh ở trong lòng hắn, lẳng lặng nhắm lại hai mắt, nghe tim đập của hắn, tựa hồ đã ở va chạm trái tim cô. Trái tim của cô, luôn kêu đau... Đau...

Thật lâu sau, cô mới gật đầu, mở hai mắt cô đơn như trước.

Niếp Tích thấy cô gật đầu, vậy nên mới miệng cười, xoay người viết địa chỉ đưa cho Lãnh Tang Thanh sau nhẹ giọng nói: "Ba ngày sau, đến nơi này tìm anh, nói cho anh biết quyết định của em, được không?"

Lãnh Tang Thanh tiếp nhận địa chỉ, ánh mắt nổi lên nghi hoặc.

"Ba ngày này anh sẽ không đến quấy rầy em, cho nên sẽ ở đó chờ em." Niếp Tích nhìn ra nghi hoặc của cô, nhẹ giọng giải thích .

Lòng Lãnh Tang Thanh nổi lên cảm kích, đúng vậy, ba ngày này cô cần im lặng, cần suy nghĩ thật kĩ tương lai của cô và Niếp Tích ...

Niếp Tích hít sâu một hơi, nhìn khuôn mặt nhỏ của cô, bàn tay to thuận thế hạ xuống eo cô, vẻ mặt cô nhu hòa mà tốt đẹp, thúc đẩy hắn kìm lòng không đậu cúi đầu xuống, chuẩn xác chạm vào môi cô.

Đột nhiên trong lòng Lãnh Tang Thanh sợ hãi, quay đầu, Niếp Tích hôn dừng ở má cô.

"Thanh Nhi, chúng ta thử xem, được không?" Ánh mắt hắn hiện lên cô đơn, dừng ở hai má mềm nhẹ của cô nói.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh cứng lại tại chỗ, bên tai lại nghĩ tới lời bà cụ nói, khuất tùng cho sự thật có lẽ sẽ càng hạnh phúc. Nghĩ vậy, cô chậm rãi nhắm hai mắt, hàng lông mi thật dài nhẹ nhàng run run .

Niếp Tích nhếch môi, môi chậm rãi tản ra gợn sóng, hắn cúi xuống một lần nữa, bạc môi dọc theo hai má cô chậm rãi dán tại cánh môi anh đào của cô, hôn, từ lúc ban đầu lướt qua sau lại càng trở lên càng thêm triền miên, người đàn ông khát vọng càng thêm muốn nhiều hơn...

https://thuviensach.vn

Chương 136: Người đàn ông đêm mưa.

Nụ hôn này, bắt đầu trở nên lâu dài thâm tình.

Lãnh Tang Thanh giống cái đầu gỗ cứng ngắc ở trong lòng hắn, không đón ý hùa theo, cũng không khéo léo từ chối. Chẳng qua ánh mắt trong veo từ trước tới nay bị tối đi, như che dấu mây đen ở tận cuối chân trời, ngay cả chút gợn sóng cũng không có.

Cánh tay để ở eo nhỏ cô bắt đầu di chuyển vì không an phận, bàn tay to của người đàn ông chậm rãi di chuyển ở trên cái lưng mềm mại của cô, hơi thở của hắn cũng bắt đầu trở nên gấp gáp, nụ hôn này không chút đơn thuần, bắt đầu trở nên tràn ngập dục vọng.

Cô cảm giác được cơ thể của người đàn ông này đang biến hóa, đáy lòng đột nhiên kinh ngạc, muốn đẩy hắn ra, nhưng bàn tay hắn lại thuận thế cầm gáy cô, làm cô hoàn toàn không thể kháng cự.

Gương mặt đẹp kia giống hệt Niếp Ngân như đúc bắt đầu đã biến hóa, nhất là mắt hắn, trầm đục nhìn rõ khát vọng, cô đột nhiên biết ý đồ của hắn.

Thân mình không nhịn được run rẩy, không đợi phản ứng lại, chỉ cảm thấy thân mình nhẹ đi, cô liền bị hắn ôm lấy, đặt lên trên giường, rồi sau đó, thân thể cao lớn đè lên.

"Niếp..."

https://thuviensach.vn

"Hư..." Cô còn chưa nói hết, hắn đã ngừng, khóe miệng ôn nhu vẫn lan tràn tới đôi mắt, nâng tay, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gạt vài sợi tóc trên trán cô, hôn, lại dừng ở trên trán cô, hơi thở nam tính phả lên đó.

"Không thử một chút, làm sao mà biết thân thể của em không tiếp nhận được anh?" Tiếng nói hắn nghe có chút mềm nhẹ hữu lực.

Nhưng ý đồ của hắn quá rõ.

Một khắc Lãnh Tang Thanh rất muốn cự tuyệt, nhưng trong nháy mắt lại có chút chần chờ, cô kỳ thật cũng muốn thử xem, thử xem xem trên đời này có người nào có thể khiến cô quên được Niếp Ngân không, có người đàn ông nào có thể thay thế hơi thở của Niếp Ngân...

Ở trong ngực hắn hai tay chậm rãi để ở trên giường, cô nhẹ nhàng hạp thượng mắt, nghĩ bình tĩnh nhận tất cả, hàng lông mi run rẩy lại lộ ra khủng hoảng lo sợ trong lòng cô.

"Thanh Nhi, đừng sợ, tôi sẽ yêu em thật tốt." Đôi mắt Niếp Tích đen như là đêm khuya, lóe ra một ánh sáng động tình, hắn chưa bao giờ từng nghĩ như vậy, một thứ tốt đẹp đến mức tận cùng, cô gái ở dưới thân hắn hầu hạ sẽ có bộ dáng gì, cũng cho tới bây giờ không nghĩ tới hắn lại muốn một con gái đến như vậy, trong lúc lưu luyến oanh oanh bướm bướm, hắn đã sớm coi chuyện này như cơm bữa thường này, nhưng hôm nay, đối mặt với Lãnh Tang Thanh, đối mặt với khuôn mặt mềm nhẹ khẩn trương của cô, giờ khắc này hắn mới biết mình có bao nhiêu khẩn trương, hắn sợ mình sẽ kìm lòng không đậu mà làm đau cô, cũng sợ mình sẽ giống dã thú cắn nuốt cô.

Khuôn mặt nhỏ của cô cứng lại, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh ảnh một đêm kia cô ở dưới thân người anh trai mình rên rỉ, ngực bỗng dưng đau xót, song song máu trong người lại nóng lên, cúi mặt xuống, hôn lên đôi môi cô.

https://thuviensach.vn

Ngón tay thon dài bắt đầu trở nên tham lam, dọc theo cổ tinh xảo đến xương quai xanh, lại thêm một chút cởi chiếc nút thắt ở trên quần áo cô...

Hơi thở Lãnh Tang Thanh cũng càng ngày càng dồn dập, bàn tay bên cạnh theo bản năng nắm chặt, gắt gao , như chống cự lại cảm xúc nào đó, cô thủy chung không dám mở mắt.

Lúc tháo được chiếc cúc đầu tiên, và lúc đôi môi người đàn ông dừng ở trên cổ cô, cô cảm thấy thân thể người đàn ông buộc chặt thế nào, hơi thở hắn nóng bỏng đến thế nào--

"Không --" Cô bỗng dưng mở mắt ra, đẩy người đàn ông trên người ra.

Đôi mắt vì dục hỏa của người đàn ông trở mà nên tối đục, lại bị cô thình lình cự tuyệt mà trở nên kinh ngạc, cuối cùng chậm rãi thành mất mát...

"Thanh Nhi..." Hắn thấp gọi tên cô, tiếng nói lộ ra thống khổ rõ ràng.

"Thực xin lỗi... Thực xin lỗi..." Lãnh Tang Thanh cuộn thân mình ở trên đầu giường, liều mạng lắc đầu, nước mắt cô từ hốc mắt chảy xuống, cái loại áp lực mạnh mẽ này trong nháy mắt biến thành nước mắt như sông vỡ đê, rốt cuộc không thu trở lại được .

Cô thật sự muốn thử với Niếp Tích, thử dùng hắn để lấy lại hương vị của Niếp Ngân, nhưng trên thực tế, vô luận cô có bắt buộc mình nhận thế nào, kết quả vẫn như cũ cô không thể quên được hơi thở cùng vui thích mà Niếp Ngân tạo ra cho cô.

Đối với Niếp Tích, cô thật sự thực áy náy, hắn là người đàn ông rất tốt, thậm chí nói xa xa hắn so với Niếp Ngân còn để bụng, còn ân cần, nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn chăm sóc cô, có lẽ, cô đã sớm quên bóng dáng

https://thuviensach.vn

của hắn, nhưng cô biết rất rõ, thói quen này, là vì trên đời này cũng chỉ có xuyên thấu qua hắn, mới có thể nhìn thấy bóng dáng của Niếp Ngân.

Cô biết mình thực ti bỉ, cũng thực không nên có suy nghĩ này, cho nên mới thử nhận...

Niếp Tích không nói một lời, ánh mắt ân ẩn đau cuối cùng hóa thành ôn nhu bao dung, nâng tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên gương mặt cô, ôn nhu nói: "Là anh quá nóng vội , không sao, anh sẽ tiếp tục chờ, chờ đến khi nào em có thể tiếp nhận."

"Niếp Tích, tôi..."

"Ba ngày sau anh sẽ ở đó chờ em, vô luận em quyết định thế nào, đều hãy nói với anh, được không?" Niếp Tích săn sóc vì cô mà cài lại nút thắt.

Lãnh Tang Thanh nhìn hắn trong ánh mắt hơn một phần áy náy, chậm rãi gật đầu.

Cô không nên cô phụ một người đàn ông tốt như vậy, phải không?

Thấy cô gật đầu, Niếp Tích cũng cười , trong tươi cười lười biếng lộ ra một tia bao dung, ôm cô vào trong lòng.

Lãnh Tang Thanh hít vào hơi thở của hắn, hít thật sâu vào mới có thể ngừng lại ý muốn khóc, là nên quên Niếp Ngân đi? Hắn là muốn quên hắn ...

Cô không có nhìn thấy, người đàn ông ôm sát cô, ánh mắt mềm nhẹ ban đầu đã chậm rãi biến hóa, là một tia ánh sáng tình thế bắt buộc, chậm rãi thu lại độ cong ở khóe môi.

https://thuviensach.vn

Hắn rất hiểu Lãnh Tang Thanh, cho nên ba ngày sau hắn đã sẽ mời khách quý, hắn hiểu tính cách Lãnh Tang Thanh, cho dù cô tưởng cự tuyệt hắn, nhưng khi thấy mọi thứ hắn làm long trọng cũng sẽ do dự, cô là một cô gái nhỏ thiện lương, tất nhiên sẽ không làm hắn mắt mặt trước mọi người.

Lúc này đây, hắn đánh cuộc một lần!

------- hoa lệ lệ phân cách tuyến -------

Đến ban đêm, mưa lại nổi lên, trời, như tháo chạy.

Lúc hừng đông ba giờ, trên giường, trong lúc Lãnh Tang Thanh mơ ngủ khóe mắt còn lưu lại nước, cô ngủ có chút không an ổn, mi cứ dật dật , dường như cô gặp qua ác mộng.

Cửa phòng lại bị phía sau đẩy ra, ánh sáng ở hành lang chiếu lên thân ảnh to lớn đang tiến vào, bước chân người đàn ông dừng ở trước cửa sổ một chút, như có do dự, lại nhận thấy bên trong có gió đêm thổi vào nên hắn nhíu mi, đi đến, thuận tay đóng cửa lại.

Đêm, che đi dung mạo của hắn, nhưng không cách nào che lấp bóng dáng cao lớn của hắn.

Người đàn ông đi tới trước cửa sổ, đóng lại tốt, quay đầu nhìn Lãnh Tang Thanh nằm trên giường. Ngoài cửa sổ một tia chớp hiện lên sáng giữa bầu trời đêm, trong nháy mắt hiện lên khuôn mặt đẹp của người đàn ông, giờ khắc này, đôi mắt hắn nhìn về phía Lãnh Tang Thanh hiện lên đau đớn.

Thật lâu sau, hắn rốt cục nhịn không được mà tiến lên, ngồi bên cạnh cô.

https://thuviensach.vn

Chiếc áo sơmi đắt tiền miêu tả thân thể tuyệt mĩ của hắn đến sinh động, bỏ áo khoác tây trang sang một bên, áo khoác kia có điểm ẩm ướt, chắc là do mưa bên ngoài làm nó ước nhẹp.

Người đàn ông nhìn khuôn mặt nhỏ của Lãnh Tang Thanh thật lâu, khuôn mặt tái nhợt của cô làm hắn đau lòng.

Kìm lòng không đậu mà nâng tay lên chạm qua hai má cô, thấy cô nhíu mi như cảm nhận được độ ấm áp, thật kì diệu cô lại giãn mi ra.

Không có hắn, cô hẳn là sống vẫn tốt không phải sao?

Vì sao không hiểu chăm sóc lấy mình?

Cô ngủ bất an như vậy, có phải lại mơ thấy cha mẹ cô hay không, mơ thấy hai tay hắn vấy đầy máu tươi?

Lôi điện nảy ra một ánh sáng chiếu lên sườn mặt người đàn ông, hiện ra nét đau thương trong mặt hắn, ánh mắt nhìn cô tràn ngập sủng ái cùng thương tiếc...

Bên trong, cô gái đang ngủ say, bên giường, người đàn ông thâm tình ngóng nhìn.

Thẳng đến --

Một tiếng sấm bỗng dưng nổ tung bầu trời, một tiếng sấm này làm cho cô gái đang ngủ say giật mình, đột nhiên mở mắt!

Lại là một tiếng sấm rung trời nữa!

Ánh sáng chiếu lên người đàn ông bên cạnh!

https://thuviensach.vn

"A --" Lãnh Tang Thanh không dự liệu được có đàn ông xuất hiện trong phòng, theo bản năng kêu sợ một tiếng.

Mà người đàn ông này không nghĩ cô sẽ tỉnh lại, đầu tiên là ngẩn ra, rồi sau đó đột nhiên đứng dậy, xoay người muốn rời khỏi --

"Ngân!" Phía sau, cô gái kinh thanh kêu một chữ, tiếng nói run run tràn ngập khiếp sợ cùng sự không thể tin!

https://thuviensach.vn

Chương 137: Không thể ức chế được ghen tỵ

Tia chớp rất nhanh chóng lướt qua thủy tinh.

Bóng dáng người đàn ông rộng lớn cũng trong phút chốc ngừng lại.

Hắn một bàn tay to để trên khóa cửa, một bàn tay to khác lại chậm rãi nắm chặt, có một cái chớp mắt như vậy, hắn cho dù rất muốn cũng không quay đầu lại rời đi, nhưng, cô tỉnh lại, tiếng nói ôn nhu vang lên từ phía sau hắn, hai chân hắn như bị đóng đinh trên mặt đất, rốt cuộc hắn không thể đi được.

"Ngân..." Lãnh Tang Thanh nương theo ánh sáng ngoài cửa sổ, không thể tin nhìn người đàn ông lẳng lặng đứng đó, trái tim bắt đầu đập mạnh, như có con dao không ngừng va chạm vào ngực cô, xuống giường, cả người đều cứng ở bên giường chờ đợi.

Cô rất muốn đi lên, nhưng lại sợ chỉ là mộng đẹp một hồi.

Người đàn ông đứng đó hơn nữa ngày mới hơi hơi nghiêng mặt, ánh sáng của sấm chiếu rọi rõ sườn mặt của hắn, mỗi một độ cong đều như được dao nhỏ điêu khắc, hắn không thấy hướng cô, chỉ có cái sườn mặt như vậy, lại đủ để làm người ta đau lòng.

Lãnh Tang Thanh nhìn chằm chằm sườn mặt người đàn ông nửa ngày, rất nhanh, trên mặt nổi lên rung động cùng ân ẩn vui sướng thật lớn lại chậm rãi biến mất, thân thể cương trực cũng trở nên thất vọng mà vô lực.

https://thuviensach.vn

Thật lâu sau, cô hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: "Không phải nói ba ngày nay sẽ không tới sao?"

Cô sao lại buồn cười như vậy nửa đêm lại tưởng hắn là Niếp Ngân, người đàn ông kia , đã bị người tuyên cáo là tử vong, cho dù thật sự trở về, sợ cũng chỉ là Quỷ Hồn.

Tâm tư Niếp Tích làm sao không biết?

Hay là sợ cô đổi ý, cho nên mới nghĩ đến thăm.

Thân hình người đàn ông cứng đờ, lúc này đây, hoàn toàn đem thân mình vòng lại, nhìn Lãnh Tang Thanh, ánh mắt khó có thể dùng ngôn ngữ để tả.

Chỉ tiếc, Lãnh Tang Thanh sớm đã xoay người, đi đến trước cửa sổ, không có nhìn thấy cặp mắt thâm thúy kia của người đàn ông, thấy hắn còn không chịu đi, liền bất đắc dĩ cười cười, "Yên tâm đi, tôi sẽ đã quên anh ấy. Cho nên anh cũng sớm nghỉ ngời đi, đừng lo lắng cho tôi ."

Tiếng nói của cô rất nhẹ thực nhạt, như tùy thời đều có thể bị gió thổi đi, khuếch tán trong không khí, màng tai người đàn ông đau đớn. Tay nắm thật chặt , hắn như có áp lực gì đó, hoặc như đau khổ giãy dụa cái gì đó.

Ngực, nứt ra một đường, chảy máu, đau.

Loại đau này, còn đau hơn cả mỗi khi hắn bị thương.

"Tích, cám ơn anh, thật sự cám ơn anh." Cám ơn hắn cái gì chứ? Cô nhìn nhánh cây khẽ lung lay thản nhiên cười, tia chớp chiếu lên hai má tái nhợt của cô, nụ cười nhẹ kia của cô, liền phiến ở bên môi, làm người ta nhìn mà đau lòng.

https://thuviensach.vn

Cô hẳn là cám ơn hắn, nhiều năm như vậy, may mắn có hắn ở bên cạnh.

Người đàn ông nghe vậy xong hơi hơi nhíu mày, hai má anh tuấn dần dần nổi lên một tia ghen tỵ, loại cảm giác này rất không xong ở trong lòng mọc rễ nẩy mầm, nhìn cô gái mảnh khảnh đang nói ở trước cửa sổ kia, hắn đột nhiên ghen tị vì cô gọi tên người đàn ông khác, loại cảm giác này thực làm người ta chán ghét, chua sót ở trong ngực bành trướng.

Cảm giác đau nhức rất mãnh liệt, thúc đẩy hắn không hề nghĩ ngợi sải bước tiến lên, một tay kéo thân thể Lãnh Tang Thanh lại, sau đó bá đạo áp cô ở trên tường.

Lãnh Tang Thanh bị trận biến cô thình lình xảy ra này làm hoảng sợ, vừa muốn mở miệng, người đàn ông lại bỗng dưng cúi xuống hôn cô, chiếm giữa lấy đôi môi.

"Ô..." Cô muốn quát to ra tiếng, lại bị bàn tay to của hắn cô trụ lại cái gáy, không thể động đậy, chỉ có thể bị bắt buộc ngửa khuôn mặt nhỏ lên đón nhận nụ hôn quá mức bá đạo cường hãn của hắn.

Bất đồng với lẫn trước, lúc này đây nụ hôn của hắn lại kịch liệt, thậm chí có thể nói là phát tiết cảm xúc nào đó.

Trong lúc gắn bó đụng chạm, người đàn ông tựa hồ như chưa đủ, hắn hôn cô càng ngày càng tham lam, càng ngày càng thâm thúy, thâm thúy đến -- Lãnh Tang Thanh lại quên đẩy hắn ra.

Giờ khắc này, cô lại cảm giác chân thật được Niếp Ngân bá đạo giữ lấy như vậy, có đôi khi hắn sẽ như vậy, ở mặt ngoài nhìn không tức giận, trên thực tế, từ trong nụ hôn của hắn có thể cảm nhận được, nụ hội trừng phạt của hắn luôn bá đạo như vậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng trong lòng cô rất, hắn là Niếp Tích, không phải Niếp Ngân.

Nếu dụng tâm bắt chước một người, hẳn là không khó đi, huống chi, bọn họ hai cái nguyên bản liền giống nhau như đúc.

Thật lâu sau, người đàn ông mới buông môi cô ra, cánh tay ôm lấy cô như không muốn buông, cái trán nhẹ nhàng để ở trán cô, nhiệt khí của hơi thở phả ra dễ ngửi...

Lãnh Tang Thanh có chút hoang mang, còn có chút hoảng hốt, thậm chí suy nghĩ bắt đầu xuất hiện cảm giác hỗn loạn, cô biết rõ đây là Niếp Tích, nhưng vì sao còn có thể nhận hắn thành Niếp Ngân?

Lôi điện ngoài cửa sổ vẫn nổ lớn như trước, ánh sáng mỏng manh chiếu lên hai má người đàn ông lúc sáng lúc tối.

Lãnh Tang Thanh nâng tay nhẹ vuốt ve hai má hắn, cảm thụ da thịt trong lòng bàn tay, tim đập động càng lúc càng nhanh, thật vất vả áp chế được nước mắt lại dần dần bốc lên, cúi đầu nói: "Vì sao anh muốn bắt chước anh ta? Vì sao lại muốn thử tôi ? Tôi -- "

Đôi môi run run lại lần nữa bị người đàn ông che lại, lúc này đây, hôn trở nên trằn trọc chuyển thành nồng nàn.

Nước mắt cô dọc theo hốc mắt chảy xuống, trong lòng lại càng không ngừng kêu tên Niếp Ngân, một lần lại một lần...

Người đàn ông lại lần nữa buông cô ra, lúc này đây hắn nâng tay lau đi nước mắt cô, trong bóng tối chăm chú nhìn cô, cái mũi cao thẳng thở ra hơi nóng cơ hồ sắp thiêu đốt cô, tiếng nói ôn nhu trầm thấp vang lên --

https://thuviensach.vn

"Thanh Nhi, anh yêu em."

Như trả lời vấn đề của Lãnh Tang Thanh, hoặc như là thình lình thông báo.

Lãnh Tang Thanh nhìn hai mắt người đàn ông, đôi mắt chân thật, tràn ngập thâm tình ngóng nhìn, thật sự làm cô lại lâm vào ảo giác lần nữa, khi nghe câu này trái tim trong lòng cô đập lợi hại, những lời này ngày trước hắn cũng nói, nhưng chưa từng giống như đêm nay làm cô lâm vào bên trong khủng hoảng thật lớn.

Đúng vậy, cô khủng hoảng!

Bởi vì cô phát hiện, không biết vì sao Niếp Tích lại có thể gây cho cô một loại cảm giác giống như vậy, một loại chỉ có Niếp Ngân mới có thể tạo ra cho cô!

Vì sao lại như vậy?

Người đàn ông tiếng hít thở ngay tại bên tai, rất nặng lâu dài, "Nói em yêu anh."

Lãnh Tang Thanh đột nhiên trừng lớn hai mắt, môi anh đào run rẩy, tiếng nói người đàn ông nghe thật tốt, cảm giác bất đồng cho dĩ vãng, nhưng mà, làm cô khó có thể kháng cự ỷ lại.

"Em... Em yêu anh..." Cô không biết vì sao lại nghe lời hắn như vậy, ban đêm đơn giản mà thâm thúy này quá mức mê hoặc?

Người đàn ông cúi đầu xuống, ở bên tai cô than nhẹ, như một loại thỏa mãn, hoặc như ôn nhu kiều diễm, khiến cho cô đột nhiên cảm thấy bên

https://thuviensach.vn

trong thân thể mình cũng có chút khô nóng, cố nén e lệ đẩy cánh tay hắn ra.

Nhưng người đàn ông cơ bắp kiên cố cùng làn da nóng bỏng lại làm cho cô giống như đụng phải liệt hỏa bay nhanh chóng rơi vào cánh tay, người đàn ông lại dường như cảm nhận được non mềm tốt đẹp trong lòng, hoặc là vì tham luyến thân thể như tơ lụa của cô càng làm hắn ôm chặt hơn.

Thân thể hai người vặn vẹo sau lại càng thêm phù hợp, người đàn ông để khuôn mặt mình vùi vào gáy cô, một bàn tay nóng bỏng chạy trên người cô.

https://thuviensach.vn

Chương 138: Chờ anh.

Hừng đông, mưa ngoài cửa sổ lại bắt đầu phát ra những tiếng nổ lớn.

Lại có thể nói trận mưa này chưa hề ngừng.

Lúc Lãnh Tang Thanh tỉnh lại, huyết thái dương bắt đầu ẩn ẩn đau, đây là hậu quả của việc điên cuồng vui thích. Kỳ thật đêm nay cô không thể ngủ, cho nên mở mắt thấy trời mờ mịt là chuyện bình thường.

Phía sau như là một bức tường rất ấm áp, cô không dám xoay người, cũng không dám quay đầu nhìn vào hai mắt người đàn ông, trong lòng sớm đã ảo não không thôi , làm sao cô có thể đối mặt với hắn đây?

Thân thể người đàn ông cao to dựa vào đầu giường, ở đằng sau ôm cái lưng của Lãnh Tang Thanh, thân thể kiên cố miêu tả đường cong mềm mại của cô, biết cô đã tỉnh, bạc môi hơi hơi nhếch lên, nâng tay, kéo trán cô lại, động tác nhẹ nhàng, như người yêu.

Lãnh Tang Thanh lại đem khuôn mặt trực tiếp vùi vào gối, rầu rĩ nói câu, "Anh giấu vẻ đẹp kiên cường sắc bén kia đi."

Người đàn ông sửng sốt.

Bàn tay to dừng ở bên cạnh cô.

"Anh đi đi cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy anh, một chút cũng không muốn!" Toàn thân Lãnh Tang Thanh nhẹ nhàng run lên, lời nói lần này so với câu lần trước lớn hơn rất nhiều.

Người đàn vừa định mở miệng nói gì đó thì điện thoại bên cạnh vang lên, âm thanh ảnh hưởng tới hắn. Hắn giật mình, trong lúc nhất thời hắn không biết nên xoay Lãnh Tang Thanh lại hay nhận điện thoại.

Thật lâu sau đó hắn mới quyết định bắt điện thoại, bởi vì hắn cho rằng, muốn giải thích rõ mọi chuyện với Lãnh Tang Thanh cần có nhiều thời gian.

Không biết người bên kia nói gì, người người đàn ông nghe xong thì sắc mặt đại biến, khi đối phương nói xong, đè thấp tiếng nói một câu: "Tôi đã

https://thuviensach.vn

biết."

Buông di động, ánh mắt hắn phức tạp liếc mắt nhìn Lãnh Tang Thanh một chút.

Ánh mắt vẫn âm trầm như trước , chỉ có ánh sáng mỏng manh trên cái lưng cô, trắng nõn đầy dấu hôn, làm lòng người đàn ông sinh ra ý thương tiếc.

Nghĩ nghĩ, hắn cúi người xuống, ở bên tai cô nói một câu: "Chờ anh." Rồi sau đó, ở trên cái lưng tuyết trắng của cô hạ xuống một nụ hôn, xuống giường, khom người nhặt quần áo phân tán trên đất, quần dài...

Lãnh Tang Thanh nghe thấy tiếng mặc quần áo, cô không nhịn được mà lặng lẽ ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy bóng dáng cao lớn của người đàn ông, ngực bỗng dưng buồn đi, nước mắt không nhịn được bốc lên, thật giống bóng dáng Niếp Ngân đến cỡ nào, có bao nhiêu lần, cô thật sự muốn đem Niếp Tích trở thành Niếp Ngân...

Nhưng tối hôm qua, cô thật sự đã biến Niếp Tích trở thành Niếp Ngân!

Thật ti bỉ!

Cô mắng chính mình.

Lúc người đàn ông đang định rời đi, cô lại vội vàng đem mặt vùi vào gối, theo trực giác, cô biết hắn đang nhìn cô, lẳng lặng nhìn cô, thật lâu sau đó, cô cảm thấy bàn tay to của người đàn ông dừng ở trên lưng mình, tựa hồ còn mang theo hơi ấm quyến luyến, nhưng có thể cảm giác được lành lạnh trên quần áo hắn.

Người đàn ông lại cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng đáy mắt nổi lên một chút tự hỏi, nghĩ nghĩ nhịn xuống .

Lòng Lãnh Tang Thanh vẫn gắt gao buộc chặt, cho tới khi âm thanh cửa hoàn toàn đóng lại cô mới buông lỏng.

Đem khuôn mặt nhỏ chuyển sang một bên, nước mắt lại nhịn không được mà chảy xuống...

-------- hoa lệ lệ phân cách tuyến --------

Tu viện Meteora.

Ở khu Terry Karla Hy Lạp, sắc hơi nhạt, lại ở trên đỉnh núi, đá núi từ mặt đất mọc lên, hình dạng khác nhau, sắc thái không đồng nhất. Nhiều

https://thuviensach.vn

người từng ở núi Olympus này cũng rất an bình và nổi tiếng ở đời sau .

Trung ngữ Meteora ở Hy Lạp là "Treo ở không trung", ý là mấy trăm vạn năm trước, nơi này là một đại dương mênh mông, sau đó vỏ quả đất vận chuyển cùng nước biển đánh sâu vào thành một thạch lâm làm lên sử chi.

Cho nên, khi trực thăng của Niếp Ngân bắt đầu hạ cánh, nhìn nham thạch liên miên cách đó không xa, trong lòng có bao nhiêu điều cảm thán.

Nếu chuyện này không phải có liên quan đến Niếp Tích, hắn tuyệt đối sẽ không tới chỗ này, càng không bỏ Lãnh Tang Thanh lại liền bay nhanh tới đây.

Gọi điện thoại cho hắn , là một người biến mất thật lâu --Isabella.

Một năm huyết chiến kia, đã đủ để làm rất nhiều tình cảm vỡ nát, có lẽ hiện tại cho dù gặp mặt với Isabella, hắn cũng vẫn không thể quên được cái chết của cha năm xưa.

Isabella tự mình đi ra nghênh đón Niếp Ngân, mắt nhìn thấy Isabella đầu tiên, Niếp Ngân thực hơi hơi giật mình sửng sốt chút, bà ta mặc một thân nữ tu sĩ, so sánh với một năm kia, sắc mặt của bà ta bình tĩnh không ít, thấy hắn đến, chỉ nhẹ nhàng cười, "Vào đi."

Tu viện thực im lặng, ngẫu nhiên có tốp năm tốp ba nữ tu sĩ đi qua, từ các cô gái có khuôn mặt thong dong bình tĩnh, Niếp Ngân cảm nhận mị lực tôn giáo cùng cảm giác an toàn rất nhiều.

Tiếp đãi khách có phòng nghỉ đặc biệt, bất đồng với chỗ khác, từ cửa sổ phòng nghỉ có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài, mây mù lượn lờ như đang ở thiên đường.

"Cám ơn cậu đã tới gặp tôi." Khuôn mặt Isabella lộ vẻ thỏa mãn, rót một chén nước cho hắn rồi ngồi đối diện.

Niếp Ngân thản nhiên nói một câu: "Ở trong điện thoại, bà nhắc tới Tích."

Isabella miễn cưỡng cười cười, đáy mắt xẹt qua một chút mệt mỏi, "Đúng vậy, cho nên lúc tôi gọi điện thoại cho cậu, tôi cảm thấy cậu hẳn là có thể đến."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Niếp Ngân hỏi.

https://thuviensach.vn

Isabella thở dài, "Tôi nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có cậu mới ngăn cản được hôn lễ của Niếp Tích."

Niếp Ngân sửng sốt, lại bình tĩnh hỏi: "Làm sao bà biết chuyện này?"

"Bởi vì, chuyện này Niếp Thâm nói." Isabella sâu kín nói.

Niếp Ngân nghe có chút khó hiểu, mày kiếm hơi hơi nhíu rồi nói: "Chuyện này có liên quan tới Niếp Thâm?"

"Bởi vì khi hôn lễ của Niếp Tích cử hành, cũng đồng thời có nghĩa Niếp môn bắt đầu có nạn." Isabella khe khẽ thở dài, mặt lộ vẻ u buồn, "Niếp môn nợ máu đã rất nhiều, tôi không muốn nhìn nó xuống dốc không phanh nữa, bởi vì cừu hận mà không ngừng đi xuống."

"Ý của bà là -- trong cuộc hôn lễ này, người được lợi thật sự là Niếp Thâm?" Niếp Ngân lại nhớ tới hành động của Niếp Thâm, người đàn ông che dấu tuyệt vời, ở trong mắt hắn người đàn ông kia vẫn là một người không đàng hoàng, nhưng cuối cùng vẫn bị hắn nhìn thấy bản chất thật sự.

Isabella gật đầu, "Tôi không có tín nhiệm người, cũng không có thể tín nhiệm người của tôi, cho nên chỉ có thể tìm cậu, hy vọng cậu có thể kéo Niếp Thâm ra, đừng để cừu hận che mắt. Hôn lễ này tổ chức xong thì Niếp môn sẽ gặp đại họa, có thể nghĩ được về sau chỉ cần nhìn vào tính cách Niêp Thâm, điều gì cậu ta cũng dám làm."

Niếp Ngân hồ nghi nhìn bà ta, thật lâu sau mới mở miệng, "Tôi không rõ, chuyện Niếp Thâm sao bà lại để bụng như vậy, hình như bà hiểu rõ cậu ta hơn bất cứ người nào, còn nữa, Niếp Thâm vì cái gì mà cừu hận muốn hủy diệt Niếp môn?"

Đáy mắt Isabella hiện lên một tia bi thương, cũng chỉ là thản nhiên đảo mày qua, bà ta trầm mặc trong chốc lát rồi lại nhìn về phía Niếp Ngân, nhẹ giọng nói: "Tôi đương nhiên rất hiểu rõ nó, bởi vì, mọi người không thể biết được, nó, là con tôi."

https://thuviensach.vn

Chương 139: Thân thế.

Niếp Ngân nghe xong sửng sốt, "Bà nói cái gì?"

"Thực buồn cười đúng không ?" Isabella tự giễu cười cười, đi tới trước cửa sổ, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt tinh xảo của bà ta, mặt bà ta, rõ ràng nổi lên một tia chán chường lười biếng.

"Nhưng nó đúng là con tôi, là đứa nhỏ tôi mang trong bụng 9 tháng."

Niếp Ngân nghi ngờ rất nhiều: "Đến cuối cùng sao lại thế này?"

Isabella liếm liếm môi, xoay người nhìn về phía hắn: "Niếp Thâm là con tôi, mà cha nó chính là -- Rawson."

Tin tức này giống như làm đất bằng nổi sóng, Niếp Ngân không phản ứng kịp, suy nghĩ nửa ngày cũng không thể hiểu rõ được: "Đợi chút --" hắn cố gắng nghĩ đến quan hệ này, bỗng: "Niếp Thâm là con bà và Rawson? Đây... Quả thực rất buồn cười ."

"Là rất buồn cười , khi tôi mang thai Niếp Thâm cũng biết là rất buồn cười." Isabella nhẹ giọng nói, "Còn nhớ rõ JON không?"

"Là người luật sư kia?"

"Ừ, hắn cũng từng là vị hôn phu của tôi." Ánh mắt Isabella xa xưa, "Lúc ấy tôi cùng anh ta đã nói chuyện kết hôn, thật không ngờ tới, ông trời lại chỉ chơi đùa với tôi."

https://thuviensach.vn

Isabella bắt đầu chậm rãi kể rõ từ đầu...

Thì ra, khi đó tâm tư Isabella đơn thuần, bà một lòng yêu vị hôn phu JON, hắn là một luật sư vĩ đại, mỗi lần nhìn thấy hắn trên tháp đình, mỗi một động tác giơ tay nhấc chân đều đầy mị hoặc làm bà mê mẩn. Có một đêm, bọn họ hẹn nhau ở nhà ăn, ngày đó thời tiết lại âm trầm, trời thu nổi gió, dưới bầu trời nổi lên trận mưa to.

Ban đầu Isabella có thể không cần đi ra khỏi cửa, cũng có thể gọi điện cho JON, nhưng mà vừa nghĩ ngày đó là ngày sinh nhật JON liền quên đi, bà chuẩn bị chọn quà tỉ mỉ muốn tự tay tặng cho hắn.

Nhưng Isabella không nghĩ tới, lâu nay, trong Niếp môn lại có người thầm thương trậm nhớ mình, người đó chính là Rawson, tuy nói người đó to lớn, diện mạo thô lỗ, nhưng hắn dành hết tâm tư để yêu Isabella, thích bà cười, nhất là bộ dạng nhăn mày, ngày nào đó, khi hắn biết Isabella quyết định qua ngày sinh nhật JON thì liền đáp ứng cử hành hôn lễ, tình cảm thầm thương kia áp chế không được, thừa dịp kính rượu, cũng thừa dịp ngày đó thời tiết âm u, hắn lấy dũng khí đi gặp Isabella.

Hắn thổ lộ làm Isabella hoảng sợ, lập tức cự tuyệt tâm ý của hắn, cũng tỏ vẻ bà chỉ yêu một người là JON, bà cùng hắn không thể ở bên nhau.

Sau khi nói xong, Isabella xoay người muốn chạy ra cửa.

Nhưng mà, bà quên, người đàn ông càng không chiếm được thì tâm tư lại càng bất bình, Rawson chính là một ví dụ điển hình. Trường kỳ áp chế ái mộ ở trong lòng hắn sớm đã bị bà đập nát, hơn nữa ái mộ thành phẫn nộ, nên hắn không từ thủ đoạn kéo bà tới hoa viên.

https://thuviensach.vn

Isabella không phải đối thủ của Rawson, đối với Rawson mà nói, thân thể bà nhỏ bé giống như là một con gà con, mưa to hắt lên quần áo của bà, hiện lên đường cong xinh đẹp.

Thời tiết như vậy, cô gái như vậy, trong nháy mắt nó kích phát dục vọng trong cơ thể Rawson, hắn đè thấp hơi thở, bàn tay to hung hăng xé rách quần áo của Isabella.

Isabella khóc rống , kêu sợ hãi , đánh, nhưng không thể giãy ra khỏi sự thô lỗ của Rawson, một trận đắng lòng đau đớn, bà biết mình đã mất đi cái gì, ngất đi.

Từ ngày đó, Rawson luôn luôn lén tìm bà, lần lượt giữa lấy bà, Isabella không biết nên làm gì, mà Rawson lại dùng chuyện cường bạo này bắt bà chia tay với JON, rơi vào đường cùng, bà đành phải nghe theo.

JON thủy chung yêu Isabella , nghe lời chia tay tất nhiên sẽ có ý kiến, đau khổ truy vấn, Isabella đành phải nói ra thực thế, JON nổi giận đùng đùng đi tìm Rawson lý luận, kết quả lại bị Rawson đánh cho chết khiếp, cả đời JON kiêu ngạo, lại phải chịu đựng như vậy, liền đem tất cả tức giận phát tiết lên Isabella, đau đớn mắng bà không biết xấu hổ, chủ động câu dẫn hạ nhân, là một phụ nữ hạ lưu!

Isabella không nghĩ tới người đàn ông mà mình yêu thương lại biến thành như vậy, sau khi Rawson biết chuyện này, giận dữ lại đi đánh JON, cũng tuyên bố, ai dám khó dễ phụ nữ của hắn, hắn sẽ lấy mạng người đó!

Từ ngày đó khởi, JON không bao giờ xuất hiện trước mặt Isabella, cũng từ ngày đó, Rawson bắt đầu chăm sóc Isabella.

Isabella thống hận Rawson, bởi vì hắn cường bạo lấy mất trong sạch của bà, nhưng đồng thời đối với tâm tình của hắn cũng phức tạp, chính là vì

https://thuviensach.vn

có chuyện này, bà mới hoàn toàn thấy rõ ràng sắc mặt của JON.

Ngày lo lắng đề phòng qua đi, cho tới lúc Isabella phát hiện mình có bầu!

Ở Niếp môn là tối kỵ!

Mỗi người trong Niếp môn cũng không phải đều bảo thủ cố chấp, nhưng mỗi người đều vì ích lợi mà không từ thủ đoạn! Đối với người Niếp môn mà nói, nhiều đời sau thì có nghĩa nhiều người cạnh tranh, huống chi bà lại mang thai ngoài ý muốn, một khi bị người trong Niếp môn biết, thì đứa nhỏ sẽ không được an toàn.

Không có biện pháp, bà đành phải kiên trì đi tìm Rawson, mà Rawson cũng chỉ là một quản gia, nào có bản lĩnh lớn, hơn nữa chức trách Isabella ở Niếp môn hết sức quan trọng, càng không thể nói rời đi liền rời đi, đành phải từ từ nghĩ biện pháp.

Ông trời vẫn giúp bà, vì lúc đó vừa vặn vợ Niếp Nhân Thịnh cũng có thai, cũng cùng lúc mang thai với bà. Rawson nghĩ ra một biện pháp vừa tuyệt diệu vừa ngoan độc, biện pháp đó là, con báo đổi thái tử, hắn sẽ đợi cho tới khi vợ con Niếp Nhân Thịnh sinh xong thì giết đứa bé!

Nói đến đây, Isabella hít sâu một hơi, ngực trướng đau.

"Nói như vậy, vợ Niếp Nhân Thịnh vừa sinh con ra liền bị các người giết chết ?" Niếp Ngân nghe hơi hơi nheo lại cặp mắt chim ưng, loại chuyện này không thể tưởng tượng nổi, không phải hăn không biết ở trong Niếp môn có bao nhiêu đáng sợ, nhưng cho dù là vậy, cũng không dùng hạ độc thủ như thế.

https://thuviensach.vn

"Không, chúng tôi không có giết đứa nhỏ đó!" Isabella lại thề thốt phủ nhận , khuôn mặt lại rất chân thật: "Hay tin tôi, tôi không bao giờ đồng ý làm như vậy, nhưng mà, đứa nhỏ vừa ra sinh ra đã chết, tắc thở mà chết, đây là sự thật."

Niếp Ngân nhìn bà ta, từ trong ánh mắt ngưng trọng có thể nhìn ra sự chân thật, giờ khắc này hắn lựa chọn tin tưởng bà ta."Cho nên, Niếp Nhân Thịnh vẫn không biết, Niếp Thâm là con của hai người?"

Isabella gật đầu, vẻ mặt uể oải, "Nhưng mà, Niếp Thâm lại vô tình biết được thân thế của mình, cho nên mới càng thêm thống hận người Niếp môn..."

https://thuviensach.vn

Chương 140: Đáp ứng

Niếp Ngân nghe xong việc này, mày kiếm theo bản năng nhíu chặt, vô tình nhớ tới từng hành vi của Niếp Thâm, trong lòng hơi hơi thu lại."Cậu ta muốn làm thế nào?"

Khuôn mặt Isabella khổ sở, "Tôi biết nó sẽ mượn hôn lễ này để đạt tới mục đích, nó muốn người Niếp môn đều phải chết." :s

Sắc mặt Niếp Ngân càng thêm ngưng trọng.

"Bởi vì lo lắng tình huống của nó, cho nên tôi sẽ tìm người tùy thời hỏi thăm động tĩnh, không nghĩ tới lại phát hiện nó có quyết định này." Isabella đi lên phía trước, vẻ mặt khẩn cầu: "Vô luận ra sao, cậu phải đi ngăn lại vụ tai họa này, tuy nói Niếp môn có rất nhiều người chết cũng không hết tội, nhưng người bên trong dù sao cũng vô tội, tôi không muốn nhìn con tôi nợ quá nhiều máu."

Niếp Ngân thở dài, nhìn mây trên trời ở bên ngoài cửa sổ, sớm đã trở nên âm trầm.

"Nhưng mong cậu trăm ngàn lần đứng làm tổn thương nó, tôi biết tôi đã không còn tư cách để cầu xin cậu, nhưng nó là con tôi, trên đời này có người mẹ nào hy vọng mình con gặp chuyện không may chứ?" Khuôn mặt Isabella tha thiết nói.

Niếp Ngân quay đầu nhìn bà ta, thật lâu không nói gì.

https://thuviensach.vn

-------- hoa lệ lệ phân cách tuyến --------

Ba ngày, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, kỳ thật rất nhanh liền đi qua.

Ban đêm, Lãnh Tang Thanh mất ngủ.

Nhớ tới triền miên đêm trước, lòng của cô lại rung động .

Trở mình, ánh mắt lại mở thật to, trên giường tựa hồ còn lưu lại hơi thở của người đàn ông, quấn quít triền miên nóng bỏng của đêm hôm trước, hơi thở của hắn, động tác của hắn đều đủ để đánh mắt lý trí cô.

Vì sao lại như vậy?

Đây là vấn đề mà Lãnh Tang Thanh đã nghĩ muốn vỡ đầu!

Cô lại có cảm giác với Niếp Tích !

Thật đáng xấu hổ.

Cô nghĩ mình sẽ bài xích cảm giác này, nhưng, làm sao cô lại lần lượt phục tùng trong lòng người đàn ông đó, qua ngày đó cô mới biết rằng mình khát vọng cảm giác đó đến cỡ nào.

Đây là một loại cảm giác thật đầy đủ, trước kia, chỉ có Niếp Ngân mới có thể tạo ra cảm giác này cho cô.

Niếp Tích vẫn không làm được, câu nói "Chờ anh" kia cũng trở nên mất đi ý nghĩa và kỳ diệu, cô phải làm sao?

https://thuviensach.vn

Cô không phải không rõ Niếp Tích đang chờ câu trả lời của cô, chỉ cần qua ngày mai, cô sẽ cho hắn câu trả lời thuyết phục .

Tay Lãnh Tang Thanh nắm chặt, nhìn chằm chằm màn hình thật lâu, điện thoại di động vừa sáng, cô lại lần nữa nhìn lên màn hình, trên màn hình hiện lên anh chụp của Niếp Ngân.

Là có một lần cô chụp.

Niếp Ngân chưa bao giờ chụp ảnh, cũng ghét chụp ảnh, đây là cái ảnh mà cô nén chụp, là thứ duy nhất nhớ lại hắn...

Trên ảnh chụp Niếp Ngân mặc áo gió tối màu, hắn đang chuẩn bị lên xe, bởi vì hắn đang định lên xe, đứng ở cửa xe không biết đang có chuyện gì, gương mặt cương nghị lộ ra nghiêm túc, cô để ảnh chụp xuống dưới, lúc ấy còn tưởng rằng hắn không phát hiện mà che miệng cười trộm.

Nhưng mà, khi cô nhìn qua, lại phát hiện Niếp Ngân cách đó không xa đang nhếch môi nhìn cô, như phát hiện động tác nhỏ của cô, đôi mắt chim ưng cơ trí lộ ra hiểu rõ hành vi trẻ con của cô có bao dung cùng sủng nịch.

Một khắc kia, lòng cô lại hạnh phúc như bay lên .

Một màn này ở trong đầu Lãnh Tang Thanh xoay vòng, nước mắt lơ đãng hiện lên đầy trong hốc mắt, đưa điện thoại di động ở trong lòng lên môi, trong lòng cô, cô cảm nhận được tình yêu mà Niếp Ngân dành cho mình.

Ở trước mặt hắn, đại đa số cô giống như đứa bé không bao giờ lớn, bởi vì Niếp Ngân là người đàn ông quá mức thành thục, ở bên hắn, cô vẫn luôn để ý hắn, tò mò nhưng thứ hắn trải qua, tò mò chuyện của hắn, vĩnh viễn

https://thuviensach.vn

giống như tiểu học sinh, thông qua hắn để học tập những kiến thức chưa bao giờ biết.

Lãnh Tang Thanh hít sâu một hơi, vậy mới có thể thu lại nước mắt.

Tiếng chuông di động lại vang lên, đêm khuya, dị thường rõ ràng.

Ngón tay cô run lên, theo bản năng ấn nút nghe.

Lời người đàn ông tràn ngập trầm thấp, "Còn chưa ngủ sao?"

Là Niếp Tích.

Lòng Lãnh Tang Thanh bỗng dưng co rút đau đớn một chút, ngồi xuống, cắn cắn môi, "Ừ, không ngủ được."

"Làm sao vậy?" Niếp Tích quan tâm hỏi.

"Không có gì..." Cô nhẹ giọng nói, muốn nói gì rồi lại thôi, nhớ tới chuyện tối qua xảy ra, cô lại có chút ngượng ngùng, kỳ thật càng muốn hỏi rõ, nhưng --

Cô không biết nên mở miệng thế nào.

Niếp Tích ở đầu máy bên kia cười cười, "Thực xin lỗi, anh nói ba ngày này sẽ không quấy rầy em, nhưng không cách nào, anh thật sự rất nhớ em, Thanh Nhi, nếu hành vi của anh khiến em không vui, thì anh thực xin lỗi, hy vọng em có thể hiểu." Hắn vẫn cố nén không gọi điện thoại cho cô, vẫn nghĩ chịu đựng để cô ra quyết định, nhưng đêm nay hắn không có thể chịu nổi đành gọi cho cô.

https://thuviensach.vn

Nhưng lời nói này, làm Lãnh Tang Thanh nghe lại hiểu lầm, lòng của cô trong nháy mắt trầm đến đáy cốc, kỳ thật cô biết ảo tưởng đều đã tan biến, tối hôm qua người đàn ông kia chính là Niếp Tích, mà khi hắn trực tiếp thừa nhận như vậy, lòng cô thất vọng, tràn ngập chênh lệch lớn.

Nghĩ vậy, cô không khỏi tự giễu.

Lãnh Tang Thanh à Lãnh Tang Thanh, người đàn ông tối qua không phải Niếp Tích thì thể là ai? Còn ai có thể giống Niếp Ngân như vậy? Trừ phi là Niếp Ngân thật, chỉ tiếc, hắn đã muốn không còn ở trên đời này.

Âm thầm hít sâu một hơi, cô chỉ cảm thấy ngực đau đớn khó nhịn, thật lâu sau nhẹ giọng nói câu, "Không có việc gì, tôi... Không có trách anh." Cô có tư cách gì mà trách hắn? Tối hôm qua, không phải cô cũng hưởng thụ đó sao?

Niếp Tích tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, ôn nhu nói: "Vậy là tốt rồi, Thanh Nhi, em có biết hiện tại tôi đối với em lo được lo mất thế nào không, tôi rất sợ mất em."

Lãnh Tang Thanh không nói chuyện, vẫn gắt gao cắn môi.

Thấy cô nửa ngày không nói lời nào, Niếp Tích còn tưởng rằng cô mệt mỏi, vì thế liền săn sóc nói: "Vậy em nghỉ ngơi thật tốt, đừng ngủ quá muộn."

Lãnh Tang Thanh "Ừ" một tiếng, ngay lúc hắn định ngắt máy, cô đột nhiên mở miệng, "Cái kia..."

Niếp Tích ở đầu máy bên kia vẫn chờ.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh liếm liếm môi, lại trầm mặc một một lúc, mới chậm rãi mở miệng: "Hôn lễ... Tôi không hy vọng quá phô trương."

"Thanh Nhi..." Niếp Tích hiển nhiên rất kích động, bắt đầu nói năng lộn xộn, "Em, em vừa mới nói cái gì? Em đáp ứng anh phải không? Em đáp ứng anh ?"

Lãnh Tang Thanh hít sâu một hơi, ngực nặng nề, nhẹ giọng nói câu, "Ừ, tôi đáp ứng anh." Nếu tối hôm qua cô có chấp nhận Niếp Tích, như vậy cô muốn thử, có thể được hạnh phúc hay không là đều hy vọng từ trên người đàn ông này.

Đầu máy di động bên kia truyền tới tiếng hoan hô của Niếp Tích, hắn hưng phấn nói: "Được được, em yên tâm, cử hành hôn lễ nhất định sẽ dựa theo yêu cầu của em, chỉ cần em thích, hình thức hôn lễ gì cũng có thể, anh sẽ không mời truyền thông, chỉ mời người trong Niếp môn được không?"

https://thuviensach.vn

Chương 141: Không mời từ trước đến nay.

Nhảy nhót của hắn lọt vào lỗ tai Lãnh Tang Thanh, trong lòng có bao nhiêu cảm động, thở dài, nhẹ giọng nói: "Anh chuẩn bị đi."

"Được, vậy em nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai anh đưa em đi ăn sáng." Niếp Tích rất hưng phấn.

"Không, ngày mai tôi muốn ở một mình..." Lãnh Tang Thanh vội vàng nói.

"À, được." Niếp Tích nhẹ giọng đáp lại, rồi dặn dò nói mấy câu sau đó cúp điện thoại .

Ánh trăng như nước.

Lãnh Tang Thanh tĩnh lặng nhìn ánh trăng ngoại cửa sổ, trong lòng và trong mắt đều là hoang mang...

-------- hoa lệ lệ phân cách tuyến --------

Thời tiết chuyển lạnh, mấy đợt mưa thu đi qua, không khí trở lên rét hơn.

Sân biệt thự, xe đi tới đây, vững vàng đứng ở bên cạnh suối phun, im lặng đợi chờ. Một lát sau, Niếp Ngân từ bên trong đi ra, lái xe vội vàng xuống xe mở cửa cho hắn, có một loại xe tốc biến, bóng dáng màu tím khiến cho Niếp Ngân chú ý.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt đột nhiên hiện lên cảnh giác, quay đầu, nhìn vào ánh mắt người không mời mà tới.

Cô gái này, lại khinh địch đi vào khu biệt thự của hắn như vậy, một thân màu tím, tóc dài áo choàng, nhất là cặp mắt Violet (găng lưới) kia của cô ta, nhìn qua là biết không phải người thường.

Niếp Ngân hơi hơi híp lại đôi mắt chim ưng, Mặc Di Nhiễm Dung? Nhà chuyên môn hàng đầu! (kiểu giống pháp sư đó)

Rất nhanh, vài tên mặc đồ đen đi lên vây quanh cô ta, trong đó có một người băng lạnh nói: "Cô là ai? Sao vào đây được ?"

Đây cũng là vấn đề mà Niếp Ngân muốn biết.

Khu biệt thự này chẳng những có các thủ vệ nghiêm ngặt, còn có hệ thống báo nguy hiểm, cho dù là một con chim muốn bay vào cũng rất hao lực, huống chi là người?

Nhưng cô ta, một thiếu nữ trói gà không chặt lại công khai vào được, quan trọng hơn là có thể tránh được hệ thống báo cáo, tránh tai mắt của người khác xác thực làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

Mặc Di Nhiễm Dung lẳng lặng nhìn bốn phía xung quanh, mấy người mặc đồ đen biến sắc, nghĩ đến là người bất phàm, lại đem ánh mắt đặt lên người Niếp Ngân cách đó không xa, thấy hắn cũng có vẻ trông ngóng, khóe môi hơi hơi nhếch một chút, quay đầu nhìn về phía mấy người mặc đồ đen kia sau đó mở miệng nói: "Ngươi muốn biết?"

Mấy người mặc đồ đen tràn ngập cảnh giác, quyết định bắt cô ta nói ra.

https://thuviensach.vn

Nhưng --

Mặc Di Nhiễm Dung không chờ bọn hắn động thủ, liền nhẹ nhàng nâng tay một chút, ống tay giơ lên, miệng không biết nói câu gì, chỉ thấy vài người mặc đồ đen từ nét mặt sắc bén đột nhiên trở nên chết lặng, ánh mắt dại ra, động tác tiến công cũng ngừng lại.

"Các người mệt chết đi , nghỉ ngơi đi thôi." Cô ta thản nhiên nói.

Làm người ta khiếp sợ là, vài tên mặc đồ đen lại ngoan ngoãn nghe xong lời của cô ta, xoay người rời đi.

Ánh mắt Niếp Ngân ngẩn ra, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

Lái xe lại lập tức chắn trước người Niếp Ngân, chiến chiến căng căng nhìn chằm chằm Mặc Di Nhiễm Dung cách đó không xa: "Tôi cảnh cáo cô, cô đừng tiến lên, cẩn thận tôi không khách khí với cô!"

Hắn nghĩ lầm thấy quỷ, tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn kiên quyết bảo vệ chủ tử.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy một màn này, thản nhiên cười cười, không nói cái gì.

Niếp Ngân ra ý bảo lái xe lui xuống, đứng ở tại chỗ, bình tĩnh nói: "Mặc Di gia tộc quả nhiên không đơn giản."

"Niếp tiên sinh, không mời tôi đi vào sao?" Mặc Di Nhiễm Dung lẳng lặng nói.

Niếp Ngân nhìn cô ta: "Tôi còn lựa chọn khác sao? Mời vào." Hắn hơi hơi nghiêng người.

https://thuviensach.vn

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ nhàng cười, đem tình tố trong đáy mắt che dấu thật sâu sau đó đi vào.

Phòng khách, trà thơm lượn lờ, so với cà phê, Niếp Ngân thích uống trà hơn.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn thân ảnh hắn, hơi hơi hạ mắt xuống, khuôn mặt chân mệnh thiên tử kia luôn ở trong đầu cô làm cô bối rối, khi cũng tiếp xúc với người trước mắt này, lòng cô lại rung động lớn.

Niếp Ngân ngồi xuống, thấy cô ta không hề chớp mắt nhìn chằm chằm mình, hắn cũng không xấu hổ, ngược lại thong dong bình tĩnh nhìn cô ta nói: "Thủ hạ của tôi khi nào thì có thể khôi phục bình thường?"

Đây là chuyện đặt lên hàng đầu, một chuyên môn hàng đầu mang tính nguy hiểm có thể so với vũ khí hạt nhân.

Mặc Di Nhiễm Dung uống một ngụm trà thơm, nhẹ giọng nói, "Hai cái canh giờ (bốn tiếng) sẽ không sao."

Niếp Ngân gật gật đầu, chờ cô ta tiếp tục nói.

"Đột ngột đi tới xin hiểu và bỏ qua, nhưng, tôi sợ ngày mai rất nhiều nợ máu, cho nên không mời mà tới đây." Mặc Di Nhiễm Dung nhìn hắn, nói một câu.

"Ngày mai có chuyện gì?" Niếp Ngân hồ nghi nhìn cô ta.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy thế sau đó cười, "Tôi là chuyên môn hàng đầu, có thể biết về sau xảy ra chuyện gì, thậm chí nói xảy ra chuyện gì đều

https://thuviensach.vn

sẽ biết. Tuy rằng giác quan thứ sáu của tôi không mạnh, đối với anh bài có thể nói cho tôi biết tất cả mọi chuyện."

"Tôi rất có hứng thú nghe một chút a." Niếp Ngân uống trà, thản nhiên nói một câu.

"Ngày mai là hôn lễ của em trai anh, dự báo nó sẽ mang đến máu và tai ương của Niếp môn." Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ nhàng bâng quơ nói.

"Có biện pháp tránh không?"

"Đây cũng là nguyên nhân tôi tới đây."

"Cô giúp tôi còn giúp cả Niếp môn?"

"Giúp anh." Mặc Di Nhiễm Dung không chút nào che lấp ý nghĩ trong lòng, nhìn hắn gằn từng chữ.

Niếp Ngân cười cười, "Cô chuẩn bị dùng thuật hàng đầu để đối phó bọn họ?" Nghe cái này có chút buồn cười.

"Biện pháp có rất nhiều, nhưng mặc kệ biện pháp gì, chỉ cần có thể ngăn cản được là biện pháp tốt." Mặc Di Nhiễm Dung nói một câu.

Niếp Ngân nhìn cô ta: "Cô còn biết cái gì nữa?"

"Còn biết anh sẽ từ trong lễ đường mang một cô gái đi." Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng nói."Tuy rằng, cô ấy đã đáp ứng lời cầu hôn của em trai anh."

Niếp Ngân ngẩn ra, ngực đột nhiên đau đớn.

https://thuviensach.vn

"Nhưng, anh cùng cô ấy còn có đoạn đường dài." Cô vừa nói vừa nhìn hắn.

Niếp Ngân nhíu mi.

"Niếp tiên sinh, trung quốc có câu tự ngữ không biết anh nghe qua chưa, đó là 'Anh không giết người, nhưng người lại vì anh mà chết' ." Cô ta cười nhạt.

Ngực Niếp Ngân bỗng dưng co rụt lại, hắn hiểu được ý của cô.

"Người kia khi nào thì sẽ xuất hiện?" Hắn ngưng trọng hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung không lập tức trả lời, chỉ lấy ra một bộ bài Tarot trong bộ quần áo tím, nhìn hắn nói: "Từ giữa rút ra đi."

Niếp Ngân mặc dù không tin cái đó lắm, nhưng dù sao chính mắt thấy bản lĩnh của cô, tay liền rút ra, hiện lên "Đổ điếu nam" .

"Là bài mở ra mình hy sinh." Mặc Di Nhiễm Dung than nhẹ: "Anh muốn hỏi người kia, hẳn là rất nhanh sẽ xuất hiện ."

"Lá bài này là có ý gì?"

Mặc Di Nhiễm Dung cất kĩ bài, nhìn hắn một cái: "Lá bài được mơ ra không nghịch, cho nên mọi chuyện đều có thể, có thể là anh hy sinh, còn có có thể là đối phương hy sinh, hai khả năng này rất nhanh biết được."

Niếp Ngân nhìn cô, nghĩ nghĩ: "Ngày mai, tôi còn cần bảo vệ một người, có thể không?"

https://thuviensach.vn

Mặc Di Nhiễm Dung nhếch môi, lấy bài đưa cho hắn, hắn tùy tay rút ra, Mặc Di Nhiễm Dung nghịch chuyển mở ra -- tử thần.

Đáy mắt Niếp Ngân nổi lên khó hiểu.

Cô ta lại thản nhiên cười cười, không giải thích gì, cất bài thật thốt, nhẹ giọng nói câu: "Anh muốn bảo vệ hắn, tôi có thể giúp anh."

"Lá bài đó có nghĩ gì ?" Niếp Ngân nhìn ra cô tránh nặng tìm nhẹ.

Cô khẽ vuốt bộ bài của mình, đem lo lắng ở đáy mắt thu lại thật tốt, giương mắt và cười yếu ớt: "Bài của tôi nói cho tôi biết, nó mệt chết đi ." :v

Niếp Ngân sửng sốt, sau một lúc lâu không nói gì.

https://thuviensach.vn

Chương 142: Hôn lễ

Vào ngày hôn lễ.

Niếp môn trên dưới đều rực rỡ, kim bích huy hoàng, độ vui mừng so với được với Niếp môn ngày trước còn nhiều hơn vì đây là một thời khắc quan trọng, dù sao vài năm nay Niếp môn trải qua vài chuyện không thoải mái lắm. Lần nghi thức kết hôn này ý nghĩa không riêng gì nghi thức thân mình, còn bao hàm nhiều trong tiềm thức mong đợi của mỗi ngừoi, vô luận ra sao, Niếp môn, vẫn còn tiếp tục.

Lãnh Tang Thanh một mình lẳng lặng ngồi ở trong phòng, nhìn hải mặt bằng xa xa qua cửa sổ. Khuôn mặt không có vui sướng, nhưng cũng không bi thương. Chuyện kết hôn, cô cũng không có nói cho bạn bè cô và người nhà, Niếp Tích từng hỏi qua cô, cô chỉ thản nhiên lắc lắc đầu, Niếp Tích cũng không có truy vấn tiếp, dù sao cũng liên quan đên chuyện Niếp Ngân và Lãnh Thiên Dục, Niếp Tích cũng biết.

Nhưng nguyên nhân thật sự của Lãnh Tang Thanh là cô còn chưa xác định được mình có thật sự muốn gả cho Niếp Tích hay không, cô sợ mình nói không muốn giây sau sẽ hé lộ tất cả, cô không rõ ràng lắm, vì sao trong nháy mắt lại quyết định gả cho Niếp Tích, đơn giản là qua một đêm triền miên sao?

Trên sân thượng, mặt Niếp Thâm không chút thay đổi, nhìn mỗi người ở dưới. Hôm nay tất cả mọi người đến đông đủ, vô luận là người gia tộc Niếp môn hay là người cùng quan hệ với Niếp môn, chỉ cần còn sống, đều xuất hiện ở tại nơi này. Khóe miệng Niếp Thâm hơi hơi gây xích mích, sau đó

https://thuviensach.vn

lấy điện thoại ra, ấn một dãy số gọi đi, phía sau truyền đến thanh âm, hắn không chút hoang mang mà hơi hơi nghiêng đầu, phát hiện người đi tới là Niếp Tích, liền không để ý đến âm thanh trong điện thoại có chút lo lắng, rất tự nhiên cắt máy.

"Sao thế? Hôm nay đối với anh mà nói là ngày quan trọng, lại còn thời gian tới đây sao?" Niếp Thâm bình tĩnh nói một câu.

Niếp Tích không để ý đến hắn, hai tay yên lặng để trên rào chắn sân thượng, biểu hiện ở trên mặt cũng chẳng phải sáng.

Niếp Thâm không nói gì nữa, tất nhiên hắn biết trong lòng Niếp Tích cái gì, Niếp Tích gặp hắn cũng không có nhiều lời, xoay người rời khỏi sân thượng.

Niếp Thâm rời đi xong, khuôn mặt Niếp Tích trầm trọng càng thêm mãnh liệt .

Khách quý tuy nhiều, nhưng đều đâu vào đấy.

Niếp Tích thực hiện yêu cầu của Lãnh Tang Thanh, không có khoa trương để truyền thông đưa tin, cũng không có để ngôi sao biểu diễn, chỉ có người Niếp môn, Niếp môn trải qua một hồi tai nạn, lần hôn lễ này cũng trở nên cực kì quan trọng, tối thiểu có công hiệu xung hỉ.

Khi hôn lễ như cử hành, khách và bạn ngồi rất nhiều, Niếp Tích cùng Lãnh Tang Thanh đứng ở trước mặt cha sứ, mà biểu hiện trên mặt hai người lại cùng cảnh quan hôn lễ này rất không làm nổi bật.

Lãnh Tang Thanh chỉ nhìn thẳng chằm chằm vào bó hoa trong tay, khuôn mặt như đang suy nghĩ, không có nửa điểm tươi cười. Mà lực chú ý của Niếp Tích lại toàn nhin tới đám người, cẩn thận tìm kiếm một chút

https://thuviensach.vn

hương vị gì đó làm cho hắn mẫn cảm. Một đôi nhẫn cưới đặt ở trước mặt hai người, không hề sáng bóng.

Tay Niếp Tích kéo tay Lãnh Tang Thanh qua, thấy khuôn mặt cô khác thường, nhẹ giọng gọi tên cô một tiếng. Lãnh Tang Thanh phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt thân thiện của hắn, miễn cưỡng tọa ra một nụ cười.

"Không có việc gì đi?" Hắn thấp hỏi.

Lãnh Tang Thanh ra vẻ thoải mái mà kéo khóe môi ra: "Không có việc gì."

"Hôm nay nhìn qua em cực kỳ xinh đẹp, anh biết em mệt chết rồi, chờ sau khi hôn lễ kết thúc nghỉ ngơi tốt một chút." Niếp Tích ôn nhu nói."Tuần trăng mật là ngày mai, đừng lo lắng."

Lãnh Tang Thanh gật gật đầu, cô biết hắn đã chuẩn bị tốt tất cả, tất nhiên cô cũng không lo lắng gì .

Cha sứ bắt đầu nhớ kỹ lời tân hôn chúc mừng, khuôn mặt Niếp Tích chuyển đổi vì ngưng trọng cùng nghiêm túc, tay hắn vẫn để trên eo Lãnh Tang Thanh, sợ không cẩn thận sẽ đánh mất cô.

ở chỗ ngồi khách quý, Niếp Thâm nhếch môi nhìn đôi cô dâu chú rể mới này, rất nhanh, lấy điện thoại ra, ngón tay thon dài ở mặt trên nhẹ nhàng trượt, nhấn "20 phút sau bắt đầu hành động", ân nút phím giửi đi, làm xong, hắn lại thong dong vắt chéo chân, đem thân mình dự lưng vào trên ghế.

5 phút sau, hắn sẽ từ nơi này rời đi, đến lúc đó, hắn nhưng thật ra rất thích đứng ở trên cao nhìn Niếp môn sẽ biến thành đống tro tàn.

https://thuviensach.vn

Lời chúc mừng kết hôn sau khi nói xong, cha sứ nhân tiện nói: "Khi hôn ước sắp thành công, nếu có chút trở ngại gì từ hai bên, mởi lập tức đưa tay ra, hoặc vĩnh viễn cứ im lặng."

Hai người gật đầu.

Đầu tiên cha sứ là nhìn về phía Lãnh Tang Thanh --

"Cô dâu Lãnh Tang Thanh, cô có nguyện ý để Niếp Tích tiên sinh trở thành chồng cô và cùng anh ấy ký kết hôn ước không? Vô luận tật bệnh hay là khỏe mạnh, hoặc mọi lý do khác, đều yêu anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn trọng anh ấy, tiếp nhận anh ấy, vĩnh viễn không thay đổi cho tới khi tận mệnh?"

Niếp Tích nhìn Lãnh Tang Thanh, lòng bàn tay lại nắm lại.

Lãnh Tang Thanh ngẩng đầu nhìn Niếp Tích một cái, hơi hơi trầm mặc một chút, trong đầu cũng không ngừng hiện lên hình ảnh Niếp Ngân ngã xuống núi cốc, lại hiện lên cảm giác ôn tồn triền mien dị thường của đêm đó, cô hít sâu một hơi, liếm liếm môi đáp: "Tôi... Nguyện ý."

Niếp Tích theo bản năng nhẹ nhàng thở ra.

Thần phụ lại nhìn về phía Niếp Tích, hỏi như vừa rồi, Niếp Tích cười cười, khi vừa muốn trả lời "Tôi nguyện ý" , ai ngờ cửa lớn đột nhiên bị người đẩy ra, là giọng nói bén nhọn của một cô gái --

"Anh ta không thể cưới cô ấy!"

Mọi người kinh hãi, tính cả Niếp Tích cùng Lãnh Tang Thanh đều kinh ngạc , theo tiếng nói nhìn lại, hít sâu một hơi, dĩ nhiên là -- Tu Nguyệt!

https://thuviensach.vn

Đáy mắt Lãnh Tang Thanh bỗng dưng lui tới khích động, Tu Nguyệt đã trở lại, cô ấy... Thật sự đã trở lại!

Niếp Tích lại ngây ngẩn cả người, quần áo giày da trong nháy mắt trở nên có chút lãnh cứng.

Trước mắt bao người, Tu Nguyệt đi lên trước, ở giữa chỗ điện phủ tân hôn thì dừng lại, khuôn mặt nhỏ quật cường ngưỡng nhìn về phía Niếp Tích, ngay sau đó thốt ra lời nói làm người ta chấn động --

"Niếp Tích, tôi mang thai con của anh, rốt cuộc anh đã thừa nhận nhưng cứ chối bỏ ?"

Mọi người ồ lên.

Lãnh Tang Thanh trừng lớn hai mắt, theo bản năng bưng kín miệng, Tu Nguyệt mang thai con của Niếp Tích ? Đây... Làm sao có thể? Cô ấy đã rời đi một thời gian dài.

Niếp Tích nhíu chặt mày: "Tu Nguyệt, cô làm liều?"

"Ai làm liều với anh ? Tôi hỏi anh, rốt cuộc anh có nhận hay không chối bỏ, hay là nghĩ xấu lắm?" Tu Nguyệt lớn tiếng nói, "Anh nói sẽ nhận, sẽ không muốn kết hôn với cô giái này!"

Niếp Tích hơi giận, sải bước đi tới giữ chặt lấy cô, nghiến răng nghiến lợi nói nhỏ: "Cô chạy nơi này náo loạn làm gì?"

"Các vị --" Tu Nguyệt bỏ tay Niếp Tích ra, chuyển hướng chỗ các vị khách quý: "Mặc kệ ra sao, tôi từng coi là người trong Niếp môn, Niếp Tích anh ta chiếm tiện nghi của tôi xong lại phủ nhận đi cưới cô gái khác, chuyện này tôi còn muốn mời các vị phân xử cho tôi ! Lúc trước, Niếp Tích luôn

https://thuviensach.vn

miệng nói sẽ chỉ yêu một mình tôi, nhưng hiện tại anh ta hoàn toàn phụ lòng người! Tôi không lo mình, nhưng con tôi không thể không có cha!"

Mọi người đều xì xầm, nhưng càng còn nhiều náo nhiệt đều xem. Đó là Niếp Thâm đã mở miệng, lười biếng tà mị: "Niếp Tích, sao anh lại không cẩn thận như vậy? Muốn một hôn lễ hoàn thiện, ít nhất cũng phải giải quyết tình nhân cũ chứ." Dù sao thời gian coi như dư dả, hắn rất vui lại được nhìn trò hay trong giây lát.

Sắc mặt Niếp Tích lạnh lùng, vừa muốn mở miệng, lại nghe thấy một giọng nói truyền tới, giọng nói này trầm thấp mà hữu lực, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt người. Dương quang như tản ra trên thân ảnh của hắn, tất cả mọi người đều khiếp sợ từ chỗ ngồi đứng lên !

"Cuộc hôn lễ này, ngày từ đầu đã không nên cử hành!"

Cửa giáo đường chậm rãi đẩy ra, ánh nắng bên ngoài mãnh liệt đến chói mắt, thân ảnh người đàn ông đứng ở trước cửa được chiếu ra thật dài, trực tiếp hiện lên trên mặt thảm đỏ, gây cho mọi người cảm giác áp lực rất lớn.

Người đàn ông mang bộ tây trang tối màu, bởi vì thời tiết rét lạnh, lại phối hợp sắc màu của áo, góc áo vì gió mà hơi bay bay, đôi mắt hắn giống như bộ tây trang đó, thâm thúy hắc ám.

Hắn tiếng nói không cao không thấp, lại đủ để kinh động toàn hội trường, mỗi một bước đi lại lộ ra cảm giác quyền uy.

Ánh mặt trời lệch khỏi quỹ đạo sườn mặt của hắn, làm cho toàn hội trường có thể nhìn rõ khuôn mặt của hắn!

Lộ ra hai chú rể có khuôn mặt giống nhau đúc!

https://thuviensach.vn

"Đây... Anh ta, anh ta là Niếp Ngân?" Mọi người kinh ngạc.

"Anh ta còn chưa có chết! Anh ta còn sống!" Mọi người kinh ngạc hô lên.

"Ông trời... Điều này sao có thể?"

Trong giáo đường nhất thời hỗn loạn ồn ào, trừ bỏ vẻ mặt xem kịch vui của Niếp Thâm, còn có -- Niếp Tích đang giật mình tại chỗ.

Đương nhiên, còn có người trừ bỏ khiếp sợ ra là thật lâu không thể khôi phục lại lý trí, người này, chính là Lãnh Tang Thanh. Khi cửa giáo đường bị đẩy ra, khi tiếng nói quen thuộc quyền uy dị thường của người đàn ông vang lên, cô không biết mình có phải đang ở trong mộng hay không, trong mơ rất nhiều lần thấy thân ảnh đó, nó cứ quanh quẩn bên cạnh cô...

Ngón tay mảnh khảnh theo bản năng buông lỏng, bó hao cầu trong tay rơi xuống kêu lên một tiếng "Bốp" !

Lãnh Tang Thanh nhìn chằm chằm người đàn ông đang đi từng bước kia, đôi mắt từ vẻ vô thần dần dần trừng lớn, cả người đều giật mình, nhìn gương mặt quen thuộc kia cách cô càng ngày càng gần, càng ngày càng gần... Tận lúc, tay cô có thể duỗi ra liền có thể chạm vào hắn.

Một bên sắc mặt Niếp Tích rất khó coi, chuyện hắn lo lắng cuối cùng cũng xảy ra, không hề nghĩ ngợi, hắn kéo tay Lãnh Tang Thanh, mạnh mẽ cấp tốc muốn đeo nhẫn cưới cho cô, Lãnh Tang Thanh chỉ lo khiếp sợ, trong lúc nhất thời không có phản ứng lại, tùy ý để Niếp Tích kéo ngón tay qua.

Tu Nguyệt thấy tình thế như vậy, muốn xông lên ngăn cản, đã thấy Niếp Ngân sải bước bắt lấy tay Lãnh Tang Thanh, chiếc nhẫn kim cương thất bại

https://thuviensach.vn

rơi xuống đất, nhảy lên vài lần.

"Niếp... Ngân..." Lãnh Tang Thanh rốt cục tìm lại giọng nói của mình, lại phát hiện, như bị hóc cá ở yết hầu, đôi mắt trong suốt ngay sau đó bị tầng hơi nước cấp bách bao bọc, cô chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh đó mờ mờ.

Cô đang nằm mơ sao?

Là Niếp Ngân?

Hắn không phải... Đã ngã xuống sườn núi sao?

Trong toàn bộ giáo đường, sắc mặt Niếp Tích là khó coi nhất, hắn đã sớm từ trong khiếp sợ phản ứng lại liền nhanh chóng sườn mặt anh tuấn cơ hồ thành xanh mét.

Niếp Ngân nhìn cô gái trong lòng rưng rưng, ngực đột nhiên đau xót, lập tức quay đầu nhìn về phía Niếp Tích, tay hắn ở trên vai Niếp Tích vỗ vỗ --

"Em à, thực xin lỗi !"

Khi Niếp Tích không kịp phản ứng, chỉ thấy Niếp Ngân lấy ra một khẩu súng từ trong người, đặt trong tay Lãnh Tang Thanh, hắn nhìn cô, khuôn mặt anh tuấn được ánh mặt trời chiếu lên làm hắn thật sinh động --

"Hoặc là em giết anh, hoặc là -- đi theo anh."

Bởi vì đêm hôm triền miên đó, hắn biết mình không thể bỏ Lãnh Tang Thanh được, cũng vì đêm triền miên đó, hắn càng thêm xác định cô vẫn còn yêu hắn. Hắn và cô đã cách xa nhau nhiều năm như vậy, hắn trốn tránh cô,

https://thuviensach.vn

lần lượt từ một nơi bí mật đó nhìn khuôn mặt bi thương của cô, mỗi một lần đều cưỡng chế xúc động trong lòng muốn tiến lên an ủi cô, chỉ là vì, hắn sợ cô không bỏ xuống cừu hận đối với hắn.

Bởi vì hắn mất đi cha, cho nên biết, tư vị đối với kẻ thù là như thế nào.

Cô như vậy sao? Cô càng yêu hắn, lại càng thống khổ.

Nhưng trải qua đêm đó, khi hắn nghe nói cô sẽ gả gấp cho Niếp Tích, hắn vẫn nhịn không được mà đi vào phòng cô, một hồi triền miên tình yêu kiều diễm kia, làm cho hắn càng không thể buông cô ra.

Hắn ghen tị, ghen tị nổi cơn điên!

Lãnh Tang Thanh cảm thấy thứ trong tay mình thật nặng nề, nặng đến làm tay cô phát đau, ánh mắt dọc theo hắn mặt dừng ở trên bàn tay, là một khẩu súng, mặt trên còn mang theo hơi thở ôn hòa dễ ngửi của hắn.

Là hắn đã trở lại...

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một màn này, Niếp Ngân tìm được đường sống trong chỗ chết lại xuất hiện ở trước mắt mọi người, một màn này đã đủ để làm người ta kinh ngạc , càng kinh ngạc là, hắn lại khác thường đến quấy rối hôn lễ của em trai mình, chỉ vì một cô gái?

Đây là tính cách Niếp Ngân sao?

Ánh mắt bọn họ đã nhìn hết lên người Lãnh Tang Thanh, tính cả Niếp Tích cũng giống vậy, hô hấp của hắn bắt đầu trở nên dồn dập, tay nắm chặt

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân nhìn bộ quần áo cưới của cô gái trước, hắn chỉ biết, khi cô mặc thêm áo cưới xong sẽ xinh đẹp làm người ta hít thở không thông, nhưng mà, bộ áo cưới này hắn muốn cô cởi ra!

"Thanh Nhi, nếu em còn hận anh, hãy nổ súng, nếu em còn yêu anh, thì hãy đi theo anh." Giọng nói của hắn trầm thấp quanh quẩn trên dưới giáo đường, xoay quanh ở đỉnh đầu Lãnh Tang Thanh, như bàn thạch nặng nề mà đặt khẩu súng vào tay cô.

Lí trí Lãnh Tang Thanh trở lại, nhìn Niếp Ngân, cố gắng thu lại nước mắt, nhưng mà vô dụng, cô càng nhìn hắn lại càng muốn khóc, rốt cục, cô làm hành động, một cái làm toàn hội trường đều lâm vào chép miệng!

Cô đột nhiên cầm lấy súng lục, trực tiếp chỉ vào Niếp Ngân, họng tối như mực thẳng vào mi tâm của hắn!

Niếp Tích ở bên cạnh khiếp sợ trừng lớn hai mắt, ngay cả Tu Nguyệt cũng sợ tới bịt kín miệng, không khí ồ một tiếng lớn, sợ Lãnh Tang Thanh không cẩn thận khai súng, bắn chết Niếp Ngân.

Mà sắc mặt Niếp Ngân không chút thay đổi, thủy chung vẫn nhìn mặt cô, đôi mắt thâm thúy đen như đêm không chút gợn sóng, tựa hồ đối với hành động trước mặt của cô không chút ngoài ý muốn, cứ lẳng lặng đứng ở tại chỗ nhìn cô như vậy, đôi mắt vẫn nồng đậm cưng chiều.

Giọt lệ ở hốc mắt dần dần tan biến, Lãnh Tang Thanh cầm súng chĩa thẳng vào hắn, nhìn hắn bình tĩnh đối diện với cô, tay cầm súng của cô vẫn cứ run run .

Cô không phải đại ca, thì ra súng lục lại nặng như vậy.

Cảm giác giết một người, thật sự tốt lắm sao?

https://thuviensach.vn

Tu Nguyệt ở một bên nhịn không được mà mở miệng, "Tang, Tang Thanh... Cô bình tĩnh một chút, cô nghe Niếp Ngân giải thích --" nói đến một nửa, đã thấy Niếp Ngân nâng tay ra ý ngăn cản, hắn như trước nhìn cô, sắc mặt trầm tĩnh.

Môi Lãnh Tang Thanh run run, đi hướng hắn, họng súng trực tiếp ở trên yết hầu hắn, gằn từng tiếng mở miệng nói--

"Nhiều năm như vậy, rốt cuộc anh đi nơi nào?"

Niếp Tích ở phía sau đáy mắt nổi lên đau đớn, hắn biết, đại thế đã mất...

Niếp Ngân nhìn Lãnh Tang Thanh, nhẹ giọng mở miệng, "Luôn luôn ở bên cạnh em."

Đáy mắt Lãnh Tang Thanh khiếp sợ, sau đó nổi lên một trận đau đớn thống hận: "Luôn luôn ở bên cạnh tôi? Thà rằng nhìn tôi thống khổ cũng không muốn đi ra gặp tôi?"

"Anh cũng muốn như vậy, nhưng anh phát hiện không thể, anh càng ngày càng muốn gặp em, bao gồm --" Tay Niếp Ngân nâng lên, bàn tay to bao vây lấy bàn tay bé nhỏ cầm súng của cô, ánh mắt thâm tình như nước, bạc môi hé mở, kế tiếp nói hai chữ --

"Tiền trễ." (lần trước chậm)

Tay Lãnh Tang Thanh cầm súng run run, cả người như bị thạch hóa, sững sờ và sảng khoái. Toàn hội trường ai cũng không hiểu ý nghĩ câu nói này của Niếp Ngân, bao gồm Niếp Tích cũng giống vậy, hơi hơi nheo ánh mắt lại, lại đoán không ra ý nghĩa của những lời này.

https://thuviensach.vn

Nhưng Niếp Ngân xác thực không muốn cho mọi người hiểu hết, hắn chỉ cần bên trong toàn hội trường này có một người hiểu được hàm nghĩa của câu nói này, mà phản ứng của cô, thực hiển nhiên là trong nháy mắt liền bừng tỉnh .

Niếp Ngân vẫn lẳng lặng đứng ở tại chỗ như trước, tùy ý để Lãnh Tang Thanh cầm súng chĩa thẳng vào mình, bạc môi hơi hơi gợi lên một đường cong dịu dàng, ngữ khí trầm thấp tự nhiên giống như nói một chuyện vô cùng bình thường, lại đủ để đem Lãnh Tang Thanh sợ tới mức hồn bay phách tán!

Thật lâu sau, rốt cục cô mới phản ứng lại, nhìn chằm chằm Niếp Ngân, hé mở môi anh đào, rốt cục run run nói ra một câu --

"Tiền trễ, là anh?" Câu nói này chỉ có hai người mới hiểu.

Niếp Ngân nhìn cô "Ừ."

Trong lòng Lãnh Tang Thanh có chút hoảng hốt, rất nhanh hốc mắt bị hơi nước bao bọc, loại cảm giác tình cảm hỗn tạp này khó có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt, tâm tình thúc đẩy của cô trong lúc nhất thời chậm rãi buông súng xuống.

Tu Nguyệt ở bên cạnh theo bản năng nhẹ nhàng thở ra.

Niếp Tích vẫn luôn nhíu mày lại, có lẽ, hắn nghĩ tới có chuyện gì !

Niếp Ngân đi đến trước mặt Lãnh Tang Thanh, gằn từng tiếng nói "Đi theo anh." Nói xong, bàn tay to của hắn đưa ra, động tác như ngữ khí chậm rãi của hắn.

https://thuviensach.vn

Một giọt nước mặt lẳng lặng rơi xuống hai má Lãnh Tang Thanh, xuyên thấu qua lệ nhìn chằm chằm bàn tay to của người đàn ông trước mắt, tay hắn dày rộng như vậy, cho dù nhìn, cô cũng có thể cảm nhận được rõ, tay hắn thon dài sạch sẽ, khớp xương rõ ràng, hắn có thân phận đặc thù, cô tựa hồ cũng có thể cảm nhận rõ được, tay hắn chỉ nhẹ nhàng lướt qua thân thể sẽ có cảm thấy hữu lực thô ráp.

Dần dần , cô theo bản năng đưa tay về phía Niếp Ngân, như ma xui quỷ khiến, đúng vậy, cô vĩnh viễn không thể cự tuyệt người đàn ông này!

Nhưng mà, ngay tại khi cô vừa định chạm vào bàn tay Niếp Ngân, chỉ cảm thấy súng trong tay bị tuột ra, súng lục lại bị Niếp Tích ở bên cạnh đoạt mất, trực tiếp chĩa về phía Niếp Ngân!

"Tích, anh điên rồi?" Tu Nguyệt thấy vậy kinh hoàng kêu to.

Người trong toàn hội trường đều nóng lòng.

Lãnh Tang Thanh đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó nhanh chóng phản ứng lại, theo bản năng chắn trước mặt Niếp Ngân, nhìn về phía Niếp Tích: "Anh muốn làm gì?"

"Thanh Nhi, em đã đáp ứng gả cho anh rồi, hôm nay vô luận như thế nào anh và em phải làm xong hôn lễ này!" Niếp Tích nhìn chằm chằm cô, gằn từng tiếng nói.

Niếp Ngân lại một tay kéo Lãnh Tang Thanh về phía sau, nhìn ánh mắt Niếp Tích nổi lên một tia khó có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt --

"Em cướp súng đi phải là cùng anh đối phó với người ngoài, thế nhưng em lại dùng nó để chĩa thẳng vào anh, nếu em muốn nổ súng, tùy em!" Trừ đau lòng ra, hắn không e ngại chút nào.

https://thuviensach.vn

"Anh có ý gì?" Niếp Tích lớn tiếng rít gào nói: "Tôi chỉ biết là, hôm nay nếu anh mang Thanh Nhi đi, từ nay về sau chúng ta chấm dứt tình anh em!"

"Phải không? Em không làm em trai anh, chẳng lẽ muốn cùng cậu ta sao?" Niếp Ngân quay đầu nhìn về phía Niếp Thâm lẳng lặng rời đi, ánh mắt đột nhiên chuyển lạnh, ngay sau đó dùng tốc độ cực nhanh tiến lên phía trước, bỗng dưng chắn trước mặt Niếp Thâm.

Niếp Thâm đang muốn rời đi thì đột nhiên dừng bước lại, hé ra gương mặt quen thuộc lại không quen trước mặt hắn, không quen thì là khuôn mặt không gặp, quen thuộc là khí thế sắc bén, loại cảm giác áp bách này, hắn chỉ cần trải gặp qua một lần sẽ không thể quên được . Người có thể cho thấy cảm giác này, thì chỉ có Niếp Ngân.

"Anh muốn làm gì?" Niếp Thâm không chút hoang mang hỏi một câu.

"Những lời này hẳn là tôi hỏi cậu mới đúng!" Niếp Ngân cười lạnh, quay đầu nhìn về phía mọi người, "Hôm nay tôi không chỉ muốn dẫn đi cô gái quan trong này, còn muốn đến ngăn cản âm mưu của Niếp Thâm!"

" Âm mưu của Niếp Thâm?" Mọi người đồng loạt cảnh giác.

"Hơn mười máy bay chiến đấu, tất cả đều trang bị đầy tên lửa, giờ phút này đã khẩn cấp bay tới nơi này, Niếp Thâm, tôi nói có đúng không?" Niếp Ngân nhìn chằm chằm Niếp Thâm, ý lạnh trong mắt dần dần tản ra.

Mọi người kinh hãi, hiện trường rối loạn.

"Thật là chê cười, vô duyên vô cớ sao tôi lại làm như vậy? Tôi bề bộn nhiều việc, không có thời gian lãng phí ở đây với anh!" Niếp Thâm sắc mặt

https://thuviensach.vn

không chút thay đổi, nhưng bên trong hai mắt đã bắn ra hàn ý vô tận, nói xong câu đó, hắn xoay người muốn đi.

"Vội vã rời đi như vậy, sợ tên lửa bắn vào người cậu sao?" Niếp Ngân lại cười lạnh, nhắm hai mắt, hoặc như u linh chắn trước mặt Niếp Thâm trước, nghe hắn nói.

Niếp Thâm ngẩn ra, ánh mắt hắn đột nhiên tràn ngập cảnh giác.

Mọi người trong hội trường sớm đã rối tung lên.

"Các vị đừng kinh hoảng, tên lửa không đến được đâu." Niếp Ngân lớn giọng trấn an một tiếng.

Ánh mắt Niếp Thâm ngẩn ra: "Anh có ý gì?"

Niếp Ngân lại nhìn về phía hắn một lần nữa, gằn từng chữ: "Mẹ cậu đang đợi cậu, chẳng lẽ cậu không muốn gặp bà ấy sao? Cho tới bây giờ, ở trong lòng bà ấy người bà ấy muốn giữ lại nhất chỉ có cậu!"

"Tôi không rõ ý của anh." Niếp Thâm ra vẻ bình tĩnh.

"Cậu có cha Rawson chịu trách nhiệm, nhưng cậu đừng quên, chết ở trong tay ông ta đã có bao nhiêu người?" Niếp Ngân lạnh như băng nói.

Niếp Thâm đột nhiên nheo lại hai mắt.

Mọi người nhìn nhau.

Đúng lúc này, ngoài giáo đường có một người đi tới, đầu tiên giọng nói vang lên: "Đây là lần đầu tiên tôi dùng thuật hàng đầu để ngăn cản tên lửa, nói ra nhất định không có người nào tin tưởng."

https://thuviensach.vn

Mọi người kinh hãi, tất cả đều nhìn lại, một cô gái mặc bộ quần áo dài, bên môi thản nhiên cười: "Niếp tiên sinh, lần này giúp anh, xem như huề nhau."

Niếp Ngân nhìn lại rồi gật đầu, cho rằng cám ơn qua, trước tiên hắn tìm vị trí tên lửa bắn, mà cô lợi dụng chuyên môn hàng đầu để khống chế thao túng những kẻ phóng tên lửa, đây là biện phát nhanh nhất mà không làm tổn thương người.

Mọi người trong Niếp môn đều nhận ra cô, mã đến nổi tiếng, nhà chuyên môn hàng đầu Mặc Di Nhiễm Dung!

Niếp Thâm thấy đại thế đã mất, thừa dịp không ai cản liền chạy, Niếp Ngân thấy vậy, vừa muốn xông lên cản lại, đã thấy Mặc Di Nhiễm Dung đứng ở trước cửa khoát tay, miệng không biết niệm cái gì, chỉ thấy Niếp Thâm lập tức ngã mạnh xuống đất, toàn thân không thể động đậy, chỉ có thể trừng lớn hai mắt, há mồm muốn nói gì cũng không thể.

Niếp Ngân thấy thế, sửng sốt một chút.

Mặc Di Nhiễm Dung lại chân thành tiến lên, cười cười, "Thực xin lỗi, không trải qua đồng ý của anh tôi sẽ không hạ độc ở trong yến hội này, đương nhiên, may mắn anh ta có uống, nếu không chiêu này đối hắn không có tác dụng."

Mọi người vừa nghe, sợ tới mức thiếu chút nữa can đảm đều bị phá, Mặc Di Nhiễm Dung quay đầu nhìn về phía mọi người, tích tắc thản nhiên nói: "Mọi người yên tâm, hàng đầu không hạ đến các ngươi."

https://thuviensach.vn

"Không khách khí như vậy, nếu không, muốn tôi giúp anh tu chỉnh người em trai cố của anh một chút chứ?" Mặc Di Nhiễm Dung quay đầu nhìn về phía Niếp Tích, bên môi cười có điểm mềm nhẹ, lại thẩm thấu cong người, thần bí siêu việt.

Niếp Tích nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung, ánh mắt tràn ngập cảnh giác, đôi mắt hơi hơi nheo lại, bắn ra ý lạnh như băng.

Không đợi Niếp Ngân mở miệng, Tu Nguyệt đã trực tiếp che trước mặt Niếp Tích, nhìn Mặc Di Nhiễm Dung, "Cô không được hại anh ấy." Ngay sau đó lại bị Niếp Tích kéo về phía sau.

Hắn cau mày, không hờn giận nói: "Cô làm gì? Nghĩ đến mình là siêu nhân hay là chiến sĩ?"

"Anh ngoan ngoãn câm miệng đi, chẳng lẽ thật muốn để cho người ta khống chế sao?" Tu Nguyệt tức giận quát một câu.

Mặc Di Nhiễm Dung khó hiểu nhìn Tu Nguyệt, "Anh ta cưới người khác, sao cô lại còn che chở cho anh ta?"

"Yêu một người, chỉ hy vọng anh ta hạnh phúc không phải sao?" Tu Nguyệt hơi giật mình.

Mặc Di Nhiễm Dung hơi hơi giật mình.

Niếp Ngân kéo Lãnh Tang Thanh vào trong lòng, lúc này đây, tay hắn ôm cô thật chặt, không chút nghĩ muốn buông ra. Lãnh Tang Thanh chỉnh trang lại cái đầu gỗ, tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức làm cho cô không kịp phản ứng.

"Thanh Nhi, em thật sự quyết định theo anh ấy?" Niếp Tích mở miệng, ánh mắt đau đớn.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh nhìn về phía Niếp Tích, dần dần, ánh mắt chuyển sang trong suốt, thản nhiên --

"Niếp Tích, kỳ thật anh hay ngẫm lại xem, anh cưới tôi là vì cái gì, yêu, hay là -- muốn chứng minh mình với anh trai ai mạnh hơn?"

Tuy nói khiếp sợ, nhưng cô không phải đứa ngốc, từ khi Niếp Ngân xuất hiện, khuôn mặt Niếp Tích hiện lên vẻ kì quái, từ vẻ mặt của Niếp Tích cô không khó nhìn ra, phải là Niếp Tích đã biết trước Niếp Ngân không chết, cho tới nay, hắn đều lừa cô.

Niếp Tích vừa nghe lời này, trong lòng cũng biết cô đã đoán được cái gì, loại cảm giác này giống như bị người ta đem qua phẫu thuật thật không xong, cau mày, gắt gao nhìn chằm chằm Lãnh Tang Thanh, không nói gì một lúc lâu.

Tu Nguyệt thấy thế, ánh quang trong đáy mắt dần dần biến mất, nhìn về phía Niếp Tích nhẹ giọng nói: "Những lời vừa rồi tôi nói đều là để ngăn cản đám cưới, tôi không mang thai, lại càng không bắt buộc chuyện gì, cứ như vậy đi, tôi đi đây." Nói xong, cô cũng không quay đầu rời khỏi giáo đường.

Ánh mặt trời kéo dài thân ảnh của cô, dần dần trở nên mờ nhạt.

Niếp Tích quay đầu nhìn về phía Tu Nguyệt, ánh mắt trầm xuống đáy cốc.

"Anh còn muốn mất cô ấy một lần nữa sao?" Lãnh Tang Thanh đi đến bên cạnh Niếp Tích, nhẹ giọng thở dài: "Chẳng lẽ, anh thật sự không có chút cảm giác gì với cô ấy sao?"

"Thanh Nhi, anh chỉ yêu em." Niếp Tích gằn từng chữ.

https://thuviensach.vn

"Tôi ti bỉ , kỳ thật tôi vẫn rất rõ, nguyên nhân tôi muốn gả cho anh là vì tôi muốn nhớ tới anh ấy, anh có biết, tôi cũng không yêu anh, nhiều năm qua, tôi chỉ cảm động và ỷ lại vào anh." Lãnh Tang Thanh thở dài, tự đáy lòng nói.

"Nói như vậy, em đã quyết định ?" Niếp Tích tâm như đao cắt.

Lãnh Tang Thanh đưa lưng về phía Niếp Ngân, bên môi cười nhẹ nhàng khoang khái, nhìn về phía Niếp Tích, "Không phải anh cũng nên quyết định sớm một chút sao? Nếu anh không chút cảm giác đối với cô ấy, như vậy khi cô ấy xuất hiện ở giáo đường, vì sao ánh mắt anh lại kích động; nếu anh thật không có cảm giác với cô ấy, như vậy khi cô ấy nói mình không mang thai con anh, vì sao ánh mắt anh lại nổi lên sự mất mất, anh chờ mong cái gì? Tôi không rõ ràng lắm, nhưng tôi nghĩ, chỉ cần anh suy nghĩ cẩn thận, thì sẽ biết được lòng mình muốn cái gì ."

Hơi thở của Niếp Tích dồn dập.

Niếp Ngân kéo Lãnh Tang Thanh qua, nhìn chằm chằm cô, đáy mắt che kín vui mừng:"Thanh Nhi, em nguyện ý theo anh sao?"

"Bởi vì anh phải giải thích cho em rất nhiều." Ngữ khí Lãnh Tang Thanh chuyển lạnh, nhìn hắn.

Ánh mắt Niếp Ngân nổi lên kích động.

"Niếp tiên sinh, người này tôi sẽ thay anh đưa đi Tu Viện, các người cách xa nhau giờ mới gặp lại, hay là không cần đi." Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Niếp Ngân thâm tình nhìn Lãnh Tang Thanh, trong lòng nổi lên từng đợt chua xót.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân nhìn Niếp Thâm, ánh mắt chuyển sang phức tạp.

Mọi người không buông tha, "Không được, người này có tâm mưu hại Niếp môn, không thể dễ dàng buông tha anh ta."

Trong lúc nhất thời, người trong giáo đường lại lần nữa lâm vào hỗn loạn.

"Các vị --" Niếp Ngân lớn tiếng mở miệng.

Mọi người an tĩnh lại.

"Mầm tai vạ đã ngăn trở, tôi khuyên mọi người hãy khoan dung mà độ lượng, đừng làm quá mức tuyệt tình, về phần xử lí cậu ta thế nào, tôi nghĩ ở đây cũng không có ai có quyền phán xét." Ngữ khí Niếp Ngân trầm thấp hữu lực, rất có sức thuyết phục.

Sắc mặt mọi người xấu hổ.

Niếp Ngân quay đầu nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung, "Cô có một mình thì mang cậu ta đi kiểu gì?"

"Bản lãnh của anh ta sẽ không lớn đến mức làm hại được tôi." Ánh mắt Mặc Di Nhiễm Dung nhìn về phía Niếp Ngân đầy nhu hòa, trong mỉm cười lộ ra nhu tình.

Niếp Ngân có chút chần chờ.

Đúng lúc này, cửa giáo đường lại hiện ra một người, tiếng nói thuần hậu lộ ra giọt sương sáng sớm sang sảng --

"Tôi sẽ cùng đi cùng Nhiễm Dung."

https://thuviensach.vn

Mọi người vừa thấy, đúng là một người đàn ông xa lạ.

Người đàn ông này cực kì đẹp trai, thân thể cao to, quần áo cắt may khéo léo, vật liệu may mặc nhìn qua liền biết cực kì xa hoa, hắn đi từng bước, không chút để ý cứ tươi cười, mỗi một giơ tay nhấc chân đều lộ ra vô cùng cao quý.

Lãnh Tang Thanh trừng lớn hai mắt, kinh thanh nói: "Ngạn Thương..." *(Có lẽ đây là Lão Tam trong nhà họ Hoàng Phủ)*

Hoàng Phủ Ngạn Thương không đoán được lại thấy Lãnh Tang Thanh ở đây, đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó nhếch môi, tiến lên vừa muốn ôm cô, lại bị Niếp Ngân bình tĩnh chặn ngang, cùng hắn vươn bàn tay to --

"Hoàng Phủ tiên sinh, hôm nay có ngọn gió nào mà khiến anh phải tới đây vậy?"

"Đương nhiên là một làn gió thơm ." Hoàng Phủ Ngạn Thương cười cười, nhìn ra Niếp Ngân, đảo mắt nhìn thoáng qua Mặc Di Nhiễm Dung, nhẹ giọng nói.

Mặc Di Nhiễm Dung nghe thấy lí do thoái thác của hắn, hai má hơi hơi đỏ lên, đôi mắt hạ xuống không nhìn hắn.

Niếp Ngân thấy Hoàng Phủ Ngạn Thương không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Mặc Di Nhiễm Dung, trong lòng cũng hiểu đôi chút, tuy nói hắn cùng Hoàng Phủ Ngạn Thương này không có tiếp xúc nhiều, nhưng cũng không tính là chán ghét, bạc môi hơi hơi nhếch lên, buông tay ra, thản nhiên nói: "Nếu là Hoàng Phủ tiên sinh giúp đỡ, như vậy tất nhiên là không thể tốt hơn được nữa rồi."

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên, chuyện của Nhiễm Dung cũng là chuyện của tôi." Hoàng Phủ Ngạn Thương đối với Niếp Ngân cũng không hẳn thích, cũng không hẳn là chán ghét, chỉ có thể là bè nước gặp gỡ, nhưng bởi vì Mặc Di Nhiễm Dung, hắn đối với Niếp Ngân có chút cảnh giác.

Niếp Ngân cười cười, không nói gì.

Ồn ào huyên náo có chút hạ xuống, chẳng qua khi Hoàng Phủ Ngạn Thương rời đi, đột nhiên thấp giọng nói một câu với Niếp Ngân: "Anh vẫn nên cẩn thận một chút, đối thủ của anh lại là Lãnh Thiên Dục."

"Cảm ơn đã quan tâm." Niếp Ngân ôn hoà nói.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cùng Mặc Di Nhiễm Dung mang Niếp Thâm rời đi.

Một hồi hôn lễ thành mưu sát, lại từ mưu sát biến thành trò khôi hài.

Niếp Tích cảm thấy, đây là một trò khôi hài.

Niếp Ngân đi đến bên cạnh Niếp Tích, tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, từ đáy lòng nói: "Tích, kỳ thật em vẫn không thua anh, ít nhất, em thắng Niếp môn."

Ánh mắt Niếp Tích ngẩn ra, thật lâu không nói gì.

https://thuviensach.vn

Hồi 8 : Chuyển biến yêu.

https://thuviensach.vn

Chương 143: Hãy cho phép anh

Nghe nói, anh từng mang theo hạnh phúc trở về.

Cho nên, em đang chờ đợi, luôn luôn vẫn chờ đợi , không dám nản trí rời đi...

Lãnh Tang Thanh chưa bao giờ biết, ngoài Niếp môn, thì ra thế giới của Niếp Ngân lại nghiêm ngặt đến vậy, qua vài năm, cô rốt cục đã hiểu được bối cảnh của Niếp Ngân, cũng thuận tiện biết được mối quan hệ của Niếp Ngân và chị dâu Thượng Quan Tuyền, cô nghĩ mình sẽ rất ghen tị, thậm chí sẽ e ngại Niếp Ngân, nhưng khi Niếp Ngân đứng ở trước mặt cô, cô mới phát hiện, cô yêu hắn sâu như biển, sâu đến không thể biết được.

Biệt thự của Niếp Ngân ở trên một đảo nhỏ, phải nói hắn có rất nhiều chỗ, hòn đả nhỏ giống chỗ này được hắn mua không ít, nguyên nhân chính là do thân phận nên mới mua nhiều đảo nhỏ như vậy, năm đó đại ca ra lệnh truy sát, nhưng thế lực khổng lồ của Mafia lại không tìm thấy chỗ của Niếp Ngân.

Giờ này khắc này, cô đã bị Niếp Ngân sắp đặt ở trong biệt thự, trực thăng rời đi xong, ngoài du thuyền ra thì chẳng còn phương tiện đi lại nào nữa, tương đương với cách li.

Chỗ ngồi ở trên đảo nhỏ rất đẹp này, khí hậu hợp lòng người, không có dòng khí rét lạnh, có thì chỉ là nhỏ giọt chảy trong nước biển cá bạc kết đàn

https://thuviensach.vn

mà thành cảnh đẹp, nghe nói, nơi đảo nhỏ này một năm bốn mùa đều như vậy, ngay cả nước biển đều là màu lam lục, giống như một khối bảo thạch được khảm ở trong rừng, từ trực thăng nhìn xuống tất cả đều xa hoa.

Nơi này đặc công không ít, đại khái Lãnh Tang Thanh tính toán một chút, mỗi một chỗ ở biệt thự chia đều có bốn gã đặc công bảo vệ, tổng cộng bốn phương , hai mấy giờ thì thay ca một lần, tính toán như vậy, tổng cộng bốn phương vị, mỗi hai mươi mấy giờ thì cần 16 đặc công, mười hai mấy giờ thay phiên công việc liền cần 192 đặc công; trừ cái đó ra, còn có thủ vệ đặc công ở trên ven đường biển, quanh đảo nhỏ đều có đặc công, nghe nói, bởi vì cô đến, Niếp Ngân lại điều năm mươi đặc công tới đảo nhỏ này.

Tính cả toàn bộ người đầu ở hòn đảo này, trên dưới không kém bốn trăm người, Lãnh Tang Thanh hiểu được phân tán đặc công ở chung quanh đảo nhỏ nhỏ này này để làm gì.

Cô biết dụng ý của Niếp Ngân, sở dĩ điều nhiều đặc công đến đây như vậy, đơn giản là muốn đề phòng một người, người này chính là anh cả của cô -- Lãnh Thiên Dục!

Có lẽ, chuyện này sớm muộn gì cũng bị anh cả biết, chỉ là vấn đề sớm muộn.

Vào đêm, Lãnh Tang Thanh vẫn như trước ở trên cát trắng tinh tế bị ánh trăng chiếu lên giống như bạch ngọc, nước biển tĩnh lặng trong veo hiện lên ánh trăng tròn.

Trăng tròn, đại biểu cho đoàn tụ, mà cô, hôm nay lại đoàn tự cùng Niếp Ngân, lần gặp lại này thật trêu người.

Trên bờ cát rải rác vỏ sò xinh đẹp, Lãnh Tang Thanh đem cầm một cái đê ở trong lòng bàn tay, lẳng lặng dừng đó, lại đem vỏ sò mở ra, mới ngạc

https://thuviensach.vn

nhiên phát hiện, bên trong vỏ sò lại bao vây lấy một viên trân châu sáng ngời, như là nước mắt tình nhân trong suốt mượt mà.

Cô nghĩ tới chỗ ngồi đảo nhỏ này là trân châu thừa, chỉ có Niếp Ngân mới phí phạm của trời như vậy.

Đang nghĩ tới, thì tự nhiên cảm thấy lưng ấm áp, ngay sau đó cô liền được cánh tay hữu lực vòng vào bên trong một lồng ngực ấm áp rắn chắc như pho tượng, không cần quay đầu cô cũng biết là ai, thở dài một hơi, lại không nói gì, tay chỉ đem vỏ sò bỏ vào trong nước biển một lần nữa, mặt biển đang tĩnh lặng thì tóe lên những bọt nước trắng.

"Đã khuya ." Niếp Ngân ôm cô, thuận thế cũng ngồi xuống, sườn mặt đẹp nhẹ nhàng dán vào bên tai cô, tiếng nói ôn nhu như thuốc phiện.

Hôm nay cô cùng hắn nói về chuyện hắn làm sao tiếp nhận được cha chết, lại tận mắt thấy mẹ cô bị người ta giết thế nào, Lãnh Tang Thanh lựa chọn trầm mặc, một mình cô đi trên bờ cát, ngồi xuống ở đây vài giờ, Niếp Ngân cho rằng cô đủ không gian để tiêu hóa việc này, nhưng đến lúc này, hắn rốt cục nhịn không được mà tiến lên, gắt gao ôm cô vào lòng.

"Thanh Nhi, có phải em vẫn rất hận anh?" Lúc hắn nói lời này, trong lòng hắn vẫn luôn không để ý.

Lãnh Tang Thanh quay đầu, cùng nhìn vào mắt , lúc này mới phát hiện đêm nay cách ăn mặc của hắn thật nhàn nhã, khác với lúc bình thường, tây trang giày da tỉ mỉ, lúc này hắn mặc quần dài vàng nhạt, vải dệt thoải mái hiện lên hai chân thon dài hữu lực của hắn, trên người còn mặc một chiếc áo bạc rộng thùng thình, vì mở rộng mà lộ ra cơ ngực rắn chắc.

Nhìn hắn qua lại rất mị lực như vậy, thoải mái nhàn nhã, không tạo cho con người ta cảm giác áp lực.

https://thuviensach.vn

Thấy cô không hề chớp mắt nhìn chằm chằm mình, trong lòng Niếp Ngân bỗng dưng vừa thu lại, ngón tay thon dài dọc theo sợi tóc của cô chậm rãi dừng trên khuôn mặt cô, trên mặt đất nhưng hạt cát trắng nhỏ làm sắc mặt của cô trở nên trắng bóng, như ở trên mặt trăng mặt xuống, làm hắn si mê.

Cuối cùng, tay hắn để ở trên đôi môi đầy đặn của cô, nhịn không được cúi người xuống, bạc môi nóng bỏng che lại đôi môi đỏ run run của cô.

Lãnh Tang Thanh không phản kháng, tùy ý để hắn nhấm nháp hương vị của mình, hắn hôn càng không thể buông qua, từ lúc ban đầu lướt qua đến lúc bá đạo xâm nhập, cuối cùng lại trở nên sầu triền miên rồi kết thúc là ôn nhu ...

Cô như là bị hắn đưa lên mây, đầu óc trống rỗng, khi hắn rốt cục quyến luyến buông môi cô ra, cô nhẹ nhàng nâng mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nóng bỏng kia của hắn, đôi mắt hắn còn có thể đen hơn cả bóng đêm.

Nhưng mà, Niếp Ngân lại lại lần nữa mở miệng, tiếng nói trầm thấp như thiên nga tràn ngập hấp dẫn: "Nhưng, cho dù em thống hận anh, anh sẽ không buông tha em."

Lãnh Tang Thanh bình tĩnh nhìn hắn, môi run nhè nhẹ như trước, thật lâu sau, đôi mắt của cô chậm rãi hiện lên một tia đau đớn, nhìn và gằn từng chữ nói với hắn: "Em chỉ muốn biết, nhiều năm qua đi vì sao anh lại nhẫn tâm như vậy."

Niếp Ngân thở dài một hơi, tay vuốt qua tóc cô: "Anh nghĩ, em đã hoàn toàn quên anh, ít nhất anh cho rằng, nếu em đã quên anh, có lẽ còn có thể nhiều vui vẻ chút."

https://thuviensach.vn

"Một khi đã như vậy, vì sao anh còn trở về? Anh đã cho rằng em quên anh mới có thể vui vẻ, như vậy vì sao anh lại phá vỡ vui vẻ của em?" Lãnh Tang Thanh thanh âm dần dần cao lên, cảm xúc trở nên có chút kích động.

Niếp Ngân im lặng nghe cô nói, đáy mắt nhìn ra đau khổ của cô, hàm chứa một tia sủng nịch bao dung, hắn chưa nói gì, chỉ nhìn cô.

Lãnh Tang Thanh cắn cắn môi, nhìn và nói hung hăng với hắn: "Niếp Ngân, anh rất ích kỷ ."

Niếp Ngân lại mỉm cười, "Đúng vậy, anh ích kỷ."

"Niếp Ngân, anh thật rất đáng giận!"

"Đúng vậy, anh rất đáng giận!"

"Niếp Ngân, anh là kẻ hỗn đản mười phần!"

"Ừ, anh hỗn đản." Niếp Ngân rất nhẫn lại nghe cô mắng, môi vẫn luôn ôm lấy nụ cười, sau đó trong đáy mắt là đau.

"Anh --" Lãnh Tang Thanh thấy thế, tức giận đẩy hắn ra, xoay người liền rời đi.

Niếp Ngân cũng đứng lên, sải bước tiến lên giữ chặt lấy cô, thuận thế từ phía sau ôm cô vào lòng.

"Buông ra, anh là đồ trứng thối!" Lãnh Tang Thanh tức giận đến không chịu được.

"Anh là tên hỗn đản, anh đáng giận, anh ích kỷ, nhưng mà --" Niếp Ngân càng ôm cô chặt hơn, bạc môi để sát vào bên tai cô, hạ xuống một câu

https://thuviensach.vn

thâm tình--

"Nhưng mà từ hôm nay trở đi, hãy cho phép tên hỗn đản này yêu em thật tốt, tới tận lúc tóc trên đầu chúng ta trắng xóa, đi lại chậm chạp, ngày nào đó, em cũng hãy cho phép anh có thể giúp em tiếp tục đến ngắm biển."

Gió biển thổi nhẹ, thoáng thổi qua làm rối loạn những sợi tóc của Lãnh Tang Thanh, tiếng nói của Niếp Ngân quanh quẩn, trong nháy mắt khiến cô khiếp sợ, quay đầu, nhìn mắt hắn, cô gắt gao cắn môi, dần dần, trong hốc mắt lại chảy ra nước mắt.

Cô bắt đầu trở nên tức giận mà trước đây chưa có, liều mạng đẩy Niếp Ngân, nhưng Niếp Ngân lại gắt gao ôm lấy cô, tùy ý để cô giãy giụa thế nào cũng không buông tay, cuối cùng Lãnh Tang Thanh nắm chặt tay đánh hắn, dùng sức phát tiết nhớ thương đau đớn vì hắn, hoặc tưởng niệm, hoặc thương tâm muốn chết, hoặc khi mỗi đêm khuya mộng về ruột gan đứt từng khúc!

Niếp Ngân vẫn ôm cô gắt gao như trước, không có ý muốn buông cô ra, mặc kệ cô đánh vào ngực mình, dùng ôn nhu ôm ấp lấy cô, dung túng để cô phát tiết, cuối cùng, cô rốt cục mệt mỏi, ngã vào lòng hắn lớn tiếng khóc lên.

Tiếng khóc của cô làm lòng hắn đau, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu cô, để đầu cô vào ngực mình.

Tay Lãnh Tang Thanh cũng gắt gao ôm chặt Niếp Ngân, như sợ thứ quý giá được trời ban lại không cánh mà bay đi mất, khóc lớn: "Ngân, đừng rời khỏi em, đừng ..."

https://thuviensach.vn

"Thực xin lỗi, Thanh Nhi." Niếp Ngân đau lòng nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên, lau nước mắt cho cô, gằn từng chữ: "Cả đời này, anh cũng sẽ không rời khỏi em."

"Thật vậy sao?" Lãnh Tang Thanh giống như đứa nhỏ bất lực, tay nắm chặt hắn, nhiều năm mất mát và bi thương trong nháy mắt bởi vì tồn tại của hắn là có thể dự vào.

Cô vẫn luôn cảm thấy mình đang trong mơ.

"Thật." Niếp Ngân nhìn cô ôn nhu chăm chú, đáy mắt hiện lên sự hứa hẹn.

Lãnh Tang Thanh nín khóc mà cười, ôm hắn.

Hai người ôm nhau mà ngồi, cả người cô đều để sát vào lồng ngực hắn, trong lòng như mặt biển, bình tĩnh và thỏa mãn. Thật lâu sau đó, cô ngẩng đầu, khóe mắt còn mang theo một giọt nước mắt, ánh mắt lại trong suốt.

Niếp Ngân yêu nhất khuôn mặt này của cô, ở trong lòng hắn, cô luôn là một đứa bé thẳng thắn, làm người ta đau lòng, thấy cô không hề chớp mắt nhìn chằm chằm mình, hắn nhịn không được mà nhếch môi cười nhẹ: "Làm sao vậy? Còn không có nguôi giận đâu?"

"Em nghĩ, sao anh lại khẳng định em sẽ theo anh, kỳ thật em trai anh đối với em cũng rất tốt ." Cô nói rất dè chừng.

Ánh mắt Niếp Ngân thoáng qua chút ảm đạm, nhưng rất nhanh lại khôi phục nụ cười, hai tay nhẹ nhàng nâng hai má cô, mang theo tất cả cưng chìu: "Bởi vì anh biết, ở trong lòng em chỉ yêu mình anh."

"Tự cuồng."

https://thuviensach.vn

"Không liên quan đến tự cuồng, có lúc anh thật sự nghĩ em đã yêu Tích, lòng anh rất đau, đau đớn đến rất khó chịu, nhất là khi anh biết em sắp gả cho Tích, cho nên đêm đó anh mới kìm lòng không được mà tìm em." Niếp Ngân than nhẹ : "Nếu đêm đó anh nghĩ em thật sự yêu Tích, anh nghĩ anh sẽ buông tay, bởi vì anh thích nhìn thấy em cười, nhìn thấy dáng vẻ em hạnh phúc. Nhưng mà đêm đó, em ở dưới thân anh kìm lòng không được mà kêu tên anh, anh thế mới biết, em vẫn yêu anh, chưa bao giờ quên anh."

Giọng nói của Lãnh Tang Thanh Thanh lại trở nên nghẹn ngào, nhìn hắn, cô nói có chút oán trách còn có chút nũng nịu: "Em sao có thể quên được anh? Anh quá coi thường cảm tình của em rồi, Niếp Ngân, anh có biết em yêu anh bao nhiêu không? Hành động đêm đó của anh, em tưởng là Niếp Tích, như vậy mới đồng ý lời cầu hôn của anh ta."

"Nha đầu ngốc." Niếp Ngân ôm sát cô, cúi đầu hôn một cái lên trán cô.

Lãnh Tang Thanh đột nhiên cũng ôm sát hắn, giống vô vĩ hùng: "Đều là anh làm hỏng."

"Ừ, đều là anh không đúng." Niếp Ngân nói chặn lại áy náy, khóe môi lại thỏa mãn nhếch lên.

Bờ biển yên tĩnh hơn, hai người ở bên nhau thật lâu không muốn tách ra, giống như chuẩn bị ôm như vậy cả đời, đến lúc tự nhiên Lãnh Tang Thanh nhớ ra cái gì đó, nâng tay lại lập tức đánh Niếp Ngân.

"Làm sao vậy?" Niếp Ngân mỉm cười nhìn tính trẻ con của cô.

Lãnh Tang Thanh chu cái miệng nhỏ, nhìn hắn đầy tức giận nhìn: "Niếp Ngân, anh cũng thật tiểu nhân, đêm đó anh quang minh chính đại, anh có

https://thuviensach.vn

biết đêm đó em áy náy đến cỡ nào không? Rõ ràng cảm thấy rất tốt, càng không thể áp chế mình."

Niếp Ngân nhìn chằm chằm ánh mắt của cô rồi mỉm cười, thuận thế kéo cô vào trong ngực, cúi đầu tới gần bên tai cô, nói một câu đầy mê hoặc tà mị: "Cái kia -- cho em hưởng thụ một lần nữa, thấy thế nào?"

Ách?

Gương mặt Lãnh Tang Thanh ngốc nghếch nhìn hắn.

Hắn lại nở nụ cười, nụ cười kia vẫn lan ra trong đôi mắt đen, như là gợi sóng một vòng một vòng, nhìn Lãnh Tang Thanh như si như say, trong lòng cảm động càng nhiều, trên đời này chỉ có Niếp Ngân của cô mới có ánh mắt mê người như vậy.

Niếp Ngân nâng tay, nhẹ nhàng nâng cằm cô, cúi người xuống, bạc môi động tình hôn lên môi cô, cánh môi cô luôn mềm mại, ngọt mềm làm cho cả người Niếp Ngân dễ chịu, hắn vươn đầu lưỡi tiến khoang miệng cô gái, cùng đầu lưỡi nhỏ của cô triền miên không ngớt.

Mặt Lãnh Tang Thanh đỏ lên, lại rất nhu thuận tùy ý để cho hành động của hắn mãnh liệt hơn, đây mới là Niếp Ngân của cô, bá đạo cũng không phải ôn nhu, hơi thở của hắn, tất cả ấm áp của hắn cô đều muốn.

Cô gái trong lòng ngoan ngoãn và thơm ngát, liên tục hấp dẫn Niếp Ngân, dần dần đầu lưỡi hắn tăng thêm lực, rất nhanh thăm dò hết khoang miệng cô, di chuyển và trêu chọc .

Dần dần , sự gắn bó của cô làm hắn đã không thể thỏa mãn, gió biển nhẹ nhàng thổi, người đàn ông hôn lên dọc theo hai má cô rồi đến chiếc gáy, Lãnh Tang Thanh kìm lòng không được mà ưm ra một tiếng, lại như

https://thuviensach.vn

liều thuốc thúc giục làm Niếp Ngân càng thêm động tình, bởi vì hai người không hề né tránh loại tình cảm và lửa nóng như thủy triều này, mà cô gái trong lòng hắn lại có lực mê người, hắn nhịn không được mà bắt đầu hôn đôi môi non mềm của cô, thậm chí nhẹ nhàng mà ngặm cắn.

Cùng lúc đó, bàn tay to của hắn cũng nhịn không được mà sờ soạng da thịt trên thân thể mịn màng của cô, loại cảm giác mãnh liệt này làm đôi mắt hắn càng ngày càng trầm ám, giống như dã thú đói khát trong bóng đêm.

Hơi thở của hắn càng ngày càng đục ngầu, cũng càng ngày càng nóng bỏng, bàn tay to khẽ vuốt ve thân thể cô cũng bắt đầu dùng sức, từ trên vuốt xuống tới chỗ mềm mại no đủ của cô gái trong lòng.

Lãnh Tang Thanh biết rõ ý đồ của Niếp Ngân qua động tác của hắn, nhẹ nhàng áp vào lồng ngực hắn, bộ ngực đẫy đà phập phồng cao thấp , da thịt tuyết trắng ở chỗ cổ áo bị lộ ra, ánh trăng chiếu lên người cô, có vẻ càng giống nguyệt thần phương hoa.

"Ngân... Đừng ở chỗ này..." Bờ biển tuy đẹp, nhưng làm cho cô có cảm giác lạ lạ .

Nhưng Niếp Ngân cười nhẹ nhàng, hắn nhìn cô bằng đôi mắt tràn ngập tình dục, cúi đầu nhẹ nhàng cắn nhẹ lên cánh môi cô, ôn nhu lại mang theo ý nồng hậu tán tỉnh --

"Vì sao không được ở đây?"

Lãnh Tang Thanh bị hắn làm cho bối rối, hơn nữa bàn tay to của hắn cũng càng ngày càng không an phận, thậm chí thuần thục tìm chỗ mẫn cảm của cô, mỗi lần đều ác ý sờ soạng làm cô tim đập nhanh không thôi, trái tim đều bị ngón tay tà ác của hắn làm run lên.

https://thuviensach.vn

Chương 144: Tình yêu

Niếp Ngân cúi đầu, ngữ khí trở nên tà ác, tùy ý kích phát nhiệt tình của Lãnh Tang Thanh.

Nhưng tất nhiên Lãnh Tang Thanh không quen như vậy, tuy nói bờ biển như giường, nước biển rất lãng mạn, nhưng bị người thấy thì sao?

"Ngân... Chúng ta trở về đi." Cô che khuôn mặt nhỏ lại, nói nhỏ giọng.

Niếp Ngân nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ của cô, lại cười và nói: "Ở đây luôn."

Lãnh Tang Thanh có chút khiếp sợ.

Niếp Ngân lại cười: "Yên tâm, không ai dám tới chỗ này đâu."

"Anh --" Cô nhìn ra ý xấu trong đôi mắt hắn, khuôn mặt nhỏ xấu hổ lại đỏ bừng lên.

Niếp Ngân cúi đầu hôn cô, sau đó là những nụ hôn vụn, hai má cô lại như mộng như ảo, xinh đẹp làm tim hắn đập không thôi, bàn tay to của hắn càng ngày càng không yên, bắt đầu dùng môi và bàn tay ở bên dưới tạo ra sự vui sướng cho cô gái, sau đó mượn chỗ giữa hai chân cô ma sát phóng thích dục vọng của chính mình.

Hơi thở của Lãnh Tang Thanh dồn dập, thậm chí không tự giác mà phối hợp cọ cọ với Niếp Ngân.

https://thuviensach.vn

Bởi vì cô không kiêng kị gì nên hơi thở của Niếp Ngân cũng rất vô tư và lõa lỗ, làm cho cô mở rộng lòng mình và có cảm giác vui vẻ. Đúng như ý hắn, bây giờ cô đã mở lòng mình, loại cảm giác này đối với cô vô cùng tốt đẹp.

Niếp Ngân rốt cục lại cũng không thể chịu được, đứng dậy, cởi bỏ chiếc thắt lưng có hoa văn tinh xảo, Lãnh Tang Thanh ngượng ngùng nhắm hai mắt lại, không dám nhìn hắn.

Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt điển trai của người đàn ông, da thịt màu đồng được ánh trăng làm cho càng thêm gợi cảm mị hoặc, cơ ngực rắn chắc dọc theo bắp thịt xung quanh làm hắn càng thêm hùng vĩ, lưng rộng vững vàng ở phía sau, hắn cúi người xuống, cười nhìn cô gái đang ngượng ngùng trong lòng, cười nhẹ, đôi môi nóng bỏng trượt nhẹ nhàng dọc theo cái trán của cô.

Hắn to lớn hùng vĩ làm người ta sợ hãi, tựa hồ sớm đã rất khẩn cấp muốn hưởng thụ ngọt ngào của cô.

Cảm nhận được nhiệt độ của hắn, Lãnh Tang Thanh nhẹ nhàng kêu một tiếng, nhìn thoáng qua sau đó lại vội vàng nhắm mắt, cô chưa từng nhìn rõ như vừa rồi, hắn quá mức to lớn, trong lúc nhất thời cô lại sợ, sao cô lại bao dung hắn nhiều lần như vậy chứ ?

Niếp Ngân đang rất dâng trào, ngón tay thon dài lại rất linh hoạt cởi quần áo cô ra, ánh trăng như nước, một đôi nam nữ này nhìn qua cực kì tuyệt vời, màu đồng của hắn phối hợp với màu trắng noãn của cô, cường hãn của hắn phối hợp với mềm mại của cô, tất cả đều như một tác phẩm tốt đẹp được trời đất vạn vật tạo nên, người ta không khỏi sôi máu khi nhìn qua một màn này.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh chỉ cảm thấy mơ hồ, kìm lòng không được mà mở hai mắt, nhìn phía trên Niếp Ngân, hai mắt hắn thâm thúy đắc tượng như trời đêm, bên môi ôm lấy nụ cười đầy mê hoặc.

Trong lúc nhất thời, tình yêu của cô đối với hắn càng thêm mãnh liệt, chủ động vươn cánh tay vòng qua gáy hắn, nói nũng nịu: "Ngân, em muốn ..."

Cô yêu hắn, yêu hắn ôn nhu, yêu hắn dành yêu thương cho cô...

Người đàn ông thâm trầm này vô cùng khó kiếm, nhưng cô rất may mắn, có được tình yêu của hắn, mà cô, không phải người phụ nữ dẻo miệng, cô muốn có được hắn, cả đời chỉ muốn có hắn.

Đối mặt với người đẹp như vậy, Niếp Ngân cũng không phải là thánh nhân, hơn nữa đối với cô hắn không thể khống chế, gió biển, thuận thế thấp mình xuống.

Khi thứ cứng rắn của hắn ma sát vào chỗ mềm mại của cô gái, trong nháy mắt hắn cảm thấy lý trí mình ở trong đầu ầm ầm sập xuống, bây giờ điều duy nhất hắn muốn là khảm thật sâu thứ đó vào thân thể cô, điên cuồng hưởng thụ, giữ lấy, làm cho cô gái dưới thân mình rên rỉ, thét chói tai, thần phục.

Rốt cục Niếp Ngân nhịn không được mà động thân, thứ to lớn đâm vào thân thể Lãnh Tang Thanh.

Cô hổn hển kêu một tiếng, thân mình nhịn không được mà vặn vẹo, cái đầu nhỏ trên bờ cát, Niếp Ngân lại săn sóc cúi đầu xuống hôn môi cô, sau đó một chút một chút đốt lửa trên thân thể cô, ý muốn giảm bớt đau đớn sự buộc chặt của cơ thể cô.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh cảm động, Niếp Ngân ôn nhu chăm sóc cô làm tình yêu của cô đối với hắn căng tràn, cô ngẩng đầu, có thể nhận ra hắn đang khổ sở cố nén dục vọng và phấn kích, mồ hôi của hắn từ trên trán chảy xuống, rơi xuống da thịt trắng bóng của cô, một mảnh nóng bỏng.

Tay cô động tình, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán hắn, chủ động ôm lấy hắn, hôn lên đôi môi của hắn, làm ra động tác mời mọc.

Niếp Ngân biết cô đã thích ứng, mà hắn cũng không chịu nổi sự tra tấn của dục vọng, hơi hơi rời khỏi một chút rồi sau đó dùng sức tiến vào, rốt cục đem tất cả của mình khảm vào trong chỗ mềm mại của Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh thở gấp , mà hắn phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn đến cực hạn, đây là một loại cảm giác bao lấy từ rất lâu rồi, quen thuộc làm cho hắn lại càng yêu cô gái trong lòng.

Bởi vì sợ cát trắng làm đau làn da mềm mại của cô, động tác của hắn bắt đầu nhẹ nhàng, mà lâu dài, hòa hoãn, ôn nhu, hơn nữa ở trong quá trình đó hắn không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm khuôn mặt ửng đỏ của cô, đáy mắt tràn ngập tình yêu.

Nhưng đối với Lãnh Tang Thanh động tác ôn nhu đó như tra tấn, hơi thở lại trở nên dồn dập trầm trọng, miệng phát ra rên rỉ khó nén.

Niếp Ngân cảm nhận thân thể cô nhẹ nhàng run run, lại thấy cô rất động tình, không quên vỗ về chơi đùa chỗ mẫn cảm của cô gái trong lòng, tạo cho cô sự hưởng thụ tới cực hạn.

Ban đầu Lãnh Tang Thanh tràn ngập tình yêu đối với hắn, trải qua việc gây xích mích của hắn như vậy, cô đột nhiên giật mình một cái, thân mình buộc chặt mạnh lại, ôm Niếp Ngân càng nhanh. Người đàn ông nhịn không

https://thuviensach.vn

được mà đầu vai run run, lưng rắn chắc của hắn nhịn không được khoái cảm này, hắn biết, cô gái trong lòng mình đã bay lên mây.

Hắn nhịn không được mà cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán đầy mồ hôi của cô, giọng nói ôn nhu cười yếu ớt vang lên: "Vật nhỏ mẫn cảm."

Lãnh Tang Thanh ngượng ngùng vùi đầu vào ngực hắn, hạnh phúc trong lòng lại mở rộng vô hạn. Thấy cô như thế, tình yêu trong lòng Niếp Ngân lại thăng hoa, kéo cô ngồi xuống, nhấm nháp từng vị ngọt của cô, hắn bắt đầu cười xấu xa, cũng không lại để mình khó chịu, động tác trở nên cuồng dã.

Hắn còn chưa nghĩ sẽ kết thúc cuộc yến tiệc ngon lành này.

"Ngân..." Lãnh Tang Thanh phong tình kêu tên hắn, không nhúc nhích để mặc hắn cuồng dã gây rung động cho cô, thân thể cô như con thuyền nhỏ ở trong một bờ biển rộng có bão lớn, lắc lư, cô bất lực chỉ có thể nắm chặt cánh tay của hắn, mỗi khi hắn cuồng dã mà đâm vào, cô chỉ có thể ôm chặt hắn, tùy ý để hắn đâm ra rút vào, thân thể cô lại buộc chặt thêm lần nữa.

Tiếng nói khàn khàn của hắn vang lên: "Thanh Nhi, em thật đúng là bảo bối..."

Hắn trầm mê trong loại khoái cảm dục tiên dục tử này, không thể tự kềm chế, hận không thể vĩnh viễn chôn mình vào trong thân thể cô, loại tình yêu này lại theo nước biển chấn động một vòng một vòng, hắn lần lượt đưa cô lên mây, lần lượt làm cho cô hưởng thụ sự vui vẻ tới cực độ.

Trên bãi biển, đôi nam nữ triền miên ở một chỗ, kích tình quyến luyến, ánh trăng cũng tựa hồ như xấu hổ vì họ, lặng lẽ trốn đi.

https://thuviensach.vn

Chương 145: Từ tham sống ưu

Cái đảo nhỏ này đối với thế giới bên ngoài mà nói là cách li, thậm chí ngay cả người thích du lịch như Lãnh Tang Thanh cũng chưa nghe quả tên đảo này, nhưng thế giới bên ngoài đối với tiểu đảo này mà nói là rộng mở, trên đảo nhỏ này có mạng lưới tin tức cao, có thể ở đây mà vẫn biết được toàn cầu xảy ra chuyện gì.

Có lẽ, tất cả giống như chuẩn bị cho thủ lĩnh đặc công.

Bây giờ Lãnh Tang Thanh đang nghỉ ở tiểu đảo này rất vui vẻ, cơ hồ là không bàn thế sự, tiểu đảo này giống như một hòm Pandora được mở ra, bên trong có rất nhiều bảo tàng, mỗi một thứ đều khiến cô vui vẻ. Mà Niếp Ngân, có lúc sẽ rời khỏi tiểu đảo này đi, nhưng đại đa số là ngày hôm đó sẽ bay bằng trực thăng trở về, nếu buổi tối không về kịp thì hôm sau tuyệt đối hắn sẽ về.

Đối với hành tung của Niếp Ngân, Lãnh Tang Thanh cũng rất thông minh không hỏi, cô biết tính chất công tác của một đặc công, thậm chí có khả năng chuyện Niếp môn bên kia còn chưa xử lí xong, đối với tính chất công tác của hắn, đối với tổ chức đặc công của hắn, cô rất tò mò, nhưng cũng không chủ động đề cập tới, lúc hắn không ở đây cô sẽ lười biếng ngắm cảnh đẹp của tiểu đảo này, lúc hắn trở về, cô sẽ rời bến ngắm cảnh biển cùng hắn, hoặc lặng xuống thế giới nước để thăm hiểm.

Cuộc sống này đã qua nửa tháng, thời gian trôi đi rất nhanh, nhanh đến mức làm cho Lãnh Tang Thanh bất ngờ không kịp đề phòng.

https://thuviensach.vn

Vào một buổi sáng sớm, cô tỉnh lại sau đó thoải mái hít sâu một hơi, cảm nhận được cái eo nhỏ của mình được một cánh tay ôm chặt lấy, cô không trợn mắt ngạc nhiên, chỉ mỉm cười giống vô vĩ hùng dính vào lòng hắn, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ trắng noãn lẳng lặng mà lưu chuyển ở trên đầu vai cô, cô cảm thấy từng đợt ấm áp, nhưng cảm thấy ấm áp từ người đàn ông bên cạnh nhiều hơn, cô thật mê luyến hơi thở của hắn.

Bộ dáng thèm ngủ của cô khiến cho người đàn ông cười nhẹ, thuận thế kéo cô ôm lại chặt hơn, cúi đầu hôn một cái lên trán cô, đôi mắt đen thâm thúy lộ ra sủng nịch.

Hơi thở của hắn phả xuống, khiến cho tai cô ngứa ngứa, rốt cục cô cũng mở mắt, cái đầu nhỏ ở trong ngực hắn ngửa lên, chủ động ôm gáy hắn, dâng lên một nụ hôn nồng nhiệt.

Niếp Ngân thấy mỹ nhân dâng lên nụ hôn mà hắn hằng mong ước, thế nên hắn cũng không có kỵ liền cũng nhiệt tình đáp lại cùng, đôi môi đỏ mọng của cô triền miên. Thật lâu sau hắn mới thoáng rời đi, đáy mắt mỉm cười.

Lãnh Tang Thanh nhìn hắn, lười biếng cười duyên, sau đó nói nũng nịu với hắn: "Anh yêu em sao?"

"Yêu." Hắn trả lời không chút do dự.

Lãnh Tang Thanh cười hạnh phúc.

"Còn em?"

"Em cũng yêu anh." Cô làm nũng đáp một câu, dùng sức ôm sát hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn dính sát vào ngực hắn.

https://thuviensach.vn

"Làm sao vậy?" Niếp Ngân nhìn ra ỷ lại của cô, ngón tay thon dài khẽ vuốt sợi tóc cô, nhẹ nhàng mà chiếu cố.

Lãnh Tang Thanh ôm hắn càng chặt, giống một đứa bé xấu nói với hắn: "Hôm nay có phải anh muốn rời đi đúng không?"

"Vì sao hỏi như vậy?" Ý cười ở đáy mắt Niếp Ngân càng sâu, từ lúc hắn đưa cô tới tiểu đảo này, cô chưa bao giờ hỏi chuyện của hắn, hôm nay là lần đầu, hắn nhìn ra được, cô không muốn hắn rời đi.

Lãnh Tang Thanh ngửa đầu nhìn hắn, chu cái miệng nhỏ lên, bàn tay mềm nhỏ đang chán đến chết ở trước ngực trần trụi của hắn nhẹ nhàng vuốt ve: "Em biết anh có việc cần làm, nhưng em cũng có lòng tham, rất muốn ở bên anh đủ một ngày 24 giờ, em cảm giác thời gian khi anh không ở trên đảo sẽ trôi đi qua rất chậm, cơ hồ một giây một phút cũng đều chậm, nhưng khi anh ở bên em, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, em chán ghét như vậy."

"Hài tử ngốc." Nụ cười ở khóe môi Niếp Ngân mở rộng, trong lòng tràn ngập lo lắng vì lời nói của cô.

Hắn chưa bao giờ được một người cần quá như vậy, từ lúc hắn rời khỏi Niếp môn xong, mỗi ngày hắn đều trải qua huyết vũ tinh phong (mưa máu gió thịt), nhiều năm như vậy, cô độc đối với hắn đã sớm thành thói quen, đã sớm không cần ai chăm sóc, quan tâm, nhưng từ khi gặp cô, hắn phát hiện, thì ra nhớ một người lại thống khổ ngọt ngào đến vậy, ngay cả được nhớ cũng hạnh phục như vậy, thứ hạnh phúc này hắn chưa bao giờ cảm nhận được, mà nho nhỏ nhớ thương, dính lấy này của cô lại làm hắn cảm động không thôi .

Đôi mắt to ngập nước của Lãnh Tang Thanh nhìn hắn, tình yêu trong lòng ngày càng căng tràn, chủ động ôm hai má hắn, còn nói rất thật tâm với hắn: "Ngân, em thật sự rất yêu rất yêu rất yêu anh."

https://thuviensach.vn

"Anh biết, anh cũng vậy." Niếp Ngân ôm cô, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, hành phúc và xúc động ."Yên tâm, hôm nay anh không đi."

"Thật sao ?" Lãnh Tang Thanh trở nên nhảy nhót.

Hắn cười nhẹ: "Thật."

"Thật tốt quá." Đáy mắt cô hiện lên ánh sao, lại đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng, liếm liếm môi: "Có phải em rất đáng xấu hổ không, nhỡ đâu anh có chuyện gì quan trọng..."

"Nha đầu nghĩ một đằng nói một nẻo." Niếp Ngân nhìn ra giảo hoạt nho nhỏ trong mắt cô, cưng chịu lấy tay véo vào mũi cô một cái: "Ban đầu anh cũng muốn hôm này ở đây chờ một thứ, cho nên không tính sẽ ra ngoài."

Lòng Lãnh Tang Thanh lại phiến lên ngọt ngào, hắn hứa thì nhất định sẽ rất lâu mới đi, mỗi lần nhìn thấy hắn rời khỏi tiểu đảo, cô lại sợ hắn không trở về, cô ở trong lòng hắn lại nói nũng nịu: "Anh chờ cái gì?"

Niếp Ngân lại nói có vẻ rất thần bí: "Chờ đến lúc em nhìn thì sẽ biết."

Lãnh Tang Thanh ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hắn.

"Giống như anh sẽ vĩnh viễn không rời em đó." Niếp Ngân cố ý để lộ ra một câu.

Lãnh Tang Thanh lại càng mơ hồ: "Đó là cái gì?" Vắt hết óc suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên trừng lớn hai mắt, chỉ vào hắn: "Anh, anh sẽ không làm cho người ta một bộ còng tay hoặc là xích cứng gì gì đó chứ?"

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, nha đầu thông minh, rất giỏi." Niếp Ngân nghiêng người áp chế đè lên cô, giống như một con hổ đói vồ vội lấy mồi, cúi đầu hôn lên hôi cô, lưu lại dấu vết tà ác sau đó hắn cười: "Chờ xích chuyển đến, anh sẽ liền cột em trên hòn đảo nhỏ này, như vậy em có muốn chạy cũng không được."

Lãnh Tang Thanh bị hơi thở của hắn làm cho ngưa ngứa, nâng cánh tay đánh vào lồng ngực rắn chắc của hắn "Chán ghét, người rời đi là anh mới đúng? Em xem hẳn là phải còng anh lại."

"Sợ anh đi như vậy sao, hả?" Hắn ở trên người cô hít lấy mùi thơm, cúi đầu kẽ hôn vào cổ cô, tiếng nói trầm thấp và động tác làm người ta mơ hồ.

Lãnh Tang Thanh đáp lại rất thật thà: "Đúng vậy, Niếp Ngân, em rất sợ rất sợ anh lại rời khỏi em."

Niếp Ngân ngẩng đầu, đôi mắt cô tràn ngập thâm tình, hắn cũng tràn ngập thâm tình nhìn cô, ngón tay khẽ gạt sợi tóc và nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô --

"Anh nói rồi, anh sẽ không rời khỏi em, trừ phi..." Hắn dừng lại một chút.

"Trừ phi cái gì?" Lãnh Tang Thanh giật mình, bàn tay nhỏ bé nắm chặt cánh tay của hắn.

Ánh sáng từ đôi mắt Niếp Ngân tối đi nhưng rất nhanh trở lại khuôn mặt tươi cười, bàn tay to để nhẹ ở mặt cô, đáy mắt lại kiên định và thong dong: "Không có gì, vô luận ra sao, em đều thuộc về anh, anh sẽ không cho em rời đi."

Vì Lãnh Tang Thanh không quá sắc bén và để ý nên căn bản cô không nhìn ra biến hóa trong mắt Niếp Ngân, biến hóa vừa rồi đi nhanh, chỉ trong

https://thuviensach.vn

nháy mắt nên cô không thể nhận ra, cô nghe thấy lời này xong thì ôm hắn, thật lâu không buông tay.

Sáng sớm yên tĩnh, trên giường một màn lãnh mạn xảy ra.

Niếp Ngân cũng không muốn dậy, ôm lấy Lãnh Tang Thanh, hai người chẳng chịu rời giường. Hắn chưa bao giờ cảm thấy yên tĩnh như vậy, cho tới nay, thần kinh của hắn đều buộc chặt, tuy rằng mặt ngoài nhạt như gió lạnh, trời sinh tính cảnh giác sớm đã thành tự nhiên nhưng giờ phút này khắc này hắn mới cảm giác được thể xác và tinh thần mình mệt mỏi đến cỡ nào, chỉ có khi hắn ôm cô mới có thể cảm thấy im lặng là đáng quý và hạnh phúc.

Thật lâu sau, Lãnh Tang Thanh ngẩng đầu từ trong ngực hắn lên, mở mắt nhìn, nhẹ giọng nói với hắn: "Ngân, anh nói em đang nằm mơ sao?"

Niếp Ngân cúi đầu nhìn cô, mỉm cười: "Vì sao nói như vậy?"

Lãnh Tang Thanh thở dài, lại thuận thế vùi mặt vào trong ngực rộng lớn của hắn: "Em chỉ cảm thấy hạnh phúc tới quá nhanh, cảm giác hạnh phúc thỏa mãn này mỗi ngày đều vây quanh em, em sợ cảm giác đó đột nhiên biến mất." Nói xong cô lại ngẩng đầu, đáy mắt lộ ra một tia khẩn trương: "Chúng ta thật sự đã ở bên nhau sao?"

"Đứa ngốc." Niếp Ngân cảm thấy một trận uất ức, cánh tay sủng nịch nhéo nhéo cái mũi của cô: "Em cảm thấy hạnh phúc tới nhanh sao? Đối với anh chúng ta đã lãng phí bỏ qua quá nhiều thời gian, từ nay về sau, anh ở nơi nào em sẽ ở nơi đó."

"Ngân..." Cổ họng Lãnh Tang Thanh căng thẳng, tình yêu trong lòng đối với hắn càng sâu, tay ôm lấy cổ hắn, giọng cô nói với hắn thoáng mang theo nức nở vì kìm lòng không được: "Em yêu anh, rất yêu anh."

https://thuviensach.vn

Tựa hồ ngay cả những lời này cũng không thể biểu đạt hết tình yêu của cô đối với hắn, trải qua xa cách qua lâu cô mới hiểu người đàn ông này như sinh mệnh của cô, cô lại cũng vô pháp chặt đứt sinh mệnh đó.

Niếp Ngân không nói gì, lại gắt gao ôm cô, dùng hành động để nói cho cô biết, hắn cũng yêu cô rất nhiều...

-------- hoa lệ lệ phân cách tuyến --------

Giữa trưa, sóng ven biển êm ả, cô cùng hắn rời bến đi chơi một vòng, Lãnh Tang Thanh lười biếng nằm ở trên bong thuyền, nhìn mấy con phi điểu bay qua bầu trời xanh trên không trung, đột nhiên cười ngây ngô.

Niếp Ngân đi lên bong thuyền nhìn cô như vậy thì bất đắc dĩ lắc đầu, chưa nói hai lời thì đã ôm cô lên ngồi trên ghế rộng có ô che nắng, nhìn cánh tay hồng của cô đang phơi nắng mà đau lòng, làn da cô trắng nõn, thường thường nếu phới dưới ánh mặt trời quá lâu sẽ dị ứng, không biết sao mỗi lần rời bến cô đều rất vui vẻ, thậm chí hận không thể bay qua thái dương.

"Nếu lần sau không xoa kem chống nắng, anh sẽ không mang em rời bến nữa đâu." Hắn cố ý nói một câu với khuôn mặt nghiêm túc.

Lãnh Tang Thanh lười biếng dựa vào ngực hắn, hưởng thụ gió biển thổi vào khuôn mặt, nhìn hình dáng tiểu đảo xa xa, khoảng cách coi như xa, tiểu đảo kia giống như được khảm ở trong nước biển cùng với ánh sáng của đá quý. Cô khe khẽ cười: "Anh xem em là một đứa trẻ con sao ?"

"Vậy em không phải một đứa trẻ sao?" Niếp Ngân bất đắc dĩ lắc đầu, ở trong mắt hắn, rất nhiều lúc nha đầu kia giống một đứa bé, hắn thật sự khó có thể nghĩ ra mai sau cô sẽ chăm sóc hắn như thế nào.

https://thuviensach.vn

"Này..." Lãnh Tang Thanh thấy hắn nói như vậy, tròng mắt giảo hoạt chuyển vòng: "Nếu em là đứa trẻ, vậy chẳng phải anh là tội phạm dụ dỗ trẻ con sao?"

Niếp Ngân thấy cô có ý trêu đùa, cũng nhịn không được mà nhếch môi cười, cố ý nói một câu: "Nói như vậy, anh đây sẽ trực tiếp biến thành tội phạm cưỡng gian được không?" = ="

"Anh --" Lãnh Tang Thanh phát hiện bị hắn trêu ngược lại, mặt cô đỏ lên, cô lấy khủy tay đánh vào ngực hắn, bĩu môi nói: "Sắc lang."

Niếp Ngân mê muội nhìn khuôn mặt phiếm hồng của cô, thỏa mãn cười cười. Hôm nay hắn ăn mặt hưu nhàn rất khác biệt với ngày trước, một thân hưu nhàn này biển hiện rõ sự biến đổi từ nghiêm nghị thành hiền hòa, nhưng Lãnh Tang Thanh biết, thường thường những người càng hiền hòa bình tĩnh thì trong cơ thể họ lại càng ẩn chứa rất sự âm trầm mà không muốn người ta biết, Niếp Ngân hoàn toàn chính là người như thế, mà đây cũng là nguyên nhân làm Lãnh Tang Thanh si mê hắn.

Nhìn khuôn mặt điển trai của hắn lộ ra ý cười, cô nhìn mà không động tâm không được, ngón tay mảnh khảnh đặt lên hai má có đường nét ngóc cạnh rõ rằng của hắn, lúc đó cô nghe thấy tim mình đập thật mạnh, nhịn không được mà nói một câu: "Thực không thể tin được, anh sẽ... yêu em."

Lần đầu tiên cô ở dưới tàng cây anh đào gặp hắn, cô chỉ biết lòng mình đã thay đổi, nhưng, hắn cao cao tại thượng như vậy, một người đàn ông vĩ đại như vậy, cô thật sự cảm thấy mình và hắn có một khoảng cách, nhưng vận mệnh lại kéo hắn tới gần cô, tất cả đều tưởng như phi thường, tính cả những chuyện xảy ra của cô vào hắn.

Cô cảm thấy hạnh phúc thật sâu, được một người đàn ông yêu mình sâu lặng như vậy.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân nghe cô nói vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó nụ cười bên môi mở rộng: "Sao lại nói như vậy?"

"Bởi vì... Anh thật sự làm người ta cảm thấy không thể tới gần nha." Lãnh Tang Thanh chỉ nghĩ gì nó đó, đôi mắt hạ xuống, nhỏ giọng nói: "Em cảm thấy trên đời này hẳn là sẽ có một cô gái thật tốt mới hợp với anh." Thật là chết tiệt, vì sao càng hạnh phúc cô lại càng cảm thấy tự ti chứ ? Loại cảm giác này cô chưa từng trải qua, cô là thiên kim tiểu thư Lãnh thị tài phiệt, thân phận này đủ để nói là cao cao tại thượng nhưng mỗi khi đối mặt với Niếp Ngân, loại cảm giác tự ti xuất hiện mà cô chưa bao giời từng có giống như nấm mọc lên, cảm giác này đối với cô là tệ hết chỗ nói.

Niếp Ngân dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cô, thật lâu sau, cánh tay nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên, ánh mắt sâu thẳm: "Em cảm thấy em không tốt nhất?"

"Ừ." Lãnh Tang Thanh thành thành thật thật gật đầu.

Niếp ngân lại theo bản năng nhăn mày.

Lãnh Tang Thanh thấy ánh mắt hắn có biến hóa thì chặn lại nói: "Em không phải thích phủ định mình, chỉ là em thật sự cảm thấy anh rất vĩ đại, em thực tự ti..."

"Tự ti?" Niếp Ngân nhận ra sợ hãi của cô, ánh mắt lại nhu hòa hơn: "Nếu em tự ti thì những cô gái khác sống ra sao?"

Lãnh Tang Thanh mím môi, hít sâu một hơi: "Không biết vì sao, trong lúc đó em cảm thấy chúng ta có một khoảng cách, Ngân, em thật sự rất yêu anh, nhưng có đôi khi lại đoán không ra anh nghĩ gì, ở bên anh, em sợ có một ngày rời giường không nhìn thấy anh, sau đó lại là chờ đợi với thời

https://thuviensach.vn

gian dài; tuy rằng em là tiểu thư Lãnh thị, nhưng em không có giống các thiên kim giỏi ăn nói của những nhà giàu khác, cũng không có bản lĩnh giúp nhà mình cái gì, càng không thể giao tiếp buôn bán, em chỉ đi chơi, một chỗ lại một chỗ, so với người khác ngoài biết nhiều về địa lí thì em chẳng biết gì, tính tình của em thì tùy tiện , không ôn nhu không chu đáo, thậm chí còn có ý xấu nghĩ về kế chu toàn giữa anh và Tích (nghĩa là cưới Tích để nhớ Ngân đó), em -- ưm -- "

Chưa nói xong, cái miệng nhỏ của cô đã bị Niếp Ngân cúi đầu chặn lại, dùng nụ hôn thâm tình để làm tỉnh cô và chặn những lời tiếp theo.

https://thuviensach.vn

Chương 146: Oan gia tới cửa.

Thật lâu sau, Niếp Ngân mới buông ra cô ra, bởi vì nụ hôn nồng nhiệt dễ chịu mà khiến đôi môi của cô trở nên căng mọng mê người, hai má mềm mại cũng nhiễm đỏ, ngẩng đầu, cô nhìn hắn, hai má họ gần sát vào nhau và hơi thở cũng đan xen lại.

"Thanh Nhi, em rất tốt, đây là sự thật." Hắn cười nhẹ, lại thương tiếc vỗ nhẹ lên khuôn mặt cô: "Bởi vì em thông minh, cho nên y học mới đạt được thành tích cao, đúng vậy, có vài thiên kim nhà giàu là tiến sĩ mà em không thể bằng họ, nhưng ngẫm lại xem, các cô gái đó có thành tích y học được như em sao? Đừng lo về chuyện giao tiếp buôn bán, trên đời này không mấy người đàn ông sẽ hy vọng vợ mình mỗi ngày đều ra ngoài xuất đầu lộ diện, ít nhất anh không thích."

Lãnh Tang Thanh cắn môi, lẳng lặng nhìn hắn, cô thích nghe hắn nói, thích hắn ôn nhu chăm chú nhìn cô, thích nhìn sâu vào trong đôi mắt hắn chỉ có mình cô.

Hắn nhẹ nhàng thở dài: "Thanh Nhi, em phải biết rằng, anh yêu em vì em chính là em, không phải người khác, người mà anh muốn lấy chính là Lãnh Tang Thanh, không phải siêu nhân, hiểu chưa?"

Hơi thở của Lãnh Tang Thanh trở nên càng ngày càng dồn dập, trái tim kinh hoàng đập không ngừng nghỉ, hắn vừa nói cái gì cơ, hắn muốn lấy cô...

Như nhìn thấu lòng cô, đáy mắt Niếp Ngân mỉm cười: "Thanh Nhi, em có thể thật sự trở thành của anh, được không?"

https://thuviensach.vn

Tim Lãnh Tang Thanh thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, cô ngước mắt nhìn hắn.

"Gả cho anh." Niếp Ngân nói kiên định ra ba chữ này.

Cô chỉ cảm thấy bị một cỗ lực hạnh phúc đang cấp tốc đánh cho cô ngất đi, đầu óc nặng nề choáng váng, không biết là rất kích động hay là thế nào, nhưng chỉ biết trong lúc nhất thời đó cô không nói được lời nào.

Ý cười trong đôi mắt Niếp Ngân càng sâu, nâng tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của cô: "Sao vậy? Không muốn gả cho anh cũng không được."

"Vì sao?" Lãnh Tang Thanh hỏi ngây ngốc, cô đã mất đi năng lực tự hỏi.

"Bởi vì anh đã sai người làm một chiếc nhẫn kim cương độc nhất vô nhị, nếu em không gả cho anh, chuyện này truyền đi ra ngoài thì thể diện của anh để đâu ?" Giọng nói Niếp Ngân rất nhẹ, nụ cười càng lúc càng dịu dàng.

Lãnh Tang Thanh vì ngạc nhiên mà miệng mở thật to, cơ hồ có thể nhét một quả trứng gà vào, giọng nói vì kích động mà có chút lớn: "Anh, sao anh làm nhanh như vậy?"

Niếp Ngân cười mà không nói.

"A, em nhớ ra rồi!" Lãnh Tang Thanh vỗ vỗ đầu một chút, trợn to hai mắt nhìn hắn: "Sáng nay anh nói sẽ đợi một thứ, chẳng lẽ chính là..."

Nụ cười bên môi Niếp Ngân càng sâu.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh bưng kín miệng, ánh mắt trừng thật to.

"Dọa em choáng váng sao?" Hắn nâng tay xoa xoa đầu cô, như cưng chịu một con mèo nhỏ.

Lãnh Tang Thanh nuốt một ngụm nước miếng, nhìn hắn thật lâu, sau đó đột nhiên ôm hắn: "Người ta vui quá nên choáng váng đấy." Cô vui mừng, chính là vui mừng, có thể gả cho hắn là tâm nguyên lớn nhất đời cô, hắn muốn lấy cô chứ không cần các cô gái hiểu chuyện đời khác, đó cùng không phải là tình cách ban đầu của cô.

"Đứa ngốc." Niếp Ngân ôm sát cô, nụ cười tràn tới tận sâu trong đáy mắt.

-------- hoa lệ lệ phân cách tuyến --------

Du thuyền đi dọc theo bờ biển xanh thẳm dần dần trở về tiểu đảo, cây cối xanh um tươi tốt, hơi thở của biển cả làm không khí hỗn loạn dị thường, Niếp Ngân đi xuống du thuyền trước, lại săn sóc bế Lãnh Tang Thanh xuống dưới, Lãnh Tang Thanh thuận thế nghịch ngợm ôm lấy cổ hắn, cả người như vô vĩ hùng vui cười "vắt vẻo" trên người hắn.

"Quý nghịch ngợm." Tâm tình Niếp Ngân cũng vô cùng tốt, tay ở trên ngực mền mại của cô vỗ một cái, vừa cười cười vừa nói.

Lãnh Tang Thanh bị thả xuống dưới, nhưng vẫn nói nũng nịu như cũ với Niếp Ngân "Em lại đói bụng rồi."

"Vừa rồi quản gia nói đã làm cơm tốt, trở về có thể ăn." Niếp Ngân ôm cô vào lòng, nói với cô đầy yêu thương.

https://thuviensach.vn

"Được." Lãnh Tang Thanh chủ động hôn một cái lên má hắn, giống như chú chim nhỏ vui vẻ.

"Ngân, chúng ta -- "

"Hừ!" Lãnh Tang Thanh không kịp nói xong, khuôn mặt đang mỉm cười của Niếp Ngân tự nhiên đối sắc, đứng tại chỗ, toàn bộ khuôn mặt đều nghiêm túc, đôi mắt dịu dàng đã nhiễn ý lạnh.

Lãnh Tang Thanh ngậm miệng lại, tuy rằng cô không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng không khó phát hiện biến hóa của Niếp Ngân, nhất là đôi con ngươi của hắn sắc bén như cặp mắt chim ưng, hàn khí như con dao lạnh xoẹt qua, quanh thể hắn tản ra sương lạnh.

Theo bản năng Lãnh Tang Thanh nhìn bốn phía, mọi vật vẫn như cũ, âm thanh sóng biển truyền tới bên tai, so với lúc trước cũng không có gì khác nhau, đến tột cùng cô không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô rất tin tưởng năng lực của Niếp Ngân, nói vậy thì nhất định hắn là đã phát hiện ra cái gì đó.

"Đi xuống phía sau anh đi." Hắn kéo Lãnh Tang Thanh về phía sau, khuôn mặt đông lạnh nói.

Lãnh Tang Thanh không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành phải làm theo mệnh lệnh của hắn trước đã.

Xe vẫn đứng trong cửa rừng như cũ, Niếp Ngân đưa Lãnh Tang Thanh vào xe rồi đi thẳng về biệt thự, dọc theo đường đi khuôn mặt của hắn rất nghiên trang, ánh mắt toát ra vẻ sắc bén, làm Lãnh Tang Thanh sợ hãi và lo lắng.

https://thuviensach.vn

Lúc vào biệt thự, Lãnh Tang Thanh mới không thể không bội phục năng lực cảnh giác của Niếp Ngân, đồng thời cũng làm cho tâm vị khách không mời mà đến này khẩn trương.

Trước cửa biệt thự có một người đàn ông ngồi trên ghế, hắn mặc một bộ tây trang tối màu, áo somi xa hoa xa đắt tiền làm lộ qua vẻ to lớn cường tráng của hắn, nhìn hắn ngồi đó có vẻ nhàn nhã, đùi phải thon dài tao nhã vắt lên trên chân trái, trong tay cầm một điếu xì gà, nhưng, vẻ mặt hắn thì lạnh như băng, khuôn mặt điển trai như một tảng băng được con dao nhọn và nhỏ tỉ mỉ điêu khắc tạo thành, tính cả cặp cắp mắt thâm thúy đầy ý lạnh kia tất cả đều làm người ta không rét mà run.

Đứng bên người hắn là mười mấy tên hắc y nhân, nhìn qua đều là các đặc huấn, nhưng xung quanh lại có hai, ba mười tên đặc công vậy quanh, đó là đặc công của Niếp Ngân, nhóm đặc công như thấy địch lớn tất cả đang cầm súng chĩa vào người đàn ông đó, nhóm vệ sĩ của người đàn ông kia tuy rằng không có rút súng ra, nhưng nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của họ thì không thể khinh thường.

Trong chỗ đó, chỉ có một mình người đàn ông này mới là điểm uy hiếp vô cùng lớn của nhóm đặc công, hắn ngồi trước cửa nhàn nhã hút xì gà, cho tới lúc, khi Niếp Ngân đưa Lãnh Tang Thanh trở về, bạc môi của hắn mới chậm rãi nhếch lên một chút, nhưng nụ cười này không đi vào đôi mắt.

Niếp Ngân tựa hồ đã sớm dự đoán được hắn sẽ tới, đôi mắt không hiện ra kinh ngạc, khóe môi hơi hơi nhếch lên, nhưng đôi mắt rét lạnh thì không kém người đàn ông kia là bao.

Lãnh Tang Thanh nhìn thấy cảnh này thì ngẩn người ra, lập tức kinh ngạc nói: "Anh cả..."

https://thuviensach.vn

Chương 147: Qan gia nên giải không nên kết

Lãnh Thiên Dục ngoài ý muốn đi tới, giống như ngày xuân chợt nổi lên gió lạnh, trận gió lạnh này mang theo không có độ ấm khiến người ta khiếp sợ, cơ hồ làm cho cả tiểu đảo này đóng băng.

Mà khi Niếp Ngân xuất hiện, tựa hồ làm cho trận gió lạnh này càng thêm mãnh liệt hơn.

Lãnh Tang Thanh thì sợ ngây người, cô thật không thể coi thường bản lãnh của anh trai mình, chẳng những có thể tìm được cái tiểu đảo này, còn nhàn nhã tự đắc xuất hiện ở trước mặt hai người bọn họ.

Trong lúc nhất thời, cô sợ tới mức không dám mở miệng nói gì, câm như hến.

Lãnh Thiên Dục đứng lên, tất cả đặc công xung quanh đều cảnh gác, hắn nhìn nhìn, bạc môi chậm rãi gợi lên một nụ cười không có độ ấm "Niếp Ngân, người của ngươi dám nổ súng sao?"

Niếp Ngân cũng cười cười, lại cười như là sương lạnh tháng chạp (tháng 12), toát ra một cỗ hàn khí, hắn cũng đi lên trước, trong nháy mắt, tất cả vệ sĩ ở phía sau Lãnh Thiên Dục đều vội vàng giơ súng lên, ngắm vào đầu hắn như nhìn thấy kẻ địch lớn.

https://thuviensach.vn

"Đừng..." Lãnh Tang Thanh sợ tới mức kinh hồn bạt vía, cô không rõ bản lĩnh bắn súng của thủ hạ Niếp Ngân giỏi tới mức nào, nhưng cô rất hiểu thủ hạ của anh mình, tuy anh cô mang đến ít người, nhưng đều là sát thủ tinh nhuệ của Mafia, năng lực bắn tỉa của bọn họ rất mạnh, quan trọng hơn là, tất cả súng ống trong tay bọn họ sử dụng đều do Cung thị tài phiệt chế tạo, nói cách khác, Cung thị cứ chế tạo được súng ống tốt nào thì sẽ cung cấp cho Lãnh thị đầu tiên.

Người Cung Quý Dương này luôn có sở thích ham mê về quân sự, hắn cứ phát minh ra loại súng ống nào thì thường thường đều toàn là loại vũ khí mạnh nhất, ngay cả đạn cũng vậy.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục đột nhiên dừng ở trên người Lãnh Tang Thanh, ánh mắt chợt chuyển thành lạnh hơn.

Niếp Ngân cũng không dấu Lãnh Tang Thanh về phía sau, khuôn mặt bình tĩnh không chút biến hóa nhìn Lãnh Thiên Dục, cười cười, "Như vậy, người của ngươi đâu?"

Ánh mặt trời hạ xuống, bóng dáng của hai người đàn ông ngang nhau, khí thế cũng đều bừng bừng.

Lãnh Thiên Dục hừ lạnh: "Chủ thượng đại nhân Baby-M, ta thật đúng là coi thường năng lực của ngươi, mười năm, ngươi lại có thể làm ra một chuyện mà khiến ta không ngờ được."

"Cùng lão đại so chiêu, chẳng lẽ chỉ có thể dùng dũng khí và lực lượng ?" Khuôn mặt của Niếp Ngân bình tĩnh.

Kỳ thật trong lòng hai người bọn họ đều biết rõ, tất cả đều không được manh động, thủ hạ của bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao một người cũng là lão đại Mafia, còn một người kia là chủ thượng đại

https://thuviensach.vn

nhân của tổ chức lớn nhất toàn cầu, bọn họ cũng từng giao đấu, kết quả là cả hai đều thiệt.

Lãnh Thiên Dục luôn không có nhiều nhẫn lại, đôi mắt hơi hơi hạ xuống, nhìn về phía Lãnh Tang Thanh: "Thanh Nhi, lại đây!"

Toàn thân Lãnh Tang Thanh run lên, cô biết anh cô đang tức giận, chỉ không nghĩ tới mọi chuyện lại biến thành lớn như vậy, hít sâu một hơi, cô chần chờ đi lên phía trước, vừa định đi lên, Niếp Ngân ở bên cạnh lại duỗi tay ra giữ cô lại, kéo cô về phía sau.

"Ngân..." Cô nói rất nhỏ với hắn, ông trời, cô cũng không muốn vì mình là khiến hai người này đánh nhanh, đối với cô mà nói, anh trai và Niếp Ngân đều là hai người đàn ông rất quan trọng nhất.

"Niếp Ngân!" Lãnh Thiên Dục quát lạnh một tiếng, hàn ý trong đáy mắt càng đậm.

Niếp Ngân lại nhếch môi không cho là đúng, nói thản nhiên một câu: "Đừng làm cô gái nhỏ khó xử chứ ?"

"Cô gái nhỏ trong miệng ngươi chính là em gái ta!" Lãnh Thiên Dục cười lạnh, hắn vạn vạn không nghĩ tới khi tìm được Thanh Nhi lại biết được chuyện đáng ghế tởm này, em gái hắn lại sống bên cạnh cừu gia của nhà mình!

Niếp Ngân lại buồn cười nhíu mày: "Đúng vậy, nhưng cô ấy cũng là vị hôn thể của ta, cho nên, ngươi không thể mang cô ấy đi."

"Vị hôn thê?" Cuối cùng Lãnh Thiên Dục cũng không nhịn được mà cao giọng quát, răng nanh vì cứa vào nhau mà kêu ken két.

https://thuviensach.vn

Lãnh Tang Thanh sợ tới mức không dám nhìn hắn, ông trời, khuôn mặt này của anh ấy là đang muốn giết người.

"Thanh Nhi có thể gả cho ai cũng được, nhưng không thể gả cho ngươi!" Lãnh Thiên Dục quát lạnh một tiếng, sau đó rống giận nhìn về phía Lãnh Tang Thanh: "Em lại đây cho anh, nếu không qua đây, về sau em không cần biết đến người anh này nữa!"

Lãnh Tang Thanh không còn cách nào, đành phải kiên trì đi tới bên cạnh Lãnh Thiên Dục, lần này Niếp Ngân không có ngăn cản cô, chỉ là không muốn cô khó xử.

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục thoáng dịu đi chút.

"Anh à, em rất... muốn ở bên anh ấy." Lãnh Tang Thanh đột nhiên nói một câu.

Sắc mặt đang dịu đi của Lãnh Thiên Dục lại đột nhiên chuyện lạnh.

"Thanh Nhi." Niếp Ngân mở miệng, ý bảo Lãnh Tang Thanh không nên nói gì.

Lãnh Tang Thanh nghẹn miệng, vẻ mặt tủi thân.

Niếp Ngân nhìn về phía Lãnh Thiên Dục, gằn từng tiếng hỏi, "Anh muốn tôi làm thế nào mời chịu gả Thanh Nhi ?" Mười năm trước hắn và Lãnh Thiên Dục là kẻ địch của nhau, cho nên đối với chuyện ai cao ai thấp hắn không nhượng bộ, nhưng, Thanh Nhi là em gái của hắn, cho dù hắn là kẻ địch cũng được, Niếp Ngân không muốn thì cùng phải kính hắn một phần.

https://thuviensach.vn

Khi hắn nói xong câu này, nhóm đặc công đều quay mặt nhìn nhau, từ khi nào chủ thượng đại nhân của bọn họ lại ăn nói nhường nhịn với Lãnh Thiên Dục như vậy ?

Lãnh Tang Thanh cũng ngẩn ra, ngơ ngác nhìn Niếp Ngân, trong chốc lát lệ che kín hốc mắt. Cô không rõ Niếp Ngân làm chủ thượng sẽ lãnh tuyệt đến mực nào, cô rất rõ, khi đối mặt với Niếp môn vừa phức tạp vừa tạn nhẫn, hắn cũng không bao giờ cúi đầu, mà nay ...

Cùng lúc đó, tựa hồ Lãnh Thiên Dục cũng cảm thấy kinh ngạc, hắn giật mình sửng sốt một chút, thật lâu sau ánh mắt hơn hơi chuyển, hừ lạnh một tiếng: "Để xem bản lĩnh của ngươi thế nào ."

Hắn biết rõ, nếu Niếp Ngân và hắn cứng đấu cứng, vậy kết quả Niếp Ngân sẽ bằng mọi cách mang Lãnh Tang Thanh đi, tuy rằng hắn mang theo thủ hạ Mafia tinh nhuệ tới, nhưng những đảo đặc công này thì không thiếu, nếu thật sự đánh nhau thì cả hai bọn họ sẽ đều thiệt giống như ngày trước.

Nhưng vào lúc này, hắn muốn dẫn Thanh Nhi đi, để Thanh Nhi và Niếp Ngân ở bên nhau thì ngẫm lại thật buồn cười.

Niếp Ngân nghe vậy, nhếch môi cười: "Anh muốn thế nào?"

Lãnh Thiên Dục nhìn hắn: "Ta nghe nói, chủ thượng đại nhân đã luyện súng từ nhỏ, mỗi ngày đều bắt mình phải bắn hai ngàn phát, cho nên mới luyện súng được bách phát bách trúng, ta còn nghe nói, tay trái của ngươi so với tay phải của ngươi còn lợi hại hơn, thế nào? Hôm nay ta thầm nghĩ muốn ngươi làm phần lễ này."

Niếp Ngân lại cười cười: "Lão đại quá khen, ai chẳng nói anh (các hạ) đang luyện tập súng cũng rất vất vả, mỗi ngày hai ngàn phát đối với anh (các hạ) chỉ là trò đùa thôi."

https://thuviensach.vn

(phần xưng hô này là nhường nhịn nha, dù sao cưới LTT về thì cũng phải kêu LTD là anh trai)

Lãnh Tang Thanh nghe hai người đàn ông này nói chuyện mà hít sâu một hơi, nói thật, cô đối với chuyện anh mình được huấn luyện từ nhỏ cũng không biết rõ lắm, nhưng cô biết rõ, mỗi ngày hai ngàn phát luyện súng chỉ khi rất buồn tẻ và chán nản thậm chí là công tác gian khổ cũng làm được, có lẽ chỉ như vậy, mới có thể rèn ra hai người đàn ông tuyệt vời này.

Lãnh Thiên Dục nhìn Niếp Ngân, bạc môi như đông lại: "Nếu biết người biết ta, chủ thượng nên hiểu được ta muốn quà mừng thế nào, thấy sao ? Ta muốn nhìn, vị trí của Thanh Nhi trong lòng ngươi ở đâu?"

Niếp Ngân đứng tại chỗ, ánh mặt trời chiếu sáng di chuyển trên gương mặt hắn, đôi mắt sâu không lường được như nước biển, chống lại ý cười băng lãnh của Lãnh Thiên Dục, bình tĩnh lạnh nhạt như không có chuyện gì xảy ra.

Lãnh Tang Thanh sợ hãi nhìn hai người đàn ông trước mắt, lòng cô giống như một con mèo ẩn lấp, hoặc giống một con thỏ đang thăm dò thợ săn, cô nghe không hiểu lời của Lãnh Thiên Dục, anh muốn quà mừng gì? Chẳng lẽ còn muốn Niếp Ngân bắn 2000 phát súng ? Yêu cầu này có điểm rất kì lạ.

Theo bản năng cô nhìn về phía Niếp Ngân, hắn hiển nhiên đã hiểu ý Lãnh Thiên Dục muốn cái gì, chỉ thong dong bình tĩnh nhìn thẳng hắn, một câu không nói, Lãnh Tang Thanh ngừng thở, cô có cảm giác "quà mừng" mà anh nói không đơn giản như vậy.

Gió thổi qua, di chuyển như sát khí chém giết.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân đã mở miệng, tiếng nói nhẹ mà bình tĩnh: "Nếu quà mừng là điều kiện của anh mà Thanh Nhi sẽ được lưu lại, như vậy không thành vấn đề."

Lãnh Thiên Dục nhếch môi cười lạnh: "Chờ ngươi làm được rồi nói sau."

"Anh à, anh muốn anh ấy làm gì?" Lãnh Tang Thanh nhịn không được hỏi một câu.

"Chuyện này không liên quan tới em." Lãnh Thiên Dục liếc mắt nhìn Lãnh Tang Thanh một cái, hiển nhiên đối với hành vi của cô còn mang theo chút hờn giận.

Lãnh Tang Thanh đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng, không dám nói thêm một câu nào nữa, tính cách anh trai cô rất hiểu, nếu như thật sự chọc giận tới anh thì không biết sẽ có chuyện gì xảy ra. Cô lại nhìn Niếp Ngân, vẻ mặt lo lắng, thực hiển nhiên Niếp Ngân vì cô mà lựa chọn lép vế.

Niếp Ngân không nói gì nữa, chỉ duỗi tay ra, Lãnh Tang Thanh toát mồ hôi, lại không biết hắn muốn làm gì.

Vài tên đặc công ở bên cạnh nhìn thấy chủ thượng bọn họ duỗi tay ra, sắc mặt kinh hãi, tất cả đều quỳ xuống: "Chủ thượng, không thể."

Lãnh Tang Thanh bị một màn này dọa tới, che miệng lại, rốt cuộc anh muốn Niếp Ngân làm cái gì?

Niếp Ngân lại quát lạnh một câu: "Đứng hết lên."

Sắc mặt nhóm đặc công chịu đựng nhưng vẫn nghe lời hắn đứng lên, nhìn thấy Niếp Ngân kiên trì như vậy, một người trong nhóm đặc công đành

https://thuviensach.vn

phải tiến lên đưa súng ống cho Niếp Ngân.

"Chủ thượng..."

"Lui xuống đi." Niếp Ngân thản nhiên ra mệnh lệnh.

Người đặc công này hít một hơi thật sâu, đành phải trở về vị trí.

Lãnh Thiên Dục thấy vậy, bạc môi hơi hơi nhếch lên, đáy mắt phát ra một tia âm lạnh.

"Ngân..." Lãnh Tang Thanh càng ngày càng cảm thấy mọi chuyện không đúng, cũng không đơn giản như vậy, nhịn không được mà muốn chạy tới nhưng lại bị Lãnh Thiên Dục giữ lấy.

"Anh, rốt cuộc anh muốn anh ấy làm cái gì?" Lần này cô rất nóng nảy, bắt đầu ra sức giãy dụa.

"Thanh Nhi!" Niếp Ngân mở miệng, nhìn về phía Lãnh Tang Thanh ý bảo cô an tâm đợi.

"Thật là biết lựa người, chỉ tiếc, yêu nhầm kẻ thù!" Ánh mắt Lãnh Thiên Dục càng trở nên tức giận, quát lạnh rồi đột nhiên tiếng nói cao lên.

Lãnh Tang Thanh liều mạng lắc đầu, lại chỉ có thể gắt gao cắn môi.

"Niếp Ngân, làm đi, ta muốn xem, một người bị phế mất tay trái thì còn có tư cách gì để làm chủ thượng nữa !" Lãnh Thiên Dục cười lạnh với Niếp Ngân.

Niếp Ngân lại vẫn bình tĩnh, nhìn khẩu súng trong tay sau đó hướng về cánh tay mình duỗi ra, tất cả hạ thủ bên cạnh đều nghiến răng chỉ có thể

https://thuviensach.vn

nhìn Niếp Ngân.

"Tay trái này coi như là quà mừng cho lão đại." Hắn lạnh nhạt nhìn Lãnh Thiên Dục một cái, sau đó chuẩn bị bắn.

Lãnh Tang Thanh hoàn toàn sợ ngây người, cô như phát điên nhanh chóng gạt tay Lãnh Thiên Dục ra, chạy nhanh tới trước mặt Niếp Ngân, khí lực lớn như vậy khiến cả hai người đàn ông khiếp sợ.

"Thanh Nhi!" Hai người đàn ông đồng thời mở miệng, nhưng một người đau lòng còn một người tức giận.

Lãnh Tang Thanh nhìn chằm chằm Lãnh Thiên Dục, thống khổ nói: "Anh à, thù cha mẹ đã sớm báo rồi, sao anh cứ gây khó dễ cho anh ấy làm gì ?"

Niếp Ngân kéo Lãnh Tang Thanh đến bên người, thấp giọng quát: "Thanh Nhi, đừng nói nữa."

"Em sẽ không để cho anh tự làm tổn thương mình đâu!" Lãnh Tang Thanh sao có thể bỏ qua, gắt gao cầm súng ống, lại nhìn chằm chằm Lãnh Thiên Dục: "Anh cả, nếu anh thật sự hận Niếp Ngân như vậy, vậy thì để cho em cùng anh ấy chết đi, anh ấy khổ sở em cũng sẽ thống khổ."

"Thanh Nhi, em có biết mình đang nói cái gì không?" Lãnh Thiên Dục giận tím mặt, hắn sắp không áp chế lửa giận nổi.

"Em biết, em biết rõ mình đang làm gì!" Lệ từ hốc mắt của Lãnh Tang Thanh chảy xuống.

"Em -- "

https://thuviensach.vn

"Thanh Nhi, đây là chuyện của anh và anh trai em." Niếp Ngân giữ chặt cô, đau lòng nhìn cô, hắn và Lãnh Thiên Dục đánh nhau, nhưng hắn không muốn để Lãnh Tang Thanh phải thương tâm.

Lãnh Tang Thanh liều mạng lắc đầu.

Lãnh Thiên Dục chỉ vào Niếp Ngân, gằn từng chữ: "Thanh Nhi, em nhìn cho kĩ, người em yêu là Niếp Ngân! Người này đã thiếu Lãnh gia chúng ta bao nhiêu em không phải không biết!"

"Nhưng nếu không có anh ấy, em sớm đã chết từ bao giờ rồi!" Bằng mọi cách Lãnh Tang Thanh vẫn cố gắng ngăn cản Lãnh Thiên Dục: "Niếp ngân không nợ Lãnh gia chúng ta, lúc trước cũng không phải anh ấy tự tay giết cha mẹ mà, anh cả, anh sao lại không nhìn ra trắng đen thế chứ? Muốn nói thua thiệt, vậy thì cũng là anh thiếu anh ấy ."

"Thanh Nhi, đừng nói nữa." Niếp Ngân như đã biết cô định nói gì, hơi hơi nhíu mi vội vàng ngăn cản.

Những lời này Lãnh Thiên Dục nghe không hiểu, hơi hơi mị hí mắt tình, "Anh nợ hắn? Thanh Nhi, em xem em vì hắn mà tẩu hỏa nhập ma rồi !"

Toàn thân Lãnh Tang Thanh run run , nước mắt giàn dụa: "Anh cả, anh cướp Thượng Quan Tuyền bên cạnh Niếp Ngân đi, chẳng lẽ còn không phải nợ anh ấy sao?" Cô biết những lời này là bất kính, thậm chí cô không có tư cách nói câu này, nhưng, vì Niếp Ngân, cô chỉ có thể làm như vậy.

Quả nhiên, Lãnh Thiên Dục nghe vậy sau, sắc mặt hắn chợt biến đổi, lạnh băng --

"Ai nói với em như vậy ? Là hắn?"

Niếp Ngân nhăn mày, lại không nói gì.

https://thuviensach.vn

"Em đã biết rõ thì nên biết rõ rằng, hắn không thật tâm với em đâu, cũng chỉ vì báo thù thôi!" Lãnh Thiên Dục gằn từng chữ.

"Lãnh Thiên Dục!" Niếp Ngân quát lạnh một tiếng: "Hãy bớt nói nhảm đi, có phải chỉ cần tay trái là đổi được Thanh Nhi, đúng không?"

Lãnh Thiên Dục cười lạnh lùng: "Tốt, chỉ cần ngươi phế tay trái đi, ta sẽ tin tưởng người thật tâm với Thanh Nhi ."

Đôi mắt chim ưng của Niếp Ngân co rụt lại, vừa muốn hành động thì ngay lập tức nghe thấy Lãnh Tang Thanh kêu --

"Niếp Ngân, anh dám làm vậy, em nhất định sẽ không tha thứ cho anh, vĩnh viễn cũng sẽ không !"

"Thanh Nhi --" Niếp ngân cắn răng, lồng ngực nhân ẩn nhẫn chịu đựng mà phập phồng lên xuống.

Lãnh Thiên Dục nắm chặt tay.

Thủ hạ hai bên bắt đầu cảnh giác, cơ hồ hết sức căng thẳng.

Ngay lúc bầu không khí đang căng thẳng thì tự nhiên nghe thấy một âm thanh mềm mại vang lên --

"Cái đảo nhỏ này thật là khó tìm."

Giọng nói này vang lên không nhanh cũng không chậm, như là bồ tát cứu thế giáng xuống , mang theo sự mát lạnh, rất thoải mái. Tất cả mọi người đều nhìn lại, ngay cả Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân cũng cùng nhìn lại, sau đó cả hai người đều ngẩn ra.

https://thuviensach.vn

Chương 148: Thế khó xử.

Người tới chính là Thượng Quan Tuyền.

Đây là chuyện khá bất ngờ cho tất cả mọi người.

Hơn nữa đối với Lãnh Thiên Dục mà nói, hắn đến tiểu đảo này tìm Lãnh Tang Thanh là hành vi gạt Thượng Quan Tuyền, vạn vạn không dự đoán được cô sẽ tìm đến nơi này.

Niếp Ngân cũng ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời lẳng lặng nhìn Thượng Quan Tuyền, một câu không nói.

Thượng Quan Tuyền đi lên phía trước, nhóm đặc công nhìn thấy cũng lập tức quỳ xuống mặt đất thi lễ. Tuy nói cô đã rời khỏi tổ chức, nhưng bởi vì thiếu chút nữa cô sẽ chở thành chủ thượng nên nhóm đặc công vẫn phải kính trọng cô.

Lãnh Thiên Dục thấy vậy tất nhiên là không hờn giận, đi nhanh về phía trước kéo cô lại, thấp giọng nói: "Sao em lại tới đây?"

Thượng Quan Tuyền trừng mắt nhìn hắn một cái, cố ý nói lớn: "Nếu em không đến, còn không biết anh sẽ ngược đãi Thanh Nhi thế nào." Nói xong, chớp mắt một cái với Lãnh Tang Thanh.

Rốt cuộc Lãnh Tang Thanh đã có thể buông lỏng để phòng, Thượng Quan Tuyền đã tới cũng có nghĩa là mọi chuyện có thể thay đổi, tuy không thể xác định được anh cả sẽ vì cô mà bỏ qua cho Niếp Ngân hay không,

https://thuviensach.vn

nhưng ít ra hai người đàn ông này ở trước mặt Thượng Quan Tuyền sẽ không quá nặng tay.

"Chị dâu, anh ấy muốn phế cánh tay trái của Niếp Ngân." Cô tự nhiên rất thông minh, lập tức cầu cứu Thượng Quan Thuyền, quan trọng là, ngày trước cô kêu Thượng Quan Tuyền là tiểu Tuyền, hiện tại lại nói lớn "chị dâu", đây là có mục đích, thứ nhất là muốn nhắc nhở anh trai cô, hắn đã cướp đi cô gái mà Niếp Ngân yêu, thứ hai là nhắc nhở Niếp Ngân, Thượng Quan Tuyền đã là phụ nữ của anh cô.

Tất nhiên Niếp Ngân nghe ra ý của Lãnh Tang Thanh, bất đắc dĩ cười cười.

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục xanh mét.

Thượng Quan Tuyền nghe vậy, nhíu lại mày nhìn chằm chằm Lãnh Thiên Dục: "Lãnh Thiên Dục, sao anh lại không có lý lẽ như vậy chứ?"

"Em bảo anh cái gì?" Ánh mắt Lãnh Thiên Dục ám ám.

Thượng Quan Tuyền lại không để ý đến tức giận của hắn, đè thấp tiếng nói: "Em cảnh cáo anh không được xằng bậy, em tin tưởng Niếp Ngân thật lòng với Thanh Nhi, anh thật muốn dùng phương pháp cực đoan này sao, kết thù với Niếp Ngân thì không nói nhưng ngay cả Thanh Nhi cũng sẽ hận anh."

Lãnh Thên Dục cắn chặt răng, nhìn tất cả mọi thứ làm tâm hắn không cam lòng.

"Thanh Nhi --" Thượng Quan Tuyền quay đầu nhìn Lãnh Tang Thanh.

https://thuviensach.vn

Thượng Quang Tuyền đi đến bên cạnh cô, sau đó kéo Lãnh Thang Thanh tới, nói thấp giọng: "Đại ca em và Niếp Ngân cũng đều sẽ không ngồi yên, hôn nay Niếp Ngân ân nhẫn như vậy là tất cả vì em, nhưng ít nhất em nên nghĩ tới anh mình chút, nếu không mọi chuyện sẽ không có kết quả tốt."

"Em phải làm sao bây giờ?" Một mặt là tình yêu, một mặt là tình thân, cô thật khó xử.

"Cùng anh ấy trở về trước đã, theo tính cách của anh ấy, hôm nay em không đi cùng anh ấy thì chắc chắn anh ấy không để yên đâu, tính cách Niếp Ngân em cũng rõ, anh ta nhất định sẽ phế cánh tay để giữ em lại, nếu em không muốn nhìn thấy một màn này thì nên đi về trước đi, sau đó bàn bạc kỹ hơn."

Khuôn mặt Lãnh Tang Thanh lộ vẻ khó xử, thật sự cô không muốn rời xa Niếp Ngân.

"Tạm thời nhịn đau bỏ những thứ yêu thích để đổi lấy sự bình yêu cho mai sau đi, đây không là gì cả." Thượng Quan Tuyền làm sao không hiểu lòng cô, nói thật, Niếp Ngân là một người đàn ông mà khiến cho các cô gái không thể rời bỏ được, cô từng có tình cảm với hắn nhưng rất phức tạp , nếu không có Lãnh Thiên Dục chen vào, nói vậy cô vẫn cùng hắn dây dưa không rõ rằng.

Lãnh Tang Thanh nắm chặt tay, trong lòng nổi lên chua sót.

Niếp Ngân đi lên từ đằng sau, một tay kéo Lãnh Tang Thanh về bên người, ánh mắt sâu xa mà kiên định: "Hôm nay, vô luận thế nào tôi cũng không để cho Thanh Nhi đi được."

Lãnh Tang Thanh ngây ngẩn cả người.

https://thuviensach.vn

Thượng Quan Tuyền ảo não nhớ lại cách nói này của Niếp Ngân.

"Ngân..."

"Thật là chê cười, Thanh Nhi là em gái tôi, tôi mang nó đi, ngươi thì làm được gì?" Lãnh Thiên Dục nhìn Niếp Ngân thì đột nhiên cường ngạnh, hắn đứng ngồi không yên, tất cả đều là vì Thượng Quan Tuyền xuất hiện, hắn sợ cô vẫn còn tình cũ với Niếp Ngân, chuyện này làm hỏa càng ngày càng lớn, hắn nói vô cùng lạnh lùng: "Niếp ngân, cho dù hôm nay ngươi có phế hai tay đi, ta cũng không để Thanh nhi ở bên ngươi đâu."

"Anh --" Lãnh Tang Thanh vừa vội vừa giận, nước mắt chảy dòng dòng.

Thượng Quan Tuyền rất khó xử, nhưng cô lại quên cách nói của Niếp Ngân, kể từ đó, tất nhiên theo tính tình Niếp Ngân thì hắn không đồng ý.

Niếp Ngân nghe Lãnh Thiên Dục nói vậy thì lạnh lùng cười, bạc môi hơi hơi nhếch lên, Lãnh Tang Thanh nhìn đến kinh hãi, cô biết Niếp Ngân đang chuẩn bị bắt đầu phản công, mặc dù hắn cười nhưng đây là tín hiệu nguy hiểm.

Quả nhiên, hắn thong thả nói một câu khiến mọi người khiếp sợ --

"Lãnh Thiên Dục, anh muốn mang Thanh Nhi đi? Quá muộn, Thanh Nhi đã mang thai con của tôi, anh cho là, tôi sẽ cho phép con tôi nằm ngoài tầm mắt của mình sao?"

(đây chính là cách nói(môi ngữ) ngày trước LTD nói với NN)

Những lời này, đủ để hủy diệt tính tự tin của Lãnh Thiên Dục!

Thượng Quan Tuyền cũng hít sâu một hơi, lẳng lặng nhìn Niếp Ngân, Niếp Ngân luôn làm việc có suy nghĩ, mà lúc trước hắn lại phá đám cưới

https://thuviensach.vn

của Thanh Nhi, không khó nhìn ra, hắn thật tâm muốn cưới Thanh Nhi.

Lãnh Tang Thanh kinh ngạc, nghe xong lời này, cả người sững sờ như đầu gỗ, sau đó bàn tay bé nhỏ ôm lấy bụng mình, ông trời, sao cô lại không nghĩ tới điểm ấy? Cô không rõ mình có mang thai không, chỉ nhớ rõ, mỗi lần cùng hắn hoan ái, cô và hắn chưa từng dùng biện pháp tránh thai nào, nói như vậy thì...

Trời ạ...

Lãnh Thiên Dục nhìn Lãnh Tang Thanh có phản ứng này, cơm giận càng ngày càng điên cuồng, phản ứng của cô làm hắn không thể nghi ngờ, cô đã cùng kẻ thù phát sinh quan hệ, hơn nữa còn mang thai, đáng chết!

"Niếp Ngân, tên cầm thú, ta sẽ giết chết ngươi!" Dưới sự giận dữ, hắn gầm lên, trực tiếp cầm súng nhắm ngay vào đầu Niếp Ngân.

Cùng lúc đó, Niếp Ngân cũng tùy tay đưa cầm súng, nhắm vào đầu Lãnh Thiên Dục, cười lạnh lùng, đáy mắt lộ ra hàn ý dị thường: "Tốt, chúng ta mỗi ngày ai cũng đều bắn 2000 phát súng, tôi muốn nhìn xem, súng của anh chuẩn hơn hay súng của tôi nhanh hơn!"

Trong không khí, đột nhiên trở nên khẩn trương, ngay cả dòng khí chảy cũng đều run lên.

https://thuviensach.vn

Chương 149: Ngoan ngôn.

Thượng Quan Tuyền không muốn nhìn thấy trường hợp này nhất, đây sẽ là điểm gây chiến tranh giữa hai người, năm đó khi cô nhìn thấy Lãnh Thiên Dục cùng Niếp Ngân giao thủ thì chỉ có thể dùng từ thể thảm để hình dung.

Hôm nay hắn nóng lòng như lửa đốt chạy tới đây, không nghĩ bây giờ lại xảy ra chiến tranh thảm họa.

Vừa muốn mở miệng, đã thấy Lãnh Tang Thanh chạy ra ngoài trước, đầu tiên là cô chạy tới bên cạnh Lãnh Thiên Dục, đau khổ cầu xin: "Anh ơi, đừng mà."

Thế nhưng Lãnh Thiên Dục lại quyết tâm muốn đấu với Niếp Ngân, tất nhiên không để phản ứng của Lãnh Tang Thanh vào mắt.

Dưới tình thế cấp bách Lãnh Tang Thanh lại chạy tới bên cạnh Niếp Ngân, cầu xin: "Ngân, đừng ..."

"Từ ban đầu, anh cũng không muốn đấu cùng anh ấy." Tất nhiên Niếp Ngân đau lòng vì Lãnh Tang Thanh, nhưng Lãnh Thiên Dục đã bức hắn tới đường cùng, hắn không thể không làm vậy, nếu không thể dùng thủ đoạn hòa bình để giải quyết chuyện này thì hắn chỉ có thể lựa chọn dùng võ lực.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, nụ cười lạnh càng sâu :"Niếp Ngân, ngươi và ta thù này xem như kết lớn."

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân không cười, nhưng đáy mắt lạnh hơn .

Lãnh Tang Thanh thấy vậy, tâm liền lạnh hơn phân nửa, cô rất hiểu Niếp Ngân, chỉ cần hắn biểu lộ ra khuôn mặt này, thường thường mọi chuyện đã không thể hoãn lại nữa, dưới tình thế cấp bách, cô đành phải nói với Lãnh Thiên Dục --

"Anh cả, em đồng ý trở về với anh!"

Thượng Quan Tuyền nhìn Lãnh Tang Thanh, run sợ rồi sau đó thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Lãnh Thiên Dục buông lỏng bạc môi, hơi hơi nhếch một cái, thực hiển nhiên đối với quyết định này của Lãnh Tang Thanh làm hắn vô cùng thỏa mãn. Nhưng Niếp Ngân lại không nghĩ như vậy, sửng sốt nửa ngày, tay cầm súng vẫn giằng co ở giữa không trung, thật lâu sau hắn mới mở miệng, đôi mắt chim ưng đau đơn và không thể tin được: "Thanh Nhi, em nói cái gì?"

"Ngân..." Lãnh Tang Thanh tiến lên ôm mạnh lấy hắn, vùi vào trong ngực hắn thật sâu, nước mắt chảy xuống từ hai má, giọng nói sớm đã mất đi nghe đứt quãng: "Em không muốn rời xa anh... Thật sự không muốn, nhưng... Nhưng em không thể trơ mắt nhìn anh cùng anh trai em chém giết lẫn nhau được, hai người đều là những sinh mệnh quan trọng nhất của em, em không muốn như vậy... Em sẽ áy náy... Thật sẽ..."

"Thanh Nhi..." Cánh tay cấm súng của Niếp Ngân chậm rãi buông ra, nhẹ nhàng buông tay, súng rơi xuống đất, ngón tay thon dài nhẹ nhàng run run , xoa cái lưng của cô, lại tiện đà ôm cô thật sâu.

Chính là ngày này, ngày mà hắn sợ nhất cuối cùng đã tới, giờ khắc này, mặc dù hắn là chủ thượng cao cao tại thượng cũng không làm được gì, giờ này khắc này, hắn cảm thấy mình thật vô lực.

https://thuviensach.vn

Gặp Thanh Nhi hắn mới biết được, hắn sợ mất cô đến thế nào, nỗi sợ của ngày trước đây không thể bằng nỗi sợ của giờ khắc này, nhưng hiện tại mới phát hiện, ở trên đời này không phải cái chết là đáng sợ nhất, mà là ... mất cô.

Lúc này, hắn không thể làm được gì, chỉ biết tiếc hận, mà khi hắn mất đi, lúc đó chính có đau, không phải là đau điếng người, mà là như dùi đục vào lòng người.

Bây giờ hắn chính là như vậy.

Thượng Quan Tuyền đi đến bên hai người bọn họ, nói khẽ với Niếp Ngân mội câu: "Chủ thượng, không muốn để Thanh Nhi khó xử thì anh nên tạm buông tay đi, yêu một người thì hãy nên tin tưởng vào cô ấy, không phải sao?"

Lòng Niếp Ngân đau lòng như cắt, lại chậm chạp không chịu buông tay.

Lãnh Tang Thanh làm sao nguyện ý rời xa hắn, chia lìa nhiều lắm, ngọt ngào quá ít tất nhiên vô cùng khó chịu và thống khổ giống như sinh tử cách xa nhau, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm áo hắn, nhưng loại đau này là từ đầu quả tim đi tới lục phủ ngũ tạng, khiến ngay cả đầu ngón tay cô cũng đau, rất đau...

Thật lâu sau, cô ngẩng đầu, rưng rưng nhìn đôi mắt hắn, nhưng, bóng dáng của hắn đều trở nên mơ hồ, nếu không phải hơi thở ôn nhu của hắn còn nhẹ nhàng phun lên gượng mặt cô thì cô sẽ cảm thấy giống như xa cách thiên sơn vạn thủy, chỉ cần buông lỏng tay liền sẽ vĩnh viễn biến mất.

"Cho em mười ngày, được không?"

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân cắn chặt răng, hời thở cũng thêm dày.

"Tin tưởng em, nhất định em sẽ trở lại." Lãnh Tang Thanh nắm chặt tay để giảm bớt đau đớn trong lòng, giọng với nghẹn ngào: "Em sẽ dùng hết tất cả biện pháp thuyết phục anh ấy."

"Anh ta sẽ không lại cho em trở về." Niếp Ngân làm sao có bỏ được, tiếng nói đè thấp, lộ ra ân ẩn đau.

"Ngân, em muốn được người nhà chúc phúc cho cuộc hôn nhân của chúng ta, em muốn từ đáy lòng anh ấy thừa nhận tình yêu của chúng ta, hãy tha thứ cho sự ích kỷ của em, em thật sự không thể không cảm thông cho suy nghĩ của anh ấy, nhưng anh yên tâm, anh cả rất yêu thương em, em cam đoan có thể phục anh ấy." Lãnh Tang Thanh nói với hắn vô cùng tha thiết.

Lòng Niếp Ngân đều thu lại một chỗ, nâng tay, ngón tay thon dài dọc theo hai má của cô, quyến luyến không tha, thật lâu sau hắn mới mở miệng: "Còn nhớ rõ em từng hỏi anh cái gì không? Em hỏi anh, về sau chúng ta có thể ở bên nhau mãi không, cả đời không xa cách."

Lãnh Tang Thanh dùng sức gật đầu, nước mắt lại chảy xuống nhiều hơn.

"Anh nói với em, chúng ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ tách ra, trừ phi..." Đáy mắt hắn lộ ra đau xót.

Lãnh Tang Thanh lau nước mắt, nhìn hắn, cô nhớ rõ hắn nói những lời này, câu này hắn còn nói thiếu, hiện tại cô sẽ đợi hắn nói tiếp.

Niếp Ngân cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên hai má cô, mi tâm lộ ra cô độc và bi thương: "Trừ phi, em chủ động yêu cầu rời xa anh."

https://thuviensach.vn

"Ngân..." Nước mắt "xôn xao" lại chảy xuống."Thực xin lỗi... Thực xin lỗi..." Cô chỉ có thể nghẹn ngào nói mấy chữ đó với hắn.

"Nha đầu ngốc, là anh xin lỗi em mới phải, nếu không phải anh, em cũng sẽ không khó xử như vậy." Niếp Ngân hít sâu một hơi, mạnh mẽ áp chế sự đau đớn trong lòng đang nảy lên: "Từ bắt đầu đến bây giờ, anh sợ nhất chính là thấy em không vui, anh đồng ý với em, mười ngày."

Nước mắt Lãnh Tang Thanh chảy dữ dội, khóc rống ôm chặt hắn.

Thượng Quan Tuyền xoay người, lặng yên lau nước mắt, mà Lãnh Thiên Dục cách đó không xa, sắc mặt hắn tựa hồ càng thêm khó coi , thấy vậy, hắn lạnh lùng rống lên: "Thanh Nhi, chúng ta đi."

Lãnh Tang Thanh đang ở trong lòng Niếp Ngân thì tự nhiên thân thể run mạnh lên, nhưng vẫn phải chạm rãi buông tay ra, rời khỏi cái ôm của Niếp Ngân, cuối cùng ngón tay giao nhau trong không khí, cô rời khỏi Niếp Ngân, không có quay đầu, sợ đổi ý, từng động tác lại chậm chạp đến trầm trọng.

"Tôi chỉ đợi mười ngày!" Phía sau, Niếp Ngân đột nhiên quát lạnh, tiếng nói như lưỡi kiếm xoẹt qua trong đêm, lạnh như băng làm người ta kinh hãi --

"Mười ngày qua đi, tôi sẽ huyết tẩy Mafia!"
(huyết tẩy: tưới máu)
Lãnh Tang Thanh quay đầu mạnh, tính cả Thượng Quan Tuyền cũng kinh hãi nhìn hắn.

Lãnh Thiên Dục lại kéo tay Lãnh Tang Thanh, cười lạnh nhìn về phía Niếp Ngân, cũng gằn từng chữ: "Được, ta tùy thời đợi chủ thượng đại nhân đại giá quang lâm!"

https://thuviensach.vn

Không gian, xẹt qua một đợi hàn khí, bức thẳng lòng người!

https://thuviensach.vn

Kết thúc

Lãnh Tang Thanh bị Lãnh Thiên Dục mang đi, không có cô, Niếp Ngân sống một ngày bằng một năm, giờ khắc này mới càng thêm đau lòng, trải qua vài năm, tất cả cô đơn thất tịch cô đã vượt qua, mặc dù hắn cũng vậy nhưng có thể vụng trộm nhìn cô, mà cô thì không, gặp lại không thể nhìn thấy, thống khổ so với hắn tăng lên mấy trăm lần.

Cái đó hắn cảm nhận được, lại không thể nắm chắc được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, hắn không biết Lãnh Tang Thanh có thể trở về hay không, cũng không biết được mai sau bọn họ có thể ở bên nhau nữa hay không, loại cảm giác hoảng sợ này quả thực giống như mạng hắn.

Hắn chưa từng sợ mất đi một người như vậy, ngày trước Thượng Quan Tuyền cũng làm hắn thương tâm đến chết, nhưng Thanh Nhi lại cho hắn cảm giác đau không bằng chết, hắn luôn luôn vô cùng tự tin, cũng không cho rằng mất đi người nào đó sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của hắn, thậm chí là sinh mệnh.

Cứ như vậy, Niếp Ngân cứ mãi đợi cô, một ngày cũng không dám bước ra khỏi đảo, mỗi khi nhìn thấy thủ hạ của mình bước vào báo tin, hắn đều mang trong mình một tia hy vọng, hắn luôn hy vọng thủ hạ của mình sẽ nói: Chủ thượng, Lãnh tiểu thư đã trở lại.

Chỉ tiếc, ngày qua ngày, hắn cứ chờ nhưng vẫn vĩnh viễn không thấy.

Đã nhiều ngày, giờ Niếp Ngân mới biết thời gian thật dài, dài đến đáng sợ. Mỗi một ngày hắn từ trong cơn mê, khi tỉnh lại hắn đều dại ra, nhìn

https://thuviensach.vn

phòng trống rỗng, nhìn chỗ trống bên cạnh hắn lại mờ mịt bất lực, không biết mỗi ngày hắn phải vượt qua như thế nào, giống như, nhưng ngày hạnh phúc trước đều không có, còn lại thì cũng chỉ là tương tư vô tận.

Nhưng thời gian vẫn chạy từng chút một, không nhanh không chậm, cứ như vậy mười ngày trôi qua, mười ngày này, Niếp Ngân vẫn luôn nhốt mình vào trong phòng, tàn thuốc để đầy trong gạt tàn, chỉ là mười ngày qua đi, hắn thật sự đã tiều tụy đi rất nhiều.

Ngày thứ mười, rốt cuộc Niếp Ngân cũng mở rèm cửa phòng ngủ ra, ánh dương chiếu vào làm đau đôi mắt hắn, cuối cùng ảm đạm cũng hé ra một tia hy vọng, hắn đứng ở giữa cửa sổ thật lâu, sau đó đi vào phòng tắm bắt đầu rửa mặt, cạo râu, làm xong tất cả, lại thay một chiếc áo sơmi sạch sẽ, âu phục tây trang, caravat... Niếp Ngân đứng ở trước kính, hắn vẫn vô cùng điển trai nhưng trong cái đẹp còn có phần tiều tụy, từng đường cong góc cạnh đến cái mũi cao của hắn khiến cho người khác không thể rời mắt .

Hắn đi ra khỏi phòng, nhóm thủ hạ thấy vậy thì đều vui, bọn họ nhìn thấy hắn bước ra sân biệt thự, nhìn ánh mặt trời kéo dài bóng dáng của hắn, bóng dáng hiện lên có chút mong đợi, có chút cô đơn.

Trên sân biệt thự, hắn ngồi trên chiếc ghế trắng, Thanh Nhi từng không e lệ nói với hắn, nhiều năm trước, khi cô thấy hắn ngồi trên chiếc ghế trắng dưới gốc tàng cây anh đào thì liền động tâm, từ ngày đó, hắn liền trồng rất nhiều cây anh đào trên đảo, mỗi khhi xuân tới sẽ thấy hoa anh đào đầy trời, lại đổi tất cả ghế trên đảo thành màu trắng, hắn biết Thanh Nhi nhất định sẽ thích, chỉ là, mấy ngày ngắn ngủi nàng liền rời đi, muốn nhìn thấy hoa anh đào đầy trời cũng là hy vọng xa vời.

Từ khi hắn quyết định trồng cây anh đào trên đảo, Niếp Ngân liền hiểu vì sao Lãnh Thiên Dục lại trồng rất nhiều cây Tử Vi ở Lãnh gia, anh hùng thủy chung đều khổ sở vì mỹ nhân, quân vương cổ đại vì hồng nhan mà có

https://thuviensach.vn

thể đưa giang sơn của mình bằng hai tay, chỉ trồng hoa cỏ để cho người mình yêu thì có là gì?

Ánh mặt trời dừng ở trên khuôn mặt Niếp Ngân, nhìn qua sắc mặt hắn có điểm tái nhợt, nhưng vẫn bình tĩnh như trước, cả người lẳng lặng ngồi trên ghế cùng chờ đợi, hy vọng có thể nhìn thấy một thân ảnh mà hắn thấy quen thuộc.

Nhóm thủ hạ không ai dám thở mạnh, bọn họ biết rõ chủ thượng của mình đang đợi ai, cũng biết rõ mười ngày nay chủ thượng luôn kiên nhẫn đợi người đó trở về .

Khi đám người cảm thấy thời gian trải qua thật lâu, đó là bởi vì người kia đang đi tới, nhưng hôm nay Niếp Ngân tình nguyện cho thời gian trôi đi chậm, bởi vì hắn rất sợ Lãnh Tang Thanh không sẽ xuất hiện.

Ánh nắng dần dần chuyển lên trên, chuyển tới tận đỉnh đầu, lại dần dần ngả về tây, cuối cùng trở thành chiều tà.

Khi phía tây nhiễm ánh nắng màu đỏ, rốt cuộc Niếp Ngân cũng đứng dậy, hai gò má bình tĩnh lộ ra một tia râm mát, hơi hơi nâng tay, mấy gã đặc công ở phía sau đi lên: "Chủ thượng đại nhân."

"Tất cả đã chuẩn bị tốt chưa?" Đây là câu nói dài nhất của Niếp Ngân trong mười ngày nay, tiếng nói trầm thấp dọa người.

"Vâng, chủ thượng đại nhân, tất cả đã chờ ngài phân phó." Đặc công trả lời.

Niếp Ngân nâng cổ tay nhìn thoáng qua, bình tĩnh nói: "Thông báo với bên kia, chuẩn bị tốt vũ khí."

https://thuviensach.vn

"Đã chuẩn bị rất tốt rồi ạ, chỉ là --" Đặc công chần chờ một chút: "Chủ thượng, chúng ta thật sự phải động thủ với Mafia bên kia sao? Tổ chức của chúng ta chưa từng chủ động công kích đối phương, làm như vậy, sẽ phá quy củ của tổ chức."

Baby-M luôn luôn làm nhiệm vụ của những người có tiền, bởi vì là đặc công nên không bao giờ động thủ với đối phương, khi đặc công muốn mục đích nào đó hoặc là ích lợi mới hành động, khác với hắc bang, hôm nay nhóm đặc công có thể giết người Mafia, ngày mai cũng có khả năng sẽ bị người Mafia giết, vào tổ chức này, chính là vứt bỏ tình cảm lục đục, còn lại là -- hoàn thành nhiệm vụ.

Niếp Ngân luôn tuân thủ quy củ này, nhóm đặc công sớm cam chịu chấp hành quy củ này từ khi thành lập Baby-M, đặc công không phải hắc bang, không cần có nghĩa khí trên giang hồ, cũng không cần yêu hận tình cừu gì, cho dù đối mặt với kẻ thù giết cha thì cũng phải ưu tiên nhiệm vụ trước, người ngoài đều nghe đồn đặc công rất máu lạnh, đó là không giả, Niếp Ngân muốn thủ hạ của mình hoàn toàn là -- máu lạnh.

Nhưng hôm nay, hắn muốn phá quy củ .

Nghe thủ hạ nói xong, Niếp Ngân cười lạnh: "Đánh vào Mafia, cũng chỉ là giống thanh toán một chút thôi ."

Thủ hạ biết tại sao hắn làm vậy, vì thế liền nói rất cung kính: "Vâng, chủ thượng đại nhân."

Nhóm đặc công ở phía sau lùi đi, ánh sáng chân trời đỏ tươi chiếu lên hai má Niếp Ngân, cặp mắt đen kia cũng tựa hồ biến thành sắc đỏ của lửa.

Hắn hít sâu một hơi, hơi hơi ngửi thấy mùi máu tươi.

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, mùi vị này hắn cả đời cũng không thể thoát nổi, từ nhỏ đến lớn, hắn đều phải tiếp xúc với nó!

Ngay tại này, một gã đặc công ngẩng đầu nhìn lên trời, hắn lại kinh ngạc một chút, ngay sau đó hét to --

"Chủ thượng -- "

Tất cả mọi người đều dừng bước, toàn thân cảnh giác.

Niếp Ngân nhíu mi, lại thấy đặc công chỉ lên trên trời, cũng thuận thế nhìn lại, trong nháy mắt thân thể to lớn run run.

"Bảo vệ chủ thượng!" Thủ lĩnh đột nhiên hô đặc công một tiếng, tất cả đặc công đều đến gần, súng ống đều đã rút ra chuẩn bị chiến đấu.

Trên trời, xuất hiện một chiếc trực thăng đang bay đến chỗ đảo nhỏ này.

Niếp Ngân hơi hơi nheo hai mắt lại, nâng tay sau đó nói: "Lui ra."

"Chủ thượng?"

"Lui ra!"

Nhóm đặc công đành phải lui sang một bên.

Niếp Ngân không thèm nhắc lại, nhưng trong ánh mắt tràn đầy sự khẩn trương, hắn có một dự cảm rất mãnh liệt, rất mãnh liệt...

Trực thăng dừng ở trên không trung, Niếp Ngân đứng ở tại chỗ ngẩng đầu nhìn trời, hắn không hề chớp mắt, trái tim lại bắt đầu đập mạnh liên hồi.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh, cửa khoang thuyền mở ra, từ bên trong có một người ló ra, một cô gái có mái tóc ngắn, trực thăng dần hạ xuống, sau đó hít sâu một hơi, xoay người nhìn về phía sân biệt thự, cùng chạm vào ánh mắt người đàn ông trong sân.

Niếp Ngân chỉ cảm thấy nhiệt huyết trong người mình đang bay nhảy, trong lúc nhất thời, hắn lại hoài nghi hai mắt mình xảy ra vấn đề. Là Thanh Nhi, là bóng dáng của cô...

Ánh mặt trời đỏ chiếu lên thân thể cô, hai má cô cũng ánh hồng, cô mặc một bộ váy vẫn xinh đẹp như cũ, cũng khó trách, hằng ngày cô rất thích chạy nhảy, nhưng hôm nay, cô lại đứng ở trên trời, lẳng lặng tại kia, xinh đẹp như tiên giáng thế.

Xa cách như ngăn bởi thiên sơn vạn thủy, cuối cùng cô và hắn cùng gặp nhau, Niếp Ngân lại tạ ơn trời, hắn chưa từng nghĩ tới thì ra ông trời lại chiếu cố hắn như vậy.

Lãnh Tang Thanh ở trên cao nhìn hắn, hai cặp mắt nhìn nhau thâm tình rất lâu, khi trực thăng chậm rãi hạ xuống, Niếp Ngân không đi lên, hai chân như bị đóng đinh đứng tại chỗ, ông trời mới biết giờ phút này hắn không dám nhúc nhích, chỉ sợ vừa động ảo mộng sẽ biến mất.

Cho tới lúc cô đi đến trước mặt hắn, nụ cười của cô vẫn đẹp như trước, nhưng đáy mắt lại lộ ra đau thương rõ ràng, cô nhìn hắn thật lâu rồi một lúc sau mới mở miệng --

"Ngày trước lúc em chưa đi, mỗi ngày đều rất tỉ mỉ chăm sóc hoa cỏ ."

"Từ nay về sau, mỗi ngày anh đều chăm sóc nó, chăm sóc nó cùng với em." Hắn mở miệng, tiếng nói trầm thấp lộ ra run rẩy.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Lãnh Tang Thanh gợi sóng lại hơi run run, sau đó nói: "Ngày trước lúc em chưa đi, bây giờ hẳn là đang ăn cơm chiều ."

"Ừ, anh đang đợi em trở về để cùng dùng bữa."

"Ngày trước lúc em chưa đi, anh đã nói cây anh đào chỉ cần quá mấy ngày sẽ nở."

"Cây anh đào đã nở."

"Anh gạt người, hiện tại không phải mùa xuân."

"Tiểu đảo này chỉ có mùa xuân."

"Ngày trước lúc em chưa đi, anh đã nói chờ cây anh đào nở thì sẽ cùng em ngắm hoa."

"Ừ, anh nguyện ý ngắm cùng em cả đời."

Lệ đã che kín đôi mắt của Lãnh Tang Thanh, rốt cục tiếng của cô đã trở nên nghẹn ngào, "Ngày trước lúc em chưa đi, anh không có tiều tụy như vậy."

Niếp Ngân đến gần cô, nâng tay, vuốt hai má cô, sau đó nhìn cô rồi nói: "Đó là anh không tránh được tương tư."

"Ngân --" Trong nháy mắt, nước mắt lăn xuống hai má cô, Lãnh Tang Thanh ôm chặt lấy hắn, cùng lúc đó hắn cũng đưa hai tay ra đem ôm cô gắt gao vào trong ngực.

https://thuviensach.vn

Tất cả các đặc công đều lui xuống, trong sân biệt thự chỉ có một đôi người yêu đang ôm nhau.

"Thanh Nhi, em có biết anh nhớ em tới nhường nào không." Niếp Ngân cúi đầu nói khẽ vào tai cô, lúc này hắn chỉ muốn nhét cô vào trong lòng, giờ đây lòng hắn ấm áp tràn đầy đến cỡ nào, loại hạnh phúc cùng thỏa mãn này hắn nguyện ý lấy tình tích cả đời để đổi lấy .

Lãnh Tang Thanh cũng nghẹn ngào đến mức nói không rõ ràng: "Em... Em cũng rất nhớ anh, mỗi ngày đều nhớ... Ngân -- "

Niếp Ngân lại cúi đầu, hôn thật sâu vào môi cô.

Ánh chiều tà dần dần hạ xuống, chỉ còn ánh sáng mờ mờ chiếu vào đôi tình nhân.

Hai người chìm đắm trong niềm vui sướng, mặc kệ những thứ xung quanh --

"Này --" Từ trên trực thăng truyền tới một tiếng nói của người đàn ông, trong tiếng gọi lộ ra một tia chế nhạo: "Biết các người đang ân ái, nhưng cũng nên để ý những người bên ngoài một chút, tuy nói tôi ở trên không trung."

Lúc này Niếp Ngân mới nhớ tới, mới vừa rồi chỉ chú ý đến Lãnh Tang Thanh nên quên mất mọi thứ, ôm lấy Lãnh Tang Thanh rồi hắn nhìn thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông, nhìn xong thì hắn nhíu mày càng ôm cô chặt hơn.

Lãnh Tang Thanh lại đỏ bừng mặt, nói thấp giọng: "Ngân, đây là anh ba của em."
(anh ba là anh thứ hai nhé, anh cả cũng là anh hai)

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân nhìn cô bằng ánh mắt nghi hoặc.

Lãnh Tang Thanh cắn cắn môi: "Anh cũng biết anh ba của em là bác sĩ, không có anh ấy thì bây giờ em cũng không về được đâu."

Niếp Ngân sửng sốt.

Lãnh Tang Thanh mấp mím môi: "Trở lại Lãnh trạch xong, đại ca liền nghi em không có thai, em nói nhưng anh ấy cũng không tin nên liền mời bác sĩ, may mắn anh ba trở về giúp em một lần, thật ra là chị dâu gọi điện cho anh ấy về, chị ấy luôn ở trước mặt anh cả em nói tất cả những phản ứng của em là mang thai, mà anh ba ở bên bệnh viện kia làm chứng nhận, anh cả mời bác sĩ tới, tất cả đều thống nhất là em có thai, anh cả nghe vậy thì cực kì tức giận không chịu thả em đi, sau vài ngày, chị dâu cưỡng bức anh ấy, rốt cuộc anh cả mới thỏa hiệp ."

Niếp Ngân há to miệng, thật lâu sau mới phản ứng lại, đột nhiên sắc mặt lộ ra vui mừng, nói với cô khá kích động: "Thanh Nhi, em, em thật sự mang thai ?"

"Ách..." Sắc mặt Lãnh Tang Thanh xấu hổ, nửa ngày không nói được câu nào.

Nhưng Lãnh Thiên Hi đang ở trên không trung thì nói lớn tiếng một câu: "Này , họ Niếp , cậu là đàn ông thì nhanh chân một chút, bằng không nếu anh cả mà biết tôi liên lạc với bác sĩ lừa anh ấy về chuyện Thanh Nhi có thai thì thể nào cũng làm thịt tôi, hai người kết hôn tôi không ý kiến, nhưng chỉ có một điều kiện, cậu nhanh chóng để Thanh Nhi có thai đi, tôi không muốn chịu tiếng xấu thay cho hai người đâu."

"Anh!" Lãnh Tang Thanh vừa thẹn vừa giận, dẫm một cái vào chân hắn.

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân có chút thất vọng, nhưng nghe Lãnh Thiên Hi nói thế, cũng nhịn không được mà nở nụ cười, sau đó nói to với hắn: "Cám ơn, anh yên tâm đi, anh sẽ không chịu tiếng dấu cho người khác đâu."

"Có lời này tôi an tâm rồi, sau còn gặp lại." Lãnh Thiên Hi nở một nụ cười đầy sáng lạng, khoát tay áo sau đó chui vào cabin, trong chốc lát trực thăng rời đi.

Lãnh Tang Thanh xoay người, lại gắt gao ôm lấy Niếp Ngân, trong lòng lại kích động, cô vừa mới nhìn ra phản ứng trong đôi mắt hắn, hắn thích trẻ con, thích trẻ con...

"Làm anh thất vọng rồi, phải không?"

Niếp Ngân nhìn cô, lại gật gật đầu.

Ánh mắt Lãnh Tang Thanh trở nên ảm đạm.

"Nhưng chúng ta cần có thời gian." Hắn vừa nói chuyện vừa ôm lấy cô: "Chúng ta không thể để anh của em mang tiếng xấu có đúng vậy không?"

"Anh--" Lãnh Tang Thanh đỏ mặt, lấy tay đánh vào ngực hắn: "Trứng thối."

"Trứng thối yêu tiểu ngu ngốc." Hắn nói nhỏ thân thiết một câu với cô, lại lấy ra một hộp gấm trong bộ tây trang, mở ra, bên trong đúng là một chiếc nhẫn kim cương xa hoa --

"Cái này đã đợi em lâu lắm rồi, Thanh Nhi, từ nay về sau em không được phép rời xa anh nữa , anh chỉ cho phép em tùy hứng một lúc thôi, sẽ không lại có lần sau đâu."

https://thuviensach.vn

Lời này vừa nói xong, hắn liền trực tiếp cầm nhẫn đeo vào ngón áp út của cô, bá đạo mà chân thật.

Lòng Lãnh Tang Thanh vui mừng muốn đòi mạng, lại cố ý trừng mắt hắn một cái "Sao anh còn chưa hỏi ý kiến em?"

"Đứa ngốc." Ánh mắt Niếp Ngân nhìn cô càng trở nên mềm mại: "Em đã sớm đáp ứng gả cho anh rồi, không phải sao?"

Mặt Lãnh Tang Thanh lại càng đỏ hơn, nghĩ nghĩ, lại nhịn không được mà cười phá lên.

"Làm sao vậy?" Niếp Ngân khó hiểu.

"Nhưng như vậy thì không tốt đâu." Cô nhịn cười.

Niếp Ngân khó hiểu.
Lãnh Tang Thanh lấy một phong thư từ trong hành lý ra đưa cho hắn.

"Đây là..." Hắn nhận lấy, mi tâm nổi lên càng nhiều chần chờ.

"Anh cả gửi thư cho anh." Cô che miệng cười.

Niếp Ngân ngây ngẩn cả người, ông trời, đầu năm nay đã có người hỏi thăm, định mở thư ra thì hắn thấy phong thư này đã được mở từ trước, hắn nhìn Lãnh Tang Thanh sau đó bất đắc dĩ lắc đầu, nha đầu này chắc chắn đã xem qua, mở thư ra, những dòng đầu tiên toàn là những lời lẽ uy hiếp, nhìn đến chỗ giữa, Lãnh Thiên Dục viết: Niếp Ngân, tóm lại một câu, ngày sau nếu ngươi dám phụ lòng Thanh Nhi thì tất cả những lời trên đều không phải uy hiếp ! Còn nữa, đừng tưởng rằng thông đồng với Thiên Hi là có thể lừa được ta, ta chỉ không muốn nhìn tiểu Tuyền lạnh lùng với mình mà thôi!

https://thuviensach.vn

Ngươi muốn kết hôn với Thanh Nhi, được, đem sính lễ thật lớn tới Lãnh gia, nếu không có thành ý thì đừng mơ tưởng cái gì!

Những dấu chấm than liên tục xuất hiện hẳn là không khó nhìn ra Lãnh Thiên Dục tức đến mức nào, từng nét chữ cứng cáp hữu lực cơ hồ có thể làm thủng cả giấy, Niếp Ngân không thể nghĩ tới Lãnh Thiên Dục sẽ biết được việc này mà còn phải bất đắc dĩ thoả hiệp mà đồng ý, trong lúc nhất thời cũng muốn nở nụ cười.

Lãnh Tang Thanh tiến lên, chỉ vào một chuỗi con số thiên văn ở trên mặt giấy, nhìn hắn rồi tủm tỉm cười: "Hiện tại anh đổi ý còn kịp nha, em thực đắt tiền."

Niếp Ngân nở nụ cười rạng rỡ, tay nâng lên nhéo cái mũi cô: "Anh còn có thể mua được đứa nhóc rất tốt như em." Lãnh Thiên Dục tức giận nhưng vẫn phải cho phép, xem ra thì hắn cũng có một mặt rất trẻ con.

"A --" Lãnh Tang Thanh ôm cổ hắn, hỏi một câu rất ngọt ngào: "Anh còn rất có tiền , xin hỏi giá trị con người của anh là bao nhiêu?"

"Này thôi..." Niếp Ngân nghĩ nghĩ nhìn cô cười không ngừng: "Em có biết anh luôn không có khái niệm, cưới xong, cái gì của anh cũng có nghĩa là của em, như vậy em đã hài lòng chưa?"

"Thật sao ?" Hai mắt Lãnh Tang Thanh sáng như đuốc, vừa nghe đến tiền là rất vui vẻ.

"Chỉ cần em đừng trộm tiền rồi mang con anh đi du hành nước ngoài là được." Niếp Ngân liếc mắt một cái là đã nhìn thấu tâm tư cô, nha đầu này vẫn thực đơn thuần.

Hai má Lãnh Tang Thanh đỏ lên, bĩu môi nói: "Quỷ hẹp hòi."

https://thuviensach.vn

Niếp Ngân lại ôm cô thật chặt, nói một câu xuống bên tai cô: "Cho dù muốn đi chơi, cũng phải có anh cùng đi."

Lãnh Tang Thanh nhịn không được phì cười, kìm chế không được mà nhào vào lòng hắn.

Hai người lại ôm nhau lần nữa, lúc này đây, rốt cuộc không còn ai có thể tách rời hai người họ.

Gió thổi qua làm lung lay những cành cây anh đào, tất cả đều xoay chuyển trước mắt họ, giống như cảnh đẹp mà lần đầu tiên bọn họ gặp nhau...

https://thuviensach.vn

Đại kết cục

Hai năm sau, Niếp môn đã xảy ra biến hoá đến nghiêng trời lệch đất, Niếp Tích diệt trừ nguyên lão, trở thành người chưởng đà của Niếp môn, kể từ đó hắn chính thức tiếp quản Niếp môn, hắn không trao quyền cho cấp dưới, mà chủ yếu là cai quản chặt chẽ sản nghiệp của Niếp môn, từ khi hắn lên cai quản, Niếp môn biến đổi từ suy sút thành huy hoàng thêm một lần nữa.

Chỉ là, hắn còn hạ lệnh truy nã, tiến hành truy nã toàn cầu, đối tượng truy nã là Tu Nguyệt, hai năm trước, từ khi Tu Nguyệt rời đi thì cô biệt vô âm tín, có lẽ cô ấy không nhìn thấy lệnh truy nã của Niếp Tích, mà cũng có lẽ là cô ấy đã nhìn thấy nhưng lại lựa chọn trầm mặc.

Ngoài trừ Tu Nguyệt ra, Niếp Thâm cũng không có tin tức gì, nghe nói hắn ở Tu Viện được một khoảng thời gian thì rời đi, đi đâu, ai cũng không biết.

Mà Niếp Ngân cùng Lãnh Tang Thanh vẫn sống vui vẻ cùng với nhau trên cái tiểu đảo đó, tuy rằng Niếp Ngân để bụng về chuyện của tổ chức, nhưng đem nhiều tinh lực đặt lên người Lãnh Tang Thanh, hai năm sau cô mang thai, bọn họ đặt tên con là -- Niếp Ấn, nó cực kì giống cha, khuôn mặt cũng khá giống Niếp Ngân.

Sáu năm sau, bọn họ nghe nói rốt cuộc Niếp Tích cũng đã tìm được Tu Nguyệt, là tìm được ở một tiểu nông thôn nước Pháp, lúc ấy là Niếp Tích mạnh mẽ đưa cô trở lại Niếp môn, sau đó đổi thành một câu chuyện.

Mà Niếp Thâm, vẫn không biết tung tích như trước.

https://thuviensach.vn

Mười ba năm qua đi, rốt cục Niếp Ngân cũng buông tay công việc chủ thượng Baby-M , tất cả đều giao lại cho Niếp Ấn, Niếp Ấn là người sống nội tâm, cũng có bản lĩnh giống Niếp Ngân, nhưng so với Niếp Ngân, thủ pháp và thủ đoạn làm việc của hắn còn mạnh mẽ hơn cha, nhưng những người ngoài đều biết, mặc dù Niếp Ấn là người nói năng cẩn trọng, nhưng hắn lại cực kì thương em gái Niếp Khuynh cùng tiểu đệ Niếp Trị, và quan hệ anh em với Niếp Khế con của chú (nhị thúc) rất tốt.

Niếp Khế không hổ là con Niếp Tích, trời sanh tính phong lưu không chính đáng, đối với buôn bán của Niếp môn thì không hứng thú, hắn học nghiệp xong sau đó tự mình thành lập công ty, dựa vào năng lực của hắn cũng làm ra một chuyện lung lay đất trời.

Thật ra hắn muốn tự do ăn chơi bay nhảy, điều này cũng có thể nhưng sẽ khổ cho Niếp Ấn là con của Niếp Ngân, một mùa thu qua, hắn liền chính thức tiếp quản công việc của Niếp môn, Niếp Tích cùng Tu Nguyệt tự do bay nhảy.

Một mình Niếp Ấn thành lập Niếp thị đồng thời cũng quản lí Niếp môn, năm ấy hắn hai mươi tuổi. Tự hắn tiếp nhận Niếp môn, cũng bắt đầu loại bỏ các khuyết điểm, quyền thế càng lan rộng sâu vào các ngành các nghề.

Từ ngày khởi đầu đó, Niếp Ấn chưởng đà tổ chức Baby-M càng có lợi thế chống lại hắc đạo, mà thế lực Niếp môn cũng khiến cho tứ đại tài phiệt lúc đó đề cao cảnh giác.

Cứ như vậy, hai mươi năm sau, thương trường lại xuất hiện mưa gió, đây mới chỉ là thời khắc bắt đầu, Niếp Ấn cùng đời sau của tứ đại tài phiệt tranh đấu gay gắt trên chiến trường, thương trường cùng hắc đạo, lại lần nữa xảy ra mưa máu gió thịt, cũng dẫn càng nhiều người nói về câu chuyện hay này đến say sưa...

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn